

Giới thiệu Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!

Thể loại truyện ngôn tình hiện đại kì này sẽ mang đến cho độc giả những giây phút giải trí thú vị và cũng có khoảng lặng để suy ngẫm. Tất cả sẽ có trong truyện Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó! Cô là người tri thức là thương nhân thành đạt nhưng tiếc thay chỉ hưởng dương 28 tuổi, nghe nói hiện trường tai nạn xe cộ, thi thể một nhà 3 người chia năm xẻ bảy, vô cùng thê thảm. Kiếp này cô là dâu cả nhà hào môn trong giới thượng lưu, chồng của cô hai chân tật, nửa thân dưới bất toại, mà cô lại có đứa con trai 5 tuổi, nghe nói công lực to não nhỏ, ngộ sát người hầu, từng ở tù 3 năm. Và biết bao tiếng xấu xung quanh cô phải gánh chịu sau khi trọng sinh lần này. Cùng đón đọc truyện và theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1

Edit: An

Chữ đen, hình ảnh màu sắc hết sức rực rỡ

Báo chí, tit trang đầu

“Hôm nay, Thượng Hải xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, một chiếc xe Audi màu trắng va chạm vào 2 chiếc xe tải lớn. Thông qua điều tra sơ bộ của cảnh sát, lúc đó chiếc xe Audi chạy với vận tốc 140 km/h, 2 chiếc xe tải, một chiếc chạy ở phía sau xe Audi, và một chiếc ở lối rẽ bên phải, ở chỗ giao hợp bỗng nhiên va chạm vào nhau. Ở hiện trường tai nạn xe cộ, 2 tài xế xe tải đều không có gì đáng ngại, tình trạng một nhà 3 người bên trong chiếc xe Audi rất thê thảm, tử vong tại chỗ. Theo điều tra, nạn nhân bên trong xe là người nhà Hoắc thị, là truyền kỳ trong thượng giới Thượng Hải, bao gồm ông Hoắc, Hoắc phu nhân, và con gái”

Thiên kim của Hoắc thị- Hoắc Tiểu Khê. Về kết quả của vụ tai nạn xe cộ, trước mắt cảnh sát vẫn chưa công bố với bên ngoài, rất nhiều người biết chuyện tiết lộ, có thể là do trả thù gây ra. Trước mắt vị hôn phu của Hoắc Tiểu Khê – Tề Lăng Phong yêu cầu cảnh sát lập thành vụ án hình sự, tiến hành điều tra rõ ràng...”

Tề, Lăng, Phong. ...

Một bàn tay gầy gò xương, phía trên còn hằn rất nhiều vết chai, thậm chí có chỗ còn chảy máu, đôi tay cô cảm thấy báo đã bị vứt bỏ hơn nửa tháng

Dường như, mỗi một lần xem, đều có thể kích thích cô nhớ lại chuyện cũ

Chuyện cũ:

Hiện tại cô là Kiều Tịch Hoàn, một người mang tội danh ngộ sát, bây giờ còn phải ngồi tù

Kiều Tịch Hoàn sinh ra trong một gia đình quý tộc giàu có ở Thượng Hải, vì bố thích cờ bạc, dẫn đến sản nghiệp của gia tộc lâm vào cảnh sa sút. Năm cô 6 tuổi, mẹ vì không thể chịu đựng bố không chịu làm ăn đàng hoàng nên quyết định ly hôn, cô đi theo bố. Năm thứ 2, bố cô cưới vợ, mang về một đứa em gái nhỏ hơn cô 2 tuổi, sau đó ở trong nhà, đại tiểu thư bị nhị tiểu thư thay thế vị trí, thậm chí còn thường xuyên bị mẹ kế và em gái bắt nạt. Cô nhát gan, yếu đuối, cho nên không dám phản kháng lại

Nhấn nhẹn cho đến khi Kiều Tịch Hoàn được 19 tuổi năm ấy, vì nịnh bợ Cố thị vẫn luôn lui tới làm ăn, bố cô gả cô cho Cố đại thiếu gia của Cố thị giàu có- Cố Tử Thần. Làm dâu cả nhà giàu, vốn nên có địa vị và tôn nghiêm, nào biết đại thiếu gia của Cố gia lại là một người tàn tật, không chỉ tàn tật nửa người dưới, mà ngay cả hạ thể cũng bị liệt. Khi thành hôn, đã trở thành chuyện cười trong xã hội thượng lưu, năm thứ hai gả vào Cố gia, bọn họ có một đứa con, lời đồn bên ngoài càng nhiều thêm, nói là đại thiếu phu nhân của Cố gia không biết kiểm điểm, hồng hạnh xuất tường

Vừa nghe đã biết, Kiều Tịch Hoàn làm dâu cả ở Cố gia, đã chịu đối xử như thế nào

Ở nhà, chị cha mẹ, em gái bắt nạt, gả vào nhà chồng, thì bị bên chồng khi dễ, đến khi vào tù còn bị cảnh ngục, và phạm nhân ức hiếp

Hình như cả đời này, cô đều không ngừng bị người khác bắt nạt, không ngừng lấy lòng người khác, nhẫn nhịn vì lợi ích chung

Cô không biết, có phải cô gái này cảm thấy tuyệt vọng với cuộc sống cho nên đã rời khỏi nhân thế hay không?. Cô chỉ biết, linh hồn của cô xuyên qua, ông trời đã cho cô cơ hội được sống lần nữa, cô tuyệt đối sẽ không lãng phí! Cô sẽ làm cho những người “bắt nạt” cô đều không được sống yên ổn!

Cô rất may mắn!

Ngày mai chính là ngày cô được ra tù

Vèn vèn suốt 3 năm, 1096 ngày

Cô có trí nhớ của Kiều Tịch Hoàn, nhưng cũng không muốn nhớ lại những ngày tháng thê thảm sống trong tù, mà cô chỉ mất thời gian nửa tháng để làm cho những người từng đánh đập, ức hiếp Kiều Tịch Hoàn phải trả giá đắt!

Cô ở trong này không có bản lĩnh gì đặc biệt, chỉ thông minh hơn Kiều Tịch Hoàn, biết rõ một đạo lý:

“Người sống, mãi mãi là người sợ chết”

Ngày thứ hai, ánh mặt trời đúng hẹn lại tới

Cô tiến hành hoàn tất thủ tục giấy tờ, cầm lấy hồ sơ đã ố vàng trên tay mình

Cửa thiết dày đặc mở ra

Cảnh ngục nói: “Ra ngoài, sau này phải làm người cho tốt”

Làm người cho tốt sao?!

Cô lạnh lùng cười

Nhà giam cách nội thành Thượng Hải một đoạn khá dài

Mà giờ phút này, đi ở trên đường không có bóng xe cộ, ngoài cô ra còn có nhân vật đứng đầu trong nhà giam – Phó Bác Văn

Cô vẫn cho là, người chịu được cảnh không được người khác hoan nghênh, không muốn gặp chỉ có một mình cô, không ngờ còn có nhân vật lớn Phó Bác Văn

Cô liên tục đi theo bước chân của anh ta

Phó Bác Văn chặn một chiếc taxi,

Cô không hề nghĩ ngợi, chạy nhanh tới, leo lên xe

Phó Bác Văn nhìn cô, sắc mặt rất lạnh

“Đưa tôi đến khu biệt thự Tử Dương, sau đó tôi sẽ cảm ơn anh” Cô gần từng chữ, rất nghiêm túc hứa hẹn

Ánh mắt của Phó Bác Văn nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái: “Đến khu biệt thự Tử Dương”

Về phần có cảm ơn hay không, anh không có cảm thấy hứng thú

Chỉ vì không muốn lãng phí thời gian với những chuyện không liên quan đến mình

Xe taxi đi mất 1 tiếng đồng hồ, đi ngang qua rất nhiều ngã tư đường quen thuộc, bên trong xe vẫn duy trì sự yên tĩnh đến ngột ngạt, cô xuống xe, nhìn ngôi biệt thự 3 tầng xa hoa trước mặt

Xe taxi đã rời đi

Cái gọi là cảm ơn, chỉ do bọn họ bật thốt ra mà thôi

Thương nhân, lúc nào cũng xảo quyệt như thế

Cô mím môi, đi vào cổng lớn của biệt thự

“Đại viện Cổ gia” 4 chữ này thật lớn. Cô nhấn vào chuông cửa!

Một người hầu chạy đến cửa lớn, mở cửa, cười hihi nói: “Đại thiếu phu nhân đã trở về”

Đại thiếu phu nhân?!

Xung hô như thế thật xa lạ!

Cô gạt đầu, đi theo người hầu dọc theo vườn hoa của biệt thự

Trên đường đi, chim hót, hoa thơm. Mùa xuân có lẽ là mùa khiến người ta chờ đợi

Đôi mắt của cô căng thẳng, nhìn đồ trang trí Châu Âu xa hoa bên trong cửa thủy tinh

“Đại thiếu phu nhân, cô chờ một lát, tôi đi thông báo cho phu nhân xuống” Người hầu nói, sau đó đi vào phòng khách

Cô đứng ở trước cửa, hờ hững chờ

Một lát sau, một người phụ nữ trung niên mặc quần áo đắt tiền bước từng bước tao nhã từ thang lầu trong phòng khách xuống. Cả người mặc bộ sườn xám màu xanh ngọc, đeo vòng cổ trân châu, tóc búi thành một búi ngay ngắn, khuôn mặt đoan trang, khí sắc vô cùng cao quý

Cước bộ của bà không nhanh không chậm đứng ở ngưỡng cửa, sắc mặt không được tốt lắm, chỉ bình thản lạnh lùng nói:

“Cô đừng bước vào cửa, để tôi gọi thầy đến làm pháp, đừng mang xui xẻo vào Cố gia”

Khóe miệng của cô cong lên nụ cười lạnh lùng

Không bao lâu, một người trung niên có phần lồi thối, lệch thẹo xuất hiện trước mặt cô, không kịp phòng bị, nước trong miệng của ông ta đã phun lên trên mặt cô, bản thân vốn khó coi, bây giờ càng lộ ra vẻ chật vật

Cô lặng lẽ đứng ở đó, rất lạnh nhạt nhìn ông thầy làm pháp đứng ở trước mặt cô lảo đảo

Tốt nhất, ông có khả năng giải trừ hết những vận xui của tôi, nếu không thì...

Rõ ràng suốt 2 tiếng đồng hồ, cô vẫn đứng không có nhúc nhích, chân đã sớm tê rần

Thầy làm phép tựa hồ đã kết thúc trình tự công việc của mình, đối mặt với những dụng cụ làm phép này, Tề Tuệ Phân nói:

“Có thể cho cô ta vào rồi”

“Cô vào đi, cẩn thận một chút, đừng có làm dơ sàn” Ánh mắt tràn đầy khinh miệt

Khóe miệng cô lộ ra nụ cười: “Dạ mẹ, con sẽ cẩn thận”

Tề Tuệ Phân tựa hồ sững sờ một chút

Vào giây phút đó, bà cảm thấy người con gái trước mặt với người con gái năm đó bị bà tổng ra khỏi nhà, không giống nhau!

Làm sao có chỗ không giống?

Dung mạo rõ ràng, giống y như đúc

Là thời gian 3 năm, khiến cho bà quên đi dung mạo của cô ta sao?.

Bà không cần để ý, cũng không cần thiết phải quan tâm, nếu không phải vì thân phận con dâu cả đặc thù, và tai nạn kia....Thì bà làm sao có thể để cô ta bước vào cửa?.

Tề Tuệ Phân lạnh lùng nghiêm mặt, xoay người rời đi

Kiều Tịch Hoàn đi vào phòng khách, lên lầu 2, dừng lại trước một cánh cửa

Nếu như cô không nhớ lầm, thì đây chính là phòng mình

Cô đẩy cửa bước vào

Một người đàn ông xuất hiện trong tầm mắt, cô không biết nên dùng từ gì để hình dung anh ta, khi ấy thậm chí cô còn có cảm giác như mình bị chạm mạch!

Cô nghĩ hay là dùng từ: “hại nước hại dân” đi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2

Mặt ví như trăng đêm trung thu, tóc tai được cắt tỉa gọn gang, mi như mực vẽ, đôi mắt phượng hẹp dài

Trong khoảnh khắc, cô không khỏi cảm ơn Tào Tuyết Cẩn tiên sinh đã để lại những từ hoa mỹ như vậy, để cô có thể dùng từ ngữ hình dung dung mạo yêu nghiệt của người đàn ông trước mặt này

Cô đứng mở miệng cửa, đột nhiên có chút vô thố.

Trong trí nhớ của Kiều Tịch Hoàn lưu lại, hình ảnh của người đàn ông này rất ít, cô không tin sống cùng người đàn ông có dung nhan tuyệt mỹ như thế, mà người phụ nữ nào không động lòng, trừ phi...

Người đàn ông này có bản lĩnh làm cho người ta dễ dàng không chú ý.

“Đi ra ngoài?”. Người đàn ông bỗng nhiên mở miệng, hét lên.

Cả người Kiều Tịch Hoàn ngẩng ra, không biết vì sao anh ta lại trở nên nổi nóng như vậy, cô đột nhiên đóng cửa phòng, chuẩn bị rời khỏi, nhưng cảm thấy có điều gì đó không hợp a, cô không phải nên ở căn phòng này sao?.

Người đàn ông bên trong không phải Cố Tử Thần sao?.

Nói đến cùng, cô và người đàn ông này cũng có chút duyên phận, tuy rằng chưa từng gặp mặt anh ta, nhưng thời điểm cô còn là Hoắc Tiểu Khê, đã suýt nữa gả cho anh ta...

Chuyện đời, thật khó lường.

Sai sót ngẫu nhiên..

Kiều Tịch Hoàn bỗng nhiên mở cửa phòng, sắc mặt của Cố Tử Thần rõ ràng không tốt, ngồi ở trên xe lăn hung hăng nhìn cô

“Tôi không được ở đây sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

“Cách vách”. Cố Tử Thần lạnh lùng nói.

Hóa ra là vậy.

Cô lại lần nữa đóng cửa phòng.

Cách vách thì ở cách vách, hung dữ như thế để làm gì.

Tính khí thật là hư!

Kiều Tịch Hoàn tròn mắt nhìn cánh cửa đóng chặt.

Nhưng mà, trong trí nhớ của cô, rõ ràng là căn phòng này, Kiều Tịch Hoàn chết tiết, không biết đã để lại trí nhớ gì cho cô nữa.

Cô đẩy cửa phòng cách vách ra, phòng này dĩ nhiên nhỏ hơn phòng kia, chỉ đơn giản có một chiếc giường, một bàn trang điểm và một tủ quần áo.

Cả người cô đều rất bản, tìm một bộ áo ngủ để đi tắm rửa.

Nhưng mà nhà tắm ở chỗ nào?.. Ngay cả phòng tắm trong phòng cũng không có?.

Cô tìm kiếm khắp nơi, sau đó chỉ đành phải đẩy cánh cửa phòng lúc nãy ra.

Hiển nhiên, đại thiếu tàn tật cũng nhìn thấy cô, sắc mặt lại thay đổi.

“Tôi cũng không muốn xuất hiện, tôi cho rằng đây là phòng tắm, tôi muốn tắm rửa” Kiều Tịch Hoàn cũng không biết nói gì hơn.

“Ồ chỗ đó”. Đại thiếu tàn tật giơ tay lên, rất cao ngạo chỉ vào một cửa phòng khác.

Kiều Tịch Hoàn lập tức đi qua.

Thì ra phòng của cô và phòng này liên thông với nhau, có lẽ phòng này đã ngăn ra một vách để làm phòng của cô. Trước kia cô chắc chắn mình với đại thiếu tàn tật này ở chung với nhau, nhưng vì sao khi trở về lại bị anh ta chán ghét như thế?.

Tuy rằng một giây vừa rồi cô còn cảm thấy may mắn bởi vì không cần thiết phải ngủ chung một giường với anh ta, cho dù người đàn ông này bất lực, nhưng mà vẫn cảm thấy khó chịu, giờ phút này cô có cảm giác mình bị khi dễ

Cô muốn nói, cô thực sự cực kì khó chịu

Cô kiềm chế cảm xúc của mình, mở vòi sen, chuẩn bị tắm rửa

Trong phòng tắm, cô tắm rất nghiêm túc

Phải biết rằng ở trong tù cũng không có cơ hội được tắm rửa như thế này, xong rồi, cô thay một bộ áo ngủ màu hồng nhạt, trước kính thủy tinh lớn trong phòng tắm, xuất hiện một gương mặt đã không còn xa lạ với cô

Cô nhìn “chính mình” ở trong gương.

Kiều Tịch Hoàn có một khuôn mặt diễm lệ khiến người ta giật mình, khuôn mặt mặc dù không trang điểm, nhưng ngũ quan hoàn mỹ đến không thể soi mói, vóc người quyến rũ. Được rồi, cô không thể không thừa nhận, Hoắc Tiểu Khê cô không xinh đẹp bằng Kiều Tịch Hoàn.

Cô nhìn ngắm khuôn mặt mình trong gương, sau đó mở cửa phòng tắm đi ra ngoài.

Đại thiếu tào tậ đã đi đâu mất rồi

Cô cũng không có hứng thú với anh ta

Cô trở về căn phòng đáng thương của mình, nằm ở trên giường.

Cô nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, nhưng bỗng nhiên trở nên trống rỗng, cô nghĩ, cô rất cần được nghỉ ngơi một chút.

Rất nhanh đi vào giấc ngủ, nhưng mà ngủ cũng không an ổn như trong tưởng tượng. Cô cảm thấy có thứ gì đó đang không ngừng quấy nhiễu trên người mình, khiến cả người cô không được tự nhiên, cô đang ngủ, không ngừng giãy dụa, cô đột nhiên mở to mắt, nhìn xuống thấy một người đàn ông đang đè lên thân thể cô, môi miệng không ngừng cắn mút trên cổ cô, thậm chí tay của anh ta đã luồn vào trong áo ngủ mà cô không có mặc áo ngực....

“Ài?”

Cô đột nhiên đẩy người đàn ông trước mặt ra

Người đàn ông khẽ cúi đầu, mái tóc thưa thớt ở phía trước che khuất ánh mắt anh ta, chỉ nhìn nhìn thấy khóe miệng anh ta cong lên một độ cong vô cùng tà ác, tựa hồ trầm mặc 2 giây, tiếng nói từ tính của anh ta mới vang lên:

“Sao?. Ba năm không gặp?. Nhanh như vậy đã quên tôi?”

Người đàn ông ngẩng đầu, nhìn cô

Lộ ra khuôn mặt tuần tú, cười đến mức rất yêu nghiệt, cười đến mức rất hư

Cố Tử Tuấn, tam thiếu Cố gia

Đầu của Kiều Tịch Hoàn đột nhiên có chút dao động

“Tôi nghĩ cô được lắm...” Bộ dạng của Cố Tử Tuấn tà khí, từng chút từng chút nhích lại gần thân thể cô

“Cố tam thiếu” Kiều Tịch Hoàn gọi anh

Mây của Cố Tử Tuấn khẽ nhếch lên.

“Tôi rất mệt” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Cho nên, cô đang từ chối tôi?” Khóe miệng của Cố Tử Tuấn nhếch lên, nhìn không ra cảm xúc của anh ta

“Anh của anh đang ở bên ngoài” Kiều Tịch Hoàn từ chối nói

“Khi nào thì cô bắt đầu để ý đến cảm nhận của anh ấy?”

Trái lại, Cố Tử Tuấn càng cảm thấy hứng thú nhìn cô

“Hoặc là nói cách khác, anh trai của tôi khi nào thì đề đến cô” Khóe miệng của anh ta cười càng sâu thêm

Kiều Tịch Hoàn nháu mày

Cô ở Cố gia, rốt cuộc có cuộc sống như thế nào?

Khóe miệng nhếch lên, không khỏi cười một tiếng, thanh âm kiều mị nói:

“Ngày đầu tiên trở về, tôi không muốn làm lớn chuyện”

“Thông minh hơn rồi đấy”

Cố Từ Tuấn vuốt ve khuôn mặt cô, từ trên xuống dưới, rồi dừng lại ở cánh môi của cô, phủ lên môi của cô, cường thế chui vào bên trong:

“Hôm nay tạm tha cho cô”.

Cô nhìn Cố Từ Tuấn bước xuống giường, đi ra khỏi phòng cô.

Cô hơi thở dốc một hơi.

Khởi thân thể này, câu kết với Cố Từ Tuấn sao?.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Cố Đại Thiếu Kỳ Quái

Sau khi bị Cố tam thiếu giày vò một trận, cô không thể nào ngủ tiếp được. Cho nên cô xuống giường, đi vào phòng tắm, rửa sạch hết những nơi mà anh ta từng đụng chạm, thay đổi một bộ quần áo khác, rồi đi ra khỏi phòng tắm

Đại viện của Cố gia không quá lớn, nhưng nhiều người sống chung một nhà cũng không chật lắm, đồ trang trí trong nhà cũng thuộc loại xa hoa bậc nhất.

Cô đi từng bước một trên thang lầu dưới hành lang.

Từ nhỏ phạm vi sinh hoạt của cô rất đơn giản, trong nhà cũng tương đối khá, bố mẹ dựng nghiệp bằng 2 bàn tay trắng, không có bất kì quan hệ gì với nhà giàu có, sau khi cô tốt nghiệp đại học, thì tiếp nhận công ty của bố mẹ, dưới sự giúp đỡ của Tề Lăng Phong, mọi chuyện đều thuận lợi, thậm chí tài sản của công ty không thua kém bất kì nhà quý tộc, giàu có nào ở Thượng Hải, trở thành người trên người!. Chẳng qua là, cô không nghĩ tới, khi có được tất cả mọi thứ, cũng là lúc kết thúc sinh mệnh của mình!

Cô đã từng yêu sâu đậm như vậy, dụng tâm như thế, nhưng chỉ đổi lại một câu:

“Hoặc Tiểu Khê, kiếp này tôi chưa bao giờ yêu cô, chưa bao giờ, có thể nhìn thấy cô chết, là chuyện vui nhất trong đời tôi”

Tề Lăng Phong

Có phải bây giờ anh rất vui vẻ không ?.

Ôm người phụ nữ mình yêu, đoạt đi tài sản của tôi, chính là cuộc sống người trên vạn người mà anh mong muốn ?!

Cô mím môi, không chế cảm xúc của bản thân mình.

Trong phòng khách, không có một bóng người.

Cô theo phòng khách lạnh lẽo, đi về phía vườn hoa

Trong vườn hoa, màu xanh của hoa cỏ mọc thành từng bụi, bề bori ngoài trời xa hoa, đường nhỏ tao nhã để chạy điền kinh, đèn đường để nghiên cứu, và một nhà kính trồng hoa làm cho người ta có chút khiếp sợ

Bên trong nhà kính

Có đủ loại hoa trân quý thì nhau đua nở, bất kể có phải là mùa hoa của nó hay không, bọn chúng đều nở rộ một cách rực rỡ

Mùi phấn hoa quá nồng, thực ra cô cũng không thích những sinh mệnh ngắn ngủi như thế.

Nhưng vào lúc này, cô lại khom lưng, cúi đầu xuống để ngửi hương thơm của đóa hoa màu lam ở trước mặt:

“Anh thích hoa?”

Cố đại thiếu gia lúc này không ngồi trên xe lăn, mà ngồi ở trong khóm hoa, tự mình cắt tỉa cho hoa

Anh quay đầu nhìn cô một cái, lại tiếp tục vui đùa làm việc, giả vờ như không có nghe thấy câu hỏi của cô.

“Nói cho anh biết một bí mật” Cô cười nói, không chút để ý.

Sắc mặt của Cố Từ Thần không tốt, tựa hồ không có hứng thú với bí mật của cô.

Kiều Tịch Hoàn cũng không để ý, tự nhiên nói: “Lúc tôi ở trong tù, từng bị một phạm nhân đánh bị thương ở đầu, phải khâu 3 mũi, bây giờ miệng vết thương vẫn còn. Cho nên...đầu của tôi” Cô chỉ chỉ đầu của mình:

“Có chút vấn đề”

Nói đến đây, cô cần phải cảm ơn người phạm nhân đó!

Bởi vì, cô đã trọng sinh rồi!

Cô nghĩ Cố Từ Thần không có hứng thú với cô, không những không có hứng thú, mà còn bài xích

Cô xoay người, muốn đi ra khỏi nhà kính.

Kỳ thật, cô chẳng thích tiếp xúc với những người lạnh lùng.

Cho dù, người đó có là “chồng” của cô đi chăng nữa

“Đờ tôi một chút”

Phía sau, bỗng nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp của Cố đại thiếu.

Kiều Tịch Hoàn do dự một chút, nhưng vẫn đi qua đờ anh đứng dậy.

Cô vẫn cho rằng anh rất gầy, bởi vì quanh năm không vận động cho nên có thể hơi yếu đuối, không nghĩ rằng, sức nặng cả người anh áp lên người cô, khiến cô cảm thấy anh rất cường tráng, hơn nữa, anh cũng không lùn, ít nhất cũng phải cao hơn 1m80

Cô hơi thở dốc một chút.

“Giúp tôi nhặt tờ báo ở dưới đất lên”. Cố đại thiếu nói, trong giọng nói không nóng không lạnh, dường như còn mang theo mệnh lệnh

Kiều Tịch Hoàn cũng không tính toán, trong khoảnh khắc nhặt tờ báo lên, đôi mắt cô căng thẳng

Tiêu đề tờ báo, cô quá mức quen thuộc.

Cô nhặt tờ báo lên, đưa cho anh, giả vờ thờ ơ nói:

“Anh nghĩ sao về vụ tai nạn này?”

“Vụ tai nạn gì?”

Cố Từ Thần nhú mi: “Tôi rất ít khi xem báo, chỉ tùy tiện lấy một tờ báo để lót làm chỗ ngồi thôi”

“Cô gái này”

Kiều Tịch Hoàn chỉ vào cô gái ở trong hình:

“Cô ta từng có hôn ước với anh mà”

Cố Từ Thần cúi đầu, nhìn vào tấm hình mà cô chỉ.

“Chuyện cũng đã qua rồi, đối với chuyện ở bên ngoài, tôi không có hứng thú lắm”

Kiều Tịch Hoàn im lặng, mím môi.

Cố Từ Thần lạnh lùng, nghiêm mặt, đẩy xe lăn của mình đi ra ngoài.

Khi đi ra khỏi nhà kính, anh cầm tờ báo ném vào trong thùng rác.

Kiều Tịch Hoàn một mực im lặng nhìn hành động của anh

Cố Từ Thần, rốt cuộc anh là người như thế nào ?!

Không có hứng thú với bất kì chuyện gì, cũng không tỏ ra quen biết cô..... Thật là một người kì lạ!

Cô cắn môi, đôi mắt trở nên khẩn trương!

....

Cố Từ Thần đi ra khỏi nhà kính, xuyên thấu qua thủy tinh nhìn Kiều Tịch Hoàn vẫn đứng tại chỗ như cũ

Chuyện của anh và Hoắc Tiểu Khê, ngoại trừ cha mẹ anh ra, trong nhà này còn có ai biết?!

Đó là một đoạn hôn ước của rất nhiều năm về trước, đôi bên chưa từng gặp mặt, nhưng bố của Hoắc Tiểu Khê vì muốn có được một hợp đồng mua bán, đã đồng ý đem con gái gả cho một người tàn tật như anh. ...Kết quả, Hoắc Tiểu Khê theo đuổi tình yêu, hạnh phúc của mình, còn anh bị cô vứt bỏ

Sau đó, Kiều Tịch Hoàn xuất hiện

Kiều Tịch Hoàn cam tâm tình nguyện gả cho anh sao?!

Không có một người phụ nữ nào, lại cam tâm tình nguyện gả cho anh.

Chẳng qua chỉ vì liên minh thương mại, để đôi bên cùng đạt được lợi ích mà thôi.

Lần này Kiều Tịch Hoàn trở về, dường như có gì đó thay đổi, hay là cô ta đang giấu diếm sự thật gì đó?.

...

Kiều Tịch Hoàn ở lại trong nhà kính không bao lâu, rồi trở lại phòng khách.

Đại phu nhân của Cố gia Tề Tuệ Phân và nhị thiếu phu nhân Ngôn Hân Đồng đã dạo phố trở về.

Nhìn Kiều Tịch Hoàn xuất hiện, Ngôn Hân Đồng nhiệt tình mở miệng nói:

“Đây không phải là chị dâu sao?. Em quên mất hôm qua chị mới ra tù, chị có khỏe không?”

Thanh âm nhu mì đầm ấm, mềm mại, yếu ớt.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Ngôn Hân Đồng

Trong lòng cô bỗng nhiên giật mình một cái

Là hận sao?. Kiều Tịch Hoàn hận Ngôn Hân Đồng?.

“Chị dâu, mới ra tù nên đầu bị chậm chạp, hay là tai có vấn đề?. Em đang nói chuyện với chị đấy”

Ngôn Hân Đồng cười đến mức thật dễ nghe, nhưng giọng nói lại tràn đầy châm chọc.

“Tôi đang nghĩ, 3 năm không gặp, em dâu vẫn trẻ tuổi, xinh đẹp giống như lúc tôi rời đi”

Kiều Tịch Hoàn quyết định trước tiên phải tìm hiểu cô gái này, cho nên cười hết sức ngọt ngào:

“Nhìn đến xuất thần, cho nên nhất thời không nghe thấy em dâu nói gì”

Ngôn Hân Đồng nghe Kiều Tịch Hoàn nói vậy, cả người không nhịn được có chút đắc ý.

Ai nói Ngôn Hân Đồng cô không xinh đẹp bằng Kiều Tịch Hoàn, cô không tin, một người phụ nữ từng ngồi tù còn có thể gây ra sóng gió gì?. Xinh đẹp thì sao?. Không phải chỉ là một phế vật thôi sao, sớm muộn gì cũng bị đuổi khỏi nhà họ Cố

Chẳng qua là, bắt đầu từ khi nào, cô ta lại biết ăn nói như thế?.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4

Nhớ ngày đó ở Cố gia, Kiều Tịch Hoàn là một người nhát gan, sợ phiền phức, không thích nói chuyện, không thích chỗ đông người, trong nhà hề có bữa tiệc liên hoan nào, đều do nhị thiếu phu nhân cô đứng ra sắp xếp, Kiều Tịch Hoàn căn bản chỉ để trang trí, không dám đương nổi vị trí đầu trưởng của Cố gia.

“Bà nội, mẹ”

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến thanh âm non nớt có chút kích động của trẻ con

Vài người ngoảnh đầu lại, thì thấy ngoài cửa có 3 đứa trẻ mới đi học về, lưng đeo túi sách nhỏ, đều trạc khoảng 5 tuổi.

“Chúng con về rồi.”

Đi tuốt ở đằng trước là một đứa bé trai, trắng trẻo mập mạp giống trẻ con, tóc hơi dài, kiểu tóc thời thượng, mặt đỏ bừng rất đáng yêu.

Theo phía sau là một bé gái có khuôn mặt giống hệt với bé trai, thắt 2 cái bím xinh xắn ngang vai, rõ ràng là một cặp sinh đôi.

Đi sau cùng là một bé trai khác, bé trai ấy rõ ràng rất đen, rất gầy, giống như một con khỉ con bình thường, trên mặt không có nụ cười như 2 đứa ở phía trước, không có sức sống giống như một đứa trẻ bình thường nên có

2 đứa trẻ ở phía trước được Ngôn Hân Đồng và Tề Tuệ Phân ôm ở trong ngực, khỏi nói cũng biết thân thiết đến cỡ nào, mà 2 người kia dường như cũng quên mất sự tồn tại của khỉ con, yêu thương, ân cần hỏi han 2 đứa trẻ sinh đôi mà thôi.

Kiều Tịch Hoàn cau mày nhìn, thì bỗng nhiên bên tai vang lên một giọng nói nho nhỏ

“Mẹ”

Khi con gọi cô, nhưng rõ ràng giọng nói rất xa lạ.

Khi con Cố Minh Lộ, năm nay 5 tuổi, là con trai của Kiều Tịch Hoàn và Cố Tử Thần.

Cô cau mày: “Con còn nhớ mẹ sao?”

Khi con cắn môi.

Cậu bé hẳn không nhớ gì mới đúng, bởi vì thời điểm Kiều Tịch Hoàn đi tù thì Cố Minh Lộ mới được 2 tuổi.

“Nghe nói hôm nay mẹ ra tù, người lạ ở trong nhà cũng chỉ có mình mẹ”. Khi con nhỏ giọng giải thích.

Logic vẫn còn được. Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“Mẹ, con có bài tập, con lên lầu làm bài tập trước”. Cố Minh Lộ nói

“Ừ”.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Minh Lộ đi lên lầu, một bóng dáng nhìn qua thật cô độc, trái lại, ở giữa phòng khách bé trai Cố Minh Lý và bé gái Cố Minh Nguyệt, lại được đối xử hoàn toàn khác biệt.

Kiều Tịch Hoàn nhủ thầm!

Thái độ của thằng bé, rõ ràng chứng minh thằng bé không có chút tình cảm gì với cô, trong lòng bỗng cảm thấy rất, khó, chịu!

Khó chịu, cũng chỉ có thể tạm thời... khó chịu!

Buổi tối, cả gia đình ngồi quây quần trên bàn cơm

Sự trở về của cô cũng không làm thay đổi gì lớn trong gia đình, thậm chí ngay cả trưởng bối lớn nhất trong nhà là Cố Diệu cũng không thèm hỏi thăm cô 1 câu

Sau khi ăn cơm chiều, người một nhà tụ tập ở phòng khách xem TV

Đương nhiên, Cố đại thiếu tính tình cô quái, sẽ không nán lại dưới lầu lâu, cơm nước xong xuôi, anh ta đã vào thang máy chuyên dụng để trở về phòng.

Cố nhị thiếu nghe nói ở nước ngoài bàn chuyện làm ăn, vài ngày nữa mới có thể trở về, Cố tam thiếu ham chơi, buổi tối không có về nhà ăn cơm, ở nhà chỉ còn 2 người con gái chưa lấy chồng, cả 2 vẫn còn đang học đại học, vì thế không có về nhà.

Kênh tài chính và kinh tế.

Phân tích xí nghiệp Hoắc thị

Tề Lăng Phong đã trở thành giám đốc của tập đoàn Hoắc thị

Vụ án của cả nhà Hoắc thị cuối cùng cũng được kết án là tai nạn giao thông bình thường.

Nụ cười của Tề Lăng Phong rực rỡ bao nhiêu, thì lửa hận trong lòng cô càng cháy rực bấy nhiêu.

“Đáng tiếc cho Hoắc Tiểu Khê”. Ngôn Hân Đồng nhìn tin tức, đột nhiên cảm thán.

“Con thì biết cái gì” Tề Tuệ Phân bỗng nhiên nói, giọng điệu trở nên nghiêm khắc.

Ngôn Hân Đồng ngẩn ra, cô mờ mịt nhìn Tề Tuệ Phân.

Cô chẳng qua chỉ tùy tiện cảm thán một câu mà thôi.

“Công ty Hoắc thị là do Hoắc Tiểu Khê sáng lập ra sao?. Nếu như không có Tề Lăng Phong cháu của mẹ, một đứa con gái làm sao có bản lĩnh...?”

Tề Lăng Phong là cháu của bà ta?.

Cô và Tề Lăng Phong đã quen biết nhau được 10 năm, cô không hề biết anh ta còn có 1 người cô.

“Các người im lặng một chút có được không, xem tin tức cũng không được yên”. Sắc mặt của Cố Diệu trở nên lạnh lùng.

Hai người kia đều ngậm miệng lại.

Kiều Tịch Hoàn mím môi, im lặng rời khỏi phòng khách.

Quả nhiên, biết được càng nhiều, trong lòng càng nguội lạnh.

Cô đi lên lầu, trong đầu đang nghĩ đến sự việc vừa rồi, bất giác đã đến trước cửa phòng của Cố Tử Thần, cô vội đẩy cửa phòng ra.

Một ánh mắt sắc bén nhìn cô chằm chằm.

Từ góc độ này, có thể nhìn thấy đuôi của anh phơi bày ra bên ngoài, bộ phận quan trọng bị quấn băng lại.

“Nhìn đủ chưa?” Sắc mặt của Cố Tử Thần lạnh lùng.

“Nhìn đủ rồi” Kiều Tịch Hoàn theo bản năng trả lời.

“Đi ra ngoài”. Cố Tử Thần rống to.

Người con gái quỳ gối bên chân của Cố Tử Thần, nếu cô nhớ không lầm thì cô ấy tên là Tiểu Linh, 20 tuổi, là người hầu trong nhà. Cô ấy đang massage thân dưới cho Cố Tử Thần.

Vì để đề phòng cơ bắp suy kiệt, cho nên phải làm một số động tác massage huyết vị tương ứng.

Kiều Tịch Hoàn mím môi, trở lại phòng.

Tính cách của Cố đại thiếu gia xấu như vậy, thảo nào Kiều Tịch Hoàn trước đây nhát gan, sợ phiền phức lại sợ anh ta như thế!

Cô nằm ở trên giường, trở mình rồi chìm vào giấc ngủ.

Không cần nghĩ gì hết, nếu như không nghĩ ra thì không cần nghĩ nữa.

Trong đầu lại xuất hiện rất nhiều, rất nhiều hình ảnh, một vài hình ảnh ngọt ngào vui vẻ, một vài hình ảnh tàn nhẫn, khủng bố, tất cả đều là máu, từ đầu cô gái chảy ra, nhuộm đỏ cả ngã tư đường....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5

“ Tỉnh rồi?”

Ban đêm yên tĩnh, Cố Tử Thần gần từng tiếng, hung hăng hỏi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Tử Thần, cả người chẳng hiểu ra sao:

“Tại sao anh lại ở trong phòng tôi?”

“VẬY PHẢI HỎI BẢN THÂN CÔ RỒI”.

“Tôi?” Kiều Tịch Hoàn càng thêm mờ mịt.

“Đêm hôm khuya khoắt, cô la cái gì?”

“Tôi đã nói gì há?” Kiều Tịch Hoàn vẫn không rõ.

Cố Tử Thần trừng mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn, không nói gì cả, ngồi trên xe lăn, xoay người rời đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng Cố Tử Thần, người này đầu óc thật sự có vấn đề!

Thật là lãng phí một khuôn mặt đẹp trai như vậy!

Trong lòng Kiều Tịch Hoàn đang lăm bằm, bỗng nhiên nghe được một âm thanh mạnh mẽ truyền đến.

Tiếng vang phát ra từ phòng cách vách, bức tường này vốn cách âm rất tốt, nhưng mà lúc Cố đại thiếu trở về phòng vẫn chưa đóng lại cánh cửa thông giữa hai phòng, khiến cho âm thanh vang lên thật lớn.

Cô vốn không phải là người thích xem náo nhiệt, chen vào cuộc sống của người khác, chỉ là vừa mới bùng tình từ con ác mộng, tạm thời ngủ không được, vì thế về mặt buồn cười đi về phía cánh cửa.

Không nhìn thì không biết, nhưng vừa nhìn lại khiến người ta giật mình.

Cố đại thiếu quả thực có bản lĩnh, có thể làm cho bản thân ngã trên mặt đất, hơn nữa hai tay 2 chân hướng lên trời không nói, ngay cả xe lăn cũng đè lên trên mình, thật là chỉ số IQ nhíp nhằng!

Hình như cảm giác được trong phòng có thêm một người, Cố đại thiếu mặc dù nằm trên mặt đất, nhưng mà ánh mắt sắc bén vẫn nhìn cô chằm chằm:

“Ai cho cô vào đây?!”

Kiều Tịch Hoàn mím môi, giờ phút này mà tính tình vẫn còn hung dữ như vậy.

“Cút đi” Cố đại thiếu gầm thét.

Kiều Tịch Hoàn tròn mắt, mím môi, liền xoay người định rời đi.

Ai ngờ. . .

“Đợi chút” Đại thiếu tàn tật lên tiếng nói.

Kiều Tịch Hoàn đứng ở cửa, bộ dạng muốn hỏi: “Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

“Đỡ tôi đứng dậy”

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố đại thiếu gia.

Anh vừa mới đuổi tôi đi, bây giờ lại có chuyện nhờ vả, anh không biết dùng chữ xin, chị đây cũng không tính toán với anh, anh nha, cuối cùng làm thế nào mới vừa lòng anh?.

“Nhanh một chút” Cố đại thiếu thúc giục.

Kiều Tịch Hoàn mím môi đi qua, trước tiên lấy xe lăn đè trên người anh ta ra, cô thì cô thật sự không phải cố ý, chỉ là bị trượt tay thôi, làm cho xe lăn lại ngã xuống mình anh ta.

Cố đại thiếu có biểu cảm như thế nào?.

Kiều Tịch Hoàn nói, cô không thấy.

Sau khi dời xe lăn ra, Kiều Tịch Hoàn ngồi xổm xuống, phải cố gắng lắm mới có thể đỡ anh ta ngồi lên trên giường.

Cô nhìn không được nhìn 2 chân không có chút khí lực của anh vài lần.

“Nhìn đủ rồi?” Đôi mắt của Cố đại thiếu căng thẳng.

“Anh, ngay cả một câu cảm ơn, anh cũng không biết nói sao?” Kiều Tịch Hoàn nổi giận.

Lão nương không nổi giận, anh sẽ cho rằng tôi là quả hồng mềm à, anh muốn nhào nắn như thế nào, thì nhào nắn như thế ấy?.

Cố đại thiếu tựa hồ chợt ngẩn ra.

“Không nói cảm ơn có phải không?. Đêm nay lão nương sẽ nằm lì trên giường anh không đi!” Nói xong, Kiều Tịch Hoàn trực tiếp nằm xuống bên cạnh vị trí của Cố Tử Thần.

Dù sao người đàn ông này cũng bất lực, cô cũng không có chuyện gì phải lo lắng!.

Cố Tử Thần vẫn luôn trừng mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn, dường như không nghĩ tới người con gái nhu nhược ngày nào, khi nào thì có lá gan lớn như vậy!

“Lại trừng, coi chừng mắt anh bị lòi ra luôn đấy”. Kiều Tịch Hoàn xoay người, nhắm mắt lại.

Cố Tử Thần hung hăng nhìn cô, nhưng bất ngờ là, anh không cũng nói thêm lời nào.

Kiều Tịch Hoàn đưa lưng về phía Cố Tử Thần, nhìn căn phòng này, căn môi.

Thật ra, cô sợ phải ngủ một mình

Cô sợ một mình!.

Cô sợ những hình ảnh máu me và dử tợn trong đầu sẽ ăn mòn linh hồn của cô.

Cô nhớ đến cha mẹ chết cùng cô trong vụ tai nạn, nhớ tới lúc đó rõ ràng chở bọn họ ra sân bay, để đi du lịch giải sầu... .

Cô cắn môi, hung hăng cắn... .

Nước mắt theo hốc mắt im lặng rơi xuống.

Trong khoảnh khắc được trọng sinh, cô đã nói với chính mình không được khóc, nếu như không nhìn thấy Tề Lăng Phong gặp báo ứng, cô không được khóc, cũng không có tư cách đến trước bia mộ của bố mẹ mình... .

Tề Lăng Phong, anh biết tôi hận anh bao nhiêu không?.

...

Hôm sau. Sáng sớm

Kiều Tịch Hoàn mở to hai mắt.

Vốn tưởng rằng tối hôm qua là một đêm không ngủ, nhưng trong mơ mơ màng màng suy nghĩ, mình lại mơ màng ngủ thiếp đi, thậm chí một đêm không mộng, giờ phút này tỉnh lại cảm thấy thoải mái vô cùng.

Cô xoay người, nhìn đại thiếu tàn tật vẫn còn ngủ ở bên cạnh.

Dáng ngủ của Cố đại thiếu hết sức đẹp mắt, mày hơi nhăn lại, môi hơi nhếch lên, làn da vô cùng mịn màng.

“Nhìn đủ chưa?” Một giọng nói trầm khàn vang lên, hết sức lạnh lùng.

Kiều Tịch Hoàn suýt nữa bị hù chết

Người đàn ông này có con mắt thứ ba hả?.

Cô an ủi, nhìn người đàn ông trước mặt từ từ mở 2 mắt ra, đôi mắt đen nhánh vô cùng thâm thúy, phảng phất giống như một chiếc đầm sâu không thấy đáy, nhưng lại khiến cho người ta bị hấp dẫn trí mạng

Nhìn xa rất tuấn tú, nhìn gần, càng thêm đẹp trai.

“Còn nhìn nữa?” Sắc mặt của Cố Tử Thần trở nên lạnh lẽo.

“Đổi câu khác được không?. Lỗi tai của tôi nghe đến phát nhảm rồi”. Kiều Tịch Hoàn khó chịu, đôi mắt chớp chớp nhìn anh.

“Rời giường” Cố đại thiếu dường như không có chút nhẫn nại nào với cô.

Từng câu, từng chữ, lời ít mà ý nhiều.

Kiều Tịch Hoàn xoay người xuống giường, đang muốn đi vào phòng tắm rửa mặt

“Còn có tôi”. Đại thiếu gia rống giận nói

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh ta, rồi chỉ chỉ mình: “Tôi giúp anh rời giường sao?”

“Phòng này còn có người khác sao?!”

Kiều Tịch Hoàn cắn môi nói: “Muốn đi toilet sao?”

“Không phát hiện tôi còn mặc quần áo ngủ sao?”

“Tôi giúp anh thay quần áo?!” Kiều Tịch Hoàn trừng lớn mắt hỏi.

Về mặt của Cố đại thiếu giống như nói: “Cô thật ngu ngốc”

Trong lòng Kiều Tịch Hoàn cực kì khó chịu: “Anh đó, chân bị tàn tật, chứ có phải tay bị tàn tật đâu, anh giả bộ cái gì?”

Sắc mặt của Cố đại thiếu thay đổi cực lớn, trong nháy mắt đã đen như đất nồi

Không khí trong phòng bỗng nhiên trở nên đặc biệt hít thở không thông!

Kiều Tịch Hoàn cắn môi, cô lại dưng chạm vào giới hạn gì của anh ta rồi hả trời !

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6

Kiều Tịch Hoàn bị Cố Tử Thần đuổi ra ngoài.

Cố Tử Thần, người đàn ông này nhất định bị bệnh tâm thần, anh ta trở mặt còn nhanh hơn lật sách

Cô còn chưa kịp rửa mặt, chải đầu, đã bị anh ta đuổi ra khỏi phòng. Cô cắn môi, cảm thấy không thoải mái.

Không phải nói anh ta tàn tật, thì anh ta lại cáu kỉnh lên như thế chứ?.

Tàn tật thì nói tàn tật, còn không cho người khác nói!.

Nhưng mà...

Cô mím môi, con người đều như vậy sao?.

Chỗ càng đau, càng sợ người khác chạm vào?.

Bước chân của cô bỗng nhiên dừng ở ngoài hành lang trước một cửa phòng, cửa phòng khép hờ, bên trong truyền ra tiếng nói chuyện không lớn không nhỏ.

“Tiểu Linh, tối qua cô đã mát xa huyết vị cho thiếu gia chưa?” Là tiếng nói của Tề Tuệ Phân, giọng điệu rất chậm, nhưng vẫn toát lên sự uy nghiêm.

“Dạ rồi” Tiểu Linh cung kính đáp:

“Nhưng mà đại thiếu gia vẫn không cho phép tôi...”

“Không cho phép cô đụng vào chỗ ấy?” Tề Tuệ Phân hỏi.

“Dạ, vẫn không cho phép tôi chạm vào”. Tiểu Linh tựa hồ có chút ngượng ngùng.

Tề Tuệ Phân trầm mặc một chút: “Vậy lúc cô nắm bóp đùi cho đại thiếu gia, chỗ đó của nó có phản ứng không?”

“Không có” Tiểu Linh nhỏ giọng nói.

“Ài, vẫn không có”. Tề Tuệ Phân thờ dài nói.

“Là Tiểu Linh làm không tốt”

“Không liên quan đến cô, tính tình của Tử Thần, tôi hiểu rất rõ”. Tề Tuệ Phân nói:

“Không có chuyện gì nữa, cô ra ngoài làm việc của mình đi.”

“Vâng, phu nhân”. Tiểu Linh xoay người đi ra cửa.

Kiều Tịch Hoàn vốn muốn xoay người rời đi, nhưng mà bị Tiểu Linh nhìn thấy, vội vàng gọi: “Đại thiếu phu nhân”.

Tiếng gọi này đã thu hút sự chú ý của Tề Tuệ Phân.

Tề Tuệ Phân nhìn đáng vẻ lời thôi lếch thếch của Kiều Tịch Hoàn, sắc mặt trở nên khó coi:

“Tại sao lại ăn mặc lôi thôi như vậy mà ra khỏi phòng, còn tưởng mình còn ở trong tù sao?. Không chú ý ăn mặc gì cả”

Trong lòng Kiều Tịch Hoàn không ngừng phẫn nộ, không biết ai khiến cô trở thành như thế này nữa, nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười:

“Tử Thần vừa mới thức dậy, tính tình không được tốt lắm, cho nên con đứng ở bên ngoài chờ anh ấy”

“Nó thức dậy có bức mình hay không, làm sao cô biết được, không phải cô ngủ ở cách vách sao?.” Tề Tuệ Phân nhún mày.

“Tôi qua con ngủ trên giường của anh ấy”. Kiều Tịch Hoàn nói

Đôi mắt của Tề Tuệ Phân căng thẳng.

“Cô nói, cô với nó ngủ cùng nhau?” Tề Tuệ Phân hỏi.

“Dạ” Kiều Tịch Hoàn trả lời.

Tề Tuệ Phân nhìn Kiều Tịch Hoàn, hình như muốn đánh giá xem có phải cô đang nói dối hay không.

Từ khi biết Kiều Tịch Hoàn sắp ra tù, Tử Thần sai người ngăn phòng của nó ra làm 2 phòng, nói là đã quen ngủ một mình. Bà vẫn còn lo lắng, nếu như cứ tiếp tục như vậy, đừng hy vọng anh có phản ứng gì

Bởi vậy, trái lại đây là một chuyện đáng mừng!

Nghĩ tới đây, bà không khỏi nở một nụ cười: “Giữa các con...”

“Thì ngủ ở trên giường, Tử Thần thế nào cũng...” Kiều Tịch Hoàn có chút ngượng ngùng, muốn nói lại thôi.

Không cần nói rõ, trong lòng tất cả mọi người đều biết.

Ngược lại, Tề Tuệ Phân vẻ mặt ôn hòa nói:

“Từ từ, từ từ, chuyện này không cần gấp, nhưng mà mẹ có chuyện này muốn nhờ con làm”

Tề Tuệ Phân kéo Kiều Tịch Hoàn vào phòng của mình, sau đó dặn dò Tiểu Linh xuống lầu.

Tiểu Linh nhìn đáng vẻ thân thiết của Tề Tuệ Phân đối với Kiều Tịch Hoàn, ánh mắt đột nhiên thay đổi.

Cô hầu hạ đại thiếu gia hơn 3 năm, cho tới nay, đều là cô chăm sóc sinh hoạt thường ngày của cậu ấy, giúp cậu ấy đầm bóp huyết vị, đại phu nhân từng hứa với cô, chỉ cần có thể làm cho thân thể của đại thiếu gia có phản ứng, sau này vị trí đại thiếu phu nhân sẽ là của cô. Nhưng mà, đến nay, đại thiếu gia vẫn kháng cự cô, có một lần tay cô muốn đụng đến bộ phận quan trọng của cậu ta, đã bị đại thiếu gia đẩy xuống giường, cảnh cáo nếu cô còn như vậy, thì lập tức cuốn đồ ra khỏi Cố gia.

Từ đó về sau, cô cũng không dám nữa.

Bây giờ, cô đã nhìn nhiều năm như vậy, Kiều Tịch Hoàn, ả tội phạm giết người này trở về, cô làm gì cũng không đúng nữa sao?.

Cô nắm thật chặt tay mình

Dựa vào cái gì, Kiều Tịch Hoàn có thể ngủ chung giường với đại thiếu gia?.

Dựa vào cái gì?.

Càng nghĩ cô càng ghen tị, càng nghĩ cô càng hận!.

...

Kiều Tịch Hoàn ra khỏi phòng của Tề Tuệ Phân, trong tay cầm theo một chai tinh dầu.

Đây là trò cười gì vậy ?!.

Bảo cô mát xa chỗ đó cho Cố đại thiếu?.

Cô chịu đựng tay bị thối nát, cho dù cô chịu lắm, thì Cố đại thiếu hung dữ đó sẽ để cho cô làm sao?!. Anh ta không hề gây tay cô mới là lạ, tính tình của người đàn ông kia, quả thực không thể nào lấy lòng anh ta được.

Cô cắn môi, đi về phòng.

Vừa đi cô vừa suy nghĩ, nếu như muốn có được địa vị trong cái nhà này, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình, đầu tiên phải thu phục được ông xã và mẹ chồng, nhưng mà muốn thu phục được 2 người đó, nói thì dễ hơn làm!

Trên tay cô cầm bình tinh dầu, đẩy cửa phòng của Cố đại thiếu ra.

Cố đại thiếu không có việc gì làm, sau khi thức dậy chỉ ngồi trên xe lăn, nhìn thấy cô xuất hiện thì sắc mặt vẫn lạnh đến dọa người như cũ.

“Trên tay cô cầm cái gì?” Đôi mắt Cố đại thiếu căng thẳng

“Anh rất quen với món đồ này sao?” Kiều Tịch Hoàn lắc lắc bình nhỏ trên tay hỏi

Khuôn mặt của Cố Tử Thần càng đen hơn.

“Mẹ đưa cho tôi”. Kiều Tịch Hoàn giải thích, khóe miệng nhếch lên:

“Bảo tôi giúp anh xoa bóp”

“Cô dám”

“Có cái gì không dám?”. Kiều Tịch Hoàn nhìn anh.

Cô không có bản lĩnh gì, chỉ là không sợ chết.

Cố đại thiếu giờ phút này hận không thể bóp chết cô, nhưng mà không biết làm sao, bởi vì ngay cả đứng anh cũng đứng không nổi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Tử Thần từ trên cao xuống, đem lọ tinh dầu bỏ vào trong túi áo, khóe miệng nở nụ cười tà ác:

“Buổi tối tôi sẽ giúp anh”

“Kiều Tịch Hoàn” Cố Tử Thần gầm thét.

Kiều Tịch Hoàn xoa lỗ tai của mình: “Không cần nói lớn tiếng như vậy, tôi có thể nghe được”

Cố Tử Thần nổi gân xanh.

Kiều Tịch Hoàn trực tiếp đi vào phòng tắm, đóng cửa phòng lại rửa mặt.

Thời điểm vừa mới trở về, nghe nói đêm nay có một bữa tiệc đơn giản, mừng Cố Diệu tròn 58 tuổi, bởi vì bất mãn với số tuổi, cho nên chỉ tổ chức tiệc ở nhà để chiêu đãi khách.

Nói là tùy tiện chiêu đãi, nhưng mà cũng phô trương hơn so với người bình thường...

Chỉ là...

Cô nhìn chính mình trong gương, Tề Lăng Phong là cháu trai của Tề Tuệ Phân, có phải có khả năng anh ta sẽ đến không?.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7

Kiều Tịch Hoàn rửa mặt xong, trực tiếp xuống lầu, từ đầu đến cuối hoàn toàn không quan tâm đến khuôn mặt đen thui của Cố đại thiếu.

Thời điểm cô đến phòng khách, Tề Tuệ Phân không ngừng phân phó người trong nhà chuẩn bị bữa tiệc tối nay, khí thế của đại phu nhân nhà giàu, đều được bà bày ra 10 phần, toàn bộ đại sảnh đều ngay ngắn trật tự.

Kiều Tịch Hoàn ăn điểm tâm xong, nhìn thấy Ngôn Hân Đồng thay đồ chuẩn bị đi ra ngoài, đi đến bên cạnh Tề Tuệ Phân nói:

“Mẹ, Từ Hàn nói có lẽ tối nay anh ấy sẽ về không được, bởi vì chuyện làm ăn còn một khâu quan trọng cần được giải quyết”

Tề Tuệ Phân nhú mày: “Đây là sinh nhật của ba con”

“Từ Hàn nói đã gọi điện cho ba, ba nói lấy công việc làm trọng”

“Ôi, bọn đàn ông trong nhà này, không biết nói thể nào cho phải”.

Tề Tuệ Phân thở dài: “Không trở về thì thôi, bây giờ con đi chọn lễ phục phải không?. Dẫn chị dâu con đi cùng, nó ở trong tù lâu như vậy, mẹ sợ nó không biết trưng diện cho bản thân, sẽ biến mình thành trò cười cho người khác”

“Mẹ, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ trang điểm cho chị dâu thật xinh đẹp” Ngôn Hân Đồng rất ngoan ngoãn gật đầu.

“Hoàn Hoàn, con đi theo Hân Đồng đến cửa hàng để chọn lễ phục đi” Tề Tuệ Phân quay đầu nói với Kiều Tịch Hoàn:

“Trang điểm cho mình xinh đẹp một chút, đừng làm mất mặt”

“À, dạ được” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Hai người cùng nhau ngồi vào xe hơi chuyên dụng của Cố gia, dọc đường cũng không nói gì.

Ngôn Hân Đồng tựa hồ không muốn nói chuyện với Kiều Tịch Hoàn, cả người vẫn luôn im lặng, thi thoảng sẽ nhìn đi động để soi gương.

Ngôn Hân Đồng cho tới nay đều có cảm giác về sự ưu việt* (tự cho mình hơn hẳn người khác). Cô gả vào nhà họ Cố trẻ hơn Kiều Tịch Hoàn, nhưng vừa vào cửa đã được Tề Tuệ Phân yêu thích, năm thứ hai lại sinh cho Cố gia một cặp song sinh, một trai một gái, làm cho 2 vị lão nhân gia của Cố gia hết sức vui vẻ, cho nên đối xử với cô ta cũng tốt hơn.

Ngôn Hân Đồng cũng tự cho mình là thanh cao, chưa bao giờ xem Kiều Tịch Hoàn là chị dâu của mình, cũng chưa từng xem chị ta là dâu trưởng của Cố gia, ngược lại thường xuyên lăng mạ, khi dễ cô ta, bởi vì ghen tị cô ta xinh đẹp hơn mình.

Trước đây Kiều Tịch Hoàn cũng chỉ có thể nén giận, bởi vì cô biết mình không có vị trí ở Cố gia, cho nên không dám nói gì, nhưng mà, trước kia Kiều Tịch Hoàn đối với Ngôn Hân Đồng... dường như là...

Rất hận!

Vì sao phải hận một người như vậy?. Kiều Tịch Hoàn vốn phải quen cuộc sống bị người khác ức hiếp rồi chứ. Nhưng chỉ riêng với Ngôn Hân Đồng, hình như Kiều Tịch Hoàn trước đây không thể buông bỏ hận thù.

Cô cắn môi, nhú mày, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ ra được.

Hai người đến cửa hàng tốt nhất ở Thượng Hải, hướng tới khu chuyên khu lễ phục.

Ngôn Hân Đồng vừa mới đi vào, đã có người phục vụ nhiệt tình chạy đến: “Nhị thiếu phu nhân, tôi chọn lễ phục sao?”

“Đêm nay trong nhà tôi có một bữa tiệc”. Đối với sự nhiệt tình của người phục vụ, Ngôn Hân Đồng chỉ tỏ ra lạnh nhạt.

“Đúng lúc ngày hôm qua cửa hàng chúng tôi vừa mới nhập về mấy mẫu mới, nếu phối hợp với vóc dáng nhã nhặn của cô nhất định sẽ rất hoàn mỹ, cô qua đón nhìn xem, hoàn toàn là hàng mới nhất, bảo đảm sẽ khiến cô hài lòng”. Người phục vụ nhiệt tình giới thiệu.

Ngôn Hân Đồng bộ dạng ngạo mạn đi theo người phục vụ sang một bên.

Kiều Tịch Hoàn hoàn toàn bị bỏ quên.

Cô nhìn những người trước mặt đi xa, cười lạnh một chút, sau đó tự mình đi qua khu lễ phục khác nhìn nhìn một chút, bên cạnh có người phục vụ nhìn thấy cô, nhưng cũng không bước lên tiếp đón, họ cho rằng cô chỉ là tùy tùng đi theo Ngôn Hân Đồng tới thôi.

Cô mím môi, nhìn chiếc váy lễ hội cúp ngực màu trắng, chỗ lồng ngực đính rất nhiều kim cương, ánh đèn chiếu lên bộ lễ phục, nhìn rất óng ánh trong suốt.

Tề Lăng Phong nói, khi cô mặc bộ lễ phục này vào, giống như thiên sứ lọt xuống trần gian, xinh đẹp như vậy, xinh đẹp đến mức khiến cho người ta hận không thể ôm ở trong lòng, ngậm ở trong miệng.

Người đàn ông đã từng nói những lời ngon ngọt, thề non hẹn biển bên tai cô, lại dùng hai tay nhuộm đầy máu tươi, từng chút từng chút, phá hủy tất cả con người cô...

“Thế nào, nhìn trúng bộ lễ phục này sao?” Bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm của Ngôn Hân Đồng.

Kiều Tịch Hoàn mới hoàn hồn

Cô không để lại dấu vết nở nụ cười: “Chỉ tùy tiện xem thôi”

“Tùy tiện nhìn?” Ngôn Hân Đồng cười lạnh: “Bộ lễ phục này đã sớm có người đặt rồi, chị mua không nổi đâu. Những viên kim cương đính ở trước ngực đều là thật, mỗi viên đều có giá trị liên thành, hơn nữa là sản phẩm làm bằng thủ công nhập khẩu từ Paris sang. Nên tự biết thân biết phận đi”

Nói xong, Ngôn Hân Đồng bước đi

Kiều Tịch Hoàn nhìn bộ lễ phục

Đúng vậy, bộ lễ phục này thuộc về Hoắc Tiểu Khê.

Là Tề Lăng Phong đích thân đến Paris để nhờ nhà thiết kế, dựa theo số đo của Hoắc Tiểu Khê để may, Tề Lăng Phong từng mang cô đến đây để thử một lần, lần đó bọn họ đang bàn đến chuyện kết hôn...

“Kiều Tịch Hoàn, cô chọn lễ phục xong chưa?”

Cách đó không xa, truyền đến giọng nói khó chịu của Ngôn Hân Đồng

Kiều Tịch Hoàn mím môi, đi qua một bên.

Ngôn Hân Đồng đã chọn xong, một bộ lễ phục dài màu đen cổ chữ V khoét sâu, dáng người của Ngôn Hân Đồng tuy mảnh khảnh nhưng cũng đầy đặn, không hề giống với người mẹ đã sinh 2 đứa con, chăm sóc vô cùng tốt, bộ lễ phục màu đen này vừa khéo có thể làm tôn lên dáng vẻ thướt tha của cô ta, người phục vụ không ngừng khen ngợi bên tai, trên mặt Ngôn Hân Đồng đương nhiên lộ ra nụ cười hài lòng

“Cô còn không đi chọn, chọn xong còn phải trang điểm, cô bắt tôi chờ cô bao lâu?”

“Vị tiểu thư này cũng cần sao?” Người phục vụ vội vàng hỏi.

“Cái gì mà tiểu thư?. Cô ta là đại thiếu phu nhân của Cố gia”. Ngôn Hân Đồng có chút châm biếm nói, sau đó cười hết sức cố ý.

Người phục vụ ở đây biết tin tức bát quái của nhà giàu còn nhiều hơn những người trong cuộc, nghe Ngôn Hân Đồng nhắc như vậy, người phục vụ lập tức biết Kiều Tịch Hoàn là ai, chính là chuyện cười trong giới thượng lưu.

“Đại thiếu phu nhân, xin mời bên này”. Người phục vụ nén cười, không chút để ý gọi.

Người phục vụ dẫn cô đến khu lễ phục cấp bậc rõ ràng thấp hơn Ngôn Hân Đồng mấy phần.

Kiều Tịch Hoàn nhìn một chút: “Không có cái khác sao?”

“Cái này thích hợp với cô”. Người phục vụ nói thẳng.

“Cô nói?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày, ngữ điệu khiến người ta không rét mà run.

Người phục vụ ngẩn ra. Không phải mọi người đều đồn nói là đại thiếu phu nhân của Cố gia nhu nhược, yếu đuối, sợ phiền phức sao?

“Tôi...” Người phục vụ bỗng nhiên lắp bắp.

“Ông chủ của các người đâu?”

“Đại thiếu phu nhân”

“Gọi ông chủ của các người đến đây” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng.

Người phục vụ nắm chặt ngón tay.

“Thế nào, muốn tôi tự mình đi gọi sao?”

“Không phải đại thiếu phu nhân, nếu như người không thích lễ phục bên này, chúng ta có thể chọn cái khác, đại thiếu phu nhân, mời” Người phục vụ vội vàng nói.

Bất kể là ai, nhưng làm không tròn nhiệm vụ của người phục vụ, thì là lỗi của bản thân mình rồi.

Vốn tưởng rằng...

Cô kính hãi, cắn cắn môi, kính hãi nhìn vị “đại thiếu phu nhân” này không giống như trong lời đồn.

Kiều Tịch Hoàn đi theo người phục vụ đi chọn bộ lễ phục khác

Người phục vụ rõ ràng đối với cô cung kính hơn rất nhiều.

Kiều Tịch Hoàn chọn một bộ lễ phục dạ hội ngắn màu trắng bạc, bó sát người, xinh đẹp, không có quá nhiều đồ trang trí rườm rà, bởi vì dáng người và dụng mạo của Kiều Tịch Hoàn xinh đẹp, vì thế không thích hợp với kiểu quần áo phức tạp, nhìn rất dung tục, bộ lễ phục này vừa đơn giản, không những có thể phác họa dáng người hoàn mỹ của cô, mà còn làm nổi bật dụng mạo xinh đẹp của cô.

Cho nên khi cô mặc bộ lễ phục này đi ra, mặc dù không trang điểm, nhưng cũng thu hút ánh nhìn của bốn phía.

Ngôn Hân Đồng rõ ràng ghen tị, rất ghen tị

Đôi mắt của cô ta căng thẳng, hung hăng nhìn người phục vụ đang chỉnh sửa lễ phục cho Kiều Tịch Hoàn.

Rõ ràng cô đã bảo cô ta chọn đồ ở những khu hàng xấu thôi mà.

Người phục vụ cúi đầu, không dám nhìn thẳng.

Không phải là cô không biết, nhưng đại thiếu phu nhân này không phải là nhân vật dễ chọc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8

Kiều Tịch Hoàn ngồi ở trước gương trang điểm

Không phải cô không nhìn thấy ánh mắt của Ngôn Hân Đồng, chỉ là cô không muốn quan tâm.

Dáng vẻ xinh đẹp như vậy, còn bị người khác ức hiếp, Kiều Tịch Hoàn cô là heo à?!

Cô mím môi, nhìn một người có vẻ giống như chuyên viên trang điểm đang tiêu sái đến gần.

Kiều Tịch Hoàn cười nói: “Tự tôi làm được rồi, cảm ơn”

Nhân viên trang điểm sững sờ, liếc mắt nhìn Ngôn Hân Đồng.

Ngôn Hân Đồng châm chọc nói: “Tự cô trang điểm?. Lúc này, mẹ giao cho tôi giúp cô trang điểm cho đẹp một chút, nếu như cô trang điểm không đẹp, mẹ mà trách mắng, cô có chịu trách nhiệm nổi không?”

“Tự tôi sẽ chịu trách nhiệm, không liên lụy đến cô” Kiều Tịch Hoàn cười, nói từng câu từng chữ.

Ngôn Hân Đồng đảo mắt, nhưng cũng không nói gì thêm, nghĩ thầm Kiều Tịch Hoàn chỉ là một người phụ nữ ngu ngốc, không có bản lĩnh gì cả, cô sẽ chờ xem cô ta làm như thế nào.

Ngôn Hân Đồng và nhân viên trang điểm có mảnh khỏe gì cô không cần nghĩ cũng biết. Không tồi, lúc cô du học ở Pháp có quen một người bạn cũng học được vài cách trang điểm, đúng lúc có thể phát huy tác dụng rồi.

Cô rất chăm chú trang điểm cho bản thân mình, diện mạo của Kiều Tịch Hoàn vốn xinh đẹp, cho nên không cần trang điểm quá mức tinh xảo, cô chỉ nhẹ nhàng dặm một ít phấn, rồi trang điểm nhẹ một chút, vì thế khi Ngôn Hân Đồng trang điểm xong, cô cũng dừng bút.

Khi Ngôn Hân Đồng đang dương dương tự đắc há hê nhìn mình trong gương, vừa quay đầu thì nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của Kiều Tịch Hoàn, khuôn mặt của cô ta trầm xuống, trong ánh mắt tỏa lên tia ác độc

Kiều Tịch Hoàn làm bộ như không nhìn thấy, cười nói: “Em dâu cũng trang điểm xong rồi?. Thời gian không còn sớm, về thôi”

Ngôn Hân Đồng lạnh mặt nhìn nét tươi cười hồn nhiên của Kiều Tịch Hoàn

Cô ta nghiêng răng, cho dù có thay đổi thì 3 năm trước Kiều Tịch Hoàn không phải là đối thủ của cô, 3 năm sau cũng vậy.

Hai người trên đường đi về cũng không nói gì, một đường trở về biệt thự.

Trong nhà đã sắp xếp ổn thỏa, toàn bộ đại sảnh đều được trang hoàng tươm tất, nhưng mà bây giờ còn sớm, khách mời vẫn còn chưa tới, Tề Tuệ Phân tựa hồ hơi mệt mỏi ngồi dựa trên sofa, nhìn 2 con dâu quay về, đôi mắt bà dừng lại một chút.

Đáng vẻ của 2 người rất xinh đẹp, mỗi người một vẻ.

Trước đây bà sẽ cảm thấy Kiều Tịch Hoàn quá mức xinh đẹp, một vẻ đẹp khiến người ta cảm thấy hơi dung tục.

Ngôn Hân Đồng thì ngược lại, tuy rằng ngũ quan không xinh đẹp bằng Kiều Tịch Hoàn, cũng may khí chất xuất chúng, cách đối nhân xử thế cũng rất chu toàn, lại là người có học thức, nội hàm, vì thế càng được yêu thương hơn.

Nhưng mà hôm nay...

Ngay cả Tề Tuệ Phân còn hoài nghi ánh mắt của mình, Kiều Tịch Hoàn nhìn qua quả thật rất đẹp, trên khuôn mặt xinh đẹp, chỉ đánh phấn nhẹ, nhìn qua rất thanh tao thoát tục, rất có phong thái, nhưng cách trang điểm của Ngôn Hân Đồng, nếu không đứng bên cạnh Kiều Tịch Hoàn thì cũng rất đẹp, nhưng nếu hai người đứng chung một chỗ, thì trông cô ta khá tầm thường.

“Mẹ, chúng con về rồi”. Ngôn Hân Đồng rất biết làm nũng, đi qua, thân thiết ngồi xuống bên cạnh Tề Tuệ Phân.

Tề Tuệ Phân gật đầu: “Hôm nay ai phụ trách trang phục và trang điểm cho Hoàn Hoàn?”

“Còn có thể là ai?. Dĩ nhiên là con rồi, mẹ, mẹ có hài lòng không?” Ngôn Hân Đồng vội vàng trả lời

“Không tồi” Cho dù rất hài lòng, nhưng cũng không thể biểu hiện quá rõ ràng.

Người bên trong hào môn, đã sớm luyện thành bản lĩnh giấu diếm sắc mặt của mình.

“Vi vậy con đã hoàn thành nhiệm vụ mẹ giao cho con” Ngôn Hân Đồng lấy lòng nói.

“Được, được, mẹ biết con giỏi rồi”. Tề Tuệ Phân nheo nheo mắt của Ngôn Hân Đồng, rõ ràng rất yêu thương, bà đứng lên, tựa hồ có chút mệt mỏi:

“Mẹ về phòng nghỉ ngơi một lát, chừng nào thợ trang điểm đến thì lên phòng gọi mẹ”

Tề Tuệ Phân đứng lên, đi được 2 bước thì quay đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn: “Tối hôm nay rất đông người, đừng làm mất mặt”

“Được, mẹ” Kiều Tịch Hoàn cười trả lời.

Tề Tuệ Phân gật đầu rồi đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của Tề Tuệ Phân, khóe miệng của cô khẽ nhếch lên, trước đây Kiều Tịch Hoàn đã làm nhiều chuyện khiến người ta chê cười sao?.

Cô quay đầu, nhìn Ngôn Hân Đồng.

Người phụ nữ này, không biết đã âm thầm hại Kiều Tịch Hoàn bao nhiêu lần rồi?.

...

Thời điểm buổi chiều, biệt thự Cố gia đông đúc hẳn lên.

Cố đại thiếu bao giờ cũng một mình, không thích giao tiếp với người ngoài, vì thế cho dù ở đại sảnh, cũng chỉ thờ ơ quan sát toàn bộ.

Cố tam thiếu rõ ràng là một tay ăn chơi, một phòng đầy người đẹp, sao anh ta còn có thời gian để suy nghĩ đến những chuyện khác, mà Cố gia còn có 2 vị thiên kim là Cố Tử Nhan và Cố Tử Hinh, 2 người bọn họ chỉ thích chơi đùa, vì thế cũng không thể trông đợi ở họ. Thế nên, những chuyện chào hỏi khách khứa đương nhiên sẽ do 2 người con dâu của Cố gia đảm nhận, trước kia chỉ có mình Ngôn Hân Đồng, bây giờ Kiều Tịch Hoàn chủ động đến chào hỏi mọi người.

Ngôn Hân Đồng nhiều lần dùng ánh mắt không thân thiện để nhìn Kiều Tịch Hoàn, nhưng Kiều Tịch Hoàn đều làm như không nhìn thấy.

Người trong đại sảnh ngày càng nhiều.

Ánh mắt của Kiều Tịch Hoàn cố gắng tìm kiếm một bóng hình nào đó.

Thật đáng tiếc, người đó ko có xuất hiện.

Là mất mát sao?.

Chỉ là có một chút kinh ngạc mà thôi.

Theo lý mà nói, dựa vào mối quan hệ của Tề Lăng Phong và Tề Tuệ Phân, anh ta cũng nên đến.

Cô cần môi, vẫn không ngừng tiếp đón những vị khách ra ra vào vào.

Không chỉ có khách mời, mà những người khác trong Cố gia có chung ánh mắt kỳ quái, Kiều Tịch Hoàn sau khi ra khỏi tù đã hoàn toàn thay đổi.

Nhưng thay đổi như thế nào, mọi người cũng không quan tâm hỏi, bởi vì cô không phải là nhân vật quan trọng trong Cố gia.

Chỉ là, trong tiệc rượu hôm nay, truyền ra một số lời khen ngợi và cảm thán, nói đại thiếu phu nhân của Cố gia xinh đẹp tuyệt trần, phong thái tự nhiên, tao nhã.

Bữa tiệc trôi qua được phân nửa, Kiều Tịch Hoàn có chút mệt mỏi.

Cô thừa dịp rảnh rồi đã chạy đến vườn hoa sau.

Người ở trong vườn hoa không nhiều lắm, đương nhiên không khí cũng thoáng đãng hơn.

Cô thở một hơi, nhìn ánh đèn neon rực rỡ sắc màu phản chiếu trong hồ bơi.

Vì bữa tiệc này, nhà họ Cố đã cố tình trang trí toàn bộ hoa viên.

“Cô ở chỗ này?” Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói đàn ông quen thuộc.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu, nhìn Cố Từ Tuấn.

“Đêm nay...” Cố Từ Tuấn đánh giá cô từ trên xuống dưới, tặc lưỡi nói: “Cô quyến rũ tôi rồi”

“Chú ba, tôi là chị dâu của chú”

“Dĩ nhiên tôi biết” Cố Từ Tuấn đi về phía cô, từng bước một.

Phía sau Kiều Tịch Hoàn là hồ bơi, cho nên cô không thể lùi về sau.

Cho nên Cố Từ Tuấn nhẹ nhàng đứng ở trước mặt cô, đầu cúi xuống, mặt đối mặt, khoảng cách rất gần.

Thậm chí cô còn cảm thấy nếu mình mở miệng nói chuyện sẽ chạm phải môi của Cố Từ Tuấn.

“Nhớ tôi sao?” Cố Từ Tuấn mở miệng hỏi, cười tà ác.

Kiều Tịch Hoàn dùng tay chống lại cơ thể của Cố Từ Tuấn: “Đừng như vậy... Ừm”

Môi, đã bị che mất.

Kiều Tịch Hoàn vùng vẫy, cũng ko dám dùng sức quá mức, cô sợ mình sẽ không cẩn thận ngã vào bể bơi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9

Ngôn Hân Đồng vẫn luôn ở đại sảnh chào đón khách khứa, mệt mỏi một buổi tối, lợi dụng thời gian rảnh rỗi, cô ta trốn ra vườn hoa phía sau để thoáng khí.

Thật sự đáng tức giận!

Kiều Tịch Hoàn, người phụ nữ đó bình thường chỉ biết trốn ở trong góc không ai biết đến, hôm nay lần đầu tiên cùng cô ta chào đón khách khứa, tiếp đón thì thôi, nhưng cử chỉ động tác đều rất tự nhiên, ưu nhã, khắp nơi chu toàn, mới đầu Tề Tuệ Phân còn có ý ngăn cản Kiều Tịch Hoàn đảm nhận công việc này, nhưng mà sau khi nhìn thấy dáng vẻ tự nhiên, thuần thực của cô thì hết sức vui mừng gật gật đầu. Hơn nữa, rõ ràng phần lớn tầm mắt của mọi người đều đặt trên người Kiều Tịch Hoàn.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy khó chịu!

Ngôn Hân Đồng cắn môi, đi về vườn hoa phía sau, đôi mắt chợt dừng lại một chút, khoe miệng bỗng nhiên nhếch lên một độ cong

Kiều Tịch Hoàn bị tôi bắt gặp, rồi cô sẽ biết kết cục của mình có bao nhiêu bi thảm!

Khoảnh khắc ấy, dường như cô ta cũng không cảm thấy mệt mỏi nữa, xoay người đi về phía đại sảnh.

Tề Tuệ Phân bây giờ đang cùng với Cố Diệu và một đối tác làm ăn khác nói chuyện phiếm, Ngôn Hân Đồng trực tiếp đi qua, kéo tay bà, nói nhỏ bên tai bà:

“Mẹ, đi theo con”

Đôi mắt bà hơi căng thẳng, sắc mặt có chút khó coi, nhỏ giọng trách cứ: “Không thấy mẹ đang bận sao?”

“Có việc gấp, mẹ đi theo con đi” Ngôn Hân Đồng kiên quyết.

Tề Tuệ Phân nhìn Cố Diệu và vị khách trước mặt, khéo léo nở nụ cười, sau đó đi theo Ngôn Hân Đồng đến vườn hoa.

“Làm gì?” Đi được một đoạn, sắc mặt của bà càng trầm, thanh âm cũng trở nên nghiêm khắc.

“Con vừa mới đến vườn hoa thấy được...” Ngôn Hân Đồng muốn nói lại thôi.

“Thấy cái gì?!. Cứ ấp a ấp úng”.

“Kia, ...mẹ, người nhìn đi rồi biết” Ngôn Hân Đồng kéo tay bà đi tiếp.

Tề Tuệ Phân nhìn thoáng qua Ngôn Hân Đồng, Ngôn Hân Đồng là một người có chừng mực, nếu như không phải gặp chuyện gì đó, nhất định sẽ không dám không có lễ độ như thế, đường đột kéo bà rời khỏi đại sảnh.

Hai người cùng nhau đến vườn hoa, trong lòng cô ta mừng rỡ như điên, nghĩ lần này Kiều Tịch Hoàn chắc chắn tiêu đời rồi, dám dụ dỗ em chồng của mình, cô không tin cô ta sẽ không bị đuổi khỏi nhà họ Cố.

“Mẹ, mẹ nhìn Kiều Tịch Hoàn và Từ...” Thanh âm vui vẻ bỗng nhiên im bặt.

Cô chợt im lặng, ngơ ngác nhìn tất cả, bỗng nhiên không nói nên lời.

Dưới ánh trăng sáng, hòa lẫn với ánh sáng phát ra từ đèn neon, ở một nơi mộng ảo như thế này, có 2 người đang say sưa hôn nhau, người phụ nữ ngồi xồm xuồng, thân thể mềm mại dựa vào trong ngực của người đàn ông, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ của anh ta, nhìn qua rất keo sơn gắn bó.

Hai người tựa hồ nghe thấy tiếng động, chợt buông nhau ra, người phụ nữ quay đầu, có chút ngượng ngùng nhìn Tề Tuệ Phân và Ngôn Hân Đồng:

“Mẹ...Con và Từ Thần...”

Thanh âm khó xử, cho dù là dưới bóng đêm, cũng có thể nhìn thấy đôi má phớt hồng, kiều diễm, ướt át.

“Mẹ, không phải, vừa rồi rõ ràng con nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn và Từ Tuấn hôn môi, không phải anh cả”. Ngôn Hân Đồng vội vàng nói, có chút không tin vào mắt mình.

Vừa rồi chính là Cố Từ Tuấn, vì sao bây giờ lại biến thành Cố Từ Thần?!

“Em dâu, em đang nói gì thế, chị và Từ Tuấn...Mẹ...Con làm sao có thể với Từ Tuấn,Con biết rõ chú ấy là em chồng của con mà”

Cả người Kiều Tịch Hoàn vô cùng kinh ngạc, lại cảm thấy hơi ỳ ạch:

“Vì sao em lại muốn hãm hại chị?”

“Mẹ, thật sự là, Kiều Tịch Hoàn không biết kiểm soát hành vi của mình, ba năm trước cô ta với Từ Tuấn đã...”

“Đủ rồi”

Sắc mặt của Tề Tuệ Phân chợt trầm xuống: “Ngôn Hân Đồng, mẹ vẫn luôn cảm thấy con là người có giáo dục, cách đối nhân xử thế cũng rất giỏi, lại dám nói ra những lời như thế!. Hôm nay con bị trúng tà sao, tại sao lại không có chừng mực như vậy, con có biết vừa rồi người khách mẹ với bố con

tiếp quan trọng tới mức nào không?. Ngược lại, con lại kéo mẹ ra đây để nghe con nói hươu nói vượn”

“Không phải đâu mẹ, mẹ tin con đi, Kiều Tịch Hoàn là một người phụ nữ ghê gớm, cô ta cầu kết với Từ Tuấn, cô ta...”

Ngôn Hân Đồng có chút nóng nảy, hoàn toàn không suy xét đến hậu quả, bật thốt lên lời giải thích

“Ngôn Hân Đồng”

Giọng nói của Tề Tuệ Phân cũng trở nên mạnh mẽ: “Con đủ chưa?. Trước đây không nói, con gây khó dễ cho chị dâu con khắp nơi, mẹ nể tình con có năng lực có khả năng chia sẻ với mẹ cho nên mới không so đo với con, nhưng mà nhiều năm như vậy, con vẫn không thay đổi được tật xấu đồ kị của mình”.

“Mẹ, con không có...” Vành mắt của Ngôn Hân Đồng phiem đỏ, nước mắt vòn quanh hốc mắt, nhìn qua rất ủy khuất.

“Con đừng gây thêm phiền phức cho mẹ”

Tề Tuệ Phân ném lại một câu, xoay người chuẩn bị đi, lại quay đầu nói với Kiều Tịch Hoàn : “Tình cảm vợ chồng các con khăng khít cũng là chuyện đáng mừng, nhưng mà ở chỗ này...Thôi, các con vui vẻ là được rồi.”

Sau đó, rời đi.

Tề Tuệ Phân thật là, bà ấy làm như người quái dị như Cố Từ Thần mới biết yêu lần đầu vậy.

Mối tình đầu?!

Kiều Tịch Hoàn thậm chí cảm thấy có thể dùng từ này để hình dung người đàn ông thâm trầm quái dị này!

Tề Tuệ Phân đi rồi, Ngôn Hân Đồng cũng hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn rồi xoay người trở lại đại sảnh.

Giờ phút này, sau khi khôi phục lại chút lý trí, Ngôn Hân Đồng biết, nên lấy lòng Tề Tuệ Phân trước.

Cho nên, không lâu sau, vườn hoa đã yên tĩnh trở lại.

Kiều Tịch Hoàn khoe miệng nhếch lên, lạnh lùng nhìn bộ dạng hận đến nghiến răng nghiến lợi của Ngôn Hân Đồng.

Không phải ai cũng dễ bắt nạt đâu, Ngôn Hân Đồng.

“Chơi đủ chưa?” Phía sau truyền đến giọng nói vô cùng lạnh lùng.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu nhìn khuôn mặt người đàn ông đã sớm đen như đất nồi.

“Anh xem, tôi không phải đang đùa, đều do người trong nhà anh...”

“Lần sau, đừng lợi dụng tôi, tôi cho cô lời khuyên đấy”. Cố Từ Thần gần từng tiếng, lộ ra cảm giác lạnh lẽo như ác ma đến từ địa ngục.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Từ Thần đẩy xe lăn rời đi.

Người đàn ông này.

Cô vuốt khoe miệng của mình, khoe miệng bỗng nhiên cong lên!

Tức giận đi, tức giận chết anh luôn đi!.

Cố Từ Thần nhìn qua vô cùng lạnh lùng, không ngờ, đôi môi lạnh nóng như vậy....

Cô không tự giác cắn cắn môi.

“Kiều Tịch Hoàn, chị quả thật đã thay đổi rồi”. Từ phía sau bóng râm của cây hòe, Cố Từ Tuấn tiêu sái đi từng bước đến trước mặt cô.

Đôi mắt của cô căng thẳng, hung hăng nhìn anh ta.

Nếu như vừa rồi không phải nhìn thấy Ngôn Hân Đồng xuất hiện, cảnh tượng sau đó cô cũng không dám tưởng tượng.

Cô mạnh mẽ đẩy Cố Từ Tuấn ra, lại nhìn thấy Cố Từ Thần mới đi ra khỏi nhà kính, cho nên linh quang chợt lóe

Một là, có thể đánh bại mưu đồ của Ngôn Hân Đồng, hai là Tề Tuệ Phân nhìn thấy tình cảm của cô và Cố Từ Thần phát triển, muốn lấy lòng bà ta cũng dễ dàng hơn.

Chỉ là...

Chết tiệt, Cố Từ Tuấn người đàn ông đó!

Lần đầu tiên, cô chủ động đến gần anh ta, đã bị anh ta đẩy một phát muốn văng ra, phòng chừng Cố Từ Tuấn ở bên cạnh nhìn thấy cũng trợn mắt há hốc mồm

Đương nhiên, cô cũng không phải là người dễ dàng từ bỏ, lại tiếp tục bước tới, nhưng lần này đã học thông minh hơn, tay hung hăng ôm cổ anh, có đánh chết cũng không buông, tất cả quá trình, cô cơ hồ đã dùng hết toàn sức lực

“Kiều Tịch Hoàn?!”

Không nghe cô mở miệng trả lời, Cố Từ Tuấn có chút khó chịu, mở miệng gọi tên cô.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Từ Tuấn gần từng tiếng:

“Thời điểm tôi ở trong tù, đầu từng bị thương, cho nên có rất nhiều chuyện mơ mơ hồ hồ, tôi không biết giữa chúng ta có phải đã từng phát sinh chuyện gì hay không, nhưng bây giờ tôi muốn nói cho anh biết, giữa chúng ta chính là như vậy, không thể có... Mọi quan hệ... gì khác”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10

Bóng đêm mùa xuân thật sự rất đẹp.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi.

Vườn hoa sau cửa Cố gia rất yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy thanh âm gió phát qua mặt.

Cố Từ Tuấn liên tục nhìn Kiều Tịch Hoàn, lẳng lặng nhìn cô, thanh âm u ám, chậm rãi nói:

“Chị thật sự đã thay đổi”

Không phải lâu rồi không gặp, cũng không phải thời gian 3 năm quá dài, mà là cô gái này đã thay đổi.

Nói có chỗ nào khác, là dung mạo, hay dáng người, hay cảm giác ?!

Anh chau mày, suy nghĩ sâu xa.

“Trong tù bị người ta hành hạ quá mức,... Có khả năng nơi này đã xảy ra vấn đề”. Kiều Tịch Hoàn mím môi, chỉ đầu của mình.

“Ai đánh?”

“Anh sẽ báo thù cho tôi sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi, khóe môi nhếch lên.

“Đầu có, tôi sẽ bảo người đó cũng đánh cho tôi một trận, bởi vì biến thành thông minh mà”

“...” Kiều Tịch Hoàn trợn trắng mắt

“Không nói nữa, tôi vào phòng khách đây, nếu không... tai vách mạch rừng”

“Này, chị thật sự không muốn?” Cố Từ Tuấn hỏi cô.

“Không” Kiều Tịch Hoàn đứng dậy nói: “Chuẩn bị làm vợ đảm, mẹ hiền”

“Kiều Tịch Hoàn” Cố Từ Tuấn nhìn theo bóng lưng của cô:

“Làm dâu cả thật khó!”

Kiều Tịch Hoàn ngẩng ra, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt.

Làm sao không phải chứ?.

Đi vào đại sảnh, vẫn vô cùng náo nhiệt như cũ.

Kiều Tịch Hoàn tùy tiện cầm lấy ly rượu nhấp 2 hớp...

Khóe miệng mím môi, mỉm cười.

Trước đây, Hoắc Tiểu Khê không có sở thích gì đặc biệt, một là rượu ngon, hai là Tề Lăng Phong.

Mỗi lần cô nói như vậy, Tề Lăng Phong đều cau mày, nghiêm trang nói:

“Anh không phải là đồ ăn thức uống”

Bây giờ nghĩ lại, anh ta quả thực không phải là đồ ăn, thức uống!.

Thờ ơ uống một ngụm, tâm trạng của cô mới điều hòa một chút.

Trong đại sảnh, mỗi người đều có trò giải trí của riêng mình.

Kiều Tịch Hoàn đi về phía Cố Diệu và Tề Tuệ Phân, lẳng lặng đứng bên cạnh bà

Cô nghĩ, muốn lấy lòng một người, thì cần phải làm rõ ràng như thế này.

Nếu không, làm sao người ta thấy được thành ý của mình?.

“Cháu của em, vì sao vẫn chưa tới?”. Cố Diệu nhìn về phía những khách mời trong phòng, hỏi Tề Tuệ Phân.

“Lăng Phong có chút việc bận. Buổi chiều nó còn gọi điện cho em, nói chúc anh sinh nhật vui vẻ”. Tề Tuệ Phân vội vàng giải thích.

“Hừ” Cố Diệu hừ lạnh, trong giọng nói tỏ ý không vui:

“Cánh đã mọc cứng cáp rồi, hơi có triển vọng một chút đã tỏ vẻ cao cao tại thượng tự cho mình là đúng”

“Sao lại như thế chứ?. Nó bận rộn thật mà”

“Cháu của em, em rõ hơn ai hết”. Cố Diệu hung hăng nói.

Tề Tuệ Phân còn muốn nói gì, thì khách kính rượu đã đi tới bên này.

Trong nháy mắt, hai người đã khôi phục lại dáng vẻ thân thiết, vừa nói chuyện vui vẻ với khách, vừa cùng nhau đi đến chỗ khác.

Kiều Tịch Hoàn đứng lại tại chỗ, đột nhiên suy nghĩ đến một chuyện.

Hồi đó, khi quen biết Tề Lăng Phong, anh ta nói mình là trẻ mồ côi, hai bàn tay trắng.

Nhưng bây giờ, giá trị con người của Tề Lăng Phong không thể so sánh với Cố thị, nhưng hoàn toàn không thua kém bao nhiêu, thậm chí trên phương diện tài sản chỉ có hơn chứ không kém, nhưng mà căn cơ và bối cảnh vẫn mỏng hơn một chút...

Cô cắn môi, cố gắng để mình không biểu lộ cảm xúc ra.

“Ôi, đây không phải là Kiều Tịch Hoàn sao?”. Phía sau, đột nhiên có một giọng nữ vang lên.

Cô quay đầu nhìn cô ta, trang điểm đẹp đẽ, cả người mặc lễ phục màu đỏ rực, khóe miệng cười đến mức giả tạo.

Là ai?!. Hẳn không phải là nhân vật quan trọng.

“Không nhận ra tôi sao, tôi là Lê Hoan”

“Nơi này của tôi từng bị thương...” Kiều Tịch Hoàn chỉ chỉ đầu của mình.

“Quả nhiên Ngôn Hân Đồng không có nói dối, Kiều Tịch Hoàn cô trở nên thông minh, biết cách giả ngây giả ngô rồi”. Lê Hoan có chút khoa trương nói.

Kiều Tịch Hoàn cau mày.

“Tin hay không là tùy cô, tôi còn có việc, cứ tự nhiên.” Đối với những nhân vật không quan trọng, Kiều Tịch Hoàn không có hứng thú.

“Này” Lê Hoan bỗng giữ chặt tay cô.

“Thế nào, bây giờ còn dám uy hiếp tôi ?!” Ánh mắt tà ác của Lê Hoan hung hăng nhìn cô.

Kiều Tịch Hoàn mím môi.

Lê Hoan cười nham hiểm, gần từng tiếng nói: “Một tội phạm giết người còn ở đây giễu võ dương oai!. Cũng không nhìn lại mình xem có làm mất mặt người khác hay không?. Tôi rất hoài nghi vì sao Cố gia còn có thể thu nhận cô. Á, đúng rồi, bởi vì cô gả cho đại thiếu gia nhà họ Cố, đại thiếu gia là ai a?. Là đại thiếu tàn tật trong xã hội thượng lưu, nửa người dưới tàn tật, hạ thể còn bị liệt, ...”

“Bốp”.

Một cái tát hung hăng đánh vào mặt của Lê Hoan.

Trên khuôn mặt trắng nõn, trong nháy mắt đã trở nên sưng đỏ một mảng.

Lê Hoan tựa hồ không tin mình bị người khác tát vào mặt, bụm mặt tức giận ngút trời nhưng vẫn không thốt ra được một chữ.

Trái lại, trong đại sảnh, tầm mắt của mọi người đổ dồn về phía bên này, nháy mắt cả hội trường đều an tĩnh lại.

Một giây, hai giây, hốc mắt Kiều Tịch Hoàn bỗng đỏ lên, khóc lên.

Người bị đánh còn chưa khóc, đánh người lại khóc

Mọi người dường như đều sững sờ...

Lê Hoan càng cả kinh, không nói nên lời...

“Sao lại thế này?” Tề Tuệ Phân đi tới, phong độ của quý phụ nhân, cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Kiều Tịch Hoàn khóc đến vành mắt đỏ hoe, nói: “Mẹ, con không phải cố ý đánh cô ấy, nhưng mà cô ấy sỉ nhục Từ Thần, cô ấy nói Từ Thần tàn tật, là chuyện chê cười trong giới thượng lưu, cô ấy còn nói, Từ Thần bất lực...Con thực sự không nhịn được, liền, liền...”

“Kiều Tịch Hoàn, cô không cần ngậm máu phun người” Lê Hoan có chút hoảng hốt, vội vàng giải thích.

“Tôi không có nói dối, tôi thề, nếu như tôi nói sai, ra đường sẽ bị xe đụng chết. Mẹ, con biết chúng ta là chủ nhân, nên khiêm tốn, nhưng mà, con thật sự bị chọc tức, rõ ràng Từ Thần không phải như cô ta nói...” Kiều Tịch Hoàn khóc lóc kể lể.

Lê Hoan nhìn hai bên một chút, nhìn những ánh mắt khinh miệt trong đại sảnh, thần sắc hoảng hốt:

“Tôi không có nói như vậy, là Kiều Tịch Hoàn hãm hại tôi”

“Vậy cô thề, nếu như cô nói ra đường sẽ bị xe đụng chết, giống như Hoắc Tiểu Khê lần trước vậy, thi thề đều tan rã”. Kiều Tịch Hoàn dùng giọng điệu nhẹ nhàng, nhưng lại mang khí thế bức người.

Lê Hoan cắn môi, nói không ra một chữ.

Sự cố của Hoắc Tiểu Khê, toàn bộ Thượng Hải không ai không biết, hình ảnh ở hiện trường... vô cùng thảm hại...

Lê Hoan bỗng nhiên im lặng, mọi người vừa nhìn qua đã hiểu ngay.

Sắc mặt Tề Tuệ Phân trầm xuống: “Lê tiểu thư, tôi nể tình cô là con gái của Lê lão gia cho nên không muốn so đo với cô, cô tốt nhất nên tự mình biết mình, nói xấu sau lưng người khác, hình như không phải là hành vi của một thực nữ nên có, đêm nay cha mẹ cô không có ở đây, cô về đi, tôi sẽ nói chuyện với cha mẹ cô sau”

“Dì à, con...”

“Nơi này tạm thời không hoan nghênh cô”. Tề Tuệ Phân ra lệnh đuổi khách rõ ràng.

Vành mắt của Lê Hoan đỏ lên.

Bị người khác đuổi trước mặt mọi người, là một tiểu thư trong giới thượng lưu, là ai cũng không thể chấp nhận được.

Lê Hoan khóc lóc chạy ra ngoài.

“Thật ngại quá, chỉ là một chút sự cố thôi, đã quấy rầy đến nhã hứng của mọi người, thật xin lỗi. Nào, mời mọi người tiếp tục” Tề Tuệ Phân cười, khéo léo chào hỏi.

Nhà giàu có, đều là những người khéo léo.

Một lát sau, cả đại sảnh đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh

Tề Tuệ Phân dẫn theo Kiều Tịch Hoàn đến chỗ Ngôn Hân Đồng cách đó không xa:

“Lê Hoàn là do con mời tới?”

“Con...” Ngôn Hân Đồng không nói nên lời.

Thậm chí một màn vừa rồi, cũng là do cô cố ý châm ngòi để Lê Hoàn đi làm.

“Sau này, đừng có giao thiệp với những đám bạn đó, hạ thấp thân phận”. Tề Tuệ Phân hung hăng nói.

“Mẹ, về sau con sẽ chú ý”. Ngôn Hân Đồng ngoan ngoãn gật đầu.

Ánh mắt ác ý lại nhìn về phía Kiều Tịch Hoàn, trong ánh mắt hiện lên một tia sắc bén.

Kiều Tịch Hoàn, đêm nay bởi vì cô, mà tôi bị chỉ trích trước mặt Tề Tuệ Phân 2 lần!

Cô nhớ kỹ đó cho tôi!

Kiều Tịch Hoàn tựa hồ cũng không để ý, cười hết sức đúng mực!

Có lẽ, cũng còn lần thứ 3 nữa không chừng ?!

Bạn nghĩ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11

Nhạc đệm nho nhỏ vừa qua, Tề Tuệ Phân đã rời khỏi, bình tĩnh tự nhiên tiếp đón các khách mời khác.

Kiều Tịch Hoàn mím môi cũng chuẩn bị rời đi, thì Ngôn Hân Đồng đã gọi cô lại:

“Đợi chút”

Kiều Tịch Hoàn ngược mắt nhìn cô ta.

Ngôn Hân Đồng từng bước từng bước tới gần cô, hung hăng nhìn cô gần từng chữ nói:

“Kiều Tịch Hoàn, tôi không biết 3 năm sau có phải cô trở nên thông minh hay không, cũng không biết sau lưng có ai giúp cô hay không, tôi nói cho cô biết, đừng muốn đấu với tôi, vì cô không phải là đối thủ của tôi”.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên, trên mặt lộ ra nụ cười vô tội:

“Em dâu, chị thật không biết em đang nói cái gì, chúng ta là người một nhà, vì sao muốn đấu với nhau?!”

“Đừng giả vờ giả vịt ở trước mặt tôi”. Ngôn Hân Đồng hừ lạnh.

“Chị không có giả vờ, không phải em có hiểu lầm gì với chị chứ?” Kiều Tịch Hoàn nhìn cô ta, tựa hồ có chút khó tin khi bị hiểu lầm như vậy.

“Không có hiểu lầm, Kiều Tịch Hoàn tôi nói cho cô biết, đời này cô đừng nghĩ leo lên đầu tôi ngồi, cô gả cho người đàn ông nào thì quyết định vận mệnh ấy của cô”. Giọng điệu của Ngôn Hân Đồng lạnh như băng, sau khi bỏ lại câu nói kia, thì xoay người rời đi.

Kiều Tịch Hoàn mím môi, khóe miệng bình tĩnh nhếch lên

Chẳng qua là.

Trong đại sảnh đột nhiên vang lên tiếng “rẹt”

Ngôn Hân Đồng cả người ngẩn ra, nháy mắt cảm thấy trước ngực mình hơi lạnh, cúi đầu nhìn xuống, lễ phục màu đen đang trượt xuống ngực một chút, áo ngực màu da ẩn hiện, đáng vẻ hết sức mất mặt.

Trong đại sảnh bỗng nhiên xôn xao hẳn lên.

Ngôn Hân Đồng dùng sức kéo lễ phục màu đen của mình, dùng sức một cái lại nghe tiếng “rẹt” vạt áo dưới cũng bị xé rách, quần lót như ẩn như hiện, hết sức thảm hại.

Không!.

Sắc mặt của cô ta hết đỏ lại hồng, trong nháy mắt lại trở nên trắng bệch.

Ngôn Hân Đồng cô khi nào lại trở nên mất mặt như vậy, chuyện này so với chết càng khó hơn, giờ phút này cô thậm chí muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Bên tai vang lên rất nhiều âm thanh, cô cảm thấy rất nhiều ánh mắt trào phúng đang nhìn về phía mình, phảng phất giống như đèn pha, chiếu rọi đáng về quần bách của cô không sót lại một thứ gì, cô thật sự muốn đâm đầu chết ngay cho rồi.

“Kiều Tịch Hoàn” Ngôn Hân Đồng thét chói tai.

Cô ta quay đầu nhìn giày cao gót của Kiều Tịch Hoàn vẫn còn giẫm trên váy áo của mình.

“Chị...”

Kiều Tịch Hoàn cực kỳ vô thố: “Vừa nãy khi em xoay người muốn rời đi, chị muốn giải thích chị không có nhắm vào em gì cả, cho dù chồng của chị không bằng chồng của em, chị cũng không có ghen tị với em, chị cảm thấy Từ Thần rất tốt, nhưng mà em đi quá nhanh, chị không cẩn thận cho nên mới giẫm lên váy của em...”

“Kiều Tịch Hoàn, cô cố tình, cô cố tình”. Ngôn Hân Đồng chịu không nổi nữa rồi!

Cô muốn giết người phụ nữ này!.

Thậm chí trong khoảnh khắc cô đánh mất lý trí.

“Còn chưa đủ mất mặt sao. Lập tức trở về phòng cho mẹ!” Tề Tuệ Phân lửa giận ngút trời, tiêu sái đi tới.

Sắc mặt của Cố Diệu trong nháy mắt trở nên khó coi.

“Mẹ...”

“Còn không đi mau” Sắc mặt của Tề Tuệ Phân lạnh hơn, ngữ điệu cũng trở nên nghiêm khắc.

Ngôn Hân Đồng cắn môi, ôm lấy những mảnh vải còn sót lại trên người mình chạy lên lầu hai, nước mắt không ngừng rơi, cô hận đến muốn đòi mạng, nhưng mà không thể làm gì được, cô hận, cô hận!

Những người khác lắc lắc đầu, tỏ ý không sao cả.

Nhưng mà bí mật thì không thể không nói, bữa tiệc tối này của Cố gia, luôn có sự cố diễn ra liên tục.

Cẩn thận ngấm lại, dường như đều có liên quan đến con dâu trưởng của nhà họ Cố.

Dâu trưởng của Cố gia, là một người con dâu ngu ngốc trong truyền thuyết của giới thượng lưu, từ khi nào đã trở nên thông minh như vậy, khiến người ta gặp một lần thì khó quên!

Tất cả đều khôi phục lại trật tự ngay ngắn.

“Con đi theo mẹ qua đây”. Tề Tuệ Phân chợt nói với Kiều Tịch Hoàn, sắc mặt rất lạnh.

Trong đôi mắt của Kiều Tịch Hoàn hiện lên một tia giao hoạt, rất ngoan ngoãn gật đầu: Dạ, mẹ”

Hai người đi vào một góc khuất trong phòng khách, không để cho người khác chú ý.

“Đêm nay, sao lại thế này?” Tề Tuệ Phân lạnh lùng hỏi.

“Mẹ, mẹ cũng hiểu làm con sao?” Kiều Tịch Hoàn nhìn bà.

Tề Tuệ Phân cau mày.

“Sau khi từ nhà giam trở về, con biết mình có rất nhiều chuyện thi phi cũng như tai tiếng không tốt, ngồi tù 3 năm con đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, trước đó vài ngày, con bị phạm nhân ngu chung giường đánh bị thương ở đầu, tìm được đường sống trong cõi chết, phải khâu 3 mũi, miệng vết thương

vẫn còn, nhưng nó đã làm thức tỉnh con. Bây giờ con có thể trở về ngôi nhà ấm áp như vậy, con thật sự muốn chung sống hạnh phúc với Từ Thần và hiếu thuận với bố mẹ”

Kiều Tịch Hoàn nói xong, rất chân thành nói tiếp: “Thật vất vả mới khiến Từ Thần đối với con có chút thay đổi, những người khác vừa nói xấu Từ Thần, con đã nhịn không được....Nhưng con thật sự không cố ý gây chuyện với em dâu”.

Tề Tuệ Phân nhìn Kiều Tịch Hoàn, tướng mạo vẫn giống như trước đây, nhưng bà lại cảm thấy từ đầu đến chân cô đều thay đổi.

Bà im lặng nói: “Mẹ không có hiểu lầm con, chẳng qua là muốn nói chuyện rõ ràng, nếu con không làm gì, mẹ cũng không vô cớ trách phạt con được, lần sau con nên cẩn thận một chút”

Giọng nói của bà rõ ràng đã dịu dàng hơn rất nhiều.

Kiều Tịch Hoàn ngoan ngoãn cười, gật đầu.

Tề Tuệ Phân không phải là người tốt tính như vậy, trong lòng bà ta nghĩ cái gì, bà ta có tin vào lời nói của Kiều Tịch Hoàn hay không không quan trọng, chỉ cần để cho Tề Tuệ Phân hiểu Cố Từ Thần đối với Kiều Tịch Hoàn khác biệt, Kiều Tịch Hoàn có thể bảo vệ mặt mũi của Cố Từ Thần ở khắp nơi, là được rồi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng Tề Tuệ Phân rời đi, đưa mắt tìm kiếm hình ảnh của Cố Từ Thần.

Cố Từ Thần không biết khi nào đã không còn ở đại sảnh, kỳ thực thời gian anh ta ở phòng khách rất ít. Trái lại Cố Từ Tuấn vẫn đứng cách đó không xa, ý vị thâm trường nhìn cô.

Nhìn đi, nhìn đi, cẩn thận nhìn lọt con mắt của anh ra.

Đêm, dần dần trở nên sâu hơn.

Khách khứa đã về hết.

Kiều Tịch Hoàn, Cố Diệu và Tề Tuệ Phân cùng tiễn khách ra về.

Ngôn Hân Đồng trở về phòng, cũng không lộ mặt ra, nghe người hầu nói cô ta vẫn khóc ở trong phòng.

Chỉ là, Ngôn Hân Đồng luôn luôn cảm thấy ưu việt hơn người, hôm nay bị mất mặt như thế, chắc chắn sẽ không tiếp nhận được.

Phòng khách an tĩnh lại, Cố Diệu rất mệt mỏi, Tề Tuệ Phân cũng trở về phòng.

Nhìn bọn họ rời khỏi, Kiều Tịch Hoàn cũng lê thân thể mệt mỏi về phòng, trong phòng khách chỉ còn lại người hầu lau chùi quét dọn.

Cô trở về phòng của mình thì đã mệt đến mức không muốn nhấc chân nữa, nhưng không thể không tẩy trang.

Cố nén giữ vững tinh thần, cô cầm lấy quần áo rồi mở cánh cửa phòng thông với gian phòng bên kia ra.

Cửa phòng bị khóa!.

Mây của Kiều Tịch Hoàn nhú lên, Cố đại thiếu này lại muốn giờ trò gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12

Đêm đã rất sâu rồi.

Kiều Tịch Hoàn thật sự không muốn đánh thức mọi người trong nhà dậy.

Thế nhưng...

Cô thật sự không chịu nổi tật xấu của Cố Từ Thần, rõ ràng anh ta biết phòng cô không có toilet lại đi khóa cửa phòng lại, tính tình của cô bỗng ương bướng lên

“Cộc, cộc”

Cô mạnh mẽ gõ cửa phòng

Cô cũng không tin, Cố Từ Thần có thể ngủ được khi ồn ào như vậy

Cô cắn môi, hung hăng gõ ít nhất cũng 5 phút, Cố Từ Thần đầu tóc rối bời ngồi ở trên xe lăn, sắc mặt kém đến mức muốn đòi mạng người khác, trong ánh mắt cơ hồ toát ra lửa giận, đáng vẻ như muốn thiêu chết cô.

Kiều Tịch Hoàn cũng không nói gì, không nói hai lời, vượt qua anh, đi thẳng vào trong toilet.

Nếu như không phải tường được cách âm rất tốt, có lẽ tiếng gõ của cô đã đánh thức mọi người trong nhà.

Cô đi vào phòng tắm, đóng cửa phòng lại, bắt đầu tẩy trang.

Kéo dài suốt một tiếng đồng hồ, Kiều Tịch Hoàn mới chậm rãi mở cửa phòng tắm ra.

Cố Từ Thần giờ phút này vẫn chưa nằm trên giường mà tỉnh táo ngồi ở trên xe lăn, mắt lạnh nhìn nhất cử nhất động của cô.

“Xong rồi?.” Mày của anh căng thẳng, môi mỏng khê nhúc nhích.

Mặc dù tính tình của người đàn ông này rất xấu, nhưng không hiểu sao cô lại cảm thấy làn môi của anh ta rất gợi cảm.

Khuôn mặt không hiểu sao hơi đỏ lên, cô bỗng nhiên nghĩ đến nụ hôn tối hôm nay.

Cô không tự giác cắn cắn môi, nhưng mảy: “Nếu không, anh còn chờ đợi cái gì?”

Sắc mặt của Cố Từ Thần lạnh hơn.

“Đêm nay, nụ hôn ấy... như thế nào?” Khóe miệng của Kiều Tịch Hoàn nhếch lên, cô cố tình

Sắc mặt Cố Từ Thần càng trầm, nếu như tỉ mỉ quan sát, sẽ thấy bên tai có chút ửng đỏ.

“Hay là?. Hai chúng ta lần đầu tiên thân thiết?” Kiều Tịch Hoàn như phát hiện một bí mật động trời, không tin được hỏi.

Ý là, Kiều Tịch Hoàn gả cho Cố Từ Thần nhiều năm như vậy, cũng không chạm qua người đàn ông này?.

Chỗ ấy không đụng, không phải còn có những chỗ khác sao?.

“Kiều Tịch Hoàn, cô thật sự bị người ta đập hông đầu rồi sao?” Cố Từ Thần hung hăng nhìn cô.

Người đàn ông này hiếm khi nói một câu hoàn chỉnh như thế, cho nên Kiều Tịch Hoàn trả lời hết sức nghiêm túc:

“Đúng, bị đập rất nghiêm trọng, cho nên vẫn còn tụ máu bầm chưa tan hết, ảnh hưởng đến thần kinh, vì thế có một số chuyện tôi cũng không nhớ rõ lắm nhưng mà bác sĩ đã nói có lẽ chờ máu bầm chậm rãi tan hết thì có thể khôi phục lại bình thường”

“Được rồi, tôi muốn ngủ”. Cố Từ Thần hình như không có hứng thú với chuyện của cô.

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy người đàn ông này thật không hiểu phong tình, cô quả thực đã đưa mặt dựa vào cái miệng anh ta mất rồi.

Cô xoay người định rời khỏi, bỗng nhiên như chợt nhớ tới cái gì đó, cô nhanh chân chạy về phòng của mình lấy đồ, rồi trở về phòng của Cố Từ Thần.

Cố Từ Thần đang muốn lên giường ngủ, nhưng nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn quay lại thì sắc mặt trở nên rất khó coi.

Kiều Tịch Hoàn cũng không quan tâm đến nét mặt của Cố Từ Thần, dù sao cô cũng đã quen với tính tình kì lạ của anh ta rồi, vì thế cô trực tiếp nằm lên giường của Cố Từ Thần, rồi nhắm mắt lại ngủ.

Thời gian trôi qua một giây, hai giây, ba giây....

“Kiều, Tịch, Hoàn” Cố Từ Thần gằn từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi giận dữ.

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy nếu như cô nhát gan một chút nhất định sẽ bị thanh âm âm trầm giống như tiếng phát ra từ địa ngục này dọa chết mất.

Cô cau mày, mở to mắt, có vẻ như không chút để ý nói:

“Có chuyện gì?”

“Cô đừng được đằng chân lân đằng đầu”. Đối với sự bình tĩnh của Kiều Tịch Hoàn, Cố Từ Thần nổi trận lôi đình nói.

Đương nhiên với điều kiện tiên quyết là anh ấy có thể đập cô!.

“Chúng ta không phải là vợ chồng sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh.

Cố Từ Thần nhú mày.

“Vợ chồng với nhau không phải nên ngủ chung một cái giường sao?” Kiều Tịch Hoàn tiếp tục hỏi, còn nói rõ rang rành mạch như thể đương nhiên.

Mày của Cố Từ Thần càng nhú chặt hơn.

“Không cần mắc cỡ, nào, lên đây, ngủ ở đây nè”. Kiều Tịch Hoàn vỗ vỗ vị trí bên người mình, ngáp một cái thật to, xoay người tiếp tục đi ngủ.

Cố Từ Thần xiết chặt ngón tay, hung hăng nhìn người phụ nữ đang chiếm giường của anh.

Sau khi Kiều Tịch Hoàn xoay người thì len lén lấy bình tinh dầu ra nhìn một chút, có một số nhiệm vụ nên làm vẫn phải làm.

Khóe miệng của cô cười tà ác, đem chai tinh dầu cất dưới gối của mình rồi tiếp ngủ.

Bóng đêm càng lúc càng sâu.

Cố Từ Thần trèo lên giường lúc nào cô cũng không có ấn tượng, cô nghĩ lúc ấy chắc là cô ngủ như chết, một ngày mệt mỏi thế này, sức khỏe của Kiều Tịch Hoàn không tốt lắm, như vậy đã là cực hạn rồi.

Cô hơi giật giật thân thể, màn đêm ngoài cửa sổ vẫn đen nhánh, xuyên thấu qua màn cửa sổ, tựa hồ có thể nhìn thấy ánh đèn đường thấp thoáng chiếu vào trong phòng.

Cô nhẹ nhàng lấy di động của mình ra nhìn thời gian.

Rạng sáng 4h30.

Người bên cạnh truyền đến tiếng hít thở đều đều, không tồi, thời gian ở trong ngực cô đã luyện thành thói quen nửa đêm tỉnh lại một lần, nếu không bị ai đó làm ngạt chết cũng không biết.

Cô hơi ngồi thẳng người, tìm chai tinh dầu để ở một bên, ngón tay mảnh khảnh bắt đầu dò tìm đến hạ thân của người bên cạnh.

Chết tiệt!.

Tay cô dừng lại ở mép của đũng quần, làm thế nào cũng không sờ tiếp xuống được.

Cô rất sợ tay của mình sẽ bị Cố Từ Thần phết mắt, đêm nay cô chỉ muốn hôn anh ta một cái mà nét anh của anh ta như muốn giết chết cô. Nếu như thật sự chạm vào nơi trong sạch của anh ta, cô cảm thấy ở cô đột nhiên lạnh lẽo, phát ra cảm giác rung mình.

Chần chừ như vậy khoảng 5 phút, cũng có lẽ là 10 phút, cô không có bản lĩnh để đi ước lượng thời gian của mình trong một đêm tối thế này, cô chỉ cảm thấy tim mình đập bình bịch, nhảy lên không ngừng, hẳn không khác với cảm giác làm ăn trộm cho lắm.

Cô cắn môi, nhắm mắt lại, quyết định phóng tay một lần.

Tay vừa mới đụng tới nơi mềm mại, mạnh một chút, đã bị một đôi tay hung hăng nắm lấy, lực độ đến dọa người, thậm chí cô không có sức để phản kháng.

“Cô muốn làm gì?” Trong bóng đêm vang lên giọng nói lạnh lùng, trầm thấp

Mẹ nó!.

Đây là tiết tấu trong phim ma sao?. Thật sự dọa cô chết khiếp mà!

Kiều Tịch Hoàn hít sâu một hơi, cố gắng không chế nhịp tim đang đập điên cuồng của mình, một lúc sau mới mở miệng nói:

“Mẹ nói tôi dung tinh dầu xoa bóp giúp anh!”

“Không cần”. Cố Từ Thần hung hăng nói.

Cho dù ở trong bóng đêm, nhưng Kiều Tịch Hoàn dường như cũng có thể cảm thấy ánh sáng sắc bén và khiếp người trong đôi mắt đen kịt của Cố Từ Thần, thậm chí trong lúc lơ đãng còn có chút cảm giác hít thở không thông.

“Có lẽ anh cần chứ?” Kiều Tịch Hoàn khóe miệng nhếch lên, mặt dày mảy dạn nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13

“Tôi không cần” Cố Tử Thần gầm lên: “Kiều Tịch Hoàn, cô muốn tôi nói bao nhiêu lần?”

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy năng lực của cô quả thực rất lớn, có thể chọc giận Cố đại thiếu thành như vậy!

Nhưng mà, làm sao bây giờ?.

Càng nhìn thấy anh ta tức giận, cô càng cảm thấy thích!

Cho nên, đôi mắt cô chớp chớp, khóe miệng cong lên nụ cười quyến rũ: “Mẹ giao nhiệm vụ cho tôi, nếu như tôi không hoàn thành, tôi thực sự rất thảm?”

“Rất thảm?!” Anh ta dường như phát ra tiếng hừ lạnh trong mũi: “Trước đây Kiều Tịch Hoàn đã rất thảm rồi, còn Kiều Tịch Hoàn bây giờ...”

Cố Tử Thần nhìn cô, giống như đang đánh giá!

Hiện tại, Kiều Tịch Hoàn rốt cuộc là ai?.

“Đừng nói những lời lộn xộn nữa, chúng ta bắt đầu làm việc chính đi” Kiều Tịch Hoàn mở đèn thủy tinh treo trong phòng, trong nháy mắt cả căn phòng sáng hẳn lên.

Ban này, không biết có phải cô nhìn nhầm hay không, nhưng ánh mắt của Cố Tử Thần khiến lòng cô run lên.

Người đàn ông này, nhất định phải đề phòng.

Cho nên cô thông minh, nhất thời di chuyển tầm mắt.

Cố Tử Thần ngẩn ra, lớn tiếng uy hiếp: “Kiều Tịch Hoàn, cô dám đụng vào tôi thử xem”

“Thử thì thử”.

Kiều Tịch Hoàn không chút do dự, lập tức kéo đứt quần của Cố Tử Thần.

Cố Tử Thần đẩy cô ra.

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên kéo mạnh, Cố Tử Thần ra sức ngăn cản, sắc mặt của anh đã trở nên đen thui rồi, dưới sự giằng co mãnh liệt của hai người, chỉ nghe “rẹt” một tiếng, quần bị rách làm hai.

Kiều Tịch Hoàn trợn mắt há hốc mồm nhìn miếng vải trên tay mình, tối hôm nay cô thật có duyên chuyên làm rách vải của người khác!

Sắc mặt của Cố Tử Thần không thể dùng từ khó coi để hình dung, quần của anh bị rách, nhưng vẫn còn chiếc quần tam giác màu đen, Kiều Tịch Hoàn nhìn chỗ ấy, có một loại cảm xúc hận không thể xé nát cái quần ấy ngay lập tức.

“Cô nghĩ cũng đừng nghĩ”. Cố Tử Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Tôi đã nghĩ...”

Còn chưa nói xong, Kiều Tịch Hoàn cảm thấy có một sức mạnh đẩy cô ra, cả người cô hoàn toàn mất khống chế, bật ngã xuống dưới giường, trong một giây ấy, Kiều Tịch Hoàn cũng không quan tâm mình có thể với lấy thứ gì, chỉ lơ lửng bắt lấy người Cố Tử Thần, thầm nghĩ nếu có chết thì cùng chết!

Vì thế sau một trận leng keng, leng keng, hai người đều cùng nhau ngã khỏi giường, vang lên một âm thanh hết sức dữ dội, Kiều Tịch Hoàn còn hết sức “may mắn” được Cố Tử Thần đè dưới thân, mà đầu tay của mình....

Hả?!

Có cần chính xác như vậy không?

Cô cúi đầu, mà Cố Tử Thần cũng cúi đầu.

“A” Kiều Tịch Hoàn thét chói tai.

Cô cảm thấy tay mình sắp đứt rồi!

Cố Từ Thần nắm ngón tay, cả người tựa hồ đều không tốt, màng nhĩ sắp bị cô làm hỏng rồi.

“Đây không phải là kết cục mà cô muốn sao?. Cô la cái gì?” Cố Từ Thần chịu không được, lớn tiếng quát mắng.

Kiều Tịch Hoàn ngẩn ra.

Đúng a!.

Không phải cô muốn làm chuyện này sao?.

Mắt cô xoay chuyển 2 vòng, cô cảm thấy não của mình đúng là bị chập mạch rồi!.

Khi cô mím môi muốn đẩy Cố Từ Thần ra, thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy vào.

Hai người quay đầu, nhìn thấy Tiểu Linh đứng ở ngoài cửa, giờ phút này Tiểu Linh tựa hồ cũng sợ ngây người, miệng mở rộng nhìn hình ảnh trước mắt mình.

“Các người, các người đang làm gì?” Tiểu Linh không tin nhìn bọn họ.

Ở trong mắt của người khác, Cố Từ Thần đang đè Kiều Tịch Hoàn ở dưới thân, mà bàn tay cô đang đặt ở chỗ ấy của anh, khỏi cần phải suy nghĩ cũng biết, dáng vẻ ấy bị hiểu lầm đến mức nào!.

“Đã trễ thế này, còn ầm ĩ cái gì?” Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một giọng nữ nghiêm khắc

Tề Tuệ Phân khoác áo, không vui đi đến.

Tề Tuệ Phân đột nhiên ngẩn ra, bà cho rằng mắt của mình bị mờ nên không ngừng dụi dụi mắt.

“Mẹ, chúng con, chúng con... đang xoa tinh dầu” Kiều Tịch Hoàn vội vã buông tay, giật giật cơ thể.

Cố Từ Thần này không nhẹ tí nào, cả người anh ta đè lên người cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

Xoa tinh dầu?!

Nói như vậy không phải càng thẳng thêm không khí ám muội sao?.

Lỗ tai của Cố Từ Thần trong lúc lơ đãng, phấp phỏng.

“Vậy... Các con cứ tiếp tục, tiếp tục đi, tại vì động tĩnh hơi lớnKhông sao, người trẻ tuổi thích là được rồi”

Tề Tuệ Phân tựa hồ phản ứng kịp, huyếch nhẹ Tiểu Linh một cái:

“Đứng lý ở đây làm gì, không thấy đại thiếu gia và đại thiếu phu nhân đang bận việc sao?. Còn không đi?”

“Làm việc” cái gì?

Chẳng qua, cô nhìn thấy đôi mắt không cam lòng của Tiểu Linh, lúc rời đi, thậm chí trong đôi mắt ấy toát lên ánh nhìn ác độc.

Người này...

“Còn không đứng dậy?!” Cô đang suy tư, bỗng nhiên bên tai vang lên giọng nói hết sức lãnh khốc.

Kiều Tịch Hoàn hoàng hôn, nhìn Cố Từ Thần đang đè trên người mình: “Anh không đứng dậy, làm sao tôi đứng dậy được?”

Sắc mặt của Cố Từ Thần càng đen hơn.

Lại chọc đến chỗ đau của mỡ đại thiếu rồi.

Kiều Tịch Hoàn cam chịu số phận đẩy Cố Từ Thần ra, cả người ngồi dưới đất thờ hồn hển một hồi lâu, mới đứng lên kéo cánh tay Cố Từ Thần:

“Tôi đỡ anh đứng dậy”

“Không cần. Cô trở về phòng của mình đi”.

“Không” Kiều Tịch Hoàn một mực chắc chắn: “Tôi muốn ngủ với anh”

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy tại sao mình có thể nói những lời như thế, không biết liêm sỉ!

Nghĩ lại, dù sao mỡ đại thiếu cũng không được!.

Sau khi trải qua đêm nay, cô càng thêm khẳng định!

Cô không biết, với vóc người của Kiều Tịch Hoàn dùng đủ mọi động tác khiêu khích như thế nhưng người đàn ông ấy vẫn không có động tĩnh gì, một là anh ta bị đông tỉnh, hai là anh ta chính là Liễu Hạ Huệ.

“Kiều Tịch Hoàn, lá gan của cô cũng đủ lớn rồi nhỉ?” Cố Tử Thần hung hăng nói.

“Bản thân tôi không có bản lĩnh gì, chỉ có gan lớn thôi” Kiều Tịch Hoàn đắc ý hả hê.

Mày của Cố Tử Thần căng thẳng.

“Cho nên, tôi không muốn nhớ lại hồi ức 3 năm trước đã bị anh ức hiếp như thế nào, nhưng mà Cố Tử Thần, tôi muốn nói cho anh biết, bắt đầu từ hôm nay, anh và người nhà của anh đã cho tôi bước vào cánh cửa này, thì nơi này chính là nhà của tôi, tôi chính là đầu trưởng của nhà này”

Thanh âm của mỡ nữ không ngừng truyền vào tai của Cố Tử Thần, cứ quanh quẩn ở đó không thôi!

Rất nhiều năm sau, anh nhớ lại, nếu như lúc đó anh có thể hiểu được lời cô nói, chắc sau đó cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện thăng trầm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14

Hôm sau

Kiều Tịch Hoàn mắt còn nhắm nhắm, mờ mịt tiêu sái đi ra khỏi phòng.

Cố Tử Thần, người đàn ông này thật phiền phức, buổi sáng mỗi khi rời giường đều phải phát hỏa một trận, nếu như sống chung với người này cả đời, không chọc bản thân tức chết mới là lạ.

Chỉ có điều, cô nghĩ, mình không có khả năng sống với người này cả đời!

Cô mấp máy môi, trên hành lang lại đung phẩy khi con.

Đôi mắt của Kiều Tịch Hoàn dừng lại một chút, nhìn khi con đeo cặp nhỏ trên lưng tựa hồ là muốn đi học, thời điểm nhìn thấy cô thì rất lễ phép dừng lại, khom lưng cúi đầu: “Chào mẹ”

Kiều Tịch Hoàn nhìn khi con, đây là tính cách mà một đứa trẻ 5 tuổi nên có sao?.

“Con đi học sớm như vậy sao?”

“Dạ”

“Vì sao?. Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt có vẻ như còn đang ngủ” Khi cô vừa mới đi ngang phòng của 2 đứa nó, còn nghe người hầu đang tâm tình khuyên bảo dỗ dành 2 tiểu tử tông.

“Bọn họ có thể dậy trễ một chút, bởi vì bọn họ ngồi xe đến trường, còn con phải đi bộ”

“Cái gì?” Kiều Tịch Hoàn nhin không được gầm nhẹ một tiếng.

Khi con mờ mịt nhìn cô, tựa hồ như chợt ngẩn ra.

“Khi con”

“Con không phải gọi là khi con” Khi con ủy khuất nhìn cô, nổi lên dũng khí ngắt lời cô.

“Cố Tiểu Lộ”

“Con không phải tên Cố Tiểu Lộ” Khi con nhìn cô, trên khuôn mặt nhỏ gầy, cặp mắt long lanh sáng ngời.

“Cố Minh Lộ” Kiều Tịch Hoàn tròn trắng mắt nhìn thẳng bé

“Có con” Cố Minh Lộ nhìn cô, nhìn kỹ rõ ràng rất đáng yêu.

Chỉ hơi gầy một chút nhỏ con một chút, đen một chút.

“Bây giờ mẹ nghiêm túc hỏi con, vì sao con phải đi bộ, mà em trai và em gái con được ngồi xe?”

“Bởi vì...” Cố Minh Lộ suy nghĩ thật lâu: “Cố Minh Lý không muốn ngồi chung xe với con”

“Cho nên con muốn đi bộ?” Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng cười.

Được lắm!

Cảm giác này càng lúc càng khó chịu!

Cô nhìn Cố Minh Lộ: “Chờ mẹ vài phút, mẹ sẽ đích thân đưa con đến trường”

“Không cần, tự mình con đi cũng được”

“Khi con” Giọng nói của Kiều Tịch Hoàn cao hơn một chút.

Cố Minh Lộ nhìn cô, ủy ủy khuất khuất nói: “Tên con là Cố Minh Lộ”

“Mẹ không quản tên con là gì, con đứng đợi đó cho mẹ” Kiều Tịch Hoàn bỏ lại một câu, rồi trở về phòng của mình

Cô tìm một bộ quần áo ra ngoài, sau đó nhanh chóng vọt thay đồ, rồi vọt vào trong toilet chuẩn bị rửa mặt.

Được rồi, lần này là lỗi của cô.

Cô nhìn gương mặt xanh mét của người đàn ông ngồi ở trên bồn cầu, giải thích nói: “Tôi vội ra ngoài”

Cố Từ Thần dường như đã quen với hành động tập kích bất ngờ của Kiều Tịch Hoàn, vì thế ngoại trừ vẻ mặt khó coi cũng không nói gì thêm.

Cho nên, Kiều Tịch Hoàn cũng không quan tâm có phải Cố Từ Thần đang mắng thầm mình hay không, cô vội vàng rửa mặt, rồi trang điểm nhẹ, thời điểm ra ngoài còn quay đầu nói với Cố Từ Thần:

“Anh táo bón luôn đi”

Mày của Cố Từ Thần nhú lại

“Con trai của anh bị người ta khi dễ, mà anh còn ngồi đó có tâm trạng đi cầu. Anh đi ăn cứt đi”

Ném lại một câu, Kiều Tịch Hoàn thờ phỉ phò đi ra khỏi cửa.

Cố Từ Thần ngồi ở trên bồn cầu, nét mặt hiện tại không khác gì bất anh phải ăn cứt!. Kiều Tịch Hoàn, cô gái này đầu chỉ khác so với 3 năm trước, giống như đã thoát thai hóa cốt rồi!.

....

Kiều Tịch Hoàn nắm tay khi con đi xuống lầu.

“Tiểu Linh, trong nhà còn có lái xe không?” Kiều Tịch Hoàn lập tức hỏi người hầu Tiểu Linh còn đang dọn dẹp.

Tiểu Linh nhìn Kiều Tịch Hoàn, trong lòng toàn là ghen tị và hận

Nhưng ở ngoài mặt, cô là người hầu, cho nên cung kính nói: “Có, nhưng mà chuẩn bị đưa tôn đại thiếu gia và tôn nhị tiểu thư * đi học”

*: Chỉ 2 đứa con của Ngôn Hân Đồng (là cháu nội trưởng trong nhà)

“Ở đâu?” Kiều Tịch Hoàn hỏi

“Lúc này chắc đang chờ ở cổng” Tiểu Linh nhìn đồng hồ cổ, nói

Vừa dứt lời, Kiều Tịch Hoàn đã nắm tay khi con ra cửa lớn, ở ngoài cửa đang đậu một chiếc xe hơi màu đen.

Lái xe nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn và Cố Minh Lộ ra cửa, cũng không có xuống xe, tự nhiên ngồi trên xe, bắt chéo 2 chân nghe ca nhạc.

Đôi mắt của Kiều Tịch Hoàn híp lại, gõ gõ cửa xe.

Lái xe không chút để ý, kéo cửa xe xuống: “Có chuyện gì?”

Giọng điệu tựa hồ còn có chút không kiên nhẫn.

Được!

Xem ra cái gọi là dẫu trưởng nhà giàu có, chỉ hữu danh vô thực mà thôi!

“Xuống xe” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói.

“Làm gì?” Kiều Tịch Hoàn vẫn thờ ơ như cũ.

“Làm gì?!. Tôi gọi ông xuống xe còn phải cần có lý do sao?” Mày của cô nhú lại

Lái xe ngẩn ra.

Tuy rằng biết đại thiếu phu nhân vừa mới ra tù, nhưng mà những người lái xe như bọn họ đã bí mật nói với nhau, trước đây bị người khác bắt gặp, bây giờ có bí mật, cho nên phải chịu người khác khi dễ thôi!

“Tôi đếm đến ba, một, hai...”

Lái xe mở cửa xe, xuống xe, sau đó nhìn Kiều Tịch Hoàn.

“Con tôi muốn đi học, bây giờ ông đưa nó đi”. Kiều Tịch Hoàn dằn dờ.

“Xe này của tôi là dùng để đưa Tôn đại thiếu gia và Tôn nhị tiểu thư...”

“Ý ông là muốn tôi tự mình lái xe phải không?” Kiều Tịch Hoàn hỏi ông ta.

“Tôi muốn xin ý kiến của nhị thiếu phu nhân” Lái xe nóng nảy nói.

Dù sao mọi chuyện ở Cổ gia đều do nhị thiếu phu nhân quyết định, cho nên ông không cần sợ đại thiếu phu nhân.

A!

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn bỗng nhiên nở nụ cười: “Được, ông xin ý kiến đi, sẵn tiện sau khi gọi điện thoại xong, thì hãy dọn đồ biến mất luôn”.

“Tuy rằng cô là đại thiếu phu nhân nhưng mà không thể không nói đạo lý...”

“Cho nên, ông cứ thử xem” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng.

Lái xe nhìn Kiều Tịch Hoàn, mặc dù trong khoảnh khắc ông hơi khiếp đảm nhưng vẫn móc điện thoại ra gọi.

Không bao lâu, Ngôn Hân Đồng ra cửa, vẻ mặt đầy tức giận.

Khi con nhìn Ngôn Hân Đồng, không tự giác trốn ở phía sau của Kiều Tịch Hoàn.

Sợ sao?.

Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng nhìn Ngôn Hân Đồng.

“Kiều Tịch Hoàn, chị muốn đối đầu với tôi khắp nơi phải không?”

“Em dẫu, em chưa tỉnh ngủ sao?. Tôi qua chắc là khóc đến đau lòng nhỉ?. Hôm nay đầu không còn minh mẫn nữa?. Tôi đối địch với cô khi nào?” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên, mang theo ý cười châm chọc.

Sắc mặt Ngôn Hân Đồng thoáng cái thay đổi.

Chuyện tôi hôm qua, cả đời này cô đều không nuốt trôi!

“Kiều Tịch Hoàn, cô đừng tỏ ra đắc ý ở trước mặt tôi, cô tính toán cái gì, cô chỉ là một tội phạm giết người...” Ngôn Hân Đồng chửi ầm lên.

“Tôi thật sự có phải là tội phạm giết người hay không, chuyện này không phải cô hiểu rõ hơn ai hết sao?.” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng, lạnh lùng uy hiếp.

Ngôn Hân Đồng hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn : “Tôi không biết cô đang nói gì?”

“Cô đương nhiên biết, chỉ là cô không muốn thừa nhận mà thôi”.

“Kiều Tịch Hoàn, cô đừng hòng đổi trắng thay đen”. Ngôn Hân Đồng rống giận:

“Đừng tưởng rằng cô gả cho con cả của Cố gia là có thể giấu võ dương oai, cô thật sự cho rằng mình là dâu trưởng của Cố gia sao, nói cho cô biết Kiều Tịch Hoàn, cô không xem lại mình đã gả cho người đàn ông như thế nào, là một người tàn phế, một người tàn phế đàn ông không ra đàn ông, cô không cảm thấy buồn, tôi cũng cảm thấy đau lòng thay cho cô...”

“Bốp” Một cái bạt tai hung hăng tát xuống.

Kiều Tịch Hoàn không có rat ay.

Bởi vì cô biết cô không cần ra tay, cũng sẽ có người đến giáo huấn cô ta.

Cho nên khi cô nhìn thấy Tề Tuệ Phân đi ra từ biệt thự, thì cô đã cố ý kích thích Ngôn Hân Đồng...

Chờ thu hoạch trò hay thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15

Sáng sớm, ở công lớn đại viện Cố gia.

Ngôn Hân Đồng ôm mặt, hốc mắt hồng hồng nhìn Tề Tuệ Phân, nét mặt vô cùng ủy khuất:

“Me...”

“Đừng gọi mẹ” Tề Tuệ Phân lạnh lùng nói:

“Tôi qua mẹ còn hoài nghi, có phải đã nghi oan cho con hay không?. Nhưng hôm nay xem như đã nhìn thấy bộ mặt thật của con rồi. Ngôn Hân Đồng con có phải chưa uống thuốc hay không, tôi qua còn chưa đủ mất mặt sao, sáng nay còn ăn nói lỗ mãng như thế, không chỉ không lễ phép với chị dâu mà còn sỉ nhục anh chồng của mình. Sự giáo dục của con đi đâu hết cả rồi?”

“Mẹ, con cũng là.... Cũng bị chị dâu chọc tức thôi, cô ấy cương quyết muốn dùng xe đưa Minh Lộ đi học, mặc kệ Minh Lý và Minh Nguyệt”

“Con bé dùng xe đưa con trai mình đi học thì có vấn đề gì sao?. Nói đến thì tức giận, hai đứa con của cô độc chiếm chiếc xe này lâu như vậy, Minh Lộ vẫn tự mình đi bộ đi học, mẹ còn chưa tìm con tính sổ mà bây giờ con còn đóng vai người ác cáo trạng trước sao?” Tề Tuệ Phân hung hăng nói.

Ngôn Hân Đồng dường như không ngờ, Tề Tuệ Phân lại thiên vị Kiều Tịch Hoàn như vậy, thậm chí, người từng thương yêu cưng chiều Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt lại nói ra những lời như thế.

Trong khoảng thời gian ngắn, rõ ràng cô ta không tìm thấy bất cứ từ gì để phản bác, chỉ trừng đôi mắt to đầy ủy khuất nhìn Tề Tuệ Phân.

“Sau này, xe này sẽ nhường cho Cố Minh Lộ dùng” Tề Tuệ Phân gần từng tiếng, tựa hồ không cho phép thương lượng.

“Vậy còn Minh Lý và Minh Nguyệt thì sao?”

“Trong nhà không phải còn một chiếc xe nữa sao?. Sao này bọn chúng dùng xe đó đến trường đi”

“Nhưng mà chiếc xe đó không phải sắp hỏng rồi sao?. Huống hồ trong nhà cũng không còn dư tài xế...”

“Đến giờ phút này mà con còn cò kè mặc cả với mẹ sao?. Con có tin mẹ sẽ để Minh Lý và Minh Nguyệt cảm nhận cảm giác mỗi buổi sáng phai thức dậy sớm để lợi bộ đi học giống như Minh Lộ không?” Tề Tuệ Phân nhìn Ngôn Hân Đồng, không để lại cho cô ta một chút mặt mũi:

“Về phần lái xe, nếu như không có thì con tự mình đưa đi”

Ngôn Hân Đồng mặc dù bất mãn nhưng mà vẫn cắn môi không dám nói thêm gì nữa, chẳng qua là vẫn dùng ánh mắt ác độc đảo qua nhìn Kiều Tịch Hoàn

“Mẹ, mẹ không cần bắt em đâu mỗi ngày thức sớm đưa Minh Lý và Minh Nguyệt đến trường đâu, không nói em đâu không làm được ngay cả con cũng cảm thấy không cần thiết. nhất là em đâu còn có chuyện khác phải làm. Như vậy đi, cứ để lái xe đi theo em đâu đưa Minh Lý và Minh Nguyệt đi học, còn về phần Minh Lộ con sẽ mời lái xe khác” Kiều Tịch Hoàn đảm đương vai trò người tốt nói.

Cô biết bây giờ Tề Tuệ Phân đang nóng giận, không bao lâu sau nhất định cũng sẽ tìm tài xế khác cho Ngôn Hân Đồng, cô không cần phải so đo với cô ta. Huống hồ, nhìn người lái xe bên cạnh cô ta rõ ràng đã khiếp sợ rồi, nếu để người lái xe này đi theo cô, vì biểu hiện rộng lượng của mình bà ta nhất định sẽ không từ chối, nhưng trái lại sẽ bị người khác đàm tiếu. Đương nhiên, bây giờ Kiều Tịch Hoàn sẽ để cho người khác chiếm tiện nghi, hôm nay xảy ra có sự như thế hiển nhiên có liên quan đến người tài xế này. Với người có cá tính có thù tất báo như Ngôn Hân Đồng, không cần cô phải ra tay, thì người lái xe này cũng không có kết cục tốt.

Tề Tuệ Phân quay đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn, hình như có chút không tin vì cô còn nói giúp cho Ngôn Hân Đồng, không chỉ cảm thấy có khí phách của một người con dâu trưởng nên có, mặc dù trong lòng nghi ngờ về sự thay đổi bất ngờ của cô, nhưng rõ ràng rất vui mừng, sắc mặt bà khẽ biến một chút: “Chỉ đâu của con đã che chở cho con như vậy, mẹ cũng không muốn nhiều lời, sau này con tự giải quyết cho ổn thỏa đi”

Ngôn Hân Đồng vội vàng gật đầu, nhu thuận nói: “Cảm ơn mẹ”

Tề Tuệ Phân liếc mắt nhìn Ngôn Hân Đồng, không nói gì nữa, quay đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn, giọng điệu ôn hòa hơn rất nhiều:

“Mẹ có hẹn đi làm đẹp, Hoàn Hoàn, nếu như con không có chuyện gì làm, thì đi với mẹ, được không?”

“Được ạ” Kiều Tịch Hoàn đồng ý.

“Vậy đi thôi” Tề Tuệ Phân ý bảo Kiều Tịch Hoàn đi về phía chiếc Roll-Royce đã đậu cách đó không xa.

“Mẹ, hôm nay Minh Lộ không có tài xế, chúng ta đưa Minh Lộ đi học trước rồi đi làm đẹp cũng không muộn được không ạ?”

“Trễ một chút cũng không sao, đúng lúc đã lâu rồi mẹ cũng không nói chuyện với Minh Lộ, trách nhiệm của một người bà cũng làm không tốt” Giọng điệu của Tề Tuệ Phân hết sức vui vẻ, hơn nữa còn yêu thương cười cười với khi con.

Khi con tựa hồ có chút thụ sủng nhược kinh.

Kiều Tịch Hoàn vội vàng nắm tay khi con còn đang ngăn người bước lên chiếc xe Roll-Royce

Ngôn Hân Đồng nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, cả người tức giận đến run rẩy, cô ta hung hăng nhìn người lái xe, thanh âm ác liệt rống giận nói: “Đều là chuyện tốt của ông làm đấy, ông lập tức cuốn đồ ra khỏi đây cho tôi, biến càng xa càng tốt, càng xa càng tốt”

Người lái xe kinh hãi nhìn Ngôn Hân Đồng, ông ta biết công việc của mình đã bị mất thật rồi.

Bây giờ ông ta cảm thấy hối hận vô cùng, ban nãy có mắt không trông, hiện tại rơi vào kết cục như thế này cũng là lẽ dĩ nhiên!

“Còn không cút cho tôi” Ngôn Hân Đồng thét chói tai.

Lái xe vội vàng rời khỏi.

Kiều Tịch Hoàn! Kiều Tịch Hoàn!

Dám chống đối với tôi. Cô cứ chờ đó cho tôi!

...

Kiều Tịch Hoàn đưa Cố Minh Lộ đến trường trước, sau đó cùng Tề Tuệ Phân đi làm đẹp.

Tề Tuệ Phân quả nhiên là người biết hưởng thụ, rất biết cách chăm sóc, thảo nào bây giờ đã ngoài 50 tuổi, nhưng nhìn cũng không khác những quý bà mới 40 tuổi.

Làm đẹp xong thì đi dạo phố, Kiều Tịch Hoàn và Tề Tuệ Phân mua rất nhiều đồ đắt tiền, cuối cùng bước chân ngừng lại ở một khu chuyên bán lễ phục dạ hội cao cấp, Tề Tuệ Phân nói cứ vào xem những mẫu mới trước, nếu như nhìn thấy mẫu nào tốt, thì cứ đặt trước, lần sau khi tham dự tiệc, có thể trực tiếp gọi người chuyên thẳng đến biệt thự, không cần phải mất thời gian đi chọn lựa.

Tề Tuệ Phân cẩn thận lựa chọn lễ phục dạ hội, cũng như như số tuổi của bà, không được qua loa, tùy ý, có thể không cần quá hoa lệ nhưng nhất định phải có khuynh hướng nổi hằm.

Kiều Tịch Hoàn cũng tùy tiện quan sát khắp nơi, nhưng bước chân bỗng nhiên dừng lại ở một chỗ.

“Đại thiếu phu nhân thích bộ lễ phục đó sao?. Cô có thể mặc thử?” Lần trước, người phục vụ bị Kiều Tịch Hoàn làm cho hoảng sợ, bây giờ đối với cô rất cung kính.

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười, chỉ vào một chỗ trống: “Bộ lễ phục lúc trước treo ở đây đâu rồi?”

“Đã được khách đến lấy đi rồi”. Người phục vụ giải thích: “Thật ra bộ lễ phục ấy treo ở đây cũng không may mắn, bởi vì bộ lễ phục ấy là chuẩn bị cho hôn lễ của Hoắc tiểu thư, nhưng cô cũng biết cô ấy vừa mất trong tai nạn giao thông...”

“Là Tề Lăng Phong đến lấy đi sao?” Kiều Tịch Hoàn trực tiếp ngắt lời hỏi.

“Sao đại thiếu phu nhân lại biết?” Người phục vụ sau khi kinh ngạc mới tự nhiên nói:

“Cũng đúng, vị hôn phu của Hoắc tiểu thư chính là Tề tiên sinh. Nhưng mà không phải Tề tiên sinh đích thân đến lấy, có lẽ ngài ấy sợ thấy vật sinh tình, trước đây Tề tiên sinh đối xử với Hoắc tiểu thư tốt lắm, từ trước đến nay, tôi chưa từng thấy một người đàn ông nào yêu một người phụ nữ như vậy, Hoắc tiểu thư bỗng nhiên qua đời, Tề tiên sinh hẳn là rất đau lòng, sợ là ngài ấy sẽ không gượng dậy nổi...”

Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười!

Nếu nhìn kĩ sẽ thấy là một nụ cười châm chọc.

Khoảnh khắc ấy, cười đến mức rơi nước mắt!

Tề Lăng Phong, anh nhìn xem, anh diễn xuất thật hay, toàn bộ mọi người trên thế giới đều bị anh lừa gạt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Vu Cáo

Thời điểm Kiều Tịch Hoàn và Tề Tuệ Phân trở về biệt thự Cổ gia đã là 2 giờ chiều

Tề Tuệ Phân về phòng trước thay quần áo, nói là đợi lát nữa xuống lầu ăn cơm.

Những người khác trong nhà đã ăn rồi, Kiều Tịch Hoàn dặn Tiểu Linh chuẩn bị cho bọn họ một phần khác.

Cô không chú ý tới biểu cảm của Tiểu Linh lúc rời đi, chẳng qua là không quá để ý mà thôi, dù sao cô ấy cũng chỉ là một người hầu!.

Cô ngồi ở trên ghế sofa da trong phòng khách, đang xem một số tiết mục hài kịch giải trí trên TV.

Sắc mặt Tiểu Linh hết sức không tốt, đi về phía nhà bếp độc lập ở phía sau biệt thự, chuẩn bị cơm trưa cho Kiều Tịch Hoàn và Tề Tuệ Phân, nghe người ta nói buổi sáng hôm nay nhị thiếu phu nhân bị đại thiếu phu nhân bắt nạt, phu nhân còn hung hăng đánh cho nhị thiếu phu nhân một bạt tai, những người hầu đều nói, đại thiếu phu nhân sau khi trở về thì không còn giống như trước nữa, bọn họ không thể bắt kính với đại thiếu phu nhân như trước kia, nếu không sẽ có kết quả y chang như người tài xế sang này.

Tiểu Linh càng nghe, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Từ khi Kiều Tịch Hoàn, ả tội phạm giết người này trở về, cô không thể tự tiện ra vào phòng của đại thiếu gia nữa.

Cô thật long thích đại thiếu gia, cho dù thân thể của cậu ấy có như thế nào đi chăng nữa, cô cũng bằng long hầu hạ cậu ấy cả đời.

Kiều Tịch Hoàn chỉ là một ả tội phạm giết người mà thôi, dựa vào cái gì cô ta đã giết người, còn có thể trở về làm thiếu phu nhân kiều ngạo, cô ta dựa vào đâu mà ngủ chung giường với đại thiếu gia, cô ta căn bản không xứng!.

Cô cắn môi, nhớ tới những lời sáng nay cô vô tình nghe Ngôn Hân Đồng nói, nói Kiều Tịch Hoàn càng ngày càng kiều ngạo, không xem ai ra gì, nếu còn tiếp tục như vậy, mọi người trong Cổ gia đều phải nghe lời một mình cô ta, nếu như vậy đại thiếu gia sẽ bị cô ta khi dễ.

Sao Tiểu Linh có thể nuốt trôi những lời này?. Nhớ tới nỗi bức tức của mình, tưởng tượng đến những ngày vinh quang của Kiều Tịch Hoàn sau này...

Cô ta âm thầm nghĩ rằng...

Nửa giờ sau, đầu bếp đã làm xong một bàn đồ ăn.

Tiểu Linh bưng cơm ra nói: “Đại thiếu phu nhân, cơm đã làm xong rồi.”

Kiều Tịch Hoàn đứng dậy đi về phía nhà ăn, Tiểu Linh bưng một bát canh nóng đi về phía cô, khi đi nhanh đến trước mặt cô, bước chân tựa hồ hơi bất ổn, đột nhiên lao về phía trước, Kiều Tịch Hoàn vội vàng xoay người lùi về phía sau vài bước, mới tránh khỏi. Nhưng bỗng nhiên phía sau vang lên một tiếng vỡ lớn, một bình gốm sứ thanh hoa đã bị cô vô tình đụng trúng, vỡ trên mặt đất, tạo ra thanh âm dữ dội.

Kiều Tịch Hoàn đề ép kinh hoảng, nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, khi cô cảm thấy may mắn vì mình không sao, thì một giọng nữ nghiêm khắc chọt vang lên bên tai:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Kiều Tịch Hoàn ngẩng đầu nhìn Tề Tuệ Phân đang đi xuống từ lầu hai, phía sau còn có Ngôn Hân Đồng.

Ngôn Hân Đồng có lẽ không thể ngừng việc lấy lòng Tề Tuệ Phân dù chỉ là một phút.

“Phu nhân, nhị thiếu phu nhân, là đại thiếu phu nhân, cô ấy...” Hốc mắt của Tiểu Linh bỗng nhiên đỏ lên.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?. Nói mau” Tề Tuệ Phân lạnh mặt nói, giọng điệu rất nghiêm khắc.

“Đại thiếu phu nhân nói là muốn ăn cơm, có thể do chờ quá lâu, tôi đang bưng canh nóng từ phòng bếp tới, đại thiếu phu nhân đẩy tôi một cái, canh nóng rơi xuống mặt đất, đại thiếu phu nhân còn làm vỡ bình sứ thanh hoa của lão gia”

“Cái gì?” Tề Tuệ Phân vội vã đi qua, nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất.

Đây chính là món đồ cổ mà Cố Diệu yêu quý nhất.!

“Chị dâu cũng thật là, không phải chỉ chờ một lát thôi sao, giờ này còn có ai ăn cơm, chị cũng phải hiểu cho người hầu chứ, tại sao lại nổi giận như vậy, còn làm vỡ bình hoa của bố...” Ngôn Hân Đồng nói xong, cố gắng đổ thêm dầu vào lửa.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên, có lẽ cô ta vẫn chưa rút ra được kinh nghiệm cho bản thân mình.!

Kiều Tịch Hoàn rất lạnh nhạt nhìn Tề Tuệ Phân, nhìn Ngôn Hân Đồng, đôi mắt hơi đảo một chút, gần từng tiếng hỏi: “Người xấu cáo trạng trước là như thế này sao?”

Tiểu Linh ngần ra, nhìn Kiều Tịch Hoàn vô tội nói: “Cái gì người xấu cáo trạng trước, đại phu nhân cô đang nói cái gì?”

“Cô biết tôi đang nói cái gì”. Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng, ánh mắt hiện lên tia ngoan độc.

Cả người Tiểu Linh đột nhiên giật mình.

Đại thiếu phu nhân quả nhiên đã thay đổi rồi, lúc trước cô ta sẽ không nói như vậy, còn bây giờ ánh mắt của cô ta làm cho người ta cảm thấy run sợ.

Là cô nhìn lầm sao?!

Nhất định là cô đã nhìn lầm rồi.

Cô cần môi, tiếp tục giả bộ đáng thương nói: “Tôi thật sự không biết đại thiếu phu nhân đang nói cái gì. Là lỗi của tôi, tôi không nên để cô đợi nửa giờ, nhưng mà đầu bếp bình thường có thói quen ngủ trưa, tôi phải gọi ông ta rất lâu...”

“Ôi, chị dâu, chị lại đi bắt nạt một người hầu” Ngôn Hân Đồng nói, giọng điệu có chút bất đắc dĩ.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Tề Tuệ Phân đang muốn mở miệng trút giận, bất thành linh cô nhìn Ngôn Hân Đồng, nghiêm khắc hỏi:

“Chuyện trong nhà này, khi nào thì do người hầu quyết định?”

Ngôn Hân Đồng ngần ra.

Không chỉ Ngôn Hân Đồng, ngay cả Tề Tuệ Phân cũng cảm thấy sững sốt, nói không nên lời.

“Cô ta nói cái gì cũng đều là sự thật sao?. Không cần tôi nói?. Hay là nói, em dâu cô thật có lòng, mỗi một câu nói đều muốn buộc tội cho tôi?” Kiều Tịch Hoàn nhìn Ngôn Hân Đồng, gần từng tiếng nói, không hề yếu thế.

“Chị dâu, chị không cần làm người xấu cáo trạng trước”

“Tiểu Linh, bây giờ cô có biết người xấu cáo trạng trước có ý gì không?” Kiều Tịch Hoàn quay đầu nhìn Tiểu Linh.

Tiểu Linh có chút lơ mơ.

Ngôn Hân Đồng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Vốn tưởng rằng giật dây Tiểu Linh thì có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Đôi mắt Tề Tuệ Phân khản trương, dừng một chút cũng không nói gì.

“Phu nhân, nhị thiếu phu nhân, tôi thật sự không có đồ oan cho đại thiếu phu nhân, là thật...” Tiểu Linh đột nhiên khóc lóc kể lể.

“Vậy cô nói xem, lúc này tôi làm thế nào đây cô?”

“Tôi đứng ở chỗ này, cô cố tình đẩy tôi một cái?”

“Ồ, vậy tôi đẩy cô ở hướng này?” Kiều Tịch Hoàn hỏi cô.

Tiểu Linh vội vã gạt đầu.

“A, cô ngược lại rất thông minh, nếu tôi đẩy cô từ phương hướng này, thì cô không đụng vào bình sứ, mà là tôi đụng vào, còn cô có thể né sang chỗ khác” Kiều Tịch Hoàn cười lạnh nói.

Tiểu Linh không từ bỏ, nhìn Ngôn Hân Đồng.

“Cô nhìn em dâu làm gì?. Hay là cô ta biết cô sẽ không di chuyển?” Kiều Tịch Hoàn cười, ngấm ngấm hại người nói.

“Làm sao mà tôi biết được, tôi vừa mới cùng mẹ xuống lầu”. Ngôn Hân Đồng vội vàng nói, vứt tất cả sang một bên.

Kiều Tịch Hoàn nói với Tề Tuệ Phân: “Mẹ, con đã từng nói, con trở về lần này là muốn chung sống thật tốt với mọi người, vì sao con phải cố tình làm những chuyện bất lợi cho mình?, đập bể đồ cô bảo bối của bố chứ?. Mọi chuyện vừa rồi, đều do bước chân của Tiểu Linh không ổn định, thiếu chút nữa đã bỏ nhào lên người con, con vì muốn né bát canh nóng, cho nên mới lùi về phía sau mấy bước, không cần thận làm vỡ bình sứ của bố”

Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói, vẻ mặt cực kì nghiêm túc.

Tề Tuệ Phân nhìn Tiểu Linh, cũng không cần phân biệt phải trái đúng sai, trực tiếp nói với Tiểu Linh: “Cô lập tức cuốn đồ cút đi cho tôi. Tiền lương tháng này cũng đừng hòng lãnh nữa”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Cổ Nguyên

Tiểu Linh vừa nghe, cả người bỗng chốc nóng nảy, vội vàng cầu xin tha thứ:

“Phu nhân, đừng mà phu nhân... bà đừng đuổi việc tôi, trong nhà tôi còn có bà nội 80 tuổi, cha mẹ bị bại liệt, em trai, em gái phải đi học, tôi không thể mất đi công việc này được...”

“Xã hội này còn có nhiều người có hoàn cảnh bi thảm hơn cô, nhà của tôi không phải là hội từ thiện, cô lập tức cút đi cho tôi.” Tề Tuệ Phân cũng không chút mềm lòng.

“Nhị thiếu phu nhân, cô cầu xin giúp tôi đi, ban này tôi sợ bị các người mắng cho nên mới nói dối, cô giúp tôi...” Tiểu Linh vội vã quay mặt nhìn Ngôn Hân Đồng.

Ngôn Hân Đồng cau mày, người hầu này bình thường rất thông minh, làm việc lại chăm chỉ, nếu đi như vậy, thật đúng là có chút luyến tiếc, vì thế cô ta quay đầu nói với Tề Tuệ Phân:

“Mẹ, Tiểu Linh có thể thật sự không phải cố ý, cô ấy nhất gan sợ bị mắng cho nên mới nói dối, trong nhà muốn tìm một người tinh tế như vậy hết sức khó khăn, hơn nữa cô ấy đã chăm sóc anh cả nhiều năm...”

“Em dâu. Nếu như người hầu nào làm sai cũng đều nói mình không phải cố ý, vậy gia đình chúng ta không phải không còn gia quy nữa hay sao?. Hôm nay lỗi của Tiểu Linh cũng không lớn, nhưng nếu cứ tha thứ một cách đơn giản như vậy, sau này làm sao quản lý những người hầu khác?. Hơn nữa lời mẹ cũng đã nói ra rồi, em bảo mẹ thu hồi lời nói, không khác gì tự tát vào mặt mình sao?. Sau này người hầu đều sẽ cười lên đầu mẹ ?!” Kiều Tịch Hoàn thờ ơ nói.

Sắc mặt Ngôn Hân Đồng bỗng chốc đen lại, có chút sốt ruột nói: “Kiều Tịch Hoàn chị đừng hòng hãm hại tôi”.

Tề Tuệ Phân hung hăng trừng mắt nhìn Ngôn Hân Đồng, rõ ràng không hài lòng với cách giải quyết của cô ta.

Ngôn Hân Đồng cúi đầu, hung hăng cắn môi.

“Chuyện này mẹ đã nói rồi, đừng bắt mẹ phải lặp lại. Chúng ta còn chưa ăn cơm, đừng vì chút chuyện này mà làm ảnh hưởng đến tâm trạng. Chú

Trương, bảo người làm quét dọn những mảnh vỡ này đi, sau đó bảo bọn họ thu dọn cho tốt, đừng bỏ lỡ một mảnh nào hết, còn nữa, kêu cô ta lập tức cuốn đồ cút đi”

“Vâng, phu nhân”. Chú Trương vội vã gạt đầu, nhanh chóng đưa Tiểu Linh rời khỏi.

Khỏe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên, nhanh chóng cùng Tề Tuệ Phân đi ăn cơm.

Ngôn Hân Đồng hung hăng trừng mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn, rồi bước ra khỏi phòng khách.

Tâm tình của Kiều Tịch Hoàn không tệ, cho nên không cần quan tâm đến ánh mắt oán giận của cô ta, hơi chuyển ánh mắt nhìn Cố đại thiếu đang đẩy xe lăn vào nhà ăn.

Có lẽ anh ta đã nhìn thấy toàn bộ quá trình, nhưng vẫn lặng lẽ ở trên lầu 2.

Thật đáng tiếc, người đàn ông này, cho dù cô có bị oan hay là giành được thắng lợi nho nhỏ, anh ta cũng không mở miệng nói một tiếng.

Cho nên, Cố Từ Thần, anh bị Kiều Tịch Hoàn đội nón xanh, là hoàn toàn xứng đáng.

Ăn cơm trưa xong, Tề Tuệ Phân trở về phòng.

Bị giày vò hơn nửa ngày, Tề Tuệ Phân lại có thói quen nghỉ trưa, vì thế cảm thấy khá mệt mỏi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Tề Tuệ Phân rời đi, nói với chú Trương: “Những mảnh vỡ lúc này chú nhặt đâu rồi?”

“Tôi đã giữ lại rồi, đại thiếu phu nhân cần dùng sao?”

“Ừm, đưa cho tôi, tôi cần dùng” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Được, tôi lập tức đi lấy cho cô”. Chú Trương cung kính nói, mấy ngày nay, tin đồn về đại thiếu phu nhân đã truyền đến tai của bọn người hầu, lại trải qua việc của Tiểu Linh, không còn ai dám bất kính đối với cô.

Kiều Tịch Hoàn đợi ở phòng khách một lát, thì Cố Từ Thần đẩy xe lăn tiến vào, anh liếc mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn một cái, cho dù Cố đại thiếu có ngồi, lùn hơn so với cô, nhưng không hiểu vì sao, bất cứ lúc nào cô cũng cảm thấy anh ta chỉ dùng mũi để nhìn người, vẻ mặt kiêu ngạo và khinh thường như vậy.

“Cố Từ Thần” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên gọi anh.

Cố đại thiếu ngừng một chút, nhướng mày.

“Ba anh có hiểu biết như thế nào về đồ cổ?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

Cố đại thiếu dường như không hiểu cô muốn nói gì, cũng không bình tĩnh đi phỏng đoán, sắc mặt trầm xuống: “Nói trọng điểm”

“Đồ cổ của ba anh là giả”

“Phải không?” Cố Từ Thần cũng không có một chút kinh ngạc.

Trong giờ phút ấy, Kiều Tịch Hoàn cảm thấy, anh ta đã biết sự thật.

“Bây giờ tôi muốn tìm chuyên gia để giám định” Kiều Tịch Hoàn nói.

Cố Từ Thần cũng không có hứng thú gì với công việc của cô, không nói chữ nào, xoay người rời đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của Cố Từ Thần.

Vì sao cô cảm thấy bất kì chuyện gì cũng không liên quan đến người đàn ông này, nhưng anh ta luôn luôn nhìn thấu mọi chuyện?

Cô cảm thấy hình như mình bị người đàn ông này đùa chết!.

Kiều Tịch Hoàn cầm túi đi ra ngoài, không có gọi lái xe, mà tự mình bắt xe đi.

“Đến công ty đồ cổ Cổ Vân Sơn”

Kiều Tịch Hoàn nhìn 6 chữ lớn trên bảng, trong lòng đột nhiên hơi giật mình.

Cô mấp máy môi, đi vào trong.

“Tiểu thư, chào cô” Trước đại sảnh có một tiểu thư phục vụ gọi cô lại: “Xin hỏi cô muốn tìm ai?”

“Cổ Văn Sơn lão tiên sinh có ở đây không?”

“Thật xin lỗi, trong khoảng thời gian này, lão tiên sinh không có ở đây”

“Vậy Cổ Nguyên có ở đây không?”

“Tiểu thư, xin hỏi cô có hẹn trước không?” Tiểu thư phục vụ lễ phép hỏi.

“Cần hẹn trước?”

“Đúng vậy.”

Kiều Tịch Hoàn đang cân nhắc không biết có nên xông vào trong hay không, thì thấy đôi mắt của tiểu thư phục vụ ngừng lại một chút, đứng lên hết sức ngay ngắn, Kiều Tịch Hoàn quay đầu thì nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục màu đen đi ngang qua sau lưng cô, tướng mạo không phải quá đẹp trai, nhưng có một loại khí chất nho nhã, phảng phất giống như cách nhau một thế hệ, quen thuộc đến mức khiến cô có loại nhớ nhưng muốn khóc.

“Cổ Nguyên”

Người đàn ông tên Cổ Nguyên dừng lại một chút, đánh giá Kiều Tịch Hoàn từ trên xuống dưới, lạnh nhạt hỏi: “Cô quen tôi?”

Một giây sau, Kiều Tịch Hoàn mới phản ứng kịp, bây giờ cô không phải là Hoắc Tiểu Khê, mà cô là Kiều Tịch Hoàn.

Một người phụ nữ mà Cổ Nguyên hoàn toàn không biết.

“Không... quen, nhưng mà tôi có một món đồ cổ muốn nhờ anh giúp tôi giám định một chút” Kiều Tịch Hoàn vội vã nói.

“Thật ngại quá, hôm nay tôi có rất nhiều việc” Cổ Nguyên lạnh nhạt đẩy tay Kiều Tịch Hoàn ra, rồi đi.

“Cổ Nguyên, anh đứng lại cho tôi”

Cổ Nguyên cau mày, anh không hề có chút hứng thú với người phụ nữ đang thở hổn hển chạy theo phía sau, thậm chí hơi chán ghét nên xoay người rồi đi.

Kiều Tịch Hoàn trong lúc kích động, cũng không biết có phải mình bị trúng tà hay không, nhưng khi cô phản ứng kịp, thì đồ gốm trên tay đã nện lên đầu Cổ Nguyên, hơn nữa...

Một dòng máu tươi từ trên đầu anh ta chảy xuống, làm cho mọi người khiếp sợ...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Cố Nhị Thiếu Cố Tử Hàn

Cổ Nguyên cảm thấy mình thật sự rất xui xẻo.

Từ nhỏ đến lớn, anh liên tục sống trong dòng dõi thư hương thế gia, ông nội là người nổi tiếng trong thế giới đồ cổ, tuy rằng cha chưa kế thừa y bát của ông nội, nhưng cũng là giáo sư đại đại học Phục Sáng. Mẹ là giáo viên của trường cấp ba trực thuộc Phục Sáng. Bản thân anh là một người khá nho nhã, lớn lên trong môi trường giáo dục đẳng hoàng, hầu như chưa từng xảy ra chuyện đánh nhau với ai, đương nhiên cũng không xuất hiện tình huống đổ máu.

Dĩ nhiên, đó là tất cả những điều kiện tiên quyết trước khi anh gặp được thô bá vương Hoắc Tiểu Khê.

Hoắc Tiểu Khê là bạn học từ tiểu học đến trung học của anh, người phụ nữ ấy, từ nhỏ đầu đã không cao, dáng người không béo, nhưng lại thích gây chuyện thị phi, chủ nhiệm thời tiểu học nói, anh là đứa trẻ ngoan ngoãn nhất, lớp trưởng thì phải quản lý tốt các bạn học cùng lớp, cho nên cô đã sắp xếp cho Hoắc Tiểu Khê cô bé hay gây chuyện ấy ngồi cùng bàn với anh.

Anh còn nhớ, thời điểm không có ai, Hoắc Tiểu Khê sẽ đánh anh.

Anh nói không được nói chuyện, một quyền lại đâm vào mặt anh.

Anh nói cấm ăn đồ ăn vặt thì cũng bị đánh.

Anh nói đánh chết anh cũng không sao chép bài cho cô.

Cô lại nện một đấm vào mặt anh.

Anh nói Hoắc Tiểu Khê khi trưởng thành nhất định sẽ không lấy chồng được.

Vô số quyền đấm chân đá bay vào người anh.

Hoắc Tiểu Khê thật sự đã trở thành ác mộng trong cuộc đời anh trong suốt khoảng thời gian dài.

Anh ngược mắt, thờ ơ nhìn người phụ nữ trước mắt, trong giây phút nhìn vào đôi mắt cô, anh tựa hồ tìm được bóng hình của Hoắc Tiểu Khê, nhưng cũng cảm thấy đầu của mình chắc là hỏng rồi, cho nên mới nảy sinh ảo giác như thế, Hoắc Tiểu Khê đã chết, chết trong một vụ tai nạn xe cộ, anh tận mắt nhìn thấy tro cốt của cô được chôn cất.

“Đi bệnh viện đi”. Kiều Tịch Hoàn bình tĩnh nói.

Phản ứng thật sự không giống với một người làm sai nên có.

“Tôi sẽ trả phí trị liệu”

“Cô không cần nói lãng sang chuyện khác”

“Các người còn thất thần làm gì, không thấy ông chủ của các người bị thương sao?”. Kiều Tịch Hoàn phân phó những người khác, tự nhiên như thế.

Cổ Nguyên siết chặt ngón tay, anh rất ít khi bị người khác chọc tức ngoại trừ Hoắc Tiểu Khê.

Nhưng Hoắc Tiểu Khê đã không còn trên thế giới này nữa rồi...

Bệnh viện trung tâm thành phố.

Cổ Nguyên không biết có phải mình bị trúng tà hay không, mà để người phụ nữ này tùy ý sắp xếp.

Anh rõ ràng có thể báo cảnh sát.

Bác sĩ tiến hành băng bó vết thương cho Cổ Nguyên, cả quá trình đau đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng anh ta cũng không kêu lên một tiếng, cảm thấy không muốn để người phụ nữ trước mặt chê cười.

Sau khi miệng vết thương của Cổ Nguyên được băng bó xong, Kiều Tịch Hoàn cầm vài viên thuốc tiêu viêm đưa cho anh ta, rồi bất ngờ ngăn cản anh ta đang muốn bỏ đi:

“Phiền anh giúp tôi xem cái này một chút, chỉ mất khoảng 2 phút của anh thôi”

Cổ Nguyên cảm thấy cô gái này không biết xấu hổ, lúc này hoàn toàn không có ý mở miệng nói chuyện.

“Tôi sẽ trả phí giám định cho anh.”

“Cô thật sự cảm thấy tôi thiếu tiền sao?” Mày của Cổ Nguyên nhướn lên.

Một vài cấp dưới đi theo anh ta, vụng trộm đánh giá Cổ Nguyên, ai nấy đều biết Cổ Nguyên ra khỏi cửa là một người ưu nhã lễ phép, lịch sự không có gì để bàn. Hôm nay lần đầu tiên bị người phụ nữ này chọc giận.

“Hoặc là anh muốn mỗi ngày tôi đều đến công ty đồ cổ đúng giờ để chờ anh?” Kiều Tịch Hoàn uy hiếp.

Cổ Nguyên tức giận đến phẫn nộ

Kiều Tịch Hoàn đã đem những mảnh vỡ bình sứ thanh hoa đưa cho anh ta: “Anh xem, phía dưới đây còn có con dấu...”

Cổ Nguyên nhăn mày, sắc mặt thật sự khó coi: “Không cần nhìn”

“Anh thật sự muốn tôi mỗi ngày đều đến chờ anh.”

“Của cô là đồ dỏm”

“Nhưng mà anh vẫn chưa nhìn”

“3 năm trước, trên thị trường từng xuất hiện hàng nhái phỏng theo đồ gốm thời Minh triều, bởi vì mô phỏng rất tốt, số lượng lại khan hiếm, cho nên có những người nhiều tiền cũng đồng ý bỏ ra giá cao để mua chúng.”

Cổ Nguyên nhìn thoáng qua Kiều Tịch Hoàn: “Mã bình gốm sứ thật sự đang ở chỗ của tôi”

Bỏ lại câu nói ấy, Cổ Nguyên cùng cấp dưới rời đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của ông.

Không biết vì sao trong khoảnh khắc ấy, cô lại cảm thấy còn sống, thật là tốt.

Cô cảm những mảnh vỡ gốm sứ ấy trở về biệt thự Cổ gia.

Đi vào trong phòng khách, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng khiến cô giật mình.

Đó là khuôn mặt quen thuộc, nhưng cũng là một người xa lạ, trên người toát ra hơi thở lạnh như băng, không dễ tiếp cận như vậy, thậm chí khi 2 người vô ý đối mặt trong một giây, cô cảm thấy toàn thân của cô bị anh ta đóng băng.

Mà thân thể đang bị đóng băng ấy, trống ngực của cô ấy đang đập một cách kịch liệt, dữ dội như thế nhưng cũng có một chút đau đớn.

Nỗi đau ấy, khiến cô hít thở không thông, lại tựa hồ mang theo tuyệt vọng không cách nào nói rõ.

Người đàn ông mà Kiều Tịch Hoàn yêu sâu đậm, hóa ra là anh ta.

Cổ gia nhị thiếu Cổ Tử Hàn!.

Cho nên gả vào Cổ gia nhiều năm như vậy, cô rốt cuộc đã ẩn nhẫn như thế nào?.

Vì thế cô mới hận Ngôn Hân Đồng, hận đến tê liệt tâm phế sao?.

“Tử Hàn” Giọng Ngôn Hân Đồng dịu dàng và kiều mị vang lên.

Ánh mắt của Kiều Tịch Hoàn nhìn Ngôn Hân Đồng.

Ánh mắt của Ngôn Hân Đồng không có đặt trên người cô một giây, nhẹ nhàng kéo cánh tay của Cổ Tử Hàn, vô cùng nhu thuận và dịu dàng kéo tay anh ta:

“Vừa mới ngồi máy bay trở về, em cùng anh lên lầu nghỉ ngơi”

Cổ Tử Hàn gật đầu, xoay người rời khỏi với Ngôn Hân Đồng.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của bọn họ, bỗng nhiên nở nụ cười.

Tướng mạo của Cổ Tử Hàn rất giống Cổ Tử Thần, là anh em sinh đôi, chỉ sinh trễ hơn Cổ Tử Thần nửa giờ, bây giờ đang giúp Cổ Diệu quản lý công ty, làm mưa làm gió.

Cô chuyển ánh mắt, nhìn Cổ Tử Thần ở cách đó không xa.

Ánh mắt của Cổ Tử Thần cũng dường như đang nhìn về phía cô.

Kiều Tịch Hoàn nghĩ, có lẽ Cổ Tử Thần biết tất cả mọi chuyện.

Bao gồm, người Kiều Tịch Hoàn yêu thực sự là ai.

Chẳng qua là, nếu đã biết rõ ràng, vì sao còn để cho mọi chuyện phát triển tự do?!

“Cổ Tử Thần” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên gọi anh ta lại.

Cổ Tử Thần ngoái đầu lại.

Kiều Tịch Hoàn nói: “Chúng ta cùng nhau trở về phòng”

Đôi mắt của Cổ Tử Thần tựa hồ lóe lên một chút.

Là cô nhìn lầm sao?. Cảm thấy Cổ Tử Thần lúc đứng một mình, cảm thấy hơi cô đơn....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Đồ Cổ Dỏm

“Kết quả?”

Kiều Tịch Hoàn và Cố Tử Thần trở về phòng, anh mới quay đầu hỏi.

“Kết quả gì?”

“Hôm nay cô đi ra ngoài làm gì?” Nét mặt của Cố Tử Thần vô cùng không kiên nhẫn.

Mất nửa phút sau, Kiều Tịch Hoàn mới phản ứng lại, hiểu được anh ta muốn nói cái gì. Cố đại thiếu, anh nha, nói chuyện đừng có nói kiểu không đầu không cuối như thế có được không?

“Già” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói: “Không phải anh đã sớm biết rồi sao?”

Cố Tử Thần sợ run một giây.

Kiều Tịch Hoàn đã trở nên thông minh hơn, rất nhiều.

Anh mỉm cười: “Cô có thể đi ra ngoài”.

“Cố Tử Thần, anh có cần qua cầu rút ván như vậy không?” Kiều Tịch Hoàn khó chịu: “Huống hồ, tôi vốn ngủ ở phòng này”.

“Tôi ngăn cản phòng kia ra để làm phòng trang trí à?” Giọng nói của Cố Tử Thần lạnh lùng.

“Tôi cũng cảm thấy như thế, hơn nữa tôi còn cảm thấy anh nhàn rỗi không có chuyện gì làm cho nên tìm việc giết thời gian.”

“Kiều, Tịch, Hoàn!”

“Đừng làm tôi sợ, lá gan của tôi rất lớn, không hù chết tôi được đâu” Kiều Tịch Hoàn thản nhiên nói, hoàn toàn trái ngược với người đàn đàn ông nào đó đang nổi giận.

Cố Tử Thần hung hăng nhìn cô.

“Được rồi, đi ra ngoài thì đi” Kiều Tịch Hoàn tròn mắt, đi ra khỏi phòng.

Lúc nào cũng bị Cố Tử Thần đuổi ra khỏi phòng, Kiều Tịch Hoàn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thế mà cô còn nghĩ nhìn Cố Tử Thần có chút cô đơn, có lẽ cũng sẽ ghen tị với vinh quang của Cố Tử Thần...

Khó chịu đi xuống lầu, nhìn thấy Ngôn Hân Đồng đi ra khỏi phòng ngủ trước mặt, hai người đối mặt, sắc của hai bên đương nhiên không hề tốt đẹp...

Ngôn Hân Đồng dùng mũi khinh thường “hừ” một cái, rồi dẫn đầu đi xuống lầu.

Dường như trong bất kì thời điểm nào, Ngôn Hân Đồng cũng muốn hơn thua với Kiều Tịch Hoàn.

Cô từng bước đi xuống lầu

Đem những mảnh vỡ trong tay đưa cho chú Trương, còn chính mình ngồi ở trên sofa trong phòng khách xem TV.

Không quá bao lâu, người trên sofa cũng dần dần nhiều hơn.

Cố đại thiếu, Cố nhị thiếu từ trên lầu đi xuống, Cố Tam thiếu hiếm khi về nhà ăn cơm cũng xuất hiện, Ngôn Hân Đồng và Tề Tuệ Phân đã sớm ngồi bên cạnh người đàn ông của mình, những đứa cháu nội chơi đùa ở trong phòng khách.

Trong phút chốc, Kiều Tịch Hoàn hoảng hốt cảm thấy thật ra gia đình này rất ấm áp, có thể yên lặng ngồi quây quần với nhau, có thể chỉ là một lúc nhưng cũng có thể là cả đời.

“Diệu, hôm nay người hầu trong nhà lỡ tay làm vỡ bình gốm của anh, em đã bảo người hầu thu dọn những mảnh vỡ rồi...” Tề Tuệ Phân tựa hồ đã chuẩn bị thật lâu, mới mở miệng nói.

“Sao lại thế này?” Cố Diệu không phải là người hay cười, bây giờ sắc mặt sa sầm xuống, những đứa trẻ nhỏ trực tiếp bị dọa phát khóc:

“Không phải đã bảo em dặn dò người hầu sao?. Không được chạm vào những đồ đạc trong phòng của anh. Cái bình gốm đó anh tốn rất nhiều tiền mới mua được, là bình gốm thời Minh, em muốn chọc anh tức chết sao?”

Kiều Tịch Hoàn nhin không được cười thầm một tiếng, Cố Diệu này quả nhiên giống với Cố Nguyên nói, là người coi tiền như rác.

“Người hầu làm vỡ em cũng đã sa thải rồi, sau này em sẽ tìm người khéo léo cẩn thận một chút” Tề Tuệ Phân bình thường là một người loi hại, nhưng ở trước mặt Cố Diệu, thì vẫn không nói nên lời.

“Bây giờ nói những lời này thì có lợi ích gì!. Vỡ như thế nào, lập tức đưa tôi xem, không biết còn có thể sửa được không?” Sắc của Cố Diệu vô cùng khó coi.

Tề Tuệ Phân vội vàng thúc giục người đi lấy.

Trong phòng khách lúc này, tất cả mọi người đều rơi vào yên tĩnh, ngay cả hít thở cũng không dám lớn tiếng!

“Ba” Kiều Tịch Hoàn bỗng nhiên mở miệng nói.

Ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn cô.

Cô gái này, vừa mới ra tù đã không biết trời cao đất rộng, đúng là tự đưa mình vào hòng súng.

Cố Diệu liếc mắt nhìn cô một cái.

Kiều Tịch Hoàn rất bình tĩnh mở miệng nói: “Bình gốm thanh hoa bị vỡ hôm nay không phải là của triều Minh”

Mọi người càng cảm thấy sự tồn tại của cô giống như một người ngu ngốc.

“Con biết cái gì?” Đúng như dự đoán, Sắc mặt của Cố Diệu càng đen, đáp trả lại một câu.

“Hôm nay con đã đi tìm người giám định, là đồ giả”

“Con tìm ai giám định?” Sắc mặt Cố Diệu vẫn như cũ, ông vẫn xem cô như người ngu ngốc như lúc trước, cho nên trong giọng nói cũng tràn đầy châm biếm.

“Cổ Nguyên” Kiều Tịch Hoàn nói, sau đó bổ sung thêm “Cháu nội của Cổ Vân Sơn.”

“Chị dâu có thể nhờ cháu nội của Cổ Vân Sơn đích thân giám định cho chị?. Chị mới ra tù?. Khi nào thì với cao như vậy?. Chẳng lẽ, chị dâu ở trong tù, còn có thể quen biết với những nhân vật lớn?” Ngôn Hân Đồng xen mồm, từng câu từng chữ tràn đầy châm biếm.

Sắc mặt của Cố Diệu càng trở nên khó coi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Ngôn Hân Đồng, hơi hơi cười, tỏ ra lạnh nhạt, tự nhiên, cô không nhanh không chậm mở miệng nói:

“Em dâu, trước tiên không cần quan tâm chị có tìm được Cổ Nguyên hay không, với thân phận của nhà họ Cố chúng ta, cho dù có quan hệ với Cổ Nguyên, cũng không được xem là tèo cao chứ?”

Sắc mặt của Ngôn Hân Đồng đột nhiên bị kiềm hãm.

Ý của cô là muốn châm chọc cô ta tèo cao người khác mà thôi, không ngờ còn bị cô ta chụp cái mũ trở lại.

Không chỉ có cô ta, những người khác đều mang theo ánh mắt có chút khác biệt nhìn về phía Kiều Tịch Hoàn.

Đặc biệt, là Cố Tử Hân mới trở về.

Cố Tử Hân không có nói giúp vợ mình một chữ, ánh mắt như có như không dừng ở trên người Kiều Tịch Hoàn.

Rất hiển nhiên, câu nói ấy của Kiều Tịch Hoàn đã làm cho Ngôn Hân Đồng á khẩu, nhưng lọt vào lỗ tai của Cố Diệu lại là một tư vị khác.

Có thể nói là, một công đôi việc!.

“Con khẳng định là cháu nội của Cổ Vân Sơn tự mình giám định cho con?” Cố Diệu trầm giọng hỏi.

Mặc dù bây giờ Cổ Nguyên chưa có địa vị ở công ty đồ cổ của Cổ Vân Sơn, nhưng mọi người trong giới đồ cổ đều biết, cháu nội của Cổ Vân Sơn có thiên phú hơn người, tư chất thông minh hoàn toàn đều di truyền từ ông nội của anh, nhưng lại rất khiêm tốn giống ông nội anh, rất ít khi xuất hiện trong những trường hợp công cộng, muốn tìm anh ta giám định đồ cổ, thà rằng tìm Cổ Vân Sơn còn thoải mái hơn.

“Con khẳng định, hơn nữa con còn khẳng định bím gốm thật đang ở trong tay của Cổ Nguyên” Kiều Tịch Hoàn quả quyết nói.

Nét mặt của Cố Diệu âm trầm, sắc mặt cực kì không tốt nhìn Ngôn Hân Đồng: “Khi ấy không phải con nói đã tìm người giám định qua sao?. Tại sao bây giờ lại trở thành đồ giả?!”

“Ba, khi ấy đã từng giám định qua, tìm một người giám định tương đối nổi tiếng, con cũng không biết vì sao... Hơn nữa, đó chỉ là lời nói một phía của chị dâu, mọi người cũng không biết đó có phải là sự thật hay không?” Ngôn Hân Đồng một mực chắc chắn Kiều Tịch Hoàn đang nói dối.

“Con có thể đem bình gốm thật mang về” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói.

Cố Diệu nhướn mày lên.

Ông chưa bao giờ coi trọng Kiều Tịch Hoàn, nhưng câu nói của cô, lần đầu tiên khiến ông có chút khiếp sợ.

“Con có thể mang bình gốm thật sự về” Kiều Tịch Hoàn lặp lại, giọng điệu rất kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20: Chú Ý An Nguy Của Anh

Thanh âm kiên định và trong trẻo của Kiều Tịch Hoàn vẫn còn quanh quẩn trong phòng khách.

Tất cả một người đều sững sờ nhìn, nhìn Kiều Tịch Hoàn đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Bỗng nhiên đã trở thành, một người phụ nữ khiến tất cả mọi người xa lạ, một người phụ nữ làm cho người ta không nắm bắt được.

“Bố cho con thời gian một tuần” Cố Diệu nói.

“Được” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Đúng lúc này, người hầu tiêu sai bước tới, nói với bọn họ có thể dùng cơm rồi.

Mọi người rời khỏi sofa, đi vào nhà ăn.

Toàn bộ bữa cơm, Kiều Tịch Hoàn cảm thấy có một ánh mắt thâm thúy đang đảo trên người cô, cô ngẩng đầu thì nhìn thấy một khuôn mặt lạnh như băng, không hề có chút cảm xúc.

Sau bữa cơm, mỗi người đều tự mình trở về phòng.

Kiều Tịch Hoàn nằm ở trên giường của Cố Từ Thần, trong đầu đang suy nghĩ làm sao để lừa lấy được bình gốm trong tay của Cố Nguyên, nếu như là Hoắc Tiểu Khê thì không cần phải mất công suy nghĩ như hiện giờ, chỉ lần lấy đi là được, nhiều lần thì bị anh ta mắng cho một trận. Bây giờ, không chừng đã ở trong cạm bẫy rồi.

Ban này, mình quá xúc động rồi.

Nhưng mà, nếu như không xúc động, thì làm sao để mọi người biết Kiều Tịch Hoàn cô đã thay đổi rồi chứ ?!

Trở thành một người không dễ bắt nạt, là một người có năng lực để tự bảo vệ mình!

“Xuống giường” Cô đang cảm thấy vui vẻ, thì bên tai truyền đến thanh âm nóng giận của Cố Từ Thần.

Kiều Tịch Hoàn giật nảy mình, cô cảm thấy trái tim mình sắp bị anh ta làm hỏng rồi.

“Làm cái gì vậy?” Kiều Tịch Hoàn xoa xoa lỗ tai của mình.

Điếc thì ai đền chứ!

“Lập tức tắm rửa thay quần áo cho tôi”

“Làm gì?”

“Mới có thể lên giường” Cố đại thiếu gần từng tiếng nói.

“Anh bị bệnh thích sạch sẽ hả?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày.

Về mặt Cố đại thiếu lạnh lùng, dường như không muốn dong dài thêm câu nào với cô.

Kiều Tịch Hoàn xuống giường, cầm lấy áo ngủ của mình, đi vào phòng tắm.

Cô nói, cô không muốn so đo với Cố đại thiếu, càng so đo, càng chết người!. Mà người mệt chết chính là cô!

Sau khi tắm rửa xong đi ra, Cố đại thiếu đã thay một tấm drap giường mới.

Cố Từ Thần, rốt cục anh có thấy phiền hay không?.

“Tôi ngủ đây” Kiều Tịch Hoàn chạy lên giường, nằm ở bên phải.

Cố Từ Thần không nói thêm nữa, xoay người đi vào phòng tắm.

Kiều Tịch Hoàn làm thế nào cũng không ngủ được, cô lẩn qua lộn lại ép buộc mình đi vào giấc ngủ, đợi Cố Từ Thần từ trong phòng tắm đi ra cô vẫn còn lẩn lộn. . .Nhưng Cố Từ Thần tắm như thế nào, kỳ thật cô cảm thấy rất tò mò.

“Nhìn cái gì?!” Cố Từ Thần dường như cảm thấy khó chịu khi bị cô nhìn chòng chọc, giọng điệu đương nhiên cũng không tốt.

“Cũng không phải rất đẹp mắt” Kiều Tịch Hoàn dòi tầm mắt.

“Đẹp hơn cô” Cố Từ Thần hiếm khi phản bác lại giống như trẻ con.

“Chỗ nào đẹp hơn tôi?!”

“Mặt”

“Anh trang điểm đi!” Kiều Tịch Hoàn cười thoải mái:

“Không ai tự kỳ giống như anh. Huống chi có không phải mình anh có khuôn mặt giống vậy, Cố Từ Hàn cũng có, có gì kiêu hãnh chứ...”

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy tầm mắt của người nào đó càng lúc càng lạnh.

Nhìn xem, cô biết ngay là anh đang ghen tị với Cố Từ Hàn.

“Coi như tôi chưa nói gì hết, tôi ngủ” Kiều Tịch Hoàn xoay người, đưa lưng về phía Cố Từ Thần.

Không thể trêu chọc, thì trốn tránh.

“Tại sao cô biết cháu nội của Cố Vân Sơn?” Không gian im lặng, Cố Từ Thần đột nhiên mở miệng.

Kiều Tịch Hoàn mím môi: “Không biết”

“Chú ý an nguy của anh” Cố Từ Thần chỉ ném lại một câu, sau đó tắt đèn trong phòng.

Cho nên, khi Kiều Tịch Hoàn kích động xoay người qua, vẫn chưa nhìn thấy biểu cảm của Cố Từ Thần khi nói những lời này, hơn nữa cô hiểu, người đàn ông này sẽ không nói thêm một chữ.

Thế nhưng, cái gì gọi là : “Chú ý an nguy của anh ta?”

Cảm thấy câu nói của Cố Từ Thần chứa một tin tức rất lớn, chết tiệt!. Cô lại không dám ngắt lời anh ta.!

....

Hôm sau, sáng sớm

Kiều Tịch Hoàn rời khỏi biệt thự Cố gia, trực tiếp đi đến công ty đồ cổ Cố Vân Sơn.

Vừa mới bước vào đại sảnh, tiếp tân vừa nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mỵ đã bị dọa hết hoa dung thất sắc, nom nớp lo sợ đứng lên: “Tiểu thư, ông chủ của chúng tôi đi vắng...”

“Không sao, tôi chỉ vào đây tham quan thôi”

“Ồ đây chúng tôi không đối ngoại...” Tiếp tân nhìn qua như muốn khóc.

Kiều Tịch Hoàn cau mày: “Vậy tôi ngồi ở trong đây một lát”

Nói xong lập tức ngồi ở trên sofa tiếp khách cách đó không xa, dáng vẻ hết sức tự nhiên.

Tiếp tân kinh ngạc nhìn Kiều Tịch Hoàn hơn nửa ngày mới lấy lại được tinh thần, lén lút cầm lấy điện thoại nội bộ:

“Thư ký Văn, phiền anh thông báo với ông chủ, vị tiểu thư đánh anh ấy ngày hôm qua, hôm nay lại đến rồi, bây giờ đang ngồi ở đại sảnh, tôi sợ cô ấy

không chờ được sẽ làm ra hành động kinh người”

“Được, tôi biết rồi”. Bên kia cúp điện thoại.

Qua một hồi lâu: “Cô đưa vị tiểu thư ấy đến văn phòng làm việc.”

“Được.” Tiếp tân tựa hồ cảm động đến rơi nước mắt, để điện thoại xuống, vội vã nói:

“Tiểu thư, ông chủ của chúng tôi mời cô.”

Khóe miệng của Kiều Tịch Hoàn hơi cong lên.

Cô biết Cổ Nguyên sợ nhất chính là bị người ta quán quit làm phiền.

Nhớ ngày đó học trung học, thời điểm đó mọi người đều dậy thì cả rồi, có một bạn nữ đuổi theo anh vào tận toilet nam, sau đó ít nhất một tuần lễ anh không dám đến trường.

Đẩy cửa văn phòng ra, Cổ Nguyên vẫn mặc âu phục màu đen ngồi trước bàn làm việc, ngược mắt nhìn cô một cái, rõ ràng không kiên nhẫn, ra hiệu cho tiếp tân đóng cửa phòng lại.

Kiều Tịch Hoàn từng bước từng bước đến gần anh, tự nhiên ngồi xuống ghế da trước mặt anh.

“Cô muốn thế nào?”

“Tôi muốn bình gốm cổ thật mà anh nói ngày hôm qua”

Cổ Nguyên hí mắt, đánh giá cô từ trên xuống dưới, môi mỏng hé mở: “Cô rốt cuộc lấy tự tin ở đâu, rằng tôi sẽ đưa cho cô?”

“Tôi không cần anh đưa cho tôi, mà là tôi mua.”

“Cô muốn tôi nói bao nhiêu lần, tôi không thiếu tiền.” Cổ Nguyên nổi giận.

Hình như người đàn ông tao nhã này rất ít khi nổi giận, không chút nào che giấu.

“So với tặng không còn tốt hơn.”

“Cô, cô...”

“Tôi tên là Kiều Tịch Hoàn, anh có thể gọi tôi là Hoàn Hoàn” Kiều Tịch Hoàn rất bình tĩnh, còn cười rất đẹp mắt, hoàn toàn không để ý đến đối phương bị mình chọc giận đến phát điên.

“Kiều Tịch Hoàn, tôi nói với cô một lần nữa, cô đừng được một tác lại đòi tiền một thước, bằng không tôi sẽ đưa cô đến cục cảnh sát.”

“Từ bé anh không phải rất sợ cảnh sát sao?” Kiều Tịch Hoàn cười.

Hồi bé Cổ Nguyên có rất nhiều tật xấu, đừng nhìn bộ dạng anh ta vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu, nhưng lại có một vài tật xấu, thậm chí nói ra còn khiến người ta cảm thấy buồn cười. Kỳ thật, nhiều khi bọn họ cũng cảm thấy kinh ngạc, rõ ràng là một người tốt, tại sao lại sợ cảnh sát?!

“Cô làm sao mà biết?” Cổ Nguyên hung hăng nhìn cô.

“Tôi đoán” Cô vẫn khoan khoái trả lời như cũ.

“Cô rốt cuộc là ai...”

“Tôi tên là Kiều Tịch Hoàn”. Kiều Tịch Hoàn nhìn anh, thật nghiêm túc nói: “Ngày mai tôi còn sẽ đến, cho đến khi anh đồng ý mới thôi...”

Kiều Tịch Hoàn đứng dậy, rời đi, đứng ở cửa một giây, lại quay đầu nói:

“Không biết có phải là sự thật hay không, nghe nói trong khoảng thời gian này anh gặp nguy hiểm, nên cẩn thận một chút, tôi không muốn lần sau tôi tới lại nhìn thấy thi thể của anh...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Đấu Giá Lễ Phục

Cổ Nguyên đen mặt nhìn người phụ nữ tự nhiên mở cửa.

Cô ta đang nguyên rủa anh sao?!

Trong trí nhớ của anh, người có thể nói những lời ác độc như thế, ngoại trừ Hoắc Tiểu Khê, không có người thứ hai.

Anh im lặng, liên tục nhìn về phía cửa, thời điểm rồi đi, ngay cả cửa phòng cũng không đóng lại, rõ ràng giống người phụ kia như đúc!.

Đầu của anh bị đánh đến chấn thương sọ não rồi sao?. Vì sao lúc nào cũng cảm thấy giống như vậy...

Một lúc lâu sau, Cổ Nguyên mới hoàn hồn.

Anh nghĩ, có lẽ mình nên đi khám bác sĩ tâm lý rồi.

....

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi công ty đồ cổ Cổ Vân Sơn, không hiểu sao lúc này cô không muốn trở về biệt thự nhà họ Cổ.

Cô một mình yên tĩnh lặng lẽ đi trên đường cái, chen chúc trong dòng người đông đúc đến quảng trường.

Bước chân của cô chợt dừng lại trước màn hình LTE hình ảnh chất lượng cao, phía trên màn hình có ảnh của Tề Lăng Phong, rõ ràng như vậy, nghe có ai nói gì đó bên tai, cô quay đầu lại nhìn những cô gái dùng vẻ mặt ái mộ nhìn Tề Lăng Phong, háo sắc nói:

“Nếu như tôi có thể có người bạn trai si tình như vậy thì tốt biết mấy...”

Tề Lăng Phong sở hữu tất cả ảo tưởng của những người phụ nữ độc thân...

Cô cười lạnh lùng, lạnh lùng cười., cười đi đến đầu đường gọi taxi.

Vừa rồi, trên màn hình đã nói, Tề Lăng Phong muốn dùng bộ lễ phục kết hôn của bọn họ bán đấu giá để quyên góp cho tổ chức từ thiện, một là sợ mình thấy vật sẽ đau lòng, hai là muốn mọi người trên toàn thế giới nhớ vị hôn thê của anh Hoắc Tiểu Khê là người phụ nữ xinh đẹp nhất, thiện lương nhất...

Một câu chuyện tình yêu thê mỵ cảm động biết bao...

Trong khoảnh khắc ấy Kiều Tịch Hoàn cảm thấy mình cảm động đến rơi lệ...

“Tiểu thư, cô muốn đi đâu?” Tài xế taxi hỏi.

“Phòng đấu giá viện bảo tàng” Kiều Tịch Hoàn ngược mắt, vẻ mặt lạnh lùng.

Xe chạy một mạch đến nơi.

Kiều Tịch Hoàn cũng không biết tâm trạng của cô lúc này như thế nào, khi cô ngồi ở trong phòng đấu giá, có thể bình tĩnh nhìn bộ lễ phục màu trắng đính thủy tinh trong suốt treo ở phía trên được bảo tồn rất khá, mỗi viên kim cương vô giá ở dưới ánh đèn tỏa ra ánh sang xinh đẹp dị thường, giống như mộng ảo.

Mà giờ đây cô lại cảm thấy những viên kim cương ấy đang châm chọc cô, đều đang nhìn kết cục của cô, đều đang chê cười cô.

Hoắc Tiểu Khê, mày thật là ngu xuẩn.

Ngu xuẩn khiến cho người ta ôm bụng cười lăn lộn.

“Khụ, khụ”

Trên đài chủ tịch, một người đàn ông xuất hiện, tiến hành chủ trì bán đấu giá, ông ta háng giọng, trình bày qua loa lai lịch của bộ lễ phục này, giọng nói uyển chuyển, êm tai, lệ rơi ròng ròng:

“...Cuối cùng, bộ lễ phục này sẽ thuộc về người ra giá cao nhất, giá bắt đầu kêu là 50 vạn, bắt đầu”

“50 vạn.”

“55 vạn.”

“70 vạn.”

“...”

“80 vạn.”

“100 vạn. “

“100 vạn lần thứ nhất, 100 vạn lần thứ hai...”

“150 vạn”

Toàn trường ồ cả lên.

Mọi người quay đầu nhìn nhìn một chút.

Không phải Kiều Tịch Hoàn, kỳ thật Kiều Tịch Hoàn cũng đang nhìn về phương hướng ấy, một người phụ nữ, từ góc độ của cô cũng chỉ có thể nhìn thấy mái tóc dài mượt và bộ váy màu trắng của cô ta, cô không nhìn rõ diện mạo của đối phương, nhưng thanh âm lại vô cùng dễ nghe.

“150 vạn lần đầu tiên, 150 vạn lần thứ hai...”

“160 vạn.”

“165 vạn.”

“...”

“200 vạn”

“200 vạn lần thứ nhất, 200 vạn lần thứ hai...”

“250 vạn” Kiều Tịch Hoàn bỗng nhiên mở miệng, gần từng tiếng nói.

Toàn trường trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

“250 vạn?. Đã ra giá đến 250 vạn rồi, có người nào trả giá cao hơn không?. Không có sao?. 250 vạn lần thứ nhất, 250 vạn lần thứ hai. ... 250 vạn lần thứ ba. Thành giao!”

Cây búa gỗ một cái: “Chúng tôi chúc mừng vị tiểu thư này, cũng mời đi theo nhân viên công tác của chúng tôi để hoàn thành thủ tục giấy tờ có liên quan.”

Kiều Tịch Hoàn đứng lên, những người khác đều quay đầu lại nhìn cô.

Cô đi đến chỗ người phụ nữ ấy, người phụ đó cũng gật đầu mỉm cười với cô, thái độ rất thân thiện.

Trong giây phút đó, vành mắt của cô đỏ lên.

Môi cô khẽ nhúc nhích, Bối Dịch.

Người phụ nữ đã xoay người rời đi, chỉ để lại cho cô một bóng lưng tươi mát.

“Tiểu thư, xin mời bên này”

Cô hoàn hồn, đi theo nhân viên công tác để hoàn thành thủ tục.

Văn phòng làm việc to như vậy, nhân viên công tác đối với cô vô cùng khách khí, giá của cô rõ ràng cao hơn giá trị mong đợi rất nhiều. Sau khi cô ký một đồng giấy tờ liên quan đến tài liệu bán đấu giá, nhân viên công tác lễ độ hỏi: “Tiểu thư, cô dùng chi phiếu hay là quẹt thẻ?”

Kiều Tịch Hoàn nhìn nhân viên công tác, bỗng nhiên dao động một giây.

“Tiểu thư?”

“À, chờ tôi 2 phút, tôi gọi điện thoại” Khóe miệng cô cong lên.

“Được, tiểu thư cứ tự nhiên.”

Kiều Tịch Hoàn lấy điện thoại ra, không tởi, sau khi cô ra tù đã mua một cái điện thoại, thời điểm rảnh rồi không có việc gì làm, cô đã lưu số điện thoại của Cố Tử Thần vào trong máy, bằng không...

Cô rùng mình, bắt đầu gọi.

“Alo” Bên kia truyền đến một giọng nam tính lạnh lùng.

“Cố Từ Thần, anh đưa chi phiếu 250 vạn đến phòng đấu giá viện bảo tàng. . .”

“Bíp bíp”

Bên kia đã cúp điện thoại.

Mẹ nó!

Kiều Tịch Hoàn nhìn cuộc trò chuyện kết thúc, hận không thể nguyên rủa mười tám đời tổ tông nhà Cố Từ Thần, sau đó quay đầu nhìn nhân viên công tác vẫn nhìn mình mỉm cười, tiếp tục gọi.

Điện thoại được kết nối, không chờ bên kia lên tiếng, cô đã nói thẳng: “Tôi bán đấu giá một món đồ, nếu như anh không cho người mang tiền đến, tôi không có cách nào rời khỏi, thậm chí còn có thể bị kiện ra tòa, có thể ngồi tù, ngồi tù là chuyện nhỏ, dù sao tôi cũng đã quen rồi, nhưng đánh mất mặt mũi của Cố đại thiếu anh mới là chuyện lớn. . .”

Bên kia lại cúp điện thoại.

Má nó.

Kiều Tịch Hoàn hung hăng nhìn di động.

Cố Từ Thần anh nha, tốt nhất anh đừng có chuyện nhờ tôi!

“Tiểu thư?” Nhân viên công tác thấy sắc mặt cô không thích hợp, tiến lên gọi cô.

“Tôi quên mang theo thẻ rồi, đợi lát nữa người nhà tôi mang chi phiếu tới, có thể mất nửa giờ.”

“Được.” Nhân viên công tác lễ phép cười: “Tôi gọi cho cô một tách cà phê.”

“Cảm ơn.”

Kiều Tịch Hoàn đợi nhân viên công tác rời khỏi, vội vàng gọi điện thoại.

Bên kia rõ ràng đã tắt máy.

Có vô số quạ bay trên đầu, đúng là muốn làm cho chị tức chết mà!.

Nửa giờ.

Lại hơn nửa giờ.

Nửa giờ tiếp theo.

Nhân viên công tác, thái độ ân cần ban đầu, rõ ràng đã trở nên không kiên nhẫn, ánh mắt nhìn cô đều thay đổi.

Cô hít sâu, hít thật sâu, cầm điện thoại chuẩn bị gọi lần nữa thì điện thoại bỗng nhiên vang lên, dọa cô nhảy dựng, cô vỗ vỗ ngực rồi ấn nút nghe:

“Alo”

“Tôi là Từ Tuấn. Anh cả của tôi nói cô đang ở phòng đấu giá. Bảo tôi đưa cho cô chi phiếu 250 vạn, tôi rất tò mò cô đã nhìn trúng thứ gì, mà có thể lấy tiền từ ông anh của tôi thế?”

“Đến đây thì biết, nói nhiều lời nhảm nhí” Khi Kiều Tịch Hoàn chuẩn bị cúp điện thoại cũng không quên thúc giục:

“Nhanh chút.”

20 phút sau.

Cố Từ Tuấn với bộ dạng cà lơ phất phơ xuất hiện ở phòng đấu giá, Kiều Tịch Hoàn sai Cố Từ Tuấn đi hoàn thành thủ tục, chuẩn bị rời đi: “Tiểu thư, chúng tôi sẽ chuyển món đồ bán đấu giá đến nhà của cô, không biết địa chỉ của cô ở đâu?”

“Không cần, lấy ra đi, tôi mang đi” Kiều Tịch Hoàn trực tiếp nói.

Nhân viên công tác bị lời nói của cô làm cho ngẩn ra: “Cô khẳng định tự mình mang đi?”

“Tôi khẳng định”

Nhân viên công tác không hiểu ra sao cả, đưa bộ lễ phục cho Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn tùy ý tiếp nhận, đến nỗi vạt áo kéo lê lét trên mặt đất, dáng vẻ không giống như vừa dùng một số tiền lớn để mua một món đồ vô cùng quý trọng, nhân viên công tác nhìn thấy đều kinh ngạc đến ngây người.

Cố Từ Tuấn có vẻ đắm chiêu nhìn Kiều Tịch Hoàn, cảm thấy cô gái này càng ngày càng có ý tứ.

Kiều Tịch Hoàn ôm bộ lễ phục đó cùng Cố Từ Tuấn đi ra khỏi phòng đấu giá, vô số phóng viên không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, vô số ánh đèn chớp lóe: “Có thể làm phiền cô vài phút không?. Chúng tôi muốn làm một cuộc phỏng vấn đơn giản?. Cô cảm thấy như thế nào khi dùng 250 vạn mua bộ lễ phục của vị hôn thê của Tề Lăng Phong?”

Vị hôn thê của Tề Lăng Phong?. Hoắc Tiểu Khê- Truyền kỳ trong giới thương nghiệp- chỉ được người ta biết đến với cái tên “vị hôn thê của Tề Lăng Phong” thôi sao?

Chẳng qua chỉ là vật phẩm phụ thuộc vào người khác thôi sao?.

Kiều Tịch Hoàn cười lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 22: Khi Tôi Bị Coi Thường

Đèn flash không ngừng chụp lên khuôn mặt trắng nõn của Kiều Tịch Hoàn, khuôn mặt xinh đẹp của cô được chụp một cách tinh tế.

Không hề có hoảng sợ như dự kiến, Cố Từ Tuấn đứng bên cạnh lạnh nhạt nhìn cô.

Kỳ thật, Kiều Tịch Hoàn có hành động kinh ngạc như vậy, chỉ có thể dùng một từ để hình dung – bình thường, đúng vậy, bình thường mà thôi.

“Tiểu thư, chào cô” Phóng viên thấy cô không nói lời nào, mở miệng nhắc nhở.

Cánh môi xinh đẹp của Kiều Tịch Hoàn nở ra một nụ cười nhàn nhạt: “Tôi tên là Kiều Tịch Hoàn, là vợ của Cố đại thiếu tập đoàn Cố thị, Kiều Tịch Hoàn”

Phóng viên ngừng lại một lát.

Hóa ra là cô dâu cả ngu ngốc của nhà họ Cố!

Không khỏi làm cho người khác hứng thú!

Dùng giá cao như vậy chỉ để mua một bộ lễ phục, chỉ có thể nói rằng cô ta dốt đặc cán mai, tin tức có giá trị như thế, tại sao không sử dụng.

“Sở dĩ tôi mua bộ lễ phục trong cuộc bán đấu giá lần này, là vì tôi bội phục Hoắc Tiểu Khê lúc còn sống có thể trở thành huyền thoại trong giới thương nghiệp, trong giới kinh doanh đều cảm thấy xót xa cho số mệnh ngắn ngủi của cô ấy, mà Cố thị của chúng tôi đều thương thức người tài hoa. Mặt khác, cuộc bán đấu giá này là vì quyên góp cho hội từ thiện, mọi người cũng biết, Cố thị của chúng tôi nhất định sẽ quyên góp từ thiện, hy vọng có thể giúp đỡ cho những người cần giúp đỡ” Kiều Tịch Hoàn không chậm không vội nói, thật bình tĩnh thật thần nhiên.

Phóng viên đều cảm thấy kinh hãi.

Người phụ nữ này thật sự là đồ ngu ngốc giống như mọi người đồn thổi sao?. Tại sao lời nói, cử chỉ đều lộ ra khí thế như vậy, một chút cũng không giống khí thế của một người phụ nữ bình thường nên có.

“Những gì cần nói, tôi cũng đã nói hết rồi, xin mọi người cho qua đùm” Kiều Tịch Hoàn nháy mắt với Cố Từ Tuấn.

Khỏe miệng Cố Từ Tuấn cong lên nụ cười, sau đó né tránh phóng viên, bảo vệ Kiều Tịch Hoàn ra ngoài xe.

Hai người ngồi vào chiếc Ferrari của Cố Từ Tuấn.

Cố Từ Tuấn vừa lái xe vừa nghiêng đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn đang ôm bộ lễ phục, nhìn không được hỏi:

“Vì sao chị lại muốn mua bộ lễ phục này?. Như những gì phóng viên nói, tôi cũng không tin.”

Tuy rằng cũng cảm thấy ngạc nhiên cô có thể nghĩ ra lý do tốt như vậy chỉ trong một hai giây.

“Tôi không muốn nói” Kiều Tịch Hoàn cự tuyệt trả lời.

“Hôm nay tôi đến giải vây giúp chị, nếu không bây giờ chị vẫn còn ở phòng đấu giá bị người ta xem thường”

“Đó là tiền của anh cậu, không liên quan đến cậu.”

“Tôi nói Kiều Tịch Hoàn...”

“Nếu cậu nói thêm một chữ nữa, lát nữa quay về nhà tôi sẽ nói với mọi người vì Hoắc Tiểu Khê là tình nhân của cậu, cậu không quên được tình nhân của mình cho nên nhờ tôi đi đấu giá giúp cậu, dù sao lúc này phóng viên cũng chụp được ảnh của cậu đứng bên cạnh tôi” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói

Cố Tử Tuấn nhìn Kiều Tịch Hoàn một cách ngoan độc:

“Chị điên rồi”

Bên tai được thanh tịnh, Kiều Tịch Hoàn khép hờ hai mắt dựa lưng vào ghế...

Cô cũng rất muốn hỏi mình, vì sao cô lại tham gia buổi bán đấu giá này?

250 vạn?! Thật là một con số châm chọc!

Dọc đường bình yên trở về biệt thự Cố gia.

Kiều Tịch Hoàn ôm bộ lễ phục dài thườn thượt đi vào phòng khách, dưới sự chú ý của tất cả mọi người, cô lạnh lùng đi lên lầu 2, đi vào trong phòng của Cố Tử Thần, sau đó rất bình thản ném bộ lễ phục lên sàn nhà, đi vào phòng tắm, tắm rửa, thay quần áo, rồi đi ra.

Nhìn thoáng qua bộ lễ phục nằm trên mặt đất, cô nằm lên giường, nằm ngay đơ.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng bị người ta đẩy ra.

Kiều Tịch Hoàn mở to mắt, nhìn Cố đại thiếu đẩy xe lăn vào phòng, đôi mắt nhìn bộ lễ phục trên mặt đất, sắc mặt âm lãnh.

“Tôi tắm rửa, thay quần áo rồi” Kiều Tịch Hoàn nói.

Sắc mặt Cố Tử Thần càng khó coi hơn.

Bây giờ là trọng điểm sao?!

Sắc mặt anh trầm xuống, lạnh giọng hỏi: “Cô thích bộ lễ phục này?”

“Không thích”

“Đây là kích cỡ cô mặc?”

“Không phải”

“Vậy cô có thể nói cho tôi biết vì sao cô lại dùng 250 vạn mua nó?!” Cố đại thiếu ản nhĩ tức giận, nhưng vẫn không kiềm được bộc phát ra ngoài.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Tử Thần: “Bị coi thường.”

Đôi mắt Cố Tử Thần căng thẳng.

“Khi tôi bị coi thường” Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Tử Thần thật lâu, dường như dùng giọng nói rất thấp, rất thấp, thấp đến mức chỉ có bản thân mình nghe được:

“Có thể nhắc nhở bản thân mình đã từng ngu ngốc như thế nào.”

Cố Tử Thần siết chặt ngón tay: “Chuẩn bị tốt, làm thế nào để giải thích với bố mẹ đi.”

Ném lại một câu, Cố Tử Thần đi ra ngoài.

Hiện tại cô cho là, đầu của cô bị hồng mắt rồi, từ khi cô tử vong ngoài ý muốn ở kiếp trước cho đến nay, cô đều có thể khống chế tốt cảm xúc hận không thể giết chết anh ta của mình, nhưng trong lúc lơ đãng cảm giác đó lại sục sôi trong lòng cô, khiến cả người cô như bị kiến cắn, không có chỗ phát tiết!.

....

Một góc khác của thành phố.

Trên màn hình TV to lớn đang trình chiếu tin tức nóng hổi của ngày hôm nay.

Thành giao với giá 250 vạn, có phần vượt qua sự mong đợi của anh ta.

Chỉ là, mày của anh ta khấn trương nhũn lại, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Đại thiếu phu nhân của Cố thị, Kiều Tịch Hoàn!

Toàn bộ quá trình phỏng vấn cũng không nghe cô nhắc đến ba chữ “Tề Lăng Phong”

Thật vất vả mới bỏ qua được cái tên “Hoắc Tiểu Khê”. Nhưng mà ba chữ “Tề Lăng Phong” lại không được nhắc đến.

“Điều tra thêm về lai lịch của cô gái này”. Người đàn ông gần từng tiếng nói.

...

Phòng khách nhà họ Cố to như vậy.

Mọi người trong nhà đều ngồi ở trên sofa, tầm mắt họ đều rơi vào trên người của Kiều Tịch Hoàn.

Chuyện hôm nay Kiều Tịch Hoàn làm ra, không tính là lớn nhưng cũng không phải là chuyện nhỏ, chắc chắn kinh động đến giới truyền thông Thượng Hải, bây giờ nổi tiếng rồi.

Không sinh ra ảnh hưởng tiêu cực gì, nhưng không có nghĩa là được người trong Cố gia thích, nhất là những cách làm việc không khiêm tốn.

“Con thừa nhận, là con nhất thời xúc động” Trước mặt bao nhiêu người, Kiều Tịch Hoàn mở miệng.

“À” Ngôn Hân Đồng đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Quả nhiên là một Kiều Tịch Hoàn không dùng đến não, căn bản là đồ ngu ngốc.

Vài ngày trước làm được việc, rõ ràng là mèo mù vớ phải chuột chết, nhặt được một chút tiện nghi mà thôi.

“Chị dâu, mấy ngày trước không phải chị nói với mẹ sẽ an phận giữ mình sao?. Tại sao mới an phận vài ngày, đã kiêu ngạo không được rồi hả?” Mỗi câu mỗi chữ của Ngôn Hân Đồng đều tràn ngập châm chọc.

Ánh mắt của Kiều Tịch Hoàn nhìn thoáng qua Ngôn Hân Đồng, sau đó trong lúc lơ đãng nhìn thoáng qua gò má lạnh lùng của Cố Tử Thần, lại có chút thất vọng.

Cố đại thiếu cảm thấy chán nản với mình sao?!

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy, mình quả thực đã nhìn nhầm.

Cố đại thiếu làm sao có thể tỏ ra bênh vực mình trước mặt người ngoài chứ?. Mình chờ mong cái gì?.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Biến Ngụy Thành An

“Nhưng con không thấy đây là chuyện xấu.” Kiều Tịch Hoàn nói với Cố Diệu.

Mày của Cố Diệu nhũn lại, hiển nhiên không có mấy hứng thú với lời nói của Kiều Tịch Hoàn, cảm giác hôm qua nhìn cô bằng con mắt khác, trong khoảnh khắc đã không còn sót gì trong mắt, sắc mặt ông trầm xuống:

“Trong lòng con, chuyện gì mới gọi là chuyện xấu?”

Giọng nói, rõ ràng rất châm chọc.

Kiều Tịch Hoàn mím môi, cảm nhận được ánh mắt khác thường khắp nơi đang nhìn mình, cười nói:

“Ba, nhà họ Cố của chúng ta là nhà giàu có quyền quý ở Thượng Hải, cũng có danh tiếng trong xã hội thượng lưu, nhưng đối với những người dân bình thường mà nói, Cố thị cũng không đi sâu vào lòng người, con biết ba luôn khiêm tốn, nhưng mà thì thoáng làm một số tuyên truyền nhỏ, cá nhân con cảm thấy đây là một việc tốt. Mấy ngày trước, Từ Thần vô tình nói với con, nói chú hai đang bàn chuyện hợp tác với James tiên sinh ở Mỹ, James tiên sinh là một nhà từ thiện có tiếng, bước chân của ông ấy đi đến đâu cũng có sản nghiệp từ thiện của riêng mình. Con nghĩ, nếu như có nhiều xí nghiệp đồng dạng muốn hợp tác, ông ấy có phải sẽ cân nhắc đến tập đoàn của chúng ta hay không?”

Sắc mặt của Cố Diệu thoáng chốc đã thay đổi.

Biến hóa thật rõ ràng, điều này hoàn toàn không giống với những rung động trước kia, có thể khiến cho người từng trải qua nhiều mưa to gió lớn như ông thay đổi sắc mặt như vậy, mọi người đều liếc mắt nhìn nhau.

Kiều Tịch Hoàn cười cười, bình tĩnh, ung dung như thế, hình như không phát hiện sắc mặt của Cố Diệu thay đổi, không chậm không vội tiếp tục nói:

“Sáng sớm hôm nay con đã đến công ty đồ cổ Cố Văn Sơn để bàn điều kiện mua lại bình gốm sứ thật ấy, bởi vì chưa thành công nên tâm trạng của con không tốt, đi một vòng trên đường, vô ý nhìn thấy buổi đấu giá này, nghe nói là làm từ thiện, đương nhiên phải đi rồi. Khi ấy con cũng không suy nghĩ nhiều lắm, chỉ một mực làm theo suy nghĩ của mình. Ba, con biết lỗi rồi, lần sau con sẽ chú ý.”

Kiều Tịch Hoàn giải thích hành động hôm nay, cũng nhân tiện nói mình rất đề ý đến chuyện món đồ gốm của Cố Diệu.

Cô đều biết rất rõ, muốn lấy lòng một người thì phải nói hợp ý người đó.

“Chị dâu, bây giờ chị nói còn hay hơn hát nữa, lúc trước chúng ta đi thử bộ lễ phục này, chị cứ nhìn nó trân trân, hận một nỗi không thể biến nó thành của mình...”

“Em dâu, chị gả vào Cố gia nhiều năm như vậy, bỏ qua 3 năm chị ngồi tù, 3 năm qua chị chưa từng chìa mũi vào người nào hết” Kiều Tịch Hoàn dùng ánh mắt vô tội nhìn Ngôn Hân Đồng.

“Tôi chìa mũi vào chị sao?. Tôi chỉ nói đúng sự thật thôi.” Ngôn Hân Đồng nhin không được, giọng nói lớn hơn một chút.

Kiều Tịch Hoàn cũng không nhiều lời, đáp án không cần nói cũng biết.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, một hai rõ ràng.

Ngôn Hân Đồng trong nháy mắt cũng phát hiện lời nói của mình không thích hợp, đang muốn mở miệng giải thích thì Cố Từ Hân đã nói:

“Câm miệng”

Ngôn Hân Đồng nhìn Cố Từ Hân, mặt trắng không còn chút máu, cắn môi, nhưng cũng không dám mở miệng.

Khóe miệng của Kiều Tịch Hoàn nhếch lên, nhìn Cố Từ Hân.

Cố Từ Hân cũng nhìn cô.

4 mắt nhìn nhau, lòng Kiều Tịch Hoàn đột nhiên khê động.

Cảm xúc mãnh liệt như vậy.

Cho dù chỉ một ánh mắt mà thôi. Kiều Tịch Hoàn, có cần phản ứng lớn như vậy không?.

Cô hơi nắm chặt ngón tay của mình, ép mình phải bình tĩnh một chút.

Cô sợ một giây sau, tim đập quá nhanh, mình sẽ đi đòi nhà ma.

Cố Từ Thần ngồi ở bên cạnh Kiều Tịch Hoàn, cho nên có thể cảm nhận rõ ràng người bên cạnh đang cố hết sức để kiềm chế biến hóa cảm xúc. Khóe miệng anh cong lên một nụ cười nhạt ít không để người khác nhìn thấy, lướt qua trong giây lát.

Phòng khách yên tĩnh, không gian dường như chìm trong cảm giác nghẹt thở.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Diệu.

Ông không mở miệng nói chuyện, cho nên người khác cũng không dám mở miệng.

Khi đó.

Một tiếng nhạc chuông di động iphone vang lên, Cố Từ Hân nhìn điện thoại của mình: “Ba, con đi nhận điện thoại, là điện thoại của James tiên sinh”

Cố Diệu vẫy vẫy tay, ý bảo anh ta đi nghe điện thoại.

Cố Từ Hàn đi đến một góc yên tĩnh khác ngược hướng với phòng khách, dùng tiếng Anh lưu loát để tiến hành trao đổi.

Khoảng 5 phút sau, Cố Từ Hàn đi tới, cung kính nói với Cố Diệu :

“James tiên sinh đã đồng ý hợp tác với chúng ta, bảo con 3 tuần sau đến Mỹ ký hợp đồng”

“Tại sao lại đột nhiên quyết định hợp tác?” Cố Diệu mặc dù vui vẻ, nhưng vẫn có chút kinh ngạc.

“Nói là vô tình xem tin tức Trung Quốc, nhìn thấy tập đoàn Cố thị của chúng ta làm từ thiện, trong cảm nhận của ông ấy, những xí nghiệp làm việc thiện luôn là những đối tác có thành ý hợp tác nhất, cho nên rất yên tâm hợp tác với chúng ta. Hơn nữa...” Cố Từ Hàn dừng một chút:

“James tiên sinh và Hoắc Tiểu Khê từng có duyên phận vài lần, ông ấy rất thương thức với đầu óc kinh doanh của Hoắc Tiểu Khê, ông ấy vẫn luôn cảm thấy tiếc nuối với cái chết của Hoắc Tiểu Khê, cho nên vì Hoắc Tiểu Khê cũng được, ông ấy bằng lòng hợp tác với tập đoàn của chúng ta.”

Cố Diệu bỗng nhiên thoải mái nở nụ cười: “Hạng mục 3 tháng gần đây còn phải chờ phía đối tác sửa chữa, cuối cùng cũng có thể bỏ tảng đá lớn này xuống rồi.”

Cố Từ Hàn gật đầu, cũng cười một cái.

Cho dù cười nhưng cô cũng cảm thấy ánh mắt của người đàn ông này rất lạnh.

“Kiều Tịch Hoàn” Cố Diệu quay đầu nhìn cô:

“Chuyện lần này, tuy rằng là do con nhất thời xúc động, nhưng cũng nhờ phản ứng mau lẹ, con cũng xuất phát từ lòng tốt cho nên bố sẽ không truy cứu, sau này khi làm việc gì cũng nên suy nghĩ kỹ một chút”

“Dạ, ba” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Tâm trạng của Cố Diệu trở nên tốt hơn, cho nên căn nhà cũng trở nên sáng sủa hơn.

Tề Tuệ Phân cũng không nhịn được cười nói:

“Hoàn Hoàn lần này coi như thông minh, sau này đừng xúc động tùy tiện như thế”

“Dạ mẹ” Kiều Tịch Hoàn cười cực kỳ xán lạn.

Những người trong nhà cũng cảm thấy vui mừng khi nghe tin tức này, đương nhiên trong đó cũng có một hai người không có ý tốt.

Ánh mắt Kiều Tịch Hoàn nhìn Ngôn Hân Đồng, nhìn biểu cảm như sắp khóc đến nơi của cô ta, trong lòng cô rất vui vẻ.

Cô chuyển ánh mắt.

Cố đại thiếu vẫn duy trì trạng thái cá chết của mình.

Thật sự là đòi mạng mà!

Cơm tối qua đi, mọi người đều tự mình trở về phòng.

Kiều Tịch Hoàn tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy xe lăn của Cố đại thiếu ngồi ở giữa phòng, đôi mắt luôn nhìn cô, như có vẻ đắm chiều.

“Làm gì vậy?” Kiều Tịch Hoàn bị Cố Từ Thần nhìn đến luống cuống.

“Khi nào tôi nói với cô về dự án hợp tác với James tiên sinh?”

“Không có sao?” Ánh mắt của Kiều Tịch Hoàn lóe lên, nhưng không trực tiếp trả lời.

“Tôi trước giờ không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của Cố thị” Cố Từ Thần gần từng tiếng nói, ý anh ta là muốn nhắc nhở cô sau này nói dối cũng phải tìm lý do đúng.

Kiều Tịch Hoàn nghi hoặc nhìn anh ta: “Vì sao?”

“Cô không cần biết” Cố Từ Thần xoay người, đẩy xe vào trong phòng tắm.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của Cố Từ Thần

Cho dù không có năng lực, cũng không cần bài xích như vậy.

Cố Tử Thần, anh ta chắc chắn có vấn đề!.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24

Trong gian phòng xa hoa mà nặng nề.

Ngôn Hân Đồng ngồi ở trên giường lớn, nghe tiếng nước rào rào trong phòng tắm.

Hôm nay bị Kiều Tịch Hoàn chơi xỏ như vậy, trong lòng cô cực kì buồn bực, hình như từ sau khi Kiều Tịch Hoàn ra tù, cô đều cam chịu khắp nơi, Cố Diệu và Tề Tuệ Phân dường như rất thất vọng với cô, thậm chí cô cảm thấy ngay cả sắc mặt người hầu khi nhìn cô cũng đều thay đổi.

Càng nghĩ, trong lòng càng khó chịu.

Kiều Tịch Hoàn rốt cuộc đã làm cái gì, giống như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác.

Ánh mắt của cô lạnh lẽo, một cảm giác muốn trả thù đang dâng lên trong lòng.

Đột nhiên, cửa phòng tắm mở ra.

Âm hiểm trên mặt thay bằng một nụ cười ngọt ngào, cô ta xuống giường, tiện tay cầm lấy khăn lông lớn đã sớm chuẩn bị tốt rất dịu dàng lau những giọt nước đọng trên thân hình trần trụi của người đàn ông trước mặt, động tác hết sức ôn nhu mà thành thạo.

“Tử Hân.” Ngón tay mảnh khảnh của Ngôn Hân Đồng chạy dọc trên người anh, dừng lại ở khăn lông màu trắng quấn ngang eo anh.

“Anh rất mệt” Cố Tử Hân bỗng nhiên nắm lấy tay cô, đẩy ra: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Ngôn Hân Đồng nhìn bóng lưng lạnh lẽo của Cố Tử Hân.

Cô ta cố gắng kiềm chế chua xót và khổ sở ở trong lòng, vẫn cười như cũ nói: “Tử Hân, đã lâu rồi chúng ta không làm, khoảng thời gian này là kỳ an toàn của em, cho nên anh không cần đeo bao”

Giọng điệu của Cố Tử Hân vẫn như trước, lập tức nằm hơi nghiêng ở trên giường: “Lần sau đi.”

Ngôn Hân Đồng đứng ở giữa gian phòng ngủ, đèn treo thủy tinh phát ra ánh sáng chiếu vào khuôn mặt trắng nõn của cô ta, cô cắn môi không chế chua xót ở trong lòng.

Kết hôn đã hơn 5 năm, nhưng trong cảm nhận của Cố Tử Hân, cô rốt cuộc là gì?!

Cô cảm thấy chuyện giường chiếu lơ thơ lác đác như thế, mà mình có thể mang thai Minh Nguyệt và Minh Lý, đúng là kỳ tích...

...

Sáng sớm hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn mở mắt ra, người bên cạnh đã không còn.

Cô đứng ở trước mặt bộ lễ phục, ngồi xổm người xuống, nhìn những viên kim cương lấp lánh, một vài hồi ức lại xuất hiện xâm nhập vào trong đầu của cô, cô mím môi ôm lấy bộ lễ phục đó, tùy tiện ném vào trong ngăn tủ, và thành một cục.

Cô chạy vào trong phòng tắm, rửa mặt, ra cửa.

Mới vừa đi đến cổng biệt thự, nhìn thấy Cố Tử Hân tựa hồ đang chuẩn bị đi làm, một chiếc xe hơi màu đen dừng ở trước mặt anh ta, Ngôn Hân Đồng đứng ở bên cạnh, hiền lành, dịu dàng giúp anh ta sửa sang lại quần áo.

Kỳ thật, ở trước mặt Cố Tử Hân, Ngôn Hân Đồng là một người vợ xứng đáng.

Cô mím môi, trong phút chốc Cố Tử Hân lên xe: “Chị muốn ra ngoài?”

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh ta, gật đầu.

Nhưng cửa xe vẫn chưa đóng lại, dường như đang chờ đợi Kiều Tịch Hoàn.

Tại sao Cố Từ Hàn lại nghĩ rằng, cô sẽ lên xe của anh ta?!

Cô không phải là “Kiều Tịch Hoàn”, cô không hề có cảm giác với anh ta, cũng không thể tùy tiện ngồi xe của anh ta.

Nhưng cuối cùng, cô thật sự lên xe, dưới ánh mắt không thân thiện của Ngôn Hân Đồng, cô lên xe ngồi ở bên cạnh Cố Từ Hàn.

“Đi đâu?” Không gian im lặng, Cố Từ Hàn đột nhiên mở miệng, ánh mắt cũng không có nhìn cô.

Cô cũng quen rồi, cho nên nói với lái xe: “Đến công ty đồ cổ Cổ Vân Sơn”

“Vâng.” Lái xe vội vàng gật đầu.

Bên trong xe lại tiếp tục im lặng.

Cho đến khi, xe vờn vàng dừng lại ở trước công ty Cổ Vân Sơn.

Thời điểm Kiều Tịch Hoàn xuống xe, lại nghe được thanh âm bên trong truyền đến:

“Phàm là mọi chuyện, cũng đừng tưởng thật”

Khi Kiều Tịch Hoàn quay đầu, chiếc xe hơi màu đen đã rời đi.

Kiều Tịch Hoàn nhũn mày, Cố Từ Hàn người đàn ông này, không biết sao khiến cô hơi run sợ.

Cô xoay người, có vẻ đâm chiêu đi vào trong công ty đồ cổ Cổ Vân Sơn.

Nhân viên tiếp tân ở đại sảnh nhìn thấy cô, vội vàng nói: “Tiểu thư, ông chủ của chúng tôi có ở đây, tôi lập tức dẫn cô đến phòng làm việc của ngài ấy”

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

Cô nhân viên tiếp tân này, tại sao lại sợ cô như vậy?!

Cổ Nguyên thậm chí cũng không ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào màn hình laptop, ngón tay lướt như bay trên bàn phím.

“Ông chủ, Kiều tiểu thư đến rồi.”

“Ừ, cô đi ra ngoài đi” Cổ Nguyên thuận miệng nói.

Kiều Tịch Hoàn rất tự nhiên đi qua đi lại trong văn phòng làm việc của Cổ Nguyên, yên lặng đánh giá xung quanh.

Văn phòng này trang trí không quá xa hoa, cột trụ bằng gỗ, giá sách được sắp xếp ngay ngắn, chậu rửa chân hình tròn, còn có một món đồ cổ không biết tên, phối hợp với giấy dán tường màu lục, nhìn qua hết sức phong phú, phảng phất mang theo cảm giác lịch sử lâu đời, chứa đựng những văn vật quan trọng.

Kỳ thật, nếu không phải Kiều Tịch Hoàn đã từng nghe Cổ Nguyên nói về tất cả mọi thứ ở trong phòng làm việc này, ngay cả chiếc ghế anh ngồi, và lọ cắm bút anh xài cũng là đồ cô thì cô cũng không tin căn phòng này là vô giá.

Cổ Nguyên tựa hồ đã làm xong công việc, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đang tự nhiên thưởng thức căn phòng, nét mặt có chút khinh thường lại không dám tin.

Tất cả đều rất giống, rất giống Hoắc Tiểu Khê.

Năm đó khi Hoắc Tiểu Khê đến văn phòng làm việc của anh, vẻ mặt đầy khinh thường nói, văn phòng làm việc của người trẻ tuổi lại trang trí như thế này đúng là đòi mạng, cô còn hoài nghi gu thưởng thức của anh. Mà khi anh giới thiệu tất cả đồ đạc trong văn phòng này đều là đồ cổ, Hoắc Tiểu Khê bỗng nhiên kinh ngạc đến ngây người, sau đó dánh về khinh thường ấy vẫn còn, cô còn thản nhiên bổ sung một câu:

“Nếu cậu không khoe khoang sẽ chết sao?!”

Hoắc Tiểu Khê, Hoắc Tiểu Khê!.

Người đã chết lâu rồi, tại sao anh còn nhớ đến người phụ nữ không tìm không phải đó.

“Thưởng thức xong chưa?”

“Anh xong việc rồi?” Kiều Tịch Hoàn quay đầu lại nhìn anh.

Cổ Nguyên gật đầu.

Hoắc Tiểu Khê cũng không quấy rầy công việc của anh, bởi vì khi cô làm việc cũng không thích bị người khác làm phiền. Anh nhớ Hoắc Tiểu Khê đã từng vì một vụ làm ăn, mà làm việc suốt 48 tiếng không ngủ không nghỉ.

Anh hít một hơi thật sâu, chuyển mắt nhìn qua Kiều Tịch Hoàn, ngồi ở trước mặt anh.

“Nghĩ thông chưa?. Muốn bán bình gốm đó cho tôi chưa?” Kiều Tịch Hoàn đi thẳng vào vấn đề.

“Sau đó thì sao?” Cổ Nguyên gằn từng chữ.

“Anh bán?!” Kiều Tịch Hoàn có chút kích động.

Cổ Nguyên nhướn mày: “Tôi chỉ muốn nói với cô, cho dù giá cao gấp 3 lần tôi cũng không bán”

“4 lần?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

Cổ Nguyên cảm thấy tính tình của mình sắp bị người phụ nữ trước mặt làm điên rồi, anh trừng mắt nhìn cô, cố gắng duy trì giọng điệu ôn hòa nói:

“Tôi nói với cô, chỉ là muốn cô biết rõ, cho dù là bao nhiêu tiền tôi cũng không bán. Cô về đi, sau này đừng đến đây nữa”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Xảy Ra Sự Cố

Kiều Tịch Hoàn chống hai tay lên má nhìn Cổ Nguyên, không chớp mắt, chỉ nhìn anh ta:

“Anh muốn tặng không cho tôi sao?”

“Kiều Tịch Hoàn!” Cổ Nguyên thật sự bị chọc giận: “Cô có thể biết xấu hổ một chút không?.”

Thanh âm phần nộ như thể phông chừng bên ngoài cũng có thể nghe thấy.

Thanh danh cả đời anh đều bị hủy cả rồi!

“Anh hung dữ như thế làm gì?” Kiều Tịch Hoàn xoa xoa lỗ tai của mình, khó chịu nói:

“Không phải chỉ lý giải sai thôi mà”

“Cô ngược lại rất biết cách lý giải.” Cổ Nguyên có chút trào phúng nói.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn cong lên: “Đương nhiên, tôi phải tìm cách có lợi cho mình rồi.”

Cổ Nguyên khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Giữa trưa cùng nhau ăn cơm đi.” Kiều Tịch Hoàn giả vờ như không thấy sự không kiên nhẫn của Cổ Nguyên, mời mọc một cách nhiệt tình.

Sắc mặt của Cổ Nguyên rất khó coi.

Chẳng lẽ cô không nhìn ra, anh chán ghét cô cỡ nào sao?.

“Thích ăn gì?. Tôi lập tức đi đặt.”

“Cô cảm thấy tôi có thể đi ăn cơm với cô sao?”

“Dù sao anh cũng phải cho tôi một cơ hội, nếu không tôi làm sao có thể lấy được món đồ cổ trong tay anh?” Kiều Tịch Hoàn rất thẳng thắn, nói thật.

“Cô có thể biến mất chưa?” Cổ Nguyên nhìn cô, tuy dùng câu hỏi nhưng ngữ điệu rất rõ ràng.

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh, không nói một lời, đứng lên trực tiếp đi ra ngoài.

Cổ Nguyên nhìn bóng lưng của cô, cảm thấy cô gái này vì sao lại quen thuộc như thế, nhưng bộ dạng lại vô cùng xa lạ.

Mà bóng lưng vừa nẩy, không hiểu sao khiến anh có chút hoảng hốt.

Giống như mình mới làm việc xấu gì đó!

....

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi phòng làm việc của Cổ Nguyên, cô không có rời đi, mà ngồi trên sofa tiếp khách trong đại sảnh.

Hồi nhỏ, Cổ Nguyên cũng thường ước để cô biến mất.

Bởi vì cô bắt nạt anh.

Còn anh thì sợ cô.

Có một lần, năm đó cô chuẩn bị đi Pháp du học, nhưng anh lại nói:

Hoắc Tiểu Khê, em đừng đi, đừng biến mất trước mặt anh, mãi mãi cũng đừng.

Cô nghĩ nếu như năm đó cô động tâm, cô sẽ không gặp Tề Lăng Phong, cũng sẽ không nắm tay của Tề Lăng Phong khi xuất hiện trước mặt anh lần nữa, và anh cũng sẽ không đỏ mặt.

Một buổi sáng im lặng trôi qua.

Mãi đến hơn hai giờ chiều, Cổ Nguyên mới đi ra khỏi phòng làm việc.

Khóe môi Kiều Tịch Hoàn mang theo ý cười: “Bây giờ có thể ăn cơm trưa chưa?”

Cổ Nguyên tựa hồ không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn, cả người anh sững sốt.

“Đi thôi, tôi biết một quán cơm cách đây không xa, ăn món Hồ Nam.” Kiều Tịch Hoàn cười nói.

Cổ Nguyên mím môi, nhưng chỉ nhìn cô.

“Tôi thật sự rất đói, bữa sáng cũng chưa ăn, chờ anh tới tận bây giờ.” Kiều Tịch Hoàn đầu hàng, ngực cô muốn dán vào lưng rồi.

Cổ Nguyên cảm thấy anh thật sự hết cách với người phụ nữ này rồi.

Bất kể là bây giờ anh có hơi bao nhiêu bài xích, nhưng có lẽ vì cô hơi giống Hoắc Tiểu Khê nên thế giới của anh, trong nháy mắt, trở nên rối tinh rối mù.

Cho nên, cuối cùng anh vẫn cùng cô đi vào tiệm cơm kiểu Hồ Nam.

Anh rất thích món đầu cá băm tiêu, nhưng mỗi lần đi ăn, Hoắc Tiểu Khê đều ngại ăn cay.

Mà cô gái trước mặt lại có thể ăn.

Bản thân Kiều Tịch Hoàn cũng rất kinh ngạc, hóa ra cô cũng có thể ăn cay.

Hai người không nói lời nào, Cổ Nguyên ăn rất lịch sự.

Cổ Nguyên được giáo dục tốt đến dọa người, Kiều Tịch Hoàn cảm thấy trong cuộc đời của mình, không thấy có người đàn ông nào có thể tao nhã, lễ phép như Cổ Nguyên.

Đương nhiên, người đàn ông nho nhã như vậy cũng có lúc bị cô chọc tức đến đầu tóc dựng đứng cả lên.

Cơm trưa chỉ mất 40 phút, sau khi 2 người ăn xong liền rời khỏi.

Nhiều lần Cổ Nguyên muốn bảo Kiều Tịch Hoàn rời đi, nhưng mà lời đến bên miệng lại không thốt ra được, chỉ là một đoạn đường thôi mà, anh có thể chịu được.

Hai người im lặng, tiêu sái, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng thắng xe mãnh liệt, hai người đồng thời quay đầu, chỉ thấy có 2 người đàn ông mặc âu phục xuống xe, trên tay bọn họ đều cầm gậy gỗ dài.

Tình huống không thích hợp, hai người đều cảm thấy bọn họ đang đi về phía mình.

“Chạy!” Cổ Nguyên đột nhiên kêu to.

Kiều Tịch Hoàn nhấc váy lên, liều mạng chạy về phía trước.

Chạy một đoạn thật dài, cảm giác bên cạnh không có ai, phía sau cũng không có ai, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cổ Nguyên đang đánh nhau với 2 người đó, rõ ràng Cổ Nguyên bị vây trong tình huống bất lợi, hai người đó cầm vũ khí đối phó với một người, cho dù Cổ Nguyên từng là cao thủ taekwondo cũng đánh không lại.

Kiều Tịch Hoàn vội vàng lấy điện thoại ra, gọi 110, nhanh mà chuẩn xác nói ra địa điểm và tình hình cụ thể, không tới 10 phút, chuông báo động đã vang lên, hai người đàn ông vạm vỡ buông tay, hung hăng ném lại một câu:

“Rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt.”

Xoay người nhanh chóng ngồi vào xe rồi nghiêng ngang rồi đi.

Kiều Tịch Hoàn chạy tới, nhìn Cổ Nguyên ngồi trên mặt đất, trên trán, trên mu bàn tay thậm chí còn có vết máu, miệng thở dốc, cô nhanh chóng đỡ lấy thân thể anh, vội vàng hỏi:

“Sao vậy?. Bị thương ở chỗ nào rồi hả?”

Cổ Nguyên đẩy cô ra: “Không cần cô quan tâm”

“Đừng khoe khoang nữa” Kiều Tịch Hoàn lại đi qua túm lấy anh:

“Đã bị như thế rồi còn cậy mạnh.”

“Cũng không biết vì ai!” Cổ Nguyên tức giận nói.

Kiều Tịch Hoàn giật mình.

Nếu Cổ Nguyên chạy, thì người bị thương có lẽ là cô.

Cô cắn môi: “Nếu không thì anh đem bình gốm đó bán lại cho tôi đi.”

Cổ Nguyên thật sự bị tức chết, cô gái này có chút lương tâm không, anh bị thương sắp chết đến nơi mà cô còn một lòng nghĩ đến việc mua đồ cổ.

Lúc này, cảnh sát đi tới, hỏi thăm tình hình: “Làm sao vậy?”

“Có người muốn cướp túi của tôi, anh ấy giúp tôi, sau đó thì đánh nhau, những tên cướp ấy cũng đi rồi.” Kiều Tịch Hoàn cố ý che giấu sự thật.

Cổ Nguyên nhú mày một chút, người sáng suốt cũng nhìn ra, đây là đến báo thù, nhưng cũng không muốn báo cảnh sát, dám ngang nhiên đánh người giữa ban ngày ban mặt như thế, báo cảnh sát cũng vô dụng. Còn mang đến một đồng phiền phức.

“Bị thương nghiêm trọng không?. Có cần đưa đến bệnh viện không?” Cảnh sát nhìn Cổ Nguyên.

“Không cần.”

“Vậy trở về cục cảnh sát làm bằng tường trình.”

“Tôi đi là được. Hay là trước tiên để anh ấy về xử lý miệng vết thương cái đã.” Kiều Tịch Hoàn vội vã nói.

Cảnh sát suy nghĩ một chút, nói với Cổ Nguyên: “Được, nếu như có cần gì, chúng tôi sẽ thông báo cho anh, phiền anh để lại số điện thoại và họ tên.”

Cổ Nguyên báo một dãy số cho cảnh sát.

“Tiểu thư, phiền cô đi bên này.”

Kiều Tịch Hoàn đi theo cảnh sát rồi đi.

Cổ Nguyên nhìn Kiều Tịch Hoàn, cho dù trên người đau muốn chết nhưng vẫn cố nhịn, hung hăng nhìn cô.

Cô gái này, rốt cuộc là ai?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 26: Dụ Lạc Vi

Buổi chiều, Kiều Tịch Hoàn ở cục cảnh sát làm bảng tường trình.

May là cô đã ăn com trưa, nếu không bây giờ cô sẽ bị đói chết.

Thời điểm cô đi ra khỏi cục cảnh sát, thì trời đã tối.

Cô đứng ở trên phố, giữa dòng người đông nghịt, muốn gọi một chiếc xe cũng trở nên khó khăn.

Cô ngáp một tiếng, đang chuẩn bị gọi xe thì điện thoại của cô vang lên.

Cô nhìn điện thoại, thoáng nhú mào, nhưng vẫn bất máy:

“Alo, em đâu?”

“Chị dâu hả, bây giờ chị đang ở đâu?”

“Làm sao vậy?”

“Chúng tôi đang ở Hạo Hân để tẩy trần cho em gái của chị, chị có qua đây không?”

“Em gái của tôi?” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

“Mau qua đây đi, phòng V302” Bên kia đã cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn nhìn nét chữ “cuộc gọi kết thúc”

Người gọi là em gái của Kiều Tịch Hoàn, không phải là Dụ Lạc Vi, nhỏ hơn Kiều Tịch Hoàn 2 tuổi, người đang du học ở Hàn Quốc sao?. Cô ta đã trở về rồi?

Khóe miệng cô bỗng cong lên nụ cười.

Cô nghĩ mình cần phải đến gặp người gọi là “em gái” của mình mới được.

Cô quyết định gọi một chiếc xe đến Hạo Hân.

Hạo Hân là một hội sở rất được xã hội thượng lưu Thượng Hải yêu thích, trong đây cũng chia làm nhiều loại, một loại bình thường dành cho những thành phần tri thức có thể tới đây ăn liên hoan, còn một loại nữa là nơi xa hoa dành cho những nhà giàu có chân chính ở Thượng Hải chơi đùa, khu đó xa hoa đến nỗi người bình thường không có cách nào tưởng tượng nổi.

Lúc này, bước chân của Kiều Tịch Hoàn đang dừng ở trước một phòng bao xa hoa.

Cô nhìn chung quanh một chút, bất quá cũng chỉ có như vậy thôi.

Khu vực dành cho khách siêu vip, nằm ở đây hành lang cuối cùng bên kia.

Người phục vụ lễ phép mở cửa phòng cho cô, giữa phòng thuê ngợp trong vàng son, ánh đèn chớp chớp, mờ nhạt khiến cho người ta say mê, người ở bên trong rất nhiều, ít nhất cũng có 7,8 người, tất cả đều là phụ nữ, họ đang uống rượu, ca hát, khiêu vũ, tự đắc, vênh vao.

Cô vừa xuất hiện, một người con gái mặc váy trắng công chúa ngồi ở trong góc vội chạy qua đây, thân thiết lôi kéo tay cô:

“Chị, cuối cùng chị cũng tới. Hôm nay em mới về, chị Hân Đồng nói muốn mời em bữa com tẩy trần, chị vừa mới ra tù, em không biết số điện thoại của chị, cho nên không thông báo cho chị biết”

Kiều Tịch Hoàn vươn tay kéo tay của cô ta: “Không sao, buổi chiều chị có việc bận.”

Dụ Lạc Vi hơi sững sốt, nếu như là trước đây, Kiều Tịch Hoàn sẽ không tức giận nhưng cũng không tự nhiên thanh thản như vậy.

Cô ta cũng không thay đổi sắc mặt, vẫn cười xinh đẹp ngọt ngào:

“Chúng ta qua ngồi bên này”

Kiều Tịch Hoàn gạt đầu, tùy ý để cô ta kéo mình ngồi trên sofa.

“Chị dâu đến rồi” Ngón Hân Đồng gọi cô, xem như chào hỏi.

“Ừm”

“Lạc Vi, em là em gái, trở về cũng không thông báo cho chị gái một tiếng như vậy là không phải phép, nào, mau kính chị em một ly đi” Ngôn Hân Đồng vội vã nói.

Những người ở đây cũng quay mặt nhìn bên này.

Kiều Tịch Hoàn nhìn thoáng qua Ngôn Hân Đồng.

Loại gặp gỡ như thế này, Ngôn Hân Đồng đã quen làm nhân vật chính được mọi người vây quanh, theo lý, dù Kiều Tịch Hoàn là chị dâu, hay chị gái của Dụ Lạc Vi, chuyện kính rượu cũng không cần Ngôn Hân Đồng xen miệng vào quyết định.

Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng cười, không để lại dấu vết nói: “Vi Vi, đừng nói là kính rượu, giữa hai chị em chúng ta nếu dùng từ “kính” thì khách sáo quá, em trở về chị rất vui, chúng ta cạn ly.”

Nói chuyện hết sức khéo léo cũng rất tùy ý.

Những người đang dùng điểm tâm đều có thể nghe thấy, Kiều Tịch Hoàn xem như không nghe thấy lời của Ngôn Hân Đồng, ngược lại còn trực tiếp phản bác.

Sắc mặt Ngôn Hân Đồng thoáng cái trở nên đen thui.

Những người bên trong này, có người nào không phải là tiểu thư nhà giàu có.

Cho nên bọn họ đều hiểu quyền uy của Ngôn Hân Đồng đang bị khiêu chiến.

“Chị, chị Hân Đồng nói phải kính rượu, chị đừng khiêm nhường nữa, em nên uống”. Dụ Lạc Vi vội vã nói, sau đó trực tiếp uống cạn ly rượu trước mặt.

Được rồi, Dụ Lạc Vi cũng thuộc phe của Ngôn Hân Đồng.

Trong trí nhớ của Kiều Tịch Hoàn, khi cô gả cho Cố Từ Thần không bao lâu, Ngôn Hân Đồng gả cho Cố Từ Hân, bởi vì Dụ Lạc Vi có quan hệ với Kiều Tịch Hoàn cho nên đến biệt thự vài lần, không biết từ khi nào đã trở nên thân thiết với Ngôn Hân Đồng.

Cô cũng không nói thêm nữa, đem ly rượu uống cạn trước mặt bao nhiêu người.

Độ cồn của rượu không thấp, cho nên uống rượu trong tình trạng bụng trống rỗng, sẽ khiến dạ dày cảm thấy khó chịu.

Cô nhin, không để cho mình trở nên quá mức chật vật.

“Kiều Tịch Hoàn” Một giọng nữ vang lên, cô quay đầu lại nhìn, hóa ra là Lê Hoan.

Khóe miệng cô cong lên: “Lê Hoan.”

“Bây giờ nhớ lại, tôi còn tưởng cô đã quên tôi rồi chứ?”

“Làm sao quên được, hôm sinh nhật bố tôi cô có đến biệt thự đúng không?. Đúng rồi, đúng rồi, ngày hôm đó mẹ chồng hơi kích động, cô đừng để ý nha”

“Làm sao vậy Lê Hoan?. Cậu trêu chọc Cố phu nhân sao?” Một người phụ nữ khác hỏi.

Lê Hoan còn chưa mở miệng.

Kiều Tịch Hoàn đã nói thẳng: “Đều vì tôi, hôm ấy mẹ chồng tôi mới đuổi cô ấy ra ngoài. Nhưng mà mẹ chồng tôi không có để tâm...”

Kiều Tịch Hoàn cố tình nói lớn hơn một chút.

Sắc mặt Lê Hoan càng ngày càng đen, giận đến nghiến răng.

Người ở đây, có mấy ai muốn thật lòng làm bạn với bạn, chỉ muốn ché giễu bạn mà thôi.

“Chỉ có điều, Kiều Tịch Hoàn, cô nói cho mọi người nghe xem, cảm giác ngồi tù như thế nào?. Cô có biết những người ngồi đây như chúng tôi, đừng nói là ngồi tù, ngay cả nhà giam chúng tôi cũng chưa từng thấy. Nghe nói trong đó rất loạn, quan hệ nam nữ rất phức tạp. Anh họ của tôi công tác ở trong nhà giam, tôi nghe anh họ của tôi nói, bọn họ có thể cùng nữ tội phạm...Haha, các người hiểu gì không?” Người phụ nữ kia cười hết sức cố ý

Những người khác ngậm miệng, đều dùng ánh mắt kì lạ nhìn cô.

“Có phải vậy không, Kiều Tịch Hoàn?” Người phụ nữ đó hỏi cô.

Kiều Tịch Hoàn im lặng một giây.

“Tin tức nội bộ đương nhiên phải chính xác rồi, Kiều Tịch Hoàn nhất định đã trải qua rồi” Lê Hoan tiếp lời, cô ta còn cảm thấy không cam lòng vì chuyện vừa rồi.

“Thật sự?” Những người khác ồn ào.

“Thật sự” Kiều Tịch Hoàn cười nhạt một tiếng, quay đầu nhìn người phụ nữ đó hỏi:

“Anh họ của cô tên là gì?. Nói ra có lẽ tôi biết anh ta đấy”

“Vương Quế Hòa, 35 tuổi, có phải anh ta cùng cô,... Để về tôi hỏi lại một chút” Người phụ nữ kia cười càng điên cuồng.

Kiều Tịch Hoàn cũng phụ họa: “Ừm, cô về có thể hỏi một chút.”

Mọi người đều nói đầu trưởng của Cố gia đã thay đổi, trở nên thông minh hơn, bị châm chọc rõ ràng như vậy mà vẫn còn hồn nhiên không hay biết, rõ ràng vẫn là một người ngu ngốc!

Một buổi tối, Kiều Tịch Hoàn uống rất nhiều rượu, dường như không có ý muốn kết thúc, cô đi ra khỏi phòng bao, hít thở không khí.

Một đám phụ nữ bên trong chơi đùa rất vui vẻ, thỉnh thoảng lại xem cô như trò cười mà châm chọc, Ngôn Hân Đồng thì không nói, nhất định sẽ thờ ơ làm thinh, ngay cả Dụ Lạc Vi thì thoảng cũng cười phụ họa.

Kỳ thật, hôm nay cô đến đây, cũng là muốn xác nhận một chút, Dụ Lạc Vi có giống như trong suy nghĩ của Kiều Tịch Hoàn hay không?.

Khi xác định rồi, làm việc cũng dễ dàng hơn.

Cô đi ở trên hành lang hội sờ, trong nháy mắt lúc ngẩng đầu lên, cả người đột nhiên ngẩn ra.

Hốc mắt đỏ hồng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Âm Thầm Gây Chuyện

Cô cắn môi, nhìn người đang bước từng bước đến gần mình, thời điểm gần lướt qua nhau, người đó bỗng nhiên dừng bước, đứng ở trước mặt cô, khoe miệng cong lên:

“Tôi biết cô.”

Cả người Kiều Tịch Hoàn ngẩn ra nhưng vẫn yên lặng nhìn cô.

“Ngày đó chúng ta không phải đã từng gặp nhau ở hội bán đấu giá sao?. Chào cô, tôi tên là Điều Bối Dịch.”

Cô ấy cười thật dịu dàng, giọng nói nữ tính, dễ nghe, quen thuộc, vang lên bên tai cô lúc trầm lúc bổng.

Bối Dịch, Điều Bối Dịch.

Cô ấy là bạn chơi từ nhỏ tới lớn của cô, nhỏ hơn Hoắc Tiểu Khê 3 tuổi, nhưng mà từ khoảnh khắc các cô bắt đầu quen biết, bất kể nguyên tắc gì cô ấy luôn đứng về phía cô, bất luận là đúng hay sai, lúc nào cũng có người đi theo bên cạnh mình.

“Tôi tên là Kiều Tịch Hoàn” Cô bình tĩnh trả lời, trong thanh âm có chút ghen ngạo.

“Ừ, tôi biết, tôi đã nhìn thấy phỏng vấn của cô trên TV rồi” Kiều Tịch Hoàn cười:

“Cô ở ngoài đời với trên TV đều rất xinh đẹp.”

“Cám ơn.” Kiều Tịch Hoàn cố gắng không che cảm xúc của mình nói:

“Thật ngại quá, bộ lễ phục đó cuối cùng lại bị tôi mua được”

“Không sao, tôi không thích những gì của Hoắc Tiểu Khê quá rẻ mà thôi, bởi vì từ nhỏ Hoắc Tiểu Khê đã không thích tạm bợ.”

Điều Bối Dịch lắc lắc đầu nói, dáng vẻ yêu lặng giống như hoa rơi.

Kiều Tịch Hoàn ghen ngào nhưng vẫn cố gắng giữ tỉnh táo.

Hoắc Tiểu Khê vẫn luôn bá đạo như vậy.

Mà Điều Bối Dịch cũng nào cũng bằng long trở thành người hầu không bắt mắt nhất ở bên cạnh cô, giống như lá xanh lẳng lặng tiếp nhận ánh sáng vì hoa.

Kỳ thật, Điều Bối Dịch xinh đẹp hơn so với Hoắc Tiểu Khê năm đó.

“Không làm phiền cô nữa, tôi ra bên ngoài ngồi một chút.” Điều Bối Dịch cười, xoay người đi qua bên cạnh cô.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của Điều Bối Dịch, trước mặt trở nên mơ mơ hồ hồ...

“Chị, tại sao chị lại ra đây, mọi người đang ở bên trong chờ chị vào chơi đùa đấy”. Phía sau, thanh âm của Dục Lạc Vi bỗng nhiên vang lên.

Kiều Tịch Hoàn không dấu vết thu lại cảm xúc của mình, khóe miệng cô cong lên:

“Ừ, chị lập tức vào ngay.”

Đi vào trong phòng, mọi người càng chơi càng điên cuồng.

Kỳ thật Kiều Tịch Hoàn đã sớm nhìn quen rồi, những người này trước mặt người khác đều là thiên kim tiểu thư lễ phép, lịch sự có giáo dục...

Nhưng sau lưng người khác thì...

Cô thật sự không muốn miêu tả một cách ác ý.

Cho nên khi nhìn thấy có mấy người đàn ông ở trong phòng, trong lòng cô đã rõ ràng.

Ngôn Hân Đồng ngược lại rất đứng đắn, tựa hồ không có hứng thú với mấy trò này, cô ta chỉ ngồi ở một bên ca hát, tiếng hát không phải là dễ nghe nhưng cũng không quá êm tai.

Kiều Tịch Hoàn bị một người đàn ông trong số đó lôi kéo ngồi xuống bên cạnh anh ta, bộ dạng trắng trẻo, sạch sẽ:

“Chị, tên của em là Kiệt Tử, chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Chơi cái gì?”

“Chị muốn chơi trò gì?”

“Cậu nói xem?”

“Chơi trò đồ súc sắc đi, thua thì phải uống rượu” Kiệt Tử nói.

“Được.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Nhìn qua, Kiều Tịch Hoàn chơi với Kiệt Tử rất nhiệt tình, hơn nữa chơi càng lúc càng hăng say.

Ánh mắt của Ngôn Hân Đồng có ý hoặc vô ý đặt ở trên người của Kiều Tịch Hoàn.

Cô gái này!

Ngôn Hân Đồng nhíu mày, Kiều Tịch Hoàn thoát nhìn cũng giống như 3 năm trước, nhưng đến thời điểm mấu chốt cô ấy có thể làm ra những chuyện người khác không thể ngờ được, Ngôn Hân Đồng cần mỗi một cách ngoan độc, người phụ nữ này, nếu như cô đã đoán không ra, thì nhất định phải tiêu diệt!

Khóe miệng nhếch lên, Kiều Tịch Hoàn, cô cứ chờ xem!

....

Kiều Tịch Hoàn cùng Kiệt Tử ở bên cạnh chơi một hồi, thắng có, thua có, chỉ là một trò chơi thôi mà, không cần quá nghiêm túc, hơn nữa tửu lượng của cô cũng không tệ lắm, uống một lát nữa cũng không say.

Chẳng qua...

Cô nhíu mày, là do thân thể của Kiều Tịch Hoàn sao?. Tại sao cô cảm thấy đầu óc của mình hơi choáng váng!

“Không chơi!” Kiều Tịch Hoàn mở miệng.

Nếu tiếp tục uống, không chừng sẽ say mất.

“Chị, cảm thấy không có hứng thú nữa sao?” Kiệt Từ hơi nhích lại gần cô, hơi nóng như có như không phả ở bên tai cô, hành động đó rõ ràng rất ghê tởm, nhưng cô không nhìn được lại muốn tiến gần anh ta một chút.

Đầu của cô dao động một giây, đột nhiên cô hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Cô giả vờ như không chút để ý đẩy người bên cạnh ra nói:

“Tôi đi toilet một chút”

“Tôi đưa chị đi” Kiệt Từ xung phong đứng lên: “Toilet bên trong này đã có người rồi, không bằng chúng ta ra bên ngoài đi.”

“Không cần, tôi tự đi được.”

“Chị ghét tôi sao?” Kiệt Từ dính lấy cô rất nhanh.

Đôi mắt của Kiều Tịch Hoàn chăm chú nhìn Ngôn Hân Đồng, cắn môi không nói gì thêm.

Kiệt Từ đỡ Kiều Tịch Hoàn đứng lên, ánh mắt cậu ta rõ ràng nhìn lướt qua người trong phòng, sau đó dừng lại ở trên người Ngôn Hân Đồng.

Kiều Tịch Hoàn thờ ơ nhìn, Ngôn Hân Đồng, lần này, cô đã trêu chọc đến tôi rồi!

Hai người đi ra, thân thể của Kiều Tịch Hoàn càng ngày càng kì lạ, cảm giác nóng rực khiến toàn thân cô như bị thiêu cháy, hận không thể tìm cái gì đó để ôm ấp, để cắn xé, hận không thể....

“Chị, chị làm sao vậy?” Kiệt Từ đỡ bả vai của Kiều Tịch Hoàn, tay chậm rãi trượt xuống eo cô, bàn tay to lớn vuốt ve qua lại trên lưng mềm mại của cô, ý đồ hết sức rõ ràng.

Kiều Tịch Hoàn nắm chặt ngón tay mình, cố gắng nhịn mồ hôi trên trán đang chảy ròng ròng.

“Tỷ, chị có vẻ không thoải mái lắm, không bằng chúng ta lên lầu đi, trên đó có...giường” Nói xong chữ cuối cùng, nói rõ ràng như thế, ái muội như thế, hấp dẫn như thế.

Kiều Tịch Hoàn bị Kiệt Từ mang đến một thang máy khác, mỗi bước đi đều cố gắng kiềm chế con rối loạn trong ngực, mồ hôi đã thấm ướt phía sau lưng cô, khiến cô cảm thấy rất khó chịu....

“Bên này, chị...”

Kiệt Từ trợn mắt há hốc mồm nhìn Kiều Tịch Hoàn đang chạy về hướng bên cạnh.

Bước chân của cô không ổn định, trực tiếp bổ nhào vào trong lòng một người đàn ông.

Người đàn ông như rụng mảy, những người đàn ông đi theo phía sau, tựa hồ cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Tôi chỉ nói một lần, cút!” Người đàn ông đó lạnh lùng, âm trầm mở miệng nói.

Kiều Tịch Hoàn hung hăng nắm tay của mình lại, trong giây phút này, cô cố gắng khiến cho mình trở nên tỉnh táo:

“Tôi quen Điều Bối Định.”

Cô gần từng tiếng nói, tuy rằng không lớn, nhưng cô tin người đàn ông này có thể nghe rõ, bởi vì cô cảm thấy thân thể của anh ta sùng sờ một lát.

“Bây giờ anh đưa tôi rời khỏi đây.” Mồ hôi của cô không ngừng tuôn xuống, cô cảm thấy giờ phút này mình có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Đôi mắt anh ta khẽ nhúc nhích, ôm lấy Kiều Tịch Hoàn, sau đó trực tiếp đưa cô rời đi.

Kiệt Từ nhìn bong lung của bọn họ, cũng không dám tiến lên, ai chẳng biết người đàn ông vừa rời là ông chủ ở đây, anh vẫn chưa muốn chết. Nhưng mà, nhận tiền mà không làm việc thì...Hơn nữa, một báu vật xinh đẹp như vậy lại bị người khác cướp mất, thật sự đáng tiếc....

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Đêm Sâu (1)

Kiều Tịch Hoàn dựa vào trước ngực của anh ta, một đường đi ra khỏi Hạo Hãn.

Ở trong thế giới hỗn loạn này, người đàn ông đặc biệt này chỉ cần chớp mắt, cũng có thể biết người phụ nữ trong giờ phút này, thân thể đã bị người khác động tay động chân.

Anh ta dẫn cô vào chiếc xe hơi đậu ở ngoài cửa, đóng cửa xe lại, thanh âm lạnh lùng gần từng tiếng nói:

“Lái xe.”

Kiều Tịch Hoàn ngồi bên trong xe hơi, thân thể cứ nhích về phía cửa xe, thậm chí ngón tay đang nhéo vào đùi, cố gắng làm cho mình tỉnh táo, không chế dục vọng trong người đang không ngừng muốn phát tiết.

“Tôi ở khu biệt thự Tử Dương, biệt thự Cổ gia.” Cô cắn môi, kiềm chế, chậm rãi nói.

Lái xe nhìn xuyên thấu qua kính sau, nhìn thấy người đàn ông gật đầu mới chạy theo hướng khu biệt thự Tử Dương.

Bên trong xe cực kì yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy thân thể của mình càng ngày càng nóng, nóng rực đến nổi, khó nhịn.

Cô kéo cửa kính xe xuống, gió đêm mùa xuân mang theo hơi lạnh, hiu hiu thổi qua gương mặt cô, nhưng không có cách nào làm giảm sự khô nóng và rối loạn trong thân thể cô, bắp đùi thon dài của cô không ngừng cọ xát vào nhau, hô hấp càng nồng nặc và dồn dập.

Ánh mắt của anh ta không liếc nhìn cô một cái, chỉ tự nhiên hút thuốc, phảng phất như không quan tâm.

“Tiêu Dạ, tôi xảy ra chuyện ở trên địa bàn của anh” Nhịn càng lúc càng khó chịu, càng không cam lòng, Kiêu Tịch Hoàn nắm chặt ngón tay, thở ra nặng nề, ở trong xe yên tĩnh nói:

“Cho nên, anh có nghĩa vụ, làm việc”

Tiêu Dạ chuyển con mắt, nhếch môi cười lạnh nhìn người phụ nữ bên cạnh.

Đã biến thành bộ dạng này rồi, còn có thời gian suy nghĩ đến chuyện khác?!

Không chỉ có thế, anh liếc nhìn cô thêm vài lần.

Một khuôn mặt nữ tính xa lạ, Diêu Bối Dịch thật sự quen cô sao?.

Nếu như không phải người quen của Diêu Bối Dịch, thì làm sao biết được quan hệ giữa anh với Diêu Bối Dịch!

Không thể không nói, người phụ nữ trước mặt, là người thông minh!

Trong tình huống như thế này, có thể dùng lời ít ý nhiều mà tìm được tử huyệt của anh!

Anh hít một ngậm cuối cùng, sau đó đập tắt điếu thuốc lá: “Nói.”

“Ngôn Hân Đồng, phòng V302, tìm người cưỡng hiếp cô ta, đêm nay.”

Kiều Tịch Hoàn ngẩng đầu nhìn Tiêu Dạ, ánh mắt sắc bén liếc nhìn anh.

Thân thể rõ ràng đã sắp sụp đổ, nhưng trong ánh mắt vẫn duy trì sự thanh tỉnh, hơn nữa ánh sáng trong ngày lại có thể sáng rực như vậy!

Một người có thể có định lực như vậy, một người phụ nữ....

Nhưng,

Đối với một người xa lạ, Tiêu Dạ cũng không cảm thấy hứng thú, vì thế cho dù có một chút thương thức rất nhỏ nhưng cũng chỉ là ý niệm chợt lóe lên trong đầu, anh không chút để ý tựa vào ghế ngồi, giọng nói từ tính nhân nhật nói:

“Được.”

Bên trong xe lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Đầu của Kiều Tịch Hoàn suýt nữa đã nhô ra ngoài xe hơi.

Thân thể, tâm hồn, trống rỗng. ...

Cô cắn môi, hung hăng cắn thật chặt. ...

Xe đến nơi, Kiều Tịch Hoàn không có bỏ lại câu gì, trực tiếp xuống xe, đi vào trong biệt thự Cổ gia.

Người hầu ngũ trể một chút còn đang làm việc ở trong phòng khách, nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn trở về, trên mặt lập tức nở nụ cười:

“Đại thiếu phu nhân. ...”

Lướt qua giống như một cơn gió, sắc mặt hết sức dọa người!

Dọa người nói không nên lời.

Sắc mặt rõ ràng hồng hào, nhưng lại toát ra sự lạnh khốc, rất có sức lấn át người khác!.

Kiều Tịch Hoàn trở lại phòng của Cố Tử Thần.

Cố Tử Thần đã ngủ rồi, trong phòng chỉ giữ lại một ngọn đèn màu vàng nhạt, nhiệt độ ánh sáng nhu hòa, bao phủ lên khuôn mặt yêu nghiệt của Cố Tử Thần, khiến cho dung nhan đang ngủ của anh an bình giống như thiên sứ.

Yết hầu, không hiểu sao, khẽ nhúc nhích.

Cô nắm chặt ngón tay, móng tay thật dài cắm vào trong lòng bàn tay, trong phút chốc cô lại không cảm thấy đau. Một giây sau, cô đột nhiên nói tay ra, trực tiếp đi đến bên giường lớn, ngồi quỳ ở trên thân thể của Cố Tử Thần, cúi đầu, hôn lên cánh môi anh một cách chuẩn xác, hơi thở hùng hục, xúc cảm hùng hục, muốn, rất muốn. ...

Cố Tử Thần cau mày, cảm thấy độ ẩm trên môi không bình thường, lông mày anh căng thẳng, mở to đôi mắt ra thì nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn đang mặt đối mặt với anh, còn môi cô đang cắn xé đôi môi anh.

Sắc mặt anh đột nhiên trầm xuống, dùng hết sức đẩy Kiều Tịch Hoàn ra:

“Cô điên rồi. ...”

Lời nói còn chưa dứt, thì bóng dáng khiêu gợi mà tinh tế lại đánh úp đến lần nữa, vẫn như vậy, vẫn áp ở trên thân thể của anh, không ngừng mút ở trên môi anh, thậm chí anh còn cảm thấy môi của anh sắp bị cô cắn nát rồi, ngay cả đầu lưỡi cũng trở nên tê dại!

“Cô...Đu rồi... Kiều Tịch Hoàn” Thanh âm của Cố Tử Thần ở trên môi của Kiều Tịch Hoàn phát ra âm ưm ưm ưm, anh dùng lực đẩy cô ra lại bị cô ôm chặt hơn, móng tay cắm vào da anh, kéo xuống một vệt đỏ hồng.

Không đủ.

Thật sự không đủ.

Cô còn muốn rất nhiều, càng thêm, vĩnh viễn không ngừng. ...

Tay của cô bắt đầu không ngừng xé rách, không biết là xé rách quần áo của ai, môi cắn cái cổ trắng nõn của anh, cắn lên bờ ngực trắng nõn của anh. ...

Làm sao bây giờ?. Cô vẫn muốn, vẫn muốn ai đó. ...

Nhưng mà Tề Lăng Phong!

Tề Lăng Phong!

Đã từng tâm tâm niệm niệm, Hoắc Tiểu Khê ngay cả ngủ cũng nghĩ đến hình dáng của anh mới có thể đi vào giấc ngủ, lại bị anh hại thể thâm như vậy, thâm đến mức mất đi người thân, mất đi tài sản, mất đi mọi thứ, bây giờ còn thảm thiết hơn, thân thể không đủ sức tự chủ lại muốn người đàn ông ghê tởm đó, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt của anh ta, tại sao lại là anh ta?.

Hốc mắt cô trong nháy mắt trở nên đỏ hồng, trong khoảnh khắc ấy, thân thể ấy giống như ngọn lửa nóng rực thiêu cháy đôi mắt cô, đỏ đến mơ mơ hồ hồ.

Rất muốn, rất muốn khóc, phát tiết, rất rất muốn nắm chặt cổ của Tề Lăng Phong để hỏi anh ta, vì sao muốn đối xử với cô như vậy?.

Nhưng mà Tề Lăng Phong!

Từ giờ trở đi, cho dù toàn bộ đàn ông trên thế giới đều chết sạch, tôi cũng sẽ không mềm lòng để lại một mình anh!

Tôi cũng sẽ dùng dao găm của tôi, đâm từng nhát, từng nhát vào tim của anh, cho anh cảm nhận, nỗi đau lòng đến chết có mùi vị như thế nào?.

Kiều Tịch Hoàn cắn môi, bỗng nhiên rời khỏi thân thể của anh, cô khẽ nâng đầu nhìn người đàn ông đang nằm dưới thân mình, ánh mắt đen như mực lộ ra say mê, giống như ánh sáng hòa vào ánh trắng.

Ngón tay cô sờ lung tung, một mạch đi xuống dưới, liên tiếp đi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Đêm Sâu (2)

Hạo Hân.

Diêu Bối Định nhìn thời gian một chút, cầm lấy túi xách, đi ra khỏi đại sảnh.

Cô đứng ở cửa, bước chân hơi dừng lại một chút, nhìn Tiêu Dạ ôm một người phụ nữ lên xe của anh ta.

Đây không phải là lần đầu tiên.

Cũng không phải là lần cuối cùng.

Nàng chuyển ánh mắt, hình như ngay cả lòng cô cũng không còn bất kì cảm giác gì nữa, cô lạnh nhạt gọi một chiếc taxi, ngồi lên xe, về nhà.

Cô nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ xe, nhìn đường phố Thượng Hải, dù cho thời gian đã trễ như vậy nhưng ánh sáng đèn đuốc vẫn lộng lẫy sáng trưng, cô chợt nhớ tới hồi còn nhỏ cô rất thích xem “Đêm Thượng Hải”, hình như bắt đầu từ rất lâu rồi, Thượng Hải chính là một thành phố không đêm, mặc dù chìm đắm trong bóng đêm, thành phố không ngủ.

Đêm nay cô uống chút rượu.

Tửu lượng của cô không tốt lắm, nếu so với Hoắc Tiểu Khê, quả thực cách biệt một trời một vực, cô đã từng hâm mộ Hoắc Tiểu Khê trời sinh đã có tửu lượng tốt như thế, bởi vì thời điểm ấy, cô còn muốn đến gần anh...

Cô khép hờ đôi mắt, say rượu choáng váng đầu, những câu chuyện rời rạc lại bắt đầu hiện về.

Xe một mạch đến nơi, cô tìm tiền lẻ, trả tiền rồi xuống xe.

Cô đi vào tiểu khu, đi vào thang máy, cúi đầu tìm chìa khóa nhà, tìm hơn nửa ngày rốt cuộc cũng mở được cửa phòng.

Trên người toàn là mùi rượu và mùi khói, cô thật sự không thích hương vị này, có đôi khi cô cũng không hiểu, vì sao mình thường đến đó ngồi một chút, chỉ ngồi một mình mà thôi.

Cô cúi đầu bắt đầu cởi áo, cởi áo khoác màu trắng, lại kéo chiếc khóa của chiếc áo đầm bó sát người xuống tới tận hông, thật vất vả mới kéo ra, váy vừa trượt xuống vai thơm, chuẩn bị kéo xuống thì đôi mắt ngừng lại một chút.

Tiêu Dạ ngồi ở sofa trước mặt, lạnh nhạt nhìn hành động không ngừng cởi quần áo của cô.

Diêu Bối Định im lặng một giây, hoặc giả nói là thờ người một giây, cô lại kéo váy lên, kéo khóa lên, sau đó nhặt áo khoác vừa mới cởi lên:

“Tôi tưởng tối nay anh không về?”

Cô nói, giọng nói rất bình tĩnh.

“Em nghĩ rằng tôi cả đời cũng sẽ không về phải không?” Tiêu Dạ lạnh lùng nhìn hành động của cô, châm chọc hỏi.

Diêu Bối Định cắn môi, ngẩng đầu nhìn nét mặt lạnh lùng của anh, nhưng cũng không nói gì.

Còn cái gì để nói?.

Tiêu Dạ nhếch môi, nở nụ cười âm lãnh, độ cong châm chọc như vậy.

Anh đột nhiên đứng lên, đi thẳng lên lầu hai.

Điều Bối Định cần mồi, lặng lẽ nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh.

....

Biệt thự Cổ gia.

Đêm sâu, vẫn say mê như cũ.

Trong phòng ngủ yên tĩnh mà lặng lẽ, tản ra không khí đè nén.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Từ Thần, nhìn người đàn ông yêu nghiệt đang nằm dưới thân của mình.

Trước mắt cô mơ hồ không rõ, nhưng tựa như lại hết sức rõ ràng...

Ngón tay của cô sờ lung tung, dần dần tìm được phương hướng, xuyên qua thân thể lạnh như băng, một đường đi xuống...

Vì sao thân thể của anh có thể lạnh như vậy, dường như nhiệt tình và hưng phấn trên người cô không hề có tác dụng với anh, tất cả những gì cô làm trên người anh, phảng phất như trò đùa tự biên tự diễn...

Trò chơi

Một trò chơi, một giấc mộng.

Đã từng, cô đã từng là một người sống trong mộng, phải trả một cái giá thật lớn, mới tỉnh lại!

Đôi mắt cô phiếm lệ, bỗng nhiên mỉm cười, ánh mắt sáng lạnh mang theo ý cười.

Ngón tay chợt ngừng lại một chút.

Khoảng cách tiếp cận mục tiêu rất gần, rất gần, tay cô đột nhiên dừng lại.

Là sai sao?!

Có lẽ là sai rồi!

Đầu cô bị ảo giác làm cho say rồi!

Tại sao cô lại nhìn thấy trong mắt Cố Từ Thần lóe lên dục vọng rồi vụt tắt?.

“Thực xin lỗi, Cố Từ Thần.”

Cô đột nhiên đứng dậy, rồi vọt vào phòng tắm.

Nhẹ nhàng như vậy, nhẹ đến nỗi giống như chỉ là ảo giác thoáng qua.

...

Kiều Tịch Hoàn vừa mới đi vào phòng tắm đã mở nước lạnh để xối rửa máu nóng đang sôi trào trong cơ thể, cô biết đêm nay sẽ rất khó chịu, rất khổ sở...

Không phải ỳ khuất, nhưng nước mát lại theo hốc mắt chảy xuống.

Từ sau khi trọng sinh đến bây giờ, không có cách nào khống chế nước mắt tràn ra ngoài.

Cô bây giờ, đã ghi nhớ hết tất cả. Tề Lăng Phong, chúng ta từ từ tính sổ với nhau đi!

Cô ngồi chồm hóm ở trên sàn phòng tắm ướt át, bấp dùi thon dài không ngừng ma sát, nước lạnh không ngừng phun ở trên người cô, rất nhiều thứ đã đạt tới cực hạn, phải dùng phương thức trở ngại để giảm bớt khát vọng trong lòng mình...

Toàn bộ quá trình, nhìn, đến ruột gan đứt từng khúc!.

Không biết khi nào, ngày bắt đầu từ từ sáng...

Nhiệt độ thân thể cũng dần dần phục hồi.

“Phảng phất giống như qua một thế kỷ” trong truyền thuyết, chính là cảm giác này đi!

Kiều Tịch Hoàn đỡ đỡ ngồi ở trong phòng tắm, sắc mặt trắng bệch đến dọa người, bên cạnh làn môi còn lưu lại vết máu, trên trán còn vết máu bị đánh vỡ, đáng vẻ ghê rợn như vậy, nếu như không phải còn đôi mắt nhỏ xíu rung động thì không khác gì một cỗ thi thể.

Cửa phòng tắm bị người ta đẩy ra.

Cố Từ Thần ngồi trên xe lăn đi tới.

Anh chuyển ánh mắt, nhìn Kiều Tịch Hoàn ngồi trên mặt đất.

Tối hôm qua bất ổn, ngồi cả đêm trong phòng khách, đã tạo thành bộ dạng của Kiều Tịch Hoàn như hiện tại?!

“Làm lỡ thời gian của anh sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh, nhưng mắt cũng không nhìn thoáng qua một cái, đôi môi giống như máy móc, khi đóng khi mở.

Cố Từ Thần chỉ nhìn bộ dạng của cô.

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên từ trong phòng tắm đứng lên, lại thêm hành động dã man tối hôm qua, áo bó sát người đã không thể che lấp hết thân thể mềm mại của cô, áo ngực màu đen như ẩn như hiện, mà giờ phút này cô chẳng hề để ý, mà giờ phút này lại bắt đầu cởi quần áo...

Đôi mắt Cố Từ Thần hơi đổi.

“Tôi cần tắm rửa” Kiều Tịch Hoàn nhẹ nhàng nói.

Cố Từ Thần im lặng một chút, đẩy xe lăn muốn đi ra ngoài.

“Cố Từ Thần...”

Cố Từ Thần ngừng một chút...

“Tối hôm qua, thực xin lỗi...”

Cố Từ Thần nhú mày...

“Tự tôn đàn ông của anh...”

Kiều Tịch Hoàn đã cởi hết đồ, nước ấm phun lên thân thể cô, cảm giác ấm áp vẫn vút toàn thân, cô nhìn Cố Từ Thần: “Không nên bị tôi khiêu chiến như vậy...”

Đàn ông, tự tôn ?!

Cố Từ Thần quay đầu, đôi mắt căng thẳng, hung hăng nhìn người phụ nữ trước mặt...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Đừng Trêu Chọc Tôi, Cô Chọc Không Được

Vòi sen vẫn xối rửa lên thân thể của cô.

Đối với ánh mắt của Cố Từ Thần, Kiều Tịch Hoàn tỏ ra rất bình tĩnh, cô nghĩ, kỳ thật cô cũng không để tâm, nếu không lúc này cô cũng không có ý định đùa giỡn anh, cô nói:

“Có phải cảm thấy rất mệt?”

Sắc mặt của Cố Từ Thần khẽ biến thành đen.

“Thân thể... xinh đẹp như vậy” Kiều Tịch Hoàn cười, cho dù dưới vòi sen ấm áp thì hai má vẫn trắng bệch đến dọa người.

Tối hôm qua bọn họ làm rất nhiều.

Thật ra cô đều nhớ rõ ràng.

Cho nên vết sẹo trên môi Cố Từ Thần, cả vết bầm trên cổ, cùng mọi thứ, bọn chúng đều là kiệt tác của cô.

Bây giờ xem ra, rất điên cuồng...

Điên cuồng như vậy...

Cố Tử Thần thì sao?.

Anh ta nằm dưới thân cô không nhúc nhích.

Cô không chạm vào ranh giới cuối cùng của anh, bởi vì vào thời điểm đó cô còn chút lý trí, có chút không nỡ làm tổn thương anh.

Cho dù người đàn ông này rất phiền toái, khiến nhiều khi cô cũng cảm thấy phiền phức.

Cố Tử Thần thờ ơ nhìn Kiều Tịch Hoàn, đẩy mạnh xe lăn rời khỏi.

Cửa phòng tắm bị đóng lại, vang lên thanh âm dữ dội.

Tựa hồ nương theo thanh âm của Cố đại thiếu, cũng tựa hồ như ảo giác.

Hình như cô nghe được Cố đại thiếu đang nói: “Không ngờ giàu đồ bìm leo...”

Cô tỏ ra, cô nghe không hiểu.

Cô không thích quan tâm đến những chuyện không quan trọng với mình, cho nên cô rất lạnh nhạt nhìn cửa phòng đóng lại.

Chẳng qua, cô đang suy nghĩ, mình lại đâm vào chỗ đau của Cố đại thiếu mất rồi.

Hơi cúi đầu nhìn thân thể lòa lổ của bản thân mình, dù cho trên thân thể trắng nõn đã có vài vết thương vô cùng thâm, nhưng vẫn không có cách nào che giấu được dáng người với đường cong hoàn mỹ của cô.

Một báu vật gọi cảm tuyệt mỹ như vậy, Cố đại thiếu lại ăn không trôi.

Không phải rất mệt sao?!

....

Cố Tử Thần đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Sắc mặt của anh rất khó coi, hình như trong thế giới của Kiều Tịch Hoàn, anh không có chút tác dụng.

Tối qua đều đã bức mình đến mức như vậy, nhưng cuối cùng lại chọn phương pháp cực đoan nhất, cuối cùng, cuối cùng, rõ ràng cô ấy đã thành công.

Anh thừa nhận anh rất kinh ngạc.

Tối hôm qua kỳ thật anh cũng không ngủ.

Trong phòng tắm bất chợt truyền đến tiếng động mãnh liệt, khiến anh không có biện pháp đi vào giấc ngủ, về phương diện khác, Kiều Tịch Hoàn, rốt cuộc là ai?!

Kiều Tịch Hoàn, này rốt cuộc là ai?!

Trong đôi mắt kiên nghị thì thoáng sẽ lóe ra tia cơ trí và ánh mắt sắc bén?. Tất cả những thứ đó, Kiều Tịch Hoàn trước kia không thể nào có được.

Môi của Cố Tử Thần mím chặt

Sẽ có một ngày lộ ra sơ hở!.

...

Kiều Tịch Hoàn tắm rửa xong đi ra, Cố Tử Thần lại đi vào trong.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của anh.

Ngay cả phía sau cổ cũng có vết cào thật dài, vậy những chỗ khác thì sao?.

Hắn là không ít.

Cô mím môi, không phải là ngượng ngùng mà hơi có chút áy náy.

Trong ấn tượng của cô làn da của Cố Tử Thần còn trắng nõn và mịn màng hơn so với phụ nữ, tối qua cô đã lãng phí “đồ ăn” rồi!

Kiều Tịch Hoàn thay một bộ quần áo sạch sẽ, xoa một chút kem dưỡng ẩm rồi trang điểm đơn giản, dùng lược chải mái tóc che đi chỗ bị thương trên trán, khiến cô trông nhanh nhẹn hơn rất nhiều, không phát hiện có điểm khác thường.

Sau khi trang điểm xong, cô đi ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu.

Trong phòng khách, Tề Tuệ Phân đang ở đây.

Ngôn Hân Đồng đang ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Tề Tuệ Phân.

Kiều Tịch Hoàn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua đáng vẻ của cô ta, sắc mặt rõ ràng có chút yếu ớt, quần áo vẫn là bộ hôm qua.

Khóe miệng cô nhếch lên, bước từng bước tao nhã đi xuống.

Càng tới gần, càng có thể nghe rõ thanh âm trò chuyện của bọn họ.

Tề Tuệ Phân nói, trong thanh âm tràn đầy trách cứ: “Con xem con, một đêm không về, cho dù có cùng bạn bè uống say hơn, cũng nhờ người ta đưa con về, bây giờ còn ra thế thống gì! Huống hồ để cho người ngoài biết đường đường là nhị thiếu phu nhân của Cố gia lại qua đêm ở bên ngoài, chẳng phải trở thành trò cười cho giới thượng lưu không?!. Mặt mũi Cố gia của chúng ta cũng đặt nơi nào nữa?”

“Mẹ, sau này con sẽ không như thế nữa!. Con thế lần sau bạn bè có tổ chức liên hoan con cũng không tham gia. Tối qua con thấy em gái của chị dâu mới từ nước ngoài về cho nên nhiệt tình một chút thôi...”

“Nhiệt tình, mẹ thấy con nhiệt tình quá mức nên kiểm soát chơi đùa thôi” Tề Tuệ Phân hoàn toàn không nghe giải thích: “Mẹ không nói với con nữa, chính con hãy tự kiểm điểm đi, mẹ có hạn đi làm đẹp.”

Ném lại một câu, Tề Tuệ Phân liền rời khỏi.

Ngôn Hân Đồng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng loại hành động này không tuân thủ theo nề nếp của Cố gia, nhưng cũng may biểu hiện của mình không tệ, Tề Tuệ Phân không có nghi ngờ cô ở bên ngoài làm bậy...

Làm bậy?! Nghĩ đến đây sắc mặt của cô ta đột nhiên biến đen thui, ngẩng đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn đang đứng nhìn mình cách đó không xa.

Kiều Tịch Hoàn nhìn qua tinh thần rất tốt, đang cười như không cười nhìn cô.

Kiều Tịch Hoàn rất lạnh nhạt đi về phía cô ta, mở miệng nói: “Tối hôm qua vui vẻ không?”

“Kiều Tịch Hoàn, tối hôm qua cô về khi nào?”

“Mẹ nói, con dâu của Cố gia không thể đi quá 12 giờ đêm, mà tôi là một người con dâu hiền.”

“Làm sao có thể?. Tại sao cô có thể trở về?” Ngôn Hân Đồng không tin, nâng cao giọng hỏi.

“Hử?” Kiều Tịch Hoàn đem ngón tay đặt ở trên môi: “Có một số việc không thích hợp, mà mọi người cần phải biết.”

“Cô có ý gì?”

“Cô biết tôi có ý gì mà, em dâu.”

Kiều Tịch Hoàn gằn từng câu từng chữ, lộ ra vẻ mây trời nước chảy, đôi mắt cô lại hết sức rét lạnh, chậm rãi phun ra mấy chữ:

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, có câu gây ông đập lưng ông.”

“Cô...” Đôi mắt Ngôn Hân Đồng đột nhiên trừng to.

Cho nên, chuyện tối hôm qua Kiều Tịch Hoàn không thoát khỏi liên can.

“Đừng trêu chọc tôi, cô không chọc được” Kiều Tịch Hoàn nói xong, xoay người đi hướng bên cạnh.

Ngôn Hân Đồng hung hăng xiết chặt ngón tay.

“Đúng rồi” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên xoay người, nói với Ngôn Hân Đồng: “Tối hôm qua người cùng tôi hô mưa gọi gió là Cố Tử Thần, cô tin không?”

Đôi mắt của Ngôn Hân Đồng ngừng lại một chút.

Trên lầu đột nhiên vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, từng bước một tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Đạt Được

Kiều Tịch Hoàn và Ngôn Hân Đồng đồng thời quay đầu, nhìn tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, hình như vô hình trung mang theo áp lực nói không nên lời, từng bước, từng bước tới gần.

Cố Tử Hân, khuôn mặt toát ra vẻ lạnh lùng, cũng giống như tên của anh ta.

Giờ phút này, âu phục màu đen, áo trong màu trắng, khí thế hiên ngang, mang theo chút khí chất lãnh ngạo nói không nên lời. Khiến cho người ta không dám tới gần nhưng không nhìn được nhìn thêm vài lần, người đàn ông như vậy, cho dù diện mạo có giống với Cố Tử Thần nhưng không thể nào so được, ít nhất Cố Tử Thần không thể đứng lên.

Nếu như Cố Tử Thần có thể đứng lên, thì như thế nào?.

Trong đầu Kiều Tịch Hoàn đột nhiên xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Cô nghĩ chắc là không thể nào!

Nhưng mà Cố Tử Hân trước mặt, quả thực ảnh hưởng đến cô.

Kiều Tịch Hoàn mỗi lần đều cảm thấy, khi nhìn thấy người đàn ông này mình sẽ không nhìn được mặt hồng tim đập, cô không rõ chủ nhân của thân thể này vì sao lại thích anh ta như vậy, thích đến nỗi cô không thể ngăn cản tiếng tim đập mãnh liệt.

Cô mím môi, nhìn Ngôn Hân Đồng dùng vẻ mặt lấy lòng, tiêu sái đi qua: “Tử Hân, anh chuẩn bị đi làm sớm như vậy sao?”

Cố Tử Hân tựa hồ dùng khoe mát liếc nhìn cô ta một cái, gạt đầu.

“Em đưa anh ra cửa” Ngôn Hân Đồng vội vã nói.

“Không cần.”

“Tử Hân, anh đang giận tới hôm qua cả đêm em không về sao?. Em cũng vì em gái của chị dâu uống hơi nhiều, anh cũng biết em gái của chị dâu Dụ Lạc Vi, trông im lặng, lịch sự thế, nhưng mà khi chơi đùa lại điên cuồng hơn bất cứ ai, lôi kéo em lại không để em đi, em thấy tuổi của con bé còn nhỏ cho nên không chấp nhận với nó...” Ngôn Hân Đồng lái nhai.

“Không cần giải thích với tôi, tôi không có hứng thú” Cố Tử Hân ném lại một câu rồi đi nhanh ra cửa.

Ngôn Hân Đồng tròn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng của Cố Tử Hân đi xa, tức giận đến long trời lở đất, cũng không dám phát tác.

“Phốc” Kiều Tịch Hoàn cuối cùng nhịn không được, bật cười.

Hình như ai thấy cảnh tượng như vậy cũng nhịn không được bật cười.

“Kiều Tịch Hoàn, cô cười cái gì!”

Ngôn Hân Đồng đem tất cả lửa giận trút lên người cô: “Dù sao so với cô gả cho người tàn tật hạ thân bại liệt vẫn tốt hơn nhiều”

“Em dâu, em lại muốn bị mẹ tát vào mặt à?. Dám nói xấu anh cả em như vậy”

Đôi mắt đẹp của Kiều Tịch Hoàn căng thẳng: “Hơn nữa, đêm qua người hô mưa gọi gió với tôi là Cố Tử Thần.”

“Kiều Tịch Hoàn, cô không cần uy hiếp tôi.” Cho dù Ngôn Hân Đồng vẫn cứng miệng, nhưng vẫn chột dạ nhìn ngó xung quanh rồi mở miệng nói: “Tất cả mọi người đều biết Cố Tử Thần không có năng lực, cô tưởng tôi sẽ thật sự tin tưởng?!”

“Tất cả mọi người chưa thử qua, làm sao biết?!. Thôi, nhiều lời vô ích” Kiều Tịch Hoàn cũng không muốn quan tâm đến Ngôn Hân Đồng.

Cô vốn cho là người phụ nữ này cũng có chút bản lĩnh, bây giờ xem ra chỉ là khôn vặt mà thôi, đúng là vẫn còn thiếu kiên nhẫn.

Kiều Tịch Hoàn xoay người, giẫm lên bậc thềm, trực tiếp đi ra ngoài.

Hôm nay cô nhất định phải bắt Cố Nguyên bán món đồ cổ đó lại cho mình!

Khi cô mím môi đi ra ngoài, thì chiếc xe màu đen quen thuộc kia vẫn đậu ở chỗ đó, lái xe đứng ở bên xe, nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn đi ra, vội vàng nói:
“Đại thiếu phu nhân, cô đi đâu, tôi đưa cô đi.”

Kiều Tịch Hoàn nhú mày, đảo mắt nhìn qua xe hơi màu đen, xuyên qua nửa kính xe nhìn vào bên trong, Cố Tử Hàn đang chờ cô?!

Cô mím môi cũng không suy nghĩ nhiều, ngồi xuống.

Xe ra khỏi đại viện Cố gia, dọc đường đều yên ả.

“Đừng đóng kịch Kiều Tịch Hoàn” Cố Tử Hàn đột nhiên mở miệng nói.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn cong lên.

Cho nên, Cố Tử Hàn rốt cục cũng không nhịn được nữa!

“Nói đi, rốt cuộc cô muốn làm gì?” Cố Tử Hàn chuyển ánh mắt, lạnh lùng nhìn cô.

Kiều Tịch Hoàn nhìn trả lại ánh mắt của anh ta.

Chết tiệt!. Nhịp tim lại không tự giác bắt đầu gia tốc rồi!

“Không muốn gì cả” Kiều Tịch Hoàn thu hồi tầm mắt, nhìn ngoài cửa sổ xe.

“Làm nhiều như vậy, không phải muốn thu hút sự chú ý của tôi sao ?! Đừng lỡ mất cơ hội này, yêu cầu của tôi, tôi sẽ cân nhắc đồng ý” Cố Tử Hàn gần từng tiếng nói.

“Thật vậy chăng?.” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

“Nói” Cố Tử Hàn tựa hồ không muốn nói lời vô dụng với cô.

“Nếu như tôi nói tôi muốn anh, anh sẽ đồng ý sao?” Khóe miệng cô vẫn mang theo ý cười, nhìn anh ta.

Tim đập sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Kiều Tịch Hoàn, cô có thể có chút tiền đồ được không ?!

Sắc mặt Cố Tử Hàn lạnh lẽo, đáy mắt hiện lên nụ cười nhạt, còn lộ ra vẻ khinh thường.

Hoặc giả, giờ phút này Cố Tử Hàn cảm thấy, anh đã đánh giá cao Kiều Tịch Hoàn.

Bỗng nhiên bày ra sự thông tuệ khiến anh kinh ngạc, nhưng cuối cùng lại theo đuổi một cách tục tằn, khiến anh không thể nào chấp nhận được.

Bên trong xe đột nhiên vô cùng yên tĩnh.

Dọc đường im lặng không nói gì.

Cuối cùng, vẫn không có một đáp án.

Kiều Tịch Hoàn xuống xe, nhìn chiếc xe hơi màu đen rời đi.

Cố Tử Hàn.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên, nở nụ cười ý vị thâm trường, sau đó xoay người đi vào công ty đồ cổ Cổ Vân Sơn.

Mới vừa đi tới cửa, tiếp tân nhìn thấy cô đã muốn khóc.

Cô ấy có cần dọa người như thế không ?!

“Kiều tiểu thư, nơi này của chúng tôi tối hôm qua đều bị người ta đập bể, cô xem trên vách tường khắp nơi đều là sơn của xã hội đen, hôm nay tâm trạng của ông chủ không được tốt, tôi không dám đi quấy rầy ngài ấy.” Nhân viên tiếp tân ỳ ạch nói.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bốn phía chung quanh một chút, quả thực đều là “Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt” “Tự giải quyết cho tốt”

Trong lòng có chút ưu tư, cô cắn môi, trực tiếp đi thẳng vào.

Nhân viên tiếp tân vốn muốn đi ngăn cản, nhưng cuối cùng không hiểu sao lại không làm vậy, cô cảm thấy, dù sao cũng đã như thế rồi!

Kiều Tịch Hoàn trực tiếp đẩy cửa văn phòng của Cổ Nguyên ra.

Cổ Nguyên sắc mặt không tốt ngồi ở trên ghế làm việc, anh nhíu mày, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn thì sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

“Anh đừng tức giận!. Gặp phải loại trả thù như thế này, trong lòng chúng ta đều biết rõ là do ai làm!. Nếu bây giờ anh đem món đồ cổ đó giao cho bọn họ, bọn họ sẽ nghĩ anh dễ bắt nạt, tốt xấu gì cũng không có mất, người đó không thể lấy được, mà cũng không thể làm gì anh, dù sao cũng không thể giết anh được.” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói.

“Ngoại trừ những lời này, cô còn lời nào để nói nữa không?” Cổ Nguyên nhướng mày lên.

“Không có”

“Cút.” Sắc mặt của Cổ Nguyên trầm xuống.

“Anh càng cáu kỉnh như vậy, tôi càng cảm thấy buồn cười.” Kiều Tịch Hoàn nhếch môi, thật sự nở nụ cười, nụ cười hết sức thoải mái.

Cổ Nguyên hung hăng nhìn cô.

Anh nhớ đến Hoắc Tiểu Khê, mỗi lần anh nổi giận cô đều cười không tím không phôi như vậy, cười đến trời đất nở hoa, giống như gặp phải chuyện cười tốt nhất thế gian....

Anh ôm trán.

Hôm nay nhìn thấy công ty bị người ta có lòng trả thù như thế, cộng thêm vì vậy trong đầu luôn nghĩ đến Hoắc Tiểu Khê, anh vốn luôn không chế bản thân không nên nghĩ đến cô gái độc ác đó, nhưng vẫn bị người ta kích thích, anh thật sự sắp suy nhược thần kinh mất rồi.

Cổ Nguyên cầm lấy điện thoại trong tay nói:

“Thư ký Văn, cô vào đây một chút.”

Đỡ điện thoại xuống, anh ngẩng đầu nói: “Đi cùng thư ký Văn lấy bình gốm đó đi, sau này đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.”

“Thật sự?”

Kiều Tịch Hoàn bỗng nhiên hưng phấn, cô rất muốn tiến lên để ôm lấy người đàn ông này, nhưng lại nghĩ đến hành động của mình có lẽ hơi quá, cho nên bình thần nói:

“Bao nhiêu tiền?”

“Không cần tiền!. Sau này cô đừng xuất hiện nữa là được!” Cổ Nguyên hờn hển nói.

Kiều Tịch Hoàn cũng không chọc anh nữa, cười hi hi chuẩn bị rời đi theo thư ký Văn vừa mới tiến vào, chợt nghĩ đến cái gì đó: “Tôi sẽ tặng anh một món quà, đừng cự tuyệt, có lẽ anh sẽ cần đấy.”

Cổ Nguyên nhìn bóng lưng Kiều Tịch Hoàn rời đi.

Anh luống cuống nắm lấy tóc của mình, anh vốn cho là người con gái chỉ biết chọc mình tức giận từ nay về sau đã biến mất rồi, bây giờ.... Quà thực chỉ có hơn chứ không kém!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 32: Thuốc Tiêu Viêm

Kiều Tịch Hoàn đi theo thư ký Văn đi kho gậy binh gốm ấy xong, trên đường trở về, ghé tiệm thuốc mua một ít thuốc sát trùng, tiêu viêm.

Cô đen bình gốm ấy đặt vào chỗ cũ, sau khi dặn dò người hầu một chút rồi đi lên lầu hai.

Cố Tử Thần cũng không đi ra ngoài, nếu anh ta không ở trong phòng của mình, thì ở trong nhà kính trồng hoa, kỳ thật nhiều khi cô không hiểu cuộc sống của Cố Tử Thần lắm, nhưng chớp mắt một cái lại nghĩ, cuộc sống của một người khuyết tật có gì cần hiểu!

Cô cầm bình thuốc tiêu viêm đi vào trong phòng, Cố Từ Thần đang ngồi trên xe lăn, đọc sách.

Cô nhìn nhìn một chút, không phải là tác phẩm cô hứng thú.

Nhìn thấy cô trở về, Cố Từ Thần nhướng mày một chút nhưng cũng không quan tâm.

Kiều Tịch Hoàn cũng đã quen với ánh mắt của Cố Từ Thần, nên nhìn thẳng anh nói:

“Tôi giúp anh lên giường, hay là tự anh lên?”

Đôi mắt của Cố Từ Thần căng thẳng

“Tôi không có ý gì khác, trên người anh có rất nhiều vết thương, tôi giúp anh bôi thuốc tiêu viêm, để tránh chúng làm độc.”

“Không cần” Cố đại thiếu trực tiếp cự tuyệt.

Kiều Tịch Hoàn có chút khó chịu: “Cố đại thiếu gia, anh đừng phiền như thế có được không?!. Tối hôm qua tôi hôn trên người anh như thế, da thịt trên người anh, những chỗ cần thấy tôi cũng thấy hết rồi, anh ngại cái rắm a!”

Sắc mặt của Cố Từ Thần thay đổi, trở nên đen hoàn toàn!

Nhưng mà vành tai rõ ràng hơi phiểm hồng. . .

“Tôi nói đều là sự thật. Huống hồ chúng ta là vợ chồng, làm chuyện đó cũng rất bình thường.” Kiều Tịch Hoàn chẳng quan tâm nói, kéo thân thể của Cố Từ Thần lên giường.

“Kiều Tịch Hoàn, cô đủ rồi” Cố Từ Thần bị Kiều Tịch Hoàn liều mạng kéo lên giường, hét lên.

“Tôi qua anh cũng uy hiếp như vậy, kết quả có ích sao?. Nếu không phải tình huống đặc biệt của anh, tôi đã cưỡng anh rồi. . .Ok. tôi không nói, anh tự mình lên giường đi, tôi không muốn dùng sức mạnh.” Hai mắt Kiều Tịch Hoàn tròn trắng.

Cố Từ Thần nắm chặt ngón tay, nhưng cuối cùng vẫn nằm lên giường.

Kiều Tịch Hoàn ngồi quỳ gối bên cạnh anh, cuốn đồ mặc ở nhà màu trắng của anh đến chỗ cổ, lộ ra bộ ngực trắng nõn, phía trên có dấu răng và móng tay dữ tợn, quả thực vô cùng thê thảm

“Nơi này là cái gì?” Đôi mắt Kiều Tịch Hoàn căng thẳng, chỉ vào một vết sẹo bên ngực phải của anh.

Tối hôm qua cô không cẩn thận nhìn, bởi vì cô đang bị mất khống chế!

Có thể nhớ, chỉ là thân thể trắng ngần của anh!

“Bớt.” Cố đại thiếu không kiên nhẫn nói.

Kiều Tịch Hoàn đương nhiên không tin.

Vết bớt lại lớn như vậy?!

Nhưng Cố Từ Thần này chưa ra ngoài chịu mưa chịu gió làm sao có thể có vết sẹo?!. Hay là anh ta từng trải qua phẫu thuật gì?.

“Rốt cuộc cô còn muốn nhìn bao lâu?” Cố đại thiếu lại càng không bình tĩnh giọng điệu không tốt nói

Chết tiệt!. Xấu, xấu, đồ xấu xa, anh nhất định sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại!

Kiều Tịch Hoàn mở chai thuốc tiêu viêm, dùng bông băng để lau chùi, kỳ thực xoa thuốc tiêu viêm vào vết thương, nhất định hơi đau một chút, nhưng mà Cố đại thiếu trước mặt, ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, phảng phất như thịt trên người không phải của anh ta, cho dù có chịu đựng, cơ bắp cũng phải run run một chút!

Cố Từ Thần này, cô thật sự đoán không được!

Sau khi chùi xong những vết thương ở phía trước, tay của Kiều Tịch Hoàn đột nhiên nắm lấy dây lưng quần của anh, chuẩn bị kéo xuống, thì Cố Từ Thần đột nhiên bắt được tay cô:

“Làm cái gì?!”

Kiều Tịch Hoàn ngượng ngùng nở nụ cười: “Chuẩn bị thoa tinh dầu cho anh. . .”

Cố Tử Thần toát ra hơi lạnh bức người.

“Không làm thì thôi, anh hung dữ cái gì” Kiều Tịch Hoàn chu miệng, nâng Cố Tử Thần từ trên giường ngồi dậy, sau đó đưa nước sát trùng và bông băng mới cho anh, ngồi phía trước đưa lưng về phía anh, vén áo khoác ngoài của mình lên, cởi bỏ áo ngực, da thịt non mịn và bóng loáng sau lưng bất ngờ bại lộ ra trước mặt anh:

“Giúp tôi chùi một chút, phía sau lưng tôi chùi không tới. Thật sự không nhớ, tôi làm mình bị thương lúc nào.”

Kiều Tịch Hoàn tự nhiên nói xong, hoàn toàn không hề cảm giác được khác thường của người phía sau.

Đợi một hồi lâu, Cố Tử Thần không có bất tay vào làm, Kiều Tịch Hoàn khó chịu quay đầu nhìn anh: “Bảo anh giúp một chút việc, anh có cần nôi cầu như vậy không?”

Cố Tử Thần không để lại dấu vết nuốt một ngụm nước bọt: “Cô thật sự không coi tôi là đàn ông?”

“Bằng không thì sao?”

Kiều Tịch Hoàn không kiên nhẫn hỏi vặn lại.

Nếu như là đàn ông, tối hôm qua cô cần gì vất vả như vậy ?!

Cố Tử Thần nở một nụ cười ý vị thâm trường, mắt lạnh của anh, ngón tay thon dài của anh vẽ bừa bãi lên viên thuốc tiêu viêm, vừa mới tiếp xúc với miệng vết thương của cô, người nào đó đột nhiên kêu lên:

“Đau chết đi được, anh nhẹ một chút không được sao!”

Cố Tử Thần cũng cảm thấy lá gan của mình đủ lớn, hoặc giả nói, nhiều năm như vậy, anh đã sớm luyện thành thái độ không sợ hãi khi xử lý mọi chuyện, nhưng một giây vừa rồi, mẹ nó!. Anh thật sự bị tiếng thét của cô dọa sợ!

Ban nãy rõ ràng, bông băng trên tay anh còn chưa chạm vào vết thương của cô. Làm sao có thể nghiêm trọng như vậy?.

Cố Tử Thần nhẫn nhịn, không so đo, tiếp tục lau chùi.

“Bảo anh nhẹ chút, nhẹ chút, nhẹ chút, anh có muốn người khác sống hay không a?” Mồ nữ không ngừng la hét.

“Kiều Tịch Hoàn, cô tiếp tục hét một lần nữa tôi nghe thử xem” Cố Tử Thần thật sự nổi giận, anh gần từng tiếng, hung hăng uy hiếp.

Kiều Tịch Hoàn im lặng một giây.

“Cô là người có tính cách phân liệt, người phụ nữ tối hôm qua, hôm nay ngủ dậy dường như đã biến mất” Cố Tử Thần lạnh lùng nói.

Anh đang châm chọc cô tối hôm qua tự gieo gió ắt gặp bão sao?! Hay là nói anh ta rất thương thức hành động tối hôm qua của cô?!

“Tôi chỉ đang phân tán lực chú ý của mình thôi, đau như vậy, thật sự, lần sau anh cứ thử xem.” Kiều Tịch Hoàn rất nghiêm túc nói.

Sắc mặt Cố Tử Thần không tốt, liếc mắt nhìn cô một cái.

Nếu như anh thật sự gào to rống lớn, chính là lúc đất trời rung chuyển rồi.

Thật vất vả mới lau chùi xong, Kiều Tịch Hoàn đem hộp cấp cứu bỏ vào trong ngăn tủ, quay đầu nhìn Cố Tử Thần dùng gương mặt poker ngồi ở chỗ đây, nói: “Được rồi, đồ cổ đó tôi đã mang về rồi.”

Cố Tử Thần gật đầu.

“Anh không có gì muốn hỏi à?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

Cô thay đổi lớn như vậy, ngay cả người có tâm cơ bình tĩnh như Cố Tử Thần cũng không nhìn được, Cố Tử Thần rốt cuộc có thể nhìn đến mức nào?.

“Đối với cô không có hứng thú.” Cố Tử Thần ném lại một câu, rồi đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Chết tiệt!

Kiều Tịch Hoàn biết ngay, trong miệng của anh ta không bao giờ nói được lời gì tốt đẹp!

Cô nhắm mắt lại, quyết định không tốn tâm tư trên người đàn ông này nữa!

Lúc đó, cô thật sự cảm thấy Cố Tử Thần, không quan trọng!

Xoay người, trở về phòng của mình, mở ngăn tủ ra, bộ lễ phục màu trắng nhúm vẫn nằm ở trong tủ, cô mấp máy môi, ôm bộ lễ phục xuống dưới lầu, tùy tiện tìm một người hầu:

“Đem bộ lễ phục này đến công ty đồ cổ Cổ Vân Sơn giao cho người đàn ông tên Cổ Nguyên. Nếu như anh ta có hỏi nói là quà đáp lễ của tôi.”

“Được, đại thiếu phu nhân.” Người hầu ôm bộ lễ phục, tích cực chạy ra ngoài.

Cổ Nguyên, có thể tặng cho anh, là hồi ức kiếp trước của Hoắc Tiểu Khê

Đời này...

Tôi tên Kiều Tịch Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 33: Bữa Tối

Trong phòng khách của nhà họ Cố

Giờ cơm tối.

Cách giáo dục của Cố gia vô cùng tốt.

Kiều Tịch Hoàn nhớ chuyện kiếp trước của mình, thời điểm ấy, trong nhà chỉ có một mình cô là con nít, điều ngoa, tùy hứng, không sợ trời không sợ đất, cô không thích những trò cầm kì thi họa, hay là những trò chơi dã man, cô chỉ thích chơi đùa, chỉ đơn giản là chơi thôi, không thích học hành. Lúc đầu, bố mẹ rất lo lắng cho thành tích của cô, từ tiểu học đến trung học, thành tích trong lớp đều từ dưới đếm lên, nhưng không hiểu sao một lần đánh bậy, đánh bạ tham gia một cuộc thi Olympic, giành được giải nhất so với những đứa bạn cùng tuổi ở Thượng Hải, chuyện đó nhất thời kinh động toàn thành phố.

Cô bị bắt tham gia một cuộc thi kiểm tra IQ, IQ của cô đạt 158, rất cao, cùng thời gian đó, cô nhận được lời mời của câu lạc bộ “Tất Môn” trở thành một trong những thành viên có IQ cao. Cũng bởi vì vậy, bố mẹ cô đối với cô càng thêm khoan dung, từ nhỏ đến lớn cô hầu như không có học qua lễ nghi gì cả, cũng may sau này đi Pháp du học, quen được một du học sinh tên là Lý Đại Quốc đi theo anh ta học giao tế trong giới thượng lưu, còn học được cách trang điểm hoàn toàn mới, nếu như không gặp người đàn ông tên Tề Lăng Phong có lẽ ở nơi đất khách quê người, cô với Lý Đại Quốc đã có một đoạn tình cảm, tình yêu duy mỹ.

Khỏe miệng của cô cong lên, dòng hồi tưởng bị tiếng nói chuyện cắt ngang.

Cô ngược mắt nhìn Cố Diệu.

“Nghe nói hôm nay con đã đem bình gốm đó về đây?” Cố Diệu hỏi cô.

“Dạ, hôm nay con đã lấy nó từ trong tay của Cổ Nguyên về”

“Tại sao anh ta lại đưa cho con?” Cố Diệu hỏi.

Đồ cổ của công ty Cổ Vân Sơn, không phải muốn có là được, mọi người ai cũng biết.

“Dùng lễ phục dạ hội của Hoắc Tiểu Khê trong cuộc bán đấu giá mấy ngày trước để đổi. Nghe người ta nói, trước đây, tình cảm giữa Hoắc Tiểu Khê với Cổ Nguyên rất tốt, nên con liền dùng làm điều kiện trao đổi”

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười: “Tuy rằng giá thành hơi đắt một chút, nhưng con cảm thấy cũng đáng giá.”

Cố Diệu có phần tán thưởng gật đầu, thanh âm nghe ra cũng rất thoải mái:

“Bộ lễ phục đó đổi lấy một món đồ cổ bố thích nhất, vậy là đáng giá rồi, Kiều Tịch Hoàn con muốn được khen thưởng không?”

Kiều Tịch Hoàn mấp máy môi cười trả lời: “Không cần đâu ba, đây là chuyện con nên làm, có thể khiến cho trường bố vui vẻ chính là việc con dâu nên làm”

Cố Diệu nghe Kiều Tịch Hoàn nói như vậy, tâm tình đương nhiên tốt hơn rất nhiều, ông cảm thấy đứa con dâu nên biết thời thế, không ham những lợi ích nhỏ, đủ khí chất. Trước đây, ông không cảm thấy Kiều Tịch Hoàn có khả năng thông minh như vậy, ấn tượng trước đó cũng không sâu sắc, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Nếu con đã không cần, bố cũng không ép, đúng rồi, trong tay bố vẫn còn vài món đồ cổ, con có rảnh thì đưa cho Cổ Nguyên nhìn xem, loại chuyện tiêu tiền như rác thế này, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Ông cũng biết bản thân mình coi tiền như rác sao?.

Kiều Tịch Hoàn âm thầm cười nhẹ.

“Được, ba”

“Từ Hàn.” Cổ Diệu dời tầm mắt: “Ngày mai con đi Mỹ ký hợp đồng sao?”

“Vốn định là ngày mai, nhưng hôm qua con nhận được điện thoại trợ lý của James tiên sinh, James tiên sinh sẽ đến Thượng Hải một chuyến, nên hợp đồng sẽ được ký ở Thượng Hải”

“Chuyện này con nên theo sát một chút, không được để xảy ra sơ suất, nếu không sẽ uổng phí công sức của Kiều Tịch Hoàn” Cổ Diệu rất nghiêm túc nói.

“Được bố” Cổ Từ Hàn gật đầu.

Đôi mắt ấy trong khoảnh khắc, thậm chí là trong nháy mắt, lướt qua nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Rất có thể là đang cảm giận bởi vì cô đoạt công lao của anh ta!

Khóe miệng cô hơi cong lên, tỏ vẻ không hề áp lực.

Sau giờ cơm tối, mọi người đều tự trở về phòng mình.

Kiều Tịch Hoàn ở lại dưới lầu một lát, bởi vì Cổ Diệu có vài món đồ cổ cần kiểm tra, nên bảo cô cầm chứng đến nhờ Cổ Nguyên giám định, nhớ tới khuôn mặt của Cổ Nguyên. ... Thật đúng là không phải chuyện tốt!

Sắp xếp như thế, đại khái cũng mất một tiếng đồng hồ, cô đi lên lầu.

Bước chân vừa mới đi đến lầu hai, đã nhìn thấy Cổ Từ Hàn mặc chiếc áo ngủ hưu nhàn màu đen, có dây thắt lưng buộc lại, ngoài miệng ngậm một điếu thuốc, nhìn qua có phần bướng bỉnh, khí chất có chút cuồng dã không nói nên lời.

“Chờ tôi?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh ta.

“Ba thương cho cô, vì sao lại không cần?”

“Tôi thật sự không cần những thứ đó, tôi không thể nói với ba là tôi muốn anh” Kiều Tịch Hoàn vui đùa nói.

Sắc mặt Cổ Từ Hàn lại trầm xuống.

Kiều Tịch Hoàn đi qua bên người Cổ Từ Hàn, gần từng tiếng nói: “Tôi chưa bao giờ muốn làm kẻ địch với anh, chỉ hy vọng trong lúc vô tình anh có thể liếc nhìn tôi một cái.”

Nói xong, Kiều Tịch Hoàn bước từng bước rời khỏi.

Khóe miệng cô mang theo một nụ cười không dễ phát giác.

Câu nói: “Chỉ hy vọng trong lúc lơ đãng anh có thể liếc nhìn tôi một cái” là câu nói thật lòng, là tiếng lòng của “Kiều Tịch Hoàn”

Trở lại phòng, cô đẩy cửa phòng ra.

Cổ Từ Thần đã rửa mặt xong, nằm ở trên giường, tựa hồ đang chuẩn bị đi ngủ.

Kiều Tịch Hoàn cũng không muốn quấy rầy đến anh, rón ra rón rén đi rửa mặt sau đó rón rén trèo lên giường của anh, trong không gian mờ nhạt, bỗng nhiên chỉ còn lại thanh âm hít thở.

Kỳ thật, hôm nay là một ngày rất mệt mỏi.

Tối hôm qua một đêm không ngủ, hôm nay bản thân lại càng thêm mệt mỏi, nhưng dưới tình huống như thế nhắm mắt lại không thể bình yên đi vào giấc ngủ, cô xoay người, lại cựa mình, lẩn lộn khó ngủ. ...

“Kiều Tịch Hoàn, cô có yên hay không?” Tiếng gầm giận dữ đột nhiên vang lên bên tai.

Kiều Tịch Hoàn giật nảy mình: “Anh là cái rắm a”

“Nếu cô còn động đây nữa thì cút sang phòng cách vách mà ngủ.”

“Tôi trừu chọc anh sao?. Tôi chỉ đụng đến bản thân tôi...”

“Cô cũng ảnh hưởng đến tôi rồi!” Sắc mặt của Cố Tử Thần cực kì đen.

Thân thể cô không ngừng ma sát ở trên thân thể của anh.

Người phụ nữ này thật không biết trời cao đất rộng!.

“Xấu tính” Kiều Tịch Hoàn tròn trắng hai mắt, xoay người quay mông về phía anh, không nhúc nhích.

Không gian im lặng được khoảng hơn nửa giờ...

“Cố Tử Thần...”

“Tôi hôm qua không để cho ai ngủ, bây giờ cô còn muốn như vậy?!” Cố Tử Thần vô cùng nóng nảy.

Anh vất vả lắm mới sắp ngủ được, thì người phụ nữ này lại tìm cách hành hạ anh!

“Anh hung dữ cái gì chứ!. Tôi muốn hỏi anh, Cố Tử Hàn có phải đặc biệt nhắm vào anh hay không?”

Cố Tử Thần đột nhiên trở nên im lặng.

Ánh mắt anh u ám dưới ánh đèn mờ nhạt như ẩn như hiện!

Kiều Tịch Hoàn làm thế nào để phát hiện ra?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 34: Trở Về Kiều Gia(1)

Đôi mắt thâm thúy của Cố Tử Thần khẽ nhúc nhích, không bình tĩnh nói:

“Cô quản nhiều quá rồi.”

“Tôi cảm thấy anh ta rất đề phòng tôi.” Kiều Tịch Hoàn lầm bầm.

“Đó là chuyện của cô.” Cố Tử Thần lạnh lùng nói.

Kiều Tịch Hoàn cau mày: “Tôi nói Cố Tử Thần...”

“Tôi muốn ngủ, tôi không muốn nghe bất luận âm thanh gì của cô nữa, nếu không cô cút sang phòng cách vách cho tôi.” Cố Tử Thần gần từng tiếng uy hiếp.

Kiều Tịch Hoàn méo miệng, hết sức khó chịu.

Căn phòng lại lần thứ hai rơi vào yên tĩnh, Kiều Tịch Hoàn nhắm mắt lại ngủ, nhưng suy nghĩ vẫn lung lay.

Cố Tử Hàn phòng bị cô, đương nhiên cô có thể cảm thấy rõ ràng. Hề cô có chút biến động nhỏ đều có thể dẫn tới sự chú ý của anh ta, hơn nữa chuyện của Cố Nguyên, cô dám chắc 80% là do Cố Tử Hàn âm thầm gây trò!

Chỉ là...

Đường đường là nhị thiếu gia của nhà họ Cố, hiện nay anh ta cũng là đứa con trai được coi trọng nhất, anh ta đặt tâm tư ở trên người cô, không phải là chuyện bé xé ra to sao?. Lý do duy nhất có thể giải thích chính là người Cố Tử Hàn phòng bị không phải là cô mà là người chồng trên danh nghĩa của cô- Cố Tử Thần. thậm chí cô còn hoài nghi, Cố Tử Hàn nghĩ là những biểu hiện của cô đều theo sự dai khiến của Cố Tử Thần.

Đôi mắt của cô căng thẳng!

Cố Tử Thần có khả năng gì mà khiến cho Cố Tử Hàn phòng bị như vậy?.

Chết tiệt!

Cố Tử Thần người đàn ông này quá thâm trầm, cô cảm thấy dù mình có tốn bao nhiêu công sức cũng không thể tìm ra manh mối trên người anh ta, từ lâu cô đã cảm thấy, người đàn ông này không đơn giản!

...

Sáng sớm hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn không biết tối hôm qua mình mất bao lâu mới ngủ được, sáng sớm lại bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô mệt mỏi mở to mắt, Cố Tử Thần cũng không biết rời giường từ khi nào, cô nặc tướng ngủ của mình không đẹp, nằm lẩn ra giữa giường tiếp điện thoại trong lúc mơ mơ màng màng:

“Alo”

“Chị, là em, Vi Vi” Bên kia truyền đến thanh âm của Dụ Lạc Vi.

Kiều Tịch Hoàn ngáp một cái, thờ ơ nói: “Chuyện gì?”

Dụ Lạc Vi bên kia tựa hồ sợ run một chút, trong trí nhớ, Kiều Tịch Hoàn sẽ không đối xử lạnh lùng với cô như thế, là 3 năm thật sự thay đổi quá nhiều sao?. Cô ta mím môi:

“Ba nói, sau khi chị ra tù thì chưa từng về nhà, hôm nay nếu như chị không có việc gì thì về nhà một chuyến đi.”

“Làm cái gì?” Kiều Tịch Hoàn vươn vai, từ trên giường ngồi dậy, tùy ý chuyển động cổ và bả vai của mình, cảm thấy rất nhừ nhối.

“Chị, ba gọi chị về còn cần có lý do sao? Chị bây giờ hơi quá rồi đấy.” Dụ Lạc Vi phát tính khí đại tiểu thư:

“Hơn nữa, sau khi ra tù chị cũng không về thăm trường bồi, nói ra không thấy ngượng sao?”

Kiều Tịch Hoàn phẫn nộ.

Cô ngượng?!

Người nên ngượng không phải là người họ Kiều bọn họ sao?!

Cô không rảnh để đấu võ mồm với con bé này, không chút để ý nói: “Đã biết, tối nay tôi sẽ về.”

“Ừm.”

Bên kia cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn tiện tay đem điện thoại để ở một bên.

Người của Kiều gia bình thường sẽ không nhớ tới cô, nhưng vào thời khắc quan trọng, sẽ nhớ tới.

Cô đứng lên từ trên giường, sau khi vào rửa mặt qua loa xong, thay đổi một bộ trang phục mới, ra cửa, xuống lầu.

Hai ngày nay, Ngôn Hân Đồng hết sức lấy lòng Tề Tuệ Phán, cơ hồ là đi theo bà như hình với bóng, khi cô đi tới phòng khách, thì nhìn thấy Ngôn Hân Đồng và Tề Tuệ Phán đang tập yoga.

“Mẹ.” Kiều Tịch Hoàn đi qua chào hỏi.

Tề Tuệ Phán nhàn nhạt gật đầu, trên mặt hơi lạnh nhạt, người 50 tuổi nhưng vóc người được bảo dưỡng vô cùng tốt, trong khoảnh khắc còn lộ ra chút gợi cảm.

“Chị dâu không biết thời gian sao?. Trễ thế này mới thức dậy?” Ngôn Hân Đồng lúc nào cũng cố ý châm chọc.

“Buổi tối còn phải giúp Tử Thần đi tiểu đêm, cho nên giấc ngủ cũng không ngon lắm. Chị cũng muốn dậy sớm để ăn điểm tâm sáng và luyện tập với mẹ, nhưng mà Tử Thần thông cảm cho chị, bảo chị ngủ nhiều thêm một chút, chị chỉ muốn chớp mắt thôi ai ngờ lại ngủ thiếp đi mất. Nhưng mà, em dâu, hôm trước em một đêm không về, nghỉ ngơi một buổi tối đã lấy lại sức rồi sao” Khoe mẽ Kiều Tịch Hoàn vẫn luôn duy trì nụ cười nhàn nhạt.

Sắc mặt Ngôn Hân Đồng lập tức đen lại.

Kiều Tịch Hoàn này, không mở bình thì biết trong bình có gì, biết rõ bây giờ cô đang cố gắng biểu hiện để bù đắp lại chuyện một đêm không về.

Kiều Tịch Hoàn đương nhiên biết, cô cũng không phủ nhận, cô đang cố ý!

“Buổi tối Tử Thần giãy vò con, thì buổi sáng con nên ngủ nhiều một chút, người trẻ tuổi chỉ cần không làm lỡ việc lớn, thì ngủ nướng một chút cũng là bình thường” Tề Tuệ Phân hơi thở mạnh nói.

Mấy ngày nay, Tề Tuệ Phân đối xử với Kiều Tịch Hoàn rất tốt, người sáng suốt cũng có thể nhìn ra được.

Sắc mặt Ngôn Hân Đồng đã đen lại càng đen, trong lòng vừa ghen tị vừa không cam lòng.

“Cảm ơn mẹ đã thông cảm. Đúng rồi mẹ ơi, em gái của con vừa gọi điện tới bảo con về nhà một chuyến, con ra tù lâu như vậy, quả thật chưa trở về thăm bố và dì của con.”

“Đi đi, để tránh có người nói sau lưng, nói nhà họ Cố chúng ta quá cường thế không để cho con dâu về nhà mẹ báo hiếu. Chị Trương”

Tề Tuệ Phân đột nhiên gọi người hầu: “Chị đem bình rượu Mao Đài mà mấy ngày trước khách hàng tặng cho lão gia, đưa cho thiếu phu nhân mang về nhà mẹ đẻ đi.”

“Dạ phu nhân”

Kiều Tịch Hoàn vội vàng nói cảm ơn, tiếp nhận bình rượu trong tay người hầu rồi rời khỏi phòng khách.

Ngôn Hân Đồng tức điên lên, có khi nào cô về nhà mẹ đẻ mà Tề Tuệ Phân bảo cô mang thứ gì đó về biếu cho bên nhà?!. Mỗi lần đều do cô tự xuất tiền túi ra mua, nhưng vẫn phải nói là bên chồng biếu quà, để có chút thể diện!

Càng nghĩ càng tức giận, trong lòng càng thêm hận Kiều Tịch Hoàn, hận không thể lập tức diệt trừ cái đing trong mắt này!

Kiều Tịch Hoàn ngồi xe của nhà họ Cố rời khỏi biệt thự Cố gia, trước khi về Kiều gia, cô xuống xe ở Hạo Hãn, cô cảm thấy mình nên lấy một thứ ở trên tay của người đàn ông Tiêu Dạ.

Cô trực tiếp đi vào khu vực “Kim Cương” của Hạo Hãn, nhưng đã bị nhân viên phục vụ ngăn lại.

“Thực xin lỗi tiểu thư, nơi này của chúng tôi không tiếp đãi người ngoài.”

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

Cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 35: Trở Về Kiều Gia(2)

Kiều Tịch Hoàn nhướng mày lên: “Tôi tìm Tiêu Dạ.”

Nhân viên công tác nhìn cô, tựa hồ đang đánh giá.

“Tôi tên là Kiều Tịch Hoàn, anh có thể nói với anh ta, tôi là bạn của Diêu Bối Địch.” Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng nói.

Nhân viên công tác do dự nửa phút, có lẽ vì nghe được tên của Diêu Bối Địch, cũng có thể vì khí thế tự nhiên phát ra từ người của Kiều Tịch Hoàn, xoay người đi đến căn phòng ở tận cùng hành lang, chỉ chốc lát sau, nhân viên công tác đi ra, thật cung kính nói:

“Kiều tiểu thư, mời.”

Kiều Tịch Hoàn đi theo nhân viên công tác, đi vào trong một căn phòng xa hoa.

Đôi mắt Kiều Tịch Hoàn vừa chuyển, nhìn thấy Tiêu Dạ ngồi ở chính giữa phòng bắt chéo hai chân, bên người ôm lấy một người phụ nữ ăn mặc khá gọi cảm, giờ phút này, anh ta đang thờ ơ nhìn cô.

“Ảnh chụp” Kiều Tịch Hoàn đi thẳng vào vấn đề nói.

Tiêu Dạ nhú mày lại, trong ánh mắt hiện lên tia đánh giá, nhưng giọng nói lại không chút để ý thậm ý còn mang theo vài phần lười nhác:

“Cô tựa hồ rất hiểu tác phong làm việc của tôi.”

“Cứ xem là như vậy đi.” Kiều Tịch Hoàn gạt đầu.

Kiếp trước, từng có vài lần giao thủ.

Hợp tác rất vui vẻ nhưng chỉ giới hạn ở mức độ công việc.

Về tư, cô rất chán ghét anh ta, bởi vì quan hệ của anh ta với Diêu Bối Địch.

“A Vũ.” Tiêu Dạ lạnh lùng gọi một cái tên: “Đem ảnh chụp hôm đó đưa cho cô ấy.”

“Dạ, đại ca” Người đàn ông tên là A Vũ cung kính lấy một phong bì thật dày từ trong túi công văn đưa cho Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn lấy ra nhìn thoáng qua, thỏa mãn cười: “Cảm ơn.”

“Đợi chút!” Tiêu Dạ từ trên ghế sofa đứng lên, bước từng bước đến gần, cách cô một khoảng không gần không xa, nhìn cô từ trên xuống dưới:

“Tôi cảm thấy tôi luôn bị cô dắt mũi, nếu như cô đã hiểu rõ tôi như vậy, chắc cũng biết tôi rất ghét cảm giác này.”

“Tiêu Dạ, anh không cần cố gắng phỏng đoán tôi là ai, bởi vì anh không đoán được. Không phải anh không đủ năng lực mà tôi căn bản không tồn tại ở trên thế giới này, anh có thể tưởng tượng, tôi chính là linh hồn trong truyền thuyết.” Kiều Tịch Hoàn xoay người muốn đi.

Tiêu Dạ lặng lẽ nhìn cô gái này.

Anh đã từng điều tra, nhưng quả thật không tìm thấy bất kì manh mối gì.

Nhưng mà... Linh hồn?

Anh cũng không tin ma quỷ, anh chỉ tin bản thân mình.

“Đứng rồi!” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên dừng bước lại, quay đầu nhìn anh, đôi mắt lại liếc nhìn người phụ nữ phía sau anh:

“Sáng sớm đã bắt đầu ăn thịt, anh không sợ ngấy sao?”

Mày của Tiêu Dạ nhú lại.

“Tôi thật sự thấy đáng tiếc cho Diêu Bối Địch.” Ném lại một câu, Kiều Tịch Hoàn đi nhanh rời khỏi.

Tiêu Dạ hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Trên thế giới này, chưa từng có người hiểu biết về anh như thế nhưng anh lại không biết gì về người đó!

Được lắm!. Đã lâu rồi, anh không có cảm giác kích thích như thế này!

....

Kiều Tịch Hoàn trở lại xe hơi của nhà họ Cố, đi thẳng đến Kiều gia.

Kiều gia đã từng rất huy hoàng ở Thượng Hải, nhưng mà kể từ khi bố của cô Kiều Vu Huy tiếp nhận xí nghiệp của gia tộc tới nay, liên tục tụt dốc, nhiều năm qua, đã đưa tập đoàn lâm vào tình trạng nửa sống nửa chết như ngày hôm nay, đừng nói là nhà quý tộc giàu có ở Thượng Hải, hầu như đã biến thành một xí nghiệp rỗng tuếch.

Xe đến nơi.

Kiều Tịch Hoàn xuống xe, nhìn biệt thự kiểu cũ trước mặt, diện tích của vườn hoa không lớn, cũng chỉ là hoa viên độc lập của căn nhà lớn, trang hoàng cũng trở nên cũ kĩ, nếu so với Cố gia, quả thật tiêu điều hơn nhiều.

“Chịu trở về rồi sao?” Kiều Tịch Hoàn đi vào phòng khách, chợt nghe thấy giọng của bố của cô – Kiều Vu Huy.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Kiều Vu Huy, vợ kế của ông Dụ Tĩnh và con gái kế của ông Dụ Lạc Vi.

Ba người đều không có biểu cảm gì, thậm chí trong mắt Dụ Tĩnh còn mang theo vẻ khinh thường.

Từ khi Dụ Tĩnh gả cho Kiều Vu Huy rồi chuyển vào nơi này, hình như vẫn luôn lộ ra vẻ mặt đó với Kiều Tịch Hoàn, phòng chừng trong cảm nhận của bà ta, Kiều Tịch Hoàn mãi mãi là một đại tiểu thư ngu ngốc, không có chỗ nào đúng, mà con gái ruột của bà ta Dụ Lạc Vi thông minh sắc sảo, giỏi giang, thành tích lại tốt, ngoại trừ diện mạo thì cái gì cũng hơn Kiều Tịch Hoàn gấp trăm lần, cảm giác về sự ưu việt rất rõ ràng.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn cười cười, cười đến vô hại:

“Bố, bố đang trách móc con sao?”

Sắc mặt Kiều Vu Huy khế biến, đang chuẩn bị mở miệng là lúc, Kiều Tịch Hoàn đột nhiên nói: “Con bị bỏ tù 3 năm, nhưng bố chưa hề đến thăm con một lần nha”

Sắc mặt của ông ta trầm xuống, vô cùng châm chọc nói: “Một đứa con gái khiến cho tao mất mặt, mày còn muốn tao vào tù thăm mày sao?”

“Một khi đã như vậy, con xuất hiện ở đây chỉ càng làm ba thêm sỉ nhục, con nên đi thì hơn.” Kiều Tịch Hoàn cười đến mức thoải mái, xoay người liền bước ra ngoài.

“Kiều Tịch Hoàn!” Kiều Vu Huy đột nhiên đứng lên từ trên ghế sofa, thanh âm rống giận rất lớn:

“Mày có thái độ gì?”

Kiều Tịch Hoàn dừng bước lại: “Thái độ của bố với con như thế nào, thì con đối với bố như thế ấy.”

“Mày!” Kiều Vu Huy thật sự không ngờ, một đứa con gái từng yếu đuối nhu nhược, bây giờ lại trở nên sắc bén như thế, khí phách như thế.

“Nếu như muốn tôi làm việc cho bố, tôi không cần bố phải đến cầu xin tôi, nhưng bố bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng ấy cho ai xem?. Nhiều năm như vậy, dù sao bố cũng nói tôi là một món hàng, mẹ tôi là tiện nhân, mà lúc nào người có thể giúp bố cũng là món hàng do tiện nhân sinh ra. Như vậy, bố không cảm thấy, mình ngay cả một món hàng cũng không bằng chứ?” Giọng nói của Kiều Tịch Hoàn không nặng không nhẹ, chậm rãi nói từng chữ.

“Kiều Tịch Hoàn, mày đang châm chọc tao!” Sắc mặt Kiều Vu Huy khủng bố đến dọa người.

“Tôi chỉ đang nhắc nhở bố. Có đôi khi làm chuyện gì cũng không nên quá tuyệt tình, sẽ gặp báo ứng đấy.” Đôi mắt Kiều Tịch Hoàn căng thẳng, lạnh lùng nói.

Kiều Vu Huy tức giận đến phát run, hận không thể cho cô một bạt tai.

Kiều Tịch Hoàn đã tiêu sái rời khỏi biệt thự nhà họ Kiều.

Lòng bàn tay cô đã đỏ mủ hôi.

Trong đầu cô hiện tại xuất hiện rất nhiều hình ảnh lúc nhỏ của Kiều Tịch Hoàn, hình ảnh vốn mơ hồ nhưng giờ phút này lại dần dần trở nên rõ ràng, trong khoảng khắc ấy, cô dường như có thể lý giải được vì sao “Kiều Tịch Hoàn” lại trở nên yếu đuối, và không biết làm gì như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 36: Kiều Tịch Hoàn Đã Chết

Kiều Tịch Hoàn ngồi trên xe của nhà họ Cố, cách biệt thự của Kiều gia càng ngày càng xa.

Thân thể hơi run rẩy của cô dần bình tĩnh trở lại.

Trước kia, mỗi lần trở về, Kiều Tịch Hoàn đều nom nớp lo sợ, cô sợ Kiều Vu Huy, sợ Dụ Tĩnh thậm chí sợ Dụ Lạc Vi, thật ra bọn họ không có động tay động chân với cô như hồi còn nhỏ, nhưng trong lòng cô vẫn có bóng ma, cho nên hễ là yêu cầu của Kiều gia, cô có thể làm nhất định sẽ làm, không thể làm cũng sẽ nghĩ cách hoàn thành.

Đương nhiên, Kiều Tịch Hoàn của bây giờ không sợ bất kỳ người nào trong nhà họ Kiều, chỉ là cảm giác kinh hồn bạt vía và sự run rẩy không tự chủ của thân thể này, cô hoàn toàn không thể nào khống chế được, bởi vì thân thể này khá nhạy cảm.

Đôi mắt cô nhìn những cánh sắc phồn hoa ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nói:

“Đến phố ăn Hồng Vận trên đường Thiên Kiều.”

“Được, đại thiếu phu nhân.” Lái xe cung kính gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn tự an ủi mình, ít nhất bây giờ người của Cố gia đã đối xử cung kính với cô.

Xe vững vàng đến nơi.

Kiều Tịch Hoàn xuống xe, đi vào đường Từ Lý bên trong phố.

Người rất nhiều, nhón nha nhón nháo.

Bước chân của Kiều Tịch Hoàn dừng ở trước một quán ăn, phía trên bảng hiệu là “Canh tiết vịt” bên trong không có nhiều người lắm, nhưng nhìn kỹ lại rất sạch sẽ.

Người chủ bếp phụ trách bên trong quán ăn là một người đàn ông trung niên, còn người phụ nữ trung niên chịu trách nhiệm chờ canh được nấu xong thì bung lên cho khách, ngoài ra còn có một đứa bé trai 8 tuổi đang ngồi chơi ô tô ở trên mặt đất, như rất nhiều những quán ăn bình dân khác ở Thượng Hải, đều do vợ chồng cùng nhau kinh doanh.

Người phụ nữ trung niên bung bát canh vịt cuối cùng xong thì nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn đứng ở miệng cửa, đôi mắt dừng lại một chút, quay đầu nhìn thoáng qua người đàn ông ở trong nhà bếp, sau đó bước nhanh ra ngoài, kéo Kiều Tịch Hoàn qua một bên.

“Con ra tù khi nào thế?” Người phụ nữ trung niên vội vàng hỏi.

“Được một thời gian rồi.”

“À” Người phụ nữ trung niên gật đầu, lại hỏi: “Tại sao hôm nay lại tới đây?”

“Đến thăm mẹ.” Kiều Tịch Hoàn nói, nhưng giọng điệu vẫn rất bình tĩnh.

“Có phải Kiều Vu Huy lại bảo con làm gì nữa không?” Người phụ nữ trung niên lo lắng, vội vàng hỏi.

“Không phải.” Kiều Tịch Hoàn lắc đầu.

Người phụ nữ trung niên nhẹ nhàng thở ra, bỗng nhiên như là nhớ ra chuyện gì đó, bà nói: “Sau này con đừng thường xuyên tới đây nữa, mẹ vẫn chưa nói chuyện này cho ông ấy biết.”

Ông ấy trong lời nói, chính là người chồng hiện tại của bà.

Cởi bỏ lớp quần áo hoa lệ trên người, trên mặt đã có thêm màu sắc hạnh phúc hơn là tiền bạc.

Kiều Tịch Hoàn chỉ nhìn bà.

“Là mẹ có lỗi với con, nhưng mà mẹ không biết làm thế nào cả.” Người phụ nữ trung niên thở dài, thúc giục nói.

“Con trở về đi, mẹ còn có việc.”

Nói xong, người phụ nữ trung niên xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Tôi đến chỉ muốn nói với bà, Kiều Tịch Hoàn con gái của bà đã chết rồi!” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói.

Người phụ nữ trung niên sợ run một chút, nhìn Kiều Tịch Hoàn từ trên xuống dưới: “Con nói cái gì?”

“Sau này tôi sẽ không đến đây nữa” Kiều Tịch Hoàn ném lại một câu rồi xoay người bước đi.

Cô cảm nhận được ánh mắt khác thường ở phía sau, nhưng cả người vẫn rất lạnh lùng.

Kiều Tịch Hoàn thật sự rất yêu mẹ của mình, hồi bé Kiều Vu Huy thường xuyên đi đánh bạc, nếu thua tâm tình không tốt sẽ trở về đánh mẹ của cô, Kiều Tịch Hoàn từng dùng thân thể nhỏ nhỏ để ôm lấy mẹ cô. Đến năm cô 6 tuổi, mẹ cô chịu không nổi đã rời xa cô mà đi, sau khi mẹ cô đi rồi, bố cô lại bắt đầu phát tác tính tình của mình lên trên người cô, có một lần bị đánh đến suýt chết, cô chạy ra khỏi Kiều gia đi tìm mẹ của mình, mẹ cô hung hăng ôm cô khóc một trận nhưng cuối cùng vẫn đưa cô trở về. Bởi vì mẹ cô không có khả năng nuôi cô.

Cho dù những tháng ngày ở nhà họ Kiều vô cùng thâm trầm, dù cho sau này hai người phụ nữ xa lạ bước vào khiến cho cuộc sống của cô trở nên hắc ám, thì cô vẫn không trách mẹ cô, cô chỉ mong mẹ của mình có thể sống tốt mà thôi.

Những tháng ngày đau khổ qua đi, cuối cùng mẹ của cô có thể gặp được một người đàn ông tốt, gả cho ông ấy, hai người cùng nhau mở một quán ăn nhỏ miễn cưỡng có thể sống qua ngày, trải qua cuộc sống như những người bình thường.

Cô quả thật không nên đi làm phiền bọn họ.

Lần sống lại này, trong cảm nhận của Kiều Tịch Hoàn đó là người duy nhất mà cô yêu thương tận tâm, cho nên muốn thay cô ấy đến thăm hỏi họ một tiếng, cuối cùng cô cũng làm xong.

Cô trở lại xe, xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh nhìn người phụ nữ trung niên hình như vẫn còn đứng đờ đẫn trong đám đông.

“Trở về Cố gia.” Kiều Tịch Hoàn thu hồi tầm mắt, lạnh lùng dặn dò.

Ấn nhẫn chịu đựng là Kiều Tịch Hoàn của trước đây!

Còn bây giờ thì không cần nữa rồi!

Xe đến biệt thự của Cố gia, Kiều Tịch Hoàn xuống xe nói với người tài xế:

“Hai chai rượu Mao Đài ở cốp xe phía sau, chú cầm về uống đi!”

“Đại thiếu phu nhân, cái này...” Lái xe có phần thụ sủng nhược kinh.

Tất cả mọi người đều biết thiếu phu nhân trở về đã không giống như lúc trước, nhưng mà hành động lần này khiến ông không đoán được cô đang nghĩ gì.

“Tặng cho chú đây, đừng có nhìn tôi như vậy.” Kiều Tịch Hoàn nhàn nhạt nở nụ cười sau đó xoay người đi vào biệt thự.

Kỳ thật cô là một người rất biết khen thưởng cấp dưới của mình, với lại khích lệ chính diện cũng không có ảnh hưởng tiêu cực gì, ngược lại còn làm cho mọi người vui vẻ, vì sao không làm!

Cô mỉm cười, đi vào trong phòng khách.

Trong phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng hét của một đứa bé.

“Cố Minh Lộ, đem món quà này trao đổi với Tiểu Bình Quà đưa cho tao!” Cố Minh Lý lớn tiếng gào thét, giọng nói cực kì bá đạo.

Cố Minh Lộ không nói gì.

“Mày cầm điếu rồi sao?! Hay là ngu ngốc?! Bảo mày đem quà của Tiểu Bình Quà đưa cho tao!” Cố Minh Lý ngang ngược kêu la:

“Mày không đưa cho tao, thì tao sẽ lục soát túi của mày.” Câu nói này rõ ràng mang theo uy hiếp.

Cố Minh Lộ cắn môi, buông cặp sách xuống, lấy ra món quà trao đổi mà cô giáo tặng đưa cho Cố Minh Lý.

Cố Minh Lý cầm ngựa gỗ nhỏ, rồi đẩy Cố Minh Lộ ra, Cố Minh Lộ lớn hơn Cố Minh Lý nửa tuổi, nhưng lại nhỏ con hơn Cố Minh Lộ, vì thế bị đẩy một cái ngã trên mặt đất.

“Mày đừng tranh Tiểu Bình Quà với tao, bởi vì mày căn bản không xứng, đồ đầu đất!” Cố Minh Lý từ trên cao nhìn xuống, thề lưỡi, sau đó cầm lấy con ngựa gỗ chạy lên lầu hai.

Khi Kiều Tịch Hoàn đi vào trong phòng khách, nhìn thấy Cố Minh Lộ ngồi ở trên mặt đất thu dọn túi sách nhỏ của mình, trên mặt không khóc cũng không náo, thu thập xong thì chuẩn bị đứng dậy đi lên lầu.

Những người hầu trong phòng khách thấy hai tiểu thiếu gia cãi nhau cũng không nhúng tay vào, hình như đã luyện thành thói quen!

Sắc mặt của Kiều Tịch Hoàn trầm xuống: “Cố Minh Lộ!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 37: Chuyện Của Cố Minh Lộ Do Tôi Quyết Định!

Những người hầu làm việc trong phòng khách đều bị thanh âm của cô làm cho giật mình, mọi người im lặng không nói gì, không dám phát ra tiếng động.

Cố Minh Lộ nghe tiếng của Kiều Tịch Hoàn thì cả người liền hoảng sợ, quay đầu lại nhìn cô:

“Mẹ.”

“Qua đây!” Thanh âm của Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng.

Cố Minh Lộ rất ngoan ngoãn tiêu sái đi qua đứng ở trước mặt cô, giống như đứa bé phạm lỗi, vô cùng ngoan ngoãn.

“Vì sao vừa nãy Cố Minh Lộ bảo con giao thứ gì đó ra, con lại không từ chối?” Thanh âm của Kiều Tịch Hoàn có chút nghiêm khắc.

Cố Minh Lộ nhìn cô: “Con không muốn so đo với em trai.”

“Cố Minh Lộ, con thành thật nói cho mẹ biết, là con không muốn so đo với nó hay là con sợ bị nó đánh?”

Cố Minh Lộ im lặng, nửa ngày sau bỗng nhiên nói: “Ba nói, đứa trẻ ngoan sẽ không đánh nhau, cho nên vì con không muốn đánh lộn với Cố Minh Lộ, vì vậy mới đem ngựa gỗ giao cho nó.”

Trong phút chốc, Kiều Tịch Hoàn tức giận đến phát run: “Ba dạy con?. Hề là Cố Minh Lý?”

Cố Minh Lộ không biết vì sao cô lại tức giận như vậy, chỉ gật đầu.

Kỳ thật cậu cũng không có nhiều ấn tượng về mẹ, bởi vì năm cậu được 2 tuổi cô đã không còn ở Cố gia, từ bé đến giờ cậu đều sống như vậy, mọi người trong nhà đều yêu thương Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt, cậu đã tập thành thói quen rồi!

Chết tiệt!. Kiều Tịch Hoàn trực tiếp đi lên lầu hai.

Cố Minh Lộ không hiểu ra sao nhìn theo mẹ của mình, nhưng đầu cậu cũng không nghĩ nhiều như vậy, cũng theo lên lầu rồi trở về phòng của mình.

Kiều Tịch Hoàn tràn đầy tức giận đẩy cửa phòng của Cố Tử Thần ra, nhìn anh thành thói vui vẻ ngồi ở trên xe lăn, cửa đột nhiên bị đẩy mạnh ra.

Cố Tử Thần nhú mày nhìn cô: “Lại lên con gì thế?!”

“Cố Tử Thần, Cố Minh Lộ không phải là con trai ruột của anh sao?. Tại sao anh lại dạy thằng bé như vậy?” Kiều Tịch Hoàn trực tiếp đi vào vấn đề.

Cố Tử Thần nhú chặt mày nhưng cũng không quan tâm.

“Anh có biết Cố Minh Lộ bị Cố Minh Lý bắt nạt không?!”

“Đó là chuyện của những đứa trẻ cùng tuổi, chỉ có bọn chúng mới biết cách giải quyết.” Cố Tử Thần tựa hồ không muốn nhiều lời.

“Anh bảo một đứa trẻ 5 tuổi tự giải quyết chuyện của mình?. Cố Tử Thần, anh quá xem trọng con trai của mình rồi!” Kiều Tịch Hoàn châm chọc cười.

Sắc mặt Cố Tử Thần biến đen: “Ai chẳng từ 5 tuổi lớn lên?”

“Bộp”

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên đánh một đấm vào ngực Cố Tử Thần, sức lực không nhỏ, Cố Tử Thần bị đau đến ôm ngực, cảm thấy cô gái này quả thật có bệnh!. Sắc mặt càng thêm khó coi.

“Kiều Tịch Hoàn, cô nổi điên làm cái gì?” Cố Tử Thần hét lên.

“Không phải anh nói với Cố Minh Lộ, đứa trẻ ngoan là không nên đánh nhau sao?!. Tôi cũng không thừa nhận mình là đứa trẻ ngoan, vì vậy tôi có thể đánh anh, anh chịu đòn thì có ngon đừng có đánh trả.” Nói xong lại hung hăng đánh anh ta thêm một đấm nữa.

Cố Tử Thần ôm lồng ngực của mình, nhin không được ho 2 tiếng: “Kiều Tịch Hoàn, rốt cuộc cô muốn như thế nào?!”

“Ngựa hiền thì bị người cười, người hiền thì hay bị bắt nạt!. Chuyện của Cố Minh Lộ tôi sẽ tự quyết định, anh đừng có nhúng tay vào.” Kiều Tịch Hoàn trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Cố Tử Thần hung hăng nhìn bóng lưng của cô.

Cái cô gái này!

Anh xoa lồng ngực đau đớn của mình, từ khi Cố Minh Lộ được sinh ra, từ trước đến giờ Kiều Tịch Hoàn không hề xem trọng Cố Minh Lộ, thậm chí có một khoảng thời gian phút lơ đãng bé, khi nào cô lại bắt đầu quan tâm đến Cố Minh Lộ như vậy?!

Khóe miệng anh mấp máy, đẩy xe lăn đi ra khỏi cửa.

Trên hành lang, Kiều Tịch Hoàn trực tiếp đi vào phòng của Cố Minh Lộ.

Cố Tử Thần do dự một chút, xoay người đi xuống lầu dưới.

Bên trong phòng, Kiều Tịch Hoàn ngồi ở trên giường của Cố Minh Lộ, Cố Minh Lộ đang làm bài tập ở trên bàn, bởi vì Kiều Tịch Hoàn xuất hiện nên có phần không tập trung.

“Tiểu Bình Quả là ai?” Kiều Tịch Hoàn hỏi cậu.

“Trong lớp có một bạn nữ. Bộ dáng rất đáng yêu, khuôn mặt hồng hồng, giống như Tiểu Bình Quả*.” Cố Minh Lộ trả lời.

Tiểu Bình Quả: quả táo nhỏ.

“Cố Minh Lý thích con bé đó sao?” Kiều Tịch Hoàn lại tiếp tục hỏi.

“Bạn cùng lớp đều thích Tiểu Bình Quả. Bạn ấy rất đáng yêu, nhưng biểu hiện của Cố Minh Lý rõ ràng hơn, em ấy không thích những bạn học khác chơi với Tiểu Bình Quả.” Cố Minh Lộ chắc chắn giống như một đứa bé 5 tuổi, bởi vì nói đến đây cậu cũng có chút tức giận bất bình.

Kiều Tịch Hoàn mấp máy môi: “Con cũng muốn lấy lòng Tiểu Bình Quả sao?”

Cố Minh Lộ suy nghĩ một chút nói: “Không muốn.”

“Vì sao?”

“Con không thích cướp đồ của Cố Minh Lý.” Cố Minh Lộ nói: “Lần trước con đoạt xe của Cố Minh Lý, đến trường em ấy đã tìm bạn học đánh con một trận.”

“Cái gì?!” Kiều Tịch Hoàn suýt nữa bật dậy từ trên giường: “Vì sao không nói với mẹ!”

Cố Minh Lộ kinh ngạc nhìn bộ dạng kích động của Kiều Tịch Hoàn, được một lúc lâu mới nói:

“Bố nói, đàn ông con trai phải kiên cường, chuyện gì cũng phải học cách nhẫn nại.”

“Con chỉ mới 5 tuổi, cũng chưa phải là đàn ông con trai.” Kiều Tịch Hoàn lửa giận ngút trời, trong lòng không khỏi âm thầm mắng chửi Cố Tử Thần, con của anh bị ức hiếp là đáng đời!

“Con có...” Mặt của Cố Minh Lộ hơi hồng lên: “Hơn nữa ba nói con là đàn ông con trai...”

“Không được nhắc đến ba.” Kiều Tịch Hoàn cắt ngang lời của cậu: “Bây giờ mẹ nói cho con biết, sau này Cố Minh Lý có ức hiếp con thì con phải nói cho mẹ biết, nếu như mẹ biết con bị ức hiếp nhưng lại nhịn nhục không nói, cẩn thận mẹ sẽ đánh vào mông nhỏ của con!”

“Dạ.” Cố Minh Lộ gật đầu.

“Ngoan ngoãn làm bài tập đi.” Kiều Tịch Hoàn rời khỏi phòng của Cố Minh Lộ.

Cô vừa đi xuống lầu, vừa suy nghĩ.

Trong nhà này đã trở thành thiên hạ của Cố nhị thiếu gia mất rồi!

Khóe miệng cô cong lên một chút, có phần khinh thường!

Bước chân vừa mới đi đến dưới lầu, đã nhìn thấy Cố Tử Tuấn đi vào phòng khách còn có người con gái đi phía sau anh ta Dụ Lạc Vi.

Đôi mắt cô dừng lại một chút.

Dụ Lạc Vi nhu thuận đi theo Cố Tử Tuấn, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn thì rất kích động, từ phía sau Cố Tử Tuấn chạy đến, làm nũng lơi kéo tay Kiều Tịch Hoàn: “Chị, hôm nay chị về nhà vì sao lại vội vàng như vậy, em chưa kịp nói chuyện với chị.”

Kiều Tịch Hoàn nhú mày lại, nhìn thoáng qua Cố Tử Tuấn.

“À, mẹ bảo em mang Vi Vi đến nhà ăn cơm.” Cố Tử Tuấn nói.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu nói với Dụ Lạc Vi: “Em với Tử Tuấn đang yêu nhau sao?”

Sắc mặt Dụ Lạc Vi phấp phồng, mang theo sự ngượng ngùng của thiếu nữ.

Cố Tử Tuấn cà lơ phất phơ đi qua bên người các cô: “Ai biết được?. Em đi gọi mẹ xuống đây.”

Sắc mặt Dụ Lạc Vi dừng một chút, hơi trắng bệch vì lúng túng.

Kiều Tịch Hoàn đẩy tay Dụ Lạc Vi ra, lạnh nhạt nói: “Chúng ta đến sofa ngồi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 38: Chỉ Là Chơi Đùa Mà Thôi

Trong phòng khách biệt thự Cổ gia.

Kiều Tịch Hoàn đưa Dụ Lạc Vi ngồi xuống sofa, Dụ Lạc Vi càng tỏ ra bộ dạng thực nữ ngay cả dáng ngồi ở trên ghế sofa cũng rất nũng nịu, giống những cô gái nhỏ. So với dáng vẻ ở Kiều gia, quả nhiên khác nhau một trời một vực.

Tề Tuệ Phân và Cố Tử Tuấn từ trên lầu đi xuống. Tề Tuệ Phân vẫn duy trì hình tượng quý phu nhân đoan trang, tuy rằng trên mặt mang theo nụ cười hòa ái nhưng mà lộ ra rất có khí phách.

“Dì.” Dụ Lạc Vi vừa nhìn thấy Tề Tuệ Phân đi tới vội vàng đứng lên chào hỏi.

Tề Tuệ Phân gật đầu, lộ ra vẻ cao quý nói: “Ngồi đi.”

“Cám ơn dì.” Dụ Lạc Vi cười thật ngọt ngào, biểu hiện tốt dáng vẻ của tiểu thư khuê các.

Vài người ngồi ở trên sofa.

Tề Tuệ Phân không có mở miệng nói chuyện, cũng không ai dám chủ động mở miệng.

Không gian tựa hồ có chút im lặng, khiến Dụ Lạc Vi hơi khẩn trương.

“Vi Vi.” Tề Tuệ Phân rốt cục cũng mở miệng, giọng nói mãi mãi không nóng không lạnh, ngữ điệu cũng không nhanh không chậm.

“Dạ, dì.”

“Nghe nói con từ Hàn Quốc trở về mấy ngày rồi.” Tề Tuệ Phân hỏi.

“Dạ được vài ngày rồi.”

“Tại sao không đến nhà chơi?. Lúc chị của con mới gả đến Cổ gia, con cũng thường xuyên đến đây chơi.” Tề Tuệ Phân nhìn qua rất thân thiết.

“Trở về mấy ngày, con phải học xử lý chuyện làm ăn của ba con, ba con lớn tuổi rồi, muốn con học tập thật tốt để giúp đỡ cho ông ấy.” Dụ Lạc Vi cười trả lời, vội vàng lấy lòng nói:

“Sau này con sẽ thường xuyên đến chơi với dì.”

“Đến chơi với dì thì không cần, nhưng con là em gái của Hoàn Hoàn, là thông gia của Cổ gia, nên đi lại nhiều hơn.” Tề Tuệ Phân nói thẳng.

Nụ cười trên mặt Dụ Lạc Vi thoáng cái cứng đờ, giống như bị chậu nước lạnh tạt thẳng vào mặt, cô cảm thấy chỉ có thể dùng nụ cười để che giấu sự xấu hổ trong lòng, ngượng ngùng cười:

“Dạ.”

“Đúng rồi, Vi Vi, con đã 23 tuổi rồi, có bạn trai chưa?” Tề Tuệ Phân nhìn như quan tâm hỏi.

“Con...” Dụ Lạc Vi đem ánh mắt đặt ở trên người Cố Tử Tuấn.

Cố Tử Tuấn hoàn toàn không có nghe thấy bọn họ đang nói cái gì, cảm động bắt đầu chơi trò chơi, căn bản không quan tâm đến bất kỳ phản ứng của người nào.

“Con nhìn chị của con xem, 19 tuổi đã gả vào nhà họ Cổ rồi. Tuy rằng phụ nữ bây giờ tán thành việc kết hôn muộn. Nhưng vẫn phải tìm bạn trai rồi, Tử Tuấn.” Tề Tuệ Phân đột nhiên gọi tên Tử Tuấn.

Đôi mắt Dụ Lạc Vi sáng lên.

“Từ bé, con đã chăm sóc cho đứa em gái này, bên cạnh con thấy có đứa bạn nào tốt thì giới thiệu cho con bé 1 người đi.” Giọng nói của Tề Tuệ Phân hơi trách cứ nói.

Sắc mặt của Dụ Lạc Vi thay đổi một chút, nhưng muốn giấu cũng không che giấu được.

“Ở đâu có giới thiệu tốt như vậy?” Cố Tử Tuấn có chút không kiên nhẫn nói.

“Tại sao lại không, không phải con có người bạn họ Chương à?. Mẹ thấy cậu ta cũng không tệ, trong nhà làm mua bán nhỏ, bản thân lại là nhân viên công vụ, bình tĩnh, vững vàng, thật tốt. Cũng khá môn đăng hộ đối với nhà Vi Vi. Hôn nhân muốn hạnh phúc thì phải môn đăng hộ đối mới được, con nói có phải không Vi Vi?” Tề Tuệ Phân hòa ái, dễ gần hỏi Dụ Lạc Vi.

Dụ Lạc Vi cảm thấy, sắc mặt đều đã trắng bệch.

Nếu như đến đây còn không hiểu ý của Tề Tuệ Phân muốn nói thì Dụ Lạc Vi cô chính là con ngốc, rõ ràng chính là chê xuất thân của cô không xứng với

Cố Từ Tuấn.

“Có thể là vậy.” Dụ Lạc Vi kiên trì trả lời, trong lòng lại có đủ loại khó chịu.

Cô biết Kiều gia không thể so với Cố gia, nhưng điều kiện của bản thân cô tốt như vậy, từ bé thành tích đã xuất sắc, cô tự mình đạt học bổng đến Hàn Quốc du học, cũng học quản lý kinh doanh. Diện mạo lại xinh xắn, tri thức hiểu lễ nghĩa, ít nhất tốt hơn gấp một trăm lần so với bộ dạng ngu ngốc của Kiều Tịch Hoàn, dựa vào cái gì Kiều Tịch Hoàn có thể gả vào Cố gia còn cô lại không thể!

Đôi mắt cô căng thẳng nhưng làm thế nào cũng không nuốt trôi cục tức này!

“Hôm nay Cố Diệu hẹn vài người bạn làm ăn ăn cơm, bác cũng phải đi, Vi Vi buổi chiều con ở lại ăn cơm rồi về, bác bảo tài xế đưa con về, đừng khách sáo nha.” Biểu hiện của Tề Tuệ Phân hết sức gần gũi.

Trong lòng suy nghĩ cái gì, tất cả mọi người đều biết rõ.

Lần này Dụ Lạc Vi đến Cố gia, đã bị mất hết mặt mũi, trong lòng cũng nhận lấy vô vàn sỉ nhục.

Cho nên lúc sau khi Tề Tuệ Phân rời đi, cô ta cũng vội vã ra về.

Cố Từ Tuấn cũng không nói gì, chỉ treo cao biểu cảm như mọi chuyện hoàn toàn chẳng liên quan gì đến mình.

Kiều Tịch Hoàn nhấp nháy môi: “Câu với Dụ Lạc Vi đang nói chuyện yêu đương sao?”

Cố Từ Tuấn nhướn mày: “Chị nói gì đấy?”

“Tôi làm sao mà biết?” Kiều Tịch Hoàn tròn trĩnh hai mắt.

“Mọi người chỉ chơi đùa mà thôi.” Cố Từ Tuấn đuổi người đứng lên, quay đầu, bỗng nhiên rất nghiêm túc nói:

“Nếu so sánh, tôi càng thích chơi với chị hơn.”

Kiều Tịch Hoàn thờ ơ nhìn anh ta.

“Hãy khuyên nhủ em gái của chị thật tốt đi, tôi không có cảm giác với cô ta, bằng không sao tôi lại dẫn cô ta về để mẹ tôi...” Cố Từ Tuấn chậm rãi nói, khóe miệng lại nhếch lên: “Chỉ có điều, con người của tôi, ai đến cũng đều không cự tuyệt, nếu như ai thích chơi, thì tôi cũng rất sẵn sàng.”

Nói xong Cố Từ Tuấn xoay người lên lầu.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của Cố Từ Tuấn, suy nghĩ cũng cảm thấy không cần thiết phải xen vào việc của người khác.

Đối với Dụ Lạc Vi, cô cũng không có lòng tốt đến mức đó.

...

Hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn gần đây rất thích ngủ nướng, sáng nay lại dậy rất sớm, thậm chí người bên cạnh còn đang ngủ say.

Nhưng mà, chỉ một tiếng động của cô, người đó bỗng nhiên mở to mắt, dường như người ngủ say không phải là anh ta, khi mở mắt ra không có mang theo bất kỳ cảm giác uể oải nào, thậm chí ánh mắt có chút sắc bén.

“Cô dậy sớm như vậy làm gì?” Cố Từ Tuấn hỏi cô, lộ ra vẻ tỉnh táo.

“Có việc, chuyện của khi con anh cứ mặc kệ” Kiều Tịch Hoàn từ trên giường đứng dậy, vọt vào toilet rửa mặt, sau đó nhanh chóng thay một bộ quần áo khác ra khỏi phòng, trực tiếp đi ra cửa chính.

Một chiếc xe hơi màu đen đang đậu ở trước cửa. Lái xe đang dựa trên cửa xe chờ đợi, nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn đi tới vội đứng thẳng thân thể.

“Đại thiếu phu nhân.”

“Chiếc xe này có phải dùng để đưa Cố Minh Lộ đi học không?” Kiều Tịch Hoàn trực tiếp hỏi.

Lái xe chi chi ngô ngô, có chút khiếp đảm nói: “Vốn là vậy, nhưng sau đó Cố Minh Lộ thiếu gia nói cứ để cho Cố Minh Lý thiếu gia ngồi, cho nên hiện tại... Hiện tại chính là dùng để chở Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt tiểu thư đi học.”

Kiều Tịch Hoàn mím chặt môi, quả nhiên là như thế, đôi mắt cô căng thẳng: “Từ giờ trở đi, chiếc xe này chỉ dùng để chở Cố Minh Lộ đi học thôi, nếu như thằng bé không đi thì anh cứ để trống cho tôi. Nếu như có người không thuận theo thì anh cứ gọi điện thoại cho tôi, tôi đưa số điện thoại cho anh.” Nói xong, Kiều Tịch Hoàn đọc một dãy số.

Lái xe vội vàng nhớ kỹ.

Kiều Tịch Hoàn dặn dò xong, trở về phòng tiếp tục ngủ ngon.

Con người của cô hơi lười, thời điểm không có chuyện gì thì thường xuyên ngủ.

Cố Tử Thần bị Kiều Tịch Hoàn làm không hiểu ra sao cả, chẳng qua là khi Kiều Tịch Hoàn đi vào giấc ngủ lần nữa, thì anh đã rời giường.

Kiều Tịch Hoàn ngủ đến 9 giờ, thì nhận được điện thoại của lái xe.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

Lão hồ không phát uy, thì bọn họ tưởng cô là mèo bệnh sao!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 39: Giành Thắng Lợi

Kiều Tịch Hoàn bị tiếng điện thoại của tài xế đánh thức.

Cô cúp điện thoại, chậm rãi rời giường, chậm rãi rửa mặt rồi mới thành thoi đi ra cửa lớn của biệt thự.

Ngôn Hân Đồng đang dẫn 2 đứa con của cô ta tức giận muốn học máu đứng ở cửa lớn. Đoán chừng là cô ta kêu tài xế lái xe nhưng tài xế không đi cho nên tức giận đến dẫm chân, nhìn thấy bộ dạng Kiều Tịch Hoàn thoải mái xuất hiện, sắc mặt tức giận càng thêm rõ ràng, cô bước về phía Kiều Tịch Hoàn, đối diện với cô, hung hăng nói:

“Kiều Tịch Hoàn, cô muốn chống lại tôi ở khắp nơi có phải không?”

“Tôi chống lại em khi nào, em đâu?” Kiều Tịch Hoàn nhảm chán vuốt tóc của mình, không chút để ý nhìn thoáng qua Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt:

“Em đâu này, đã mấy giờ rồi mà cô còn chưa cho bọn nhỏ đi học, trốn học thì thật không tốt đâu!”

“Kiều Tịch Hoàn!” Ngôn Hân Đồng hét chói tai, tức giận đến phát run: “Không phải cô cố tình sao, cô biết chiếc xe này dùng để đưa Minh Lý và Minh Nguyệt đi học, bây giờ cô lại cố tình không cho bọn chúng dùng xe, có phải không?”

“Em oan uổng cho tôi quá rồi!. Lần trước mẹ dặn chiếc xe này dùng để chở Minh Lộ đi học, Minh Lý dùng lại khi nào thế?. Mẹ có biết không?” Kiều Tịch Hoàn vô tội hỏi.

“Cô cô... Cô đừng dùng mẹ để uy hiếp tôi!” Ngôn Hân Đồng hung hăng nói.

“Em đâu, không phải chị kiêu ngạo mà chị chỉ vì muốn tốt cho em, em nghĩ lại xem, dù sao mẹ cũng là phu nhân của Cố gia, bà nội của bọn trẻ, tại sao em lại nhiều lần khiêu khích uy tín của mẹ thế, đem lời nói của mẹ bỏ vào tai này lọt ra tai kia. Em nghĩ mẹ vẫn không thể trách móc em sao?!. Được rồi, đừng tức giận, sớm đưa bọn trẻ đi học đi, chuyện lần này chị sẽ không nói lại với mẹ.” Kiều Tịch Hoàn còn làm ra vẻ rất độ lượng nói.

Ngôn Hân Đồng tức giận đến nóng nảy.

Vì sao Kiều Tịch Hoàn sau khi ra tù thì giống như thay đổi thành một người hoàn toàn khác?. Nói chuyện khiến cho cô không phản bác lại được, không chiếm được tiện nghi gì, chỉ có thể hung hăng nhìn cô ta!

Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt nghe bọn họ cãi nhau, có phần sốt ruột hỏi Ngôn Hân Đồng: “Mẹ, khi nào chúng ta có thể đi, Tiểu Bình Quả còn đang đợi con ở trường.”

“Tiểu Bình Quả là quả táo thối gì, hôm nay không có xe, trở về biệt thự cho mẹ, không có đi học gì hết.” Ngôn Hân Đồng tức giận nói.

“Oa, huhu, không muốn!” Cố Minh Lý lập tức khóc lóc: “Tiểu Bình Quả nói không thích học sinh trốn học, con muốn đi nhà trẻ, con muốn đi!. Bằng không Cố Minh Lộ sẽ đoạt mất Tiểu Bình Quả, con không muốn...”

Vừa khóc vừa ngồi trên mặt đất náo loạn, bộ dạng không hề có giáo dục.

Kiều Tịch Hoàn cười lạnh một cái, xoay người đi vào biệt thự.

Ngôn Hân Đồng nhìn bóng lưng của cô, rồi lại nhìn con trai và con gái của mình: “Khóc khóc khóc, trở về biệt thự ngay lập tức, già vờ đáng thương thì đi tìm bà nội của các con!. Ngay lập tức!”

Cố Minh Lý không thuận theo, vẫn ngồi trên mặt đất không chịu đứng dậy.

Ngôn Hân Đồng tức giận, trực tiếp ôm Cố Minh Lý vào rồi thấp giọng nói với Cố Minh Nguyệt: “Tự mình đuổi theo đi.”

Cố Minh Nguyệt chu môi lên, không vui đuổi theo.

Kiều Tịch Hoàn chân trước vừa mới đi vào phòng khách, đã nghe thấy thanh âm liễu mạng gào khóc của Cố Minh Lý ở phía sau, lúc này Tề Tuệ Phân từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy cháu nội bảo bối của mình đang khóc, thì sắc mặt trầm xuống:

“Hân Đồng, tại sao con lại bế Minh Lý?!. Vì sao Minh Lý lại khóc đau lòng như vậy?”

Cố Minh Lý vừa nghe thấy giọng nói của Tề Tuệ Phân đã vội vàng thoát khỏi vòng ôm của Ngôn Hân Đồng, chạy tới ôm đùi của bà, khóc nói:

“Mẹ không cho con đi học.”

“Ngoan, đừng khóc.” Tề Tuệ Phân cúi đầu an ủi rồi ngẩng đầu nhìn Ngôn Hân Đồng: “Tại sao con không cho tụi nó đi học?”

“Mẹ, mẹ không biết, Minh Lý mỗi ngày đều ngủ muộn, giờ này mới ra khỏi cửa, con đang dạy cho nó một bài học.”

“Lúc này đi học, ngồi xe chỉ mất vài phút, có thể đến trễ bao lâu?!” Tề Tuệ Phân trách cứ: “Con chỉ thích chấp nhặt những việc nhỏ mà không biết nghĩ đến những việc lớn.”

“Mẹ, mẹ quên rồi sao?. Xe trước đây chở Minh Lý và Minh Nguyệt đi học, mẹ đã giao lại cho Minh Lộ rồi. Nhưng mà thằng bé này lại không cần, cần hẳn hơn so với người khác, toàn muốn tự mình đi bộ đến trường. Con muốn dùng xe bỏ trống để đưa Minh Lý và Minh Nguyệt đi học, nhưng buổi sáng hôm nay, chị dâu đột nhiên dặn dò tài xế, cho dù Minh Lộ không ngồi xe, cũng không được dùng xe, con nghĩ đến thói quen ngủ nướng của Minh Lý cho nên mới tức giận.” Ngôn Hân Đồng vẫn cố gắng nói, nói hai ba câu lại chĩa mũi nhọn về phía Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn cười thầm, không có nhìn Tề Tuệ Phân mà trực tiếp nói với Ngôn Hân Đồng: “Em dâu, em đang trách móc sự sắp xếp của mẹ sao?”

Bỗng nhiên bị chụp mũi, cả người Ngôn Hân Đồng chợt ngẩn ra: “Chị dâu, chị không nên giải thích sai ý của em?”

“Chị làm như vậy cũng vì nghe theo sự sắp xếp của mẹ thôi. Trước đó không phải mẹ đã nói sao?. Cho em dùng chiếc xe kia, chị nghĩ em sa thải tài xế là vì muốn tự mình lái xe đưa Minh Lý và Minh Nguyệt, không ngờ em dâu cũng muốn nhàn hạ.” Kiều Tịch Hoàn ném trách nhiệm lại cho Ngôn Hân Đồng một cách sạch sẽ.

“Em không có nhàn hạ, em chỉ cảm thấy không cần thiết...” Ngôn Hân Đồng phản bác nhưng giọng điệu có phần vô lực.

“Em cảm thấy sự sắp xếp của mẹ không cần thiết sao?”

“Không, không phải!” Ngôn Hân Đồng vội vàng giải thích, có chút nóng nảy: “Mẹ, là chị dâu vu hãm cho con, con thật sự không có nghĩ như vậy, thật sự không có.”

Sắc mặt Tề Tuệ Phân không được tốt, bà nói với Ngôn Hân Đồng: “Ngôn Hân Đồng, trong khoảng thời gian này rốt cuộc con bị làm sao vậy?. nhàn rồi không có chuyện gì làm nên gây sự sao?. Từ khi chị dâu con ra tù đến bây giờ, con đều gây khó dễ cho nó khắp nơi, tại sao con lại không biết khoan dung chút nào vậy, mẹ thật sự rất thất vọng về con!”

“Mẹ...Không phải con...”

“Đừng nói nữa. Xe đã sắp xếp rồi, mẹ không muốn nói thêm lần nào nữa. Còn nữa, lái xe do con tự mình sa thải là do con chấp nhặt, sau này con tự mình lái xe đưa Minh Nguyệt và Minh Lý, đừng để mẹ nghe thấy chuyện con không cho Minh Nguyệt và Minh Lý đến trường.” Tề Tuệ Phân gần từng tiếng, trong thanh âm mang theo chút nghiêm khắc.

Ngôn Hân Đồng cắn môi, gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn cười nhẹ, cười đến mức xinh đẹp, lộng lẫy như vậy.

Ngôn Hân Đồng hận không thể rút toàn bộ xương của cô ta! Hận không thể nhìn cô ta tự đi tìm chết!

“Không nghe lời dạy của người già, chịu thiệt ngay trước mắt.” Kiều Tịch Hoàn nói khế bên tai Ngôn Hân Đồng, giọng nói vô cùng đắc ý.

Còn Ngôn Hân Đồng thì cực kì tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 40: Một Chút Bồi Thường

Ngôn Hân Đồng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Kiều Tịch Hoàn vui vẻ đi lên lầu.

Tề Tuệ Phân ném lại một câu: “Lập tức đưa bọn nhỏ đến trường.” Nói xong, cũng vội việc mà đi.

Ngôn Hân Đồng tức giận đến đòi mạng, từ nhỏ đến lớn cô được nâng niu ở trong lòng bàn tay, chưa từng chịu qua tức giận như vậy, nhớ tới vừa rồi Kiều Tịch Hoàn điệu võ giương oai, nhớ tới Tề Tuệ Phân trách cứ, cả người kiềm nén lửa giận đến phát run.

Ngôn Hân Đồng dẫn Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt đi ra ngoài, dùng chiếc xe già đến tám búi chở bọn chúng đi học. Càng nghĩ càng tức giận, nếu như Kiều Tịch Hoàn ở trước mặt cô, cô ko dám chết cô ta cô không phải là Ngôn Hân Đồng!

Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt mơ hồ biết mẹ đang tức giận nên không dám mở miệng, sau khi Ngôn Hân Đồng đưa 2 đứa đến nhà trẻ thì lái xe rời đi.

Cô treo tai nghe lên, bấm điện thoại.

“Chị Hân Đồng?” Bên kia là tiếng của Dụ Lạc Vi.

“Chị nghe nói, buổi chiều hôm qua em có đến biệt thự Cố gia?” Thu liễm tức giận xong, giọng nói có chút thân thiết.

“Vâng.” Bên kia có phần suy sụp.

“Nghe nói, mẹ cố tình làm khó dễ em hả?” Ngôn Hân Đồng quan tâm hỏi.

Bên kia im lặng, không có nói chuyện.

“Thực ra mẹ rất có ấn tượng tốt với em, trước đây vẫn thường xuyên nhắc về em với Tử Tuấn, mẹ nói em là cô gái ngoan. Em không hoài nghi vì sao mẹ lại ghét em sao?”

“Chị Hân Đồng, chị có ý gì?” Dụ Lạc Vi mơ hồ đoán được gì đó, nhưng không dám nói ra.

“Em có biết, chị luôn luôn thích em, không chỉ vì em là em gái của chị dâu, mà là thật sự coi em là chị em tốt. Cho nên có một vài lời nói ra, em ngàn vạn lần đừng khách sáo.”

“Chị Hân Đồng nói những lời này mới là khách sáo, có chuyện gì chị cứ nói thẳng với em đi.”

“Chuyện của em và Tử Tuấn, Kiều Tịch Hoàn chắc chắn đã ở bên trong nói ra nói vào, em nghĩ xem, từ khi em vào Kiều gia thì cô ta đã ghen ghét em rồi, tất cả đều không bằng em, bây giờ nghĩ cách làm khó dễ em, trả thù em.” Ngôn Hân Đồng nói: “Hơn nữa quan hệ giữa Kiều Tịch Hoàn và Tử Tuấn cũng không được rõ ràng, chị dâu và em chồng...Chị thật sự nói không nên lời.”

“Thật vậy chẳng?” Dụ Lạc Vi có phần kinh ngạc và có chút hận nói: “Em biết Kiều Tịch Hoàn không có lòng tốt, từ bé đã luôn đố kỵ với em, chị ta sợ em gả vào Cố gia sẽ chiếm nổi bật của chị ta, chị ta không muốn nhìn thấy em sống thoải mái hơn chị ta.”

“Chị cũng nhắc nhở em với tư cách là bạn bè thôi, có đôi khi đừng quá nhân từ với chị của em, mà nên đề phòng một chút.”

“Ừm, em biết làm thế nào rồi, cảm ơn chị Hân Đồng.”

“Không có gì, chị còn đang lái xe, cúp máy đây.”

“Bye.”

Ngôn Hân Đồng cúp điện thoại, cô cũng không tin cô liệu mạng lại không làm được gì Kiều Tịch Hoàn, mỗi lần nữa cong lên, tiếp tục bấm điện thoại.

“Có chuyện gì?” Bên kia truyền đến giọng nam tính lạnh lùng.

“Từ Hàn...” Vừa lên tiếng, Ngôn Hân Đồng đã khóc huu

“Chuyện gì?. Nói mau!. Một lát nữa anh còn phải họp.” Nghe tiếng khóc của cô, bên kia vẫn lạnh lùng như cũ.

“Ban nãy em bị mẹ mắng vì Kiều Tịch Hoàn.” Ngôn Hân Đồng vẫn khóc sụt sùi:

“Em thật sự không có làm gì, nhưng cô ta lại khắp nơi đều muốn nhắm vào em, em rốt cuộc có chỗ nào đắc tội với cô ta, em đã làm gì khiến cô ta khó chịu, luôn bị cô ta thiết kế hãm hại. Không bao lâu nữa, cô ta sẽ cười lên đầu em mất thôi!”

Cố Tử Hàn im lặng một giây, sau đó nói: “Về nhà rồi nói!”

Sau đó điện thoại bị cắt đứt.

Khóe miệng Ngôn Hân Đồng cong lên, thu hồi nước mắt nguy trang.

Cô thực ra không có ngu ngốc, cô với Cố Tử Hàn đã chung giường chung gối nhiều năm, Cố Tử Hàn phòng bị cái gì, Cố Tử Hàn cần cái gì cô đều rất rõ ràng, không đi vào trái tim của người đàn ông được, thì ít nhất cũng phải biết lòng của anh ta đang đặt ở chỗ nào?.

Ngôn Hân Đồng luôn làm tốt điểm ấy. Bằng không cô đã thất bại rồi

Cô lấy tai nghe xuống, quay xe trở về biệt thự nhà họ Ngôn.

Phải làm, thì phải làm cho triệt để một chút!

Kiều Tịch Hoàn, chúng ta cứ chờ coi!

...

Kiều Tịch Hoàn vừa mới trở về phòng ngủ, thì điện thoại lại vang lên:

Cô nhìn màn hình điện thoại rồi bắt máy: “Alo”

“Kiều Tịch Hoàn!” Bên kia truyền đến một giọng nói nữ tính.

Kiều Tịch Hoàn nhú mày.

Dụ Tĩnh, mẹ ruột của Dụ Lạc Vi, cũng là mẹ kế của cô.

Từ khi người đàn bà này tiến vào Kiều gia thì đã trở thành ác mộng của Kiều Tịch Hoàn.

“Ừ” Kiều Tịch Hoàn lên tiếng.

“Không phải cô đã nói xấu Vi Vi ở trước mặt của Cô phu nhân chứ?”

“Tôi không biết bà đang nói gì.” Kiều Tịch Hoàn không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là Dụ Lạc Vi đã vòng vèo, ý là muốn vu cáo cho cô.

Cô không cần để ý đến cái nhìn của bất kì người nào trong nhà họ Kiều, cô không có ngu xuẩn như chủ nhân của thân thể này!

“Kiều Tịch Hoàn, bây giờ mày đã ra tù rồi, một tội phạm giết người, rốt cuộc làm thế nào có gan lớn như vậy, dám châm ngòi phá hoại, Kiều Tịch Hoàn, đồ sao chổi, lần trước mày về nhà, nếu không nể mặt lão Kiều thì tao đã xé họng mày ra rồi, bây giờ còn dám làm trở ngại hạnh phúc của con gái tao!” Dụ Tĩnh nói một cách ác độc.

Kiều Tịch Hoàn bị coi thường đến như vậy!

Cô lạnh lùng cười: “Đáng lẽ lúc trước tôi không nghĩ không muốn Dụ Lạc Vi gả vào nhà họ Cố, nhưng bà nói như vậy khiến tôi tức giận, tôi thật sự cảm thấy tôi cần phải ngăn cản từ bên trong nhà!.. Ít nhất tôi sẽ trả thù từng chút từng chút một những tổn thương mà mẹ con các người đã mang đến cho tôi. Bây giờ nghĩ lại, lúc tôi còn nhỏ không nợ các người cái gì cả!.. Nhưng bà lại nói tôi chiếm tiện nghi của các người!.. Dụ Tĩnh, lúc còn bé bà đã nói với tôi như thế nào, bà còn nhớ không?”

Kiều Tịch Hoàn gằn từng tiếng, gọi thẳng tên của bà ta, hỏi bà ta.

Năm đó, Kiều Tịch Hoàn cảm thấy thỏa mãn vì thi thoảng được Dụ Tĩnh và Dụ Lạc Vi bố thí cho một vài bộ quần áo cũ.

Năm đó, từ năm 8 tuổi, Kiều Tịch Hoàn bắt đầu hy vọng xa vời mình có một gia đình hạnh phúc, luôn hy vọng, hy vọng va vọt lại biến thành con số không....

Kiều Tịch Hoàn thâm biết bao nhiêu!

Không sao!

Cô cho tôi sống lại trong thân thể này, tôi sẽ giúp cô sống tiêu sái hơn bất kì ai!

Những đau đớn mà thân thể này từng phải chịu đựng, cô sẽ bắt từng người một phải bồi thường!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 41

“Mày nghĩ, mày có thể lật chuyển được sao?” Bên tai truyền đến giọng nói phẫn nộ của Dụ Tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn xoa xoa màng nhĩ có phần hơi đau, không chút để ý nói: “Vậy tôi sẽ làm thử một lần cho bà xem.”

Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Người từng sợ bà là Kiều Tịch Hoàn, chứ không phải là tôi bây giờ.

Kiều Tịch Hoàn nhếch khóe miệng, đem điện thoại để ở một bên, đúng là gặp quỷ mà, loại tiện nhân như vậy, đến một người cô làm thịt một người, đến hai người cô làm thịt nốt cả hai!

....

Ngôn Hân Đồng đưa Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt đến trường, sau đó từ nhà họ Ngôn trở về đã là buổi chiều. Cô mới trở về phòng không lâu, lần đầu tiên nhìn thấy người cuồng công việc như Cố Tử Hàn cũng đã về nhà.

Ngôn Hân Đồng rất hiền lành tiếp nhận túi công văn và áo khoác âu phục của anh, dịu dàng hỏi: “Hôm nay sao lại về sớm như vậy?”

Biết rồi còn hỏi.

Cố Tử Hàn liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt rất lạnh, sắc mặt cũng rất lạnh: “Nói đi, hôm nay có chuyện gì.”

Ngôn Hân Đồng treo quần áo của Cố Tử Hàn vào tủ quần áo ngay ngắn, sau đó đi về hướng của người đàn ông đang ngồi hút thuốc trên sofa, tháo cà vạt của anh ra một chút, nút áo ở trên áo mở ra 3 nút, lồng ngực rắn chắc bên trong như ẩn như hiện, hơn nữa đáng vẻ hút thuốc của anh tùy ý mà tiêu sái, khiến cho khuôn mặt vốn yêu nghiệt nay càng tăng thêm vẻ mị hoặc nói không nên lời, cũng có thể mang theo vài phần kiêu ngạo.

“Trong khoảng thời gian này, mẹ đều thiên vị Kiều Tịch Hoàn. Em bị mẹ mắng trước mặt người hầu mấy lần. Em cũng không làm cái gì sai, mấy ngày nay, Kiều Tịch Hoàn giống như thay đổi thành một người khác, thông minh sắc sảo lại biết cách ăn nói, khiến cho em bị mẹ hiểu lầm.” Ngôn Hân Đồng nói, giọng điệu mang theo vài phần tủi thân và ủy khuất.

Cố Tử Hàn lại hung hăng hút một hơi thuốc.

Biến hóa của Kiều Tịch Hoàn trong khoảng thời gian này, chỉ sợ không đơn giản như Ngôn Hân Đồng nói, đôi mắt màu nâu của anh căng thẳng, sắc mặt rất khó coi.

“Tử Hàn, em biết không nên nói chuyện trong nhà với anh, làm lỡ công việc của anh, bây giờ Kiều Tịch Hoàn diễn vô dương oai như vậy, không biết có phải do anh cả dạy cô ta...” Ngôn Hân Đồng nhìn qua vô hại, tiếp tục nói.

Ngón tay nắm lấy đầu thuốc của Cố Tử Hàn hơi dùng sức, giọng điệu quả thật rất lạnh nhạt: “Anh ta có thể dạy cô ta cái gì?”

“Nhất định là trước khi anh cả...”

“Đủ rồi.” Cố Tử Hàn trực tiếp ngắt lời cô, nhìn ra được anh rất phản cảm với đề tài này.

Ngôn Hân Đồng cũng thức thời không nói tiếp, nói sang chuyện khác: “Tử Hàn, ngược lại em có một biện pháp có thể chia rẽ anh cả với Kiều Tịch Hoàn.”

Cố Tử Hàn liếc mắt nhìn cô một cái.

“Em biết làm như vậy không tốt, nhưng mà không thể để cho Kiều Tịch Hoàn cười trên đầu em mãi được, bảo em ích kỉ cũng được.” Ngôn Hân Đồng nói thẳng ra.

Thực ra nhiều khi cô hiểu, việc mà Cố Tử Hàn muốn làm, chưa bao giờ muốn nói ra, anh ta cần một cái bậc thang, mà cô rất sẵn lòng làm cái bậc thang ấy.

“Con gái riêng của ba em năm nay đã 22 tuổi. Ông luôn ngóng trông con bé có thể gả vào nhà giàu có. Mấy ngày nay, em dẫn nó đến biệt thự ở vài ngày, đến lúc đó cùng với anh cả... Em nghe Kiều Tịch Hoàn nói anh cả trên thực tế có thể làm được, chúng ta đã bị anh ấy lừa rất nhiều năm.” Ngôn Hân Đồng trực tiếp nói kế hoạch của mình với Cố Tử Hàn.

Cố Tử Hàn mím môi:

“Chuyện của phụ nữ các em, đừng bắt anh nhúng tay vào.”

Nói xong thì đi thẳng vào phòng tắm.

Ngôn Hàn Đồng nhìn bóng lưng của Cố Tử Hàn, hành động như vậy có nghĩa là anh ấy đã ngầm đồng ý.

Nụ cười nơi khóe miệng cô, càng lúc càng sâu.

...

Xế chiều, Kiều Tịch Hoàn đến công ty đồ cổ Cổ Vân Sơn.

Cô chưa vội vào tìm Cổ Nguyên, sợ sẽ đắc tội với vị Phật sống đó, cho nên cô đem những đồ cổ cần giám định đưa cho nhân viên tiếp tân rồi để lại một xấp tiền mặt, bỏ lại một câu:

“Bảo ông chủ các người giúp tôi giám định, ba ngày sau tôi sẽ đến lấy.” Sau đó xoay người tiêu sái rồi đi.

Nhân viên tiếp tân nhìn thấy xấp tiền ấy, cả người như hóa đá.

Kiều Tịch Hoàn rời khỏi công ty đồ cổ Cổ Vân Sơn, vừa đi đến cửa đã gặp phải một người phụ nữ.

Người phụ nữ nhìn thấy cô thì ngẩn ra, sau đó khẽ cười một cái: “Thật khéo.”

“Đúng vậy. Cô cũng đến tìm Cổ Nguyên.” Kiều Tịch Hoàn hỏi cô, giọng điệu rõ ràng rất quen thuộc.

Nếu tính luôn cả lần này, bọn họ mới gặp mặt có 3 lần, Diêu Bối Dịch không biết có phải mình quen thuộc tính cách của cô gái trước mặt hay không, nhưng cô không cảm thấy xa lạ chút nào, vì vậy cười nói:

“Cô quen với Cổ Nguyên sao?”

“Không quen, chỉ mới gặp 2 lần mà thôi.”

“Nghe giọng điệu của cô giống như người bạn cũ.” Diêu Bối Dịch nở nụ cười nhân nhậ: “Không nói nữa, tôi vào đây.”

“Này.” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên giữ chặt cô.

Diêu Bối Dịch nhìn tay cô.

Kiều Tịch Hoàn hiểu Diêu Bối Dịch, cô gái này, trông rất dịu dàng, nhưng kì thực không thích người khác chạm vào mình, ngay cả khi cô còn là Hoắc Tiểu Khê, thì thoảng trên ghẹo cô ấy một chút cũng bị cô ấy đẩy ra.

Cho nên nếu như không phải là tình yêu thật sự, thì Tiêu Dạ làm sao có thể có được cô ấy!

Đúng là người đàn ông không biết tốt xấu!

“Để lại số điện thoại cho tôi được không?” Kiều Tịch Hoàn hỏi cô.

Diêu Bối Dịch khó hiểu nhìn cô.

Quan hệ của bọn họ vẫn chưa tốt đến mức này.

“Cô là bạn của Cổ Nguyên, nhưng hình như tôi đã đắc tội với anh ta rồi. Tôi muốn thông qua cô để nhận lỗi với anh ấy. Ví dụ như có cơ hội mời anh ta ăn bữa cơm.” Kiều Tịch Hoàn kiểm cố.

Diêu Bối Dịch suy nghĩ một chút, để lại số điện thoại cho cô: “Tôi không thể cam đoan có thể giúp cô hẹn anh ấy ra được, anh ấy chỉ từng nghe lời. ...”

Diêu Bối Dịch ngừng lại một chút, rồi nói sang chuyện khác: “Tôi sẽ cố gắng. Tôi đi trước.”

“Bye bye”

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của Diêu Bối Dịch.

Bạn chơi từ nhỏ đến lớn, Hoắc Tiểu Khê, Diêu Bối Dịch, Cổ Nguyên.

Bây giờ thiếu đi một người, hẳn bọn họ sẽ cảm thấy tiếc nuối phải không?.

Sẽ rất muốn cô sống lại phải không?.

Cô xiết chặt ngón tay, tất cả mọi thứ, rốt cuộc do ai tạo thành?.

Tề, Lăng, Phong.

Cô mãi mãi không quên cái tên này. Mãi mãi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 42: Con Gái Riêng Ngôn Hân Nghiên

Kiều Tịch Hoàn từ công ty Cổ Vân Sơn trở về biệt thự Cổ gia.

Còn chưa đi vào phòng khách chợt nghe tiếng cười đùa của phụ nữ ở bên trong.

Kiều Tịch Hoàn nhàu mày, nhìn thấy Ngôn Hân Đồng và người con gái có diện mạo tương tự với cô ta đang ngồi ở trên sofa nói nói cười cười, nhìn thấy cô trở về thì đôi mắt của cô ta hơi nướng lên một chút, không chút để ý giới thiệu với người bên cạnh:

“Đây là chị dâu của chị.”

“Chào chị dâu.” Người con gái đó vội vàng đứng lên, mặc bộ âu phục màu hồng nhạt, nhìn qua hết sức dịu dàng, giọng nói cũng mềm mại như nước: “Em là Ngôn Hân Nghiên.”

Ngôn Hân Nghiên?!

Em gái cùng cha khác mẹ với Ngôn Hân Đồng?!

Chính xác mà nói chính là con gái riêng của bố cô ta với tiểu tam ở bên ngoài.

Khóe miệng cô cong lên nụ cười ân cần, nói: “Thì ra là em gái của em dâu, đáng đáp thật sự rất đáng yêu, nếu so với em dâu thì cũng tám chín phần, em dâu, em có nghĩ như thế không?”

Sắc mặt Ngôn Hân Đồng khế biển, người nào cũng biết Ngôn Hân Đồng rất ghét người khác so sánh mình với cô con gái riêng này, cô cảm thấy mất thân phận, bây giờ Kiều Tịch Hoàn lại mang bọn họ ra so sánh, sắc mặt loáng cái trở nên suy sụp.

Ngôn Hân Nghiên tựa hồ cũng không chú ý đến những chi tiết này, trên mặt vẫn treo nụ cười ngượng ngùng:

“Chị dâu mới là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà em từng gặp.”

Kiều Tịch Hoàn có nụ cười, có chút nhịn không được.

Ngôn Hân Nghiên từ bé đã không được Ngôn Hân Đồng thích, xem ra cũng có nguyên nhân.

Thật hiển nhiên, sắc mặt của Ngôn Hân Đồng càng khó coi.

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy mình không cần phải xen vào cuộc tranh đấu của hai chị em họ, rất vui vẻ nói: “Chị trở về phòng, hai người cứ từ từ nói chuyện.”

“Ừm.” Ngôn Hân Nghiên ngoan ngoãn gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn đi lên lầu hai, quay đầu nhìn thoáng qua ánh mắt của Ngôn Hân Đồng nhìn Ngôn Hân Nghiên, cùng một cội sinh ra, nhưng lại khác nhau hoàn toàn.

Đẩy cửa phòng ra, Cố Tử Thần cũng đang có mặt trong phòng, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn xuất hiện cũng chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua, sau đó lại tiếp tục đọc sách của mình, Kiều Tịch Hoàn cũng không rảnh quan tâm đến phản ứng của anh, vì thế cô ngồi ở trên sofa chơi di động, thật ra trong lòng cô đang nghĩ, cô phải làm cái gì để Tề Lăng Phong phải nhà tan, cửa nát!

Đang suy nghĩ đến xuất thần thì cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ, thanh âm hơi nhỏ, dường như có chút dè dặt.

Kiều Tịch Hoàn đứng lên mở cửa phòng, người đứng trước cửa là một thân hình nhỏ nhắn.

“Khi con.” Kiều Tịch Hoàn buồn bực nhìn cậu.

Cố Minh Lộ rất ít khi chủ động tìm cô.

Điều này nhất định có liên quan đến thời gian bọn họ ở chung, 3 năm, khoảng cách giữa bọn họ chỉ là những khoảng trống không thể lấp đầy.

“Con tên là Cố Minh Lộ.” Đối với tên của mình, Cố Minh Lộ rất cố chấp.

“Mẹ gọi con là khi con, con có thể làm thế nào!.” Kiều Tịch Hoàn chống nạnh, lão nương thích gọi cu cậu là cái gì thì gọi thế đó.

Cố Minh Lộ méo miệng, chuyển ánh mắt nhìn thoáng qua Cố Từ Thần, quay đầu lại nhìn cô: “Tên của con là do ba đặt cho, ngụ ý là sau này con sẽ có con đường sáng lạn.”

Chết tiệt!.

Kiều Tịch Hoàn trầm mặc nhưng trên mặt lại cười cười nói: “Khi con cũng không tệ nha, sõi nổi đáng yêu, con quá nghiêm túc rồi, rất giống ông cụ non.”

Cố Minh Lộ cúi đầu, không nói chuyện, nhìn qua cực kì chán nản.

Kiều Tịch Hoàn không biết làm sao: “Được rồi, được rồi, Cố Minh Lộ, con tìm mẹ có chuyện gì?”

Cố Minh Lộ ngẩng đầu nhìn cô: “Không phải mẹ nói nếu như con bị Cố Minh Lý ức hiếp thì phải nói cho mẹ biết sao. Hôm nay con đến trường bị Cố Minh Lý đánh, chỗ này, còn có chỗ này nữa, rất đau.”

Cố Minh Lộ vụng về cuộn tay áo lên, chỗ khuỷu tay có vết bầm, lại cuộn chân nhỏ của mình lên, chỗ đầu gối cũng có chút rách da.

Sắc mặt của Kiều Tịch Hoàn đột nhiên thay đổi.

Cố Minh Lộ đều bị dọa.

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên quay đầu: “Cố Từ Thần, anh không cần con trai anh nữa sao?.”

Cố Từ Thần cảm thấy màng nhĩ của anh đau đến sắp hỏng luôn rồi, anh không chút để ý ngẩng đầu nói:

“Không phải cô bảo tôi không cần những tay vào sao?.”

“Đi! Anh đấy, cả đời đừng có những tay vào!” Kiều Tịch Hoàn hung hăng nói xong, nắm lấy quần áo của Cố Minh Lộ: “Đi theo mẹ.”

Cố Minh Lộ bị Kiều Tịch Hoàn kéo lại phòng của cậu: “Chờ mẹ.”

Sau đó cô cô trở lại phòng cầm lấy thuốc sát trùng mới mua lần trước, khi ra khỏi phòng dường như vẫn chưa hết giận nên dùng chân đá vào xe lăn của Cố Từ Thần, vì cô đá hơi mạnh, cho nên chân của cô đau đớn, Cố Từ Thần cũng không đau, chỉ lẳng lặng nhìn cô, Kiều Tịch Hoàn đột nhiên tiến lên lật nhào xe lăn của anh, Cố Từ Thần bị ngã trên mặt đất, dáng vẻ trông rất chật vật.

“Kiều Tịch Hoàn cô đứng lại đó cho tôi.” Cố Từ Thần rống giận.

Kiều Tịch Hoàn đi thẳng ra khỏi phòng, hoàn toàn coi con tức giận của Cố Từ Thần như là không khí.

Cố Từ Thần tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, người phụ nữ đáng chết này!

Anh cử động thân thể, rất cố gắng muốn bản thân mình đứng lên, nhưng mà hai chân anh không có sức lực, xe lăn lại rất nặng, khiến cho anh thờ hồn hèn có chút lực bất tòng tâm.

Khi đó, cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra.

“Anh Từ Thần?” Bên tai bỗng nhiên truyền đến giọng nói của một phụ nữ.

Cố Từ Thần ngẩng đầu nhìn Ngôn Hân Nghiên đứng ở miệng cửa, có phần kinh ngạc nhìn anh.

“Anh Từ Thần, tại sao anh lại bị ngã xuống đất vậy, em lập tức đỡ anh lên.”

Ngôn Hân Nghiên vội vã ngồi xổm người xuống, dùng sức mở xe lăn ra, sau đó lại sử dụng tất cả sức lực để nâng Cố Từ Thần từ dưới đất lên, thân thể đột nhiên mất cân bằng cho nên lao đảo ngã vào trên người Cố Từ Thần, trên chân Cố Từ Thần không có cảm giác chống đỡ, đặt mông ngồi ơ trên xe lăn, Ngôn Hân Nghiên cũng ngã theo, đặt mông ngồi ở trên chân của anh, hai thân thể ái muội ngồi chồng lên nhau ở cùng một chỗ, chói mắt như vậy.

Cảm giác này thật ngứa mắt, Kiều Tịch Hoàn đứng ở miệng cửa, chứng kiến cảnh tượng này.

Khỏe miệng cô cong lên, cầm lấy thuốc tiêu viêm, xoay người rồi đi.

Cô cho rằng mình có chút áy náy, vì thế sau khi rời đi, cô lại quay về, có đôi khi cô thật sự cảm thấy mình quá xem trọng bản thân, cho dù không có cô, thì Cố đại thiếu gia vẫn có người giúp đỡ, vẫn có người yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 43: Hẳn Không Lấy Đá Đập Chân Mình?

Kiều Tịch Hoàn cầm lấy thuốc tiêu viêm, đi vào phòng của Cố Minh Lộ:

“Cởi quần áo.”

Khuôn mặt Cố Minh Lộ lập tức đỏ lên.

“Con đúng là con trai ruột của Cố Từ Thần.” Kiều Tịch Hoàn bỗng nhiên nói.

Cố Minh Lộ nhìn cô.

“Cởi đi, mẹ không muốn dùng sức mạnh.”

“Nhưng mà, ba nói không thể cởi quần áo trước mặt bạn nữ.” Cố Minh Lộ khó xử nói, mặt càng đỏ hơn.

“Mẹ là mẹ con.”

“Nhưng mẹ cũng là bạn nữ, mẹ không có...” Cố Minh Lộ rất cố chấp nói.

Kiều Tịch Hoàn xiết chặt ngón tay, cha con hai người này trời sinh xung khắc với cô hay sao, tại sao bọn họ lúc nào cũng đối nghịch với cô?.

Kiều Tịch Hoàn không nói hai lời, ba bước thành hai cởi quần áo của khi con ra, chỉ còn lại chiếc quần nhỏ màu lam, mà giờ phút này khi con đứng ở trong cầu ôm lấy “tiểu băng hữu” của mình. Chỉ sợ nó lộ ra bên ngoài.

“Mẹ không có khẩu vị nặng như vậy. Đi qua đây.” Kiều Tịch Hoàn tròn mắt, gọi Cố Minh Lộ.

Cố Minh Lộ ngượng ngùng, tiêu sái đi qua.

Kiều Tịch Hoàn cầm thuốc tiêu viêm, thoa lên người của Cố Minh Lộ, khi Kiều Tịch Hoàn thoa đến chỗ xước da trên đầu gối, thẳng bẻ đầu đến hơi co chân lại, nhưng vẫn cắn môi, không kêu lên tiếng.

“Đau thì nói.”

“Không... đau” Cố Minh Lộ cắn môi đến không còn chút máu.

Kiều Tịch Hoàn ngược mắt nhìn cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn vì đau, ngũ quan đã cau lại thành một đồng, rõ ràng là đau đến run rẩy nhưng vẫn không kêu ra tiếng.

Mày cô hơi nhíu lại, tay hơi dùng sức một chút.

“Đau...” Khi con nhịn không được thở ra, đáy mắt hơi phấp phấp, nhưng vẫn không la không náo.

“Vì sao không khóc, đừng nói với mẹ là người ba chết tiết của con nói là đàn ông con trai thì không thể khóc.” Kiều Tịch Hoàn hung hăng hỏi.

Khi con gật đầu.

Ba thật sự đã nói, đàn ông con trai thì không được khóc.

Kiều Tịch Hoàn tròn trắng mắt, Cố Từ Thần rốt cuộc đã dạy Cố Minh Lộ những gì?!

Cô mấp máy môi, lòng không hiểu vì sao hơi rung động, độ mạnh trên tay cũng giảm đi nhiều, còn dùng miệng thổi để cho khi con bớt đau.

“Mẹ, mẹ đối với con thật tốt.” Khi con nhìn dáng vẻ của Kiều Tịch Hoàn, khuôn mặt nhỏ nhắn thật nghiêm túc nói.

Kiều Tịch Hoàn dừng lại một chút: “Đương nhiên, mẹ là mẹ của con.”

“Có mẹ thật tốt.” Khi con cảm thấy tự đáy lòng.

Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười, nhưng không hiểu vì sao trong lòng lại cảm thấy đau nhói.

Khi con mới 5 tuổi, trước đây thằng bé phải sống như thế nào đây?!

“Đúng vậy, có mẹ thật tốt.” Cô thì thầm nói, đáy mắt lại xẹt qua một tia đau xót không dễ phát hiện. Kiếp trước cô sống không tìm không phỉ, không chịu hiểu cho bố mẹ, luôn đối nghịch cãi lời bọn họ, bây giờ lại sinh lý tử biệt.

Kiều Tịch Hoàn tỉ mỉ thoa thuốc cho Cố Minh Lộ rồi giúp cậu mặc quần áo: “Hai ngày nay đừng có tắm, để tránh cho vết thương bị nhiễm trùng.”

“Vâng.” Khi con nói thêm: “Mẹ, con đi làm bài tập đây.”

“Trước tiên không cần vội làm bài tập, nhà trẻ thì có bài tập gì để làm chứ.” Kiều Tịch Hoàn khinh thường nhất là làm bài tập, hồi còn nhỏ hoặc là mượn người làm hoặc là chép của người khác.

Cô không muốn làm những thứ bài tập nhàm chán như thế!

“Nhưng mà cô giáo có cho bài tập...”

“Khi con, lời mẹ nói con có nghe không?” Kiều Tịch Hoàn tức giận.

Khi con không nói chuyện.

“Lại đây, đến trước mặt mẹ.” Kiều Tịch Hoàn dặn dò.

Khi con đi tới, đứng ngay ngắn trước mặt cô.

“Nói mẹ nghe xem, hai chúng ta từng bị ai bắt nạt?” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng hỏi.

Khi con thành thật nói: “Ông bà nội, chú hai, thím hai, các cô nhỏ và em hai và em ba.”

Được lắm.

Khó chịu trong lòng Kiều Tịch Hoàn càng lúc càng rõ rệt.

Cô không cần nghĩ cũng biết, trước đây cô và khi con sống ở Cố gia như thế nào, khóe miệng cô hơi bĩu một cái:

“Ngày mai mẹ đưa con đi học taekwondo.”

“Hả?” Khi con chột ngẩn ra.

“Học taekwondo, học cho tốt cho mẹ” Kiều Tịch Hoàn hung hăng nói.

“Dạ.” Khi con đành phải gật đầu.

“Bây giờ con có thể đi làm bài tập rồi.” Kiều Tịch Hoàn lại dặn dò.

Khi con đi về phía bàn học, cầm lấy sách giáo khoa đọc chữ.

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi phòng của khi con, muốn thằng bé học taekwondo là hy vọng thằng bé có thể bảo vệ tốt bản thân mình. Nhưng mà chỉ học taekwondo thì chưa đủ, Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt được học rất nhiều, xuất chúng hơn người. Cố lão gia và Cố phu nhân rất thích. Mà Cố Minh Lộ cái gì cũng không có, cho nên muốn Cố Minh Lộ có thể như cá mập xoay người, chỉ có thể cố gắng nịnh nọt hai ông bà trước.

Nghĩ như vậy, cô bỗng nhiên dừng bước một chút.

Cố Tử Thần người đàn ông này rất phiền phức, anh ta không thích người ta giúp mình, thói quen của anh ta là tự mình ngồi xe lăn, mà giờ phút này... Kiều Tịch Hoàn hơi nhủ mảy, theo ở phía sau nhìn Ngôn Hân Nghiên đang cùng đi xuống lầu vừa cười vừa nói với Cố Tử Thần, sau khi đẩy xuống lầu, thì đẩy thẳng đến vườn hoa sau rồi đẩy vào nhà ẩm ướt hoa.

Bước chân của Kiều Tịch Hoàn ngừng lại, cô không đuổi theo, thực ra cô muốn nhìn thử xem, khi Cố Tử Thần yêu lần đầu có đáng vẻ như thế nào.

Khóe miệng cô nhếch lên nhưng ánh mắt lại lạnh đến dọa người.

Ngôn Hân Đồng muốn dùng cách này để chia rẽ cô với Cố Tử Thần, cô ta quá ngây thơ rồi.

“Chị dâu” Ngôn Hân Đồng đột nhiên xuất hiện sau lưng của cô, kêu tên cô.

Trên mặt Kiều Tịch Hoàn lập tức treo nụ cười, ôn hòa nói: “Có việc gì sao?”

“Không có việc gì, chỉ muốn nhìn xem chị dâu đang nhìn cái gì thế.” Ngôn Hân Đồng nhìn về hướng nhà ẩm trong vườn hoa, cổ tình nói: “Là em gái của em và anh cả. Tình cảm của bọn họ nhất định rất tốt.”

“Em gái Hân Nghiên thật biết chăm sóc người khác, tính tình của Từ Thần xấu như vậy mà em ấy còn có thể chịu được, quả là một cô gái tốt. Chị cũng rất thích cô ấy, sau này em bảo cô ấy thường đến nhà chơi đi.”

Kiều Tịch Hoàn thờ ơ nói, nhưng Ngôn Hân Đồng không nhìn được nhử mảy, nếu là Kiều Tịch Hoàn trước đây cô không có chút nghi ngờ, nhưng Kiều Tịch Hoàn bây giờ, lời cô ta nói cô cũng không biết là thật hay giả.

“Anh cả thích em gái của em, sau này em dĩ nhiên sẽ bảo con bé đến chơi với anh ấy thường hơn, nhưng mà chị dâu này, chị không được ghen đâu đấy.” Ngôn Hân Đồng hơi đùa cợt nói.

“Làm sao có thể?! Hân Nghiên là em ruột của em, chị còn có thể không tin sao? Nếu như Hân Nghiên làm chuyện gì bậy bạ, làm sao qua mặt được em, em đâu thông minh như vậy, hẳn không lấy đá đập chân mình chứ?” Kiều Tịch Hoàn nói, dáng vẻ mây trôi nước chảy.

Nhưng ngụ ý lại rất rõ ràng.

Cô chỉ nhắc nhở Ngôn Hân Đồng, nhất cử nhất động của Ngôn Hân Nghiên ở nhà họ Cố, đều không thoát khỏi liên can đến cô ta!

Đôi mắt của Ngôn Hân Đồng căng thẳng, nhưng không nói gì.

“Phải không, em dâu?” Kiều Tịch Hoàn hỏi, khí thế có chút bức người.

Ngôn Hân Đồng nhìn cô một cái: “Đương nhiên.”

Sau đó xoay người rời đi.

Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng cười.

Khi Ngôn Hân Đồng và Kiều Tịch Hoàn lần lượt rời đi, trong nhà ẩm bỗng có ánh mắt sắc bén đảo qua, lướt qua trong giây lát.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 44: Tiệc Tối Từ Thiện (Thượng)

Buổi tối, người nhà họ Cố ngồi ăn cơm cùng một bàn, Ngôn Hân Nghiên cũng được giữ lại, rất bình thản, rất lịch sự, giống như một cô bé đang ngồi chờ hợp phụ huynh. Nhưng chắc chắn không phải là nhân vật quan trọng, bởi vì người của Cố gia không có ai chủ động ân cần hỏi thăm cô ta, hình như trong xã hội thượng lưu, đều có thói quen lạnh lùng như thế!

Bữa cơm rất yên lặng, Cố Diệu không mở miệng nói chuyện, cũng không ai dám mở miệng.

“Từ Hàn, ngày mai có phải James tiên sinh sẽ tới Thượng Hải không?” Cố Diệu thuận miệng hỏi Cố Từ Hàn.

“Đúng vậy, sáng nay con có liên hệ với trợ lý của James tiên sinh, 10 giờ sáng ngày mai sẽ đến Thượng Hải, trực tiếp tới công ty ký hợp đồng. Buổi tối sẽ tổ chức một bữa tiệc từ thiện ở Thượng Hải, còn đặc biệt bảo con mời bố và mẹ đến tham dự.” Cố Từ Hàn cung kính nói, sau đó lại mím môi mở miệng:

“Cũng nói, mời chị dâu đi chung, James tiên sinh muốn làm quen một chút.”

Tầm mắt mọi người bỗng chốc dừng ở trên người Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn cũng hơi có chút giật mình, nhìn Cố Từ Hàn: “Chị đi, thích hợp sao?”

“Nếu James tiên sinh đã chủ động nói, thì có cái gì không thích hợp. Hơn nữa, vụ làm ăn này vốn cũng có công lao của con, đêm mai trang điểm thật đẹp cùng mẹ con tham dự đi.” Cố Diệu nói.

“Dạ ba” Kiều Tịch Hoàn cười gật đầu.

Trong chuyện làm ăn buôn bán, Cố gia cũng không muốn phụ nữ nhúng tay vào, nhưng chuyện của Kiều Tịch Hoàn này cũng tương đối đau đầu, ngay cả 2 đứa con gái của nhà họ Cố cũng không thể vào công ty làm việc, đừng nói đến một người khác họ như cô ta... Nhưng... Mọi chuyện đều có tiền lệ

không phải sao?.

Ngôn Hân Đồng nhìn Kiều Tịch Hoàn, trong lòng cực kì mất hứng, Kiều Tịch Hoàn rốt cuộc đã đập phải vận cứt chó gì khiến cho Cố Diệu không bao giờ để phụ nữ con gái vào trong mắt, lại đối xử ân cần với cô ta như vậy?.

Cô ta ngoan độc cắn môi, ánh mắt hiện lên tia sắc bén nhìn về phía Ngôn Hân Nghiên.

Ngôn Hân Nghiên gật đầu, cô ta đương nhiên biết ý của Ngôn Hân Đồng.

Hôm qua Ngôn Hân Đồng đặc biệt trở về Ngôn gia nói với cô, chỉ cần cô có thể quyến rũ Cố Tử Thần, thì Ngôn Hân Đồng có cách để cô gả vào nhà họ Cố, Ngôn Hân Nghiên biết địa vị của cô ta thấp kém cho nên muốn gả vào nhà giàu có là chuyện không thể. Tuy rằng Cố Tử Thần là một người tàn tật nhưng cũng là con cháu nhà giàu, đời này của cô muốn giống như chị của cô, gả vào một gia đình tốt.

Nghĩ như vậy, trong lòng đương nhiên càng thêm hạ quyết tâm.

Cơm tối xong, mọi người đều trở về phòng, Ngôn Hân Nghiên cũng ra về.

Kiều Tịch Hoàn nằm ở trên giường lớn của Cố Tử Thần nghĩ đến một số việc.

Cô muốn vào Cố thị làm việc, cô muốn mượn sự giúp đỡ lần này của James tiên sinh.

Cố Tử Thần một mình vào phòng tắm rửa mặt, sau đó nằm xuống bên cạnh cô.

Từ khi Tiểu Linh bị đuổi, Cố Tử Thần vẫn luôn tự chăm sóc bản thân mình, anh không cần người hầu, cũng không cần cô chăm sóc anh, có đôi khi nhất cử nhất động của người đàn ông này làm người ta đoán không ra.

“Ngủ đi.” Cố Tử Thần đột nhiên mở miệng.

Kiều Tịch Hoàn tròn mắt, ai muốn nhìn anh ta chứ!

“Anh thích Ngôn Hân Nghiên sao?” Không gian yên tĩnh, Kiều Tịch Hoàn chợt hỏi.

Cố Tử Thần im lặng một chút, không có trả lời.

“Nếu như anh thích cô ấy, tôi thật ra cũng không để ý.” Kiều Tịch Hoàn tiếp tục nói.

Cố Tử Thần nhướng mày: “Phải không?”

“Nhưng, anh cho tôi chút thời gian.” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên xoay mặt sang nhìn Cố Tử Thần, nét mặt rất nghiêm túc nói:

“Tôi cam đoan, không quá một năm, tôi sẽ lấy lại những thứ thuộc về mình.”

Đôi mắt thâm thúy của Cố Tử Thần lặng lẽ lóe sáng dưới ánh đèn lò mờ, con ngươi tối đen mang theo sự hấp dẫn nói không nên lời, cánh môi hoàn mỹ của anh nhẹ nhàng cong lên: “Cái gì thuộc về cô?”

“Rất nhiều, không thể trả lời.”

Không gian, bỗng nhiên im lặng.

Hai người trong phòng dường như đều phòng bị lẫn nhau, nói càng nhiều, lỗ hổng càng nhiều.

Thật lâu, trong gian phòng truyền đến giọng nói yếu ớt, trầm thấp của Cố Tử Thần: “Không phải cô đã nói, đầu trưởng của nhà họ Cố rất kiên trì sao?”

Kiều Tịch Hoàn ngẩn ra, sau nửa ngày mới phản ứng kịp, Cố Tử Thần nói với cô chuyện của Ngôn Hân Nghiên, khoe miệng cô không hiểu sao lại nở nụ cười:

“Xem ra Cố đại thiếu thích tôi, chứ không phải thích Ngôn Hân Nghiên?”

“Con người của tôi luôn chán ghét phiền toái, mà hôn nhân là chuyện phiền phức nhất” Cố Tử Thần gằn từng chữ, phản bác lại. Ý là, hôn nhân trải qua một lần là đủ rồi.

Nhưng có phải đây chính là biểu lộ tâm ý của anh không?.

Đương nhiên, Cố Tử Thần thích hay không thích đối với cô cũng không quan trọng, kế hoạch cuộc đời sau này của cô cũng không có Cố Tử Thần nhưng cũng không bài xích vị trí của anh, ít nhất hiện tại cô cảm thấy việc này không có giá trị.

Không thể lấy lại những thứ thuộc về bản thân, những thứ khác với cô chỉ là mây trôi.

Hai người đều có tâm tư riêng, đồng sàng, dị mộng.

Hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn rời nhà từ rất sớm. Cô đi đăng ký cho khi con 3 môn học là : Taekwondo, piano và hội họa. Sau khi dọn đồ lái xe địa điểm và thời gian chờ khi con đi học, nếu như khi con có bất kì hành động chống đối gì phải lập tức điện ngay cho cô.

Cô đoán khi con cũng sẽ không chống đối gì.

Cô nhấp nhẹ môi, nhớ tới khi con, không biết sao trong lòng cô lại cảm thấy nhói đau. Thật không biết một đứa trẻ 5 tuổi, làm thế nào có sự nhẫn nại lớn như vậy?

Cô vừa mới trở về biệt thự nhà họ Cố, Tề Tuệ Phân đã bảo Kiều Tịch Hoàn cùng bà đi ra ngoài chọn lễ phục, sẵn tiện ăn cơm trưa ở bên ngoài, sau đó đi làm đẹp và làm tóc.

Thật ra, Ngôn Hân Đồng cũng sẽ cùng Cố Từ Hàn tham gia bữa tiệc lần này, nhưng hiển nhiên Ngôn Hân Đồng bị lạnh nhạt, cho nên khi biết Kiều Tịch Hoàn cùng Tề Tuệ Phân đi ra ngoài, thì cả người tức giận đến nguyền rủa, cầm lấy điện thoại, trực tiếp gọi:

“Buổi tối em nhớ qua đây, kế hoạch như cũ.”

“Được.” Bên kia vội vàng gật đầu, hình như cũng rất chờ mong.

Khóe miệng Ngôn Hân Đồng cong lên nụ cười tà ác, Kiều Tịch Hoàn tôi xem cô có thể điều vô dương oai bao lâu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45: Tiệc Rượu Từ Thiện (Hạ)

Tiệc rượu từ thiện.

Xã hội thượng lưu Thượng Hải thích tổ chức những bữa tiệc như thế này để phô trương thanh thế của bản thân, và để khoe khoang sự giàu có của mình.

Người tổ chức lần này là James tiên sinh, thương nhân lớn đến từ New York của Mỹ, những năm gần đây, ông rất thích làm từ thiện, lại ra sức khai phá thị trường thương mại Châu Á, Thượng Hải đã trở thành điểm đến quan trọng đầu tiên của ông.

Bữa tiệc được tổ chức ở khách sạn 5 sao, xa hoa mà rực rỡ.

Kiều Tịch Hoàn đi theo Cố Diệu và Tề Tuệ Phân đi vào trong hội trường.

Đêm nay Kiều Tịch Hoàn mặc bộ lễ phục dạ hội màu xanh nhạt bó sát người hở lưng, khéo léo khoe những đường cong nuột nà trên chiếc lưng trắng nõn, trên chân mang một đôi giày cao gót màu xanh biếc, trên chỗ cao nhất của đôi giày được khảm những viên thủy tinh lộng lẫy, ở dưới ánh đèn lộ ra ánh sang chói mắt, hai sợi tóc dài được uốn cong tự nhiên xòa xuống bên tai, trên chiếc cổ trắng ngần đeo sợi dây chuyền kim cương lưu tử, càng tôn thêm đường nét hoàn mỹ của cô.

Kiều Tịch Hoàn thật sự rất đẹp.

Một nụ cười một cái nhún mày rõ ràng vừa lộ vẻ diễm dứa dung tục, pha lẫn với nhẹ nhàng cao quý, sự tồn tại mâu thuẫn như vậy giống như báu vật trên trời mới có.

“Trung văn của James tiên sinh không được tốt, đợi lát nữa khi ông ấy nói chuyện với con, ba sẽ bảo Hân Đồng đứng ở một bên phiên dịch cho 2 người, thông minh một chút, đừng để bị chê cười.” Bên tai, vang lên thanh âm nghiêm túc của Cố Diệu.

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười gật đầu.

Ba người trực tiếp đi thẳng đến chỗ của James tiên sinh, James tiên sinh là một người đàn ông hơn 40 tuổi, đang mặc một bộ âu phục màu xám.

Giờ phút này, James tiên sinh đang đứng bên cạnh Cố Từ Hàn, Cố Từ Hàn đang dung giọng mỹ lưu loát, chậm rãi nói chuyện với ông. Ngôn Hân Đồng rất nhu thuận đứng ở bên cạnh Cố Từ Hàn, đêm nay cô ta mặc bộ lễ phục màu tím, trông giống thực nữ mười phần.

Cố Diệu nhiệt tình chào hỏi James, hai người giống như những người bạn cũ đã lâu không gặp, tâm sự nói chuyện một phen, James tiên sinh mới dời tầm mắt sang Kiều Tịch Hoàn, dung giọng Mỹ nói:

“Đây chính là Kiều Tịch Hoàn sao?”

Ngôn Hân Đồng đã im lặng đứng bên cạnh Kiều Tịch Hoàn, tiếp nhận nhiệm vụ, chuẩn bị phiên dịch cho cô.

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười, dùng giọng Mỹ lưu loát trả lời: “Đúng vậy, chào ngài, James tiên sinh, tôi thật vinh hạnh vì được ngài mời đến tham dự bữa tiệc từ thiện long trọng như vậy.”

Kiều Tịch Hoàn vừa nói xong.

Vài người đứng ở bên cạnh đều có chút kinh ngạc nhìn cô.

Kiều Tịch Hoàn vẫn chưa nhìn lại ánh mắt của bọn họ, trên mặt dần duy trì nụ cười thỏa đáng.

“Cảm giác nói chuyện còn có thần thái, khiến cho tôi nhớ đến một người bạn đã mất của tôi.” James tiên sinh nhớ lại hồi ức:

“Đáng tiếc đã là chuyện cũ rồi.”

“Có thể được James tiên sinh ghi nhớ, nhất định là người rất quan trọng.”

“Là một đối tác làm ăn của tôi, là người tôi luôn luôn thương thức. Bởi vì cô ấy, cho nên tôi đã thay đổi quan điểm với người Châu Á.” James tiên sinh nói, nụ cười rất hòa ái.

“Như vậy chắc chắn cô ấy rất tự hào, bởi vì có thể khiến James tiên sinh thay đổi suy nghĩ, mang đến hiệu quả và lợi ích vô hạn cho kinh tế Thượng Hải. Với tư cách là người Thượng Hải, chúng tôi hẳn nên cảm ơn cô ấy.”

James tiên sinh gật đầu, dường như có chút tiếc nuối.

Chính khi đó, ngọn đèn trong hội trường vụt tắt, thay bằng ánh sáng màu lam nhạt nhợt. Âm nhạc ôn nhu vang lên, từng đôi một nắm tay nhau bước vào sân khấu.

“Có thể mời cô cùng nhảy một khúc không?” James tiên sinh đột nhiên nói với Kiều Tịch Hoàn.

“Tôi rất vinh hạnh.” Kiều Tịch Hoàn đem tay đặt vào trong tay của James tiên sinh, cùng ông ấy bước vào trong sàn nhảy.

Ánh mắt của Cố Tử Hàn gắt gao nhìn Kiều Tịch Hoàn, nhìn cô đêm nay đã phát huy quá mức tướng tượng của anh.

Không chỉ có Cố Tử Hàn, Cố Diệu, Tề Tuệ Phân và Ngôn Hân Đồng đều chấn kinh đến mức cảm sắp rớt xuống. Kiều Tịch Hoàn rốt cuộc đã làm thế nào lột xác như thế, nhất cử nhất động không tự ti không nịnh nọt, ngược lại rất bình tĩnh ung dung, từng câu từng chữ nhìn như tùy ý, nhưng đều nói trúng tâm trạng của James tiên sinh, cho nên rất được ông ta yêu thích.

Một khúc hoàn tất.

Kiều Tịch Hoàn rời khỏi sàn nhảy.

Trong đại sảnh khá ồn ào, cho nên cô đến vườn hoa phía sau.

Cô hơi thở ra một hơi, cảm thấy bầu không khí bên ngoài tươi mát hơn bên trong rất nhiều.

Mới vừa đi đến hoa viên đã bị một sức mạnh thô bạo giữ chặt lại, kéo cô về bên phía chỗ tối.

Kiều Tịch Hoàn biết người này là ai, bởi vì anh ta, cho nên cô mới đi ra ngoài.

“Kiều Tịch Hoàn, cô rốt cuộc là ai?!” Bên tai là thanh âm rét lạnh của Cố Tử Hàn.

Ánh mắt Cố Tử Hàn rất lạnh, anh ta lạnh lùng nhìn cô.

“Cố Tử Hàn, kỳ thật tôi là ai không quan trọng, quan trọng là, anh biết tôi muốn cái gì là được...”

“Ừm...” Lời còn chưa dứt, môi đã bị bao phủ.

Mang theo một chút sức mạnh, cánh môi vẫn còn sót lại hương thơm tinh khiết của rượu vang.

Kiều Tịch Hoàn từng muốn hôn lên đôi môi lạnh bạc này, bây giờ tôi muốn nói cho cô biết, hương vị của nó không tốt chút nào, bởi vì nó rất lạnh, người đàn ông này vốn không có trái tim.

Hôn điên cuồng, cắn xé đôi môi cô, rất lâu, rất lâu, Cố Tử Hàn tựa hồ khôi phục lại chút lý trí, buông cô ra:

“Như vậy đủ chưa?”

“Cố nhị thiếu đang bán sắc sao?”

Sắc mặt của Cố Từ Hàn biến hóa.

“Nếu là như thế, tôi nghĩ, vẫn còn chưa đủ.” Kiều Tịch Hoàn gần từng chữ nói.

“Cô đừng được một tắc lại muốn tiến một thước.” Cố Từ Hàn ném lại một câu, sau đó xoay người rời đi.

Kiều Tịch Hoàn lau miệng, nhìn bong lưng của anh ta, cười lạnh lung.

Cô nâng váy, không chút để ý tiêu sái tiến vào hội trường, thời gian vũ hội dường như đã kết thúc, đèn treo thủy tinh trong đại sảnh vô cùng chói mắt, cô bước từng bước tao nhã xuyên qua đám đông, bên cạnh đột nhiên truyền đến những ánh mắt kinh diễm.

Kiều Tịch Hoàn trước giờ không tham gia những bữa tiệc từ thiện như thế này, bởi vì không thể xuất hiện trước đám đông, bởi vì sẽ làm mất mặt nhà họ Cố.

Cho nên dọc đường đi, rất nhiều người dõi theo bong lưng của cô, rất ít người biết cô là ai.

Bước chân của cô chợt ngừng lại một chút, ngón tay nâng váy bắt giắc siết chặt lại.

Phía trước cách đó không xa, người đàn ông đang nói nói cười cười với James tiên sinh, toàn thân mặc âu phục màu trắng, tao nhã giống như vương tử, thân hình cao ngất, anh tuấn, khỏe miệng anh ta hơi cong lên, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, gò má phớt ý cười, đôi mắt hình như cũng vô thức nhìn thoáng qua trên người cô.

Bỗng nhiên...

Bốn mắt hai người nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46

Người đến người đi, đại sảnh ồn ào huyền ảo.

Kiều Tịch Hoàn đờ đẫn nhìn phương hướng phía trước, trong lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, lực nắm ngón tay ngày càng gấp gáp.

Cô hơi ngửa cằm, nâng váy, từng bước một đi về phía trước.

Người đàn ông mặc âu phục màu trắng, ánh mắt ôn hòa của anh ta dừng trên mặt cô một giây, cảm nhận được tầm mắt của cô thì lễ độ cười lại một tiếng, sau đó tiếp tục nói cười với người bên cạnh.

Bước chân của cô không chậm không vội, không nhanh không chậm đi qua bên người anh, giọng nói từ tính, chậm rãi của anh ta vẫn quanh quẩn bên tai.

“Lăng Phong.” Một người phụ nữ đi qua trước mặt cô, vô cùng thân thiết kéo tay Tề Lăng Phong.

Tề Lăng Phong cười cứng chiều với cô ta.

Trời đất sinh một đôi.

Sở Huân, cô còn nhớ những lời mà cô đã nói với tôi không?!

Ngược lại, bây giờ nếu dùng với cô, hẳn là cô quá kiêu ngạo đi!

Hai người cô từng tin tưởng, một là người đàn ông cô yêu nhất, một là cấp dưới đắc lực trong kinh doanh của cô, bây giờ lại tay trong tay, dùng phương thức kiêu ngạo nhất để xuất hiện trước mặt cô, khoảnh khắc lúc cô chết, một tay nắm lấy điện thoại, một tay nắm lấy vô lăng, Tề Lăng Phong nói ở bên tai cô, giọng nói như của ác ma:

“Tôi với Sở Huân, đã sớm vượt qua tưởng tượng của cô.”

Ngón tay của cô khẽ nhúc nhích, trong phút chốc cô đã nhìn đến thân thể phát run.

Cô trả một cái giá thật đắt!

Cô đi chuyển bước chân, nhanh chóng rời đi.

Trước khi tôi đủ sức mạnh, Tề Lăng Phong, tôi để cho anh tự do một lát!

Cô rời khỏi tầm mắt của bọn họ, đi về phía đại sảnh, hồ hững nhìn người đến người đi, hồ hững nhìn sự nghiệp mà bản thân mình dốc sức, nhìn những mối quan hệ mình vất vả tranh thủ, lại bị một người đàn ông hưởng thụ, đương nhiên...

“Không ngờ có thể gặp cô ở chỗ này.” Bên tai vang lên một giọng nữ quen thuộc.

Kiều Tích Hoàn quay đầu nhìn Điều Bối Dịch xuất hiện bên cạnh cô, toàn thân mặc bộ lễ phục bó sát người, làm nước da trắng ngần của cô ấy càng thêm bắt mắt, khí chất tươi mát khác thường, mang theo một chút quyến rũ.

Điều Bối Dịch là thiên kim của dược nghiệp Khang Thịnh, trong nhà kinh doanh buôn bán thuốc có thể ngược dòng từ thời cuối nhà Thanh, chủ yếu là thuốc Đông Y, đã từng là một trong những danh tộc cung cấp tài chính mạnh mẽ thời kỳ xây dựng đất nước ở Trung Hoa, là công thần xây dựng nước, vì thế dưới sự hỗ trợ của chính phủ Dược nghiệp Khang Thịnh vẫn luôn độc quyền thị trường Đông Y của Thượng Hải, thậm chí là cả nước, tài sản không thể ước lượng.

“Một mình sao?” Kiều Tích Hoàn tự nhiên hỏi.

Điều Bối Dịch cười: “Nếu không, cô nghĩ tôi sẽ đi cùng ai?”

Cũng đúng, Tiêu Dạ hiếm khi tham gia những bữa tiệc như thế này.

“Khi nào Cổ Nguyên có thời gian, cô giúp tôi hẹn anh ta.”

“Nghe nói...” Điều Bối Dịch nhìn cô: “Cô đem bộ lễ phục trong cuộc bán đấu giá lần trước, đưa cho Cổ Nguyên?”

“Chỉ là hợp ý.”

“Không biết vì sao tôi với Cổ Nguyên đều cảm thấy cô có cảm giác rất quen thuộc. Còn cảm thấy cô rất hiểu chúng tôi, cô là ai?” Điều Bối Dịch nói ra nghi vấn trong tim.

Đây là nghi hoặc của cô và Cổ Nguyên.

“Cô nghĩ tôi là ai?” Kiều Tích Hoàn gần từng câu từng chữ, nhìn người của nhà họ Cố đang đi về hướng này, mấp máy môi: “Sau này còn gặp lại.”

Cô đi về phía người của Cố gia.

Điều Bối Dịch nhìn bóng lưng của cô, từ đầu đến cuối vẫn đoán không được.

Cúi đầu nhìn thời gian, bây giờ cũng nên về rồi.

Chiếc xe hơi màu đen dừng lại bên chân, lái xe lễ phép mở cửa xe giúp cô, cung kính hỏi: “Tiểu thư, đưa cô về nhà hay là đến chỗ của lão gia?”

“Đến chỗ của bố tôi đi” Điều Bối Dịch nhân nhặt nói.

Xe vững vàng chạy tới khu biệt thự xa hoa nhất Thượng Hải, chạy vào một cánh cổng xoa hoa, xe ngừng lại, cô bước vào trong phòng khách.

Ngọn đèn trong phòng khách sáng rực, trước đàn piano, một cô bé mặc váy công chúa màu trắng đang ngoan ngoãn luyện tập piano, bây giờ đã có thể đánh nguyên bài hát một cách lưu loát.

Cô gái nhỏ quay đầu lại, kích động nhảy xuống từ trên ghế, chạy đến ôm dúi cô:

“Mẹ.”

Điều Bối Dịch ngồi xổm người xuống ôm lấy cô bé: “Tiểu Tiểu, đã trễ thế này sao con còn chưa ngủ?”

“Ngày mai con phải biểu diễn piano ở trường, nên hôm nay con muốn luyện tập lại một lần.” Tiểu Tiểu cười:

“Mẹ, ngày mai mẹ có đến xem con biểu diễn không?”

“Đương nhiên rồi, công chúa bảo bố nhà chúng ta biểu diễn, mẹ nhất định phải đến.”

“Ba đâu?” Tiểu Tiểu hỏi.

“Ba, có lẽ bận việc.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé hiện lên tia mắt mát mát nhưng cũng không làm nũng mà nói sang chuyện khác:

“Mẹ, mẹ nghe con đàn nhé.”

“Được.”

Diêu Bối Dịch ngồi ở một bên nghe Tiêu Tiểu đánh đàn.

Có thầy chuyên nghiệp ngồi ở một bên chỉ dạy, con bé đàn càng lúc càng hay.

Tiêu Tiểu năm nay được 6 tuổi, là một tiểu thiên tài trong lĩnh vực piano.

Cô cùng với Tiêu Tiểu luyện tập xong, sau khi dỗ con bé ngủ, từ trên lầu đi xuống, bố Diêu và mẹ Diêu tựa hồ mới đi xã giao bên ngoài về, thời điểm nhìn thấy Diêu Bối Dịch, sắc mặt hơi lạnh:

“Còn biết trở về sao?”

Diêu Bối Dịch cắn môi, ánh mắt dời về hướng mẹ mình.

“Lão Diêu, con gái trở về ông lại bày sắc mặt, không trở về thì cứ nhắc mãi.” Mẹ Diêu vội vàng giảng hòa.

“Tôi nhắc đến nó khi nào.” Thanh âm của ông hơi lớn.

Mẹ Diêu âm thầm nở nụ cười, nhưng cũng không vạch trần.

“Bố, mẹ, Tiêu Tiểu đã ngủ, con về trước.” Diêu Bối Dịch vội vã nói.

Bố Diêu còn chưa nói gì, nhưng sắc mặt rõ ràng không tốt.

Mẹ Diêu nháy mắt, bảo cô nên về sớm một chút.

Diêu Bối Dịch cảm kích cười cười với mẹ, sau đó như chạy trốn đi ra khỏi biệt thự.

Khi rời đi, nghe được thanh âm có phần nghiêm khắc của bố Diêu: “Con hư tại mẹ, con bé đều bị em chiều hư.”

Diêu Bối Dịch ngồi trong xe hơi màu đen, bên tai vẫn quanh quẩn câu nói của bố.

Năm đó khăng khăng phải gả cho Tiêu Dạ, năm đó cứ khăng khăng muốn sinh hạ Tiêu Tiểu, mặc kệ bọn họ phản đối như thế nào, bọn họ nghĩa vô phản cố như vậy, bây giờ mọi chuyện như thế này, hẳn là ba cô rất tức giận.

Chiếc xe hơi màu đen của Diêu Bối Dịch dừng ở gara, lái xe cung kính nói:

“Tiểu thư, đến rồi.”

Diêu Bối Dịch cắn môi: “Chờ một lát.”

Tài xế buồn bực, chuyển ánh mắt nhìn thấy trong chiếc xe hơi quen thuộc. Một đôi nam nữ đang kích tình cắn xé, mà người đàn ông đó không phải là ai khác, chính là chồng của tiểu thư Tiêu Dạ.

Lái xe xuyên thấu qua cửa kính xe nhìn Diêu Bối Dịch, nhìn mặt cô trắng không còn chút máu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 47

Gara ngầm.

Bên trong chiếc xe hơi màu đen, lửa nóng nhiệt tình kéo dài suốt 5 phút, người đàn ông chợt có chút tức giận đẩy người phụ nữ ra, mở cửa xe, sau đó đóng cửa xe rời khỏi.

Người phụ nữ hờn dỗi dậm chân, rõ ràng cô không có làm cái gì, tại sao lại giẫm phải lông của anh ta, tâm tình không tốt, cô ta dẫm lên đôi giày cao gót

mặc chiếc váy không còn bao nhiêu vải, nhún chân ga rời đi.

Rời đi thật lâu, Diêu Bối Định mới mở cửa xe, xuống xe.

“Đừng để cho bố tôi biết.”

“Được, tiểu thư.” Lái xe vội vàng gạt đầu.

Người lái xe nhìn bóng lưng Diêu Bối Định rời khỏi, với điều kiện của tiểu thư, vì sao khẳng khái chọn người đàn ông như vậy, có lẽ năm 18 tuổi...

...

Diêu Bối Định đi vào thang máy, nhìn con số thang máy tăng lên từng chút một.

Thang máy trực tiếp vào nhà, cô nhìn giày da màu đen của đàn ông ở cửa, mím môi, ngồi xổm xuống, lấy nó đặt ngay ngắn lên tủ giày, chính mình cũng cởi giày rồi mang dép lê vào.

Tiêu Dạ không có ở phòng khách, cô đi thẳng lên lầu hai, khi đi ngang qua phòng của Tiêu Dạ bên trong truyền đến thanh âm tắm rửa.

Cô đứng ở cửa đợi một lát, Tiêu Dạ để trần nửa thân trên, phía dưới bọc chiếc khăn tắm đi ra, anh tắm xong không thích lau thân thể, tóc cũng để mặc chúng nhỏ nước xuống, bởi vì thường xuyên luyện tập nên vóc người của anh rất đẹp, cơ ngực cơ bụng rõ ràng, anh có một hình xăm ở dưới, cho nên khiến đường cong thân thể càng thêm quyến rũ, tăng thêm vài phần mỹ hoặc.

“Muốn chất vấn tôi?!” Tiêu Dạ thờ ơ nhìn cô.

Cho nên, ở trên xe, anh đã nhìn thấy cô.

Diêu Bối Định cắn môi.

Chất vấn?!

Có cái gì để chất vấn?!

Bắt đầu rất nhiều năm, cô đã tập mãi thành thói quen rồi, cũng không muốn so đo.

Cô lắc đầu: “Ngày mai Tiêu Tiểu có tiết mục biểu diễn ở trường, anh có đi không?”

“Cô nói đi?” Anh hỏi ngược lại, có chút buồn cười.

“Được, tôi biết rồi.” Cô rời khỏi phòng của anh.

Từ khi chuyển vào nhà tân hôn, bọn họ đã bắt đầu ở riêng.

Tiêu Tiểu là con gái của Tiêu Dạ, thế nhưng từ trước đến giờ anh chưa từng ôm con bé một lần, chưa từng một lần coi trọng, thậm chí có chút ghét bỏ...

Cô nằm trên cái giường của mình, khóe mắt bỗng nhiên xẹt qua một giọt nước mắt...

Trái tim vốn tê liệt, thi thoảng cũng sẽ co rút đau đớn.

...

Đại sảnh bữa tiệc.

Kiều Tịch Hoàn vẫn luôn ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Tề Tuệ Phân cho đến khi bữa tiệc kết thúc.

Cố Tử Hàn và Ngôn Hân Đồng ngồi một chiếc xe khác rời khỏi còn Kiều Tịch Hoàn thì đi theo Cố Diệu và Tề Tuệ Phân.

Bên trong xe, Tề Tuệ Phân vô cùng thân thiết lôi kéo tay của Kiều Tịch Hoàn, ôn hòa nói: “Năm đó gả vào nhà họ Cố, con chỉ mới tốt nghiệp cấp ba, miễn cưỡng cũng học một hai năm đại học, nghe nói tiếng anh không tốt lắm, con học khi nào thế?”

“Ở trong tù, con từng đi theo một cai ngục người nước ngoài để học.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Đương nhiên là nói dối.

Đã từng là Hoắc Tiểu Khê, không gì không làm được.

“Vây rất tốt, rất tốt.” Tề Tuệ Phân hài lòng gạt đầu, lại nói thêm: “Hôm nay con chọn bộ lễ phục này cho mẹ, James tiên sinh tựa hồ rất thích, nói sùnn xám sứ men xanh của Trung Quốc có điểm đặc sắc. Còn bảo mẹ giúp ông ấy đặt một bộ theo kích cỡ của vợ ông ấy để ông ấy mang về Mỹ, vợ của ông

ấy nhất định rất thích.”

Đã từng hợp tác với James tiên sinh, cô tổn không ít công phu, cho nên đương nhiên biết sở thích của ông ấy, khoe miệng mỉm cười:

“Đó là do đáng đáp của mẹ đẹp, nếu như đổi lại là người khác, làm sao có được hiệu quả này.”

Bất kể là phụ nữ ở giai đoạn nào, đều thích được ca ngợi, hơn nữa còn cực kì hưởng thụ.

"Kiều Tịch Hoàn" Cố Diệu đột nhiên mở miệng: “Biểu hiện đêm nay của con quả thật ngoài dự đoán của bố. Thời điểm chúng ta rời đi, ấn tượng của James tiên sinh về con hình như rất tốt.”

“Cảm ơn bố khích lệ, con chỉ cố gắng làm, không để nhà họ Cố bị mất mặt.” Kiều Tịch Hoàn khiêm tốn nói, nói xong mày hơi nhíu lại, mở miệng tiếp: “Ban này thời điểm khiêu vũ, vô ý nghe James tiên sinh nói, ông ấy có một dự án hợp tác ở Thượng Hải, tựa hồ là dự án hợp tác khác với công ty Hoàn Vũ, hình như vì người hợp tác với ông ấy đột nhiên qua đời, cho nên có một người khác thay thế.”

Đôi mắt Cố Diệu căng thẳng một chút.

Kiều Tịch Hoàn nhìn sắc mặt của Cố Diệu, cười tiếp tục: “Trong chuyện làm ăn con cũng không rành lắm nhưng nghe nói là hạng mục lớn.”

“Hoàn Vũ không phải là công ty của Lăng Phong sao?” Tề Tuệ Phân chợt phản ứng kịp, mở miệng nói.

Sắc mặt Cố Diệu biến hóa càng thêm rõ ràng.

Cố Diệu không thích Tề Lăng Phong, hẳn không phải là không thích, mà không thích nhìn thấy anh ta thành công

“Tề Lăng Phong tuy rằng là cháu của em, nhưng trong chuyện làm ăn, em im miệng cho anh, nếu như có tổn thất gì, là tổn thất bạc trăm triệu đấy.” Cố Diệu hừ lạnh nói.

“Diệu, điểm ấy anh còn chưa yên tâm sao? Có khi nào em không kín miệng đâu.” Tề Tuệ Phân vội vã nói.

Cố Diệu không có nói nữa, không gian lâm vào im lặng.

Kiều Tịch Hoàn nhìn cảnh đêm lướt qua ngoài cửa sổ, khoe miệng cười lạnh lùng.

Một đường trở về biệt thự nhà họ Cố.

Cố Tử Hàn và Ngôn Hân Đồng đã đến trước, Kiều Tịch Hoàn theo Tề Tuệ Phân và Cố Diệu lên lầu, trong biệt thự rất yên tĩnh, cho nên một giọng nữ đột nhiên vang lên trong biệt thự trống trải lộ ra vang dội dị thường.

Tất cả mọi người bước nhanh đến chỗ phát ra âm thanh.

Đẩy mạnh phòng của Cố Tử Thần ra, bên trong hỗn độn, quần áo đầy đất, drap giường bừa bộn, trên drap giường là hai thân thể lỏa lồ, người phụ nữ đang run run bọc lấy chân, khoe mắt vờn lệ, thanh âm vừa rồi dĩ nhiên phát ra từ miệng của cô ta.

Nhưng người đàn ông nằm ở trên giường lộ ra vẻ thông dong hơn nhiều, thân thể tuy rằng ở trong chăn, không cần đoán cũng biết bên trong không có mảnh vải, sắc mặt lạnh nhạt nhìn vài người đứng ở cửa.

Chết tiệt!

Lão nương bắt gian người tại giường mà người lại nhìn lão nương bằng ánh mắt cá chết là sao!

“Sao lại thế này?!” Cố Diệu vô cùng nghiêm khắc, trong thanh âm lộ ra vẻ uy nghiêm, tức giận.

“Hôm nay cháu vốn muốn đến tìm chị, nhưng chị nói bận đi dự tiệc, thấy anh Tử Thần ở nhà có một mình nên con ở cùng anh ấy, không ngờ lúc đi ngủ, anh Tử Thần không cho cháu đi, bảo cháu...” Ngôn Hân Nghiến hai mắt đầm lệ, nhìn qua rất đáng thương.

Ngôn Hân Đồng và Cố Tử Hàn cũng xuất hiện ở cửa, đôi mắt Ngôn Hân Đồng hiện lên một tia ác độc.

“Bảo cháu cái gì?!” Tề Tuệ Phân cũng không nhịn được, hỏi.

“Mẹ, chuyện này còn phải hỏi sao? Mẹ xem, chắc hai người họ đã ngủ với nhau rồi.” Ngôn Hân Đồng đứng ra, bao che khuyết điểm nói:

“Em gái của con là gái chưa chồng, bị anh cả làm bẩn như vậy, làm thế nào có thể gả ra ngoài? Mẹ, làm thế nào mẹ cũng phải khiến anh cả cho em gái con một câu trả lời! Mẹ, cũng không thể vì thân thể của em gái con không tốt, lại thiên vị được.”

“Cố Tử Thần là một người tàn tật, cô bảo anh ấy làm sao chịu trách nhiệm với em gái cô?” Kiều Tịch Hoàn mở miệng, gằn từng chữ, không nóng không lạnh nói.

Q.1 - Chương 48

Cố Từ Thần là một người tàn tật!

Những lời này ngoại trừ Kiều Tịch Hoàn, bất cứ ai trong nhà họ Cố cũng không dám nói ra miệng, ngay cả Cố Diệu cũng hết sức lảng tránh những từ đó. Nhưng Kiều Tịch Hoàn lại nói hết sức tự nhiên, không khỏi làm mọi người hít một hơi, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Cố Từ Thần.

Cố Từ Thần vẫn lạnh lùng, không nói một lời.

“Anh cả, thân tàn nhưng chí không tàn, người đàn ông nên chịu trách nhiệm với những gì mình làm.” Ngôn Hân Đồng nhìn cô.

“Em dâu, em lý giải sai rồi, ý của tôi là Cố Từ Thần là một người tàn tật làm sao có thể quyến rũ em gái của em, nếu như anh ấy không hề làm bản em gái của em, thì tại sao phải chịu trách nhiệm?”

“Ai nói anh ấy không có?! Không thấy em gái của tôi đã như vậy sao?”

“Cô khẳng định như vậy?” Kiều Tịch Hoàn từng bước ép sát.

Ngôn Hân Đồng có chút hoảng hốt: “Tôi, tôi...”

“Tôi ngược lại rất hiếu kỳ, em gái của cô là một người khỏe mạnh có chân có tay, có thể chạy, Cố Từ Thần cho dù muốn dùng sức với em gái của cô, hẳn cũng không được đi.” Kiều Tịch Hoàn trực tiếp cắt ngang lời của Ngôn Hân Đồng, lạnh lùng hỏi.

“Là anh Từ Thần gạt em, anh ấy nói rất sợ ở một mình nên bảo em lên giường ngủ với anh ấy, nhưng mà chỉ ngủ đơn thuần mà thôi, không nghĩ tới em vừa mới nằm lên giường, anh ấy đã lột quần áo của em, em lại sợ từ chối anh Từ Thần, cho nên...”

Ngôn Hân Nghiên giải thích, nước mắt càng chảy càng nhiều, cả người càng thêm ủy khuất.

“Là như vậy sao, Cố Từ Thần.” Kiều Tịch Hoàn chuyển mắt nhìn anh.

Đôi mắt anh thâm thúy nhưng lạnh lùng thoáng nhìn cô: “Cô cảm thấy sao?”

“Đừng chơi đánh thái cực với tôi.” Kiều Tịch Hoàn hung hăng nói, giọng điệu rất cường thế.

Phương thức sống chung giữa Kiều Tịch Hoàn và Cố Từ Thần, là như vậy sao?!

Thời gian 3 năm, không dài cũng không ngắn, nhưng khiến cho tất cả mọi người đều hoảng hốt!

Kiều Tịch Hoàn không phải rất sợ Cố Từ Thần sao? Rất nhiều khi sợ đến thấp thỏm.

“Không phải.” Cố Từ Thần gần từng tiếng nói.

Kiều Tịch Hoàn dòi mắt: “Cho nên, Ngôn Hân Nghiên, cô chuẩn bị duy trì lời nói dối của mình như thế nào đây?”

“Dựa vào cái gì chỉ nghe lời một phía của anh cả!” Ngôn Hân Đồng bắt đầu tranh cãi.

“Vậy dựa vào cái gì chỉ nghe lời một phía của Ngôn Hân Nghiên.”

“Chúng ta đến bệnh viện làm kiểm tra!” Ngôn Hân Đồng hung hăng nói.

“Tốt nhất cô đừng hời hợt.” Kiều Tịch Hoàn và Ngôn Hân Đồng không để ý đến hình tượng, bắt đầu tranh cãi.

Hai người cãi nhau rất kịch liệt, rất mạnh mẽ.

“Đủ rồi!”

Cuối cùng Cố Diệu không chịu đựng nổi: “Còn không ngại mất mặt sao? Còn muốn đi bệnh viện! Hơn nữa bây giờ đã là mấy giờ rồi, các người không muốn ngủ nhưng tôi muốn ngủ! Lập tức trở về phòng cho tôi, Ngôn Hân Đồng, con đưa em gái con về đi, ngày mai bố sẽ cho em gái con một câu trả lời.”

“Dạ, bố” Ngôn Hân Đồng âm thầm cười, nhưng mặt ngoài lại giống như bên bị hại, ủy khuất nói:

“Ba là chủ của một nhà, em gái của con bây giờ đã bị như vậy, ba nhất định phải giải quyết công bằng chuyện này, con cũng phải về ăn nói với bố mẹ con, bằng không người ngoài sẽ tưởng nhà họ Cố chúng ta chỉ biết khi dễ người khác.”

Trước mặt nhiều người như vậy, Cố Diệu lại coi trọng mặt mũi cho nên sẽ giải quyết ổn thỏa, chí ít sẽ không có khả năng thiên vị cho người nào đó!

Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi đắc ý thêm vài phần.

Kiều Tịch Hoàn nhìn dáng vẻ của Ngôn Hân Đồng, chịu đựng tức giận, tốt nhất đừng để tôi nắm được nhược điểm của cô!

....

Từ từ.

Ngôn Hân Nghiên dưới sự giúp đỡ của Ngôn Hân Đồng, rời khỏi phòng của Cố Từ Thần.

Những người khác cũng lục đục rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại Kiều Tịch Hoàn và Cố Từ Thần, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, sắc mặt cả hai đều không tốt.

Im lặng như vậy khoảng 2 phút, Kiều Tịch Hoàn đột nhiên xốc chăn của Cố Từ Thần lên.

Dưới chăn, quả nhiên trần như nhộng.

Ánh mắt của Kiều Tịch Hoàn dừng lại ở chỗ nào đó

Cố Từ Thần đột nhiên đắp chăn lên, sắc mặt hết sức không tốt: “Cô muốn làm gì?”

“Sao vậy, để Ngôn Hân Nghiên nhìn, không để tôi nhìn sao?!” Thanh âm của Kiều Tịch Hoàn rõ ràng mang theo châm chọc.

Sắc mặt của Cố Từ Thần đen thui.

“Đứng dậy.” Kiều Tịch Hoàn rống giận hét.

“Cô lại nổi điên cái gì!”

“Anh có bệnh thích sạch sẽ, không cho phép lão nương thích sạch sẽ sao?! Giường những người phụ nữ khác ngủ, tôi sợ bị lây bệnh qua đường sinh dục! Tôi muốn đổi drap giường.” Kiều Tịch Hoàn hung hăng nói.

Cố Từ Thần mấp máy môi, nhìn quần lót màu đen ở trên mặt đất: “Giúp tôi nhặt quần lót lên đi.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn theo phương hướng của Cố Từ Thần: “Cô ta cởi quần này dùm anh?!”

Cố Từ Thần im lặng.

Kiều Tịch Hoàn cũng không biết sao mình lại tức giận lớn như thế, cô nhặt quần lót lên không nói hai lời ném vào thùng rác: “Quần lót khác của anh để ở đâu?”

Cố Từ Thần chỉ vào ngăn tủ đối diện.

Kiều Tịch Hoàn kéo ngăn tủ ra.

Tất cả đều là một dãy quần lót màu đen, không có hoa văn, được sắp xếp rất ngăn nắp.

Cô tùy ý rút ra một cái ném cho anh: “Nhanh lên một chút.”

Cố Từ Thần nắm lấy sợi dây, cố gắng mặc quần lót vào, sau đó dựa vào mép giường, nhích từng bước từng bước ngồi lên xe lăn, vừa mới ngồi yên, Kiều Tịch Hoàn đã trực tiếp đẩy Cố Từ Thần vào phòng tắm. Nước còn nóng, cô dùng hơi nước lạnh lẽo đổ thẳng lên người của Cố Từ Thần: “Tắm sạch sẽ cho tôi!. Đặc biệt là những chỗ cô ta đã đụng vào.”

Khuôn mặt của Cố Từ Thần cực đen.

Kiều Tịch Hoàn bỏ lại một câu, sau đó bước ra ngoài, sai người hầu thay một tấm drap giường mới.

Còn cô thì thay một bộ áo ngủ rồi đẩy cửa phòng tắm ra.

Cố Từ Thần còn đang tắm rửa, trên người vẫn còn vuron bọt, nhìn Kiều Tịch Hoàn bỗng nhiên xuất hiện, sắc mặt rõ ràng thay đổi.

“Tôi đánh răng, tôi cảm thấy thật ghê tởm.” Kiều Tịch Hoàn cầm lấy bàn chải của mình, bắt đầu đánh răng.

Cô nhớ tới miệng mình bị Cố Từ Hàn hôn, không hiểu sao lại cảm thấy ghê tởm.

Rất hiển nhiên, Cố Từ Thần hiểu lầm rằng cô cảm thấy anh ghê tởm.

Sắc mặt anh lại thay đổi lúc xanh lúc trắng.

Kiều Tịch Hoàn sau khi đánh răng xong, nhìn Cố Từ Thần vẫn còn đang tắm, cũng không thuận lợi gì mấy, do dự một giây rồi đi qua cầm lấy vòi sen giúp anh tắm rửa!

Đời này của cô vẫn chưa từng phục vụ cho ai!

Cũng không biết có phải do cô bức mình quá nên dùng sức quá mạnh hay không, đôi khi cô phản ứng kịp thì da thịt anh đã đỏ ửng, nhìn rất ghê người!

“Đau anh cũng không biết rên sao?! Chẳng trách khi con lại nhịn giống anh.” Kiều Tịch Hoàn giảm nhẹ lực tay.

Cố Từ Thần không nói gì.

Kiều Tịch Hoàn giúp anh xoa xoa lưng hỏi: “Cố Từ Thần, anh rốt cuộc có được không?”

Cô vẫn cảm thấy anh không được.

Nhưng lại luôn cảm thấy hình như anh không phải không được như thế.

Cố Từ Thần quay đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn phía sau, cô ngồi xổm phía sau anh, khuôn mặt bởi vì bên trong sương mù mà phiếm hồng, giờ phút này mặc chiếc áo ngủ dài màu trắng, phong cách rất bảo thủ, nhưng bởi vì trước ngực bị nước làm ướt đầm, cho nên làm hiện rõ áo ngực màu đen bên trong của cô, thậm chí còn có thể nhìn thấy rãnh ngực thật sâu.

Kiều Tịch Hoàn theo ánh mắt của Cố Từ Thần: “Anh thật sự được sao?”

“Tôi cho phép cô tự mình nghiệm chứng.” Môi mông Cố Từ Thần khẽ nhúc nhích, thanh âm trầm thấp mà khàn khàn gần từng tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 49: Cố Đại Thiếu Nhắc Nhở

Nghiệm chứng cái đầu anh!

Kiều Tịch Hoàn ném bàn chải tắm rửa lên người Cố Từ Thần: “Sạch rồi đấy, tự mình tắm đi.”

Nói xong, đi thẳng ra khỏi phòng tắm.

Ban này, không hiểu sao trái tim của cô lại đập rất nhanh.

Cô hít sâu một hơi, ngừng lại một hơi, cô nghĩ có lẽ tim đập hỗn loạn chỉ là phản ứng sinh lý ngẫu nhiên mà thôi.

Cô làm sao có thể vì một câu nói của Cố Từ Thần mà mặt đỏ tai hồng, tim đập rộn lên!

Cô từng vì một người đàn ông mà đánh mất tất cả, trả giá tất cả!. Có kiếp trước làm bài học, cô làm sao có thể phạm sai lầm ngu ngốc như vậy nữa?

Tĩnh táo lại.

Cô chuyển ánh mắt liền nhìn thấy Cố Từ Thần cả người ướt chèm nhẹp đi ra, bởi vì không có mặc quần áo đi vào cho nên trên người anh chỉ mặc chiếc quần lót ẩm ướt ban này, Kiều Tịch Hoàn nhìn đường cong than thể anh, xoay người đi vào trong phòng tắm, tự mình tắm rửa.

Làn da trắng trẻo, luôn luôn không phải là màu da của đàn ông mà cô thích.

Khoảnh khắc vừa rồi, thật sự bị trúng tà rồi!

Kiều Tịch Hoàn tắm rửa xong đi ra, thì Cố Từ Thần đã thay một bộ quần áo ngủ sạch sẽ nằm ở trên giường, Kiều Tịch Hoàn nhìn tóc anh vẫn ướt sũng

như cũ, không nhận được cảm máy sấy:

“Ngồi dậy, sấy khô tóc đã”

Cố Tử Thần ngồi dậy, Kiều Tịch Hoàn quỳ gối ở trên giường sấy tóc cho anh, mà hiện nay cô rất cao, ngực dán ở sau lưng của anh, thân thể mềm mại vô ý cọ xát vào người anh.

Mặt Cố Tử Thần có chút hồng, ngay cả lỗ tai cũng có chút hồng.

Vô cùng thân thiết như vậy, có loại ảo giác khiến người ta không biết làm thế nào.

Kiều Tịch Hoàn sấy tóc rất nghiêm túc nên cũng không phát hiện cái gì. Cô vẫn cảm than, tóc của Cố Tử Thần rất ngắn, nhìn qua chỉ nhiều hơn đầu đinh một chút, bình thường chắc cũng không xử lý kiểu cạo gì, cô vẫn cho là tóc của anh thuộc dạng tóc cứng, không ngờ sờ lên lại mềm mại như vậy, cảm giác không tệ!

Rất nhanh đã thổi xong, Kiều Tịch Hoàn đem máy sấy tóc bỏ vào trong phòng tắm, rồi đi ra nằm ở bên cạnh Cố Tử Thần.

Trong phòng thay đổi bằng ngọn đèn vàng mờ nhạt, cả phòng trở nên yên tĩnh.

“Tôi ngủ không được.” Kiều Tịch Hoàn xoay người, nói thẳng.

Cố Tử Thần cũng không có ngủ, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thanh âm của Kiều Tịch Hoàn cũng chậm rãi mở 2 mắt: “Cô muốn nói cái gì?”

“Vi sao anh lại cùng Ngôn Hân Nghiên nằm ở trên giường?” Kiều Tịch Hoàn thật là không hiểu, rõ ràng Cố Tử Thần cũng không thích Ngôn Hân Nghiên, cho dù anh đối với Ngôn Hân Nghiên có vẻ ôn nhu.

“Bị hạ thuốc mê. Sau khi tỉnh lại thì cảnh tượng giống như các người nhìn thấy.” Cố Tử Thần nói.

Kiều Tịch Hoàn nghĩ thầm, hoàn hảo là thuốc mê, nếu không...

Lòng cô ngừng lại một chút.

Khoan đã! Cơ mà cô lo lắng cái gì chứ?! Không bàn đến cô có cảm thấy chán ghét hay không, nhưng người đàn ông này có “được” hay không mới là vấn đề lớn

“Nhưng mà bây giờ tất cả mọi người đều tin tưởng anh dụ dỗ Ngôn Hân Nghiên, cho dù thực chất không xảy ra chuyện gì, nhưng cũng thật bị ối rồi.” Kiều Tịch Hoàn rất nghiêm túc nói:

“Tôi đoán, cho dù lùi một vạn bước, Ngôn Hân Đồng cũng không ép chúng ta ly hôn, nhưng thế nào cũng sẽ tìm cách để Ngôn Hân Nghiên vào cửa, làm vợ lẽ cũng được.”

Hào môn quý tộc, còn thiếu cảnh vợ hai vợ ba sao?!

Cố Tử Thần im lặng: “Cô có biết ba tôi để ý nhất là cái gì không?”

Kiều Tịch Hoàn ngẩn ra.

“Thương nhân để ý nhất chính là giá trị thặng dư.” Cố Tử Thần gần từng tiếng: “Nếu như không có giá trị thặng dư thì cái gì cũng sai.”

Kiều Tịch Hoàn cau mày nhìn Cố Tử Thần, anh ta đang nhắc nhở cô sao?!

Nhắc nhở cô, nếu như Ngôn Hân Nghiên không có bất luận giá trị thặng dư nào thì Cố Diệu cũng chẳng thèm ngó tới cô ta?

“Cô có thể tìm Từ Tuấn giúp cô.” Cố Tử Thần nói một câu cuối cùng, xoay người đưa lưng về phía cô.

Chuyện đó có quan hệ gì với Cố Tử Tuấn...

Đôi mắt của Kiều Tịch Hoàn căng thẳng.

Cố đại thiếu, anh nha, anh mới chính là người phúc hắc nhất!

Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười.

Trong lúc bản thân đang hết đường xoay xở, thì người đàn ông này lại cho cô một nhắc nhở hữu hiệu như thế, không phải là một mà là hai!

Cô cảm thấy, mình có thể ngủ thoải mái rồi.

Sáng sớm hôm sau.

Trời hừng sáng, Kiều Tịch Hoàn đã rời giường, xét thấy biểu hiện tối hôm qua của ai đó rất tốt, cô rời giường hết sức cẩn thận, chỉ sợ đánh thức anh ta, rón ra rón rén rửa mặt, ra cửa, theo quy cũ đứng chờ Cố Diệu và Tề Tuệ Phân ở cửa.

Đợi khoảng nửa giờ, cửa phòng mở ra.

Cố Diệu và Tề Tuệ Phân đã mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị đi ra ngoài, nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn đứng ở trước cửa, Tề Tuệ Phân mở miệng hỏi:

“Sớm như vậy, có chuyện gì sao?”

“Ba, con có thể vào nói chuyện với ba không?” Kiều Tịch Hoàn rất cung kính với Cố Diệu.

Cố Diệu gật đầu: “Con theo ba đến thư phòng.”

Bên trong thư phòng, người hầu rót một ly trà dưỡng sinh cho Cố Diệu, Cố Diệu uống một ngụm, buông xuống, ngẩng đầu nhìn cô:

“Nói đi.”

“Ba, con nghĩ ba cũng biết con muốn nói gì với ba, hơn nữa chắc chắn bố cũng nghe nói, trong khoảng thời gian này, quan hệ của con và Từ Thần càng ngày càng tốt.” Kiều Tịch Hoàn cũng không quanh co lòng vòng mà trực tiếp mở miệng nói:

“Chuyện tối hôm qua xảy ra như thế nào, bất kể Từ Thần phủ nhận không có làm như thế nào, thì Ngôn Hân Nghiên không một mảnh vải cùng Từ Thần nằm trên một cái giường. Con không làm khó ba, con biết ba là chủ của gia đình này, không thể thiên vị ai, thế nhưng bây giờ con lại muốn cùng với Từ Thần tiếp tục sống vui vẻ.”

“Cho nên...” Đúng là, gừng càng già càng cay.

Cố Diệu biết Kiều Tịch Hoàn muốn nói gì, hơn nữa tựa hồ đang chờ Kiều Tịch Hoàn nói tiếp.

Chuyện này, kỳ thật trong lòng ông đã nghĩ cách từ sớm.

“Ba, con hy vọng, sau khi con nói ba sẽ không tức giận.” Kiều Tịch Hoàn nhìn ông.

“Cứ nói đừng ngại.”

“Dự án hợp tác của James tiên sinh với công ty Hoàn Vũ, con có cách giành lại cho ba.” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói:

“Nhưng điều kiện tiên quyết là, chuyện của Ngôn Hân Nghiên phải xử lý theo cách của con.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 50: Cố Tam Thiếu Ra Tay

Cố Diệu hơi nhướng mày.

Ông biết sáng sớm Kiều Tịch Hoàn tới tìm ông vì chuyện gì. Chuyện này đã xảy ra, cho nhà họ Ngôn một câu trả lời là không thể tránh được, phương pháp cực đoan là buộc Kiều Tịch Hoàn phải ly hôn, Cố Từ Thần cưới Ngôn Hân Nghiên, đương nhiên chuyện này chắc chắn không có khả năng. Mặt khác, còn có một cách giải quyết khác, chính là để Từ Thần thu Ngôn Hân Nghiên ở bên cạnh, với thân phận là con gái riêng của cô ta, sẽ không bị quở trách nhiều.

Cho nên bất kể kết quả như thế nào, đối với Kiều Tịch Hoàn mà nói cũng là chuyện tốt.

Cố Diệu thật không ngờ, Kiều Tịch Hoàn lại khoe khoang khoáng đạt với ông như thế.

Dự án hợp tác đầu tiên của Cố thị và James tiên sinh đều do cơ duyên xảo hợp mới có thể đạt được, cô có thể có năng lực gì hay chỉ dựa vào vận khí?

“Con muốn bàn điều kiện với ba?” Cho dù trong lòng kinh ngạc cũng có chờ mong nhưng ngoài mặt vẫn xử sự như không sợ hãi.

“Ba đã nói sẽ không tức giận.” Kiều Tịch Hoàn chu môi: “Thương nhân không phải luôn bàn điều kiện sao? Con chỉ đi theo ba học kinh doanh thôi.”

Cố Diệu nhin không được, nở nụ cười.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Kiều Tịch Hoàn càng ngày càng hợp khẩu vị của ông, ông uống một ngụm trà, giọng điệu cũng trở nên ôn hòa hơn:

“Con nói, con muốn xử trí Ngôn Hân Nghiên thế nào?”

“Ba, ba chỉ cần đồng ý với con, ngày mai cho nhà họ Ngôn một câu trả lời là được.” Kiều Tịch Hoàn muốn chính là kéo dài thời gian một ngày.

“Được.” Cố Diệu thậm chí không do dự: “Đừng làm cho ba thất vọng.”

Ông cũng muốn nhìn xem, người con dâu này làm sao xoay chuyển càn khôn.

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi phòng của Cố Diệu, đi thẳng đến phòng của Cố Tử Tuấn, gõ cửa.

Cố Tử Tuấn thích ngủ nướng, cho dù nghe tiếng đập cửa cũng xem như không nghe, tiếp tục ngủ ngon.

Kiều Tịch Hoàn đợi 2 phút, trực tiếp đẩy cửa phòng ra.

Cố Tử Tuấn tỉnh ngủ được 7, 8 phần, híp mắt nhìn người phụ nữ đi tới.

Khóe miệng cong lên, khi cô nhích lại gần mình đột nhiên kéo cánh tay cô, dùng sức một cái, xoay người, người phụ nữ văng vằng nằm dưới thân thể anh, anh vùi đầu vào tóc cô ngửi lấy hương tóc độc nhất vô nhị của cô.

“Chú hay làm thế với phụ nữ?” Kiều Tịch Hoàn rất bình tĩnh.

Cố Tử Tuấn giật giật đầu, giống như gật đầu.

“Vậy giúp tôi ngủ với một người phụ nữ, thế nào?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh.

Cố Tử Tuấn sợ run hai giây, sau đó mặt đối mặt nhìn người phụ nữ dưới thân:

“Có ý gì?”

Nụ cười nơi khóe miệng Kiều Tịch Hoàn càng sâu.

Ý tứ rất rõ ràng.

Cô tìm người ngủ với Ngôn Hân Nghiên!

Cô muốn gây ông đập lưng ông!

Hơn nữa, càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

...

Cố Tử Tuấn rửa mặt xong, ăn mặc chỉnh tề, tiêu sái ra khỏi phòng mình, xuống lầu.

Tề Tuệ Phân luyện yoga ở trong phòng khách, nhìn thấy Cố Tử Tuấn hiếm khi dậy sớm, nhin không được hỏi: “Đi đâu đó?”

“Đi ra ngoài đi dạo.”

“Sáng sớm tỉnh mơ, đi dạo ở đâu.” Tề Tuệ Phân gọi anh.

“Mẹ, mẹ đừng quản con.” Cố Tử Tuấn vừa dứt lời, người đã không thấy tăm hơi.

Tề Tuệ Phân bất đắc dĩ lắc đầu.

Cố Tử Tuấn là ông nhỏ trong nhà, ngoại trừ hai đứa con gái thì anh được xem như lớn lên trong sự cưng chiều, anh lười hơn so với hai người anh của mình, nhưng cũng không ai nói anh, thi thoảng Cố Diệu nhớ tới sẽ mắng anh hai câu, nhưng phần lớn thời gian vẫn phóng túng.

Cố Tử Tuấn mở chiếc xe Ferrari màu đỏ của mình ra, hơi điều chỉnh âm thanh trên xe nhỏ một chút, rồi bật tai nghe lên, gọi điện thoại.

“Anh Tử Tuấn?” Bên kia truyền đến giọng nói dè dặt.

“Hân Nghiên, em có rảnh không, đi chọn quần áo với anh.” Cố Tử Tuấn mở miệng một cách tùy ý.

“Hôm nay sao?” Ngôn Hân Nghiên có chút khó xử.

Vừa nãy, Ngôn Hân Đồng gọi điện tới dặn dò, nói là ngày mai Cố Diệu sẽ có câu trả lời, bảo cô hôm nay không được ra ngoài, tránh phả hồng chuyện lớn.

“Ừ, ngay bây giờ, xe của anh đang chạy tới nhà của em, em đứng ở cửa chờ anh.”

“Nhưng mà chị của em nói hôm nay không thể ra ngoài...”

“Trong khoảng thời gian này, PRADA ra mẫu túi xách mới, anh định mua một túi xách nữ có số lượng hạn chế cho bạn gái anh, bắt quá mấy ngày trước mới chia tay, nếu như em thích thì sẵn tiện tặng cho em” Cố Tử Tuấn hào phóng nói.

Ngôn Hân Nghiên tuy rằng là con gái của nhà họ Ngôn, nhưng chưa từng được nhà họ Ngôn thực sự yêu thương, bởi vì là con gái riêng, bất kể là ăn, dùng, hay chơi đùa đều thấp hơn Ngôn Hân Đồng vài phần, muốn mua một món đồ đắt tiền cũng là chuyện khó khăn, càng đừng nói đến số lượng hạn chế, trong lòng không khỏi khê nhích nhích.

“Nếu như em thật sự không đi ra cũng không sao, anh Tử Tuấn sẽ gọi người khác, anh Tử Tuấn gọi cô gái khác rồi.”

“Không, không cần.” Ngôn Hân Nghiên vội vã nói, lại hơi ngượng ngùng nói: “Nhưng mà người ta chỉ có thể ra ngoài nửa giờ thôi.”

“Đủ rồi. Mau ra ngoài đi, 5 phút sau đến.” Cố Tử Tuấn tùy tiện ném tai nghe xuống, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà mị.

Muốn đổi phỏ một người phụ nữ, còn không quá dễ dàng sao?!

Anh chạy một mạch đến biệt thự nhà họ Ngôn, sau đó lại chạy một mạch đến cửa hàng tổng hợp siêu cấp nhất Thượng Hải.

Cố Tử Tuấn vừa đi vào khu bán đồ cao cấp, người phục vụ đã vô cùng nhiệt tình, đương nhiên cũng nhiệt tình với người phụ nữ bên cạnh Cố Tử Tuấn, người nào cũng biết Cố Tử Tuấn đối với phụ nữ rất hào phóng.

Ngôn Hân Nghiên chưa từng hưởng thụ loại phục vụ này, không khỏi đắc ý trong lòng.

“Đem túi xách lần trước tôi đặt ra cho vị tiểu thư này.” Cố Tử Tuấn nói với nhân viên phục vụ.

Người phục vụ vội vã gật đầu hết sức lễ phép đưa cho Ngôn Hân Nghiên, ngoài miệng không ngừng khen ngợi:

“Thật đẹp, rất thích hợp với tiểu thư, giống như chiếc túi xách này làm ra là để dành cho tiểu thư vậy.”

Ngôn Hân Nghiên nhìn mình trong gương, cười không khép miệng.

Cố Tử Tuấn rất tự nhiên đặt tay lên eo của Ngôn Hân Nghiên, dịu dàng nói bên tai cô: “Còn thích thứ gì không, cứ nói với anh, anh Tử Tuấn sẽ mua cho em”

“Thật vậy chăng?” Khuôn mặt Ngôn Hân Nghiên có chút hồng, có chút chờ mong hỏi.

“Đương nhiên, anh chưa bao giờ lừa gạt phụ nữ.”

“Mới là lạ.” Ngôn Hân Nghiên hơi hờn dỗi nói, chỉ chỉ một cái túi ở trong tủ: “Em còn thích cái đó.”

“Lấy xuống, lập tức quẹt thẻ.” Cố Tử Tuấn hào phóng nói.

Người phục vụ vội vàng lấy xuống đưa cho Ngôn Hân Nghiên, nhận lấy thẻ tín dụng của Cố Tử Tuấn.

Ngôn Hân Nghiên mua xong túi xách, Cố Tử Tuấn đi mua hai bộ âu phục màu đen, hai người xách túi lớn túi nhỏ đi ngang qua cửa hàng đồ lót G. Gilson, Cố Tử Tuấn đột nhiên dừng bước lại:

“Anh lại mua cho em một bộ nội y nhé.”

Ngôn Hân Nghiên nhìn bảng hiệu, nhất thời mở cờ trong bụng, nhưng ở ngoài mặt lại biểu hiện ra vẻ ngượng ngùng:

“Anh Tử Tuấn thật là hư.”

“Đàn ông không hư phụ nữ không thương.” Cố Tử Tuấn cười xấu xa: “Em chờ anh một phút đồng hồ.”

Cố Tử Tuấn đi vào cửa hàng bán đồ lót, thật sự chỉ tốn thời gian một phút đồng hồ, lúc đi ra, đưa cho cô một túi to.

Ngôn Hân Nghiên ngượng ngùng đến cả khuôn mặt cũng hồng: “Anh làm sao mà biết kích cỡ của người ta.”

“Vừa xem hiểu ngay.” Cố Tử Tuấn rất tự hào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Dế Như Trở Bàn Tay

Mặt của Ngôn Hân Nghiên lại đỏ hơn vài phần.

Cố Từ Tuấn cười, dẫn Ngôn Hân Nghiên ra khỏi cửa hàng ngồi lên chiếc Ferrari màu đỏ của mình: “Đưa em về nhà sao? Hay là đi hóng gió với anh?”

Cố Từ Tuấn rất biết nắm bắt lòng của phụ nữ, cũng biết cách lạt mềm buột chặt, nếu giờ này anh nói thẳng Ngôn Hân Nghiên chúng ta đi mướn phòng đi, cô nhất định sẽ xoay người rồi đi.

“Đi hóng gió ở đâu?” Ngôn Hân Nghiên dè dặt hỏi.

Quả nhiên, hấp dẫn.

“Phát hiện gần đây có một chỗ rất tốt, em có muốn đi xem hay không?” Cố Từ Tuấn tùy ý nói.

“Xa không?”

“Lập tức đến ngay.”

“Vây...em nhiều nhất chỉ có thể ở với anh nửa giờ thôi.”

“Yên tâm, nửa giờ sau tuyệt đối sẽ đưa em về nhà.” Cố Từ Tuấn nở nụ cười.

Ngôn Hân Nghiên ngồi trong xe thể thao mở rộng buồm của Cố Từ Tuấn, cảm nhận ánh mặt trời lồng lẩy, hơi thở của mùa xuân, cô đã từng nằm mơ nhiều lần có thể ngồi trên chiếc xe như vậy, nhưng ở nhà họ Ngôn, cô ngoại trừ ngồi xe ra, không ai nghĩ đến sẽ mua cho cô một chiếc xe, cho dù chiếc Benz SLK Ngôn Hân Đồng đã bỏ, cô cũng không dám tùy tiện động đến đồ của cô ta.

Cố Từ Tuấn chạy một mạch đến góc bể, phía trước là biển lớn vô hạn, giờ phút này ánh mặt trời vừa đủ, rải rải bóng ngược ở trên mặt biển, lóng lánh giống như kim cương, gió nhẹ thổi qua, hiếm khi được thấy một cảnh đẹp như vậy.

Ngôn Hân Nghiên mở cửa xe chuẩn bị xuống xe, Cố Từ Tuấn đã giữ chặt cô, một nụ hôn đã dừng lại trên môi cô.

Ngôn Hân Nghiên ngẩn ra, phản kháng đẩy anh ra: “Anh Từ Tuấn...”

“Làm sao vậy? Anh kém Cố Từ Thần sao?” Cố Từ Tuấn hỏi.

“Không phải, nhưng mà...”

“Ngaoan, để anh nhìn xem, em mặc bộ nội y ấy trông như thế nào?” Hơi thở ấm áp phả lên cổ của cô.

“Không được, chúng ta ở bên ngoài, sẽ có người...”

“Yên tâm, nơi này mới thi công, tạm thời không có ai biết, có người anh sẽ đóng mui xe lại, không để ai nhìn thấy...”

“Nhưng mà, anh Từ Tuấn, em...”

“Anh giúp em” Cố Từ Tuấn đã bắt đầu giúp cô ta cởi quần áo.

Thủ pháp của anh rất thành thạo cũng rất biết khiêu khích bầu không khí, Ngôn Hân Nghiên làm sao là đối thủ của anh, ba bước thành hai đã bị anh lột sạch quần áo, “Đợi chút, anh Từ Tuấn không phải muốn em mặc...”

“Xong rồi lại mặc.” Cố Từ Tuấn hạ ghế dựa xuống, sau đó áp lên người của Ngôn Hân Nghiên.

Ngôn Hân Nghiên ồm ồm, thuận phục dưới thân của Cố Từ Tuấn, cả quá trình, cô ta đã quên sạch nhiệm vụ của chị mình giao cho mình, thậm chí sau khi xong việc, Cố Từ Tuấn đưa cô ta về nhà, trên mặt cô ta còn mang nét hạnh phúc.

Cố Từ Tuấn lái xe rời đi, từ bên trong camera lấy ra usb theo dõi, khoe miệng nở nụ cười.

Anh trở lại nhà họ Cố, đem usb giao cho Kiều Tịch Hoàn:

“Chị nợ tôi một ân tình.”

“Tôi biết.” Kiều Tịch Hoàn cầm lấy usb.

Không nghĩ tới Cố Từ Tuấn làm việc lại hiệu quả cao như vậy.

Đường như nhìn qua nghi hoặc của Kiều Tịch Hoàn, Cố Từ Tuấn cười đắc ý: “Lần sau, chị có muốn thử một chút hay không?”

“Cút!” Kiều Tịch Hoàn xoay người rời đi.

Cố Từ Tuấn nhìn bóng lưng của Kiều Tịch Hoàn, như có vẻ đăm chiêu.

Kỳ thật, tuy rằng danh tiếng của anh không tốt, mặc dù Ngôn Hân Nghiên là loại hám tiền, đối với cao thủ tình trường như anh thì dễ như trở bàn tay, nhưng mà thật sự không đáng để loại nước đục này, tất cả chỉ vì Kiều Tịch Hoàn.

Chẳng qua là, bởi vì, anh càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Kiều Tịch Hoàn mà thôi.

...

Kiều Tịch Hoàn cầm lấy usb trở về phòng.

Cố Từ Thần nhìn thấy usb trong tay cô, giữa lông mày khẽ nhúc nhích.

“Cố Từ Tuấn cho tôi, cho tôi mượn dùng máy tính của anh một chút, tôi muốn xem nội dung bên trong” Kiều Tịch Hoàn nói.

Cố Từ Thần chỉ chỉ một nơi trên bàn làm việc.

Kiều Tịch Hoàn ngồi vào bàn máy tính: “Mật mã của anh là bao nhiêu?”

“0923.” Cố Từ Thần mở miệng nói.

Ngón tay Kiều Tịch Hoàn đột nhiên ngó ra một cái, trong miệng lẩm nhẩm 0923?! Cô nhập vào máy tính, quả nhiên màn hình khóa đã chuyển sang giao diện hình nền, cô cắm usb, vừa hỏi:

“Số này có quan hệ đặc thù gì với anh sao? Đừng nói là sinh nhật của anh nha.” Cố Từ Thần hẳn sẽ không khuôn sáo cũ như vậy.

“Không có quan hệ.” Cố Từ Thần tựa hồ không muốn nói nhiều lời.

“Từng có một bạn cùng phòng trong ngục rất mẫn cảm với số này.” Kiều Tịch Hoàn giải thích.

Đôi mắt Cố Từ Thần lóe lên một chút, đôi mắt lạnh lùng hơi gọn sáng, nhưng vẫn duy trì im lặng.

“Có lẽ là trùng hợp vậy.” Kiều Tịch Hoàn tự nói một mình.

Chính lúc này, trên màn hình xuất hiện hình ảnh nóng bỏng cuồng nhiệt, tiếng thở gấp của người phụ nữ truyền lại một cách điên cuồng.

Lực chú ý của Kiều Tịch Hoàn bỗng nhiên dừng ở trên màn hình, nhìn Ngôn Hân Nghiên giờ phút này phóng đảng như vậy, hoàn toàn khác biệt với vẻ ngoan ngoãn biểu hiện ra lúc bình thường.

Khóe miệng cô cong lên, có video này. Thật ngại quá, có thù báo thù, có oán báo oán!

Quá trình vẫn còn rất dài!

Kiều Tịch Hoàn nhìn thời gian phía dưới màn hình, năng lực của Cố Từ Tuấn, uhm, không tệ.

Hình như hoàn toàn quên mất trong phòng còn có một người đang tồn tại, cho nên khi bên tai vang lên tiếng rống giận, đúng là khiến cho người ta giật nảy mình nha!

Cố Từ Thần dường như không chịu nổi, lớn tiếng nói:

“Cô còn muốn xem bao lâu ?!”

Kiều Tịch Hoàn xoa xoa mông nhĩ bị thương, dừng dừng nói: “Lâu rồi không xem phim A+, bây giờ xem cho đỡ thèm”

“...” Khoảng khắc đó, Cố Từ Thần hoàn toàn á khẩu, không trả lời được.

“Tôi ngăn cản anh sao?” Kiều Tịch Hoàn quan tâm hỏi.

“Tôi không cần xem.”

“Ồ, anh giả bộ thuần khiết cái gì, tất cả mọi người đều là người trưởng thành.” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên đứng lên, đẩy Cố Từ Thần đến bên cạnh máy

tính, cười tủm tỉm nói:

“Có lẽ còn có thể giúp anh khôi phục lại ‘nguyên khí’ nữa đây!”

Sắc mặt Cố Tử Thần rất đen!

Không hiểu sao Kiều Tịch Hoàn lại cảm thấy buồn cười, buồn cười đến không nhìn được, trực tiếp cười lên tiếng:

“Cố Tử Thần, anh thẹn thùng đến cỡ nào a, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn lên màn hình, lỡ tai thì hồng, kỳ thật có nhìn thấy cái gì đâu, em trai của anh là cao thủ tình trường, làm sao có thể để bản thân lộ ra ngoài ánh sáng chứ?!”

Mặt của Cố Tử Thần càng thêm đen.

Cái cô gái này! Chính là cố tình!

“Được rồi, không xem thì không xem.” Kiều Tịch Hoàn tắt máy tính, bỏ usb vào trong túi của mình:

“Ngày mai chờ xem kịch vui đi.”

Cố Tử Thần ý vị thâm trường nhìn Kiều Tịch Hoàn, biến hóa của cô thật long trời lở đất.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 52: Một Phụ Nữ, Mà Thôi

Công ty được Khang Thịnh.

Trong văn phòng của trưởng phòng tài vụ.

Diêu Bối Định nhìn thời gian, sắp không kịp nữa rồi.

Cô nhanh chóng tắt máy tính, cầm túi xách đi ra ngoài, hôm nay Tiểu Tiểu biểu diễn tiết mục ở trường, cô đã hứa sẽ đi xem, ngàn vạn lần không thể nuốt lời.

Hôm nay xử lý báo cáo tài vụ của tháng trước, vội vội vàng vàng cho nên đã quên khuấy thời gian.

Cô vội vã chạy xuống bãi đỗ xe ở dưới đất, ngồi vào trong xe, khởi động.

Một chút, tắt máy.

Lại khởi động, nhưng máy vẫn tắt.

Không phải chứ?!

Cô sốt ruột bóp còi 2 lần, tựa hồ như đang phát tiết.

Cửa sổ đột nhiên bị gõ vang: “Làm sao vậy? Trưởng phòng Diêu?”

Diêu Bối Định quay đầu nhìn thấy giám đốc bộ phận quản lý thị trường Ân Bản, đang cầm theo túi công văn, mấy ngày trước được phái đến tỉnh ngoài công tác, nhìn bộ dáng của anh ta, chắc là mới trở về.

“Xe tôi bị hỏng rồi.”

“Cô gấp gấp như vậy, muốn đến chỗ nào?”

“Chiều nay con gái tôi có buổi biểu diễn, sắp không kịp thời gian nữa rồi.” Diêu Bối Định có chút sốt ruột nói.

“Tôi đưa cô đi.” Ân Bản nói.

“Anh không phải vừa về sao?”

“Tôi đã nói kẹt xe, bây giờ vẫn còn ở trên đường, chỉ cần cô không mách lẻo với ba cô là được.” Ân Bản cười đùa.

Ân Bản tính tình rất hài hước, chỉ số IQ cao, ba cô có ấn tượng rất tốt về anh ta, xem như trụ thủ đắc lực của mình, những người khác trong công ty cũng cảm thấy Ân Bản rất tài giỏi, cũng giống như tên anh, giỏi văn giỏi võ.

Điều Bối Dịch vội vàng xuống xe, ngồi lên xe của Ân Bản.

Kỳ thật, Điều Bối Dịch và Ân Bản không phải cùng một ngành, vì thế cũng không quá quen thuộc, với lại người toàn bộ trong công ty đều cố sức lấy lòng cô, vì cô là thiên kim của ông chủ, nhưng trong ấn tượng của cô, bất kể là trong lần hội họp liên hoan nào, Ân Bản cũng không a dua nịnh hót, Điều Bối Dịch cảm thấy Ân Bản vốn là du học sinh nước ngoài cho nên không giống với người bình thường, hơn nữa cô cũng không phải là người thích xã giao, cho nên cũng không để anh ở trong lòng, hôm nay anh ta có thể chủ động giúp đỡ, cô cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Xe chạy một mạch đến trường tiểu học thực nghiệm của Thượng Hải, Điều Bối Dịch vội vã xuống xe, thuận miệng nói: “Lần sau sẽ mời anh ăn cơm.”

Ân Bản gật đầu, nhìn dáng vẻ vội vội vàng vàng của Điều Bối Dịch, khỏe miệng cười, khi chuẩn bị rời đi, cúi đầu, một chiếc ví màu đen đặt ở tay lái phụ, Ân Bản không khỏi lắc đầu, thật là sợ ý.

“Điều Bối Dịch.” Ân Bản ấn cửa thủy tinh xuống, gọi tên cô.

Điều Bối Dịch ngẩn ra, quay đầu nhìn chiếc túi màu đen trong tay Ân Bản.

Choáng váng!

Điều Bối Dịch vội vàng chạy đến, cảm ơn một phen rồi cảm lấy vớ: “Cảm ơn.”

“Đi đường cẩn thận đấy, coi chừng đụng vào người khác.” Ân Bản vui đùa nói.

Điều Bối Dịch đã đi xa rồi.

Ân Bản mấp máy môi, nở máy rồi khỏi.

Phía sau xe rời đi, có một chiếc xe màu đen đang đỗ.

Bên trong xe, người đàn ông rút một ngậm thuốc cuối cùng, rồi dập tắt đầu thuốc lá, nói: “Đi thôi.”

“Dạ, đại ca.” Lái xe lái xe rời khỏi.

Anh chỉ xong việc, vừa khéo thuận tiện đi đường này nên đến xem thế nào, anh phát hiện mình không có tâm trạng vào trong.

...

Hoàn hảo là tới kịp thời gian!

Điều Bối Dịch thở phào nhẹ nhõm, nhìn màn biểu diễn của con gái.

Diễn xuất rất tốt, Tiêu Tiểu bước ra, tiếng vỗ tay chung quanh vang lên rất nhiệt tình.

Trong khoảnh khắc ấy, Điều Bối Dịch thật sự cảm thấy rất kiêu ngạo.

Cảm thấy có được một đứa con gái như vậy, thật tự hào.

Cho nên sau khi biểu diễn kết thúc, vì để thưởng cho Tiêu Tiểu, Điều Bối Dịch đưa cô bé ra ngoài ăn cơm, Tiêu Tiểu rất thích ăn món bít tết Pháp, các cô đi vào một nhà hàng Tây tốt nhất, hai người chọn một vị trí gần cửa sổ.

Người phục vụ nhiệt tình gọi cơm cho bọn họ, Tiêu Tiểu cười rất nhiều, vừa gọi cơm vừa nói giỡn với nhân viên, Điều Bối Dịch cười nói: “Mẹ đi toilet trước, con với dì gọi cơm đi.”

Quay đầu nói với nhân viên phục vụ: “Con bé gọi cái gì thì cứ bung lên cái đó.”

“Vâng.” Người nhân viên phục vụ cung kính nói.

Điều Bối Dịch buông túi xuống, đi về hướng toilet, đột nhiên hơi ngẩn ra, nhìn người đàn ông đối diện đang đi tới.

Bên cạnh Tiêu Dạ kéo theo một người phụ nữ dáng vẻ thướt tha mềm mại, người phụ nữ cảm thấy bước chân Tiêu Dạ bỗng nhiên dừng lại, buồn bực nhìn Điều Bối Dịch trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới, sau đó kiêu ngạo, nâng cằm ưỡn ngực, đứng lý hợp tình như thế.

Ánh mắt Tiêu Dạ liếc nhìn Điều Bối Dịch một cái, mang theo người phụ nữ, khinh thường đi qua bên cạnh cô.

“Tiêu Dạ.” Điều Bối Dịch đột nhiên kéo cánh tay anh.

Tiêu Dạ nhủ mày không vui, nét mặt của người phụ nữ bên cạnh thì càng lúc càng khó chịu.

“Anh đổi một chỗ khác được không? Tiêu Tiểu...” Ở chỗ này.

Lời nói của Diêu Bối Dịch còn chưa nói xong, Tiêu Dạ đã cắt ngang lời cô:

“Ý cô là những chỗ cô có thể xuất hiện, còn tôi thì không?!”

Giọng điệu lạnh lùng, mang theo châm chọc.

Diêu Bối Dịch cắn môi, nhìn người phụ nữ bên cạnh cũng nhìn mình một cách châm chọc, tựa hồ như là cười nhạo.

“Tiêu Tiểu ở chỗ này.” Diêu Bối Dịch thả tay ra, nói hết lời.

“Sau đó thì sao?” Tiêu Dạ vẫn rất lạnh nhạt, lạnh nhạt kéo người phụ nữ kia đi vào.

Bên tai tựa hồ nghe cô ta hỏi: “Cô ta là ai vậy? Tại sao lại bá đạo như thế? Còn muốn chúng ta đổi chỗ?”

“Một người phụ nữ, mà thôi.”

Diêu Bối Dịch im lặng một giây, im lặng nở nụ cười ngây ngô một chút.

Vén vén chỉ là một người phụ nữ, mà thôi.

Cô xoay người đi về hướng của Tiêu Tiểu, may là Tiêu Dạ còn chưa đi qua chỗ Tiêu Tiểu đã rẽ vào phòng thuê, cho nên Tiêu Tiểu không nhìn thấy ba bé, cô khôi phục lại nụ cười tự nhiên:

“Mẹ còn có chút việc, lần sau sẽ mời con đi ăn, thế nào?”

“Hả...” Ánh mắt mát mắt như vậy.

Lòng của Diêu Bối Dịch khẽ động, thật sự không chịu nổi ánh mắt như thế của con bé, bỗng nhiên nói:

“Nếu không, mẹ mang con về nhà của mẹ, mẹ sẽ tự mình làm bít tết cho con ăn.”

“Được.” Tiêu Tiểu lập tức hưng phấn: “Vậy đêm nay con về nhà, có thể ngủ chung với mẹ không?”

“Chuyện này...” Diêu Bối Dịch do dự, nhưng nghĩ lại, xem ra Tiêu Dạ nhất định sẽ không về, nên gật đầu đồng ý: “Được, ngày mai mẹ sẽ đưa con đến trường.”

“A, con yêu mẹ nhất.” Tiêu Tiểu cười, vui vẻ hoan hô.

Diêu Bối Dịch nắm tay Tiêu Tiểu cùng nhau rời đi.

Phía sau, có một đôi mắt sắc bén nhìn phương hướng hai người rời khỏi.

“Dạ, làm sao vậy?” Người phụ nữ kéo cánh tay anh một cách vô cùng thân thiết, nhìn phương hướng hai mẹ con rời đi, cười hỏi.

“Không có gì.” Tiêu Dạ xoay người, trở lại phòng thuê.

Người phụ nữ cảm thấy không hiểu sao cả, nhưng cũng không nghĩ nhiều, vui vẻ đi vào theo.

Dù sao, có thể ở cùng với người đàn ông này, như thế nào cũng được!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 53: Giải Quyết Sự Cố

Sáng sớm hôm sau.

Biệt thự nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn cả đêm ngủ rất thoải mái, cho nên lúc rời giường cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Rửa mặt đơn giản xong, đi ra khỏi cửa phòng.

Cố đại thiếu chẳng biết không có ở trong phòng từ lúc nào, nhưng cô cũng không quan tâm.

Bước chân vừa mới đi đến đầu bậc thang lầu hai, đã nhìn thấy Ngôn Hân Đồng cũng ra khỏi phòng, thời điểm nhìn Kiều Tịch Hoàn thì khóe miệng cong lên, cố ý nói:

“Chị dâu, chị nói xem, ba sẽ trả lại công bằng cho em gái tôi như thế nào?”

“Ba luôn luôn là người công bằng, nhất định sẽ làm rõ chuyện này, em dâu không cần lo lắng.”

“Tôi không lo lắng, tôi chỉ sợ chị dâu lo lắng thôi. Hơn nữa em gái tôi cũng không kém, khi đứng chung với anh cả...” Ngôn Hân Đồng nói một nửa, lại cười đến mức âm hiểm.

Kiều Tịch Hoàn làm bộ như nghe không hiểu, nói đơn thuần: “Hân Nghiên quả thực là một cô gái tốt, tôi thấy tiếc cho cô ấy.”

Ngôn Hân Đồng nhìn cô, trong lòng không khỏi cảm thấy Kiều Tịch Hoàn quả thực là đồ ngu ngốc, đã như vậy rồi lại không cảm thấy chút nguy cơ, cô đã sớm nói với người nhà họ Ngôn, hôm nay đầu bất luận như thế nào, cũng phải dành cho Ngôn Hân Nghiên một danh phận, một danh phận ở nhà họ Cố, cho dù chỉ là một người vợ bé cũng được, đến lúc đó có thêm người ở bên cạnh của Cố Tử Thần, cô không tin Kiều Tịch Hoàn không bị chèn ép chết!

Cô nhất định phải huyết tẩy những ủy khuất mà Kiều Tịch Hoàn đã gây ra cho mình, trong lòng cười lạnh lùng, không muốn nói những lời vô nghĩa với Kiều Tịch Hoàn, đi thẳng xuống lầu.

Kiều Tịch Hoàn dùng ngón chân cũng biết Ngôn Hân Đồng đang nghĩ cái gì, khóe miệng cô cong lên, trò hay vẫn còn ở phía sau!

Lúc xế chiều.

Phòng khách nhà họ Cố có thêm rất nhiều người.

Nhà họ Ngôn, bao gồm cha của Ngôn Hân Đồng, Ngôn Cừ Trọng, mẹ Trương Tiểu Quân, và Ngôn Hân Nghiên điếm đăm đáng yêu ngồi trên sofa trong phòng khách, mà Cố Diệu, Tề Tuệ Phân, Cố Tử Thần, Cố Tử Hân, Kiều Tịch Hoàn và Ngôn Hân Đồng đều ngồi ở đây, người hầu rất tự giác tránh né, bầu không khí trong đại sảnh không tốt, cho dù hai bên là thông gia, nhưng gặp phải chuyện vậy, phỏng chừng cũng không có ai có thể tâm bình khí hòa.

Không gian im lặng, sắc mặt Ngôn Cừ Trọng không tốt, nhà họ Ngôn tuy rằng không danh vọng bằng nhà họ Cố, trên thương trường cũng kém hơn nhiều, nhưng dù sao cũng là nhà quý tộc giàu có, đương nhiên không thể chịu một chút ủy khuất, Ngôn Cừ Trọng nặng nề nói:

“Ngôn Cừ Trọng tôi có hai đứa con gái, con gái lớn đã gả cho nhà họ Cố nhiều năm như vậy, sinh con dưỡng cái, tôi tự nhận Ngôn mỗ tôi đã giao thứ tốt nhất của mình cho các người, nay con gái thứ hai của tôi xảy ra chuyện như vậy ở nhà họ Cố, ông bà thông gia bất luận như thế nào cũng phải cho tôi một câu trả lời thỏa đáng.”

Cố Diệu thở dài, gật đầu nói: “Gọi các người qua đây, chủ yếu là để giải quyết chuyện này, nhà họ Cố chúng tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi Hân Nghiên.”

“Thế nào là không bạc đãi?” Ngôn Cừ Trọng nhướng mày, khí thế rất mãnh liệt.

“Ông thông gia, ông có cao kiến gì không? Nếu ông có ý kiến gì, thì cứ nói ra đi, chúng ta từ từ thương lượng.” Cố Diệu tỏ ra hiền hòa, nhưng lão hồ ly, càng hiền hòa càng khiến cho người ta rừng mình.

Ánh mắt Ngôn Cừ Trọng nhìn thoáng qua Kiều Tịch Hoàn, quay đầu nói: “Tôi nói ra sẽ có người mất hứng.”

“Đều là người một nhà, không câu nệ nhiều như vậy, ông cứ nói thẳng đi.”

“Tôi đây xin nói thẳng, con gái của tôi năm nay mặc dù mới 23 tuổi nhưng chưa nói chuyện yêu đương lần nào, vẫn là một hoàng hoa khuê nữ, lần này bị Cố Tử Thần nhà các người chà đạp như vậy, con gái của tôi cứ ở nhà khóc suốt, nếu không phải chúng tôi khuyên nhủ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Tôi cũng không cầu cái gì khác, ông thông gia, ông giải quyết chuyện chung thân đại sự về sau của con bé cho tốt là được rồi.”

Lời nói của Ngôn Cừ Trọng cơ hồ đã quá rõ ràng, chuyện của Ngôn Hân Nghiên hoàn toàn dựa vào quyết định của nhà họ Cố.

Cố Diệu gật đầu, tựa hồ đã hiểu ý của Ngôn Cừ Trọng, cũng không có phản bác, khóe miệng Ngôn Hân Đồng nhếch lên, trong lòng càng lúc càng đắc ý.

Tất cả mọi người đang chờ đáp án của Cố Diệu, trong phòng khách của nhà họ Cố một lần nữa lâm vào trầm mặc.

Chợt, một giọng nữ thanh thanh đậm đậm chậm rãi mở miệng: “Chú Ngôn, với tư cách là vợ của Cố Tử Thần, cháu có thể nói hai câu không?”

Ánh mắt của Ngôn Cử Trọng trầm xuống, đối với loại trường bối đang nói chuyện nhưng tiểu bối lại xen mồm vào, ông chẳng thèm ngó tới, nhưng ngại là đang ở nhà họ Ngôn, lại quả thực liên quan đến chuyện của cô ta, cho nên cho dù không vui, nhưng cũng không thể biểu hiện ra bên ngoài:

“Có gì cháu cứ nói.”

Kiều Tịch Hoàn cười cảm kích, nhưng rất nghiêm túc nói: “Chú Ngôn, Từ Thần và Hân Nghiên xảy ra chuyện như thế, tối hôm qua cháu cũng suy nghĩ rất nhiều, bất kể như thế nào, Hân Nghiên cũng không thể chịu ủy khuất.”

“Cháu biết là được.” Ngôn Cử Trọng tỏ ra ‘đương nhiên là thế rồi’

“Chẳng qua là...” Kiều Tịch Hoàn muốn nói lại thôi.

“Chẳng qua cái gì?! Cháu, cái con bé này, có chuyện gì thì cứ nói, ập a ập ứng, có chuyện gì ngại ngần muốn giấu giếm sao?” Ngôn Cử Trọng nghiêm khắc nói.

“Nếu chú Ngôn đã nói không quan trọng, vậy cháu cũng không muốn giấu giếm gia đình, trong tay cháu có một videoclip, phiền mọi người xem vài phút vậy.” Nói xong, Kiều Tịch Hoàn đem laptop đã chuẩn bị sẵn mở ra, ấn vào nút play trên màn hình.

Trên màn hình, trong nháy mắt đã hiện ra cảnh nóng không chịu nổi, tiếng thở dốc lúc trầm lúc bổng, vô cùng ái muội.

Hình ảnh vừa hiện lên, sắc mặt Ngôn Cử Trọng thoáng cái đã thay đổi

Sắc mặt Ngôn Hân Nghiên cũng trở nên trắng bệch, videoclip của cô và Cố Tử Tuấn ngày hôm qua tại sao lại xuất hiện trên màn hình. Cả người nháy mắt cũng hơi luống cuống:

“Không, không phải...Ba.... Chị... Em...”

Kiều Tịch Hoàn âm thầm cười, âm thầm tắt màn hình không để lại dấu vết, nhìn như thờ ơ nói:

“Ban đầu, con định để cho em Hân Nghiên và Từ Thần....Nhưng mà, lại không biết, một nữ có thể lấy hay chồng.”

“Ngôn Hân Nghiên!” Ngôn Hân Đồng trong nháy mắt muốn nổi điên: “Cô.....Cô....”

Tức giận đến mức không nói nên lời.

Rõ ràng tất cả đã thành kết cục đã định, nhưng bây giờ lại xuất hiện đoạn videoclip này, cô ta tức giận đến mặt cũng đỏ lên, hận không thể tát vào mặt Ngôn Hân Nghiên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 54: Bàn Bạc Điều Kiện, Gia Nhập Cố Thị

Trong lòng Trương Tiểu Quân cũng không nhịn được, ban đầu bà cũng không ưa gì Ngôn Hân Nghiên, mấy hôm nay nghe lời con gái bà, đối xử với nó tốt một chút, nếu có thể tèo vào nhà họ Cố, cũng có thể giúp con gái được không ít việc, nhưng bây giờ lại đâm thủng sọt, quả nhiên con gái do tiện nhân sinh, thì chính là kỹ nữ, miệng bà tuôn ra những lời nói ác liệt:

“Ngôn Hân Nghiên, tại sao cô y hệt mẹ cô, ngoại trừ quyền rũ đàn ông thì cô còn có thể làm gì!”

Ngôn Hân Nghiên đã khóc đến sắp tắt thở, cô không nghĩ hạnh phúc ngày hôm qua cô có được, hoàn toàn là một âm mưu đã được sắp đặt trước, cô bây giờ ngay cả tư cách chất vấn người khác cũng không được!

“Tôi đã nói rồi, loại con gái bản thù này, đừng có mang ra ngoài chỉ tổ mất mặt mà thôi.” Trương Tiểu Quân đã giận đến miệng không biết chùng mực.

Sắc mặt Ngôn Cử Trọng đã xấu đến không thể xấu hơn

Cố Diệu ngồi xem kịch, trong lòng cảm thấy thoải mái, Ngôn Cử Trọng còn dùng loại chuyện này để ép buộc ông, như thế trộm gà không được còn mất nắm thóc:

“Anh chị thông gia, chuyện trong nhà anh chị vẫn nên tự mình giải quyết thì hơn, tôi cũng rất thích Hân Nghiên, cũng định để Từ Thần đối với con bé, nhưng không ngờ....Không sao, không sao, với danh tiếng của nhà họ Ngôn các người, cũng có thể tìm được nhà khá giả khác.”

Gắn từng câu từng chữ, tràn đầy tâm chộc nói.

Cả người Ngôn Cừ Trọng tức giận không nhẹ nhưng không thể phản bác, đột nhiên từ trên ghế sofa đứng dậy, lạnh lùng nói: “Còn không ngại xấu hổ sao? Về cho tôi.”

“Đợi chút.” Cố Diệu bỗng nhiên kêu ông ta, ý vị thâm trường nói: “Ông thông gia, phạm là làm việc gì, cũng nên chừa một đường lui, tính tình quá nóng nảy thì dễ dàng ném trái thất bại.”

Cố Diệu tựa hồ có ngụ ý ám chỉ.

Sắc mặt Ngôn Cừ Trọng khó coi đến không gì sánh được, nhanh chóng rời khỏi.

Trương Tiểu Quân cũng liều mạng lôi kéo Ngôn Hân Nghiên rời đi, Ngôn Hân Đồng cũng theo đi ra ngoài.

Trong phòng trong nháy mắt yên tĩnh rất nhiều, Cố Diệu đương nhiên rất vui vẻ, quay mặt lại nói với Cố Tử Hàn: “Tử Hàn, đi theo khuyên ba vợ của con, kéo ông ấy tức giận đến lên máu đầu.”

“Được, ba” Cố Tử Hàn từ trên ghế sofa đứng dậy, đi ra ngoài.

Thời điểm đi ra, lại quay đầu nhìn thoáng qua Kiều Tịch Hoàn, đôi mắt hơi nheo lại.

Giờ khắc này, hành động của Cố Diệu chính là muốn anh rời khỏi.

Nhưng mà muốn anh đi để làm gì?!

Sắc mặt anh trầm xuống, đi ra khỏi biệt thự Cố gia.

Cố Diệu nhìn Cố Tử Hàn rời đi, quay đầu nói với Kiều Tịch Hoàn: “Con theo bố vào thư phòng một chuyến.”

“Dạ.” Kiều Tịch Hoàn vui vẻ theo chân Cố Diệu.

Bên trong thư phòng, Cố Diệu nở nụ cười, uống một hớp Thiết Quan Âm, nói với Kiều Tịch Hoàn: “Quả nhiên không làm ba thất vọng, Ngôn Cừ Trọng người đàn ông này, luôn đối nghịch với ba khắp nơi, quả thực quyết định biến thông gia thành thù, nếu như ba không nể tình thẳng Hàn thì đã sớm ra tay rồi, lần này xem như là chút giáo huấn giành cho ông ấy, lúc nào cũng tự cho mình là đúng.”

“Cảm ơn ba.” Kiều Tịch Hoàn rất ôn trọng, không có một chút đắc ý.

Cố Diệu càng ngày càng không khỏi cảm thấy hài lòng về Kiều Tịch Hoàn, nhướn mày: “Ba đã giữ đúng lời hứa với con, con cũng nên tuân thủ lời hứa về chuyện của James tiên sinh.”

“Trước khi nói về chuyện của James tiên sinh, con có một yêu cầu quá đáng.”

Cố Diệu nhíu mày.

“Con biết ba luôn không thích phụ nữ tham gia vào việc công ty, con không cầu chức vị gì, con chỉ hoàn thành hạng mục của James tiên sinh, cần công ty hỗ trợ.”

Cố Diệu im lặng, không có trả lời.

“Ba, ba suy nghĩ một chút đi, cho dù ba không muốn con đến công ty, con vẫn tuân thủ lời hứa nhưng phải nhờ Tử Hàn một tay, như vậy rất phiền phức.” Kiều Tịch Hoàn biểu hiện hết sức rộng lượng nói.

“Ba cần suy nghĩ một chút, con ra ngoài trước đi.”

“Được ba.”

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi thư phòng.

Cô không lo lắng, bởi vì trên thương trường Cố Diệu là người có lòng tham không đáy, phạm là chuyện có lợi, sẽ không dễ dàng buông tay, danh tiếng trên thương trường cũng không tốt cho lắm, năm đó Hoắc Tiểu Khê không muốn bàn chuyện làm ăn với Cố Diệu, bởi vì cô cảm thấy loại thương nhân này quá xem trọng lợi ích, cho nên luôn nhiều lần lảng tránh ông ta.

Cũng bởi vì vậy, nên Cố Diệu ghi hận với Tề Lăng Phong, ông ta nghĩ rằng Tề Lăng Phong là người vong ân phụ nghĩa, không niệm tình thân.

....

Biệt thự nhà họ Ngôn.

Sắc mặt người nhà họ Ngôn cực kì không tốt ngồi ở trong phòng khách, Ngôn Hân Nghiên khóc lóc.

“Đừng khóc, thật đúng là sao chổi, nhà chúng tôi bị cô khóc đến sắp suy rồi.” Trương Tiểu Quân nói một cách hung dữ.

“Được rồi mẹ, đừng làm ầm ỹ nữa, Hân Nghiên, trở về phòng của em đi.” Ngôn Hân Đồng lộ dáng vẻ của chị hai.

Ngôn Hân Nghiên đáng thương tội nghiệp lên lâu.

Ngôn Hân Đồng nhìn Ngôn Hân Nghiên rồi đi, quay đầu nói với mẹ mình: “Mẹ có nói nó nhiều lần cũng vô dụng thôi, hiện tại dù sao cũng đều là sự thật, đời này con cũng không trông đợi nó có thể giúp được con cái gì.”

Trương Tiểu Quân âm dương quái khí châm chọc: “Năm đó không biết tại sao lại cho nó vào cửa. Ông nên đưa bà vợ nhỏ của ông cùng về luôn, nhìn xem có thể gây cho ông bao nhiêu rắc rối?! Đúng là con hoang, thành sự không đủ, bại sự có thừa.”

Sắc mặt Ngôn Cừ Trọng càng khó coi: “Bà nói đủ chưa?! Năm nay bà đối với Hân Nghiên như thế nào trong lòng mọi người đều biết rõ, chuyện năm đó tôi làm sai, mấy năm nay bà cũng trả hết lên người của Hân Nghiên đủ rồi.”

“Ngôn Cừ Trọng, ông có ý gì, bây giờ ông đang trách tôi đối xử không tốt với đứa con hoang của ông sao?! Ông có ý gì? Chuyện năm đó ông làm toàn bộ giới thượng lưu đều biết, tôi làm thế nào nhân. ...”

Cố Tử Hân cũng theo đến đây, nghe bọn họ cãi nhau đương nhiên sắc mặt cũng không tốt: “Anh ra ngoài chờ em”

Ném lại một câu, Cố Tử Hân đi thẳng ra khỏi biệt thự.

Ngôn Hân Đồng nhìn bóng lưng của Cố Tử Hân cuối cùng nhịn không được hét lớn: “Các người đừng làm ầm ỹ nữa được không? Chưa ngại con ở nhà họ Cố chưa đủ mất mặt sao?!”

Ngôn Cừ Trọng và Trương Tiểu Quân dừng lại một chút, không nói gì nữa.

“Ba, nhiều năm như vậy, Hân Nghiên cũng không trách mẹ con đối với em ấy không tốt, nhưng mà ba xem nó đã làm gì?!” Ngôn Hân Đồng cũng không thích Ngôn Hân Nghiên, thường xuyên bắt nạt cô ta.

“Ba biết Ngôn Hân Nghiên có lợi với con, nhưng mà dù sao cũng là con gái của ba, hơn nữa sự thật đã thế rồi, còn có biện pháp gì nữa.” Ngôn Cừ Trọng không thể không nói, rõ ràng có chút bao che khuyết điểm.

Trương Tiểu Quân lại muốn tranh cãi nhưng Ngôn Hân Đồng đã dùng ánh mắt ngăn bà lại.

Trương Tiểu Quân nhịn xuống, không nói nữa.

“Thôi, chuyện đã vậy rồi, Tử Hân vẫn còn đang ở ngoài xe chờ con, con đi về trước.” Ngôn Hân Đồng nói, nháy mắt ra hiệu với Trương Tiểu Quân.

Trương Tiểu Quân liền hiểu cho nên mở miệng: “Mẹ đưa con ra cửa.”

“Ừm”

Ngôn Hân Đồng và Trương Tiểu Quân đi ra khỏi phòng khách, khi ở vườn hoa thì ngừng lại: “Mẹ, đừng nói là mẹ, con cũng chẳng nhận được giọng điệu như vậy, ba bao che khuyết điểm, chúng ta lại làm ầm ỹ trước mặt ông ấy, ngược lại sẽ làm ảnh hưởng đến tình cảm của ba và mẹ. Con sẽ không bỏ qua cho Ngôn Hân Nghiên, Tử Hân đang cân bằng bạc một vụ làm ăn, đến lúc đó mẹ sắp xếp một chút, đưa Ngôn Hân Nghiên lên giường của người đó đi, dù sao con tiện nhân này đã quen hầu hạ nhiều đàn ông rồi.”

“Được, con cho mẹ thời gian, bất cứ lúc nào cũng được. Con tiện nhân đó, đến làm gái cũng cất nhắc cô ta, không bảo cô ta đi chết là may lắm rồi.” Trương Tiểu Quân hung tợn nói, năm đó, mẹ của Ngôn Hân Nghiên là bị bà ép phải tự sát!

“Đến lúc đó, con sẽ điện thoại cho mẹ, mẹ chú ý, đừng để ba biết.”

“Yên tâm” Trương Tiểu Quân đã tính toán trước mọi việc.

Ngôn Hân Đồng và Trương Tiểu Quân nói thêm vài câu, rồi đi ra cửa.

Cố Tử Hân ở trên xe, sắc mặt vẫn luôn rất lạnh, nhìn Ngôn Hân Đồng nhàn nhạt hỏi: “Mẹ em nói sao?”

“Nói, anh cứ yên tâm” Ngôn Hân Đồng nói.

Cố Tử Hân gật đầu.

Xe chạy trở về biệt thự nhà họ Cố.

“Tử Hân, hôm nay Kiều Tịch Hoàn lại điếu võ dương oai ở nhà họ Cố.” Ngôn Hân Đồng bỗng nhiên mở miệng.

Sắc mặt anh ta vẫn lạnh lùng như cũ nhưng đáy mắt đã có chút biến đổi.

Ngôn Hàn Đồng không nhiều lời, kỳ thật, Cố Tử Hàn nghĩ nhiều hơn cô. Chỉ là, cô không chịu nổi, trong khoảng thời gian này, Kiều Tịch Hoàn đều chiếm thượng phong ở khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 55: Cảm Giác Đã Lâu

Tiêu Dạ quả nhiên một đêm không về.

Sáng sớm, Diêu Bối Định rời giường sớm, làm bữa ăn dinh dưỡng cho Tiêu Tiểu.

Chiên trứng gà, bỏ thêm một chút cà rốt, nấu cháo trắng, bánh mì thêm một ít jam bông, làm xong tất cả, cô mới đi gọi Tiêu Tiểu rời giường, khi giúp Tiêu Tiểu rửa mặt, mặc xong quần áo thì vừa vặn nhìn thấy Tiêu Dạ trở về.

Tiêu Dạ ngẩng đầu nhìn bọn họ, sắc mặt khê biến.

Tiêu Tiểu nhìn thấy Tiêu Dạ, cười hết sức ngọt ngào: “Ba.”

Tiêu Dạ nhú mày một chút, gật đầu.

Diêu Bối Định mang theo Tiêu Tiểu xuống lầu, thuận miệng nói: “Ăn sáng chưa? Anh có muốn cùng ăn không?”

Tiêu Dạ vốn chuẩn bị đi lên lầu, do dự một chút, xoay người đi về phía bàn ăn.

Kỳ thật, Diêu Bối Định chỉ thuận miệng hỏi, cô chớp mấy môi, cô vốn chỉ chuẩn bị có 2 phần, sau khi ngồi xuống, cô rất tự giác đem phần ăn của mình nhường cho Tiêu Dạ, còn mình thì ăn cháo trắng với một khúc bánh mì.

Trên bàn cơm rất yên tĩnh, đây là lần đầu tiên một nhà ba người ngồi ăn cơm.

Tiêu Dạ trước đây ít khi ăn cơm với cô, Tiêu Tiểu lại ít qua đây, cho nên những chuyện như thế này, là lần đầu tiên gặp phải.

“Tiểu Tiểu, tại sao con lại bỏ cà rốt ra ngoài, mẹ đặc biệt làm cho con, ăn rất bổ.” Diêu Bối Định nhìn những khoanh cà rốt ở ngoài bát cơm của Tiêu Tiểu có chút tức giận nói.

Tiêu Tiểu chu miệng không vui: “Ba cũng vậy.”

Diêu Bối Định chuyển mắt, nhìn đến phần ăn của Tiêu Dạ, quả nhiên đã lựa cà rốt bỏ ra ngoài, giống y chang Tiêu Tiểu.

Tiêu Dạ cảm thấy tầm mắt của người phụ nữ đối diện, sắc mặt anh hơi trầm xuống, ba bước thành hai giải quyết cho xong bữa sáng, thô lỗ bỏ bát xuống rồi đi thẳng lên lầu hai.

Tiêu Tiểu nhìn bóng lưng của Tiêu Dạ, quay đầu hỏi Diêu Bối Định: “Mẹ, có phải ba không thích con?”

“Làm sao có thể?” Diêu Bối Định cười ngượng ngùng, nhưng lại không tìm thấy từ khác.

“Con cảm thấy mỗi lần con đến đây, ba đều không có ở nhà, bởi vì ba không thích con cho nên mới cố tình tránh mặt con.” Tiêu Tiểu có chút ủy khuất nói.

Diêu Bối Định cắn môi.

Không phải ba con cố tình tránh con, mà là mẹ cố tình chọn thời gian khác nhau.

Diêu Bối Định nhẹ nhàng vuốt đầu của Tiêu Tiểu: “Công việc của ba rất bận, ngoan, con lớn rồi sẽ hiểu thôi.”

“Dạ.” Tiêu Tiểu gật đầu, cho dù hoàn toàn không hiểu.

Diêu Bối Định nói sang chuyện khác: “Tiểu Tiểu ăn nhanh đi, bằng không sẽ muộn mất.”

“Được.” Tiêu Tiểu ăn từng ngụm.

Điều Bối Dịch nhìn về phía lầu hai, híp mắt.

Chờ con lớn lên sẽ hiểu, ba con không phải không thích con, mà là không yêu mẹ.

....

Ngôn Hân Đồng từ nhà họ Ngôn trở về biệt thự Cổ gia.

Cổ Từ Hân trực tiếp trở về công ty.

Ngôn Hân Đồng vừa đi vào phòng khách, đã nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn từ trên lầu đi xuống, lúc nhìn thấy cô ta, khóe miệng hơi cong lên.

Rõ là, âm hồn không tan.

Ngôn Hân Đồng nhìn Kiều Tịch Hoàn, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Em dâu, ba của cô không sao chứ, tôi thấy lúc ông ấy rời đi, sắc mặt không được tốt lắm.” Kiều Tịch Hoàn nhìn qua rất quan tâm: “Cũng khó trách, cô nói xem, Hân Nghiên bình thường ngoan ngoãn như vậy, tại sao sau lưng lại vụng trộm...”

“Kiều Tịch Hoàn, cô đừng có ở đây khoe khoang, lần này tôi thua trong tay cô chỉ do tôi xui xẻo mà thôi.”

“Không phải xui xẻo.” Kiều Tịch Hoàn sửa lại: “Mà là tài nghệ không bằng người.”

“Cô.”

“Em dâu, tôi nhớ tôi đã từng nhắc nhở cô, em cô là người của nhà họ Ngôn, cô ta làm sai chuyện gì ở nhà họ Cổ, đều có quan hệ mật thiết với cô, tôi nghĩ cho dù ba mẹ không nói ra nhưng mà trong lòng cũng có ý này, cô tự giải quyết cho tốt đi.”

“Kiều Tịch Hoàn, cô có gì đặc biệt hơn người.” Ngôn Hân Đồng nén không được lửa giận.

“Không có gì giỏi cả, chỉ là người cô không thể chọc vào.” Đôi mắt Kiều Tịch Hoàn căng thẳng, gần từng tiếng, hung hăng uy hiếp:

“Cảnh cáo cô lần cuối cùng, nếu như còn có ý bới móc, tôi sẽ không hạ thủ lưu tình.”

Ném lại một câu, Kiều Tịch Hoàn đi thẳng ra phòng khách.

Cô phải cảm ơn Cổ đại thiếu, về tình về lý, chuyện này có thể viên mãn như vậy, ít nhiều cũng có công lao của anh.

Bước chân của cô dừng lại ở trước nhà ẩm.

Cổ Từ Thần quả nhiên ngồi ở bên trong đang cắt tỉa hoa.

Kiều Tịch Hoàn đi qua, ngồi xổm xuống bên cạnh anh, bất thành linh mở miệng nói:

“Cổ Từ Thần, anh đơn giản như những gì tôi nhìn thấy sao?”

Tay Cổ Từ Thần dừng lại một chút: “Vậy, cô cũng đơn giản như những gì tôi nhìn thấy sao?”

Kiều Tịch Hoàn trầm mặc một giây, hỏi đáp: “Không phải.”

Cô không phải, bởi vì cô căn bản không phải Kiều Tịch Hoàn.

Cổ Từ Thần buông kéo xuống, quay đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn, cố gắng chống đỡ mình ngồi lên xe lăn, đẩy xe lăn đi ra ngoài.

“Này, anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Kiều Tịch Hoàn gọi anh.

“Tôi nghĩ cô tới là muốn cảm ơn tôi.” Cũng không quay đầu lại, nói.

“Anh muốn tôi cảm ơn anh như thế nào?” Kiều Tịch Hoàn lớn tiếng hỏi.

Cổ Từ Thần ngừng một chút: “Đừng hỏi tôi mọi thứ”

Kiều Tịch Hoàn biết ngay, như thế nào cũng bị thằng nhãi này tính kế.

Cô cắn môi, bỗng nhiên nói thêm: “Tôi muốn nhờ anh giúp tôi.”

“...”

“Tôi muốn vào công ty.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Cố Từ Thần quay đầu nhướn mày: “Không phải cô đã bàn điều kiện với ba tôi sao?”

Kiều Tịch Hoàn nhú mày, cảm thấy mọi chuyện của cô, Cố Từ Thần đều biết.

“Ba tôi vừa mới nói với tôi.” Cố Từ Thần giải thích, không muốn Kiều Tịch Hoàn lại lãng phí thời gian trên người anh.

“Vậy anh nói với ông ấy như thế nào?”

“Tôi nói tùy ông ấy.”

“Anh...” Kiều Tịch Hoàn tức chết!

Cố Từ Thần đã rời đi.

Anh không biết mục đích hiện tại là gì, dĩ nhiên anh sẽ không nhắc đá đập chân mình, Kiều Tịch Hoàn cô gái này rõ ràng là lai giả bất thiện*

*: Người đến không có ý tốt.

Buổi tối, sau cơm chiều, mọi người trở về phòng.

Kiều Tịch Hoàn lại bị Cố Diệu gọi đến thư phòng.

Kiều Tịch Hoàn rất ngoan ngoãn ngồi ở trước mặt Cố Diệu, chờ ông mở miệng.

“Ba nghĩ rồi, con muốn vào công ty, cũng được thôi.” Cố Diệu nói một cách gọn gàng dứt khoát.

Kiều Tịch Hoàn cười xán lạn: “Cảm ơn ba.”

“Con đừng mừng vội, vào công ty ba sẽ sắp xếp cho con ở bộ phận kế hoạch, chủ yếu là liên quan đến dự án của James tiên sinh và công ty Hoàn Vũ, nếu như con có thể đoạt được kế hoạch đó, con sẽ được chọn ở lại công ty giúp ba. Dĩ nhiên, nếu như không được, thì an phận ở nhà dạy con.”

“Dạ ba, con sẽ cố gắng.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Khoảnh khắc ấy, cô vui vẻ xuất phát từ đáy lòng.

Đây là bước đầu tiên cô bước vào Cố thị, cũng là bước đầu để cô giao phong chính diện với Tề Lăng Phong.

Cô dĩ nhiên phải nắm chặt cơ hội tốt này.

“Thứ hai tuần sau đi làm, trở về thông báo với Từ Thần đi.”

“Được.”

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi thư phòng, gặp phải Cố Từ Hàn, Cố Từ Hàn nhìn thấy cô từ thư phòng đi ra, sắc mặt hơi biến đổi, khi bước chân hai người đối diện nhau, Cố Từ Hàn hung hăng nói:

“Kiều Tịch Hoàn, cô rốt cuộc muốn làm cái gì?!”

“Cách anh càng gần mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn hồn nhiên nói.

Cố Từ Hàn hung hăng nhìn cô.

Kiều Tịch Hoàn tự nhiên, trở lại phòng của mình.

Cảm giác bị người ta nắm mũi dẫn đi, thật không tốt phải không, Cố Từ Hàn?!

Năm đó, anh đã đối đãi với Kiều Tịch Hoàn như vậy, bây giờ cô chỉ ăn miếng trả miếng mà thôi.

Kiều Tịch Hoàn trở lại phòng, tâm tình rất vui vẻ, nhìn gương mặt như cá chết của Cố Từ Thần cũng không cảm thấy khó chịu, còn chủ động đến khoe khoang nói:

“Thứ hai tuần sau, tôi đi làm rồi.”

Cố Từ Thần lạnh lùng nhìn cô một giây: “Cô đang khoe khoang?”

“Cố đại thiếu cũng biết đùa, trẻ nhỏ dễ dạy nha.” Kiều Tịch Hoàn cười hết sức khoa trương.

Sắc mặt Cố Tử Thần trầm xuống.

“Không thể không cảm thán, cảm giác đã lâu rồi.” Kiều Tịch Hoàn cảm áo ngủ, rất vui vẻ chạy vào trong phòng tắm.

Thời điểm tắm rửa, tựa hồ nghe được tiếng hát ở bên trong vọng ra.

Giọng hát của Kiều Tịch Hoàn, thật không dám khen tặng!

Cố Tử Thần hoàn hồn, môi mông nhếch lên, cái gì gọi là... Cảm giác đã lâu?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 56: Ngày Đầu Tiên Đi Làm

Cách thứ hai tuần sau đi làm còn bốn ngày.

Kiều Tịch Hoàn muốn tận dụng 4 ngày nay để xử lý chút việc riêng của mình.

Sau khi cô ăn điểm tâm sáng, trực tiếp đi tới công ty Cổ Văn Sơn, tiếp tân nhìn thấy cô, vội vàng nói: “Kiều tiểu thư, ông chủ của chúng tôi ở trong văn phòng chờ cô.”

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười, đi vào.

Cổ Nguyên ngồi ở trước mặt bàn đồ cổ, nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn đi vào cũng không có biểu cảm gì đặc biệt: “Đồ cổ của cô.”

Ánh mắt của anh ra hiệu đồ cổ đặt ở trên bàn trà.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu nhìn những thứ được đặt ngay ngắn trên bàn.

“Tôi đã kiểm tra từng chi tiết hệ số rồi.” Cổ Nguyên liếc mắt nhìn bản số liệu nói.

“Làm thế nào để cảm ơn anh?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

“Cô trả tiền cho tôi.” Cổ Nguyên gần từng tiếng nói.

Kiều Tịch Hoàn cười cười, Cổ Nguyên này bình thường không phải là người thù dai a! Cô cần môi: “Giữa trưa mời anh ăn cơm, hm?”

“Cô lại muốn làm gì?” Cổ Nguyên dùng vẻ mặt phòng bị nhìn cô.

“Không muốn gì cả.” Kiều Tịch Hoàn cười hết sức thuần khiết.

“Kiều Tịch Hoàn, cô rốt cuộc có quan hệ gì với Hoắc Tiểu Khê?” Cổ Nguyên nhìn khuôn mặt vốn không tồn tại trong ký ức của anh, hung hăng hỏi.

“Anh cảm thấy sao?” Kiều Tịch Hoàn không chút để ý hỏi.

“Mẹ nó, nếu như tôi biết thì cần gì hỏi cô?!” Tính tình tốt của anh, mỗi khi gặp người phụ nữ này đều không nhịn được.

Kiều Tịch Hoàn nhin không được cười to lên: “Cổ Nguyên, anh hà tất phải truy tìm nguyên nhân để làm gì, anh chỉ cần biết tôi sẽ không hại anh, anh cũng nói vậy với Diêu Bối Dịch.”

Cổ Nguyên lạnh lùng suy nghĩ.

“Tôi biết, bây giờ tôi có nói gì anh cũng không nghe lọt tai, tôi cũng không quý rầy anh, nhưng mà Cổ Nguyên, người bạn như anh, tôi đã chăm rồi.” Kiều Tịch Hoàn đứng lên, ôm lấy những món đồ cổ đã được giám định xong, khi đi ra khỏi phòng làm việc:

“Hoắc Tiểu Khê, người phụ nữ không tìm không phải ấy không đáng để anh hoài niệm đâu.”

Cổ Nguyên nhìn bóng lưng người phụ nữ ấy, cảm thấy cô quá mức quen thuộc, quen thuộc giống như Hoắc Tiểu Khê, anh không tin vào chuyện dịch dung thuật, hay là phẫu thuật thẩm mỹ đổi thai hoán cốt, nhưng anh đã từng nghi ngờ Kiều Tịch Hoàn, cũng đã từng điều tra, nhưng kết quả điều tra là, trên thế giới này quả thật có người tên là Kiều Tịch Hoàn, hơn nữa lý lịch từ khi sinh ra cho đến lớn, không thể tự nhiên xuất hiện, cho dù Hoắc Tiểu Khê

có thể biến thành Kiều Tịch Hoàn, thì thân hình cũng không thể biến được!

Anh có chút luống cuống vò vò tóc của mình, Hoắc Tiểu Khê là cô gái không tim không phổi, không đáng để anh nhớ tới, không đáng! Anh cầm lấy điện thoại gọi:

“Bối Dịch.”

“Sao vậy, Cổ Nguyên?” Bên kia truyền đến giọng nói quan tâm của Điều Bối Dịch.

“Ban nãy, Kiều Tịch Hoàn lại tới nữa.”

“Không phải anh động lòng với người ta chứ?” Điều Bối Dịch nói giọng trêu chọc: “Người ta đã có gia đình rồi đấy.”

“Cậu nói đi đâu thế hả?” Cổ Nguyên tức giận nói.

“Vậy cậu đặc biệt gọi điện thoại cho tôi làm gì?”

“Tôi chỉ cảm thấy...” Cổ Nguyên cũng nói không nên lời, bởi vì quả thật anh không có gì để nói với Điều Bối Dịch, chỉ là có chút phiền muộn nhưng không biết trút ra như thế nào.

“Đừng tự dồn bản thân vào chân tường, Kiều Tịch Hoàn ko phải là Hoắc Tiểu Khê, cậu đừng nghĩ nhiều quá.” Điều Bối Dịch an ủi.

“Ừ.” Cổ Nguyên gật đầu.

Anh quả thật đã suy nghĩ nhiều quá.

“Không nói nữa, tớ còn có chút việc, khi nào rảnh thì mọi người cùng nhau ăn cơm.”

“Được, bye.”

Cúp điện thoại, Điều Bối Dịch như có vẻ đắm chìm.

Đời này của Cổ Nguyên, sợ là không thể thoát khỏi bóng ma của Hoắc Tiểu Khê.

Nhưng mà, Hoắc Tiểu Khê đã từng là một người không sợ trời không sợ đất, làm sao có thể dễ dàng rời khỏi thế giới này, cô vẫn cho là nếu Hoắc Tiểu Khê không có bị tai nạn giao thông, thì nhất định sẽ không cam lòng rời khỏi thế giới này.

Đúng là, việc đời thật khó lường.

...

Thứ hai, quang đăng.

Ngày đầu tiên Kiều Tịch Hoàn đi làm.

Kiều Tịch Hoàn thay một bộ đồ công sở, dặm lên đôi giày cao gót 7cm đi ra khỏi biệt thự nhà họ Cố.

Bên ngoài biệt thự, một chiếc xe màu đen đang đỗ, hiển nhiên đó là xe của Cố Tử Hân, Ngôn Hân Đồng đang giúp anh ta sửa sang quần áo, Ngôn Hân Đồng nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn tinh thần hưng phấn xuất hiện ở trước mặt cô ta, sắc mặt liền đen lại, ai không biết lão Cố rất ghét phụ nữ nhúng tay vào việc công ty, nhưng hôm nay lại để cho Kiều Tịch Hoàn đi làm?! Cô cần môi đó tươi, dựa vào cái gì, công việc cả ngày của cô chỉ là đưa đón con đến trường, sau đó chờ chồng về nhà, dựa vào cái gì cô là sinh viên tốt nghiệp đại học lại bị đối đãi như vậy, nếu như chuyện này bị đồn ra ngoài, Ngôn Hân Đồng cô còn biết đặt mặt mũi vào chỗ nào?

Cố Tử Hân tiếp nhận túi công văn trên tay Ngôn Hân Đồng, nhìn thoáng qua Kiều Tịch Hoàn: “Ba nói bảo tôi chờ cô cùng đi làm.”

“Cảm ơn.” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên, theo Cố Tử Hân ngồi vào trong xe.

Ngôn Hân Đồng nhìn phương hướng chiếc xe màu đen rời đi, trong lòng tức giận đến phát cáu! Kiều Tịch Hoàn rốt cuộc có năng lực gì, cô cảm thấy từ sau khi cô ta ra tù, tất cả nhất cử nhất động đều phát triển theo phương thức của cô ta, cô ta muốn cái gì, mục đích của cô ta là gì, dường như tất cả mọi thứ đều thuận buồm xuôi gió?!

Đến tận cùng, Kiều Tịch Hoàn đang mưu tính cái gì? Hoặc là nói, Cố Tử Hân đang mưu tính cái gì?!

Cô ta cần môi, cực kì khó chịu.

Cô cười càng thêm vui vẻ, nhưng Cố Tử Hân lại không vui vẻ.

Bên trong xe hơi màu đen yên tĩnh, cả đoạn được đều rất im lặng, tầm mắt của Kiều Tịch Hoàn vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ, cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc

váy công sở màu đen, dáng người vẫn yếu điệu như cũ, dáng người như thế, giỏi giang lại không mất vẻ phong tình. So với sinh viên đại học mới ra trường thì xinh đẹp hơn một chút, còn so với những nữ cường nhân đã trải qua kinh nghiệm chiến trường, thì lại lộ vẻ uyển chuyển hàm xúc, nói chung, nếu tăng một phần hay thiếu một phần cũng không được.

Cố Từ Hàn dò mắt khỏi người cô, anh ta rất kinh ngạc, Cố Diệu đề cho Kiều Tịch Hoàn đến công ty làm, dựa theo tác phong làm việc của ông, bất cứ lúc nào cũng luôn đề phòng sản nghiệp của nhà họ Cố rơi vào tay người ngoài, tại sao lại đề cho Kiều Tịch Hoàn đến công ty làm việc? Cả con ruột của mình sau khi lập gia đình cũng không cho nhúng tay vào việc của công ty, huống chi là con dâu?

Đôi mắt anh căng thẳng, Kiều Tịch Hoàn rốt cuộc có năng lực gì, hay do Cố Từ Thần gian lận?

Đôi mắt chợt lóe lên tia âm hiểm và tà ác.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu, trùng hợp nhìn thấy tia sáng vẫn chưa cất kỹ trong mắt của Cố Từ Hàn.

Cô âm thầm cười, giả bộ như không biết, khoe miệng kéo ra đường cong đẹp mắt:

“Còn xa không?”

“Vội như vậy sao?” Cố Từ Hàn cười, giọng điệu mang theo châm chọc.

Kiều Tịch Hoàn cười thật ngọt ngào: “Ừ.”

Khoảng thời gian trước nhìn Cố Từ Hàn không hiểu sao tìm lại đập rộn lên, giống như mối tình đầu của các cô gái trẻ, mà bây giờ cô nhìn Cố Từ Hàn lại không có cảm giác gì cả, bình tĩnh giống như mặt nước phẳng lặng, không hề có tình cảm.

Cố Từ Hàn khinh thường hừ một tiếng, cũng không quan tâm đến Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn cũng không có ý bối rối, khi chưa tìm được điểm mấu chốt của anh ta, cô quyết định, yên lặng xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 57: Bắt Đầu Kế Hoạch

Xe rất nhanh dừng ở cao ốc Cố thị.

Cửa xe được bảo vệ mở ra, khi đôi giày màu đen của Cố Từ Hàn bước xuống đất, bảo vệ vẫn luôn cúi đầu, cực kì kính trọng.

“Xuống xe.” Cố Từ Hàn quay đầu nói với Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn bắt kịp bước chân của anh ta.

Đi vào trong đại sảnh tráng lệ.

Mặt ngoài của đại sảnh, hiển nhiên được trang bị những thiết bị hết sức tinh tế, người của nhà họ Cố rất thích kiến trúc dân tộc phong kiến, cho nên những đồ trang trí ở đại sảnh đều thuộc về Trung Quốc cổ, có hai con rồng xoay quanh, núi giả, khe suối. Đi trên sàn đá cẩm thạch vang lên những âm thanh thanh thúy.

Người lui tới rất nhiều, viên chức đi ngang qua Cố Từ Hàn không người nào không lễ phép cúi chào, Cố Từ Hàn chỉ gật đầu, không đáp lại nhiều lắm. Viên chức tựa hồ cũng tập nãi thành thói quen nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ đi phía sau Cố Từ Hàn, cũng nhìn thêm vài lần, không biết là nhân vật nào, nếu đã được Cố Từ Hàn đích thân dẫn đến, đương nhiên có lai lịch không tầm thường.

Kiều Tịch Hoàn dưới cái nhìn chăm chú của rất nhiều người, đi vào trong thang máy chuyên dụng của Cố Từ Hàn.

“Ba nói, cô làm ở phòng thị trường ở tầng 7, khi thang máy đến tầng bảy thì đến tìm quản lý Vương để báo danh.” Cố Từ Hàn lạnh lùng nói.

Kiều Tịch Hoàn gật đầu, khi thang máy đến tầng 7, cô đi ra, còn Cố Từ Hàn tiếp tục đi lên.

Bước chân của Kiều Tịch Hoàn ngừng lại một chút.

Cuộc sống nơi công sở vốn rất quen thuộc, hiện tại giờ phút này không biết vì sao cô hơi sợ hãi. Cô hít sâu để cho tinh thần của mình thoải mái hơn, khoe miệng mang theo ý cười, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng thị trường ở tầng 7.

“Tôi tìm quản lý Vương.” Kiều Tịch Hoàn đứng ở cửa, nói với thư ký.

“Cô là?”

“Tôi là Kiều Tịch Hoàn.”

“Kiều tiểu thư, xin chào, quản lý Vương đã ở trong văn phòng chờ cô.” Thư ký vội vã đứng lên, cười nói.

Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Đối với trường hợp này, cô đã tập mãi thành thói quen cho nên nhất cử nhất động đều tỏ ra hết sức tự nhiên.

Cô gõ cửa, đi vào phòng làm việc của Vương Vinh Xuyên.

Vương Vinh Xuyên nhìn qua hơn 40 tuổi, có hơi phát tướng, dáng người tương đối cao lớn, mặc âu phục màu đen thất cả vạt rất có khí chất, nhìn Kiều Tịch Hoàn, vội vã đứng lên: “Chào Kiều tiểu thư.”

“Quản lý Vương, không cần khách khí như vậy.” Kiều Tịch Hoàn vội vã nói: “Nếu như ba tôi đã sắp xếp tôi đến làm việc dưới trướng của chú, thì tôi là cấp dưới của chú, chú cứ gọi tên tôi là được.”

“Được, Kiều Tịch Hoàn.” Vương Vinh Xuyên nở nụ cười.

Mấy ngày hôm trước, nhận được thông báo của đồng sự trưởng, nói là đại thiếu phu nhân của nhà họ Cố đến làm việc dưới trướng của ông, khiến ông thụ sủng nhược kinh, hoàn toàn không biết nên ứng phó như thế nào, chỉ đành phải kiên trì, đi một bước tính một bước.

“Ừm, tôi làm việc ở chỗ nào?”

“Cô xem, cô muốn ngồi ở chỗ nào?” Vương Vinh Xuyên thật sự rất khách sáo.

Kiều Tịch Hoàn cũng biết, những người ở chốn công sở, đều rất dè dặt cẩn trọng, nếu như mình không có chút địa vị, sợ là ngay cả mặt ông ta cũng không thêm nhìn.

Cô mỉm môi: “Ngồi bên ngoài đi.”

“Được, tôi lập tức đi sắp xếp.” Vương Vinh Xuyên khách khí nói.

“Chú không cần nói với người ngoài tôi là ai, tôi tin ba tôi và Cố Tử Hân cũng không muốn nói, bằng không sẽ gặp khó khăn trong công việc. Hơn nữa, hẳn là ba tôi đã nói với chú, tôi đến vì hạng mục nào.”

“Nói rồi, nói rồi.” Vương Vinh Xuyên vội vã gật đầu.

“Vậy làm phiền chú chuẩn bị giúp tôi một phần tư liệu cơ bản của tập đoàn Hoàn Vũ, tôi muốn xem qua một chút.”

“Được, tôi lập tức phái người đi chuẩn bị cho cô.”

“Được, tôi đi ra ngoài đây.” Nói rồi, Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi phòng làm việc.

Bên ngoài văn phòng, bởi vì là thứ hai, nên tất cả mọi người tương đối lười nhác, tùm năm tùm ba cùng nhau tán gẫu, trọng tâm câu chuyện đều xoay quanh Kiều Tịch Hoàn, khi cô đi theo Cố Tử Hân xuất hiện, có lẽ lai lịch không nhỏ, cũng xác định vững chắc rằng cô đi cửa sau, cho nên bọn họ kết luận rằng, cô thuộc dạng người bình hoa di động.

Kiều Tịch Hoàn dấu điểm sắc mặt, ít nhất ngày đầu tiên đi làm, cô không muốn gây thù chuốc oán.

Mỉm môi, Kiều Tịch Hoàn tiếp nhận tư liệu từ tay thư ký của Vương Vinh Xuyên đưa tới, bắt đầu xem xét tư liệu về tập đoàn Hoàn Vũ.

Cô mở một xấp tư liệu thật dày, ngón tay hơi dùng sức.

Cô đã từng vất vả để gây dựng lại công ty, thật ra, cô không cần xem, cũng có thể nắm rõ được tình hình hoạt động bên trong.

Cô mỉm môi, điều chỉnh lại cảm xúc, đóng tư liệu lại, mở máy tính, bắt đầu viết phương án.

Cảm giác thật sự đã lâu không gặp.

Trước đây, cô rất ít khi viết phương án, chuyện đó có Tề Lăng Phong lo giúp cô, dưới tay cô còn có trợ lý đắc lực, cô chỉ cần xem kết quả cuối cùng là được, bây giờ nghĩ lại thật sự hối hận, hối hận vì Tề Lăng Phong biết mọi thứ của cô, biết đầy đủ mọi thứ về công ty, cho nên trong lúc cô “xảy ra tai nạn ngoài ý muốn” dễ dàng tiếp nhận tài sản của cô.

Cô vẫn luôn viết phương án, hơn nữa viết hết sức nhập tâm đến nỗi quên ăn cơm trưa.

Thời điểm trước đây, cô đã từng liều mạng như vậy, lúc học từ nước ngoài về, khi mới tiếp nhận sản nghiệp trong tay gia đình.

Lúc ấy, cô rất muốn đạt được chút thành tích, bởi vì cô không thể nhìn nhận cách thức kinh doanh của ba mình, cô cảm thấy cô có năng lực để mở ra hùng phong.

Quả nhiên, là có.

Cô ở nước ngoài chỉ học chừng 2 năm, không chỉ hoàn thành bài vở của 4 năm, còn đồng thời lấy được học vị thạc sĩ, sau khi trở về thì cùng Tề Lăng Phong phân đấu trên thương trường, thời điểm đó, bọn họ chỉ có hai bàn tay trắng, và một công ty nhìn qua nửa sống nửa chết, bọn họ cùng nhau tăng ca, cùng nhau ăn mì ăn liền, mệt mỏi thì chen chúc ở trên giường nhỏ trong văn phòng ôm nhau ngủ, thức dậy thì lại tiếp tục làm việc, từng có một lần, hai người bọn họ ở văn phòng suốt một tuần, chưa bước ra khỏi cửa nửa bước.

Thời gian ấy, cô rất mệt, thân thể cũng rất mệt.

Lòng lại ấm áp.

Nghĩ đến có người mình yêu nhất ở bên cạnh, nghĩ đến sau khi cuộc làm ăn này thành công công ty có thể thu được bao nhiêu lợi nhuận!

Từng bước một, tự mình thực hiện tất cả, khi chuẩn bị kéo người đàn ông bên cạnh đi vào tòa cung điện hôn nhân, thì lại bị chính anh ta tự đào cho bạn một cái mồ.

Ngón tay cô gõ bàn phím hơi dừng lại, sau đó nhấn nút save.

Khi sắp đến giờ tan tầm.

Cô gõ cửa phòng của Vương Vinh Xuyên: “Quản lý Vương, ngày mai phiền anh tổ chức một hội nghị về kế hoạch khai phá dự án khách sạn suối nước nóng 5 sao và sân golf. Về phương án tôi đã gửi trong hộp thư của anh rồi.”

“Nhanh như vậy?” Vương Vinh Xuyên tựa hồ có chút không tin.

“Ừ.” Vương Vinh Xuyên gật đầu.

“Được, tôi lập tức bảo thư ký gửi thông báo.”

“Vất vả rồi.”

Kiều Tịch Hoàn rời đi.

Wương Vinh Xuyên nhìn bóng lưng của Kiều Tịch Hoàn, vội vàng cầm lấy điện thoại gọi: “Cố tổng, chào anh, tôi là Vương Vinh Xuyên.”

“Quản lý Vương, anh nói đi.” Bên kia, giọng của Cố Tử Hàn không nóng không lạnh.

“Hôm nay Kiều Tịch Hoàn đã viết một phương án cho tôi, anh có muốn xem qua trước không?”

“Gửi qua đây.”

“Được.” Vương Vinh Xuyên vội vã nói.

Cố Tử Hàn cúp điện thoại, đôi mắt lạnh lẽo, nếu muốn làm mưa làm gió trong địa bàn của anh, cô vẫn còn non lắm.

Khóe miệng anh nhếch lên, kế hoạch rất hoàn mỹ, chỉ là phải có người giúp cô thực hiện, anh cười tà ác, cúi đầu cầm lấy điện thoại.

Bên kia reo 2 tiếng đã có người bắt máy: “Alo, Tử Hàn.”

“Lăng Phong, đừng nói tôi không giúp anh, tôi sẽ tặng anh một thứ rất tốt.” Cố Tử Hàn cười tà ác.

“Thứ gì tốt?”

“Ngày mai tôi sẽ bảo thư ký mang đến cho anh. Nhớ kỹ, anh nợ tôi một ân tình.”

“Đương nhiên.”

Cố Tử Hàn cúp điện thoại, chuyển ánh mắt nhìn biến người Thượng Hải chật chội đang chen chúc nhau ở ngoài cửa sổ sát đất.

Chỉ là một Kiều Tịch Hoàn, anh không cần tự mình ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 58: Diệp Mị

Kiều Tịch Hoàn vờn vai, chậm rãi bắt đầu sắp xếp lại bàn làm việc của mình, chuẩn bị tan tầm.

Không còn bận rộn, đột nhiên cảm thấy hơi đói bụng.

Cô nhìn thời gian, vừa đến giờ tan làm, nhưng đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Kiều Tịch Hoàn, nhìn qua tựa hồ đã phơi bày ra cả, buổi trưa làm việc không ngơi nghỉ, vừa đến giờ tan tầm, lãnh đạo mình còn chưa về thì mình đã bỏ về trước, thật là không sao hiểu nổi.

Nhưng thu hồi tầm mắt lại cảm thấy, dù sao cũng là đơn vị liên quan, cho nên thích làm như thế nào thì làm như thế cũng là chuyện đương nhiên.

Kiều Tịch Hoàn rời khỏi cao ốc Cổ thị.

Cô cũng không nghĩ sẽ chờ Cố Tử Hàn cùng về, nhưng gọi xe ở chỗ này thì hơi khó khăn, cô đứng ở ngã tư đường chờ một hồi lâu thì một chiếc Benz chạy đến bên cạnh cô, cửa thủy tinh hạ xuống, một khuôn mặt xinh đẹp được trang điểm trang nhã, làn da vô cùng tốt, mỉm cười nói với cô:

“Có muốn đi nhờ xe không?”

Giọng nói rất dễ nghe.

“Giờ này không thể gọi xe đâu, cô lên đi, tôi chờ cô.” Cô ta nói, nhìn qua rất thân thiết.

Kiều Tịch Hoàn do dự một chút cũng lên xe.

Cô cảm thấy người phụ nữ này cũng không thân thiện như vẻ ngoài của cô ta.

“Ồ, đúng rồi, chắc cô không quen tôi. Tôi là Diệp Mị là thư ký của Cố tổng.” Diệp Mị mỉm cười, thân thiết nói:

“Nghe Cố tổng nói cô đến công ty đi làm, khiến tôi hơi kinh ngạc.”

Thư ký của Cố Tử Hàn, nên biết cô sao?

Khỏe miệng Kiều Tịch Hoàn mỉm cười, Diệp Mị là thư ký của Cố Tử Hàn cô không biết, nhưng đại tiểu thư của nhà họ Diệp, cô từng nghe nói, đường đường là thiên kim của Diệp thị lại đến làm thư ký nhỏ bé cho Cố Tử Hàn, chỉ với mối liên hệ này đã có thể làm người ta suy nghĩ vẫn vơ.

Năng lực của Cố Tử Hàn trái lại vượt quá sức tưởng tượng của cô.

Cô cười không để lại dấu vết: “Cũng chỉ đi làm giết thời gian thôi, trong nhà lâu quá cũng cảm thấy buồn tẻ.”

“Nói cũng phải.” Diệp Mị gật đầu.

“Cô để tôi xuống ở đây đi, đỡ phải làm phiền cô.”

“Không sao, đêm nay tôi cũng không có hẹn.” Diệp Mị nói xong, sau đó chạy thẳng vào khu biệt thự nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn khách sáo nói lời cảm ơn.

Diệp Mị cười, sau đó lái xe rời đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn phương hướng xe rời đi, Diệp Mị không cần phải tới vuốt mông ngựa của cô, hôm nay lại nhiệt tình như vậy, không biết vì nguyên nhân gì?

Diệp Mị lái xe rời đi, bên tai đeo tai nghe Bluetooth, gọi điện thoại.

Bên kia bắt máy: “Alo.”

“Cố tổng, em vừa mới đưa chị dâu của anh về nhà họ Cố.”

“Không cần thiết nói với tôi những chuyện đó.”

“Giữa chúng ta chỉ còn lại báo cáo rồi sao?”

“Diệp Mị.” Thanh âm của Cố Tử Hàn hơi trầm xuống.

“Em chỉ tò mò, Kiều Tịch Hoàn rốt cuộc có bản lĩnh gì khiến cho anh hoảng loạn như thế, thử tiếp xúc một chút, nhưng bắt quá cũng chỉ như vậy. Nếu không phải vì năng lực chẳng lẽ anh coi trọng vẻ xinh đẹp của người ta, muốn nhúng chàm chị dâu của mình sao?”

“Đùa cũng phải có chừng mực một chút.”

“Tức giận rồi sao?”

“Diệp Mị, tôi không có thời gian để bàn việc riêng với em, ngày mai 9 giờ nhớ đem đồ đến cho Tề Lăng Phong.” Bên kia rõ ràng đã không còn kiên nhẫn.

“Anh thật là...” Diệp Mị oán giận, đôi mắt đột nhiên hơi lóe một cái: “Đêm nay có cần chừa cửa cho anh không?”

“Không cần.” Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Diệp Mị ném dây nghe qua một bên, sắc mặt cũng không được tốt.

Theo Cố Tử Hàn nhiều năm như vậy, đến nửa danh phận cũng không có!

Cô nắm tay lái, vị trí nhị thiếu phu nhân của nhà họ Cố, cô đã chấm rồi.

....

Kiều Tịch Hoàn trở lại biệt thự nhà họ Cố.

Cố Tử Hàn và Cố Diệu còn chưa trở về.

Ngôn Hân Đồng nhìn cô, có chút châm chọc cười: “Chị dâu ngày đầu tiên đi làm, lại về sớm như vậy, không quen sao?”

“Cảm ơn em dâu đã quan tâm, tôi tốt lắm, chỉ là hơi đói bụng mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn quay đầu nhìn phương hướng nhà ăn, người hầu đã lục tục lần lượt mang món ăn lên.

Ngôn Hân Đồng cười lạnh một cái: “Già đứng đấy.”

Kiều Tịch Hoàn không muốn quan tâm Ngôn Hân Đồng, xoay người đi lên phòng trên lầu hai.

Đẩy cửa phòng ra, Cố Tử Thần nhìn cô, hơi nâng mắt lên một chút, sau đó lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

“Làm chồng, anh cũng không hỏi vợ anh ngày đầu tiên đi làm như thế nào sao?” Kiều Tịch Hoàn bắt lấy cuốn sách của Cố Tử Thần, hỏi một cách nghiêm túc.

Cố Tử Thần nhướn mày: “Nhìn cô tinh thần sáng láng, còn cần phải hỏi sao?”

Kiều Tịch Hoàn ném sách lại cho anh: “Tôi cảm thấy anh thích hợp sống một mình hơn, tôi ở trong tù mấy năm, chắc anh thích lắm nhỉ, bởi vì không có ai làm phiền anh.”

“Cô ở trong tù mấy năm tôi rất thích, cuộc sống không bị ai làm phiền, nhưng từ khi cô trở về lại bắt đầu khó chịu.”

Chết tiệt!

Cô đáng ghét như vậy sao?

Sắc mặt Kiều Tịch Hoàn không tốt, tiêu sái đi vào trong phòng tắm, chuẩn bị tắm rửa và thay bộ quần áo đơn giản.

Khoảnh khắc cửa phòng tắm đóng lại, bên tai cô dường như vang lên tiếng nói của Cố Tử Thần: “Đừng tranh với Cố Tử Hàn.”

Đừng tranh với Cố Tử Hàn?!

Kiều Tịch Hoàn cắn môi, xối rửa bản thân mình.

Sớm không nói, muộn không nói, đợi đến khi cô vào công ty làm, mới có “lòng tốt” nhắc nhở, Cố Tử Thần anh quả nhiên là người phúc hắc!

Tắm rửa xong, thay quần áo, người của nhà họ Cố quây quần ở trên bàn ăn cơm.

“Hôm nay ngày đầu tiên đi làm như thế nào?” Cố Diệu hỏi.

“Rất tốt.” Kiều Tịch Hoàn cười nói.

“Nghe Vương Vinh Xuyên nói con đã làm một bản dự án.”

“Dạ.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“Ba đã xem rồi, cũng không tồi.” Cố Diệu nói: “Từ Hàn, đến lúc đó con phải giúp chị dâu con một tay.”

“Được ba.” Cố Từ Hàn gật đầu, nhìn thoáng qua Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn khẽ cười: “Cảm ơn chú hai.”

Trên bàn cơm lại khôi phục lại yên tĩnh.

Bữa cơm này, Ngôn Hân Đồng cũng ăn không ngon miệng, cũng không biết là do ghen tị vì Cố Diệu ngày càng thương thức Kiều Tịch Hoàn hay như thế nào, ngay cả khẩu vị cũng không có, sau khi cơm nước xong trở lại phòng thì bắt đầu nôn mửa.

Nôn đến tê liệt tâm phế, ngay cả lực phủ ngũ tạng cũng muốn nôn ra ngoài, mới hơi thoải mái được một chút, cô lau khóe môi, nhìn mình nhợt nhạt trong gương, trong lòng oán giận Kiều Tịch Hoàn, đôi mắt đột nhiên căng thẳng, kinh nguyệt tháng này....

Sắc mặt cô càng trắng không còn chút máu.

Lần trước trong bữa tiệc đón Dự Lạc Vi.

Không phải khéo như vậy chứ?!

Khi đó, cửa phòng ngủ bị người ta đẩy ra: “Em đang làm gì, anh muốn tắm rửa.”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Cố Từ Hàn, dọa Ngôn Hân Đồng nhảy dựng lên.

Cô vội vã mở cửa phòng, nhìn Cố Từ Hàn.

Cố Từ Hàn làm mặt lạnh, nhìn thấy sắc mặt kì quái của Ngôn Hân Đồng cũng không quan tâm nhiều, sau khi đi vào phòng tắm lập tức đóng cửa lại.

Ngôn Hân Đồng có chút kích động, cô vội vàng đi vào phòng thay quần áo, lấy điện thoại ra: “Mẹ.”

“Làm sao vậy, Hân Đồng.”

“Mẹ, mẹ đừng nói với ai, cũng đừng hỏi nhiều quá, ngày mai con về nhà một chuyến, mẹ đi mua giúp con chiếc que thử thai.” Ngôn Hân Đồng vội vàng nói.

“Xảy ra chuyện gì sao?”

“Mẹ, mẹ đừng hỏi, cứ như vậy đi.” Ngôn Hân Đồng cắt đứt điện thoại.

Ngần vịn lần đứng nha!

Đã lâu rồi cô không có làm chuyện ấy với Cố Từ Hàn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 59: Võ Đại Ra Tù

Ngày thứ hai, Kiều Tịch Hoàn vẫn ngồi trên xe Cố Từ Hàn như cũ.

Cả quãng đường, hai người cũng không nói gì.

Vừa đến văn phòng, Vương Vinh Xuyên đã triệu tập hội nghị.

Phương án của Kiều Tịch Hoàn được chuẩn bị rất kỹ càng, thậm chí người nào làm công việc gì cũng được bố trí rõ ràng, hội nghị kết thúc, Vương Vinh

Xuyên gọi Kiều Tịch Hoàn vào văn phòng:

“Kiều Tịch Hoàn, hôm qua chủ tịch đã xem qua phương án của cô, cảm thấy rất hài lòng, bảo tôi phối hợp 100% với cô.”

“Được.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“Cô xem, bây giờ chúng ta đến thẳng khách sạn của James tiên sinh được không?”

“Ừ, dẫn Milk đi theo.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Milk là nhân viên của bộ phận công quan, rất có bản lĩnh trong phương diện xã giao, hơn nữa tiếng anh lại tốt, dẫn cô ấy theo là lựa chọn hợp lý.

Ba người ngồi xe công ty đến một khách sạn năm sao, đi thẳng đến phòng tổng thống của James tiên sinh.

Kiếp trước, cô rất hiểu James tiên sinh, cô biết người đó thích không đến như dự đoán, nếu như cuộc hẹn tốt, sẽ làm cho ông ta cảm thấy hưng phấn, bởi vì ông ấy là người thích xử lý công việc tùy theo tâm trạng.

Bọn họ đứng ở cửa, ngoài cửa có hai vệ sĩ mặc âu phục màu đen đang canh gác.

“Chào, tôi muốn tìm James tiên sinh.”

“James tiên sinh hôm nay không tiếp khách.” Người vệ sĩ da trắng nói một cách nghiêm túc.

“Tôi là Kiều Tịch Hoàn của Cố thị, phiền anh gửi lời dùm với James tiên sinh, tôi đến vì dự án khách sạn suối nước nóng và sân golf 5 sao.”

Người vệ sĩ da trắng nhú mày, nói thầm: “Tại sao lại là một dự án khai phá.” Do dự một giây:

“Xin cô chờ một chút.”

Cửa phòng mở ra, đóng lại.

Kiều Tịch Hoàn đang buồn bực vì lời nói của anh ta, thì cửa phòng lại mở ra lần nữa, người vệ sĩ da trắng xuất hiện: “Thực xin lỗi, hôm nay James tiên sinh có khách, cô tìm thời gian khác đi.”

Kiều Tịch Hoàn mấp máy môi, nhìn qua cửa phòng khép hờ.

Cửa phòng truyền đến giọng nói nam tính quen thuộc, nói một cách chậm rãi.

Cô cắn môi, xoay người rời đi.

Bên trong xe hơi, Kiều Tịch Hoàn rất im lặng.

Vương Vinh Xuyên và Milk cũng không nói chuyện, họ biết lần này xuất binh thất bại nên tâm tình ai cũng không tốt.

“Xem ra bị người ta nhanh chân đến trước rồi.” Vương Vinh Xuyên bỗng nhiên mở miệng, giọng bớt bầu không khí.

Đúng vậy a, đến trước thì được miếng ngon.

Lại trùng hợp như vậy.

Cô nhú mày, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

“Quản lý Vương, phương án này ông có đưa dự án này cho tổng giám đốc xem chưa?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

“Đúng vậy, kỳ thật lúc tan việc, tổng giám đốc có gọi điện thoại đến để hỏi thăm tình hình của cô, tôi cảm thấy bản dự án này không tệ cho nên đã đưa cho anh ta xem qua.” Vương Vinh Xuyên nói, rất tùy ý.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn cười nhạt: “Được, tôi biết rồi.”

Dự án này có lẽ đã bị người ta cho ngâm nước nóng rồi.

Ba người cùng nhau trở về công ty, Kiều Tịch Hoàn ngồi vào chỗ ngồi, uống một ly cà phê, đứng lên nói với thư ký của Vương Vinh Xuyên: “Tiểu Hạ, cô giúp tôi chuyển một phần tài liệu nhân sự vào công ty qua cho tôi.”

“Tài liệu nhân sự?”

“Ừ.”

“Việc này... Để tôi liên hệ với bộ phận nhân sự.”

“Tôi biết không có việc gì cô làm không được, phiền cô một chút, lát nữa tôi sẽ mời cô ăn cơm.” Kiều Tịch Hoàn thân thiết nói.

Tiểu Hạ suy nghĩ một chút: “Tôi sẽ cố gắng.”

“Cảm ơn.” Kiều Tịch Hoàn trở lại chỗ ngồi của mình.

Ngày đầu tiên đi làm đã phạm vào một điều tối kỵ.

Cái gọi là nghỉ người thì không dùng, dùng người thì không nghỉ.

Cô sờ sờ đầu, quả nhiên là quá cấp thiết rồi.

Chính lúc này, tiếp tân dưới đại sảnh gọi điện thoại tới: “Alo, Kiều tiểu thư.”

“Ừ.”

“Có vị khách đến tìm cô, cầm trên tay một tờ báo, nói là cô xem tờ báo sẽ biết cô ấy là ai.”

“Bây giờ cô ấy ở đâu?” Kiều Tịch Hoàn vội vàng hỏi.

“Chờ cô ở đại sảnh.”

“Tôi lập tức xuống ngay.” Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại, vội vã xuống lầu.

Trong đại sảnh, cô tìm kiếm bốn phía xung quanh.

Đôi mắt bỗng nhiên căng thẳng, cô bước đến, không che dấu được vui mừng:

“Võ Đại.”

Người con gái tên Võ Đại ấy xoay người, Kiều Tịch Hoàn cao 1m68 cũng được xem là chiều cao khá chuẩn, nhưng người con gái trước mặt lại cao hơn cô nửa cái đầu, vóc người không phải to lớn nhưng cũng không mảnh khảnh, dáng hình vốn lồi lõm bị quần áo rộng thùng thình của cô ấy che lấp, tóc ngắn gọn gang, làn da hơi đen, ngũ quan bình thường, nét mặt luôn luôn nghiêm túc, không nói cười câu thả, kỳ thật khi cô ấy cười lộ lên bên miệng có hai lúm đồng tiền rất đáng yêu.

“Kiều Tịch Hoàn.” Cô ấy gọi tên của cô.

“Ra tù trước 3 tháng?” Kiều Tịch Hoàn bắt đầu tính toán.

“Ừm.” Võ Đại gật đầu.

“Không tồi.” Lúc cô đi đã nói sau khi cô ấy ra tù hãy đến tìm cô, nên để lại địa chỉ này, cô vẫn cảm thấy non nửa năm thời gian đã đủ để cô đến Cố thị làm việc và đứng vững ở công ty, không nghĩ tới cô bé này lại ra tù trước 3 tháng, lại khiến cho cô có chút trở tay không kịp.

“Em đến tìm chị, em phải đi rồi.”

“Đợi chút.” Kiều Tịch Hoàn gọi: “Em muốn đi đâu?”

“Không biết, tùy tiện tìm một chỗ, rồi tìm một công việc bất kì.”

“Chị bảo em đến tìm chị, chính là muốn để em ở bên cạnh chị.” Kiều Tịch Hoàn nói trắng ra.

Võ Đại nhìn cô.

“Chị sẽ mua cho em một căn hộ nhỏ.”

“Kiều Tịch Hoàn vì sao chị đối với em...” Võ Đại có chút thụ sủng nhược kinh.

“Chị cũng không đưa không cho em, giữ em ở bên cạnh để làm việc cho chị.”

Võ Đại luôn luôn là người không thích dong dài.

“6 giờ chị tan làm, em tìm một chỗ đợi chị, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đi xem nhà.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Ừm, em đi dạo một lát.” Võ Đại cúi đầu, đi ra ngoài.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của cô, khóe miệng nở nụ cười.

Trở lại phòng làm việc, vừa mới đồng ý mua nhà cho Võ Đại nhưng mà trong người cô không có tiền.

Khoảng thời gian trước, vì mấy món đồ cổ nên Cố Diệu có cho cô một số tiền nhưng số tiền đó đã xài hết từ sớm, khi cô đang nghĩ không biết làm thế nào để lừa tiền từ tay của Cố đại thiếu thì điện thoại bỗng nhiên vang lên, cô nhìn tên trên màn hình, căng thẳng trong lòng.

Cho dù không có lưu số này, nhưng cô vẫn thuộc nằm lòng.

Khi đó cô thật sự rất oán hận: “Tề Lăng Phong vì sao số điện thoại của anh lại không thuận miệng như vậy, sao anh không tìm số điện thoại nào dễ nhớ hơn một chút?”

Tề Lăng Phong cũng chiều véo mũi của cô: “Đồ ngốc, em xem, đây số này 3 số đầu là sinh nhật của em, bốn số sau này ngày tháng năm sinh của anh, như vậy có phải rất dễ nhớ không?”

Nghĩ càng nhiều thì trong lòng càng khó chịu.

Cô hít sâu một hơi, tiếp điện thoại: “Xin chào.”

“Chào cô, tôi là Tề Lăng Phong.”

Tề Lăng Phong 3 chữ này ...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 1: Chương 1.1: Cuộc Chiến Giao Phong (1)

“Chào cô?” Không nghe đối phương trả lời, bên kia lại hỏi lại lần thứ hai.

Giọng nói mang theo vẻ từ tính của đàn ông, tựa như con người anh, khiến cho người ta cảm thấy mát lạnh giống như dòng suối nhỏ, ôn văn, nho nhã.

“Chào anh, tôi là Kiều Tịch Hoàn.” Cô hít sâu một hơi, mở miệng trả lời.

Giọng điệu, nghe ra rất bình tĩnh.

“Có thể gặp mặt không? Tôi muốn cùng cô nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày, cũng không thân thiện.

“Về dự án khai phá của James tiên sinh.” Bên kia có vẻ gọn gàng dứt khoát.

Kiều Tịch Hoàn kìm nén, khóe miệng khẽ nhếch: “Anh làm sao mà biết cô có hứng thú với dự án này?”

“Vừa rồi ở khách sạn của James tiên sinh, có nhìn thấy bóng dáng của cô.”

“Nếu đã là đối thủ cạnh tranh, tôi nghĩ giữa chúng ta không có gì để nói.” Kiều Tịch Hoàn không muốn nói quá nhiều, Tề Lăng Phong luôn khiến người ta cảm thấy thanh thanh đạm đạm, nhưng sự ngoan độc che giấu sâu trong đôi mắt thì không người nào sánh được.

“Dù sao chúng ta cũng là thông gia, cần gì phải dứt khoát như vậy.”

“Đó hẳn là lời anh nên nói với Cố Diệu.”

“Vậy làm phiền rồi.” Bên kia nhanh chóng cúp điện thoại.

Vẫn thích lạt mềm buộc chặt như vậy.

Cô hoảng hốt, hình như cô đã không còn nhớ được bọn họ đã từng quen nhau như thế nào?!

Đó là một khoảng thời gian ở nước ngoài, cô mới tới nước Pháp du học, không rành tiếng Pháp lắm, nhưng lại vô cùng xui xẻo. Lần đầu tiên đi dạo trên đường Paris thì bị mất ví tiền, tay không có một xu không thể tự mình trở về trường được, cô bỗng nhiên nghĩ đến ở nước ngoài cũng có thể làm xiếc để kiếm tiền, thật sự rất phổ biến ở Paris. Vì thế cô tiện tay lấy ra một cây kèn Acmonica, đó là món quà mẹ cô tặng cho cô, hồi còn nhỏ mẹ cô buộc cô học nhưng lúc nào cô cũng cá lơ phát phơ, thời điểm đi Pháp lại không nhận được mang theo, xem như một chút hương tình gửi gắm, thật ra cô thổi đàn

rất tệ.

Rất nhiều bạn bè nước ngoài dừng lại một chút, sau đó lại lắc đầu rời đi. Lúc cô cảm thấy thật uể oải chán nản thì một người Trung Quốc đã xuất hiện trước mặt cô, cô nhớ rất rõ ngày đó Paris gió thật to, anh mặc áo gió vải kaki, áo bông màu trắng, tóc hơi dài, anh cúi người bỏ 10 đồng euro vào chiếc khăn lông cô đã xếp thành một chiếc mũ đựng tiền, khoe miệng anh mỉm cười:

“Đừng thôi, được không?”

Cô nghĩ mình mãi mãi không quên được nụ cười của anh vào khoảnh khắc đó, ở Paris đất khách quê người, ở một hoàn cảnh hoàn toàn đặc biệt, lại khiến cho người từ bé đã không tìm không phổi như cô có chút rung động nói không nên lời, cô chậm chạp nhìn anh, trái tim lại nhảy lên không có chút quy luật.

Cô yêu Tề Lăng Phong chỉ tốn thời gian một phút đồng hồ.

“Không dễ nghe.” Anh mở miệng lần nữa, trên mặt hơi phiem hồng, ngại ngùng mà tuần tú. Dường như không quen nói lời ‘không dễ nghe’

“Anh biết thôi sao?” Cô hỏi anh ta.

Anh gật đầu.

Cô đưa kèn Acmonica đưa cho anh: “Vậy anh thôi đi.”

Anh nhìn cây kèn trong tay cô, rồi chậm rãi nhận lấy.

Tiếng kèn du dương vang lên trên cầu lớn của Paris, bỗng bẽnh theo gió, mọi người đều nói Paris là một thành phố lãng mạn, cô lúc đó thật sự cảm thấy may mắn vì ý tưởng đột phát của mình, sau đó gặp anh một cách lãng mạn nhất.

Ngày đó bọn họ kiếm được rất nhiều tiền, đi ăn mừng một bữa tiệc lớn.

Sau khi quen thuộc mới biết, bọn họ thực sự rất có duyên, cùng đến từ một thành phố và học chung một đại học.

Anh học nghiên cứu, còn cô mới là sinh viên năm nhất.

Thật ra, cô theo đuổi Tề Lăng Phong rất vất vả.

Tề Lăng Phong luôn lãnh lạnh nhạt đạm, bất kể cô có nhiệt tình bao nhiêu, thì anh vẫn luôn duy trì khoảng cách tế nhị.

Bây giờ nhớ lại, anh ta là người biết thức thời, rất biết đắn đo đúng mực, cho nên cô mới sa ngã một cách mù quáng.

Vì theo đuổi anh ta, cô mới nhảy lớp, liều mạng cùng anh tốt nghiệp.

Bởi vì anh nói nếu như cô có thể vượt qua được kế hoạch học tập của anh, thì anh sẽ ở chung một chỗ với cô.

Cuối cùng cô đã làm được rồi.

Tốt nghiệp tới hôm ấy, bọn họ đã xác định quan hệ yêu đương.

Người con gái cho đến bây giờ không phải là người biết yêu quý bản thân mình, trước nay chỉ biết gây phiền phức cho người khác, từ trước đến nay cô đều không hiểu cách săn sóc, dịu dàng khi ở cùng với người khác, vậy mà lại một mực theo đuổi Tề Lăng Phong, yêu đến mê muội.

Sau khi tốt nghiệp, bọn họ cùng nhau về nước.

Anh nói anh là cô nhi dựa vào học bổng để du học.

Cô không chút do dự đưa anh về nhà của mình, hơn nữa khi thấy bố mẹ mình, cô còn bảo anh cứ gọi bố mẹ mình là ‘bố mẹ’ cô nghĩ như thế có thể bù đắp thiếu hụt tình thân của anh

Cô thật sự làm gì cũng đều vì anh, suy nghĩ cho anh ta, bây giờ ba mẹ của cô ở dưới suối vàng hẳn là chết không nhắm mắt.

Cô không chút dấu vết dụi dụi vành mắt, nhìn màn hình vi tính.

Cô không muốn nhớ lại chuyện cũ, chỉ thêm xát muối vào miệng vết thương của chính mình mà thôi, cô không quen bị người khác thương hại, cô từ trước đến nay không yếu đuối như vậy.

Cô mím môi, cầm lấy điện thoại gọi:

“Alo, Cố Tử Thần.”

“Nói.”

“Cho tôi ít tiền.”

“...” Bên kia trầm mặc trong nháy mắt.

“Có cần nhỏ mọn như vậy không, chờ tôi lãnh lương sẽ trả lại cho anh.” Kiều Tịch Hoàn tròn trắng mắt, chưa thấy người đàn ông nào nhỏ mọn như anh ta.

“Cô muốn bao nhiêu?”

“Một hai trăm vạn.”

Lời nói còn chưa dứt thì bên kia đã cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn cầm điện thoại tức giận đến phát run, nhưng ngại bên cạnh có nhiều người cũng không tiện tức giận.

Cô cắn môi, không phục tiếp tục gọi.

Bên kia không kiên nhẫn giọng điệu không tốt chất vấn: “Cô chuẩn bị dùng tiền lương mấy năm để trả cho tôi?!”

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Chương 1.2

Kiều Tịch Hoàn nhin không được cười cười.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Cố đại thiếu cổ quái, nhất cử nhất động của anh ấy có phần ngại thẹn.

Nhanh đến giờ tan tầm, thư ký của Vương Vinh Xuyên đã đưa cho cô một bản photo nhân sự, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Tài liệu cơ mật, không thể tiết lộ, tôi mất suốt buổi chiều mới lấy được.”

“Cảm ơn, đến lúc đó sẽ mời cô ăn cơm.”

“Tôi cần trai đẹp đi theo.” Thư ký vui đùa nói, rồi đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của thư ký, thu hồi nụ cười ứng phó, nghiêm túc lật xem tài liệu.

Những người quen biết tập đoàn Cố thị, đã từng qua lại ít lại càng ít, đi tín nhiệm người khác một cách đường đột như vậy cũng không thỏa đáng, cô đã từng phạm vào tội kỵ, cho rằng người mình từng tin tưởng nhất, nhưng cũng là người hại mình thâm nhất, cô cắn môi, lâm vào suy tư.

Mãi cho đến giờ tan tầm

Kiều Tịch Hoàn rút ra tài liệu đã đánh dấu những người cần thiết của bộ phận nhân sự, sắp xếp lại, sau đó thu dọn đồ đạc dưới bàn.

Võ Đại chờ cô ở đại sảnh.

Sự xuất hiện của cô ấy khiến người ta chú ý, nhất là dáng người cao gầy, và đặc biệt là trên mặt không có nụ cười, hiển nhiên làm cho người ta nảy sinh cảm giác sợ hãi không nói nên lời.

Kiều Tịch Hoàn cười hi hi tiêu sái đi qua: “Đi thôi.”

“Được.” Võ Đại cúi đầu, rồi cùng Kiều Tịch Hoàn rời khỏi.

Không có xe quả thật rất phiền phức, Kiều Tịch Hoàn và Võ Đại men theo ngã tư đi khoảng hai con đường, mới thật không dễ dàng gọi được một chiếc xe taxi, hai người đi thẳng về biệt thự nhà họ Cố, Kiều Tịch Hoàn bảo Võ Đại ở cổng chờ còn mình đi vào trong nhà.

Cô vội vàng chạy lên lầu, đẩy cửa phòng của Cố Tử Thần ra.

Phòng của Cố Tử Thần hợp với một cái ban công, bên ngoài ban công có thể nhìn thấy cửa lớn của biệt thự nhà họ Cố.

Thời điểm Kiều Tịch Hoàn xuất hiện ở trong phòng, Cố Tử Thần đang nhàn nhã ngồi ở ngoài ban công, tùy ý nhìn phong cảnh ở bên ngoài.

“Tiền đâu?” Kiều Tịch Hoàn đi thẳng vào vấn đề.

Cố Tử Thần không có quay đầu, nhú mày: “Ồ trên bàn viết.”

Kiều Tịch Hoàn chạy tới nhìn thấy một tờ chi phiếu, trên mặt liền lộ ra nụ cười rực rỡ, vội vàng đi về phía Cố Tử Thần, hôn một cái thật kêu lên mặt của anh: “Cảm ơn, có tiền tôi sẽ trả cho anh.”

Cố Tử Thần tựa hồ có chút ghét bỏ xoa xoa nước miếng trên mặt, nhưng lỗ tai lại lặng lẽ phấp phấp: “Không cần cô trả, đừng hỏi tôi muốn là có, bởi tôi cũng không có bao nhiêu tiền.”

“Biết rồi, đồ quý hẹp hòi.” Kiều Tịch Hoàn cũng không quá chú ý đến biểu hiện của Cố Tử Thần, cũng hiểu được vì sao anh lại lau nước miếng của cô, kỳ thật cô cũng chỉ làm hành động thân mật để bày tỏ lòng biết ơn thôi, hoàn toàn không có bất kỳ sắc thái tình cảm gì: “Đúng rồi, mặt mã là bao nhiêu?”

“0923.”

“Tại sao lại là số này?” Kiều Tịch Hoàn nhú mày.

Cố Tử Thần không trả lời.

Cố Tử Thần không có nhiều lời, Kiều Tịch Hoàn cũng không có hứng thú để truy tìm nguyên nhân, dù sao tiền nằm trong tay là được.

Cô vui vẻ chạy đi, vừa đến biệt thự của nhà họ Cố đã thấy Cố Minh Lộ đi học về, hôm nay cậu không có học thêm nên về nhà sớm, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn thì rất ngoan ngoãn nói: “Chào mẹ.”

“Ừ, ngoan, mau về nhà làm bài tập sớm một chút.” Kiều Tịch Hoàn sờ sờ đầu của Cố Minh Lộ, tóc của khi con không giống với tóc của Cố Tử Thần, ngắn ngắn, đâm vào tay hơi đau.

“Được.” Khi con đeo cặp nhỏ đi vào trong biệt thự.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu nói với Võ Đại: “Chúng ta đi thôi.”

Đúng lúc xe đưa khi con vừa đậu ở cửa, Kiều Tịch Hoàn gọi tài xế rồi ngồi vào trong xe.

Xe rời khỏi biệt thự nhà họ Cố.

Dọc đường Kiều Tịch Hoàn đều cố gắng tìm kiếm chủ đề để nói chuyện phiếm với Võ Đại.

Kỳ thật cô với Võ Đại quen biết nhau không lâu sau khi cô sống lại, ở trong tù Võ Đại là một người tương đối lập dị, không hòa đồng nhưng cũng không ai dám trêu chọc cô ấy, bản lĩnh của cô ấy tài giỏi, cô đã từng chứng kiến một lần, lần đó, cô đánh nhau với vài người trong ngục, cô không biết đánh nhau, nhưng vẫn liều mạng đánh trả, kết quả không cần nghĩ cũng biết thâm đến mức nào, chiêu thức của Võ Đại rất nhanh, rất ngoan độc, cơ hồ chỉ cần dùng hai ba chiêu, đã có thể xử trọn 4 người, khiến cho mọi người khiếp sợ.

Lần đó về sau, cô với Võ Đại ở chung một chỗ, thuận tiện dựa hơi những người đứng đầu các băng nhóm ở trong ngục, cũng được sống thoải mái qua 2 tháng.

Ngày cô ra tù, cô đã đem tờ báo trên tay giao cho Võ Đại, bảo cô ấy sau khi ra tù thì đến xí nghiệp Cố thị tìm cô.

Võ Đại là người cẩn thận, những chuyện đã đồng ý, nhất định sẽ làm được.

“Võ Đại.” Võ Đại bỗng nhiên cắt ngang lời cô hỏi: “Đứa bé ban nãy là con trai của chị ư?”

“Có vấn đề gì sao?” Kiều Tịch Hoàn nhướng mày.

Cô cảm thấy Võ Đại nhìn chằm chằm con trai của mình, chẳng lẽ, con bé này nảy sinh tình cảm với một đứa bé?! Trời ơi... Vừa nghĩ tới cô đã cảm thấy nổi gai ốc toàn thân rồi.

“Không có gì.” Ánh mắt của Võ Đại khẽ nhúc nhích: “Chỉ là đã từng quen một người bạn, hơi giống. Người đó cũng có con trai.”

“À?” Kiều Tịch Hoàn cảm thấy hứng thú: “Bạn của cô không phải là Cố Tử Thần chứ?”

Võ Đại lắc đầu: “Không phải.”

Võ Đại sẽ không nói dối.

Kiều Tịch Hoàn nhú mày, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì: “Số 0923 có phải có ý nghĩa đặc biệt gì với cô không?”

Khi ở trong tù, trong lúc vô ý cô nhìn thấy một cái huy hiệu, phía trên chỉ có dãy số như vậy, cô tiện tay lấy xem một chút, sắc mặt của Võ Đại thoáng cái thay đổi, rõ ràng rất để ý.

Võ Đại nhìn cô: “Chị muốn hỏi chuyện gì?”

“Những chuyện cô không muốn nói tôi sẽ không ép, nhưng tôi muốn nói cho cô biết, chồng tôi Cố Tử Thần, tất cả mật mã của anh ta đều là 0923. Tôi nghĩ anh ấy chính là người mà cô muốn tìm.” Kiều Tịch Hoàn chẳng qua chỉ nhắc nhở.

Cô cảm thấy Võ Đại không phải là cô gái không có chuyện cũ.

Võ Đại không nói gì, cô ấy không biết nói dối, cho nên cô không muốn nói chuyện sẽ chọn lựa im lặng, Kiều Tịch Hoàn cũng không phải là người thích đào bới bí mật của người khác, dù sao, bất kể là Võ Đại hay Cố Tử Thần, cô cảm thấy họ đều có quá khứ kinh người.

Nhưng trước mắt, cô không có hứng thú.

Mục đích hiện giờ của cô rất đơn giản, chính là Tề Lăng Phong, mà thôi.

Hai người đi dạo ở những khu chung cư mới mở ở Thượng Hải, Võ Đại rất dễ tính, căn nào cô ấy cũng nói ok, khiến cho Kiều Tịch Hoàn cuối cùng phải tìm một cuốn giới thiệu nhà ở để mua, tám thẻ 200 vạn của Cố Tử Thần, mua căn chung cư hơi 180 vạn, còn dư lại 20 vạn, Kiều Tịch Hoàn trực tiếp đưa cho Võ Đại, bảo cô đi mua những đồ dùng cần thiết, sau đó mua một chiếc điện thoại để cô tiện liên lạc.

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, hai người ăn cơm ở bên ngoài, Kiều Tịch Hoàn trở lại nhà họ Cố, trực tiếp đi vào phòng sách của Cố Diệu.

Cô lễ phép gõ cửa, bên trong truyền đến một giọng nói nghiêm túc: “Vào đi.”

Kiều Tịch Hoàn đi vào.

Cố Diệu ngẩng đầu nhìn cô: “Chuyện gì?”

“Ba, nếu như con nói công ty có nội gián, ba có tin hay không?” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng vào vấn đề.

Cố Diệu nhướn mày.

“Con không biết là ai, nhưng hạng mục này, con không muốn làm với Vương Vinh Xuyên, con hy vọng ba sẽ thành lập cho con một tổ riêng. Con sẽ chọn nhân viên ở công ty.” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói.

Cố Diệu hớp một ngụm trà, lộ vẻ thờ ơ nói: “Kiều Tịch Hoàn, con đừng quá đáng.”

“Ba, tuổi trẻ có thể lãng phí không nhiều, con lấy tất cả làm tiền đặt cược, ba không bằng lòng để con tùy hứng một lần sao?” Kiều Tịch Hoàn nói rất nghiêm túc, từng câu từng chữ đều rất thành ý.

Cố Diệu thưởng thức trà, chưa có lên tiếng.

Kiều Tịch Hoàn cũng không nói xen vào, chờ đợi đáp án của Cố Diệu.

Một lúc lâu sau.

Cố Diệu hít sâu một hơi: “Kiều Tịch Hoàn, ba cho con cơ hội lần nữa, con đừng khiến ba thất vọng. Tung hoành thương trường nhiều năm như vậy, ba không muốn bị người khác chê cười.”

“Ba yên tâm.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu hứa hẹn.

“Ngày mai ba sẽ bảo Tử Hàn sắp xếp tổ hạng mục cho con...”

“Ba.” Kiều Tịch Hoàn cắt ngang lời nói của ông, cần môi nói:

“Con biết Tử Hàn rất có năng lực, có thể giúp đỡ ba ở công ty, nhưng mà hạng mục này về tình về lý là công hay tư con cũng không mong Tử Hàn nhúng tay vào, về phần lý do, tạm thời con xin giữ lại.”

Cố Diệu nhíu mày, gừng càng già càng cay, trong khoảnh khắc ấy, ông bỗng chốc hiểu được nỗi băn khoăn của Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn là một người thông minh, khoảng thời gian này, ông cũng nhìn thấy, bằng không cũng sẽ không để cô phá vỡ giới hạn của ông mà phát triển, chỉ là ông thật không ngờ người đầu tiên Kiều Tịch Hoàn phòng bị lại là Cố Tử Hàn.

Kỳ thật....Ông nhíu chặt mi

Ông cũng đã từng đoạt Cố thị trong tay anh em của mình, vì thế gặp phải loại tình huống này là chuyện đương nhiên, hơn nữa trong cuộc đấu tranh sinh

tồn, lịch sử đều phát triển như vậy, ông vẫn tuân theo quan điểm này hơn ai hết, mấy năm trước, nếu không phải Từ Thần đột nhiên bị tai nạn, không chừng công ty đã rơi vào tay Từ Thần, mấy năm nay, bồi dưỡng Từ Hàn cũng không dễ dàng, nếu như Từ Thần đã nghĩ thông, muốn bắt đầu lại, ông cũng mới mong chờ.

Khỏe miệng ông khẽ nhếch, biểu hiện của Kiều Tịch Hoàn ở trước mặt Cố Diệu ông, đều là theo nhất cử nhất động của Cố Từ Thần, với năng lực của Kiều Tịch Hoàn, tuyệt đối không có khả năng viết ra một bản kế hoạch thiết kế như vậy, nghĩ tới đây, Cố Diệu nhìn Kiều Tịch Hoàn, đáp ứng nói:

“Được, ngày mai ba sẽ tự mình sắp xếp.”

“Ngoài ra, chỗ này của con còn có một bảng danh sách.”

Kiều Tịch Hoàn đem tài liệu nhân sự trong túi mới sửa lại hồi xế chiều hôm nay đặt ở trước mặt Cố Diệu:

“Con đã chọn được một vài người, cũng biết đại khái nghiệp vụ của bọn họ, sẽ không xảy ra mâu thuẫn quá lớn, nhưng con lại không biết trong những người này ai có năng lực tương đối khá hơn, hy vọng ba có thể chỉ dẫn cho con.”

Kiều Tịch Hoàn nghĩ thà lãng phí tinh lực để đi điều tra, không bằng cứ hỏi thẳng Cố Diệu, hơn nữa Cố Diệu biết rõ bản khoản của cô, nhất định sẽ loại trừ những thân tín của Cố Từ Hàn, chuyện làm chơi ăn thật như vậy, tại sao lại không làm.

Cố Diệu cảm hồ sơ nhân sự của Kiều Tịch Hoàn, trong những nhân viên của Cố Từ Hàn, chọn ra vài người có năng lực, như rồng mây nói:

“Cây to đón gió, chân muốn đứng vững trước tiên phải làm đến nơi đến chốn. Ba chọn cho con những người này, không phải ưu tú nhất nhưng cũng không kém cỏi nhất, tự giải quyết cho tốt.”

“Cảm ơn ba.” Kiều Tịch Hoàn cảm bản hồ sơ nhân sự: “Không phiền ba nghỉ ngơi nữa.”

“Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 3: Chương 1.3

Kiều Tịch Hoàn rời khỏi phòng của Cố Diệu đi về phòng của mình.

Trên hành lang yên tĩnh, Cố Từ Hàn dựa vào trên tường một cách tùy ý, ngọn đèn mờ nhạt chiếu lên gò má góc cạnh rõ ràng của anh ta, ánh sang như ẩn như hiện lại làm tăng thêm sức quyến rũ nam tính, tay anh ta kẹp điều thuốc, giọng nói từ tính, mở miệng nói:

“Cô muốn đối chọi với tôi như vậy sao?”

“Bằng không, sao có thể thu hút ánh mắt của anh chứ, anh nói có phải không?” Kiều Tịch Hoàn cười hỏi anh ta.

“Kiều Tịch Hoàn.” Cố Từ Hàn nắm lấy cánh tay cô đang muốn đi, sắc mặt trầm xuống: “Tôi khuyên cô hiện tại nên buông tay.”

“Tôi nói không.” Ánh mắt Kiều Tịch Hoàn chợt lóe lên tia sắc bén.

Không phải là ảo giác.

Cố Từ Hàn hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn, người phụ nữ có thể lóe lên ánh sang như vậy với người phụ nữ yếu đuối chỉ cố gắng bò lên, đoán ý nói đùa theo người khác, hoàn toàn là 2 người khác nhau, Kiều Tịch Hoàn có thể 1

Anh từng hoài nghi chuyện này do Cố Từ Thần quấy phá từ bên trong, nhưng giờ, trong phút chốc anh lại cảm thấy, Kiều Tịch Hoàn đã hoàn toàn thay da đổi thịt rồi, cô đã thay đổi thành một người không phải nhờ sự dạy dỗ của người khác, mà là sự sắc bén ấy phát ra từ nội tâm!

Khỏe miệng Kiều Tịch Hoàn mỉm cười, nhẹ nhàng gỡ tay của anh ta ra:

“Đừng như vậy, bị người ta nhìn thấy không tốt đâu, nhất là vợ của anh, Ngôn Hân Đồng.”

Tầm mắt Kiều Tịch Hoàn dừng lại ở phía sau.

Mặt Cố Từ Hàn biến sắc một chút, sau đó buông tay Kiều Tịch Hoàn, xoay người rời khỏi.

Khi xoay người, thì Ngôn Hân Đồng đã đứng ở đó.

Cố Tử Hàn mặt không biểu cảm trực tiếp đi lướt qua cô, ngay cả một câu giải thích cũng không có, rời khỏi.

Kiều Tích Hoàn nhìn ánh mắt Ngôn Hân Đồng, trong phút chốc cũng cảm thấy cô gái này rất đáng thương, gả vào nhà họ Cố giúp chồng dạy con nhưng vẫn không có được địa vị nên có, ngược lại còn bị người ta coi thường như vậy.

“Kiều Tích Hoàn, cô làm việc này không cảm thấy xấu hổ sao? Cô không sợ bị thiên lôi đánh sao?” Ngôn Hân Đồng đi về phía cô, trên mặt mang theo vẻ phẫn hận.

“Việc này? Là chuyện nào?” Kiều Tích Hoàn biểu hiện vô cùng bình tĩnh: “Ngôn Hân Đồng, người cô cần phòng bị không phải là tôi.”

“Kiều Tích Hoàn!” Thanh âm của Ngôn Hân Đồng to hơn.

“Hử?” Kiều Tích Hoàn nhìn hai bên một chút: “Cô muốn để người trong nhà biết hai chúng ta đang cãi nhau sao? Cô đã nghĩ đến hậu quả chưa?”

Ngôn Hân Đồng tức giận đến toàn bộ cơ thể đều phát run: “Tôi sẽ không bỏ qua cho cô, sẽ không bỏ qua cho cô.”

“Nếu như tôi là cô, tôi sẽ không mất lý trí như vậy.” Kiều Tích Hoàn nói một cách sâu xa: “Cẩn thận suy nghĩ, đừng tìm lầm đối tượng trả thù, sẽ không nếm trải thất bại.”

Nói xong, Kiều Tích Hoàn rời khỏi.

Đối với Ngôn Hân Đồng, cô cũng không có lòng tốt để đi an ủi.

Cô cảm thấy người phụ nữ từ sau khi gả cho Cố Tử Hàn, chính là bi kịch.

Cô trở lại phòng của Cố Tử Thần, anh đã lên giường ngủ rồi.

Cố Tử Thần có cuộc sống sinh hoạt khiến cho người ta tin phục, đúng giờ thức dậy, đúng giờ đi ngủ, khi nào làm cái gì cũng đều có giờ giấc, cô để ý ngay cả khi đi tiểu tiện, đại tiện cũng đúng giờ.

....

Ngôn Hân Đồng trở lại phòng ngủ, Cố Tử Hàn đang tắm.

Hôm nay cô trở về nhà họ Ngôn một chuyến, cô thử que, đúng là cô đã có thai rồi.

Chuyện buổi tối ngày hôm đó cô có phần mơ hồ, chỉ cảm thấy mình uống quá nhiều rượu cho nên không nhớ rõ chuyện đã xảy ra, sáng ngày thứ hai thứ hai, nằm bên cạnh người đàn ông xa lạ, cả phòng hỗn loạn, cô vội vã rời khỏi khách sạn, quên cả việc uống thuốc ngừa, lúc đó cô cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Bây giờ xảy ra chuyện bất ngờ rồi.

Cô không biết làm sao, mẹ cô nói dụ Cố Tử Hàn lên giường, sau đó lại thiết kế màn sinh non, đứa bé này tuyệt đối không thể sinh ra.

Lên giường sao?!

Cô thật sự không muốn, hai vợ chồng ở chung một phòng lại phải dùng đến thuốc trong chuyện chăn gối?

Trên người cô có thuốc, mẹ cô chuẩn bị cho Ngôn Hân Nghiên, sợ con bé lên giường không đủ tích cực, cho nên cho nó uống thuốc trước, bây giờ không ngờ rằng cô lại phải dùng nó trên người người đàn ông của mình.

Cô im lặng, lặng lẽ chờ Cố Tử Hàn từ phòng tắm đi ra.

Kết hôn nhiều năm, sau khi sinh Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt, thời gian Cố Tử Hàn và cô ở chung phòng càng ngày càng ít, dường như chỉ là giao phối với cô, thật sự chỉ vì nghĩa vụ nối dõi tông đường mà thôi! Cô không thể không thừa nhận, chuyện đêm đó tuy rằng không nên phát sinh, nhưng mà đối với thân thể phụ nữ thành thực như cô mà nói, buổi tối hôm đó thỏa mãn nhu cầu và khát vọng của cô, cô nghĩ nếu như không phải tính kiêu căng của mình tốt, có lẽ cô thật sự đã hồng hạnh vượt tường rồi.

Cô nhin không được, cười lạnh.

Mấy năm nay, rốt cuộc cô đã nhin đến mức nào?! Và phải nhin đến khi nào?!

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Cố Tử Hàn đi ra, nhìn Ngôn Hân Đồng ngồi ở đầu giường: “Còn chưa ngủ?”

“Tử Hàn, chúng ta bao lâu rồi chưa làm chuyện vợ chồng?” Ngôn Hân Đồng nhìn anh ta hỏi.

Cố Tử Hàn không chút biểu tình nói: “Tôi bận rộn.”

“Lại bạn, em là vợ của anh, thực hiện nghĩa vụ vợ chồng không phải là chuyện nên làm sao?” Ngôn Hân Đồng hỏi anh ta: “Hay là anh đã quen người ta thực hiện cho anh rồi?”

“Ngôn Hân Đồng, cô đừng rảnh rỗi bói móc chuyện không đâu!”

“Vậy cảnh tượng lúc này trên hành lang, là tôi nhìn lầm?” Ngôn Hân Đồng chăm chọc, tự giễu nói

Sắc mặt Cố Tử Hàn trầm xuống, lạnh lùng nói với Ngôn Hân Đồng: “Đêm nay cô rốt cuộc muốn làm gì?”

“Lên giường, chỉ thế thôi.”

Vừa dứt lời.

Cố Tử Hàn trực tiếp cời bỏ khăn tắm trên người, đi đến chỗ Ngôn Hân Đồng, đè cô ở dưới thân, không có khúc dạo đầu, gọn gàng dứt khoát.

Ngôn Hân Đồng cảm thấy có chút đau, có chút chết lặng cảm nhận độ mạnh yếu của anh ta.

Cô kỳ thật rất hiểu Cố Tử Hàn, anh không giải thích với cô, thậm chí có phần khinh thường, nhưng như vậy lại giúp cô đạt mục đích.

Cô nhìn trần nhà, ánh mắt dần dần trở nên lạnh.

Cô nhất định phải khiến cho Kiều Tịch Hoàn, trả giá thật nhiều!

...

Hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn tới cao ốc Cổ thị.

Buổi sáng, tổng hợp lại những văn kiện đã phát cho cấp dưới, Cố Diệu ký văn bản quyết định thành lập tổ khai phá dự án ‘Khách sạn suối nước nóng và sân golf’ những thành viên được điều động từ các tổ khác nhau, tổng cộng có 5 người do Kiều Tịch Hoàn làm tổ trưởng, hạng mục này không được vượt quá ba tháng, ba tháng sau nếu vẫn chưa có tiến triển hữu hiệu, tổ dự án sẽ hủy bỏ, nếu như có hiệu quả xuất sắc thì sẽ khen thưởng cho những tổ viên khoảng xứng đáng.

Kiều Tịch Hoàn sau khi nhận được thông báo, lập tức gửi lệnh triệu tập hội nghị khẩn cấp đến bốn người trong nhóm.

Cao ốc Cổ thị, một văn phòng nhỏ trong phòng thị trường.

Kiều Tịch Hoàn ngồi ở vị trí trung tâm trong phòng họp, 4 người khác ngồi phân ra hai bên.

“Trước tiên tôi xin giới thiệu với mọi người, tôi tên là Kiều Tịch Hoàn, tôi là người phụ trách dự án lần này, người đàn ông ngồi bên trái tôi là anh Âu Dương đến từ phòng thị trường tiêu thụ, người thứ hai là anh Doãn Tường đến từ bộ phận quan hệ khách hàng. Bên phải là cô Milk, phòng quan hệ thị trường, người thứ hai là A Miêu người của phòng kế hoạch.” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày, tạm dừng một chút rồi nói:

“Mọi người ở đây, tôi nghĩ tôi cũng không cần phải nhiều lời, trên văn bản đã biết hết sức rõ ràng, dự án của chúng ta lần này chủ yếu là hạng mục khách sạn suối nước nóng và sân golf hợp tác với James tiên sinh. Về dự án này tôi cũng không giới thiệu lại, bởi vì sau đó tất cả mọi người sẽ tập trung tinh thần để cùng làm dự án này, trước tiên tôi chỉ nói về những ưu thế mà chúng ta có được.”

Bốn người khác nhìn Kiều Tịch Hoàn, từ khi công văn gửi đi đến khi ngồi ở chỗ này, bọn họ đều lâm vào trạng thái mờ mịt, trước đây hoàn toàn không có tin đồn nào, hơn nữa, Kiều Tịch Hoàn này từ đâu xuất hiện mọi người cũng không biết, nhưng những người trên đều hiểu nói càng nhiều thì càng dễ gặp chuyện không may, im lặng là vàng.

“Mục đích của tôi rất đơn giản cũng rất trực tiếp, nắm lấy dự án này để có cơ hội phát triển ở công ty, tôi cần một chức vị, còn các người... Âu Dương.” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên gọi tên người đàn ông bên trái, nhìn anh: “Nghe nói anh chuẩn bị kết hôn với bạn gái, sau khi dành được dự án này, cấp trên sẽ khen thưởng cho anh, tôi hứa sẽ tặng anh và bạn gái một chuyến du lịch tuần trăng mật xa hoa ở Maldives.”

“Thật sự?” Trong ánh mắt Âu Dương lấp lánh ánh sao.

“Đương nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 4: Chương 1.4

“Doãn Tường.” Kiều Tịch Hoàn nói với một người đàn ông khác: “Anh làm việc ở bộ phận khách hàng đã 8 năm rồi, từ khi anh vào công ty năm thứ năm đã bắt đầu cạnh tranh vị trí quản lý nhưng vẫn chưa được như ý, nếu như dành được dự án này, tôi sẽ giúp anh một tay.”

“Cảm ơn tổ trưởng.” Doãn Tường đáp ứng.

“Milk.” Kiều Tịch Hoàn nói: “Lần trước cô đi công tác ở Hồng Kong, nghe nói muốn mua một chiếc túi LV số lượng có hạn nhưng lại bỏ mất dịp may, tôi hứa sau khi thành công sẽ tặng cô một cái.”

“Thật sự?” Milk hớn hờ ra mặt.

Kiều Tịch Hoàn gật đầu, nói với A Miêu: “A Miêu...”

“Tổ trưởng, tôi có thể đưa ra yêu cầu của mình sao?” A Miêu khiếp nhurọc nói.

“Đương nhiên.” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

“Tôi muốn ứng lương xin nghỉ nửa tháng, tôi đã hứa dẫn con gái tôi đi du lịch Vân Nam.”

“Không thành vấn đề.” Kiều Tịch Hoàn không cần nghĩ, đã đáp ứng.

Khi tất cả mọi người rơi vào trạng thái hưng phấn thì giọng Kiều Tịch Hoàn bỗng trở nên nghiêm túc: “Có phúc thì cùng hưởng, thì cũng cần cùng chung hoạn nạn. Nếu như không thể dành được dự án này tôi sẽ từ chức, còn các người sẽ bị phân đến chi nhánh ở công ty huyện, đây là lời hứa của tôi với chủ tịch.”

Bầu không khí trong phòng bỗng trở nên ngưng trọng.

“Không có thời gian sầu lo, cũng không có thời gian phiền muộn. Các bạn chỉ cần nghĩ đến những điều đạt được sau khi thành công là được, không cần quay đầu nhìn lại những điều đã mất và sẽ mất, hơn nữa tôi không cho phép chúng ta thất bại.” Kiều Tịch Hoàn nói một cách nghiêm túc, không hiểu sao lại hết sức thuyết phục:

“Bây giờ tôi bắt đầu sắp xếp công việc, trước khi bắt đầu công việc mọi người còn có vài giờ để chuẩn bị.”

Mọi người ngồi ngay ngắn.

“Thứ nhất, tất cả phương án marketing trong tổ phải được giữ bí mật hoàn toàn, không được tiết lộ ra ngoài, cho dù là chủ tịch cũng không được xem qua, đương nhiên cũng không thể mang ra khỏi phòng làm việc, computer trong văn phòng sau khi ra về phải khóa mật khẩu lại, mật khẩu không được tiết lộ cho người khác biết.

Thứ hai, dự án này tính gấp gáp cho nên trong tình huống bất đắc dĩ cần phải tăng ca để hoàn thành, làm suốt đêm bất đắc dĩ.

Thứ ba, trong lúc làm việc có thể xảy ra tranh chấp, hoặc ý kiến bất đồng, tôi không muốn nghe thấy những lời bất mãn hay oán giận từ các bạn, nếu có gì khó chịu có thể nói thẳng, để thấu hiểu lẫn nhau.

Thứ tư, công việc trước mắt của mọi người là phụ trách hạng mục này, bất luận là ai cho dù là ông chủ của các người cũng không thể làm bất cứ chuyện gì. Nếu như gặp phải tình huống này thì nói cho tôi biết, tôi sẽ nói lại với ông chủ của các bạn.

Những điều quan trọng cần nói tôi đã nhấn mạnh ở trên rồi, nếu như không có nghi vấn gì, tôi sẽ bắt đầu bố trí công việc.”

Kiều Tịch Hoàn gần từng câu từng chữ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nhưng cũng không ai dám nhiều lời.

Kiều Tịch Hoàn biết bây giờ cô bị đặt ở đầu sóng ngọn gió, chuyện gì cũng do cô quyết định, cái gì cũng cho cô quy định, nhưng ban đầu thành lập tổ, nếu như không tạo dựng được uy tín, thì không có cách nào quản lý tốt được một tổ, đây là phương pháp đầu tiên của người tổ trưởng, cho cấp dưới của bạn hiểu được vị trí của bạn.

“OK, đi vào vấn đề chính.” Kiều Tịch Hoàn phát một phần tư liệu cho mọi người:

“Mọi người cũng biết James tiên sinh và tập đoàn của ông ấy đang dự định xây dựng dự án này ở Thượng Hải, trước mắt đang bàn dự án này với tập đoàn Hoàn Vũ, là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của chúng ta, nhưng chính xác mà nói, chúng ta bây giờ là miếng thịt bị người ta kẹp ở trong bát, nhưng thương trường như chiến trường, không dựa vào tranh giành thì không thể đạt được điều mình muốn, nhưng chiếm được thứ gì đó của người khác trước, thì phải trả cái giá lớn hơn rất nhiều, không những phải xây dựng một chiến lược marketing hoàn mỹ, mà còn phải tìm ra điểm yếu của đối phương, tiến hành công kích.”

Những người khác vừa xem tư liệu vừa gật đầu.

“A Miêu, cô là người của bộ phận kế hoạch, cho nên chắc chắn sẽ rất thành thạo việc lên kế hoạch, hôm nay cô hãy ghi ghép nội dung của cuộc họp, sau đó lên kế hoạch cho dự án sắp tới.”

“Vâng.” A Miêu vội vàng gật đầu.

“Milk và Âu Dương, hai người phụ trách tìm gặp những khách hàng của James tiên sinh, và nghĩ biện pháp để tìm hiểu phương án mà công ty Hoàn Vũ đưa cho James tiên sinh, nội dung cơ bản cũng được, chủ yếu là bản báo giá, tôi cần một con số dự đoán.”

“Doãn Tường, anh phụ trách điều tra những hạng mục mà tập đoàn Hoàn Vũ và James tiên sinh tiến hành ở bên ngoài, còn có những hạng mục nào không có thêm vào, chúng ta phải tìm được người thứ ba.”

“Được.”

“Ok. Mọi người bắt đầu tiến hành công việc của mình đi, 10 giờ sáng mai sẽ báo cáo tình hình công việc được giao. A Miêu, cô đến chỗ làm việc của tôi, tôi sẽ đưa cô một bản thảo dự án, cô có thể tham khảo để hoàn thiện.”

“Vâng.”

Hội nghị kết thúc.

Kiều Tịch Hoàn trở lại chỗ ngồi, đem phương án viết lúc trước đưa cho A Miêu, sau khi giải thích một số nội dung chính, mới được yên tĩnh.

Lâu lắm rồi chưa từng có như vậy, cô có phần mệt mỏi tựa vào trên ghế, chưa từng nghĩ tới cũng có một ngày mình phải dụng tâm như thế, mang theo mục đích để đối phó một người, đối phó với người cô từng cho rằng mình có thể phó thác cả đời.

Cô híp mắt quan sát, suy tư một số chuyện.

Những đồng sự khác trong phòng làm việc đều nói xấu sau lưng cô, còn nội dung bọn họ nói những gì không cần đoán cũng biết, ai vừa vào công ty lại có năng lực lớn như vậy tiếp nhận hạng mục trên 10 triệu? Hơn nữa còn được hoạt động độc lập tách khỏi những bộ phận khác, thời điểm thành lập tổ dự án, còn được tự do điều động người từ các bộ phận, quyền lợi như thế, quả thật có phần nghịch lý!

Lai lịch của cô gái này không nhỏ... Còn về năng lực?

Cô ta cao lắm cũng khoảng 25 tuổi!

25 tuổi cũng không phải là nhỏ!

Khi Hoắc Tiểu Khê 25 tuổi đã tung hoành ngang dọc trong thương trường rồi!

Cô quay ghế làm việc, điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô nhìn thông báo, nhú mào: “Alo”

“Alo cái gì mà alo, ba không điện thoại được cho mày sao?”

Bên kia là thanh âm có phần chói tai của Kiều Vu Huy.

“Chuyện gì?” Kiều Tịch Hoàn không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, với bất luận người nào ở nhà họ Kiều, Kiều Tịch Hoàn đã bị người nhà họ Kiều khiến trở nên quả thê thảm, nhưng những người này dù sao cũng là người nhà của Kiều Tịch Hoàn, cô không thể đối xử quá tuyệt tình, cho nên cô chỉ lựa chọn cách đối xử lạnh lùng với bọn họ.

“Lần trước mày về nhà liền phải mông chạy lấy người, lâu như vậy vẫn chưa gọi điện thoại cho bố, mày nói xem có chuyện gì?” Kiều Vu Huy tựa hồ hết sức tức giận, giận cô không trở về nhà, cô không quan tâm ông ta.

Nhưng trên thực tế thì như thế nào?!

Kiều Tịch Hoàn cười lạnh: “Ba, chúng ta không cần vòng vo nữa, ba muốn gì thì nói đi.”

“Thái độ của mày là sao...”

“Nếu không muốn nói, thì con cúp máy đây.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng chữ nói.

“Đợi chút.” Kiều Vu Huy đột nhiên gọi cô, bây giờ Kiều Tịch Hoàn thật sự cúp điện thoại của ông, ông nhẫn nhịn nói:

“Nghe nói con đã vào Cố thị làm việc?”

“Thử việc.” Dựa theo trạng thái như hiện giờ, cô đang thử việc chứ không phải chính thức làm việc.

“Có ý gì?”

“Ba, chuyện ba quan tâm hẳn là không phải con có làm việc ở Cổ thị hay không, con bận lắm, có chuyện gì ba nói thẳng đi.” Kiều Tịch Hoàn không muốn giải thích quá nhiều, cô hiểu rõ Kiều Vu Huy, nếu như không có chuyện gì, ông ta tuyệt đối sẽ không tìm cô.

“Ba cần một khoảng tiền, không nhiều lắm, khoảng 500 vạn.” Kiều Vu Huy trực tiếp mở miệng.

Kiều Tịch Hoàn cười châm chọc, ngoại trừ tiền đường như không có chuyện gì lớn nữa. Cô chỉ cảm thấy sự trả giá vài năm nay của Kiều Tịch Hoàn hoàn toàn không đáng giá.

“Con không phải gà đẻ trứng vàng, con không có tiền.” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng.

“Kiều Tịch Hoàn!”

“Con thật sự không có tiền. Hơn nữa ba cũng biết địa vị của con ở nhà họ Cố, không ai sẽ cho con tiền.” Giọng điệu Kiều Tịch Hoàn ôn hòa, lộ ra vẻ bình tĩnh.

“Mày muốn sản nghiệp của nhà họ Kiều táng gia bại sản sao? Tại sao mày lại bất hiếu như vậy.” Kiều Vu Huy nói một cách hung tợn.

“Ba muốn một đứa con gái từ bé bị ba đánh hiếp kính với ba,...Ba nói những lời này không cảm thấy xấu hổ sao?” Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng nói: “Chuyện của Kiều gia con không quan tâm, chẳng phải ba vẫn còn một đứa con gái bảo bối sao, ba nên đi tìm nó.”

“Mày...”

“Con cúp máy đây.” Kiều Tịch Hoàn trực tiếp cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn gả vào nhà họ Cố, kỳ thật cũng không có tiền, Cố gia sẽ phát tiền tiêu vặt cho con dâu, chỉ có điều không nhiều lắm, Kiều Tịch Hoàn về cơ bản sẽ cố gắng tiết kiệm gửi về nhà họ Kiều, Kiều Vu Huy cũng đã quen cầm tiền của Kiều Tịch Hoàn, nhiều lần cô bị ông ta ép đến phát nóng, Kiều Tịch Hoàn đã từng hỏi Cố Tử Thần, cũng đã từng hỏi Tề Tuệ Phân, có thể tăng tiền tiêu vặt hay không, thế nhưng lại khiến nhà họ Cố càng thêm bất mãn về cô.

Nhưng Kiều Vu Huy cũng không lo lắng những chuyện này, có thể cầm được tiền là tốt rồi.

Về phần cuộc sống của Kiều Tịch Hoàn có tốt hay không, từ trước đến nay không phải là chuyện mà ông quan tâm.

Thậm chí lúc Kiều Tịch Hoàn bị bắt vào tù, ông ta cũng không đau lòng chút nào, thay vì thương tiếc cho con gái của mình, ông chỉ cảm thấy oán hận, oán hận cô vì đánh mất mặt mũi của ông, oán trách sau này ông không tìm được chỗ vùi tiền!

Người cha như vậy, Kiều Tịch Hoàn, cô rốt cuộc làm sao có thể nhẫn nhịn được? Còn nhịn đến không oán không hờn, Nhưng cô đã làm nhiều như vậy, hy sinh nhiều như vậy, ở trong mắt người khác là lẽ đương nhiên, cô cam tâm không?

Dù như thế nào, tôi cũng không cam tâm!

Do đó đừng có đụng vào điểm mấu chốt của tôi, nếu không cho dù là ai tôi cũng đuổi cùng giết tuyệt!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Chương 2.1: Cuộc Chiến Giao Phong (2)

Edit: Ruby

Trong khoảng thời gian này, Kiều Tịch Hoàn đều toàn tâm toàn lực vui đầu vào dự án của James tiên sinh, không thể cứu chữa, thậm chí có phần điên cuồng, nửa đêm hai ba giờ sáng trở về nhà là chuyện bình thường.

Cô rón ra rón rén vào cửa, rón rén đi vào phòng tắm rửa mặt, sau đó lại rón ra rón rén nằm ở bên cạnh Cố Tử Thần, cô thề cô thật sự rất nhẹ, rất cẩn thận, chung quanh thật sự rất yên tĩnh.

“Cô nhẫn rất lâu rồi phải không, Kiều Tịch Hoàn?!” Bên tai đột nhiên vang lên một câu nói.

Kiều Tịch Hoàn lúc ấy không hề phòng bị, lại đang rất đặc ý vì mình không đánh thức Cố Tử Thần, cho nên câu nói bất ngờ của anh ta suýt dọa chết cô, cô tự an ủi, hít thở, khiến bản thân bình tĩnh lại: “Tôi cũng nhẫn anh lâu rồi, anh bỗng nhiên lên tiếng, muốn dọa chết tôi sao?!”

“Đêm hôm khuya khoắc trở về, cô không thể ngủ phòng cách vách sao?” Cố Từ Thần không cho cô chút mặt mũi, nói một cách gọn gàng dứt khoát.

“Tại sao tôi phải ngủ ở cách vách?” Cô không muốn ngủ ở cách vách, giường ở bên đó rất nhỏ, điều kiện lại tệ như vậy!

“Kiều Tịch Hoàn, từ trước đến nay, cô không bao giờ suy nghĩ vì người khác à?!” Cố Từ Thần rống giận, thậm chí đã bật dậy, tựa hồ hắng giọng, đáng vẻ rất có tư thế.

“Vậy anh đã từng lo lắng cho tôi sao?! Tôi đường đường là con dâu cả của nhà họ Cố, dựa vào cái gì tôi phải ngủ ở phòng bên?”

“Cô!” Cố Từ Thần tức giận đến nổi trợn lồi đình.

Thời gian gần đây, không hiểu sao anh thường mất ngủ, nhưng anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận vì Kiều Tịch Hoàn chưa trở về mà anh ngủ không yên, anh chỉ thừa nhận, thời tiết lúc này bắt đầu nóng dần, cho dù có điều hòa cũng sẽ ảnh hưởng đến thói quen sinh hoạt đúng giờ của anh, mới mất ngủ, nhưng mỗi khi anh thật vất vả đi vào giấc ngủ, thì cô gái này lại rón ra rón rén trở về, còn tự nhận mình rất cẩn thận, không đụng đến chỗ này thì chạm đến chỗ khác, anh nhìn rất nhiều ngày rồi, quả thực không thể nhìn được nữa!

“Cô cái gì mà cô! Hết lời rồi thì ngủ đi, tôi rất mệt” Kiều Tịch Hoàn túm lấy Cố Từ Thần một cách mạnh mẽ, ép anh phải nằm xuống ngủ với mình.

Cố Từ Thần bị Kiều Tịch Hoàn túm nằm xuống vì phòng ngủ anh sẽ bật dậy làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô, hai tay cô ôm lấy tay anh, ôm rất chặt, vì thế bộ ngực cũng áp sát vào tay anh, sinh ra một loại phản ứng hóa học rất kì diệu.

“Buông tay!” Cố Từ Thần tựa hồ ý thức được điều gì đó, đột nhiên đẩy cô ra.

Kiều Tịch Hoàn bị Cố Từ Thần đẩy mạnh ra, cô vốn đang ngủ ngon giấc, bị người ta đẩy như vậy, cho nên nổi trợn lồi đình, bực lộ tính bướng bỉnh, không nói hai lời, xoay người trực tiếp ngồi bên hông của Cố Từ Thần, sau đó hôn lên môi anh.

Trong lòng thì nói thầm: Tôi cho anh nói chuyện này, cho anh nói chuyện này! Ghê tởm chết anh luôn!

Cố Từ Thần bỗng nhiên dừng một chút, một giây sau, đẩy cô ra theo bản năng.

Cái cô gái này...

Bệnh thần kinh!

Kiều Tịch Hoàn giống như bạch tuộc quấn lấy Cố Từ Thần, nhưng làm thế nào cũng quấn không được.

Hai đôi môi vẫn gắt gao dính chặt vào nhau, kỳ thật cũng không có động tác xâm nhập gì đặc biệt, Kiều Tịch Hoàn chỉ đang giận lấy mà thôi, dùng phương pháp không phải là khôn ngoan, nhưng có thể chọc tức Cố Từ Thần mà trả thù!

Bên trong phòng bỗng yên tĩnh!

Cũng không biết ai an tĩnh trước, nhưng dù sao cũng yên tĩnh lại rồi, sau khi yên tĩnh, lại cảm thấy không khí chung quanh có chút áy náy, lại không ngừng lan tỏa...

Tại sao có thể có ảo giác như vậy?!

Kiều Tịch Hoàn rời khỏi cánh môi Cố Từ Thần.

Ban nãy hơi mạnh, răng nanh cắn ở trên môi anh, vẫn còn vuron một chút máu.

Cô không nhìn được nhìn nhiều hơn vài lần, bởi vì đôi môi của anh dưới ánh sáng mờ mờ lại toát lên vẻ kêu gọi mê người, ánh mắt mê ly ấy trong khoảnh khắc mang theo chút mỉa mai, khiến cô hơi thất thần.

“Đủ chưa?” Anh hỏi cô.

Cô cảm nhận giọng nói từ tính của anh khiến tim cô đập mạnh liên hồi trong chốc lát.

Cố Từ Thần đáng ghét, người đàn ông phiền phức này, đại thiếu tàn tật không hề biết tình thú là gì, anh ngoài bày sắc mặt ra, còn biết làm gì nữa?!

Không phải là muốn khiêu khích cô đấy chứ?!

Sao cô có thể bị anh mê hoặc?!

Ngừng lại!

Chết tiệt!

Cô đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi eo của anh.

Cô cần giấc ngủ!

Thời gian nghỉ ngơi trong khoảng thời gian này quá ngắn, không ngừng sửa chữa dự án, liên tục tìm kiếm cơ hội, cùng mọi người chu toàn khắp nơi, thân thể cô rất mệt, mệt đến tinh thần hoảng hốt cho nên mới dễ dàng nảy sinh ảo giác.

“Uhm.” Mắt cô đột nhiên trừng lớn.

Cô rõ ràng đã rời khỏi eo của anh rồi, vì sao lúc này môi của cô lại bị anh hôn lấy, ghê tởm hơn là cô căn bản không có đề phòng, cũng cảm giác được đầu lưỡi ấm áp ấy đã đột nhập vào khoang miệng của cô, không ngừng đẩy đưa với chiếc lưỡi của cô.

Cái gì là cảm giác!

Trong phút chốc đều trở nên trống rỗng.

Sau khi trọng sinh, đều hôn qua rất nhiều người, cả ba anh em nhà họ Cố đều hôn qua... nhưng... Mỗi người một vẻ, nhưng lại có chút bài xích.

Kiếp trước.

Cô yêu Tề Lăng Phong, hai người sẽ có những cử chỉ thân mật của những đôi yêu nhau, cô từng cho rằng thứ tốt đẹp nhất trên đời này chính là nụ hôn của Tề Lăng Phong, tràn đầy che chở, tràn đầy nhu tình và ấm áp.

Mà khi sự thật xé nát mộng ảo, cô hận cái tư vị khiến người ta không dừng lại được này đến thấu xương...

Thế nhưng, hôm nay...

Cô chậm chạp nhìn Cố Tử Thần ở dưới thân, nhìn đôi mắt thâm thúy của anh lộ ra cảm giác như gần như xa, nhìn anh hơi nhăn mày, sóng mũi cao thẳng, cảm nhận độ ẩm trên cánh môi anh, và từng đợt ngọn sóng ở sâu trong lòng...

Cố Tử Thần có lẽ là cao thủ tình trường...

Nếu không, tại sao có thể làm ngọn lên những khoảng lặng sâu trong lòng cô...

Đêm, không biết qua bao lâu.

Chung quanh trở nên yên tĩnh, phảng phất có thể nghe được tiếng tim đối phương đập rộn lên.

Cố Tử Thần đẩy cô ra, nhìn ánh mắt mê ly hơi mất tập trung của cô: “Đừng trêu chọc tôi, Kiều Tịch Hoàn...”

Đừng trêu chọc tôi...

Đừng trêu chọc tôi...

Kiều Tịch Hoàn nằm ở bên cạnh Cố Tử Thần, cô nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, cảm nhận tiếng tim đập dữ dội trong lồng ngực, bên tai vẫn lơ lửng câu nói của anh, câu nói này mang theo ý cảnh cáo nhưng cũng mang theo sự mê hoặc, khiến cô không hiểu sao lại run rẩy.

Bỗng nhiên, cô đứng dậy, đi sang phòng bên cạnh.

Cô cần phải bình tĩnh lại.

Sự việc này đã vượt quá tầm kiểm soát của cô!

Thật lâu sau, đợi khi cô bình tĩnh lại.

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên nóng nảy!

Chết tiệt! Cô lại bị Cố Tử Thần tính kế, bây giờ cô đã chủ động rời khỏi phòng của anh, rõ ràng anh đã đạt được mục đích!

Chết tiệt!

...

Bên trong phòng ngủ.

Cố Tử Thần nhìn cánh cửa của phòng cách vách.

Anh hơi nấp máy môi, tựa hồ trên cánh môi vẫn còn lưu lại hương vị của cô.

Đôi mắt anh hơi đỏ, nhìn cảnh đêm ở ngoài cửa sổ.

Từ lúc nào, Kiều Tịch Hoàn bắt đầu có thể hoành hành ở trong thế giới của anh, hoành hành đến mức anh suýt mất kiểm chế.

Anh đưa tay vuốt đùi của mình, khoe miệng cong lên!

P.s: Nụ cười của anh có ý gì a?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 6: Chương 2.2

Edit: Ruby

Ngày tiếp theo, Kiều Tịch Hoàn mang đôi mắt thâm quầng đến Cổ thị.

Tối hôm qua quả thực không phải là một đêm vui vẻ, cô trong tình trạng vô cùng mệt mỏi, đến cuối cùng lại mất ngủ.

Hậu quả của việc mất ngủ chính là rời giường còn đau khổ hơn so với đôi mắt.

Kiều Tịch Hoàn có phần bất mãn nghe cấp dưới báo cáo tình hình công việc, thời gian một tuần nhưng lại không có tiến triển gì, khoảng thời gian này Tề Lăng Phong kiểm soát James tiên sinh rất chặt, nên bọn họ không chen chân vào được.

Ở trên thương trường, Tề Lăng Phong cũng không thua kém.

Kiều Tịch Hoàn phấn chấn tinh thần một chút, đột nhiên cắt ngang lời báo cáo của Doãn Tường, quay đầu nói với Âu Dương: “Anh nói hôm qua tập đoàn Hoàn Vũ có một vụ kiện sao?”

“Đúng, là một vụ án tố tụng dân sự. Trong tập đoàn Hoàn Vũ đang giảm biên chế, quy mô không nhỏ. Những viên chức tương đối lớn tuổi tựa hồ không hài lòng nên đưa ra tòa án tố tụng, phòng chừng chính là vụ kiện mấy ngày nay.”

Giảm biên chế.

Rõ là vua nào thì triều thần này.

Kiều Tịch Hoàn cười châm chọc, Tề Lăng Phong quả nhiên biết cách quản lý tập thể, thừa dịp chuyện của Hoắc Tiểu Khê vừa mới lắng xuống vội vàng thay thế những thân tín của cô, một lần nữa bồi dưỡng người của anh ta.

Cô mím môi, như vậy cũng tốt.

Dù sao phải làm nổi trội một chút mới khiến người khác chú ý.

Cô đột nhiên dừng lại: “Công việc của mọi người bây giờ cứ việc dừng lại, sau đó tôi sẽ có sắp xếp. Âu Dương, anh cùng tôi đến một chỗ.”

“Vâng.”

Kiều Tịch Hoàn mang Âu Dương ra khỏi cao ốc Cổ thị, vừa mới xuống lầu liền gọi một cuộc điện thoại:

“Võ Đại, cô đến trước cửa Hạo Hân chờ tôi, tôi sẽ đến ngay.”

“Được.” Bên kia đáp ứng.

Kiều Tịch Hoàn ngồi vào xe của Âu Dương.

Công ty thực sự quá keo kiệt, bọn họ ngay cả một chiếc xe cơ quan cũng không có, mỗi lần ra ngoài đều phải đi nhờ xe của đồng nghiệp, kỳ thật cô cũng rất ngại, cô không có xe, với lại...

Cô thừa nhận, sau khi xảy ra tai nạn, cô cũng không dám chạm vào tay lái.

Đến bây giờ, trong đầu cô vẫn có thể hồi tưởng lại tình trạng thê thảm của tai nạn khi ấy.

“Sớm như vậy, chúng ta đến Hạo Hân, chỗ đó mở cửa chưa?” Âu Dương có chút nghi ngờ: “Huống chi chúng ta đến đó làm gì? Mượn rượu giải sầu?”

Đã làm việc với nhau nhiều ngày, anh ta phát hiện cô gái này cũng không khó nói chuyện, cho nên thi thoảng bọn họ cũng nói đùa với cô một chút.

“Anh suy nghĩ nhiều quá.” Kiều Tịch Hoàn thu hồi tầm mắt ngoài cửa sổ: “Chờ sau khi lấy được hạng mục này, sẽ mời anh uống đủ.”

Âu Dương ngượng ngừng cười.

Hai người rất nhanh đến nơi, Võ Đại đứng ở đó chờ, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn thì khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

Kiều Tịch Hoàn dẫn hai người đi vào trong Hạo Hân.

Lúc này Hạo Hân rất vắng vẻ, cơ hồ ngoài nhân viên vệ sinh ra, thì không có người khác, nhìn thấy bọn họ xuất hiện, người phục vụ bước lên phía trước:

“Xin lỗi, bây giờ chúng tôi chưa mở cửa.”

“Tôi tìm ông chủ của các người, Tiêu Dạ.”

“Ông chủ của tôi ở phòng trên lầu nghỉ ngơi, không tiện gặp khách.” Người phục vụ từ chối.

Kiều Tịch Hoàn nhượng mảy, Tiêu Dạ này, chắc chắn đêm qua đã trải qua một đêm phong lưu.

Cô mấp máy môi, nhìn chung quanh một chút, không muốn gây sự ở đây, mím môi: “Tôi dẫn bạn của tôi chờ ở bên cạnh.”

Người phục vụ nhìn bọn họ, hình như có phần khó xử, lúc đang không biết làm thế nào, thì Tiêu Dạ từ hành lang đi ra, bên cạnh có một người phụ nữ, vẫn trang điểm xinh đẹp như cũ, đáng vẻ thướt tha mềm mại nhưng nhìn như thế nào cũng không thể so với Diêu Bối Dịch, cô thật sự rất hoài nghi mắt của Tiêu Dạ để trên trời sao, hoàn toàn không biết nhìn người!

“Tiêu Dạ.” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên gọi anh ta.

Tiêu Dạ nhướn mắt lên một chút nhưng mặt vẫn không có biểu cảm.

“Tôi tìm anh có việc.” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng.

Tiêu Dạ từ trước đến nay hoàn toàn không quan tâm đến cô, ánh mắt chột lóe: “Tôi không rảnh.”

“Chúng ta có thể nói chuyện...”

“Nói chuyện gì? Đừng lúc nào cũng lấy Diêu Bối Dịch ra làm lý do, cô ấy không có nhiều công dụng như vậy.” Tiêu Dạ lạnh lùng nói.

“Tôi biết.” Kiều Tịch Hoàn nhìn anh: “Nghe nói anh rất thích luận võ bàn anh hùng, tôi có dẫn một người bạn tới, không biết anh có rảnh không?”

Tiêu Dạ lạnh nhạt nhìn lướt qua những người bên cạnh Kiều Tịch Hoàn, sau đó dừng lại trên người Võ Đại: “Cô ấy?”

“Ừ.”

“So như thế nào?” Giữa chân mày anh khẽ nhíu.

“4 người phía sau anh cùng đánh cô ấy.” Kiều Tịch Hoàn nhìn 4 người vệ sĩ mặc âu phục màu đen đứng ở phía sau Tiêu Dạ, đều là những người đàn ông khỏe mạnh, cơ bắp cuộn cuộn.

“Cô xác định?”

“Đương nhiên.” Kiều Tịch Hoàn rất bình tĩnh: “Nếu như chúng tôi thắng, tôi và anh sẽ bàn chuyện, nếu như tôi thua tôi sẽ dẫn người của tôi đi ngay, tiền thuốc men cũng không bắt anh ra một xu.”

“Ngộ nhớ xảy ra tai nạn chết người?” Tiêu Dạ lạnh lùng nói, giọng điệu âm trầm như ma quỷ từ địa ngục.

“Tôi kéo ra ngoài chôn.”

“Được.” Tiêu Dạ cũng không thích dong dài dây dưa, anh lùi về phía sau hai bước, liếc mắt ra hiệu cho người phục vụ ở bên cạnh, người phục vụ vội vàng gọi những người khác dời bàn ghế trong phòng khách ra chỗ khác, chừa chỗ thật rộng rãi để thuận tiện đánh nhau.

Kiều Tịch Hoàn nói với Võ Đại: “Phải nhờ vào cô rồi.”

Võ Đại gật đầu, mặt không biểu cảm.

Kiều Tịch Hoàn cũng không thương lượng gì với Võ Đại nhưng từ khi Võ Đại bắt đầu đi theo cô làm việc thì cô ấy là người của cô, thì tất cả phải nghe

theo sự sắp xếp của cô.

Kiều Tịch Hoàn mang Âu Dương đi tới trước vài bước, Âu Dương thật ra chưa từng nhìn thấy tình cảnh này, trong phút chốc anh ta hơi há hốc mồm, sau đó nói thầm với Kiều Tịch Hoàn đang mỉm cười bên cạnh:

“Đánh nhau thật sao?”

“Chẳng lẽ anh cảm thấy tình cảnh này giống đang nói đùa sao, đứng xa một chút, cẩn thận áo sơ mi của anh dính máu đấy.” Kiều Tịch Hoàn bình tĩnh nói.

“...” Âu Dương trừng lớn hai mắt.

Kiều Tịch Hoàn vẫn luôn nhìn Võ Đại, Võ Đại rất cao, nhưng khi đối diện với 4 người đàn ông cao lớn trước mặt cũng không có ưu thế gì vượt trội, ngược lại càng thêm phần nhỏ bé, trên mặt cô rất nghiêm túc, đó là nét mặt trước sau như một của cô ấy, cô ấy hơi gật đầu với mấy người đàn ông trước mặt, ý bảo bọn họ có thể bắt đầu.

4 người đàn ông nhìn Võ Đại, trong mắt ít nhiều hiện lên vẻ khinh thường, nhưng với tư cách là vệ sĩ, chưa bao giờ nói lời vô nghĩa cũng không cần nghi ngờ, chỉ cần chấp hành mệnh lệnh là được. 4 người đàn ông đồng thời gật đầu đáp lễ, sau đó bắt đầu xông lên.

Trong đại sảnh đánh rất kịch liệt, Tiêu Dạ ngồi ở trên ghế tựa, ánh mắt lạnh nhạt nhìn trận đấu.

Kiều Tịch Hoàn nắm chặt ngón tay, lúc này cô cũng có chút khẩn trương, cô biết Võ Đại có thân thủ nhanh nhẹn nhưng mà 4 người vệ sĩ bên người Tiêu Dạ tuyệt đối không đơn giản, chỉ là nếu không cuộc lớn một chút thì Tiêu Dạ sẽ không cảm thấy hứng thú, và chuyện sau đó cũng không cần bàn nữa.

Trận đấu trước mắt vẫn hùng hực khí thế như cũ, 4 người đàn ông tựa hồ đã bỏ đi sự khinh thường ban đầu, bọn họ không ngờ một cô gái lại có bản lĩnh như vậy không những nhanh nhẹn mà độ mạnh yếu kinh người, trước đó vài phút bọn họ còn nhẹ nhàng nhưng sau đó lại dốc hết toàn lực, trước sau trái phải đều đánh giáp, Võ Đại cũng dốc hết toàn lực không chút lưu tình, cảnh tượng nhìn qua hết sức bạo lực lại còn cực kỳ đậm máu.

Âu Dương bị sợ đến ngây người, cảm giác như mình đang xem trận đánh quyền trong chợ đen, lúc mới bắt đầu thì còn có chút hứng thú nhưng sau đó lại không dám nhìn nữa. Bởi vì Võ Đại bị đánh rất thảm, trên mặt và trên người đều có vết thương, chảy máu nhưng mà ngay cả như vậy cô ấy cũng không lùi bước, vẫn không ngừng độ sức tựa hồ không cảm thấy đau đớn.

Tiêu Dạ vẫn luôn lạnh lùng khề nhúc nhích thân thể một chút, sắc mặt vẫn không có biểu cảm nhưng trong đôi mắt quả nhiên có chút biến hóa, phỏng chừng thật không ngờ một người phụ nữ lại mạnh mẽ như thế.

Anh chuyển ánh mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn đứng một bên cau mày.

Tại sao cô lại biết, anh tích tài như mạng?!

Đối với loại người có bản lĩnh nhẫn nại và quyết đoán như vậy, anh làm sao có thể bỏ qua?!

Đôi mắt anh căng thẳng, đột nhiên từ trên ghế đứng lên, giơ tay lên.

4 người vệ sĩ đồng thời dừng lại, Võ Đại nhìn bọn họ cũng dừng lại.

“Kiều Tịch Hoàn, chúng ta nói chuyện.” Tiêu Dạ nói một cách gọn gàng dứt khoát.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 7: Chương 2.3

Đối với Tiêu Dạ, Võ Đại là một nhân tài không thể thiếu, do đó cho dù cuối cùng Võ Đại thất bại, thì anh ta cũng không để Võ Đại chết, đó là lý do vì sao cô đưa ra quyết định như vậy trong hoàn cảnh không nắm chắc phần thắng, cô quay đầu nhìn thoáng qua Võ Đại và Âu Dương: “Các người ở bên ngoài chờ tôi một chút.”

Kiều Tịch Hoàn đi theo Tiêu Dạ vào một căn phòng tận cùng bên trong.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, không có ánh đèn mờ nhạt mà vô cùng sáng sủa.

“Người phụ nữ ấy, tôi muốn.” Tiêu Dạ mở lời trước.

Kiều Tịch Hoàn cười nói: “Phụ nữ của anh còn chưa đủ nhiều sao?”

Tiêu Dạ nhú mày.

“Cô gái này, tôi không có biện pháp cho anh. Nếu như anh có bản lĩnh có thể tự đi thương lượng với cô ấy, cô ấy đồng ý, tôi cũng không phản đối.”
Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói.

Tiêu Dạ nhướn mày: “Nói mục đích của cô đi.”

Trong khoảnh khắc, Tiêu Dạ cảm thấy với địa vị giang hồ của anh, thì Võ Đại tại sao không đi theo anh.

Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười, trong ánh mắt hiện lên tia sáng đắc thắng: “Tập đoàn Hoàn Vũ, cái tên này hẳn cũng không xa lạ với anh.”

“Tôi chỉ quen Hoắc Tiểu Khê.” Tiêu Dạ nhìn cô, gần từng tiếng.

“Nhưng mà, bây giờ Hoắc Tiểu Khê đã chết rồi, nếu như hiện tại tôi đối phó với tập đoàn Hoàn Vũ, anh cũng không có ý kiến chứ?”

“Cho dù Hoắc Tiểu Khê không chết, tôi cũng không có ý kiến.” Khóe miệng Tiêu Dạ nhếch lên.

Kiều Tịch Hoàn âm thầm mắng chửi Tiêu Dạ một phen, người đàn ông này đúng là không tim không phổi, không có lá gan, nhớ năm đó mọi người cùng nhau hợp tác thành công nhiều lần như vậy, mà tên đàn ông chết tiệt này, vẫn qua cầu rút ván!

“Thời gian gần đây, tập đoàn Hoàn Vũ xảy ra chút vấn đề, giảm biên chế rất nhiều, dẫn đến nhiều người bất mãn, bây giờ đang hợp lực để tố tụng, tôi cần người của anh giúp đứng ở giữa châm ngòi, tìm vài người đại diện đến cao ốc Hoàn Vũ gây sự, càng lớn càng tốt, tôi hy vọng buổi sáng ngày mai tôi có thể nhìn thấy tin tức của tập đoàn Hoàn Vũ trên trang bìa.” Kiều Tịch Hoàn bàn giao công việc rõ ràng đơn giản.

Tiêu Dạ im lặng một lát, một lúc lâu mới hỏi: “Cô quen Điều Bối Dịch?”

“Anh đang lo lắng đến cảm nhận của cô ấy sao?” Như thế thật ngoài dự đoán.

“Tôi chỉ không thích phiền phức.”

“Tôi có thể đối phó với Điều Bối Dịch, sẽ không để cô ấy hiểu lầm anh.”

“Tôi nói rồi, tôi chỉ không thích phiền phức, còn cô ấy có hiểu lầm hay không cũng không liên quan đến tôi.” Tiêu Dạ nhú mày, giải thích một cách nghiêm túc.

Giải thích chính là che giấu!

Huống hồ lời nói của anh ta lại rất mâu thuẫn.

Cô mím môi, trở lại chủ đề: “Sau khi xong chuyện tôi sẽ trả cho anh thù lao 200 vạn để anh chia cho đàn em của anh, nhưng mà món nợ này sẽ trả khi tôi giành được dự án lần này.”

“Tiền có thể không cần, nhưng phụ nữ thì tôi muốn.”

“Vậy phải xem bản lĩnh của anh rồi.” Kiều Tịch Hoàn ném lại một câu: “Chờ tin tốt của anh.”

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi phòng bao, trong đại sảnh, Âu Dương và Võ Đại đang chờ cô ở đó.

Kiều Tịch Hoàn nhìn hai gò má xanh tím và đẫm máu của Võ Đại: “Tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Không cần, tôi mua thuốc về thoa là được.” Võ Đại thờ ơ nói.

“Đối với phụ nữ mà nói, để lại sẹo sẽ không đẹp nữa.” Kiều Tịch Hoàn khuyên bảo.

“Tôi không thích bệnh viện.” Võ Đại rất cố chấp.

Kiều Tịch Hoàn do dự một chút, quay đầu nhìn về phía trước: “Âu Dương, anh xem chỗ nào có tiệm thuốc thì dừng lại, tôi phải mua một ít thuốc.”

“Được.”

Kiều Tịch Hoàn mua rất nhiều thuốc, trị thương, sau đó trở về căn hộ mà trước đây cô đã mua cho Võ Đại, đồ đạc trong nhà rất ít nhưng cũng xem như sạch sẽ, gọn gàng. Kiều Tịch Hoàn đặt thuốc ở trên bàn trà: “Cô đi rửa mặt chút đi, tôi giúp cô bôi thuốc.”

Võ Đại gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn ngồi ở trên sofa sắp xếp lại số thuốc, sau khi Võ Đại rửa mặt xong đi ra, trên mặt vẫn đầy những vết thương rõ ràng như cũ, Kiều Tịch

Hoàn mấp máy môi, cầm lấy thuốc bôi cho Võ Đại: “Tại sao cô không hỏi tôi vì sao đột nhiên lại muốn cô đi đánh nhau?”

“Không có gì để hỏi, nếu đã đồng ý giúp cô làm việc, thì cô bảo làm gì thì tôi làm đó.”

“Tôi thật sự rất hiếu kỳ, cô từng làm gì?”

“Đoán thử xem.” Võ Đại nhìn Kiều Tịch Hoàn: “Cô thông minh như vậy chắc sẽ đoán được.”

Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười: “Vì sao cô cảm thấy tôi rất thông minh?”

“Bởi vì tôi không ngu ngốc.”

Kiều Tịch Hoàn nhin không được nở nụ cười, Võ Đại thật đáng yêu.

Đối với nụ cười của Kiều Tịch Hoàn, Võ Đại chẳng hiểu ra sao cả, nhưng vẫn theo thói quen không hỏi chuyện của người khác, vẫn duy trì im lặng.

Kiều Tịch Hoàn thoa thuốc cho Võ Đại xong, sau đó lại dọn dẹp thuốc trên bàn trà rồi mới thuận miệng nói:

“Hôm nay tôi dẫn cô đi gặp người đó, anh ta rất thương thức cô, anh ta muốn cô đi theo làm việc cho anh ta.”

“Cô nói thế nào?”

“Tôi nói tùy cô.” Cho dù luyến tiếc, nhưng mỗi người theo đuổi mục tiêu không giống nhau, cho nên cô không thể ngăn cản.

“Tôi sẽ không đi.” Võ Đại khẳng định.

“Vì sao? Cô có biết anh ta là ai không?”

“Không cần biết.” Võ Đại nói với Kiều Tịch Hoàn: “Với tôi mà nói, bây giờ tôi là người của cô.”

“Được rồi.” Kiều Tịch Hoàn cười nói: “Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô đến cùng.”

Võ Đại cười cười, trên mặt hiện lên hai lúm đồng tiền nhỏ, trông thân mật hơn rất nhiều.

“Cô nên cười nhiều hơn một chút, kỳ thật cô cười lên trông rất đẹp.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Cô là người thứ hai nói như vậy.”

“Còn người thứ nhất?” Kiều Tịch Hoàn hứng thú hỏi.

“Ừ, là người tôi yêu.” Võ Đại nói.

Kiều Tịch Hoàn trêu ghẹo nói: “Cô đừng yêu tôi, tôi là người đã có gia đình rồi.”

“Tôi không có hứng thú với cô, tâm sinh lý tôi rất bình thường.”

“Người đó có quan hệ với 0923?” Kiều Tịch Hoàn thử thăm dò hỏi.

Võ Đại im lặng thật lâu: “Tôi không muốn nói.”

Tính cách của Võ Đại chính là như vậy, những lời cô ấy có thể nói với người khác chính là lời thật lòng của cô ấy, nhưng nếu chạm vào điểm giới hạn của cô ấy, cô ấy sẽ lựa chọn im lặng.

Kiều Tịch Hoàn mím môi, Võ Đại và Cố Từ Thần... Không có quan hệ gì sao?

Cô không tin!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 8: Chương 2.4

Đi ra khỏi nhà của Võ Đại, Kiều Tịch Hoàn gọi điện thoại cho Diêu Bối Định.

Trước tiên, cô phải dàn xếp nỗi băn khoăn của Tiêu Dạ không thể béo nhờ nuốt lời.

Điện thoại được kết nối: “Alo, chào cô.”

“Bối Định, tôi là Kiều Tịch Hoàn.” Giọng điệu nghe ra rất quen thuộc.

Điều Bối Định không phải là người tự quen thuộc, thậm chí không am hiểu giao tiếp, không thích tỏ ra thân thiết với người khác, cô chỉ thích trốn ở một góc, thích cảm giác một mình, nhưng không biết vì sao điện thoại của Kiều Tịch Hoàn không khiến cô phản cảm, ngược lại có phần quen thuộc không nói nên lời, cũng không cách nào bài xích.

“Có việc gì sao?”

“Giữa trưa cùng nhau ăn cơm được không?”

“Gọi Cỏ Nguyên?”

“Lần này không cần, tôi chỉ mời cô ăn cơm.”

“Nhưng mà...”

“Tôi ở nhà hàng Mễ Nặc bên ngoài công ty chờ cô, không gặp không về.” Nói xong, Kiều Tịch Hoàn cúp máy.

Điều Bối Định nhất định sẽ tới, đây là sự hiểu biết của cô với cô ấy.

Cô gọi một chiếc xe taxi tới địa điểm trước.

12 giờ hơn, Điều Bối Định mặc một bộ váy màu cà phê đậm đi vào nhà hàng, đi về hướng cô, ngồi vào chỗ đối diện với cô.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu gọi người phục vụ: “Mang thức ăn lên.”

“Được.”

Người phục vụ lễ phép rời đi, sau đó từng mâm thức ăn được bưng lên.

Các cô chỉ có hai người, nhưng đồ ăn lại chất đầy một bàn lớn.

Điều Bối Định nhìn cô: “Tiểu Khê cũng thích lãng phí như vậy, tôi đã nói cô ấy rất nhiều lần.”

“Cho nên cô ấy gặp báo ứng rồi.” Kiều Tịch Hoàn đang ăn đồ ăn, giọng điệu rất thờ ơ.

“Cô với Tiểu Khê rất quen thuộc sao?” Điều Bối Định hỏi.

“Không quen.” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng.

Điều Bối Định nhíu mày.

“Bối Định, cô tin cái chết của Hoắc Tiểu Khê không phải là một trận tai nạn giao thông bình thường sao?” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên hỏi.

“Nếu cô và Hoắc Tiểu Khê đã không quen, tại sao lúc nào cũng nói chuyện của cô ấy.” Điều Bối Định cũng sẽ tức giận hơn nữa rất giận, hơn nữa thời điểm suy nghĩ đến cái chết cũng không chút do dự, nhưng những chuyện này cô không hề nói với Tiêu Dạ.

“Bởi vì cô với cô ấy rất thân, cho nên tôi muốn chúng ta cũng thân thiết hơn.”

“Vì sao lại muốn chúng ta thân thiết hơn?”

“Bởi vì tôi muốn làm bạn với cô.”

“Nhưng chúng ta không thân không thích.”

“Bạn bè vốn là không thân không thích.” Kiều Tịch Hoàn nhìn Điều Bối Định, bộ dáng còn phần vô lại.

“Cô thật sự quá giống Hoắc Tiểu Khê.” Điều Bối Định cảm thán.

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười, không muốn nói thêm nữa, xoay chuyển lời nói: “Hôm nay tôi hẹn cô ăn cơm chính là muốn nói cho cô biết. Tề Lăng Phong không phải là người tốt, do đó nếu có người đối phó với anh ta cô đừng phản cảm, bởi vì là do anh ta nợ Hoắc Tiểu Khê.”

Điều Bối Định càng thêm không rõ, Tề Lăng Phong yêu Hoắc Tiểu Khê như vậy, tại sao lại thiếu nợ cô ấy.

Ngược lại, Hoắc Tiểu Khê mới là một cô gái không tìm không phổi, tùy tiện buông tay chạy lấy người, nhớ ngày đó khi Tề Lăng Phong tự tay chôn cất tro cốt của Hoắc Tiểu Khê, hình ảnh đó, bọn họ cũng không đành lòng nhìn, nếu như Hoắc Tiểu Khê nhìn thấy, nhất định sẽ không muốn rời đi như thế...

Tề Lăng Phong là một người đàn ông tốt, theo ý cô, là một người đàn ông tốt sắp tuyệt chủng.

“Cô nói người sẽ đối phó Tề Lăng Phong là ai?” Điều Bối Dịch nhú mày, hỏi cô.

“Chồng cô, Tiêu Dạ.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng tiếng nói.

Điều Bối Dịch bỗng nhiên im lặng, nửa ngày cũng không nói gì.

“Tin tôi đi, đây là nguyện vọng của Hoắc Tiểu Khê.” Kiều Tịch Hoàn nói một cách nghiêm túc: “Sau này cô sẽ hiểu.”

“Là Tiêu Dạ bảo cô đến nói với tôi những thứ này, ví dụ như ác cảm...” Điều Bối Dịch nhìn qua rất bình tĩnh.

Tầm mắt Kiều Tịch Hoàn dừng lại trên ngón tay hơi siết chặt, đây là hành động bản năng của cô ấy khi cô ấy tương đối khẩn trương. Cô khẽ nhếch mày, nhìn cô ấy: “Không phải. Tôi chỉ không muốn cô phá hoại kế hoạch của tôi và Tiêu Dạ.”

Trong mắt cô ấy lóe lên tia mắt mát, chậm rãi, lại tựa hồ cảm thấy đương nhiên, có phần châm chọc, cười cười: “Tôi không biết lời của cô nói có mấy phần là thật, nhưng nếu Tề Lăng là con người như vậy, tôi sẽ ngồi chờ chân tướng được rõ ràng.”

Huống chi, nếu không ngồi đợi cô cũng không có bản lĩnh gì, không có khả năng chi phối nhất cử nhất động của Tiêu Dạ.

“Chỉ cần cô không nghĩ lung tung. Ăn cơm đi.” Kiều Tịch Hoàn nhếch miệng cười.

Không phải cô không nhìn thấy sự kỳ vọng và thất vọng trong mắt của Điều Bối Dịch, cô chỉ cảm thấy Tiêu Dạ không phải là người đàn ông Bối Dịch có thể phó thác cả đời, cô không muốn Bối Dịch vì người đàn ông như vậy mà hủy hoại bản thân mình.

Hai người ăn cơm xong thì chia tay.

Kiều Tịch Hoàn ngồi trên xe taxi, cầm lấy điện thoại gọi: “Doãn Tường, Cố thị quen biết tòa soạn nào? Bình thường thường hợp tác với tòa soạn nào?”

“Tuần san tài chính và kinh tế Tân Bình Quả.”

“Buổi tối mời tổng biên tập của tuần san tài chính và kinh tế ăn cơm, nhất định phải giúp tôi hẹn người đến.”

“Yên tâm đi, tôi và ông ấy cũng có chút giao tình cũ.”

“Bảo Milk đêm nay tranh thủ thời gian, để tiếp đãi người ta.”

“Vâng.”

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại, ngón ngang trăm mối ngồi tựa vào lưng ghế, cô đã từng vì khiến cô ty phát triển, cho nên cô và Tề Lăng Phong từng là đối tượng nghiên cứu của truyền thông, thủ đoạn của anh ta đối phó với truyền thông cũng không thể khinh thường, bằng không chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, cái tên Hoắc Tiểu Khê gần như đã biến mất trong truyền kỳ của Thượng Hải, mà dùng đến cái tên “vị hôn thê của Tề Lăng Phong.” Đây là hiệu ứng truyền thông điển hình.

Cho nên, trước khi Tề Lăng Phong có thể nghĩ đến, cô phải đi trước một bước, không để lại đường sống.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 9: Chương 2.5

Xe taxi trở lại biệt thự nhà họ Cố.

Cô không chuẩn bị đi làm, tối hôm qua gần như không ngủ, tình trạng hôm nay rõ ràng không ổn lắm, hơn nữa bữa tiệc rượu tối nay chắc chắn không thể thiếu, không nghỉ ngơi dưỡng sức thì người chịu khổ chỉ có bản thân mình, cô tội gì phải hành hạ chính mình.

Trở lại biệt thự Cố gia, đi vào phòng khách.

Tề Tuệ Phân đang xem tivi ở phòng khách, nhìn Kiều Tịch Hoàn trở về thì hơi nhíu mày: “Không phải đang giờ làm việc sao?”

“Bữa tối còn có một bữa tiệc, con về trước chuẩn bị một chút.”

“Ừ.” Tề Tuệ Phân gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến gì đó, rồi nói: “Hoàn Hoàn, con tối đây nói chuyện với mẹ một chút.”

“Được.” Kiều Tịch Hoàn ngoan ngoãn gật đầu.

Cho dù trên đỉnh đầu có vô số đàn quạ bay qua!

“Tề Lăng Phong là cháu của mẹ, con biết không?” Tề Tuệ Phân mở miệng.

“Dạ biết.”

“Nghe nói mấy ngày nay con và nó có vài mâu thuẫn trong công việc?” Bà nói một cách thờ ơ.

“Có một chút ạ.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“Tất cả mọi người đều là thân thích, đừng làm quá mức biết không? Ba con ông ấy quá liều mạng cho nên con đừng nghe lời ông ấy, chỉ một thân mà thôi. Với lại, dù cho có nhiều hơn một chút thì sao, tình người sẽ phai nhạt, như vậy cũng không tốt.” Tề Tuệ Phân nói với hàm ý sâu xa.

“Mẹ, con biết lo lắng của mẹ, mẹ sợ ba sẽ làm việc vất vả, cũng sợ thân thích trở mặt, con nhất định sẽ khuyên nhủ ba.” Kiều Tịch Hoàn rất quan tâm nói.

“Vậy thì không cần.” Tề Tuệ Phân vội vàng nói.

Kiều Tịch Hoàn biết Cố Diệu rất không thích Tề Tuệ Phân nhúng tay vào chuyện công ty, đặc biệt là những chuyện liên quan đến Tề Lăng Phong nên cô cố tình nói vậy, cho dù là giả ngốc cũng được, cô nhất định phải đẩy trách nhiệm cho Cố Diệu, tránh đắc tội với bà mẹ chồng này, ngày tháng sau này sẽ không được sống yên ổn.

“Mẹ chỉ thuận miệng nói thôi, con không cần nói cho ba con.” Tề Tuệ Phân tựa hồ sợ Kiều Tịch Hoàn sẽ nói lung tung cho nên không quên dặn dò.

Kiều Tịch Hoàn vội gật đầu, âm thầm cười.

“Đi lên lầu chuẩn bị đi, buổi tối đừng uống say quá, đánh mất thân phận.” Tề Tuệ Phân nghiêm túc dặn dò.

“Con biết rồi mẹ.”

Kiều Tịch Hoàn đi lên lầu hai quay đầu nhìn thoáng qua Tề Tuệ Phân.

Tề Tuệ Phân hình như rất để ý đến Tề Lăng Phong!

Đẩy cửa phòng Cố Từ Thần ra, anh không có ở trong phòng, nhất định là đến nhà kính rồi. Cô đi vào phòng tắm tắm một cái sau đó thay một bộ đồ ngủ, đặt đồng hồ báo thức, thậm chí tóc ướt còn không kịp thổi, nằm ở trên giường ngủ thiếp đi, cô thật sự quá mệt mỏi.

Trong mơ màng, hình như có người vào phòng, bên tai còn vang lên tiếng ồn ào, cô không kiên nhẫn nhíu mày nhưng lại không muốn mở mắt ra cho nên không biết xảy ra chuyện gì, vì thế đánh một giấc đến khi đồng hồ báo thức vang lên.

Cô đuổi người, cho dù còn muốn ngủ, nhưng tinh thần đã minh mẫn hơn nhiều.

Từ trên giường ngồi dậy, vò mái tóc thật dài một cách qua loa, toàn bộ tóc? Được thổi khô sao? Nhưng nhìn lại không giống? Cô vỗ vỗ đầu, có lẽ do thời tiết cho nên mới mau khô như thế.

Cô ngáp, không hề có hình tượng mặc áo ngủ đi chân trần ở trong phòng, tìm quần áo sau đó trang điểm cho mình.

Cố Từ Thần từ ngoài đi vào thì nhìn thấy trên mặt đất thật bừa bộn, vớt đầy quần áo của Kiều Tịch Hoàn.

“Cô làm gì?” Sắc mặt của anh đen lại.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu nhìn anh nói rất hùng hồn: “Đang chọn quần áo.”

“Cần bày đầy sàn nhà thế không?”

“Cần.”

Sắc mặt Cố Từ Thần đã đen đến khủng khiếp.

Kiều Tịch Hoàn còn cầm chiếc váy màu trắng khoa tay múa chân ở trước mặt anh: “Cái này thế nào?”

Cố Từ Thần lạnh mặt.

Kiều Tịch Hoàn tròn trắng mắt, nói thẳm: “Không thú vị gì cả.”

Cô cúi đầu nhìn lại một chút, hình như rất hài lòng mới chạy vào toilet thay.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bản thân ở trong gương, lộ ra một khuôn mặt không trang điểm, mái tóc dài hơi xoắn, một bộ áo đầm màu trắng, cách ăn mặc rõ ràng vô cùng thanh thuần nhưng mặc ở trên người cô lại toát lên vẻ xinh đẹp, mịn hoặc từ trong xương, ngay cả khóe miệng nhếch lên nụ cười nhẹ nhàng cũng khiến người ta cảm thấy say mê.

Cô mở cửa phòng tắm, đi ra.

Cố Từ Thần ngược mắt, trong phút chốc, đôi mắt ngừng lại một chút.

Kiều Tịch Hoàn trước kia cũng xinh đẹp như vậy, bất kì quần áo nào mặc ở trên người, cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác, cảm thấy Kiều Tịch Hoàn trước đây... Xinh đẹp thì có thừa nhưng khí chất lại không đủ, ánh mắt đầu tiên sẽ cảm thấy kinh diễm, nhưng khi nhìn lần thứ hai sẽ cảm thấy dung tục.

Mà Kiều Tịch Hoàn của hiện tại,

Không làm nổi bật dung nhan tuyệt mỹ của mình, nhưng chỉ mặc những bộ quần áo đơn giản lại làm nổi bật khí chất, so với Kiều Tịch Hoàn trước kia, càng khiến mình có thêm ưu thế.

“Xinh đẹp?” Kiều Tịch Hoàn theo ánh mắt của Cố Từ Thần.

Cố Từ Thần thu hồi ánh mắt không để lại dấu vết.

Xinh đẹp hay không anh cũng không quan tâm, anh càng lúc càng hoài nghi thân phận thật sự của Kiều Tịch Hoàn.

Anh đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh, bỗng nhủ mày, người đàn ông này thật sự bị bệnh thần kinh.

Cô đeo đồ trang sức đơn giản, sau đó mang theo túi xách rời khỏi biệt thự nhà họ Cố.

Doãn Tường đã lái xe chờ ở cổng, Milk đã ở trên xe, ba người đi thẳng một mạch vào Hạo Hân, mở một phòng bao ra, đợi khoảng 10 phút, thì tổng biên tập tờ báo tài chính và kinh tế Tân Bình Quả Ngụy Dũng mới đưa thêm 2 trợ lý của anh ta tới, Ngụy Dũng nhìn cũng không lớn khoảng hơn 30 tuổi, 2 trợ lý của anh ta còn rất trẻ, Kiều Tịch Hoàn tiếp đón rất nhiệt tình, sắp xếp chỗ ngồi cho Ngụy Dũng, sau đó cô mới ngồi vào bên cạnh anh ta rồi gọi người phục vụ mang đồ ăn lên.

Tiệc rượu của người Trung Quốc, đồ ăn còn chưa gấp thì rượu đã vào bụng.

Từ lượng của Hoắc Tiểu Khê không tệ, từ lượng của Kiều Tịch Hoàn, so với trong tưởng tượng của cô, thì tốt hơn nhiều.

Bữa cơm ăn được quá nửa thì đôi bên cũng quen biết lẫn nhau một chút, Ngụy Dũng ở trên thương trường dốc sức 10 năm, đương nhiên biết thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí, hơn nữa bữa cơm này quả thật khiến anh ăn rất vui vẻ, Kiều Tịch Hoàn trước mặt tựa hồ rất hiểu sở thích của anh, nhất cử nhất động đều vô cùng đúng ý nói đùa, hơn nữa đối với một người phụ nữ xinh đẹp, không có bất kì người đàn ông nào có thể cự tuyệt.

Ngụy Dũng uống một ngụm rượu, cười hỏi Kiều Tịch Hoàn: “Tiểu Kiều, chủ đề của bữa cơm hôm nay không phải chỉ là dùng để quen biết lẫn nhau chứ?”

Kiều Tịch Hoàn cười đến mức xán lạn, nhìn qua vô cùng vô hại, biểu cảm rất hồn nhiên: “Anh Ngụy quả nhiên là người hiểu lý lẽ.”

“Tiểu Kiều, có chuyện gì cứ việc nói thẳng.”

“Nếu anh Ngụy đã nói như vậy, tôi cũng không giấu giếm nữa.” Khóe miệng cô cong lên, nụ cười trên môi càng thêm rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Chương 3.1

Trong phòng.

Kiều Tịch Hoàn nét mặt tươi cười như hoa, hơn nữa khi say rượu lại lộ ra dáng vẻ mê ly, và lười nhác, chiếc cổ xinh đẹp khiến người ta say mê. Mái tóc màu nâu tùy ý xõa trên vai, có vài sợi tóc rơi xuống chiếc xương quai xanh với đường nét hoàn mỹ, làn da màu trắng sữa, dưới ánh đèn càng lộ vẻ nhẵn nhụi và trong sáng, bầu vật gợi cảm như thế, tựa hồ chỉ trên trời mới có.

“Anh Ngụy, tiểu Kiều nói chuyện hơi thẳng thắn, cho nên có chỗ nào không phải, mong anh Ngụy bỏ qua cho.” Giọng nói thanh thúy của cô vang lên từ cái miệng nhỏ đỏ tươi: “Ngày mai tập đoàn Hoàn Vũ sẽ có một tin tức, có lẽ không phải chuyện tích cực gì, không phải bên chỗ anh Ngụy có muốn nhận hay không?”

“Hoàn Vũ? Tề Lăng Phong?”

Ngụy Dũng ngồi thẳng thân thể, khoe miệng cười cười: “Anh ta trêu chọc cô sao?”

“Anh cứ nói đùa, chuyện trên thương trường, sao có thể nói trêu chọc hay không trêu chọc, mọi người chỉ cùng nhau cạnh tranh kiếm miếng cơm ăn mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn cười nói: “Tôi mới đi làm, hy vọng anh có thể chỉ trì một tí.”

“Tề Lăng Phong, tôi cũng không tiếp xúc nhiều với anh ta, nhưng cũng từng thực hiện vài bài phỏng vấn về anh ta, hình như quan hệ cá nhân không được tốt lắm. Trước đây có chút qua lại với Hoắc Tiểu Khê nhưng người mất rồi cũng không tiện nhiều lời. Cô hy vọng ngày mai tôi sẽ viết tin tức?”

“Chúng tôi là người viết báo, nếu như có tin tức, thì nhất định sẽ viết, như vậy cô không cần phải nhiều lời.” Ngụy Dũng nói.

Đôi mắt đen của Kiều Tịch Hoàn chợt lóe, nếu Ngụy Dũng đã nói như thế thì chắc chắn có hy vọng rồi.

Khoe miệng cô cong lên: “Tôi đương nhiên biết, tôi chỉ sợ là, Tề Lăng Phong sẽ đến tìm anh. . . Anh Ngụy, tôi nói thẳng, tôi hy vọng tin tức càng xào càng nóng, hơn nữa tôi có thể cam đoan, tôi sẽ cung cấp đường tắt cho anh, những tin tức cũng như quá trình mới nhất tôi cũng sẽ thông báo với anh, cho anh không tốn chút phí nhân lực nào, cách mấy giờ là có thể có một tin mới.”

Ngụy Dũng im lặng một lát, hiện nay tuần san cũng nằm trong tình trạng thờ ơ, tin tức rất nhiều nhưng mà đều là những tin không quan trọng, không có sức rung động, tổ tin tức tìm đề tài đến độ sắp phát điên cả rồi, có một cơ hội như vậy đặt ở trước mắt, anh đương nhiên sẽ rung động, nhưng có đôi khi sợ đề tài tin tức không đủ nhiều, không đủ lực hấp dẫn cũng đều rơi vào giai đoạn không dám đăng tin, tập đoàn Hoàn Vũ mặc dù chỉ mới phát triển mấy năm nay, nhưng tốc độ phát triển rất kinh người, thủ đoạn của Hoắc Tiểu Khê trên thương trường nổi tiếng là tàn nhẫn, ai cản đường của cô ấy đều giết không tha, năm đó cũng từng tiếp xúc vài lần, nhiều lần phỏng vấn trực tiếp, mối quan hệ cũng tương đối hòa hợp, đương nhiên cô từng đắc tội với giới truyền thông, cuối cùng bị chết rất khó coi.

“Anh Ngụy.” Kiều Tịch Hoàn thấy Ngụy Dũng lâm vào trầm tư nhẹ giọng gọi nhắc nhở: “Hoắc Tiểu Khê đã mất rồi.”

Ngụy Dũng nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Cô gái này rất kỳ lạ, không những có thể đón ý nói đùa theo sở thích của anh, ngay cả anh lo lắng cái gì, anh nghĩ cái gì, cô tựa hồ cũng biết rất rõ, đôi mày anh căng thẳng: “Nếu Tiểu Kiều cô cũng dám đối mặt trực tiếp với Hoàn Vũ, thì tôi còn lo lắng cái gì. Hơn nữa giới tin tức lâu nay đều bị lâm vào tình trạng ế ẩm, cần được khắc phục, đã đến lúc cần có người đứng ra đưa tin tức chân chính rồi, trời giáng nhiệm vụ cho tôi, tôi đương nhiên phải đảm đương hết mình.”

“Loạn thế xuất anh hùng.” Kiều Tịch Hoàn phụ họa nói.

“Chỉ hi vọng như thế.”

“Như vậy, ngày mai tôi sẽ để Doãn Tường liên lạc với anh, anh hãy chuẩn bị tốt, hy vọng hợp tác vui vẻ.” Kiều Tịch Hoàn chủ động cầm lấy cái ly.

“Hợp tác vui vẻ.” Ngụy Dũng cùng Kiều Tịch Hoàn chạm ly.

Tối hôm đó Kiều Tịch Hoàn và Ngụy Dũng uống rất nhiều, người Trung Quốc trên bàn rượu, bạn uống vào bao nhiêu rượu chứng tỏ bạn có bấy nhiêu thành ý, cho nên sau khi bữa tối đó kết thúc, Kiều Tịch Hoàn có chút say.

Cô được Doãn Tường và Milk dìu lên xe.

Dọc đường đi đã nôn đến tê liệt tâm phế, cảm giác ấy khổ không thể tả.

Tối biệt thự nhà họ Cố, Doãn Tường và Milk đang thương lượng làm sao để dìu Kiều Tịch Hoàn vào trong, thì phía sau có một chiếc xe màu đen dừng ở cổng, Cố Từ Hàn từ trên xe bước xuống, hai người nhìn thấy tổng giám đốc Cố, đều đứng nghiêm, chào hỏi: “Cố tổng.”

“Làm sao vậy?” Cố Từ Hàn nhìn Kiều Tịch Hoàn ở trong xe, dáng vẻ đã say như bần lãng.

“Tổ trưởng Kiều uống say rồi.” Milk vội vàng nói.

Milk là một sắc nữ có tiếng trong công ty, đối với những người có dung mạo tuần tú như Cố Từ Hàn, cô hoàn toàn không có sức kháng cự, trong đầu không biết suy nghĩ đến bao nhiêu lần, mê đắm đến tận xương.

“Uống với ai?” Cố Từ Hàn hỏi một cách tùy ý.

Milk đang muốn mở miệng thì Kiều Tịch Hoàn đột nhiên từ trên xe bước xuống, ngồi xổm trên mặt đất tiếp tục nôn mửa.

Cố Từ Hàn chán ghét, chân mày chau lại, nhìn bộ dạng nôn mửa của Kiều Tịch Hoàn.

“Các người về trước đi.” Kiều Tịch Hoàn lau miệng qua loa, nói với Doãn Tường và Milk: “Tôi tự mình đi vào.”

“Thật sự có thể?” Milk lo lắng hỏi.

“Ừ.”

Doãn Tường dường như cảm giác được điều gì đó, lôi kéo Milk, hai người lái xe rời khỏi.

Cửa lớn Cố gia, Kiều Tịch Hoàn chậm rãi đứng lên, dựa ở trên cửa chính, đầu óc như trời đất quay cuồng, trong bụng cũng khó chịu vô cùng, cô cố gắng nhìn rõ Cố Từ Hàn ở trước mặt: “Anh đỡ tôi một chút được không?”

Cố Từ Hàn không có động tĩnh.

“Tôi cam đoan sẽ không nôn ở trên người anh.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Cố Từ Hàn mím môi: “Cùng ai uống nhiều như vậy? Nói cho tôi biết, tôi sẽ ôm cô đi vào.”

“Là ôm sao?” Kiều Tịch Hoàn cong khóe miệng, cười hồn nhiên.

“Đúng, là ôm.” Giọng nói từ tính nhẹ nhàng vang lên bên tai cô.

Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười khanh khách nói: “Tôi với mấy người bạn đồng sự trong tổ cùng nhau ăn cơm, không cẩn thận nên uống hơi say.”

“Chỉ ăn với bạn cùng tổ thôi sao?”

“Ừ, ở Hạo Hân, anh có thể hỏi người phục vụ ở đó. Tôi còn nhớ người phục vụ đó mặc áo số 9. Là một chàng trai có khuôn mặt rất tuấn tú.” Kiều Tịch Hoàn nhớ lại, nói đứt quãng, câu nói cũng có phần không rõ ràng.

Ánh mắt Cố Từ Hàn khản trương một chút, tựa hồ có phần hoài nghi, nhưng nhìn bộ dạng bây giờ của Kiều Tịch Hoàn lại loại bỏ sự nghi ngờ trong lòng.

Kiều Tịch Hoàn biết anh ta chỉ cần một cú điện thoại là sẽ biết cô có nói dối hay không? Cho nên cô không cần ngu xuẩn đi lừa dối anh ta!

“Nên ôm tôi rồi.” Kiều Tịch Hoàn đưa tay giống như đứa trẻ làm nũng, đáng vẻ hết sức ngoan ngoãn.

Cố Từ Hàn nhíu mày, nhìn thời gian một chút.

Giờ này đã là rạng sáng, người trong nhà đều ngủ cả, hiện tại ôm cô về sẽ không bị những người khác bắt gặp, mập mạp môi, xoay người ôm lấy cô, nói bằng giọng uy hiếp: “Không được nôn trên người tôi.”

“Được.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu, dịu ngoan nằm trong lòng anh ta.

Thân thể nữ tính mềm mại, hơi thở nhàn nhạt, còn có tiếng tim đập rõ ràng.

Suy nghĩ của Kiều Tịch Hoàn khi ấy, Cố Từ Hàn là một người đàn ông máu lạnh, nhưng nhịp tim đập cực kì mạnh mẽ, đến nỗi cô cảm thấy nhịp tim của anh ta nếu so với băng sơn ngàn năm không đổi thay của Cố Từ Thần thì có sức sống hơn nhiều.

Cố Từ Hàn một mạch ôm cô đến trước cửa phòng cô, có chút thờ hồng hộc, cho dù cô rất nhẹ, nhưng với tốc độ như vậy,

Kiều Tịch Hoàn trở lại phòng, khóe miệng nở nụ cười tà ác.

Cố Từ Hàn, lão nương không nôn hết lên người anh mới là lạ đó, cho anh tởm chết đi!

Đạt được mục đích, cô đứng thẳng người, chuẩn bị đi vào phòng tắm.

“Cô uống say rồi?” Trong phòng đột nhiên vang lên giọng nói nam tính.

Kiều Tịch Hoàn theo thanh âm nhìn về phía giường, ngọn đèn mờ nhạt, trước mắt cũng mờ mờ, kỳ thật cô cũng không nhìn rõ sắc mặt của Cố Từ Thần, nhưng không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là chán ghét cực kì.

“Ừ, uống say rồi.” Kiều Tịch Hoàn hào phóng thừa nhận.

Không thừa nhận cũng không được, bây giờ đường cô đi đều là hình chữ S.

“Đừng ngủ ở phòng này.” Cố Tử Thần nói, giọng điệu không nặng không nhẹ, nhưng trong khoảnh khắc Kiều Tịch Hoàn biết Cố Tử Thần rất nghiêm túc, nghiêm túc hơn so với mọi lần.

Không phải chỉ uống say thôi sao? Tử lượng của cô khá tốt, cho dù uống say cũng sẽ không phát điên, hơn nữa tư duy vẫn rất rõ ràng, một chút mơ màng cũng không có, Cố Tử Thần, thẳng thắn này, cần bài xích như vậy không?

Cô mím môi nhìn anh: “Vì sao? Tôi sẽ không làm phiền anh.”

“Đừng ngủ phòng này, từ nay về sau.” Cố Tử Thần gần từng tiếng nói.

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh: “Cố Tử Thần...”

“Tôi sẽ cảm thấy bẩn.” Cố Tử Thần không sửa chữa lời nói, mà nói một cách thẳng thừng.

Bẩn?

“Tắm rồi không phải sẽ hết mùi sao?” Kiều Tịch Hoàn nói.

Cố Tử Thần cười lạnh.

Cho dù chỉ trong phút chốc, dù cho cô không nhìn rõ lắm nhưng cô cũng biết ánh mắt ấy châm chọc và lạnh lùng đến dường nào.

Cô rút cuộc đã đắc tội anh ta ở đâu?

“Nếu như muốn tiếp tục đợi ở Cố gia, thì đừng chạm vào điểm mấu chốt của tôi, đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở cô đấy, Kiều Tịch Hoàn.” Sau khi nói xong câu ấy, Cố Tử Thần xoay người sang hướng khác.

Lần này rất nghiêm túc.

Kiều Tịch Hoàn biết rất rõ ràng, nếu như đêm nay cô gây sóng gió với Cố Tử Thần, thì kết cục của cô nhất định sẽ lập tức bị đuổi khỏi nhà họ Cố, sạch sẽ, gọn gàng. Mà những nỗi khổ cô cố gắng từ khi về Cố gia đến giờ sẽ tan thành mây khói trong phút chốc, cô chưa bao giờ hoài nghi năng lực của Cố Tử Thần.

Cô chỉ không rõ, cô chỉ uống say mà thôi, có chỗ nào chọc tới anh ta sao?

Cố Tử Thần không thích phụ nữ say rượu hay là có bóng ma gì đó?

Trong lòng rất nhiều nghi vấn nhưng không hiểu sao lại cảm thấy hơi ỳ ạch, cô cắn môi, ôm quần áo đi vào phòng tắm, tắm rửa xong thì chán nản trở lại căn phòng cách vách, trên cái giường nhỏ kia, đầu cô vẫn đau muốn chết nhưng lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được.

Cố Tử Thần kia, không phải bị trúng tà chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 11: Chương 3.2

Cố Tử Thần nhìn trần nhà trên đỉnh đầu.

Mất ngủ.

Người rất ít khi mất ngủ nhưng lại cố gắng để ép buộc mình đi vào giấc ngủ thì sẽ mất ngủ.

Trong khoảng thời gian này, anh đã quen với việc có Kiều Tịch Hoàn bên cạnh, và anh cũng ngầm đồng ý với thói quen đó.

Ngầm đồng ý cho sự tùy ý liều lĩnh của cô.

Nhưng không có cách nào có thể ngầm đồng ý với sự biến hóa cảm xúc của mình.

Anh thừa nhận, anh cảm thấy ghét, cảnh tượng ở cửa chính, cô nằm gọn trong lòng của Cố Tử Hàn.

Anh mỉm cười, cố gắng cự mình.

Cảm xúc của anh rất ít khi dao động như vậy, hiện tại là thời điểm dễ khiến bản thân tỉnh táo hơn.

...

Sáng sớm hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn lại rơi vào bị kịch một đêm không ngủ.

Suốt đêm, cô suy nghĩ rất nhiều, cô không thể đắc tội với Cố Từ Thần, không biết vì sao cô cảm thấy có thể đắc tội với cả nhà họ Cố nhưng không thể đắc tội với vị đại Phật ngồi trên xe lăn ấy, cái gọi là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, cô phải tìm cơ hội để lấy lòng Cố Từ Thần mới được.

Cho nên sau khi cô rời giường tắm rửa, thì vô cùng khoe mẽ chạy đến trước mặt Cố Từ Thần đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi trên xe lăn chuẩn bị đẩy xe ra ngoài: “Anh đi đâu, tôi giúp anh.”

Cố Từ Thần đảo ánh mắt lạnh băng qua.

Kiều Tịch Hoàn vội vã buông bàn tay nắm lấy xe lăn của anh ra.

Cố Từ Thần đẩy xe lăn rời khỏi.

Chết tiệt!

Kiều Tịch Hoàn nhìn cái ót của Cố Từ Thần, thầm mắng.

Lão nương bây giờ không phải ăn nhờ ở đậu nhà người! Thì lão nương đã hất xe lăn của người rồi!

Một mình khó chịu đi xuống lầu, đối mặt với Cố Từ Thần cả người cao ráo, ăn mặc sạch sẽ, Cố Từ Thần nhìn cô một phút, sắc mặt liền đen lại, dường như nhớ tới hồi ức cực kỳ không thoải mái hôm qua, ánh mắt nhìn cô còn mang theo chút ghê tởm.

Có thể khiến anh ta cảm thấy ghê tởm, cô cảm thấy rất vui về!

Hai người vẫn như cũ ngồi cùng xe đi làm.

Cố Từ Thần phá lệ chọn vị trí ngồi cạnh tài xế, nhường lại chỗ ngồi rộng rãi phía sau cho một mình Kiều Tịch Hoàn hưởng thụ, Kiều Tịch Hoàn âm thầm vui vẻ nhưng trên mặt vẫn không hề thay đổi, bên trong xe dọc đường vẫn yên tĩnh cực kì, Kiều Tịch Hoàn mở màn hình di động sáng lên, cô mở tin nhắn, dưới cao ốc Hoàn Vũ quen thuộc đã đông nghịt người, khoe miệng cô cong lên, chuyển tin nhắn cho Ngụy Dũng mà không để lại dấu vết.

Ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời xán lạn trên đường phố Thượng Hải, quả nhiên là một ngày tươi đẹp.

....

Cao ốc Hoàn Vũ.

Văn phòng làm việc của tổng giám đốc.

Tề Lăng Phong đứng ở phía trước cửa sổ sát đất, mặt không chút biểu cảm cúi đầu nhìn đám đông ở dưới lầu.

Cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra, một giọng nói nữ tính vang lên: “Lăng Phong, em vừa mới lần lượt nói chuyện với các tạp chí lớn, tạm thời bọn họ sẽ không đưa tin tức của chúng ta, chẳng qua là...”

“Nói.” Tề Lăng Phong xoay người, ngồi ở ghế bằng da, nhìn cô ta.

“Tổng biên tập của tuần san tài chính và kinh tế Tân Bình Quả vẫn không bắt máy, em đã gọi điện cho phó tổng biên tập thăm hỏi một tiếng, ông ta nói hôm nay Ngụy Dũng không có đi làm, ông ta sẽ xử lý.”

Tề Lăng Phong gật đầu, dường như rất hài lòng với năng lực làm việc của cô ta. Đứng dậy đi tới trước mặt cô ta, thuận tiện sờ sờ tóc: “Sở Huân, chỉ cần có em ở đây, anh không cần phải lo lắng.”

Sở Huân cười ngọt ngào, dịu dàng tựa vào trên vai anh ta: “Cấp dưới của chúng ta sẽ mau chóng xử lý, anh biết nếu nào chuyện này lớn lên, tin tức không cách nào chặn được, thì cho dù có áp chế được, các phương tiện internet khác cũng có thể phát tán, nếu danh tiếng của chúng ta không tốt, thì dự án chưa chính thức ký với James tiên sinh, em sợ sẽ có biến chuyển.”

“Anh biết rồi.” Tề Lăng Phong ôm cô.

“Thật không biết Hoắc Tiểu Khê có cái gì tốt, James tiên sinh luôn miệng nhắc tới cô ấy. Lúc trước, mỗi lần bàn hạng mục dự án, không phải anh vẫn

luôn đi theo sao? Ông ấy cũng tán thành đấy thôi.” Hình như nghĩ ra cái gì đó, Sở Huân nói bằng giọng oán giận.

“Ngaoan, đừng nhắc đến tên Hoắc Tiểu Khê bên tai anh.” Ánh mắt Tề Lăng Phong chột lóc, anh vỗ vai cô ta an ủi: “Em yên tâm, anh sẽ đối phó. Em hiện tại chỉ cần phụ trách vấn đề với bên truyền thông là được, đừng để xảy ra chuyện, còn việc khác, anh sẽ tìm người giải quyết.”

Sở Huân nhu thuận gật đầu, rời khỏi.

Tề Lăng Phong xoay người đi đến chỗ cửa sổ sáng đất, dáng vẻ luôn luôn tao nhã, lịch sự, hào hoa phong nhã, nhưng trong mắt lại lộ ra ánh sáng âm trầm, mà lạnh huyết.

Khóe miệng cong lên nụ cười tà ác, anh ta cầm lấy điện thoại gọi: “Long Đăng, tôi là Tề Lăng Phong.”

“Ồ, Tề tổng đã lâu không liên lạc, không biết có chuyện gì?” Thanh âm bên kia truyền đến có phần ngả ngớn.

“Muốn bàn một vụ làm ăn.”

“Bạn thân của anh mấy ngày nay đang rảnh rỗi cực kì, có vụ làm ăn gì thì anh mau nói đi.”

“Dưới lầu của tôi có đám người đang gây sự, anh tìm người xử lý bọn họ cho tôi, làm kín kẽ một chút, tôi không muốn bại lộ tin tức. Còn nữa, đừng gây ra tai nạn chết người.” Tề Lăng Phong gần từng tiếng nói.

“Có phải không gây ra tai nạn chết người thì như thế nào cũng được?”

“Tùy anh xử lý.”

“Tiền bạc như thế nào?”

“Yên tâm, chỉ cần chuyện này lắng xuống, giao tình của chúng ta nhiều năm như vậy anh còn sợ tôi sẽ bạc đãi anh sao?”

“Có câu nói này là được rồi, chờ tin tốt của tôi.” Bên kia nhanh chóng cúp điện thoại.

Tề Lăng Phong để điện thoại xuống, đôi mắt căng thẳng.

Một đám cô hủ không biết tốt xấu!

...

Kiều Tịch Hoàn ngồi ở văn phòng.

Nhàn nhả uống cà phê chờ đợi tin tức.

Điện thoại bỗng nhiên vang lên, cô nhìn điện báo, mím môi: “Alo.”

“Là tôi, Tiêu Dạ.” Bên kia truyền đến thanh âm lạnh lùng.

“Tôi có lưu số điện thoại của anh.”

“Có muốn làm lớn một chút không?”

“Có ý gì?” Kiều Tịch Hoàn nhú mày.

“Nghe thủ hạ của tôi nói có tên côn đồ đến uy hiếp, bảo bọn họ phải giải tán.”

“Phải không?” Kiều Tịch Hoàn nhếch khóe miệng: “Tôi hiểu ý của anh, cứ làm lớn một chút.”

“Được.” Bên kia cúp điện thoại.

Tề Lăng Phong rất ít khi làm nấy chuyện này, khi đó một mình cô ôm mấy trò thủ đoạn độc ác như thế, cô còn cảm thấy đương nhiên, bởi vì cô không muốn vấy bẩn một Tề Lăng Phong tốt đẹp như vậy.

Mà bây giờ, cô cười tự giễu, cô quả nhiên là bạch nhãn lang*, còn anh ta là con sói đội lốt cừu.

Mím môi, gọi điện thoại cho Doãn Tường: “Anh chuẩn bị một chút, nửa giờ sau chúng ta sẽ ra ngoài.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 12: Chương 3.3

Dưới lầu tập đoàn Hoàn Vũ.

Hiện trường rất hỗn loạn.

Bỗng nhiên xảy ra đánh nhau khiến giao thông xung quanh tập đoàn trở nên tắc nghẽn, trong khoảng thời gian ngắn dẫn đến oanh động cực lớn.

Sắc mặt Tề Lăng Phong rất khó coi, cầm lấy điện thoại: “Không phải bảo anh đừng làm lớn chuyện sao?”

“Tôi chưa làm gì cả, là...”

“Sao?” Tề Lăng Phong nhíu mày, có một linh tính không rõ đang mách bảo anh.

“Tôi không thể nhận vụ làm ăn này được, tôi không có năng lực, tôi chưa muốn trở thành hồn ma dưới lưỡi dao đầu. Anh tự nghĩ biện pháp đi.” Long Đăng nói một cách dứt khoát.

“Có ý gì?! Chúng ta đã hợp tác lâu như vậy? Bây giờ anh muốn đeo xích cho tôi sao?” Tề Lăng Phong nhin không được rống giận.

“Tôi đeo xích cho anh? Tề Lăng Phong, anh suýt nữa hai chết tôi, tôi không trách anh, bây giờ anh còn muốn hung dữ với tôi? Anh có biết người đứng sau những người gây rối đó là ai không? Là thiếu gia của Hạo Hãn, thế gia trong giới hắc đạo, ở Thượng Hải ai dám động tới anh ta?! Với tư cách là bạn bè nhiều năm, tôi nhắc nhở anh, nên suy nghĩ nghĩ cẩn thận làm sao để giải quyết hậu quả, thông minh một chút thì nên cúi đầu, nhất định có người đứng sau lưng điều khiển vụ này, gia thế cũng không tầm thường.” Nói xong, bên kia cúp điện thoại.

Tề Lăng Phong tức giận không nhẹ, anh hung hăng nắm di động, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cửa phòng lúc này bị người ta đẩy ra, Sở Huân vội vàng nói: “Lăng Phong, tuần san Tân Bình Quả vừa mới đưa tin, nói chúng ta tùy tiện giảm biên chế hơn nữa còn xảy ra ẩu đả với công nhân, không những vậy, tin tức còn nói chúng ta mua chuộc hắc đạo để uy hiếp công nhân. Với lại những chủ biên tin tức trong giới truyền thông đều gọi điện tới, nói mọi chuyện đã bại lộ, nếu như bọn họ không đưa tin sẽ khiến cho dân chúng căm phẫn, danh dự của bọn họ sẽ bị hao tổn. Còn nói, chỉ cho anh thời gian nửa giờ để giải quyết, nếu không được, thì bọn họ sẽ đồng loạt đăng tin.”

Tề Lăng Phong xiết chặt ngón tay.

Ai đang âm thầm phá rối?

Sắc mặt anh ta đen thui, bỗng nhiên nhớ tới vấn đề gì đó, hỏi: “Em có quen thiếu gia của Hạo Hãn không?”

“Tiêu Dạ?” Sở Huân nhìn anh.

“Ừ.”

“Không quen lắm, nhưng mà lại biết một người bạn thân của em.”

“Nghĩ biện pháp liên hệ, ban nãy Long Đăng mới gọi điện cho anh, nói là Tiêu Dạ đứng sau vụ này, cho nên anh ta không dám trêu chọc.”

“Em sẽ thử xem, nhưng mà con bạn em đang ở nước ngoài, sợ là không được, vì em sợ nó đang ngủ.”

“Em cứ liên lạc trước đi.” Tề Lăng Phong hung hăng nói.

Sở Huân gật đầu.

Tề Lăng Phong xoay người nhìn đám người ngoài cửa sổ, cảnh tượng hỗn loạn không thể nào kiểm soát được?!

Là ai, ở sau lưng, đang âm thầm chọc anh?!

...

Kiều Tích Hoàn tâm trạng rất tốt, đang đọc mẩu tin tức kia.

Giảm biên chế? Ầu ả? Mua chuộc xã hội đen?

Cô lại muốn nhìn xem Tề Lăng Phong làm sao có thể xoay chuyển càn khôn?

Cô nâng mắt, nói với Doãn Tường đang lái xe: “Anh có quen với người của cục quy hoạch không?”

“Tôi đã từng gặp cục trưởng Trương vài lần.”

“Là người như thế nào?”

“Nhìn qua rất hiền lành, nhưng là người khôn khéo.”

“Sở thích gì?”

“Nghe nói thích sưu tầm đồ cổ.” Doãn Tường nghĩ nghĩ rồi trả lời.

“Được.” Kiều Tịch Hoàn mỉm cười.

“Chúng ta sẽ đến cục quy hoạch sao?” Doãn Tường hỏi.

“Không, đến công ty đồ cổ Cổ Vân Sơn.”

“Làm gì? Đi hỏi lộ?”

“Chỉ là làm việc thôi, anh suy nghĩ nhiều quá.” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

Doãn Tường không hiểu nhưng xe đã chạy theo hướng công ty đồ cổ Cổ Vân Sơn.

Rất nhiều khi, bọn họ đều không nhìn thấu Kiều Tịch Hoàn, cảm thấy cô gái này tuy tuổi còn trẻ nhưng có sự sắc sảo khiến người ta không nắm bắt được. Hơn nữa lại có tư duy và năng lực làm việc kinh người, dường như mỗi một phân đoạn, mỗi một bước phát triển trong hạng mục đều nằm trong tay của cô, làm cho người ta thuyết phục hoàn toàn.

Xe đến nơi, Kiều Tịch Hoàn xuống xe bảo Doãn Tường ở cửa đợi cô.

Cô đi vào, nhân viên tiếp tân trong đại sảnh đều chào đón cô, khóe miệng còn cười rất ngọt ngào: “Ông chủ ở trong văn phòng.”

Những khâu thông báo đều được lướt bớt.

Kiều Tịch Hoàn rất thích loại đãi ngộ như vậy.

Cô gõ cửa phòng Cổ Nguyên, khóe miệng cười: “Tôi đến rồi.”

Cổ Nguyên ngẩng đầu nhìn cô, sắc mặt rõ ràng không tốt.

Kiều Tịch Hoàn chẳng quan tâm, ngồi ở trước mặt anh: “Đang vội?”

“Bề bộn công việc.” Cổ Nguyên tức giận.

“Ông nội của anh nên tổ chức một buổi thưởng thức và giám định đồ cổ thôi, ông cụ đã tiêu dao quá lâu rồi.”

Người khác không biết, nhưng Kiều Tịch Hoàn biết rất rõ ràng, tiệm đồ cổ này vốn do ông ấy phụ trách, nhưng giờ ông lại giao cho cháu nội của mình quản lý, ông cụ ấy rất ham chơi, không biết bây giờ đã du sơn ngoạn thủy ở đâu rồi.

Cổ Nguyên nhúu chặt mày, những lời muốn hỏi cuối cùng cũng không hỏi, dù sao những điều mà cô biết cũng vượt quá sức tưởng tượng của anh.

“Cô muốn làm gì?” Anh nhìn cô.

“Rất buồn chán, muốn mở mang tầm mắt mà thôi.”

“...” Cổ Nguyên không còn gì để nói.

“Chẳng lẽ anh không cảm thấy anh mặc kệ ông nội mình đùa giỡn lâu lắm rồi sao? Như vậy là tốt với anh?” Kiều Tịch Hoàn nhúu mày hỏi anh.

Cổ Nguyên cắn môi.

Thời gian gần đây, anh cũng khuyên ông nội anh nên tổ chức một buổi giám định và thưởng thức đồ cổ, bởi vì đây là dịp gặp gỡ được lưu truyền từ lâu trong giới cổ vật, rất nhiều người sẽ mang đồ cổ của mình đến nhờ Cổ Vân Sơn giám định, có một vài món là đồ thật, có vài món là đồ giả nhưng giá trị liên thành, còn có vài thứ không đáng một xu... Rất nhiều người bạn trong giới đồ cổ đã thúc giục tổ chức một buổi một năm mới có một lần này. Nhưng không biết vì sao ông cụ nhà anh gần đây rất thích chơi mạt chược, mỗi ngày chơi 3 lần với mấy người bạn già, còn đúng giờ hơn cả đi làm. Không có chút thời gian rảnh rỗi.

Thức giấc của anh như gió thoảng bên tai, ông nội anh không để trong lòng, hơn nữa ông cụ rất ngây thơ, vì một sở thích nhất thời có thể lãng phí cả nghề chính của mình, lại ý vào bản thân là trường bồi trong nhà, không ai dám nói thẳng.

“Gần đây ông nội anh lại thích chơi cái gì?” Kiều Tịch Hoàn nhìn nét mặt Cổ Nguyên, nhướn mày hỏi.

“Mạt chược.” Cổ Nguyên nói bằng giọng tức giận.

“Việc này dễ xử lý mà, có thời gian tôi sẽ chơi với ông ấy.” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn mỉm cười.

Cổ Nguyên nhìn cô.

“Cho tôi một cơ hội để báo đáp anh.” Kiều Tịch Hoàn nói rất nghiêm túc.

Cổ Nguyên nhún mày.

“Quyết định như vậy đi, nếu có cơ hội thì gọi điện thoại cho tôi, nhanh nhé.” Kiều Tịch Hoàn từ trên ghế đứng lên: “Không làm phiền anh làm việc nữa, bái bai.”

Cổ Nguyên nhìn bóng lưng Kiều Tịch Hoàn rời đi.

Cô gái này, vì sao có thể tỏ ra thân nhiên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 13: Chương 3.4

Kiều Tịch Hoàn ra khỏi phòng làm việc của Cổ Nguyên.

Doãn Tường mở xe, Kiều Tịch Hoàn ngồi vào.

“Hiện tại đi đâu?”

“Về công ty.” Kiều Tịch Hoàn nói bằng giọng thờ ơ.

“Được.” Doãn Tường khởi động xe.

Xe chạy vững vàng trên đường phố Thượng Hải.

Kiều Tịch Hoàn nhìn cảnh bầu trời xinh đẹp, không hiểu sao khóe miệng lại cong lên nụ cười khô.

Nhớ tới chuyện kiếp trước bao giờ cũng dễ như trở bàn tay, nghĩ đến thanh âm thuần phác, từ tính của Tề Lăng Phong, mỗi lần nhếch cười lộ lên còn long lanh hơn ánh mặt trời, Những lúc rảnh rỗi, cô thường thích nằm trong lòng anh, cảm thụ mùi vị nhân nhật và độ ấm của anh.

Đối với tình yêu, cô rất dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần người đó ở bên cạnh mình là được.

Điện thoại đột nhiên vang lên, kéo cô về từ hồi ức thương cảm.

Cô khôi phục lại bình tĩnh không để lại chút dấu vết, bắt máy: “Tiêu Dạ.”

“Chuyện này, cứ như vậy thôi.”

“Có ý gì?” Kiều Tịch Hoàn nhún mày.

“Chuyện của tập đoàn Hoàn Vũ, chấm dứt tại đây.”

“Tại sao anh có thể nuốt lời cho béo thế?” Kiều Tịch Hoàn có phần tức giận, rống giận. Rõ ràng vừa mới bắt đầu, tại sao lại kết thúc?!

“Lần này, tôi nợ cô.” Tiêu Dạ nói rất rõ ràng.

“Vì sao?” Kiều Tịch Hoàn thật sự không hiểu, với sự hiểu biết của cô về anh ta, anh ta không phải là loại người thích bỏ cuộc giữa chừng: “Hay là anh bị ai uy hiếp?!”

“Tôi chưa từng bị người khác uy hiếp!” Tiêu Dạ gần như hét lên.

“Dù sao anh cũng phải cho tôi một lý do, Tiêu Dạ.”

“Bởi vì một người phụ nữ quan trọng nhất trong sinh mệnh của tôi.”

Bên kia tựa hồ im lặng một chút, mở miệng nói.

“Người quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh không phải là Diêu Bối Dịch và Tiêu Tiểu?” Con tức giận của cô lớn hơn, ban đầu là vì không chấp nhận chuyện này thất bại, bây giờ là khó chịu, người đàn ông này vì sao có thể cặn bã như vậy?!

Từ trước đến nay chuyện Kiều Tịch Hoàn cô muốn làm, muốn biết, chưa từng có chuyện gì không thể làm được.

Chết thật! Cô muốn sống cả 18 đời tổ tông nhà anh ta!

“Tiêu Dạ.”

“Tôi không cần phải giải thích với cô.” Bên kia bỗng nhiên cúp máy.

Kiều Tịch Hoàn nhìn chữ cuộc gọi kết thúc, tức giận đến phát run!

Nhiều năm như vậy, người đàn ông này vẫn u mê không chịu tỉnh ngộ! Mấy năm nay, Diêu Bối Dịch làm sao có thể chịu đựng được?

“Tổ trưởng Kiều, đã xảy ra chuyện gì?” Thấy sắc mặt cô không tốt, Doãn Tường dè dặt cẩn trọng hỏi.

“Anh gọi điện thoại cho Ngụy Dũng, chuyện của tập đoàn Hoàn Vũ, nếu Tề Lăng Phong có bất kỳ động tĩnh gì thì bảo anh ta dừng lại, đừng lấy cứng chọi đá, tôi sẽ nghĩ cách khác.” Kiều Tịch Hoàn cắn lời kéo lòng người, lúc này nếu như Ngụy Dũng biết cô lo lắng cho anh ta, ít nhiều sau này cũng có chỗ dừng.

Doãn Tường vội vàng gọi điện cho bên kia.

Độc đường im ắng, hai người cùng nhau trở về công ty.

Kiều Tịch Hoàn đi thẳng đến phòng của chủ tịch, lễ phép mở cửa phòng.

Cố Diệu nhìn cô, ý bảo cô ngồi ở vị trí đối diện.

Cố Diệu bây giờ rất rảnh rỗi, phần lớn công việc đều có Cố Tử Hàn giúp ông xử lý, ông chỉ cần đọc qua rồi phê duyệt là được.

Năng lực của Cố Tử Hàn không tồi, nhưng không biết vì sao Kiều Tịch Hoàn cảm thấy Cố Diệu không tin tưởng anh ta hoàn toàn, có thể vì nguyên nhân đó, nên nhiều năm qua ông vẫn nhúng tay vào việc quản lý công ty.

“Ba.” Kiều Tịch Hoàn mở miệng.

“Sao vậy? Không làm nổi nữa?” Cố Diệu uống một ngụm trà, thờ ơ hỏi.

Lâu như vậy nhưng vẫn không có chút tiến triển, ông đoán cô đến để nói với ông cô muốn bỏ cuộc.

Đó là lý do vì sao, với phụ nữ, ông quả thật không nên ôm hy vọng quá lớn.

“Không phải ba, con chỉ có một đề nghị” Kiều Tịch Hoàn nói rất nghiêm túc.

Cố Diệu nhíu mày: “Đề nghị gì?”

“Con nghe nói ba và cục trưởng cục công thành khu thành Nam quen biết khá thân, hôm nay chắc ba cũng biết chuyện của tập đoàn Hoàn Vũ, con muốn lấy chuyện này làm cái cớ, mười giờ ngày mai, nhờ cục công an mời Tề Lăng Phong đến họp tác điều tra, chỉ cần kéo dài thời gian của anh ta, nửa giờ đủ rồi. 10 giờ ngày mai con sẽ đến tìm James tiên sinh để bàn về hạng mục.”

Cố Diệu nhìn Kiều Tịch Hoàn: “James tiên sinh hẹn với Tề Lăng Phong 10 giờ sáng mai sao?”

“Dạ, James tiên sinh, ông ấy rất ghét người khác đến muộn, cho nên con sẽ lợi dụng cơ hội đó biểu hiện thật tốt. Lúc trước, vì Tề Lăng Phong biết được hoạt động của chúng ta, vì thế quản lý hạng mục rất chặt chẽ, con căn bản không tham gia được. Chỉ có cơ hội lần này, mong ba giúp đỡ.”

Cố Diệu im lặng một lát: “Ba có thể đồng ý giúp con, nhưng Kiều Tịch Hoàn, đừng làm ba thất vọng.”

“Con biết rồi ba.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu, trong mắt lóe lên tia kiên định.

Cố Diệu gật đầu: “Được, ra ngoài đi, phía bên kia ba sẽ liên hệ rồi con con câu trả lời sau.”

“Dạ.”

Kiều Tịch Hoàn rời khỏi phòng làm việc của Cố Diệu, như có vẻ dăm chiêu.

Danh tiếng và địa vị của Tề Lăng Phong ở Thượng Hải đã tăng lên rất nhiều, James tiên sinh tuy rằng không có tình cảm tốt với anh ta, nhưng hạng mục đã kéo dài lâu như thế, thành ý đó nhất định sẽ khiến ông ta hài lòng. Huống chi, lúc trước cô với Tề Lăng Phong tiếp xúc với James tiên sinh, ông ấy thích cái gì, muốn cái gì, người thông minh như Tề Lăng Phong chắc chắn biết rất rõ.

Vì thế muốn giành được hạng mục này từ tay anh ta, quả nhiên khó hơn so với tưởng tượng của cô.

Cô vừa đi vừa nghĩ, trong khoảnh khắc, cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi.

“Kiều Tịch Hoàn.” Cửa thang máy, Cố Từ Hàn đột nhiên gọi cô.

Kiều Tịch Hoàn hoảng hồn nhìn Cố Từ Hàn.

“Chuyện sáng nay xảy ra dưới tập đoàn Hoàn Vũ có phải có liên quan đến cô không?” Cố Từ Hàn hỏi cô.

Kiều Tịch Hoàn mờ mịt: “Anh nói chuyện gì?”

“Đừng làm bộ ngu với tôi.”

“Tôi thật sự không biết anh nói cái gì.” Khóe miệng cô mỉm cười.

Đôi mắt Cố Từ Hàn khản trương.

“Đừng nghĩ tôi quá lợi hại.” Đúng lúc đó, thang máy mở ra, Kiều Tịch Hoàn tự nhiên đi vào, khoảnh khắc thang máy đóng lại cô nói: “Tôi không có bản lĩnh lớn như vậy.”

Cố Từ Hàn nhìn thang máy chậm rãi đóng lại, mãi đến khi Kiều Tịch Hoàn biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Anh chỉ hoài nghi, nhưng bây giờ đã có phần khẳng định.

Rốt cuộc bắt đầu từ khi nào, bản lĩnh của cô ta đã vượt khỏi sức tưởng tượng của anh?

Sắc mặt anh hơi trầm xuống, chau mày.

“Cố tổng, nhìn ai đấy?” Phía sau vang lên một giọng nói nữ tính.

Cố Từ Hàn thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nhìn Diệp Mị đang ôm phần văn kiện màu lam đang mỉm cười nhìn anh.

“Người trong thang máy lúc nãy là Kiều Tịch Hoàn?” Diệp Mị nhìn qua không chút để ý.

“Em tìm tôi có chuyện gì?”

“Hà tất phải lạnh lùng như thế.” Ngón tay của Diệp Mị tự nhiên chạy trên ngực anh.

“Đây là công ty.” Cố Từ Hàn lùi về sau một bước, duy trì khoảng cách rõ ràng với bên này.

Trong lòng Diệp Mị trầm xuống nhưng nét mặt vẫn tươi cười như hoa: “Đưa tư liệu cho anh, anh không muốn biết hoạt động của Kiều Tịch Hoàn trong thời gian gần đây sao?”

“Có rồi?”

“Ừ.” Diệp Mị gật đầu: “Còn chưa tin năng lực của em sao?”

“Làm sao có thể?” Trên mặt Cố Từ Hàn hiếm khi hiện lên nụ cười, tiếp nhận tập văn kiện trong tay Diệp Mị

“Cảm ơn em thế nào?” Diệp Mị hỏi anh: “Em đã vượt qua thân phận của thư ký, dùng quan hệ cá nhân để giúp anh.”

“Em muốn cảm ơn như thế nào?”

“Buổi tối em chờ anh.”

Cố Từ Hàn im lặng một chút: “Được.”

“Buổi tối gặp.” Diệp Mị cười, rời đi.

Cố Tử Hàn nhìn bóng lưng của cô ta, trở lại phòng làm việc của mình.

Anh mở văn kiện.

Quả nhiên, ngày hôm qua Kiều Tịch Hoàn đã tới tìm tổng biên tập của tuần san Tân Bình Quả, cho nên chuyện hôm nay dưới lầu tập đoàn Hoàn Vũ là do cô ta bày ra, người đứng sau là Tiêu Dạ?

Tuy là anh với Tiêu Dạ không quen, nhưng từ những hiểu biết lân cận, anh cũng biết Tiêu Dạ không phải là người thích nhúng tay vào chuyện người khác, Kiều Tịch Hoàn đã làm như thế nào?

Anh nhủ mảy, sau khi ra tù, Kiều Tịch Hoàn giống như bật ra từ trong kẽ đá, bỗng chốc có thể làm ra nhiều việc khiến người ta không tưởng tượng được. Và lại, không thể không nói, nhất cử nhất động của Kiều Tịch Hoàn quả thật để lại cho anh không ít tai họa ngầm.

Anh cầm điện thoại gọi: “Lăng Phong.”

“Tử Hàn.” Bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc từ tính của Tề Lăng Phong.

“Chuyện hôm nay đã giải quyết chưa?” Cố Tử Hàn quan tâm hỏi.

“Cũng tạm ổn.” Biểu hiện của anh ta rất lạnh nhạt.

“Biết là ai làm không?” Cố Tử Hàn hỏi.

“Đang điều tra.”

“Kiều Tịch Hoàn.” Cố Tử Hàn gần từng tiếng nói thẳng.

“Tôi cũng đoán được.” Bên kia tựa hồ nở nụ cười nhưng lại cất dấu sự hung ác, nham hiểm.

“Chúng ta là anh em nhiều năm, đừng nói tôi không nhắc nhở anh, đề phòng cô ấy.”

“Tôi biết.” Tề Lăng Phong hiểu rõ, gật đầu.

Cho dù chưa từng giao phong lần nào nhưng anh biết cô gái này rất lai giả bất thiện.

Anh nhấp máy môi nói: “Tử Hàn, chúng ta cùng đi chung một con đường, tôi có thể nắm tập đoàn Hoàn Vũ trong tay cũng nhờ vào sự hỗ trợ không nhỏ của anh, trong lòng tôi vẫn luôn nhớ rõ ràng. Hơn nữa chúng ta đều hiểu chúng ta muốn cái gì, Kiều Tịch Hoàn, người phụ nữ này không thể giữ lại được, bên này tôi sẽ dốc hết toàn lực, nhưng bên anh cũng đừng nên chậm trễ.”

“Yên tâm, tôi sẽ không để cô ta làm được gì dưới mắt của mình đâu.”

“Được, hy vọng lần thứ hai, hợp tác vui vẻ.”

“Hợp tác vui vẻ.”

Cố Tử Hàn cúp điện thoại, đôi mắt căng thẳng, anh không tin anh không thể làm gì Kiều Tịch Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 14: Chương 4.1: Thu Thập Nữ Cạnh Bã

Hôm sau. Buổi sáng 10 giờ.

Kiều Tịch Hoàn xuất hiện đứng giờ trước cửa phòng của James tiên sinh.

Hôm nay cô dẫn theo Doãn Tường và Milk, còn có cả Võ Đại.

Hai người vệ sĩ da trắng vẫn đứng trước cửa phòng James tiên sinh như cũ, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn, vẫn từ chối một cách nghiêm túc: “Hôm nay James tiên sinh có hẹn rồi, không gặp người khác.”

“Là hẹn với Tề Lăng Phong sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi thẳng.

Người vệ sĩ da trắng cũng không trả lời, trưng ra nét mặt mà người làm vệ sĩ vốn có.

“Phiền anh thông báo một tiếng, tôi chỉ làm phiền James tiên sinh nửa giờ thôi.”

Người vệ sĩ da trắng liếc nhìn Kiều Tịch Hoàn một cái: “James tiên sinh có dặn dò, ngoại trừ Tề Lăng Phong tiên sinh thì những người khác đều không gặp.”

Đôi mắt Kiều Tịch Hoàn căng thẳng.

Quả nhiên đúng như cô dự đoán, thời gian gần đây, Tề Lăng Phong đã tốn không ít công sức với James tiên sinh!

Cô mím môi, xoay người, nhẹ giọng nói với Võ Đại: “Thu phục 2 người này đi.”

“Ừ.” Võ Đại gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn dẫn Doãn Tường và Milk lùi về phía sau một bước.

Doãn Tường và Milk cũng không hiểu tình hình, nên khi Võ Đại ra tay muốn đánh hai người vệ sĩ trước mặt, thì Milk sợ tới mức kêu lên, Doãn Tường mặc dù không khoa trương như vậy nhưng cả người cũng lùi về sau vài bước.

“Im lặng một chút.” Giọng Kiều Tịch Hoàn vô cùng lạnh nhạt.

Milk ngậm miệng lại, nhưng mà trong tình cảnh như vậy cho dù cô có im lặng thì trên hành lang cũng không yên lặng được !

Đánh nhau ác liệt như thế!

Đây là một phòng xa hoa, dường như cả tầng lầu chỉ có một phòng của James tiên sinh.

Võ Đại ra tay vừa nhanh vừa vội, những vệ sĩ người da trắng nhìn qua cường tráng vô cùng nhưng thực chất, cũng không bằng một trong số những vệ sĩ bên người Tiêu Dạ, cho nên dù Võ Đại bị thương nhưng trong vòng 10 phút đã đánh bọn họ quỵ rạp dưới mặt đất.

Đổi phó xong, Võ Đại kéo hai người ra phía sau Kiều Tịch Hoàn.

Milk và Doãn Tường cũng không nhịn được mà nhìn Võ Đại, thật sự không ngờ, cô gái này lại có bản lĩnh phi phàm như vậy.

Kiều Tịch Hoàn đi đến trước cửa phòng của James tiên sinh, lễ phép gõ cửa.

Bên trong truyền đến giọng Mỹ quen thuộc: “Vào đi.”

Kiều Tịch Hoàn đẩy cửa phòng ra.

Vừa vào cửa chính, chính là một cái phòng sách rất to, thư phòng cổ kính, mang theo mùi gỗ nhàn nhạt trong từng thiết kế, thư phòng hợp với phòng khách và phòng ngủ, dường như thuận tiện để bàn công việc, cho nên mới đặc biệt thiết kế thư phòng gần với phòng khách.

James tiên sinh ngồi ở sau bàn làm việc, ngược mắt nhìn người tới, trong nháy mắt, ánh mắt ông ngừng lại một chút, ông nhìn xuống, từ góc độ của mình có thể nhìn thấy hai người vệ sĩ da trắng nằm ở ngoài cửa, ông nhú mày một chút: “Hình như đây không phải là cách gặp mặt tốt đẹp bình thường.”

“James tiên sinh.” Kiều Tịch Hoàn cười ân hận nói: “Tôi rất tiếc cuối cùng phải dùng cách này để tới gặp ngài. Tôi vì hành động vừa nãy của mình, xin bày tỏ lời xin lỗi với ngài. Nhưng... ngài hãy cho tôi một cơ hội để giải thích.”

Sắc mặt của ông chưa biến, đôi mắt màu xanh đậm gắt gao nhìn cô, im lặng tựa hồ đang chờ đợi cô giải thích lý do.

“Thời gian hơn nửa tháng, tôi đã hẹn James tiên sinh không dưới 10 lần, nhưng mỗi lần đều vì thời gian không hợp hoặc sai cơ hội. Hôm nay tôi cũng biết James tiên sinh với Tề Lăng Phong của Hoàn Vũ có một cuộc gặp mặt quan trọng, nhưng nghe nói, Tề Lăng Phong trước khi đến đây đã xảy ra chút chuyện, tôi nghĩ nên nhân dịp thời cơ này, lúc không tri hoãn bất kì thời gian nào của ngài mà cùng ngài nói chuyện một chút. Nhưng vệ sĩ của ngài lại nhất mực cự tuyệt, tôi không còn cách nào khác chỉ có thể đưa ra hạ sách này, mong ngài bỏ qua cho.”

James tiên sinh nhú mày: “Cô muốn nói với tôi chuyện gì?”

“Về dự án khai phá khách sạn 5 sao sân golf và suối nước nóng.” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói.

“Việc này tôi đã bàn bạc trước với Hoàn Vũ rồi.”

“Nhưng Tề Lăng Phong vẫn chưa đến đúng giờ hẹn, tôi nghĩ làm người cần nhất là chữ tín, vì thế tôi cho rằng hạng mục này vẫn không tính là đã bàn thành công.” Kiều Tịch Hoàn vẫn luôn dùng đôi mắt kiên nghị để nhìn James tiên sinh, giọng điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh nhưng lại có tính thuyết phục.

James tiên sinh giật giật thân thể, khóe miệng khẽ nhếch: “Đường như cô rất hợp khẩu vị của tôi.”

“Đây là vinh hạnh của tôi.” Kiều Tịch Hoàn cười.

“Nhưng mà hạng mục này tôi đã quyết định hợp tác với tập đoàn Hoàn Vũ, việc này cũng từng là nguyện vọng của một người bạn của tôi. Hiện tại, hạng mục phát triển rất thuận lợi, nếu như có thể, lần sau tôi sẽ ưu tiên cân nhắc đến cô.” James tiên sinh từ chối thẳng thắn.

Kiều Tịch Hoàn im lặng một chút, nói thẳng: “James tiên sinh, tôi không cảm thấy hạng mục của các ngài đang phát triển một cách thuận lợi. Theo như tôi biết, James tiên sinh muốn mở khách sạn 5 sao sân golf ôn tuyết ở khu sinh thái tự nhiên, ở đó có không ít cây cối quý giá được bảo vệ cấp quốc gia, trước mắt hạng mục của các ngài vẫn đang trong tình trạng giằng co, hoàn toàn không có lối ra.”

“Cô có suy nghĩ gì?” James tiên sinh dựa theo lời nói của cô hỏi.

“Suy nghĩ của tôi thì rất nhiều, nhưng điều kiện tiên quyết là hy vọng James tiên sinh có thể hợp tác với Cố thị chúng tôi. Chúng ta cũng không phải hợp tác lần đầu, tổng giám đốc Cố Từ Hân của chúng tôi đã ký hợp tác với ngài một dự án, bây giờ đang phát triển rất thuận lợi, tôi nghĩ nếu như hai hạng mục có thể ăn nhập với nhau, như vậy thì song hỷ lâm môn rồi, liên tục nở hoa.”

“Phải không?” Giữa đôi mày ông căng thẳng.

“Đương nhiên, tôi rất có lòng tin.” Kiều Tịch Hoàn nói.

James tiên sinh im lặng, tựa hồ đang tự hỏi.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn mỉm cười, kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc lâu.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Không cần nghĩ cũng biết Tề Lăng Phong đã chạy đến.

Nhanh như vậy đã thoát khỏi thẩm tra của cảnh sát, quả nhiên có chút bản lĩnh!

James tiên sinh từ trên ghế đứng lên, bước ra mở cửa.

“Thật xin lỗi James tiên sinh, lúc đi gặp phải chút chuyện nên tôi đến hơi muộn...” Đôi mắt vừa nhấc đã nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn ở trong phòng, dừng một chút, khi thu hồi tầm mắt đã khôi phục về tự nhiên: “Hy vọng không để ngài đợi lâu.”

“Vào đi.” James tiên sinh không nói nhiều, ý bảo anh ta đi vào.

Tề Lăng Phong đứng ở chỗ không xa Kiều Tịch Hoàn, lễ phép chào hỏi: “Không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp cô, chào cô, Kiều Tịch Hoàn, tôi là Tề Lăng Phong, chúng ta đã từng nói chuyện điện thoại.”

Tề Lăng Phong chủ động đưa tay.

Kiều Tịch Hoàn nhìn ngón tay thon dài của anh, đôi mắt dừng ở những chiếc móng được cắt tỉa rất gọn gàng.

Kiều Tịch Hoàn không phải là người biết cách chăm chút móng tay của mình. Cô còn nhớ có một lần, khi đó vẫn đang ở Pháp, bọn họ vẫn còn là bạn, lúc đó cô đang ôn bài ở thư viện với anh ta, nhưng móng tay cứ gây khiến cô cảm thấy khó chịu, đành dùng miệng cắn, Tề Lăng Phong không nhìn được đã được đã đưa đồ cắt móng tay cho cô rồi nói:

“Không được dùng miệng, mất vệ sinh, nhìn xem móng tay bị em cắn ra nông nổi này.”

Tề Lăng Phong nhìn cô một lúc rồi đành chịu kéo tay cô qua, lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ khiến tim cô đập lỡ một nhịp, cần môi nhìn ngón tay thon dài của anh dùng đồ cắt móng một cách linh hoạt, chốc chốc đã cắt xong móng cho cô.

“Sau này không được cắt móng tay quá sâu, sẽ làm ngón tay bị thương.”

“Sau này, để anh cắt giúp em.” Lúc đó, cô bật thốt lên.

Khi đó, khuôn mặt cô nhìn anh cũng hơi ửng hồng, cô vẫn cho là đó là dấu hiệu của mối tình đầu

Mối tình đầu?!

Suy nghĩ quay trở lại, Kiều Tịch Hoàn nhìn hai bàn tay sạch sẽ trước mặt, không để lại dấu vết ngược mắt mỉm cười nói: “Đúng vậy, chúng ta vẫn là thân thích, không phải sao?”

Tề Lăng Phong hơi lúng túng dừng bàn tay ở giữa không trung, sau đó buông xuống: “Ừ.”

Kiều Tịch Hoàn quay đầu nhìn James tiên sinh: “James tiên sinh, không quấy rầy ngài gặp khách, tôi về trước, tạm biệt.”

Những gì cô muốn biểu đạt đã rất rõ ràng, James tiên sinh là một thương nhân thông minh, thứ thương nhân xem trọng nhất mãi mãi là lợi ích, cho nên dù cho bây giờ không có cách nào có thể lay động được suy nghĩ của ông ta, nhưng ít nhất cũng đã mai phục kíp nổ.

“Được.” James tiên sinh gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn dẫn theo mấy người rời đi, nhìn qua rất bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng bàn tay cô đã bắt đầu đổ mồ hôi.

Cô cắn môi, đi rất nhanh.

Vài người cùng nhau đi vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 15: Chương 4.2

Kiều Tịch Hoàn tựa vào trong thang máy, sau khi trọng sinh, đây là lần đầu tiên cô mặt đối mặt nói chuyện với Tề Lăng Phong, cô thừa nhận, mình có phần... khản trương. Cảm giác khản trương nói không nên lời, cô thật sự rất muốn lớn tiếng chửi vắn anh ta, vì sao khi đó lại đối xử với cô như vậy? Cô đã làm tất cả vẫn không đáng để anh ta yêu sao? Còn phải vụng trộm với người không thể vụng trộm ở sau lưng cô? Đến cuối cùng còn dồn cô vào chỗ chết, cả tính mạng của ba mẹ cô cũng không tha!

Cô cắn môi, trong khoảnh khắc ấy cắn đến trắng bệch.

Rất nhiều chỗ cô không nghĩ thông được, rất nhiều khi cô muốn phan thây anh ta ra, nhưng bây giờ cô chỉ có thể nhịn cảm xúc của mình, ép buộc mình phải tỉnh táo lại, tự thôi miên mình rằng ngày đó từ từ rồi sẽ đến...

“Tổ trưởng Kiều, sắc mặt cô rất khó coi, làm sao vậy?” Doãn Tường đột nhiên nhìn thấy hai gò má cô không chút huyết sắc, vội vàng hỏi.

“Không có việc gì.” Kiều Tịch Hoàn lắc đầu.

Vốn tưởng rằng cô che giấu rất tốt, vốn tưởng rằng cô đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với Tề Lăng Phong mọi lúc mọi nơi, nhưng thật không ngờ, khoảnh khắc cô nhìn thấy anh ta, cả người cô đều phát run, trong lòng dâng lên cảm xúc ngũ vị tạp trần, có chút không cam lòng, cũng có chút căm thù đến tận xương tủy, thậm chí vẫn còn chút cảm giác dang dở của kiếp trước...

Cô nắm chặt ngón tay, hưng hăng tự nói với bản thân mình!

Tề Lăng Phong, những thương tổn mà kiếp trước anh gây ra cho tôi, kiếp này tôi sẽ trả lại cho anh ngày càng nghiêm trọng hơn, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay!

Đoàn người đi ra khỏi thang máy, ở cửa lớn của khách sạn, có một người phụ nữ đang đứng ở đó, hình như đang chờ đợi.

Kiều Tịch Hoàn ngừng bước một lát, nhìn người phụ nữ mặc chiếc váy màu lam, trên tay cầm chiếc túi LV số lượng có hạn, tóc dài, tự nhiên xõa xuống hai vai, trên mặt trang điểm tinh xảo, nếu gọi cô ta là đại mỹ nữ, cũng không sai!

Sở Huân.

Người con gái ấy đã từng thân thiết kéo cánh tay cô, ngọt ngào gọi nhũ danh của cô, nói cô là bạn thân tốt nhất của cô ấy, nhưng sau lưng lại hưởng thụ người đàn ông của cô một cách đương nhiên!

Thù này, nên báo như thế nào mới tốt?!

Vài người nhìn theo hướng của Kiều Tịch Hoàn, Milk hỏi: “Tổ trưởng Kiều, chị quen sao?”

Tầm mắt của Milk dừng trên chiếc túi LV của cô ta, phụ nữ nhìn phụ nữ, tuyệt đối không có thương thức, chỉ có ghen tị, ghen tị, và ghen tị... Cho nên, sắc mặt của Milk, đủ loại sắc thái.

Kiều Tịch Hoàn bỗng nhiên mở miệng: “Milk, giao cho cô một nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì?” Milk nghi ngờ hỏi.

Kiều Tịch Hoàn khẽ nói bên tai cô, đầu tiên Milk cảm thấy buồn bực, nhưng sau đó càng lúc càng hưng phấn, đợi Kiều Tịch Hoàn đặn dò xong, cô hít sâu một hơi, tựa hồ điều chỉnh lại cảm xúc của mình, một lúc lâu sau, cô ấy mới nói với Kiều Tịch Hoàn:

“Xem tôi.”

Sau đó cô ấy nghênh ngang đến trước mặt người phụ nữ kia.

Đôi mắt Kiều Tịch Hoàn căng thẳng, cô nói với những người còn lại: “Chúng ta lên xe chờ Milk.”

Mọi người trở lại bên trong xe, sau đó nhìn biểu hiện kì quái của Milk.

Milk ngừng lại cách Sở Huân không xa, bất thành linh gãi tóc của mình loạn lên, trên mặt hiện lên vẻ bi thương rõ ràng, cô đi nhanh tiến tới, lôi kéo túi của Sở Huân, vừa nói:

“Cô, cái đồ tiện nhân, đều tại cô, tại cô dụ dỗ chồng của tôi, bây giờ hại chồng của tôi không về nhà, tôi muốn đánh chết cô...”

Sở Huân bị hành động bất ngờ của cô ta làm hoảng sợ, nửa ngày sau mới phản ứng kịp, đẩy Milk ra, vội vàng giải thích nói: “Cô à, có phải cô nhận sai người rồi không, tôi không có dụ dỗ chồng của cô.”

“Sao tôi có thể nhận sai người? Cho dù cô có hóa thành tro tôi cũng nhận ra cô! Bây giờ chồng của tôi ở chỗ của cô, không chịu về nhà, tôi sinh cho anh ta hai đứa con anh ta cũng không về thăm, tôi muốn đồng quy vô tận với cô.” Nói xong, Milk bắt đầu nắm lấy tóc của Sở Huân.

Sở Huân trước giờ chưa gặp qua tình cảm thế này, tính cách rất ngại ngùng, hướng nội, cả người nhất thời có phần choáng váng, miệng không ngừng nói:

“Tôi không có, tôi thật sự không có, cô nhất định nhận lầm người rồi, nhận lầm người rồi...”

Lúc này, ở cửa lớn của khách sạn, có rất đông người tụ tập.

Người Trung Quốc luôn luôn thích xem náo nhiệt, lại còn thích xem những tình cảnh náo nhiệt như thế này.

Cho nên, thoáng chốc đã có không ít người đứng bên cạnh chỉ trỏ, dĩ nhiên nhắm vào nhiều nhất, chính là Sở Huân, mắng cô không biết xấu hổ, dụ dỗ đàn ông có vợ.

Sở Huân bị người ta mắng vô cùng tủi thân, lại không ngừng bị người phụ nữ điên này lôi kéo, quần áo, đầu tóc đều rối loạn, dáng dấp thiên kim tiểu thư ban nãy của cô, bây giờ không còn lại gì nữa, trông chẳng khác gì người điên, bực tức nói không nên lời, nước mắt không nhịn được rơi xuống...

“Cô giữ người, dụ dỗ chồng của tôi, bây giờ cô còn muốn khóc?! Thì ra cô là đồ không biết xấu hổ, làm những chuyện này, cô không sợ thiên lôi sẽ đánh cô sao? Mẹ cô biết không? Mẹ cô dung túng cô như vậy? Mẹ cô cũng vậy, đồ tiện nhân, đồ kỹ nữ...”

“Đừng nói nữa! Cô rốt cuộc là ai, tôi căn bản không biết cô!” Sở Huân liều mạng đẩy Milk ra, một người đáng vẻ vốn dịu dàng, nhưng cũng bị bức đến nóng nảy, không chút hình tượng bắt đầu phản kháng.

“Các người nhìn đi, các người nhìn đi, loại phụ nữ này nói làm là làm ngay, cô còn muốn chối nữa sao, cô nghĩ rằng tôi là chó sao? Ra đường gặp người khác liền cắn người?! Tôi nói cho cô biết, làm tiểu tam mãi mãi không có kết cục tốt.” Milk không chỉ mắng, mà còn kích động quần chúng.

Người vây xem càng lúc càng khinh bỉ Sở Huân, lời nói càng thêm khó nghe.

“Tôi làm tiểu tam hồi nào há?!” Sở Huân nhin không được thét chói tai.

Có bao giờ cô bị mất mặt như thế?

Cô thật sự đã gặp tà rồi, cho nên hôm nay mới gặp phải người như thế!

“Chính cô tự mình hiểu lấy.” Milk nói

“Tôi, tôi...” Sở Huân nhìn người vây xem ngày càng nhiều, cả buổi cũng nói không nên lời, nước mắt cũng càng ngày càng nhiều, trên mặt càng thêm lúng túng.

“Tiện nhân!” Milk thừa dịp Sở Huân không đề ý, tát một cái lên mặt cô ta.

Sở Huân chưa bao giờ bị người ta đánh, ôm mặt mình, sụp đổ giờ tay lên muốn đánh lại, cả người đã nhấn nạy đến cực điểm.

“Còn muốn đánh tôi? Cô còn muốn đánh tôi sao?!” Milk cảm thấy vô cùng ủy khuất, khóc lớn nói: “Bây giờ làm tiểu tam còn có thể đứng lý hợp tình như vậy, làm sao tôi có thể sống tiếp đây?”

Trong những người vây xem, có một bà lão, vội vàng xông lên chắn ở trước mặt Milk: “Cô làm gì? Còn muốn đánh người sao? Người không đứng đắn thì luôn thích làm việc xấu! Nếu hôm nay cô dám đánh cô ấy, thì đánh bà già này trước đi, dù sao bà già này đã già rồi, cũng không sống được bao lâu nữa, không chừng một cái tát này cũng tiễn tôi đi qua thế giới bên kia luôn.”

Giọng điệu mang theo uy hiếp rõ ràng.

Sờ Huân giờ tay lên, nhưng không dám đánh, cả người tức giận đến phát run: “Tôi, tôi...”

Cô nhìn đám người xung quanh, nhìn những ánh mắt không thân thiện, hoảng loạn nói không nên lời, căn môi, hung hăng đẩy đám người, chạy vào trong khách sạn.

Milk đạt được mục đích, âm thầm cười, tiếp tục đáng thương tội nghiệp cảm ơn quần chúng, mới cảm thấy hài lòng, đợi mọi người xung quanh tản đi, cô mới trở lại xe, trên mặt hiện lên nụ cười đắc ý, có chỗ nào còn giống bộ dáng của cô vợ bị bỏ chứ.

Milk vừa ngồi xuống, Doãn Tường đã reu reo nói: “Milk, cô nên gia nhập làng giải trí đi, khả năng biểu diễn thuộc loại hạng nhất nha.”

“Cậu cho rằng chị đây không muốn sao? Bởi vì chị đây không có năng lực bám lấy Phó Bác Văn, nếu như có thể chị cũng có thể là Trình Văn Hạ* kế tiếp.” Milk dương dương tự đắc nói.

“Cắt.” Doãn Tường không đồng ý nói: “Đừng làm bản thân tượng nữ của tôi.”

“Trình Văn Hạ là nữ thần của cậu?”

“Có ý kiến?”

“Đương nhiên không có.” Milk chải lại tóc lộn xộn của mình, bỗng nhiên quay đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn, vừa rồi Kiều Tịch Hoàn bảo cô làm thế, nhưng chưa nói lý do vì sao, cô nhìn không được hỏi: “Tổ trưởng Kiều, người phụ nữ ban nãy có thù oán với chị sao?”

“Không có.” Kiều Tịch Hoàn cũng không có biểu cảm gì đặc biệt.

Ba người trên xe trong nháy mắt hóa đá.

Tổ trưởng Kiều... Muốn tìm niềm vui?!

“Cô ta là bạn gái của Tề Lăng Phong, họp đồng bàn không thành, thì ăn miếng trả miếng một chút, thế thôi.” Kiều Tịch Hoàn không chút để ý nói.

Chỉ thế thôi sao?!

Người phụ nữ ban nãy rõ ràng đã kích động đến muốn tự sát?

Sau này còn ai dám đắc tội với tổ trưởng Kiều nữa?

“Không sai.” Milk đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, nói: “Bạn gái của Tề Lăng Phong không phải là Hoắc Tiểu Khê sao? Cho dù Hoắc Tiểu Khê đã mất, nhưng mà chỉ mới mấy tháng, sao Tề Lăng Phong có thể vui vẻ với người mới được, anh ta yêu Hoắc Tiểu Khê như thế.”

Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười châm chọc, không muốn nói thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 16: Chương 4.3

Mỗi lần tên Tề Lăng Phong và Hoắc Tiểu Khê đặt chung một chỗ, cô sẽ cảm thấy sỉ nhục, một người đã hủy hoại cuộc sống của cô, khiến cô thấy ghê tởm vô cùng!

Những người khác thấy Kiều Tịch Hoàn không nói, bọn họ đã lấn lộn trên thương trường không phải 1, 2 ngày nên cũng thức thời ngậm miệng.

...

Kiều Tịch Hoàn bảo Doãn Tường và Milk về công ty, còn mình với Võ Đại trở lại nhà của cô ấy.

Cô vẫn mua thuốc cho Võ Đại còn mình thì nằm trên sofa xem tivi, nhìn một chút cũng không có hứng thú trên đời.

“Cô không đi làm sao?” Võ Đại mở một lon bia đưa cho Kiều Tịch Hoàn, rồi tự mình mở một lon.

Kiều Tịch Hoàn trở mình uống một ngụm, sau đó trở mình lật qua lật lại: “Không muốn đi.”

“Ừ.” Võ Đại cũng không hỏi nhiều.

“Giữa trưa có cơm ăn không?”

“Một mình thường ăn tương đối đơn giản, cô muốn ăn gì?”

“Tôi ăn cái gì cũng được.” Kiều Tịch Hoàn cũng không bắt bẻ, chính xác mà nói cô không có khẩu vị.

Bây giờ cô không muốn đến công ty, chỉ muốn tìm chỗ yên tĩnh một lát.

“Tề Lăng Phong có quan hệ gì với cô sao?” Võ Đại ngồi cạnh, thuận miệng hỏi.

Đôi mắt Kiều Tịch Hoàn giật giật, khóe miệng mỉm cười hỏi: “Rất rõ ràng sao?”

“Chỉ là nghĩ đến lúc ở trong tù, cô vẫn luôn giữ tờ báo đó mà thôi.”

“Ồ, có chút quan hệ, nhưng mà nói ra cô cũng không tin, tôi không muốn lãng phí thời gian.” Kiều Tịch Hoàn không có phòng bị Võ Đại, cô vẫn theo thói quen tin tưởng một người, mặc dù biết kiếp trước kết cục rất thảm nhưng không hiểu sao vẫn không rút được bài học kinh nghiệm.

Cô nghĩ nếu có một ngày cô bị bạn bè bán đứng cũng là đáng đời!

Võ Đại cũng không hỏi nhiều, cô ấy vốn không phải là người nhiều lời.

Hai người lẳng lặng đợi ở trong phòng một lát, sau đó ăn cơm trưa một cách qua loa.

Bữa cơm trưa rất đơn giản, đơn giản chỉ có món sủi cào lấy từ trong tủ lạnh ra hâm lại mà thôi.

Cô rất hối hận vì đã nói với Võ Đại một câu: ‘Sao cũng được.’

Quả nhiên, rất tùy ý.

Lúc xế chiều Cổ Nguyên chủ động gọi điện thoại tới cho cô.

Cổ Nguyên rất ít khi liên hệ với ai, ngoại trừ công việc anh chỉ liên lạc với Hoắc Tiểu Khê và Điều Bối Dịch, hiện tại có phải cô có thể cho rằng anh đã đặt cô trên vị trí ban đầu rồi không?

Tâm tình tốt hơn, cô nhận điện thoại: “Cổ Nguyên.”

“Cô có thời gian không?”

“Buổi chiều ông nội của tôi có hẹn đánh mạt chược, nhưng mà thành viên cố định có một ông cụ đột nhiên bị trúng gió, thiếu mất một người, tôi đã giúp cô hẹn rồi.”

“Ở đâu?”

“Nhà tôi...”

“Tôi lập tức tới ngay.” Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại.

Cổ Nguyên mỉm cười, anh có nói địa chỉ nhà của anh rồi à ?!

Kiều Tịch Hoàn đối với bạn bè, rất đặc biệt tin tưởng, cho nên trước giờ không phòng bị nhiều, cho nên cô không hề tỏ ra né tránh trước mặt anh. Cho nên, cô xoay người, cầm lấy túi của mình, nói với Võ Đại: “Tôi đi trước có việc, tôi sẽ gọi điện cho cô.”

“Ừ.” Võ Đại gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn gọi một chiếc taxi đến biệt thự nhà họ Cổ.

Biệt thự nhà họ Cổ tọa lạc trong khu biệt thự tắc đất như tắc vàng xa hoa, tòa nhà có 3 tầng được trang trí theo phong cách cổ, bên trong được bài trí những món đồ cổ có giá trị liên thành, nếu so với phòng khách của nhà họ Cổ, quả thực quá khác biệt.

Kiều Tịch Hoàn ấn chuông cửa, người hầu mở cửa, nhiệt tình tiếp đón, mời cô đi vào.

Cổ Nguyên thấy cô vào, nói thầm bên tai cô: “Ông nội tôi đánh bài hay chơi xấu lắm, cô đề phòng một chút.”

“Yên tâm.” Kiều Tịch Hoàn ra hiệu ánh mắt cho Cổ Nguyên.

Cổ Nguyên dẫn Kiều Tịch Hoàn vào vườn hoa sau phía bên ngoài phòng đánh mạt chược, phong cảnh ở vườn hoa rất đẹp, bên trong phòng có mùi đàn hương và mùi trà nhàn nhạt, ông cụ này càng ngày càng tiêu dao rồi!

“Tiểu Nguyên, mau đưa bạn gái của cháu lại đây, ba thiếu một.” Cổ Văn Sơn hơn 70 tuổi để râu dài, đeo mắt kính lão thật dày, kính mắt đặt trên mũi, nhìn qua rất ra dáng người học vấn.

“Đã nói không phải là bạn gái, chỉ là bạn thôi.” Cổ Nguyên phản bác nói, giọng điệu rất nghiêm túc nhưng trên mặt lại hơi đỏ.

Cổ Văn Sơn giả vờ không nghe: “Bạn gái nhỏ, mau tới đây, mọi người đang chờ cháu đấy.”

“Dạ, ông nội.” Kiều Tịch Hoàn cũng không làm gì, bỏ túi xuống, thành thạo ngồi xuống vị trí bên cạnh ông.

Bốn người ngồi xung quanh bàn, thương lượng quy tắc đánh bài.

Cổ Nguyên đứng đợi một bên, châm trà, rót nước, bộ dạng rất giống nàng dâu nhỏ.

Trong khoảnh khắc như vậy, Kiều Tịch Hoàn có cảm giác được về thời gian trước.

Khi còn học trung học, Hoắc Tiểu Khê thường chạy đến nhà Cổ Nguyên chơi, ông nội Cổ rất thích Hoắc Tiểu Khê, cảm thấy cô thông minh, hoạt bát, một chút cũng không giống cháu nội ông. Hơn nữa ông rất ham chơi, có khoảng thời gian ông rất thích chơi điện tử, thế là Hoắc Tiểu Khê cùng chơi điện tử với ông, cũng không biết từ lúc nào, quan hệ của hai người trở nên rất tốt, lúc đi học ở Pháp, ông nội Cổ còn gọi điện hỏi cô khi nào thì về, ông lại phát hiện ra trò mới muốn Hoắc Tiểu Khê cùng chơi với ông...

Mũi cô hơi chua sót, khoe miệng cong lên nụ cười âm thầm, thời điểm Hoắc Tiểu Khê chết, có lẽ ông nội Cổ rất đau lòng?

Trên bàn đang chơi rất hừng hực khí thế.

Kiều Tịch Hoàn ngồi ở cửa trên* của Cổ Văn Sơn, cố ý đánh bài để đối phương chạm vào, nhưng mỗi bàn ông đều không chạm được lá bài mình muốn, vừa đánh vừa lải nhải, thi thoảng cũng chơi xấu, đều bị Kiều Tịch Hoàn bác bỏ hoàn toàn, câu cửa miệng của cô là:

“Trên bàn mạt chược không có cha con.”

Cứ vậy, vài bàn, ông nội Cổ thua rất thê thảm.

Ông nội Cổ sau khi đánh thua, đã thua sạch tiền trong túi, bèn gọi Cổ Nguyên: “Đưa ít tiền cho ông.”

“Cháu lấy tiền ở đâu?” Cổ Nguyên sống chết cũng không chịu đi lấy.

Đây là kế sách của Cổ Nguyên và Kiều Tịch Hoàn.

Hai người bày mưu như thế này, hôm nay phải khiến ông nội Cổ thua sạch tiền sau đó lợi dụng sở thích đánh mạt chược của ông mà bắt ông kí khế ước.

“Ông nuôi cháu lớn, cháu cho ông ít tiền để đánh mạt chược cũng không được sao?!” Cổ Văn Sơn tức giận nói.

“Có thể, trừ phi ông đáp ứng với cháu thứ bảy tuần này phải tham gia buổi giám định đồ cổ.”

“Cháu, đồ ranh con, dám uy hiếp ông?” Cổ Văn Sơn bốc hỏa.

“Ông nội không đồng ý, cháu cũng hết cách, kết cục của ván mạt chược này cứ kết thúc như vậy đi, đúng lúc hai vị khách của ông thắng tiền có thể mua đồ ăn bồi bổ thân thể.” Cổ Nguyên cố ý nói.

“Không được!” Cổ Văn Sơn làm sao chịu được người khác thắng tiền, trong khi mình lại thua nên vội vàng nói: “Ông đồng ý, mang tiền lại đây.”

“Đợi chút.” Cổ Nguyên đem khế ước đã chuẩn bị xong đưa cho ông: “Ký tên vào đây.”

“Đồ ranh con.” Cổ Văn Sơn mắng như vẫn ký tên vào.

Kiều Tịch Hoàn liếc mắt nhìn Cổ Nguyên một cái sau đó cùng cười ẩn ý.

Sợ ông cụ trở mặt, nên kế tiếp, Kiều Tịch Hoàn đánh bài để ông có thể lật được bài mình muốn, ông chạm bài, ăn bài, hô bài, đùa đến ông cười vui vẻ mặt mày nở hoa, đại thắng ba nhà, tâm tình rất tốt.

Sau khi ván bài kết thúc, Kiều Tịch Hoàn chuẩn bị ra về thì Cổ Văn Sơn gọi cô: “Cháu đợi chút.”

“Cái này cho cháu.” Ông chia một nửa tiền thắng được cho Kiều Tịch Hoàn.

“Sao ạ?” Kiều Tịch Hoàn nhìn ông.

“Đừng nghĩ ông cũng hồ đồ như hai lão già kia, cháu cố gắng nhường cho ông thắng, ông đều nhìn thấy. Đây là công lao của cháu.” Cổ Văn Sơn đem tiền đưa cho Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn do dự một chút rồi tiếp nhận: “Cảm ơn ông nội.”

“Cảm ơn cái gì, sau này đến đây chơi nhiều một chút, từ khi Tiểu Khê...” Cổ Văn Sơn im lặng: “Dù sao, con với Tiểu Nguyên sau này thường về nhà chơi nhiều hơn là được.”

“Đạ được.” Kiều Tịch Hoàn vội vàng gật đầu.

Cái mũi bỗng nhiên đau xót, trong lòng cảm thấy cảm động nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 17: Chương 4.4

Cổ Nguyên đưa Kiều Tịch Hoàn rời khỏi, hai người ngồi bên trong xe, bỗng nhiên có phần im lặng.

Trong ấn tượng của Cổ Nguyên, Kiều Tịch Hoàn không phải mẫu người thích im lặng, với hiểu biết của anh, sau khi chuyện hôm nay thành công, cô nhất định rất vui vẻ, nhưng không ngờ cô gái này lại ngồi bên tay lái phụ của anh, im ắng giống như không khí.

Anh nhú mày, tựa hồ không chịu được khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn như thế, nhin không được mở miệng nói: “Tại sao lại không nói chuyện?”

“Không muốn nói.” Kiều Tịch Hoàn vẫn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cô thật sự không phải là người đa sầu đa cảm, kiếp trước cô sống không tìm không phôi, bất kể là yêu một người hay hận một người cũng được, vẫn luôn gọn gàng dứt khoát, tuyệt đối không giống như bây giờ, trong đầu chứa đầy những chuyện, những hình ảnh, cảm xúc mà bản thân nói không nên lời.

Cô thật sự cảm thấy bức tức thay cho kiếp trước của mình, không cam lòng, nhưng cũng rất đau lòng.

Những người từng tốt với cô, khoảnh khắc biết tin cô đã chết, họ sẽ cảm thấy như thế nào?

Trước đây cô sẽ không suy nghĩ cho người khác, nhưng hiện nay cô lại cảm thấy khó chịu!

Cảm xúc ưu thương trên mặt, thật sự rất rõ ràng!

“Cô muốn ông nội tôi tổ chức buổi giám định đồ cổ, thật ra có mục đích gì?” Cổ Nguyên chủ động tìm đề tài.

Xem như anh bị coi thường đi!

Như rất nhiều năm trước đối với Hoắc Tiểu Khê.

Người phụ nữ đó ác độc hơn cô gấp trăm nghìn lần, nhưng anh lại xem cô ấy như ‘mối tình đầu’

Cho nên khi nhìn thấy đáng vẻ ưu thương của cô, khiến anh không nhịn được muốn che chở.

Che chở sao?!

Trong phút chốc, anh bị từ ngữ đó của bản thân làm cho giật mình!

Chính anh cũng không rõ bắt đầu từ lúc nào, anh muốn quan tâm cảm giác của một người, sợ cô bị tổn thương, dù chỉ là một chút.

“Muốn bàn một cuộc làm ăn.” Kiều Tịch Hoàn bất mãn nói.

Cô không cần phải nói dối Cổ Nguyên.

Đôi mắt anh hiện lên tia hiểu rõ.

Cô gái này! Thật sự quá thực tế!

“Cô muốn tôi giúp cô chuyện gì?” Cổ Nguyên hỏi cô.

Không thể thoát khỏi cảm xúc trong lòng nhưng cũng không thể chấp nhận một cách thanh thản.

Thời gian trước, vì Kiều Tịch Hoàn anh gần như thức trắng đêm, vì quá chăm chỉ.

Đến bây giờ, tất cả đều thuận theo tự nhiên, không cố gắng bài xích, cũng không chủ động theo đuổi, cuộc sống của anh vốn là như thế, như năm đó khi anh biết Hoắc Tiểu Khê đã có người đàn ông khác, tâm tình anh cũng thay đổi.

Mặc dù hơi đau đớn, nhưng cũng không đến nỗi, quá khó để chịu đựng.

“Đưa cho tôi hai tấm thẻ VIP là được.”

“Ừ, ngày mai tôi sẽ gửi cho cô.”

“Còn nữa, nếu như Tề Lăng Phong muốn có, tuyệt đối không cho.” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng nói.

“Vì sao?”

“Không thích nhìn thấy người đàn ông đó, tôi sợ sẽ làm bản mặt của mình.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Cổ Nguyên cong khóe môi...

Hoắc Tiểu Khê đã từng yêu Tề Lăng Phong như vậy, yêu như thế...

Mà hiện nay... Trên đời này, có lẽ có hai người ghét Tề Lăng Phong, chính là anh và cô!

“Quyết định thời gian khi nào?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

“Thứ bảy.”

“Nhanh như vậy sao?” Kiều Tịch Hoàn nhìn anh: “Là ngày kia.”

“Ừ, mọi thứ đã được chuẩn bị tốt, chỉ còn chờ ông nội của tôi gật đầu.” Cổ Nguyên nói.

“Ừ.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“Đi đâu?” Cổ Nguyên hỏi.

“Đến cao ốc Cổ thị.”

“Bây giờ đã hơn 6 giờ rồi.”

“Ừ, tôi tăng ca.” Kiều Tịch Hoàn nhàn nhạt nói.

Cổ Nguyên chuyển tay lái, đi theo hướng cao ốc Cổ thị.

Kiều Tịch Hoàn cầm điện thoại gọi: “A Miêu, thông báo với tất cả mọi người 7 giờ đến công ty họp, tôi có chuyện muốn nói.”

“Được.” Bên kia không có nghi vấn, chỉ trả lời một cách sáng khoái.

“Không ăn cơm sao?” Cổ Nguyên hỏi.

“Ừ.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Thời điểm có chuyện, cũng không có khẩu vị để ăn.

Cổ Nguyên giật giật môi, cuối cùng vẫn nuốt lại câu nói: “Hay là cùng nhau ăn cơm đi rồi hãy tăng ca.”

Anh đưa Kiều Tịch Hoàn trở về cao ốc Cổ thị, nhìn cô đi vào trong mới chậm rãi rời đi.

Xe chạy vòng vòng trên đường phố Thượng Hải, hình như lúc này không có mục tiêu, chỉ dựa vào cảm giác mà đi về phía trước, khi xe đến đích, trước mặt đã là nghĩa trang.

Anh từ trên xe bước xuống, đi vào nghĩa trang, dừng bước trước một mộ bia.

Trên mộ bia có bức ảnh chụp trắng đen, người con gái trong hình còn rất trẻ tuổi, cười hết sức sáng lạn.

Nụ cười của Hoắc Tiểu Khê luôn có sức hút, mỗi lần tâm trạng không tốt chỉ cần nhìn thấy nụ cười ấy, sẽ vui đi rất nhiều, thậm chí vài năm Hoắc Tiểu Khê đi Pháp, anh cũng đem ảnh lúc tốt nghiệp của cô đóng khung lại, thời điểm tâm trạng không tốt, lại lấy ra xem...

Nhìn một chút.

Nhìn đến lòng cảm thấy khó chịu.

Anh đặt mông ngồi ở trước mộ của Hoắc Tiểu Khê, lẳng lặng nói: “Có một người con gái rất giống em, nhưng cô ấy không phải là em, bởi vì cô ấy không yêu Tề Lăng Phong. Không biết vì sao, có khoảnh khắc anh cảm thấy rất được an ủi, bởi vì cuối cùng không phải chỉ có mình anh chán ghét Tề Lăng Phong. Kỳ thật, một mình anh, cô đơn đã lâu lắm rồi, lâu đến nỗi không biết giải phóng cảm xúc của mình như thế nào nữa, cuộc sống mỗi ngày thật vô vị.”

“Tiểu Khê, nếu như anh nói anh thích người con gái ấy, làm sao bây giờ?” Cổ Nguyên nở nụ cười, có phần chua xót nói: “Cổ Nguyên, anh có thể khá lên một chút không? Đừng thích người phụ nữ của người khác.”

Đúng vậy a!

Lúc nào cũng thích người phụ nữ của người khác.

Bao giờ cũng thích Hoắc Tiểu Khê, và những người con gái có đặc điểm tương tự em, lúc nào cũng không thoát khỏi lốc xoáy của em!

“Thượng đế đôi khi đối xử với anh không tốt lắm, em có cảm thấy vậy không, Tiểu Khê?” Cổ Nguyên hỏi cô.

Mãi mãi không có đáp án nữa rồi!

Anh nhìn mặt trời đã xuống núi, sau đó lẳng lặng ở đây, lẳng lặng ngồi một lúc...

...

Kiều Tịch Hoàn trở lại cao ốc Cổ thị.

10 phút sau, mọi người trong tổ hạng mục đều xuất hiện trong phòng họp.

Kiều Tịch Hoàn không nói nhiều lời vô nghĩa mà đi thẳng vào vấn đề: “Thời gian này, mọi người hẳn cảm thấy rất mệt với hạng mục, suy nghĩ rất nhiều biện pháp, phương án sửa chữa nhiều lần nhưng vẫn không đạt hiệu quả. Hôm nay, tôi, Milk, Doãn Tường đã đi gặp James tiên sinh nhưng kết quả không như ý muốn. Cho nên muốn giật miếng thịt từ trong miệng người khác không phải là chuyện dễ dàng, vì vậy tôi hy vọng mọi người không cảm thấy sa sút tinh thần, tôi không nói không phía trước, mà tất cả chỉ có Yes.”

“Vâng.” Những người khác vội vàng phụ họa.

“Không có cách nào đánh chính diện, tình huống của James tiên sinh, chúng ta cần tìm người thứ ba tiến hành đột phá. Trước mắt chúng ta đã biết, Tề Lăng Phong vẫn chưa bàn bạc ổn thỏa với bên cục dự án, nhưng với tiến độ hiện nay, việc bàn thành công cũng không phải khó khăn. Vì thế, trước khi Tề Lăng Phong chưa có tiến triển gì, chúng ta phải đi trước anh ta một bước.”

“Chúng ta nên làm như thế nào?” Doãn Tường vội vàng hỏi.

“Ngày mai tôi sẽ mời cục trưởng cục quy hoạch tham gia buổi giám định đồ cổ, đến lúc đó sẽ nhân cơ hội để tạo quan hệ với ông ta. Doãn Tường, anh phụ trách nghe ngóng tin tức từ người của cục quy hoạch, nếu Tề Lăng Phong và người của cục quy hoạch có động tĩnh gì phải lập tức báo cho tôi biết. Âu Dương và A Miêu, hai người phụ trách điều tra dự án khai phá giữa khu bảo tồn, và khu sinh thái, tìm thêm những dự án khai phá của các khu bảo tồn khác, tìm ra sơ hở cung cấp sự thật mới có thể bàn điều kiện với người của cục quy hoạch.”

“Còn tôi thì sao?” Milk hỏi.

“Cô chỉ cần bồi dưỡng thân thể cho tốt, đến lúc đó khi mở cuộc họp với người của cục quy hoạch, không được say rượu đến bất tỉnh là được.”

“À, được.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn đồng hồ: “Con người của tôi làm việc đều có mục đích nhất định, cho nên sẽ không ăn mừng giữa đường. Đêm nay tôi sẽ không mời mọi người ăn cơm. Đợi sau khi hạng mục thành công, nên chúc mừng như thế nào thì chúc mừng. Tan họp.”

Tiếng nói vừa dứt, Kiều Tịch Hoàn rời đi trước.

Khi làm việc, cô rất nghiêm túc.

Những người khác dường như đã quen với tính cách của Kiều Tịch Hoàn, tùm năm tùm ba kéo nhau rời khỏi.

Cô tựa vào trên ghế làm việc, suy nghĩ một số chuyện.

Kiếp trước, cô cũng không lo lắng khi tiếp nhận một vài hạng mục, có những cái khó giải quyết cũng có những cái rất dễ dàng, bởi vì kiếp trước có Tề Lăng Phong ở bên cạnh còn hiện nay cô chỉ chiến đấu một mình.

Không những như thế, người bây giờ mà cô phải đối phó chính là người đã từng cùng cô kề vai sát cánh Tề Lăng Phong.

Năng lực của Tề Lăng Phong đến đâu, cô cười chua xót, cô thực sự không biết.

Không nói đến những sức mạnh mà anh ta che giấu ở sau lưng, cho dù không có, cô cũng chưa từng cố gắng chú ý, đầy đủ mọi thứ, tuy rằng bọn họ đều cùng nhau thảo luận, nhưng Tề Lăng Phong luôn đặt mình vào vị trí giúp đỡ công việc cho cô, không bao giờ bộc lộ tài năng, lúc nào cũng âm thầm ở bên cạnh cô, cô từng cảm thấy anh không thích hợp tồn tại trong giới thượng trường, bởi vì anh quá ôn hòa.

Nhưng bây giờ thì sao?!

Câu nói kia quả nhiên không sai, chó cắn người sẽ không sửa!

Lúc cô thu dọn xong đồ đạc của mình thì thời gian cũng không còn sớm.

Cô đi vào thang máy, xuống lầu.

Đi ra khỏi cao ốc Cổ thị.

Bước chân cô đột nhiên dừng lại, cô nhìn chiếc Ferrari màu đỏ cách đó không xa, đó là xe của Diệp Mị, cô đã từng ngồi nên cũng không cảm thấy xa lạ, nhưng điều kinh ngạc là Cố Tử Hàn lại ngồi vào trong xe.

Đã thế này, Cố Tử Hàn không có xe, cần Diệp Mị đưa?!

Thì ra, bản lĩnh của Cố Tử Hàn thật lớn.

Cô cầm điện thoại lên, chụp mấy tấm hình.

Chuyện tốt như thế này, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy?!

Tâm tình tốt hơn, cô bỏ điện thoại vào trong túi xách rồi đi về hướng khác.

Chỉ là, không biết Ngôn Hân Đồng nhìn thấy cảnh tượng này, sẽ như thế nào?

Hắn là sẽ tức giận muốn chết!

Cô không phải là một người thích xem náo nhiệt, cũng không có nhiều thời gian như thế, nhưng bây giờ không hiểu sao cô lại muốn nhìn thấy nét mặt méo mó của cô ta, cho nên cô rất tiêu sái đi vào một tiệm net, thông qua một email nặc danh gửi đến địa chỉ email của Ngôn Hân Đồng.

Chỉ ít, mấy ngày nay cô vẫn chưa bàn được hợp đồng, thì gây phiền phức cho anh ta một chút, để tránh mấy ngày tới anh ta lại tới tìm cô gây phiền phức!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 18: Chương 5.1: Cuộc Chiến Giao Phong (Tt)

Buổi tối.

Kiều Tịch Hoàn trở về biệt thự nhà họ Cố.

Vừa đi vào, Kiều Tịch Hoàn đã nhìn thấy Ngôn Hân Đồng khóc sụt sùi ngồi ở phòng khách, bên cạnh là Tề Tuệ Phân, sắc mặt cũng không khá khảm cho lắm.

Kiều Tịch Hoàn dĩ nhiên biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngôn Hân Đồng nhất định đã nhìn thấy mấy tấm hình cô gửi, rồi khóc lóc kể lể với Tề Tuệ Phân, tâm tình hiện tại của bà chắc cũng không tốt bao nhiêu, con trai mình bại lộ hình ảnh như vậy, về tình về lý về công hay về tư đều phải dạy dỗ đằng hoàng, thế nhưng không có gọi cho Cố Tử Hàn, lúc này chắc điện thoại của anh ta đang tắt máy.

Kiều Tịch Hoàn giả vờ như không biết gì cả, tiêu sái đi vào cười hi hi với Tề Tuệ Phân: “Mẹ.”

“Tại sao trẻ thế này mới về?” Tâm tình bà không tốt nên giọng điệu cũng không tốt.

“Tăng ca ạ.”

“Tăng ca đến bây giờ?”

“Dạ.”

“Ăn cơm chưa?” Tề Tuệ Phân hỏi.

“Vẫn chưa.”

“Chị Trương.” Tề Tuệ Phân vẫn có phong thái của bà chủ một nhà, gọi người hầu: “Mau làm cơm tối cho đại thiếu phu nhân.”

“Dạ, phu nhân.” Chị Trương cung kính nói.

Kiều Tịch Hoàn cũng thuận thế ngồi ở trên sofa, quay đầu nhìn Ngôn Hân Đồng, kinh ngạc hỏi: “Em dâu làm sao vậy, sao mắt lại đỏ cả rồi.”

“Không có gì.” Tề Tuệ Phân nghiêm mặt với với Ngôn Hân Đồng: “Con về phòng trước đi.”

“Nhưng mà mẹ, Từ Hàn...”

“Mẹ biết cách dạy con mẹ như thế nào, con cứ về phòng trước...” Tề Tuệ Phân nói bằng giọng uy tín.

Ngôn Hân Đồng hai mắt đầm lệ gạt đầu, cực kì tủi thân.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng cô ta, quan tâm hỏi: “Em dâu cãi nhau với Từ Hàn sao?”

“Nếu cãi nhau mẹ đâu cần phải hao tâm tổn sức như vậy.” Tề Tuệ Phân tức giận nói: “Thôi, cũng không có việc gì, con ăn cơm tối rồi nghỉ ngơi sớm một chút. Thật không biết phụ nữ đi làm để làm gì, ở nhà chờ đợi không được sao?”

Hùng hùm hỏ hỏ như vậy, Tề Tuệ Phân cũng đi lên lầu.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng của Tề Tuệ Phân.

Khóe miệng cô nhếch lên, ở nhà chờ đợi, kết cục sẽ giống như Ngôn Hân Đồng.

Cô đuổi người, xem TV một lát, ăn cơm người hầu làm xong thì đi lên lầu.

Cô theo quán tính đẩy phòng của Cố Từ Thần ra, chân còn chưa bước vào, bên trong đột nhiên truyền tới giọng nói u ám: “Ngủ ở phòng cách vách.”

Dọa cô nhảy dựng cả lên!

Cô tự an ủi, sau đó đóng cửa phòng thật mạnh, rồi trở về phòng nhỏ của mình.

Không biết có phải vì sống chung với Cố Từ Thần một khoảng thời gian hay không, đã quen với sinh hoạt của anh, chuyện đầu tiên khi cô về nhà là phải đi tắm, khi cô cầm lấy áo ngủ đẩy cửa thông giữa hai phòng bọn họ thì cánh cửa đã đóng chặt.

Kiều Tịch Hoàn tức giận đến muốn đánh người, nhưng vẫn buông xuôi.

Thời gian này rất nhạy cảm, cô không nên chọc giận Cố đại thiếu, nếu không trộm gà không được còn mất nắm thóc.

Cô cầm lấy quần áo, đi vào phòng tắm ở đầu cầu thang, tắm rửa xong đi ra thì nhìn thấy Cố Từ Hàn vội vội vàng vàng chạy về.

Kiều Tịch Hoàn nhìn dáng vẻ của anh ta, trong lòng cười thầm.

“Kiều Tịch Hoàn.” Cố Từ Hàn đột nhiên dừng bước lại.

Giờ phút này, tóc Kiều Tịch Hoàn chưa khô, thậm chí vẫn còn nhỏ nước, sắc mặt vì hơi nước của phòng tắm làm đỏ rực, nhìn qua khí sắc tốt vô cùng. Cô mặc chiếc đầm ngủ màu hồng nhạt, trông có vẻ thanh thuần, lại có phần quyến rũ.

“Có phải là cô?” Cố Từ Hàn nhíu mày.

“Anh muốn nói gì, Cố Từ Hàn?” Kiều Tịch Hoàn giả vờ vô tội.

“Đừng vờ ngờ ngẩn với tôi, tối hôm nay tôi đã nhìn thấy cô ở cửa cao ốc Cố thị.”

“Đúng không? Nhưng ngược lại tôi không nhìn thấy anh.” Kiều Tịch Hoàn sống chết cũng không thừa nhận.

“Cô có ý muốn đổi đầu với tôi phải không?” Cố Tử Hàn gần từng tiếng nói.

“Cố Tử Hàn, con mắt nào của anh tốt cuộc nhìn thấy tôi muốn đổi đầu với anh? Anh biết tôi thích anh còn không kịp, tại sao lại muốn đổi đầu với anh? Khiến tâm trạng của anh không tốt?” Kiều Tịch Hoàn nói bằng giọng rất thâm tình.

Năm đó, Kiều Tịch Hoàn thật sự yêu Cố Tử Hàn, yêu đến tê liệt tâm phế.

Ánh mắt Cố Tử Hàn căng thẳng, rõ ràng mang theo hoài nghi.

Hoài nghi thì hoài nghi đi, dù sao cô cũng chỉ nói đùa mà thôi.

Cô bình tĩnh lướt qua thân thể Cố Tử Hàn, chân đột nhiên dừng lại một chút.

Cố Tử Thần tại sao lại xuất hiện trên hành lang?

Với khoảng cách của bọn họ, những gì cô vừa nói, không phải anh đều nghe rõ ràng chứ?

Cô cắn môi nhìn Cố Tử Thần.

Sắc mặt anh vẫn không biến hóa, vẫn lạnh nhạt như cũ.

Nhưng chỉ nhìn cô, sau đó lại đẩy xe lăn xoay người rời đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn không được đuổi theo.

Cố Tử Hàn nhìn bóng lưng bọn họ một trước một sau, đôi mắt căng thẳng. Mím môi, điều chỉnh tốt cảm xúc, anh đi đến phòng của Tề Tuệ Phân và Cố Diệu, chuyện tối nay, anh chắc chắn là do Kiều Tịch Hoàn làm!

...

Kiều Tịch Hoàn lại bị Cố Tử Thần nhốt ngoài cửa phòng một lần nữa.

Kiều Tịch Hoàn cắn môi, trở lại trên cái giường nhỏ kia của mình.

Cố Tử Thần sẽ để ý sao?

Bất luận giữa họ có tình cảm hay không, nhưng bọn họ vẫn là vợ chồng.

Hành động của cô, rõ ràng đã vượt quá giới hạn hôn nhân cho phép rồi sao?

Thật là!

Cô càng ngày càng quan tâm đến tâm tư của anh ta làm gì? Cô vốn nghĩ rằng chờ sau khi lấy lại những gì mình muốn, sẽ phải mông chạy lấy người, cô tuyệt đối sẽ không mang theo bất kì lưu luyến gì...

Đúng vậy...

Hiện tại cô chỉ có trả thù.

Những chuyện khác, toàn bộ chỉ là mây khói!

Nghĩ như vậy, Kiều Tịch Hoàn chìm vào giấc ngủ.

....

Mà ở phòng cách vách ‘người nào đó’ cũng bị mất ngủ.

Anh chỉ bỗng nhiên hơi khát, muốn xuống lầu uống chén nước.

Hiện tại anh thậm chí không có nước uống, ngược lại trong lòng lại cảm thấy buồn phiền một cách khó hiểu.

Kiều Tịch Hoàn thích ai, có liên quan gì đến anh? Dù sao từ đầu đến cuối anh với cô cũng không phải vợ chồng chân chính...

Trước đây không phải, bây giờ không, sau này cũng không...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19: Chương 5.2

Buổi chiều hôm sau.

Cổ Nguyên gọi người đưa thiệp mời tới.

Kiều Tịch Hoàn cầm hai tấm thiệp bảo anh giao một tấm cho cục trưởng cục quy hoạch, tấm còn lại giao cho Cổ Diệu.

Mà cô đã nói trước với Cổ Nguyên, không có thiệp cũng được, cô cũng có thể đi vào trực tiếp.

Bây giờ, Cổ Nguyên ngoan ngoãn giống như con cừu nhỏ.

Thứ bảy. Buổi tối.

Buổi giám định và thưởng thức đồ cổ lớn nhất Thượng Hải.

Có thể đến tham gia buổi triển lãm lần này đều là những quý tộc nhân vật có tiếng ở Thượng Hải, hoặc là những quan lại quyền quý thích sưu tầm đồ cổ có chút tiếng tăm trong giới.

Kiều Tịch Hoàn và Cổ Diệu có mặt đầu tiên.

Cổ Diệu có thể nhận được một thiệp mời có phân lượng như vậy, hoàn toàn chưa chuẩn bị kịp, trên mặt không nén nổi vui mừng. Đương nhiên, trong khoảnh khắc ấy, càng thêm có thiện cảm với Kiều Tịch Hoàn!

Kỳ thật, những buổi giám định trước, Cổ Diệu cũng từng tham gia, nhưng hoàn toàn không có đãi ngộ khách quý như thế, phải biết rằng danh tiếng của Cổ Vân Sơn trong giới đồ cổ, không phải dùng từ là có thể diễn tả. Hơn nữa Cổ Vân Sơn tính tình rất cổ quái, bất luận bạn có bao nhiêu tiền, đứng trước mặt ông ta cũng không là gì cả, dù sao tiền ông nhiều nhưng tôi không bán đồ cổ cho ông, tiền ông nhiều thì nhiều, nhưng đồ cổ của ông, tôi không giám định đây!

Hừ, chính là một lão già rất tùy hứng!

Cổ Diệu được sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, dẫn đến vị trí dành cho khách quý cao cấp.

Kiều Tịch Hoàn đứng ở bên cạnh ông.

Mà ngồi ở bên cạnh Cổ Diệu chính là cục trưởng cục quy hoạch Trương Trung Hoa, Trương Trung Hoa nhìn Cổ Diệu với vẻ chủ động tiếp đón:

“Lão Cổ, lâu rồi không gặp.”

Cổ Diệu cũng nhiệt tình chào hỏi.

Cổ Diệu và Trương Trung Hoa cũng không thân nhau lắm, nhưng cũng không thể nói là không quen, Trương Trung Hoa không qua lại sổ sách với tập đoàn Cổ thị, cho nên quan hệ hai người cũng không tốt đẹp lắm, thi thoảng gặp nhau ở ngoài thì chào hỏi xã giao. Mà lúc này ông ta lại chủ động chào hỏi, khiến Cổ Diệu bỗng dưng cảm thấy tự hào.

Trước đó, Kiều Tịch Hoàn từng nói với ông, cô lấy danh nghĩa Cổ thị để tặng một tấm thiệp mời tặng cho Trương Trung Hoa, cũng nói với ông điểm quan trọng của hạng mục nằm trong tay Trương Trung Hoa, mục đích đến tham gia buổi giám định hôm nay chính là tạo mối quan hệ tốt với cục trưởng cục quy hoạch.

Cổ Diệu rất cuộc cũng hiểu được ý của Kiều Tịch Hoàn, cô đưa cho ông tấm thiệp này không phải để ông đến đây hưởng thụ, ngược lại là tới giao tiếp, đưa con dâu này càng lúc càng khôn khéo, tài giỏi, ngay cả ông cũng dám tính kế, nhưng ông không hề có chút phản cảm, ngược lại còn có phần thưởng thức.

Buổi giám định vừa mới bắt đầu, đưa ra vài món đồ cổ bảo bối từ thời tam quốc và thời triều Tần, giá trị lên thành. Dưới sự giảng giải của Cổ Vân Sơn, mọi người nghe đến say sưa ngon lành, dường như là có phúc lớn lắm mới được nhìn thấy. Kiều Tịch Hoàn nghe được một lát, cảm thấy không hứng thú, cô dồn sự chú ý sang Trương Trung Hoa.

Nhìn ra được, Trương Trung Hoa là một người mê đồ cổ điển hình, đối với mỗi món đồ cổ ông đều cảm thấy hứng thú, hơn nữa nét mặt cũng biến hóa, theo sự thay đổi của từng món.

Buổi giám định được quá nửa, Kiều Tịch Hoàn len lén rời khỏi khu khách quý, đến góc của Cổ Nguyên.

Cổ Nguyên hôm nay mặc một bộ tuxedo màu đen, âu phục màu trắng, đeo nơ con bướm, cả người anh tuấn, cao ngất, tư văn hữu lễ* nếu không phải anh hơi cứng nhắc, có lẽ là đối tượng ái mộ trong mơ của mấy cô gái

(*) Người có văn hóa, lịch sự.

Kiều Tịch Hoàn tự nhiên đứng ở bên cạnh anh.

Đêm nay Kiều Tịch Hoàn mặc bộ lễ phục dạ hội màu tím, xinh đẹp mà thanh nhã.

“Chiếc bình trà nhỏ, ông nội anh bày vào cuối buổi triển lãm, tôi có thể đặt mua nó không?” Kiều Tịch Hoàn đi thẳng vào vấn đề.

“Cô hỏi thay ai?” Cổ Nguyên tựa hồ rất hiểu tính cách của cô.

Thật ra, cũng không cần đi suy đoán, Cổ Nguyên chỉ dựa theo tính cách của Hoắc Tiểu Khê mà đối xử với Kiều Tịch Hoàn, nhưng mỗi lần đều ăn nhip với nhau.

“Tôi muốn.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Cổ Nguyên nhướn mày.

“Tặng người ta, đề bàn chuyện làm ăn.” Kiều Tịch Hoàn nhún vai, nói thẳng.

“Có lẽ cô có thể dựa vào khả năng đánh mặt chược của mình để thắng ông nội tôi.” Cổ Nguyên đề nghị.

“Tôi cũng nghĩ vậy. Ngày mai hẹn giúp tôi, tôi sẽ đến nhà anh.” Kiều Tịch Hoàn dùng Cổ Nguyên như một lễ đương nhiên.

Cổ Nguyên mấp máy môi, gật đầu.

Khi Kiều Tịch Hoàn chuẩn bị rời khỏi để trở về chỗ của mình, cô đột nhiên dừng bước: “Anh cảm thấy bây giờ tôi rất thực tế sao?”

“Thực tế.” Cổ Nguyên cũng không chút che giấu.

“Tôi cũng thấy vậy.” Kiều Tịch Hoàn ném lại một câu, rồi rời khỏi.

Cổ Nguyên nhìn bóng lưng của cô.

Thực tế giống Hoắc Tiểu Khê.

Rõ ràng không thích đồ cổ, bởi vì Hoắc Tiểu Khê nói những món đồ cổ này không có giá trị, trừ phi lấy ra để tuyên truyền thương mại, bằng không cô cũng không biết những thứ đồng nát sắt vụn này đặt trong nhà có cái gì đẹp, còn không bằng mua hai bó hoa, ít nhất trong phòng cũng tràn ngập mùi hoa.

Khóe miệng Cổ Nguyên nhếch lên, cả người cô toát mùi tiền như thế, tầm thường giống như những thương nhân khác, anh rốt cuộc thích cô ở điểm gì?

...

Kiều Tịch Hoàn đến bên cạnh Cổ Diệu.

Đến phân đoạn giám định, Cổ Văn Sơn chỉ giám định cho những vị khách quý.

Một vài người lấy ra món đồ cổ mà mình lấy làm tự hào, có người vui cũng có người buồn.

Toàn bộ buổi giám định diễn ra gần 4 giờ thì kết thúc hoàn toàn.

Sau khi tan cuộc, tất cả mọi người vẫn còn chưa thỏa mãn.

Lúc này đã hơn 11 giờ đêm.

Một đám ông già, không biết lấy ở đâu mà tinh thần tốt như vậy.

Kiều Tịch Hoàn theo Cổ Diệu rời khỏi, Trương Trung Hoa luôn cùng đi với 2 người bọn họ.

Khi hai bên chia tay thì Cổ Diệu đã lôi kéo Trương Trung Hoa: “Hiếm khi chúng ta thích đồ cổ như vậy, hôm nào cùng nhau ăn bữa cơm, có thể nói chuyện cho thỏa.”

“Đương nhiên có thể.” Trương Trung Hoa nói.

“Một lời đã định, đến lúc đó tôi sẽ để cho con dâu của tôi thay mặt tôi mời anh, anh không thể không nể mặt tôi đó.”

“Nói cái gì vậy, lão Cố anh mời tôi ăn cơm, cho dù tôi có việc bận cũng phải tới.”

“Haha, thời gian cũng không còn sớm, cục trưởng Trương, chúng tôi đưa ông về?”

“Không cần, xe của tôi đậu ở bên kia, lần sau gặp.” Trương Trung Hoa khoát tay.

Cố Diệu và Kiều Tịch Hoàn nhìn Trương Trung Hoa rời đi.

Toàn bộ quá trình, bọn họ cũng không nhắc một chữ đến hạng mục, lần đầu tiên không để đường đột như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 20: Chương 5-3: Cuộc Chiến Giao Phong (3)

“Cảm ơn ba.” Kiều Tịch Hoàn và Cố Diệu trở lại xe, bọn họ ngồi ở ghế sau, Kiều Tịch Hoàn cảm kích nói.

“Rèn sắt khi còn nóng, tối mai mời cục trưởng Trương ăn cơm.” Cố Diệu mặc dù thích đồ cổ nhưng vẫn đặt lợi ích thương nhân lên hàng đầu, nghiêm túc dặn dò nói.

Kiều Tịch Hoàn do dự một chút nói: “Trong buổi giám định ban nãy, con thấy cục trưởng Trương dường như rất có hứng thú với ấm trà mà ông cụ giới thiệu, con vừa tìm Cố Nguyên nói chuyện, xế chiều ngày mai sẽ đến thương lượng với ông cụ Cố để mua ấm trà ấy. Con sợ thời gian sẽ không kịp.”

“Con nắm chắc có thể mua được?” Cố Diệu hỏi.

“Không biết, nhưng con sẽ thử xem, chưa thử không biết kết quả như thế nào?” Kiều Tịch Hoàn cũng không dám cam đoan.

Cố Diệu im lặng một lát: “Con có tiền chưa?”

Kiều Tịch Hoàn ngẩn ra, lắc đầu.

“Ngày mai đến phòng tài vụ, ba bảo phòng tài vụ ứng một khoảng tiền để làm vốn cho hạng mục của con. Những chuyện như thế này con cần đề xuất sớm một chút.” Cố Diệu rộng rãi nói.

“Cảm ơn ba, con không suy nghĩ nhiều, con chỉ một lòng muốn giành được hạng mục.” Kiều Tịch Hoàn cười nói.

Cô không phải không có nghĩ đến, mà đang chờ Cố Diệu chủ động nói ra.

Chuyện đưa tay xin tiền, bất kể là số tiền lớn hay nhỏ, vẫn nên bị động thì tốt hơn.

Cả đoạn đường yên tĩnh trở về biệt thự nhà họ Cố.

Cố Diệu mệt mỏi, trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi.

Kiều Tịch Hoàn cũng đi theo trở lại phòng của mình.

Cô không đi quấy rầy Cố Tử Thần, cô nghĩ giờ mình cũng không có tinh lực để quấy rầy người đàn ông phiền toái đó!

Hạng mục lần này, cô không thể có chút sơ suất.

Buổi chiều ngày thứ hai, cô nhận được điện thoại của Cố Nguyên, rồi chạy thẳng đến biệt thự nhà họ Cố.

Ông nội Cố đã ngồi trên bàn mặt choker chờ cô, nhìn thấy cô xuất hiện thì cười tủm tỉm nói: “Bạn gái nhỏ, cháu muốn đồ cổ của ông sao?”

“Ông nội Cố có đồng ý bán cho cháu không?” Kiều Tịch Hoàn cũng cười rất ngọt ngào.

“Đánh thắng ông rồi nói, hôm nay ba đánh một.” Cố Văn Sơn cười, trong ánh mắt già nua ánh lên tia khôn khéo.

“Được, một lời đã định.”

Kiều Tịch Hoàn bắt đầu chơi bài.

Đánh mặt chược dựa vào vận may, kỹ thuật chỉ là một phương diện.

Mà hôm nay vận may của cô lại rất xui, bài mình muốn thì lại không sờ được, người ta cũng không đánh ra, đánh được một nửa thì thua không ít tiền bạc, đồ cổ cũng không nhìn thấy.

Cô cắn môi, càng về sau thì càng khẩn trương.

“Bạn gái nhỏ, mau ra bài đi.” Cổ Vân Sơn thúc giục.

Kiều Tịch Hoàn nhú mảy, đối phương muốn yêu kê, ông nội Cổ muốn bát điều, vậy ba điều an toàn sao?

Cô nhú mảy.

Cổ Vân Sơn lại thúc giục nhiều lần.

Cô suy nghĩ một chút, khi muốn đánh cuộc với vận may của mình, thì Cổ Nguyên ở cách đó không xa giờ 3 ngón tay lên, Kiều Tịch Hoàn giật mình, bèn thay đổi bài để đánh.

Cổ Vân Sơn cho rằng sẽ đánh ra bài mình muốn, nên có phần thất vọng, mò bài, đánh con bài khác.

“Hồ rồi.” Kiều Tịch Hoàn đồ bài.

Cổ Vân Sơn trừng mắt lên, nhìn lại nhìn, rất không cam lòng, nhưng vẫn cầm tiền lên.

Bài cục sau đó, Kiều Tịch Hoàn với Cổ Nguyên nội ứng ngoại hợp, gần như đánh cho cả ba nhà thất bại thảm hại.

Trong lòng Kiều Tịch Hoàn không khỏi cảm thán, hóa ra chơi xấu trong mặt chược quả là có giեն di truyền.

Đánh suốt buổi chiều, bài cục kết thúc, Kiều Tịch Hoàn thắng ngay từ trận đầu.

Cổ Vân Sơn khó chịu, đưa đồ cổ của mình ra, bán cho cô theo giá thị trường, trước khi cô đi, Cổ Vân Sơn dường như lưu luyến không rời, dặn dò hết lần này đến lần khác, lần sau nhất định phải ghé chơi.

Cổ Nguyên ở bên cạnh xen vào một câu: “Ông không sợ cô ấy sẽ đoạt hết đồ cổ khắp phòng của ông sao?”

Cổ Vân Sơn khó chịu: “Con bé cũng không phải ăn cướp.”

“Cô ấy là cướp đấy.” Ném lại một câu, Cổ Nguyên kéo Kiều Tịch Hoàn rời đi.

Không phải cướp, sao có thể tùy tiện lấy đi những thứ thuộc về anh, bao gồm cả trái tim anh?!

...

Đường phố Thượng Hải.

Cổ Nguyên lái xe đưa Kiều Tịch Hoàn rời khỏi.

Kiều Tịch Hoàn hết nhìn đồ cổ rồi nhìn Cổ Nguyên: “Tôi lại nợ anh rồi, anh muốn tôi trả ơn anh như thế nào đây?”

“Buổi giám định tối qua là đủ rồi. Tiền bạc cũng lời, mà thanh danh cũng lời.”

“Cổ Nguyên.” Kiều Tịch Hoàn nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng anh tuấn của anh.

“Hử?”

“Thử yêu xem.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Tay nắm vô lăng của anh siết chặt.

“Bất kể là Hoắc Tiểu Khê trước đây, hay là ai đó sau này cũng không thích hợp với anh. Hãy thả lỏng mình đi, hãy tìm một tình yêu thuộc về mình. Đừng để Hoắc Tiểu Khê trở thành bóng ma của anh.” Kiều Tịch Hoàn tiếp tục khuyên nhủ.

“Cô đang từ chối tôi sao?” Cổ Nguyên hỏi cô.

Người nói vô tâm, người nghe để ý.

Ai đó trong lời nói của cô, chính là nói bản thân cô.

Trong không gian im lặng, dường như có phần áp lực.

Kiều Tịch Hoàn cắn môi nói: “Ừ, tôi đang từ chối anh. Tôi chỉ coi anh là bạn. Huống chi, tôi đã kết hôn rồi. Tôi có chồng, cũng đã có con, anh không cần phí thời gian trên người tôi. Không đáng đâu.”

“Thì ra là vậy.” Cổ Nguyên nở một nụ cười trào phúng.

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh.

Nhìn nụ cười tự giễu của anh, và nhìn sự đau xót hiện lên nơi đáy mắt.

“Thay đổi nhanh như vậy, rất dễ gặp báo ứng. Hôm qua, tôi mới nói trước mặt phần của Hoắc Tiểu Khê, tôi nói tôi thích một cô gái khác, hôm nay tôi đã bị cô ấy từ chối, không phải báo ứng, thì là gì?”

“Cổ Nguyên...”

“Yên tâm đi, tôi sẽ không làm phiền cô.” Cổ Nguyên ngắt lời cô.

“Là tôi quá ích kỷ, từ khi bắt đầu tôi không nên xuất hiện trước mặt anh.” Kiều Tịch Hoàn cắn môi.

Nếu như cô không ích kỷ muốn trả thù, muốn nhận được sự giúp đỡ của Cổ Nguyên, Cổ Nguyên sẽ không có tình cảm với cô.

Cô thật sự, thật sự tự trách mình.

Cổ Nguyên mỉm cười, cười hờ hững.

Anh nhớ, lần trước bị Hoắc Tiểu Khê từ chối, lúc ấy còn rất nhỏ, nên có thể khóc, bây giờ ngay cả quyền lợi được khóc anh cũng không có.

Cho nên anh chỉ cười...

Cười, để mình buông tay.

Xe rất nhanh đến biệt thự nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn vừa mới xuống xe, Cổ Nguyên đã lái xe rời khỏi.

Hết lần này đến lần khác, giữa bọn họ chỉ là tổn thương...

Cô nhìn phương hướng xe rời đi, ít nhất là hiện tại, tôi không thể cho anh một kết cục tốt đẹp được.

Sau này...

Cô không biết sau này sẽ như thế nào, nhưng cô không muốn anh bỏ lỡ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21: Chương 5-4: Cuộc Chiến Giao Phong (4)

Cổ Nguyên lái xe, anh vẫn duy trì bình tĩnh.

Bình tĩnh đến lạ thường.

Anh rất tự hào, bởi vì anh hiện tại vẫn duy trì được sự bình tĩnh, đối lập với khi bị Hoắc Tiểu Khê từ chối, anh cảm thấy khó chịu hơn khi bị Kiều Tịch Hoàn từ chối, dù sao mức độ tổn thương cũng khác nhau, bởi vì anh yêu người ấy lâu hơn.

Đối với Kiều Tịch Hoàn từ khi quen biết cô, đến khi nhận ra tình yêu và kết thúc nó, thời gian chưa đến một tháng trời.

Hắn anh có thể từ bỏ một cách dễ dàng.

Anh nghĩ vậy.

Anh cảm thấy đêm nay mình có thể phóng túng một chút. Anh cầm lấy điện thoại gọi một cú điện thoại.

“Cổ Nguyên.” Bên kia truyền đến thanh âm của Điều Bối Dịch.

“Bối Dịch, có rảnh không?”

“Hừm... Có chuyện gì sao?”

“Ra ngoài uống rượu.” Cổ Nguyên nói.

“Sao vậy?” Bên kia nhú mày.

“Đột nhiên muốn uống rượu, ở Hạo Hân hay đổi chỗ khác?” Cổ Nguyên hỏi cô.

“Hạo Hân đi, tớ sẽ đặt chỗ.”

“Được, nửa giờ sau gặp.”

Cúp điện thoại, Cổ Nguyên vẫn lái xe rất vững vàng.

Cho dù long đang rỉ máu nhưng anh vẫn tỏ ra bình tĩnh, ít nhất người ngoài nhìn vào, anh đang rất ổn.

Anh ổn, lừa mình dối người, cũng được.

..

Điều Bối Dịch vừa mới tan ca về nhà thì nhận được điện thoại của Cổ Nguyên.

Cổ Nguyên không phải là người hay rầy rà. Điều này hoàn toàn cách cô với Hoắc Tiểu Khê một trời một vực, cô từng nghĩ Cổ Nguyên thuộc về Hoắc Tiểu Khê, bởi tính cách hai người họ bổ sung cho nhau.

Sau đó cô mới biết, từ sau khi Hoắc Tiểu Khê từ chối Cổ Nguyên, tính cách của Cổ Nguyên đều thay đổi theo Hoắc Tiểu Khê, cậu ấy yêu Hoắc Tiểu Khê như vậy, luôn ngấm ngấm chịu đựng, yêu một cách sâu sắc, thậm chí yêu đến nỗi quên đi bản thân mình!

Cô từng mắng Hoắc Tiểu Khê không tim không phổi, nhưng không bao lâu sau lại quên mất mọi oán hận, Hoắc Tiểu Khê vẫn là người bạn tốt nhất của cô, dù cho Hoắc Tiểu Khê từ Pháp trở về, dẫn theo Tề Lăng Phong xa lạ!

Tề Lăng Phong cũng rất yêu Hoắc Tiểu Khê!

Cô từng rất hâm mộ.

Thật ra Hoắc Tiểu Khê không xinh đẹp lắm, tính tình cũng không tốt, vì cô ấy có duyên với đàn ông, nên có rất nhiều người yêu cô ấy, yêu đến mức cần thận từng li từng tí.

Trái ngược với bản thân mình.

Cô cười khổ.

Cô thay một bộ đồ phù hợp với ra ngoài vào buổi tối.

Cửa phòng vừa mở, đã đối diện với Tiêu Dạ vừa mới trở về nhà.

Điều Bối Dịch ngớ ra một chút, đang muốn mở miệng thì Tiêu Dạ đã lặng lẽ cởi giày rồi đi qua bên người cô.

Điều Bối Dịch mấp máy môi, ngồi xuống cầm lấy giày anh vứt lung tung bỏ ngay ngắn vào trong tủ, rồi ra khỏi cửa.

Cửa phòng vừa đóng lại một giây, Tiêu Dạ đã quay đầu nhìn thoáng qua.

Anh cho rằng cô sẽ đóng cửa lại, ở nhà nấu cơm, nhưng anh thật không ngờ, ngược lại cô đi ra khỏi nhà mà không nói một câu nào.

Sắc mặt anh ta, hơi biến hóa.

Anh cũng không để trong lòng, vì cô gái này không đáng để anh để ý.

Anh đi nhanh lên phòng mình trên lầu hai.

Nằm lên giường.

Tối qua có chuyện trì hoãn giấc ngủ, hôm nay không có một ngày rảnh rỗi để nghỉ ngơi, nên vừa mới nằm xuống giường, kê đầu lên gối anh ta đã ngủ thiếp đi.

Có thể anh không bao giờ nghĩ tới, mình chỉ thật sự ngủ say, khi trở về nơi này.

...

Thời điểm Diêu Bối Dịch đến Hạo Hãn, Cổ Nguyên đã chờ cô trong phòng bao.

Cô gọi đồ ăn vào phòng, đây vừa vặn là giờ ăn cơm tối.

Nhưng Cổ Nguyên không hề ăn, chỉ ngồi uống rượu.

Cổ Nguyên không thích uống rượu, nhưng tử lượng rất khá.

Nghe nói là vì học theo Hoắc Tiểu Khê...

Cô mím môi, bỏ túi xuống, sau đó giặt lấy rượu trên tay cậu ta: “Đừng uống nữa, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Cổ Nguyên đẩy tay cô ấy ra: “Để tớ uống một lát đi, tớ rất ít khi phóng túng bản thân mình như này.”

“Có chuyện gì sao?” Diêu Bối Dịch quan tâm hỏi.

Cổ Nguyên im lặng không nói gì.

“Lại nghĩ đến Hoắc Tiểu Khê sao?” Diêu Bối Dịch hỏi.

Sau khi Hoắc Tiểu Khê chết, Cổ Nguyên vẫn sống sinh hoạt như người bình thường, anh nói Hoắc Tiểu Khê không tìm không phổi, một người không tìm không phổi như thế, không đáng đau lòng vì cô ấy.

Mặc dù như thế, mặc dù che giấu như thế, nhưng cảm xúc là của bản thân mình. Nếu cứ tiếp tục dồn nén, có một ngày không chịu đựng nổi nữa sẽ bùng nổ.

“Không phải.” Cổ Nguyên lắc đầu.

Anh hy vọng, nhưng mà, không phải.

Lần này không phải vì Hoắc Tiểu Khê, ngay cả anh cũng cảm thấy có phần châm chọc.

Thật sự châm chọc.

Anh vẫn cho là, yêu một người là chuyện cả đời, không ngờ có một ngày anh có thể thay lòng đổi dạ, chỉ trong một tháng ngắn ngủi...

“Không phải?” Diêu Bối Dịch có hơi kinh ngạc.

Nếu như không phải vì cô biết Cổ Nguyên không biết nói dối, chắc cô sẽ không tin.

Trong thế giới của Cổ Nguyên, có ai quan trọng hơn Hoắc Tiểu Khê chứ?

“Ừ, không phải. Là Kiều Tịch Hoàn.” Cổ Nguyên nói trắng ra, anh không cần thiết phải che giấu điều gì.

Trên thế giới này, người duy nhất anh không cần phải che giấu cảm xúc chính là Diêu Bối Dịch. Bởi vì Diêu Bối Dịch mới là người bạn chân chính của anh, một tình bạn có thể cởi mở tất cả mọi chuyện, nhưng không có chút mờ ám nào, đó mới là ý nghĩa của tình bạn thật sự.

Không giống với anh và Hoắc Tiểu Khê.

Thích đến nhiều khi kim lòng không đau mà đè nén bản thân mình.

“Cậu thật sự thích Kiều Tịch Hoàn?” Diêu Bối Dịch sừng sốt hỏi.

Cho dù thật sự rất giống nhưng với cá tính chừng mực của Cổ Nguyên, cũng không thể chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã bị lún sâu vào, còn lún đến mức không thể cứu vãn! Cô chỉ có thể nói, sức hấp dẫn của Hoắc Tiểu Khê với Cổ Nguyên rất lớn, một người phụ nữ tương tự cô ấy, dĩ nhiên Cổ Nguyên sẽ không thể cưỡng lại được.

“Thích, nhưng bị từ chối rồi, trước khi gọi điện cho cậu.” Cổ Nguyên không có ai có thể dốc bầu tâm sự, chỉ có Diêu Bối Dịch.

Diêu Bối Dịch cầm lấy chai rượu trên tay Cổ Nguyên, tự rót một ly: “Cổ Nguyên, chúng ta có thể trở thành bạn tốt, có phải do thượng đế sắp đặt hay không?”

Cổ Nguyên nhìn cô.

“Đều không chiếm được hạnh phúc.” Diêu Bối Dịch tự nhiên uống một ngụm.

Từ lượng cô không tốt, không so được với Cổ Nguyên, cũng không so được với Hoắc Tiểu Khê.

Nhưng, đôi khi, cô lại muốn mình say.

Say, ít nhất trong phút chốc không cần phải suy nghĩ nhiều, lòng cũng không đau.

“Cậu với Tiểu Dạ vẫn vậy sao?” Cổ Nguyên nhìn dáng vẻ của cô, thuận miệng hỏi.

“6 năm rồi, nếu muốn thay đổi đã sớm thay đổi rồi.” Diêu Bối Dịch nói bằng giọng không sao cả, phảng phất như cô ấy cam chịu trước những ngày tháng như vậy.

“Cậu quyết định cả đời cứ như vậy sao?” Cổ Nguyên hỏi.

“Có lẽ vậy.” Diêu Bối Dịch cười âm thầm: “Đôi khi tớ rất cố chấp.”

“Cậu vẫn luôn cố chấp.” Cổ Nguyên khẳng định nói.

“Đúng vậy, cũng giống cậu.” Diêu Bối Dịch cười nói.

Hai người bị tình yêu làm tổn thương sâu nặng, chỉ một câu nói, một cái nhìn mảy, một nụ cười, đã đạt được tình đồng minh.

Đêm, ngày càng sâu.

Cũng không đoán được mình đã uống bao nhiêu.

Đồ ăn trên bàn dường như không nhúc nhích, nhưng chai rượu thì nằm la liệt thật nhiều.

Diêu Bối Dịch ghé vào trên bàn, ánh mắt mê ly, cô ấy vẫn luôn nhìn Cổ Nguyên, nhìn hai gò má hồng hồng của anh, nhìn anh vẫn uống rượu từng ngụm từng ngụm một cách chậm rãi.

Cổ Nguyên nói, như thế gọi là phẩm rượu.

Nhưng không có tên gốc nào, phẩm rượu đến mình say mềm.

Cô nói với ẩn ý sâu xa: “Cổ Nguyên, cậu nói hai chúng ta có thể góp nhặt với nhau không?”

Cổ Nguyên hơi ngẩn ra, quay đầu nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 22: Chương 5.5

“Chúng ta?”

“Ừ.” Diêu Bối Dịch gật đầu.

“Làm sao có thể?” Cổ Nguyên nhếch miệng cười.

Đúng vậy, làm sao có thể.

Diêu Bối Dịch nhìn Cổ Nguyên, cho dù có cời sạch bọn họ, cùng ném lên một cái giường, thì cũng không thể phát sinh bất kì quan hệ gì.

Trong nháy mắt cô chỉ cảm thấy, cho dù là vì tình bạn, hai người có như thế, cũng tốt hơn nhiều so với tình yêu khiến người ta đau đến tê liệt tâm phế.

Cô nghĩ, có một ngày cô sẽ mệt mỏi.

Cô nghĩ, có một ngày anh sẽ vứt bỏ.

Nếu như có một ngày như thế...

Cậu chưa lập gia đình, còn tôi đã ly hôn, thì chúng ta có thể không?

Cô quay đầu, dùng hai tay che mặt mình, hốc mắt có chút ẩm ướt.

Bởi vì trong phút chốc, cô bỗng nghĩ đến Tiêu Dạ, nghĩ đến ly hôn.

Nếu như ngày đó đến, cô nên làm cái gì bây giờ?

Nước mắt theo hốc mắt rơi xuống.

Người say rượu thường không khống chế được bản thân mình, trong khoảnh khắc cũng trở nên hoảng hốt và yếu ớt.

Vốn là người đến an ủi, nhưng bây giờ cô mới là người cần được an ủi.

Vừa mới bắt đầu chỉ yên lặng rơi, nhưng sau đó lại có phần ghen ngào, rồi không kiềm được khóc lớn...

Năm nay cô mới 25 tuổi.

Cô có đứa con gái 5 tuổi.

Cô đã lập gia đình, làm vợ làm mẹ người ta, cô hiện tại lại khóc giống như một đứa trẻ.

Cô không nghĩ nhiều, không chú ý gì cả, chỉ bật khóc mà thôi.

Cổ Nguyên nhìn người phụ nữ bên cạnh, đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó không nói lời nào.

Đây là bản thân anh tự làm tự chịu sao?

Bây giờ không phải anh được an ủi, ngược lại cô khóc càng thảm thiết hơn.

Anh chết lặng nhìn Diêu Bối Dịch, nhìn dáng vẻ không thể cứu vãn của cô ấy.

Quả nhiên tìm cô gái này đến uống rượu, thì bản thân anh tự chịu thật!

Cổ Nguyên nhìn thời gian, đã hơn 1 giờ rồi.

Thanh âm nỉ non của Diêu Bối Dịch mới dần dần nhỏ lại.

Cô ấy cầm khăn giấy hung hăng lau nước mắt và nước mũi, thanh âm sau khi khóc còn hơi khàn khàn: “Làm phiền cậu rồi.”

Cổ Nguyên trưng ra biểu cảm ‘cậu cũng biết sao’

Diêu Bối Dịch ném khăn giấy: “Về đi.”

“Được.” Cổ Nguyên vội vàng gọi người vào thanh toán.

Lúc này anh thật sự muốn thoát khỏi cô gái này.

Anh thật sự sợ sẽ trêu chọc ‘phiền phức’ này.

Hai người lấy hóa đơn xong, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra khỏi phòng bao.

Giờ này cũng không phải trễ, nhưng với Hạo Hân mà nói, giờ này vẫn còn sớm.

Diêu Bối Dịch đi hình chữ S, nhưng cô gái này có một tật xấu rất kì lạ, cô ấy chưa bao giờ thích người khác chạm vào mình, bất kể là ai, trước đây là Hoắc Tiểu Khê, hay Cổ Nguyên của hiện tại, bất kì ai cũng không thể chạm vào cô ấy.

Cô ấy đi một mạch, một mạch, thi thoảng lại đụng vào người phục vụ, thi thoảng lại va vào vách tường, giống như ruồi bọ không đầu, đi khiến lòng người rung động.

Cổ Nguyên đi theo phía sau cô.

Cổ Nguyên cũng uống nhiều, nhưng không đến mức luống cuống như Diêu Bối Dịch, hướng chỉ nhìn cô ấy khóc một giờ, anh gần như đã tỉnh rượu rồi.

“Này...”

Vừa dứt lời, cô ấy đã va vào lồng ngực của một người đàn ông.

Cổ Nguyên nhìn người đàn ông đó. Là Tiêu Dạ.

Ánh mắt lạnh lùng, cao cao tại thượng, khi nhìn Diêu Bối Dịch thì vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Diêu Bối Dịch kiên trì nhiều năm như vậy, rốt cuộc là vì sao?

Vì sao?

Anh cười châm chọc, anh cũng từng kiên trì, nhưng cuối cùng thì anh được gì?

Không ai có thể nói rõ.

Anh tiến lên: “Tôi giao cô ấy cho anh.”

Sau đó lướt qua người bọn họ, rời khỏi.

Bất kể đã từng như thế nào, thì giờ đây tên Diêu Bối Dịch vẫn viết bên cạnh Tiêu Dạ.

Ít nhất, giờ phút này, Diêu Bối Dịch, một người là ai cũng phản kháng, là ai cũng tránh đụng chạm, nhưng lại an tâm nằm ở trong ngực của Tiêu Dạ.

Tiêu Dạ thờ ơ nhìn Cổ Nguyên rời đi, rồi cúi đầu nhìn Diêu Bối Dịch đang tựa ở trong ngực mình.

“Cô còn muốn dựa bao lâu?” Anh ta nói, thanh âm lạnh lùng, giống như băng tuyết trời đông giá rét, không có chút độ ấm.

Khóe miệng Diêu Bối Dịch nở nụ cười.

Cô cho rằng, chỉ ít lúc này anh sẽ ản ản một chút.

Cô không đạt được sự quan tâm của anh, cũng không có bản lĩnh chạm vào giới hạn của anh.

“Tôi đi đây.” Cô lướt qua anh ta.

Từ khi bắt đầu đến giờ, rất lâu rất lâu rồi, cô đối với anh ta, dường như không có cảm xúc, chỉ một mực vâng lệnh nghe theo.

Cô đi xiêu xiêu vẹo vẹo.

Thật ra, cô không nhìn rõ đường phía trước lắm, nhưng có thể trong nháy mắt nhận ra ai là Tiêu Dạ.

Trong dạ dày cô rất khó chịu, nhưng cô không muốn anh ta nhìn thấy mặt chật vật nhếch nhác của mình, cô không muốn. . .

“Oe...Oe...” Nhịn không được, cô nôn mửa ở trên hành lang, nôn đến tê liệt tâm phế, thậm chí sau khi nôn, thân thể cảm thấy thật khó chịu.

“Đại ca, em tìm người đưa chị dâu về.” Một người phía sau Tiêu Dạ, thật sự nhìn không được nên mở miệng nói.

“Không cần.” Tiêu Dạ hoảng hồn, đi nhanh về phía hướng ngược lại với Diêu Bối Dịch: “Cô ấy tự làm tự chịu”

Cô ấy tự làm tự chịu.

Từng chữ từng chữ dần ra, máu lạnh biết bao.

Diêu Bối Dịch ôm bụng, nôn càng thêm mạnh.

Cô cảm thấy rất khó chịu, say rượu rất khó chịu, lẽ nào, hốc mắt lại đỏ lên lần nữa, nước mắt rơi xuống, cô thề, cô ko uống rượu nữa, không bao giờ uống rượu nữa, uống say không chỉ cơ thể khó chịu mà ngay cả trái tim cũng khó chịu. . .

Biệt thự nhà họ Cố.

Đêm rất sâu, chung quanh rất yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn tròn tròn mắt, không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Cô rất ít khi mất ngủ, chỉ ít, khi còn là Hoắc Tiểu Khê, cô ít khi mất ngủ.

Là sự đa sầu đa cảm của Kiều Tịch Hoàn ảnh hưởng đến cảm xúc của cô sao? Hay là sau khi trọng sinh, cô có một chút tình cảm với xã hội này?

Hôm nay cô đã cự tuyệt Cổ Nguyên.

Thay đổi một thân phận, lần thứ hai cự tuyệt Cổ Nguyên.

Lần đầu tiên cự tuyệt cậu ấy, cô đau lòng một chút, ngày thứ hai lại không tìm không phở vui về trở lại.

Cô tin lần này sẽ không vô vị như lần trước.

Cô xoay người nhìn bầu trời đêm không sao, trong tưởng tượng của cô, có phải lúc này Cổ Nguyên cũng cảm thấy khó chịu và mất ngủ không?

Tiếng chuông điện thoại chói tai lúc này đột nhiên vang lên, Kiều Tịch Hoàn trở mình cảm lấy di động đang sặc, nhìn thấy chữ Điều Bối Dịch, cô có phần buồn bực:

“Alo, Bối Dịch...”

“Tiểu Khê.” Bên kia truyền đến thanh âm thút thít.

Lòng Kiều Tịch Hoàn bỗng khẽ động.

Đã rất lâu rất lâu rồi cô chưa từng nghe lại, giọng nói thân thiết như thế gọi tên của cô.

Cô cắn môi, không chế cảm xúc nội tâm mình.

“Tiểu Khê, tớ rất khó chịu.” Trong giọng nói, dường như có chút không rõ ràng... Tựa hồ đã uống say.

“Sao vậy?”

“Không biết, có cảm giác đau đớn đến cứng lại.”

“Cậu ở đâu?” Kiều Tịch Hoàn nghe thấy tiếng ồn ào bên kia, hơi nhíu mày hỏi.

“Tớ ở đây...” Bên kia dừng lại một lát, tựa hồ đang suy nghĩ: “Đang ở Hạo Hãn.”

Hạo Hãn.

Kiều Tịch Hoàn khẽ thả lỏng ngữ điệu, bất kể như thế nào, ở đó, Điều Bối Dịch sẽ không xảy ra chuyện được.

“Cậu cãi nhau với Tiểu Dạ?” Kiều Tịch Hoàn hỏi cô.

“

“Không có.” Bên kia đột nhiên tắc đầu: “Nhưng Tiểu Khê à, bây giờ tớ muốn đi về, nhưng tớ lại không tìm thấy đường, đầu tớ choáng quá, cậu có thể đến đón tớ được không?”

“Được.”

Kiều Tịch Hoàn căn bản không do dự, cúp điện thoại, cô thay một bộ quần áo khác rồi đi ra khỏi cửa.

Khu biệt thự không đón được taxi, cô gọi điện thoại cho tài xế của khi con, sau đó ngồi xe của khi con đến Hạo Hãn.

Bên trong xôn xao sôi nổi.

Kiều Tịch Hoàn tìm một vòng không được, gọi điện thoại cho Điều Bối Dịch cô ấy lại không bắt máy.

Cô kéo một người phục vụ: “Có nhìn thấy Điều Bối Dịch không?”

“Quẹo phải ở phía trước, sau đó gấp hành lang quẹo trái.” Người phục vụ miêu tả.

Phòng chừng cô ấy đã ngồi ở đó được một lúc rồi, nhưng cô gái đó lại có một thói quen kì lạ, bất kể là người quen hay người không quen đều không được chạm vào người cô ấy, đó là điểm giới hạn của cô ấy, tuyệt đối không thể chạm vào.

Cô theo sự hướng dẫn của người phục vụ, tìm được Điều Bối Dịch đang ngồi xổm trên mặt đất, tóc tai bù xù, cả người nhếch nhác, không có chút hình tượng nào, say giống như một vũng bùn.

Điều Bối Dịch ngẩng đầu, tóc ngắn tầm mắt cô, cô qua qua quét quét nhìn người trước mặt, ánh mắt mơ hồ dừng nửa ngày mới rõ:

“Kiều Tịch Hoàn?”

“Đứng lên, tôi đưa cô về.”

“Ừ.” Diêu Bối Định cố gắng đứng lên.

Diêu Bối Định vẫn quật cường như vậy, không cần bất kì ai đỡ mình, Kiều Tịch Hoàn chỉ có thể ở bên dẫn đường cho cô, dọc đường đi, đi xiêu xiêu vẹo vẹo.

Thật vất vả mới dìu cô ta lên xe, Kiều Tịch Hoàn bảo tài xế lái đến tiểu khu của Diêu Bối Định.

Đầu cô ấy lúc này rất choáng váng, nhưng cô biết nhắm mắt càng khiến cô thêm đau khổ, vì thế cô đặt tầm mắt ngoài cửa sổ xe, yên lặng nhìn đường phố:

“Tại sao cô lại đến đây?”

“Cô gọi điện cho tôi.”

“Tôi gọi cho Hoắc Tiểu Khê.”

“...” Kiều Tịch Hoàn không nói gì.

“Bất kể như thế nào, cảm ơn cô.”

“Ừ.” Kiều Tịch Hoàn chỉ gật đầu.

“Đúng rồi, hôm nay Cổ Nguyên nói với tôi, cô cự tuyệt cậu ấy. Hôm nay tôi tới uống rượu với cậu ấy, kết quả là uống đến mình thật thê thảm.” Diêu Bối Định cười châm chọc.

Diêu Bối Định im lặng không nói.

“Cổ Nguyên rất khó chịu, Hoắc Tiểu Khê là đồ ngốc.” Diêu Bối Định bỗng nhiên mắng.

Kiều Tịch Hoàn bỗng nhiên nhếch miệng: “Hoắc Tiểu Khê là đồ ngu ngốc.”

Ngu ngốc siêu cấp, siêu cấp ngu ngốc.

....

Dọc đường yên ả, xe chạy thẳng đến trước tiểu khu của Diêu Bối Định.

Diêu Bối Định ở cửa xuống xe.

Kiều Tịch Hoàn vẫn luôn đi theo bên cạnh cô ấy.

Bước đi của cô ấy hình chữ S nhưng so với lúc gọi điện cho cô thì tinh táo hơn nhiều, cô ấy lao đảo đi đến trước thang máy, Kiều Tịch Hoàn vẫn đi theo.

Thang máy một mạch lên trên.

Diêu Bối Định dựa vào thang máy, lúc này dưới ánh đèn sáng rọi, sắc mặt cô ấy càng trắng bệch, thậm chí là tái nhợt.

Cô gái này hoàn toàn không biết lo lắng cho thân thể của mình.

Kiều Tịch Hoàn có chút lo lắng nhìn cô.

“Vì sao cô lại tốt như vậy?” Diêu Bối Định hỏi.

Kiều Tịch Hoàn nhú mày.

“Tôi sẽ xem cô như bạn của tôi.” Diêu Bối Định nói.

“Chúng ta không phải vẫn luôn là bạn sao?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày.

“Bạn tôi chỉ có Hoắc Tiểu Khê.” Diêu Bối Định gần từng tiếng.

Kiều Tịch Hoàn mím môi cười: “Ừ, tôi biết rồi.”

Diêu Bối Định thật sự không rõ, nụ cười lúc này của cô có ý gì, khi ấy thang máy mở ra, cô bước chân đi ra ngoài.

Mới đi được hai bước, cô đột nhiên giật mình.

Kiều Tịch Hoàn nhủ mày, nhìn theo hướng của cô ấy, thì nhìn thấy một người phụ nữ cao gầy đang đứng ở trước cửa thang máy để vào nhà.

Người phụ nữ đó nhìn thấy các cô thì cười cười, giọng nói nữ tính trong trẻo:

“Tôi tìm Tiêu Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Chương 6.1

“Tôi đến tìm Tiêu Dạ.” Thanh âm thanh thúy lại vang lên.

Khóe miệng cô ta khẽ nhếch lên nụ cười, trên người mặc chiếc váy màu trắng dài đến thắt lưng, mang đôi giày cao gót thủy tinh, khiến vóc người cao gầy của cô ta thoát nhìn càng thêm phần là lướt. Làn da trắng ngần, trang điểm tinh xảo, môi khẽ nhếch, mắt to ướt át, lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy. Mái tóc dài thẳng, có nhiều lọn tóc hơi xoắn, khiến bề ngoài cô ta vốn thanh thuần càng tăng thêm vài phần quyến rũ phong tình.

Cởi bỏ bề ngoài ngây ngô, người con gái trước mặt xinh đẹp động lòng người, trong lúc nói đùa còn lộ vẻ tự nhiên thanh thản.

“Lôi Lôi.” Diêu Bối Dịch gọi tên người phụ nữ.

Thay đổi rất nhiều, bất kể là dung mạo, khí chất, đều làm người ta cảm thấy rõ ràng không giống với người con gái từng bỏ đi.

Sao có thể giống chứ? Đã 6 năm rồi.

Từ 19 tuổi đến năm 25 tuổi.

6 năm tuổi xuân quan trọng nhất, từ một cô gái ngượng ngùng, biến thành một đại mỹ nữ khí chất thời thượng.

“Thật vui vì cô vẫn còn nhớ rõ tôi.” Lôi Lôi cười rất ngọt ngào.

Sắc mặt Diêu Bối Dịch vốn không tốt, giờ thêm trắng không còn chút máu.

“Tiêu Dạ không ở đây sao?” Cô ta hỏi cô.

Diêu Bối Dịch cắn môi.

“Xem ra không có ở đây.” Lôi Lôi khẽ cười: “Tôi vẫn cho là cô chiếm lấy Tiêu Dạ nhiều năm như vậy, sẽ có nhiều thay đổi, nhưng không ngờ hóa ra chỉ thế thôi.”

“Cô trở về làm gì?” Diêu Bối Dịch nắm lấy ngón tay, hung hăng hỏi cô ta.

“Cô nói đi?” Khóe miệng Lôi Lôi nhếch lên.

Diêu Bối Dịch cắn môi.

“Cô giữ Tiêu Dạ nhiều năm, bây giờ có phải nên trả lại cho tôi rồi không?” Lôi Lôi dùng câu hỏi, nhưng giọng điệu lại khẳng định.

Diêu Bối Dịch cắn môi ngày càng chặt.

Lôi Lôi cười một cách khoái trá, đi đến thang máy: “Nhiều năm rồi, cô quả thật vẫn không thay đổi, sau này còn gặp lại.”

Thang máy đóng lại.

Trong giây phút ấy, Diêu Bối Dịch cảm thấy như có sấm sét giữa trời quang.

Cô luôn nghĩ, ngày này sẽ tới.

Cô luôn nghĩ ngày này sẽ đến, nhưng nó đến rồi, cô sẽ như thế nào?!

Quả nhiên, cảm giác như đất rung núi chuyển.

“Bối Định...” Kiều Tịch Hoàn gọi cô.

Diêu Bối Định hoảng hồn: “Tôi không sao.”

“Cô bây giờ là vợ chính thức của Tiêu Dạ.” Kiều Tịch Hoàn nhắc nhở cô ấy

Diêu Bối Định nở nụ cười châm chọc, dường như không muốn nói thêm nữa: “Tôi vào nhà đây, hôm nay cảm ơn cô.”

Diêu Bối Định đi vào cửa nhà mình, ngăn Kiều Tịch Hoàn ở bên ngoài cánh cửa.

Kiều Tịch Hoàn hít thở suy nghĩ.

Lần này Lôi Lôi về nước hoàn toàn không có ý tốt, cô hơi lo lắng cho Diêu Bối Định, lần này, nhất định sẽ tổn thương sâu hơn...

Nhưng.

Kiều Tịch Hoàn xoay người đi vào trong thang máy.

Cô luôn cảm thấy Tiêu Dạ không xứng với Diêu Bối Định, nếu có thể khiến Diêu Bối Định nhận ra sự thật hoàn toàn, cũng là một chuyện tốt!

Cho nên, cô quyết định, với người phụ nữ tên Lôi Lôi này, cô sẽ im lặng xem diễn biến trước đây.

...

Ngày hôm sau.

Cao ốc Cổ thị.

Hôm qua sau khi đưa Diêu Bối Định trở về, về đến biệt thự nhà họ Cố đã 2 giờ sáng, cô thức rất lâu mới ngủ được một lát đã đến giờ đi làm, cả quãng đường cô cảm thấy mơ hồ, ngồi trong phòng làm việc, nhìn màn hình máy tính, ánh mắt có chút đờ đẫn.

Mấy ngày nay cô thiếu ngủ nghiêm trọng.

“Tổ trưởng Kiều, lúc này nhận được tin, chiều hôm nay người của công ty Hoàn Vũ muốn đến thăm cục trưởng Trương.” Doãn Tường đi đến bàn làm việc, nhìn dáng vẻ có phần bất mãn của cô, báo cáo nói.

Tay duỗi người của Kiều Tịch Hoàn hơi dừng lại, tròn mắt xoay xoay, sau đó mới chậm rãi tiếp tục động tác của mình, duỗi thẳng cái lưng cực kì mệt mỏi.

Cô ngáp, nhìn rất thờ ơ nói: “Bây giờ anh lái xe đến dưới lầu chờ tôi, 10 phút sau tôi sẽ xuống lầu tìm anh.”

“Được.” Doãn Tường vội vàng gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn từ chỗ ngồi đứng lên, cô đi đến phòng trà tự pha cho mình một cốc cà phê để nâng cao tinh thần.

Cô nhẹ nhàng khuấy cà phê, sau đó cầm lấy điện thoại, điện thoại reo vài tiếng đã có người bắt máy:

“Ba.”

“Chuyện gì?”

“Con vừa mới nhận được tin, chiều nay Tề Lăng Phong muốn bàn chuyện với cục trưởng Trương của cục quy hoạch, chắc là về dự án khai phá. Hôm trước, không phải ba đã hẹn với cục trưởng Trương cùng nhau ăn cơm sao? Buổi trưa hôm nay thế nào? Con lập tức đi mời ông ta. Để tránh người của Hoàn Vũ hót tay trên của mình.”

“Có thể.” Cố Diệu đáp ứng.

“Được, nhưng cần nhắc đến thân phận của cục trưởng Trương con muốn đặt một bàn ở nông trường ngoại thành, ở đó rất yên tĩnh, rất thích hợp để bàn chuyện.”

“Được.”

“Con sẽ gửi số điện thoại tài xế cho ba, 11 giờ anh ta sẽ chờ bố đến nông trường.”

“Được.” Cố Diệu đồng ý.

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại, uống hết cà phê thừa trong cốc. Lại vào toilet dùng nước lạnh để rửa mặt, trang điểm nhạt, sau khi điều chỉnh lại khí sắc của mình, cô mới xuống lầu rồi ngồi vào xe của Doãn Tường.

“Chúng ta đến cục quy hoạch để tìm cục trưởng Trương?” Doãn Tường nhìn Kiều Tịch Hoàn hỏi.

“Ừ”

“Được.” Doãn Tường gật đầu, lái xe đến cục quy hoạch.

Cục trưởng Trương của cục quy hoạch nghe nói người của Cố thị đến tìm, thật sự rất nhiệt tình, đối với Kiều Tịch Hoàn và Doãn Tường rất hiền lành.

Hai người chào hỏi một phen, Kiều Tịch Hoàn mới mở miệng nói: “Tối hôm trước, ba chồng của tôi mới gặp cục trưởng một lần như đã thân từ lâu, hôm qua bảo tôi sang đây mời cục trưởng ăn cơm, hôm qua có chút chuyện nên kéo dài thời gian, sáng sớm hôm nay bảo tôi đến đây hỏi ngài một tiếng, trưa nay có thể cùng dùng cơm không?”

“Giữa trưa?” Trương Trung Hoa có phần do dự: “Buổi chiều tôi còn có vài việc.”

Đôi mắt Kiều Tịch Hoàn khẽ động.

Vài việc mà ông nói là bàn chuyện với Tề Lăng Phong sao?!

Sao cô có thể để bọn họ bàn thành công chứ?

“Chủ yếu là hôm đó ở buổi giám định, ba chồng tôi có nhìn trúng một món đồ cổ, thượng lượng với ông cụ Cố một ngày mới mua được muốn rủ ông đến xem cùng, tôi không hiểu về đồ cổ, cũng không biết diễn tả như thế nào, hình như trông giống cái ấm trà.” Kiều Tịch Hoàn miêu tả một cách qua loa.

“Cục trưởng Trương, ngài có biết món đó không?”

“Vật đó màu lá cọ, chỉ lớn bằng một nắm tay?” Trong nháy mắt ông ta đã bị Kiều Tịch Hoàn gọi lên hứng thú nên vội vàng hỏi.

“Hình như vậy, bên trong màu xanh, còn giống một bộ trà. Ba chồng của tôi nói ấm trà này không nên rửa, đây là văn vật lịch sử.” Kiều Tịch Hoàn tiếp tục nói.

Trương Trung Hoa dao động, nét mặt hết sức rõ ràng, ông ta mở miệng khen ngợi nói: “Ba chồng của cô quả nhiên có mắt tinh tường, tôi cũng liếc mắt một cái đã nhìn trúng ấm trà ấy. Chỉ có điều tôi không quen với ông cụ Cố, muốn mua đồ cổ trong tay ông ta, quả thật như kênh dẫn không đến nơi đến chốn.”

“Ba chồng của tôi ngược lại có giao tình với ông cụ Cố. Chỉ bằng trưa nay dùng cơm, ngài hỏi ba chồng của tôi một chút, có thể thông qua quan hệ của ông ấy giúp ông làm quen với ông cụ Cố được không?” Kiều Tịch Hoàn tiếp tục dụ dỗ.

Trương Trung Hoa càng thêm rung động.

“Huống chi, buổi chiều cục trưởng Trương còn có việc, bữa cơm của chúng ta chỉ diễn ra trong buổi trưa mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn cười nhắc nhở.

Trương Trung Hoa suy nghĩ: “Vậy được, cô trở về nói với ba chồng cô một tiếng, buổi trưa tôi nhất định đến, địa điểm ở đâu?”

“Ba chồng tôi nói, suy nghĩ đến thân phận của cục trưởng Trương, Cố thị chúng tôi có một nông trường nhỏ ở ngoại thành, cũng tương đối kín đáo, bình thường không có người ngoài lui tới. Bên trong nông trường chim hót hoa thơm, còn có lá trà thượng đẳng, muốn mời ngài thưởng thức trà.”

“Ba chồng cô thật sự lo lắng rất chu đáo.”

“Cần phải vậy.” Kiều Tịch Hoàn mỉm cười: “Gần 11 giờ tôi sẽ bảo tài xế đến đón ngài, thế nào?”

“Được.”

“Tôi không quấy rầy cục trưởng Trương nữa, ngài cứ từ từ làm việc, lát nữa gặp.”

“Được, cô đi thông thả.”

Kiều Tịch Hoàn dẫn Doãn Tường rời khỏi cục quy hoạch.

Ngồi vào xe Doãn Tường, Kiều Tịch Hoàn nhìn anh ta nói: “Đến nông trường ngoại thành.”

“Vâng.” Doãn Tường nổ máy rời đi.

Kiều Tịch Hoàn cầm lấy điện thoại gọi: “Âu Dương, anh đem phương án hạng mục tôi giao cho anh với A Miêu làm đến nông trường ngoại thành, nhớ mang cả những điều lệ khai phá của những địa phương khác tới.”

“Được, tôi lập tức đến ngay.”

Cúp điện thoại, Kiều Tịch Hoàn gọi điện: “Milk, cô lập tức đến nông trường ngoại thành, buổi trưa hôm nay có bữa cơm xã giao.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 24: Chương 6.2

“Mặc ngay ngắn một chút đừng để lộ quá, hôm nay cùng cục trưởng Trương ăn cơm, ông ấy là người khá cứng nhắc, cô đừng làm đáng quá.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Doãn Tường ở bên cạnh nhin không được nở nụ cười.

Tổ trưởng Kiều nhiều khi nói chuyện rất có ý tứ.

Milk có phần xấu hổ, dừng một lúc lâu hỏi: “Sao mới gọi là cứng nhắc? Sao mới gọi là không làm đáng?”

“Mặc một bộ đồ đen được rồi.”

“...” Milk không phản bác được.

Doãn Tường hóa đá.

Cúp điện thoại, Kiều Tịch Hoàn tựa vào ghế phụ, cau mày.

Bữa cơm hôm nay rất quan trọng.

Hai người cùng nhau đến nông trường vùng ngoại ô.

Kiều Tịch Hoàn đích thân dẫn dò phòng bếp làm vài món ăn, chuẩn bị vài lá trà xanh của nông trường, cũng chuẩn bị vài nguyên liệu nấu ăn nhập khẩu, tổng thể nhìn qua tương đối khiêm tốn, nhưng lại có màu sắc riêng.

Giữa trưa 12 giờ, một bàn đồ ăn đã được chuẩn bị xong.

Cố Diệu và Trương Trung Hoa lần lượt đến nơi, hai người vừa nhìn thấy mặt nhau thì hàn huyên sục sôi ngắt trời, trọng tâm câu chuyện đều xoay quanh đồ cỗ.

Kiều Tịch Hoàn nhin không được ngắt ngang lời bọn họ, mời bọn họ ngồi xuống ăn cơm trước.

Trương Trung Hoa dẫn hai người đi theo, một người là thân tín, người còn lại là tài xế.

Milk ăn mặc quả thật hơi cứng nhắc, toàn thân mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, giày da màu đen, tóc cột đuôi ngựa, trang điểm nhạt.

Vài người ngồi vây quanh bàn cơm, bọn họ uống rượu với nhau, Milk chủ động mời rượu người thân tín với Trương Trung Hoa, hai người trò chuyện rất thoải mái.

Kiều Tịch Hoàn và Cố Diệu đối phó với Trương Trung Hoa, khuyên giải, dụ dỗ, khiến ông ta uống rất nhiều rượu.

Uống rượu, đương nhiên buổi chiều không thể đi làm.

Đây chính là đôi sách.

Một buổi cơm ăn đến 2 giờ chiều.

Cố Diệu nhiệt tình tiếp đón Trương Trung Hoa vào bên trong, Kiều Tịch Hoàn đem món đồ cỗ kia ra, hai người lại ngồi bàn luận với nhau.

Kiều Tịch Hoàn cũng không ngắt lời, lúc này ông ta đang hứng thú nhất, tốt nhất là quên luôn chuyện buổi chiều. Cho dù không quên cũng không muốn trở về.

Nói chuyện khoảng nửa giờ, thân tín của Trương Trung Hoa tiếp một cuộc điện thoại, sau đó nói nhỏ bên tai ông.

Kiều Tịch Hoàn uống trà, không cần nghĩ cũng biết là do Tề Lăng Phong gọi tới.

Khỏe miệng cô mỉm cười, nhìn thần sắc của ông ta, dường như cũng không vội. Cô nghe Trương Trung Hoa nói với thân tín của mình: “Gọi cho bên đó nói xế chiều hôm nay tôi có việc bận, sáng mai đến tìm tôi.”

“Vâng.” Thân tín cầm điện thoại rời đi.

Nụ cười nơi khỏe miệng cô càng lúc càng rõ ràng, cô quay đầu trao đổi ánh mắt với Cố Diệu, hai người đều hiểu rõ.

“Không làm lỡ công việc buổi chiều của cục trưởng Trương chứ?” Cố Diệu quan tâm hỏi.

“Không quan trọng, chỉ là một công ty muốn khai phá một miếng đất, nhưng chỗ ấy lại khá đặc biệt, tôi cũng phải xem chính sách có cho phép hay không, mới có thể khai phá, ngày mai bàn lại cũng không vội.” Trương Trung Hoa thờ ơ nói, bây giờ mọi tâm trí của ông đều đặt trên món đồ cổ này rồi.

“Nói đến chuyện quy hoạch, ngược lại tôi có một chuyện muốn hỏi cục trưởng Trương.”

“Lão Cố, ông có việc gì cứ nói.”

“Mấy ngày trước, tôi vô tình đến một khu xanh thẳm, nhìn thấy một khu đất trống rất bằng phẳng, tôi đi xem một chút thì họ nói là đó là khu bảo tồn thiên nhiên. Bên trong hình như có thiên mục mộc lan, thực vật hoang dại hết sức thưa thớt. Không biết khu bảo tồn này, công ty chúng tôi có thể khai phá xây dựng không?” Cố Diệu nói bằng giọng không để ý.

“Thật khéo quá, người tới tìm tôi xế chiều hôm nay cũng muốn bàn về việc này. Thật ra không phải không thể, chỉ là về mặt giấy tờ xây dựng hơi phiền phức.”

“Vậy ý là có thể?”

“Có thể nói như vậy.” Trương Trung Hoa gật đầu: “Chỉ có điều muốn khai phá khu này, phải bảo vệ lại giống mộc lan hiếm thấy đó, tôi đang xin ý kiến của cấp trên, cụ thể như thế nào phải xem kết quả cấp trên phê duyệt.”

“Thì ra là vậy” Cố Diệu gật đầu, như bỗng nhiên ra điều gì: “Đúng rồi Hoàn Hoàn, thời gian gần đây không phải con đang nghiên cứu hạng mục khai phá khu bảo tồn thiên nhiên sao? Con có kiến nghị gì không?”

“Thời gian gần đây, con có xem bản đồ toàn quốc, nếu như cục trưởng Trương không phiền, con xin nói vài lời.”

“Cô nói đi, dù sao tất cả mọi người cũng đang trò chuyện.” Trương Trung Hoa hiền lành nói.

Kiều Tích Hoàn gật đầu: “Tôi đã xem qua dự án khu bảo tồn Cam Túc, Tứ Xuyên, và Chiết Giang, điều kiện tiên quyết để được khai phá chính là giữ lại những giống cây hiếm, không thể bị khai phá một cách ác ý. Hơn nữa, sau khi khai phá xong, đều dùng những giống cây hiếm này để thu hút du khách cả nước, kéo nền kinh tế địa phương phát triển. Thật ra, tôi luôn nghĩ, loại cây mộc lan phải đúng thời điểm mới nở hoa, hơn nữa kinh tế Thượng Hải rất phát triển, cũng không thiếu nhà cao tầng nhưng lại không gần gũi với các sản phẩm thiên nhiên. Bây giờ không phải chính phủ đang kêu gọi cân bằng môi trường sao? Kêu gọi gần gũi với thiên nhiên, hạ thấp PM2.5.

Tôi thấy Thượng Hải là một thành phố lớn, lúc này có thể bày tỏ thái độ bằng cách khai phá khu bảo tồn thiên nhiên, bảo tồn lại những giống loài trân quý để đưa bộ mặt của chúng đến gần với khách tham quan, cũng khiến cho nhiều người lúc nào cũng bù đầu vào trong công việc bận rộn, khi rảnh có thể ra ngoài du lịch, du sơn ngoạn thủy.”

Trương Trung Hoa đồng ý gật đầu: “Nói rất có lý.”

“Cục trưởng Trương, thứ cho tôi mạo muội, đối với việc bảo tồn khu thiên nhiên này, Cố thị của chúng tôi xin xung phong đi giết giặc, kết hợp với sự sắp xếp của cục quy hoạch các vị, khai phá dự án này thật tốt, biến chúng thành nơi thiên đường” Kiều Tích Hoàn nói một cách gọn gàng dứt khoát.

Trương Trung Hoa dừng một lát, lập tức cười cười: “Lão Cố, con dâu của anh thật không đơn giản, nói hai ba câu đã thuyết phục được tôi rồi.”

“Đâu có, đâu có, con bé tuổi trẻ không hiểu chuyện, mong cục trưởng Trương bỏ qua cho.” Cố Diệu vội vàng nói.

“Cô ấy còn trẻ, nhưng chưa chắc không hiểu chuyện.” Trương Trung Hoa dường như rất thương thức Kiều Tích Hoàn: “Nghe cô nói như vậy, khu bảo tồn này nhất định sẽ được khai phá, nhưng do ai khai phá tôi không thể cho cô câu trả lời chính xác được, nhất định có xí nghiệp khác cũng tham gia.”

“Cục trưởng Trương” Kiều Tích Hoàn lấy một phần tài liệu từ bên trong túi văn kiện bên cạnh, nói với cục trưởng Trương: “Nếu như không chê, ông có thể xem qua kế hoạch khai phá của Cố thị chúng tôi.”

Lần này Trương Trung Hoa hơi ngẩn ra, thật lâu mới nhin cười nói: “Xem ra tất cả đều có mưu tính trước a.”

“Cục trưởng Trương nói vậy, tôi cũng không nói dối nữa.” Kiều Tích Hoàn ngượng ngùng nở nụ cười một cái: “Mong rằng cục trưởng Trương xem con như con gái, chiều cô nhiều hơn.”

Trương Trung Hoa cầm lấy dự án khai phá trên tay Kiều Tích Hoàn, đưa cho người thân tín:

“Mau đem về phòng hồ sơ.”

Kiều Tịch Hoàn cười, mặc kệ mọi chuyện như thế nào, nhưng bây giờ cô với Tề Lăng Phong cùng đứng trên một vạch xuất phát, cô quay đầu nhìn Cố Diệu, Cố Diệu đương nhiên hiểu Kiều Tịch Hoàn đang nghĩ gì, nói với cục trưởng Trương:

“Cục trưởng Trương, con dâu tôi mới làm việc, ông đừng đã kích tinh thần cố gắng của nó nhé.”

Trương Trung Hoa lắc đầu: “Những chuyện liên quan đến nhà nước, không thể thiên vị được.”

Hai người tiếp tục nói chuyện, đề tài câu chuyện tiếp tục bay xa hơn.

Tất cả mọi người đều hiểu, tiếp tục bàn chuyện này sẽ khiến người ta nảy sinh chán ghét.

Cố Diệu tự mình tiễn ông.

Trước khi đi, đưa cho ông ấy một gói chè: “Đây là lá chè chúng tôi tự trồng, ông mang về nếm thử xem.”

Trương Trung Hoa từ chối một chút nhưng cuối cùng cũng không thể chối từ sự nhiệt tình của Cố Diệu.

Bên ngoài là một gói chè, nhưng trên thực tế là âm mưu ở bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 25: Chương 6.3

Tiền bước Trương Trung Hoa, Cố Diệu nói với Kiều Tịch Hoàn: “Hôm nay biểu hiện của con không tệ, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, hạng mục này chắc không thành vấn đề. Kế tiếp, con nên dồn sự chú ý vào James tiên sinh, đợi sau khi Trương Trung Hoa phê duyệt dự án khai phá, tốt nhất là có thể chuyển phương án thực hiện xây dựng.”

“Con biết rồi, ba.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“Thời gian không còn sớm, con cũng nên về sớm một chút.”

“Được.”

Cố Diệu ngồi vào xe chuyên dụng của mình rồi khởi.

Kiều Tịch Hoàn bảo Doãn Tường lái xe đến đón cô và Milk.

Milk đã ới suốt buổi chiều, con bé này bình thường nhìn qua rất tùy tiện, không làm việc đáng hoàng, nhưng khi lao đầu vào công việc lại tỏ ra rất chuyên nghiệp.

Cô nói với Doãn Tường: “Trên đường về, cậu đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra thử xem, tuổi còn trẻ không nên để ảnh hưởng đến dạ dày.”

“Được.” Doãn Tường vội vã đáp ứng.

“Các người thả tôi ở chỗ giao lộ đi, tôi tự bắt xe về.”

“Tôi đưa cô đi.” Doãn Tường vội vàng nói.

“Cậu đưa Milk về trước đi.”

“Được rồi.” Doãn Tường gật đầu.

Bình thường nhìn Kiều Tịch Hoàn rất lạnh lùng, không ngờ cũng là người trong nóng ngoài lạnh.

Kiều Tịch Hoàn xuống xe ở giao lộ, một mình đi ở trên đường cái.

Cô chỉ thích đi vòng vòng một lát mà thôi.

Thật ra chỗ này, cách nghĩa trang không xa.

Thậm chí, khi cô dừng lại, nhìn theo hướng đồng nam cũng có thể nhìn thấy mặt của mình.

Nhưng bây giờ cô lại cúi đầu, liên tục đi về phía trước.

Cô đã từng nói, nếu không đạt được kết quả mong muốn cô sẽ không có mặt mũi để đi gặp bố mẹ của mình.

Cô cần môi, càng bước nhanh hơn.

Bỗng, có một chiếc BMW dừng lại bên cạnh cô.

Cô quay đầu, sắc mặt hơi ngưng lại.

Cửa sổ thủy tinh hạ xuống, hiện lên gương mặt quen thuộc cho dù có cháy thành tro cô cũng nhận ra: “Một mình sao?”

Anh ta cười hỏi cô, vẫn vẻ ôn tồn, lễ độ.

Kiều Tịch Hoàn cắn môi.

“Lên xe, tôi đưa cô đi.” Anh ta cười nói.

Kiều Tịch Hoàn im lặng một lát: “Không cần, tôi tự bắt xe.”

“Đừng phiền phức nữa, mau lên xe đi.” Anh ta lại tiếp tục cười, mời mọc.

Kiều Tịch Hoàn đã từng không thể cự tuyệt nụ cười của Tề Lăng Phong, không thể từ chối yêu cầu của anh ta.

Nhưng bây giờ.

Cô hơi siết chặt ngón tay, sau đó mở cửa ngồi vào trong xe.

Không phải cô không thể cự tuyệt, mà chẳng qua cô đang tập cho bản thân thích ứng với sự thay đổi cảm xúc trong lòng.

Xe chạy không nhanh không chậm, vẫn là tác phong của anh ta.

Cô đã từng phàn nàn nói: “Tề Lăng Phong! Tại sao anh lại sợ chết như vậy, lái xe giống như một ông cụ, anh xem, xe ở phía sau đang thúc giục chúng ta đấy!”

Anh ta vĩnh viễn cười, rồi xoa đầu cô nói: “Không phải anh sợ chết, mà vì em đang ngồi ở ghế phụ của anh.”

Cô dòi tầm mắt ra bên ngoài cửa sổ xe, dần dần nuốt những giọt nước mắt xuống.

“Đi đâu một mình?” Tề Lăng Phong lên tiếng, phá vỡ yên lặng bên trong xe.

“Chỉ đi dạo thôi.” Kiều Tịch Hoàn hồ hững đáp.

Tề Lăng Phong dường như cũng không để ý, anh ta lái xe, khỏe miệng mang theo ý cười: “Tôi đi gặp một người bạn của tôi.”

“Ồ.” Kiều Tịch Hoàn chỉ lên tiếng xem như trả lời, cũng không tỏ ra hứng thú với hành tung của anh ta.

“Một người bạn đã từng rất quan trọng, được chôn ở vị trí trung tâm trên núi, bởi vì cô ấy thích náo nhiệt, cho nên tôi lựa cho cô ấy một chỗ, bốn phía đều có người sinh sống.” Tề Lăng Phong nói bằng giọng tự nhiên.

Kiều Tịch Hoàn bắt đầu xiết chặt ngón tay.

“Đôi khi tôi cảm thấy tính cách cô và cô ấy rất giống nhau.” Tề Lăng Phong mở miệng.

“Vậy trong lòng anh có bóng ma sao?” Kiều Tịch Hoàn quay đầu hỏi anh ta.

Tề Lăng Phong ngán ra.

Có bóng ma sao? Giữa đêm khuya, bị việc làm của mình dọa đến toát mồ hôi lạnh.

“Chưa nói tới bóng ma. Chỉ cảm thấy có chút thân thiết.” Tề Lăng Phong nói.

Thân thiết?

Kiều Tịch Hoàn lộ ra nụ cười châm chọc.

“Đứng rồi, về dự án hợp tác với James tiên sinh, chúng ta hãy bàn luận đảng hoàng với nhau đi. Dù sao chúng ta cũng là thân thích, nếu làm quá đáng cũng không tốt lắm. Cô mới đi làm không hiểu những chuyện ở trên thương trường, đôi khi, lời đồn nhảm có thể chết người.” Tề Lăng Phong quay lại chủ đề chính.

“Anh nghĩ muốn bàn như thế nào?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh ta, vẻ mặt còn rất nghiêm túc.

“Nghe nói cô từng vì một vài nguyên nhân mà phải ngồi tù, sau khi ra tù, hẳn là gấp gáp muốn được người nhà họ Cố thừa nhận. Kỳ thật, không cần phải vất vả như thế, tôi còn có rất nhiều hạng mục có thể bàn bạc với Cố thị, đến lúc đó mọi công lao đều có thể thuộc về cô.” Tề Lăng Phong dụ dỗ.

“Thật sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

“Đương nhiên.”

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Được, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho tôi.” Tề Lăng Phong vội vã nói.

Kiều Tịch Hoàn cười tà ác.

Đừng tưởng rằng cô dễ lừa như vậy cô chỉ dùng thuật che mắt mà thôi.

Dù thế nào, chơi đùa với anh ta một chút cô cũng không mất miếng thịt.

Tề Lăng Phong đưa Kiều Tịch Hoàn đến biệt thự nhà họ Cố, Kiều Tịch Hoàn nói lời cảm ơn rồi xoay người đi vào nhà.

Hiếm khi, Cố Từ Hàn lại về nhà sớm.

Tối hôm đó bị Ngôn Hân Đồng nắm được nhược điểm, bị Cố Diệu và Tề Tuệ Phân mắng cho một trận, anh ta liền bắt đầu biểu hiện tích cực. Hơn nữa vì chuyện tối hôm đó, nếu Cố Từ Hàn không cố gắng khuyên nhủ, Cố Diệu đã sai thái Diệp Mị rồi, cho nên hai ngày nay Cố Từ Hàn rất thành thật.

Cố Từ Hàn nhìn Kiều Tịch Hoàn trở về, chỉ nhướn mày một cái nhưng không nói chuyện.

Ngôn Hân Đồng luôn đứng ở bên cạnh Cố Từ Hàn, dù sao Cố Từ Hàn cũng về sớm với cô ta, nên cô ta cảm thấy rất hài lòng.

Kiều Tịch Hoàn nhìn hai người, không có biểu cảm gì, đi thẳng lên lầu hai về phòng của mình.

Cô mệt chết đi được.

Cô nhắm mắt lại, dường như trong phút chốc đã ngủ thiếp đi.

Cô nghĩ may là mình không ngủ trên giường Cố Từ Thần, nếu không, không tắm rửa thay quần áo, lúc này cô đã bị tống xuống giường rồi.

Nhưng, Cố Từ Thần.

Rốt cuộc cô phải làm như thế nào để lấy lòng người đàn ông này!

Cô thật sự đã quên mất mình đã làm gì, khiến anh ta ghét cay ghét đắng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 26: Chương 6.4

Ngày hôm sau.

Buổi sáng.

Kiều Tịch Hoàn đang ở văn phòng, thảo luận với A Miêu về phương án thi điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Mím môi nhìn điện báo, cô im lặng một giây, quay đầu nói với A Miêu: “Tôi đi tiếp cú điện thoại, cô hãy nhìn lại những gì tôi vừa nói, sửa chữa lại một chút những chi tiết James tiên sinh coi trọng.”

“Được.”

Kiều Tịch Hoàn cầm lấy điện thoại, đi sang một bên bắt máy: “Alo.”

“Kiều Tịch Hoàn, tôi là Tề Lăng Phong.”

“Ừ, anh nói đi.”

“Đề nghị hôm qua của tôi, cô suy nghĩ thế nào rồi?” Bên kia nói rất dứt khoát.

“Thật ngại quá, tôi bận quá nên chưa có thời gian suy nghĩ.”

“...” Đôi mắt Tề Lăng Phong khẩn trương: “Vậy cô cứ suy nghĩ đi.”

“Được.”

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại.

Hắn là sáng nay anh ta đi tìm Trương Trung Hoa nhưng không đạt kết quả mình muốn.

Cô nhếch khóe miệng, trở lại văn phòng ngồi trên chỗ ngồi của mình.

Dự án giữa Tề Lăng Phong và James tiên sinh, khi ấy cô cũng có tham gia, rất nhiều quyền lợi và đổi mới đều do cô đề xuất, cho nên thật ra cô cũng không cần tốn nhiều công sức cũng có thể đoán được Tề Lăng Phong và James tiên sinh đã nói những gì, phương án hiện tại của cô chắc chắn hậu sinh khả úy, hơn nữa phải thẳng thắn, muốn nắm được dự án này một cách chính xác, dường như cũng không khó khăn như lúc ban đầu.

Một buổi sáng, sửa đi sửa lại phương án hạng mục nhiều lần, sau đó lại tốn thời gian buổi trưa đưa cho Cố Diệu xem lại, trình bày mỗi một nhu cầu cũng như lợi ích của đối phương một cách tinh tế, Cố Diệu rất hài lòng với phương án này, hiệu quả nhanh, hơn nữa vừa xem đã hiểu ngay.

Buổi chiều, Kiều Tịch Hoàn mang theo bảng dự án cùng với Doãn Tường đi gặp James tiên sinh.

Nơi cửa, những người vệ sĩ da trắng vừa nhìn thấy cô, rõ ràng hơi giật mình một cái.

Kiều Tịch Hoàn cười rất thân thiện: “Thả lỏng đi, hôm nay tôi không có dẫn bạn tôi đến.”

Đôi mắt của hai người họ hơi chuyển một vòng, tựa hồ đang tìm bóng dáng của Võ Đại.

“Tôi tìm James tiên sinh, phiền anh thông báo một tiếng.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Người vệ sĩ da trắng hơi do dự một chút, sau đó mở cửa phòng đi vào, chỉ chốc lát sau, đi ra nói: “James tiên sinh chờ các người ở bên trong.”

“Cảm ơn.” Kiều Tịch Hoàn cười rất xán lạn.

Hóa ra James tiên sinh muốn gặp cô, chứng tỏ cơ hội của cô càng lúc càng lớn.

Cô đi vào, nhìn thấy James tiên sinh ngồi trên ghế tựa trong thư phòng, dường như không có tiếp khách cũng không có ý định ra ngoài, trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ, đáng vẻ có chút lười nhác.

“Chào ông, James tiên sinh.” Kiều Tịch Hoàn nhiệt tình chào hỏi.

“Ngồi đi.”

“Cảm ơn.” Kiều Tịch Hoàn ngồi ở đối diện còn Doãn Tường ngồi ở bên cạnh cô.

“Tìm tôi có việc gì?”

“Vẫn là về hạng mục dự án khai phá.” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng.

Về mặt của ông ta như bảo cô cứ nói tiếp.

Kiều Tịch Hoàn mím môi, đưa phương án của mình đến trước mặt ông ta. “Đây là phương án của Cố thị chúng tôi.”

“Không định khiến tôi gật đầu, lại cho tôi xem?” James tiên sinh cười.

Kiều Tịch Hoàn lắc đầu: “Hôm đó do tôi quá đường đột.”

James tiên sinh cầm lấy văn kiện đặt ở trước mặt cô, khi đang muốn mở miệng lại đột nhiên đóng lại: “Kiều Tịch Hoàn, tôi là thương nhân có chữ tín.”

Kiều Tịch Hoàn xiết chặt ngón tay.

Mọi thứ đã được chuẩn bị đầy đủ đến mức này, nhưng nếu lúc này ông ấy vẫn khư khư cố chấp, tuân thủ lời hứa tiếp tục hợp tác với Hoàn Vũ, như vậy vất vả trước giờ của cô đều uổng phí, quan trọng hơn là cô muốn thông qua dự án lần này để gia nhập vào Cổ thị, nếu không mọi hy vọng của cô đều trở nên xa vời.

Cô không tự chủ cắn môi, hơi khản trương, tim đập cũng nhanh hơn.

Cô nhìn James tiên sinh, vẫn duy trì im lặng.

“Nhưng sự cố chấp của cô đã làm tôi cảm động.” James tiên sinh nói.

Trong lòng cô rộng mở, lúc này mới thở dài một hơi.

Câu nói vừa rồi, thật sự khiến cô cảm thấy mình sắp hồng mắt!

Không tồi!

Kiều Tịch Hoàn cười: “Cảm ơn James tiên sinh.”

“Đừng vội cảm ơn tôi.” James tiên sinh khoát tay: “Kế hoạch của cô, cô cảm về trước đi.”

Kiều Tịch Hoàn khẽ nhún mày.

“Ban đầu tôi muốn hợp tác với Hoàn Vũ, nhưng cô lại xen vào, không thể vì tôi thương thức cô, mà khiến tôi trở thành người thất tín, nếu truyền ra ngoài, danh tiếng của tôi trong giới kinh doanh sẽ bị tổn hại, đối với việc tôi tiến vào thị trường Châu Á cũng không thuận lợi, vì thế hai người hãy cạnh tranh công bằng đi.”

“Cạnh tranh công bằng?” Kiêu Tịch Hoàn nhướn mày.

“Muốn sống sót và phát triển trong giới kinh doanh, mỗi công ty cần có sức cạnh tranh của riêng mình, 3 ngày sau tôi sẽ cho cô và Hoàn Vũ tiến hành bỏ thầu công khai, phương án của ai có thể khiến tôi rung động tôi sẽ hợp tác với người đó. Đây là phương pháp khiến cho người khác tâm phục khẩu phục, cũng khiến nó không trở thành đề tài để dư luận bàn tán.”

James tiên sinh nói với Kiêu Tịch Hoàn: “Đối với tôi mà nói, chuyện này là một công đôi việc.”

“Được Tôi hiểu rồi.” Kiêu Tịch Hoàn gật đầu.

James tiên sinh quả nhiên là một thương nhân khôn khéo.

Cô từ trên ghế đứng lên, đem phương án giao cho Doãn Tường: “Tôi không làm phiền ngài nữa, 3 ngày sau tôi sẽ đến đúng hẹn.”

“Tam biệt.” James tiên sinh gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi văn phòng của James tiên sinh.

Doãn Tường theo cô đi vào thang máy, anh ta hỏi: “James tiên sinh quả nhiên là một lão hồ ly, chuyện gì cũng có lợi cho ông ta.”

“Làm thương nhân, tính toán như vậy cũng là chuyện đương nhiên.” Kiêu Tịch Hoàn cảm thấy chuyện này rất bình thường, ai không đặt lợi ích lên trên hết, cô mấp máy môi nói:

“Sau khi trở về triệu tập thành viên trong tổ mở họp, kế hoạch có biến động nên tôi cần phải chỉnh sửa lần nữa, ba ngày sau bỏ thầu chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.”

“Vâng.” Doãn Tường vội vã gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 27: Chương 6.5

Kiều Tịch Hoàn vội vã trở lại công ty, mở cuộc họp.

Mọi người ngồi cùng một chỗ, chờ đợi Kiều Tịch Hoàn dẫn dò.

Kiều Tịch Hoàn nhủ mảy, bình thường Kiều Tịch Hoàn thường đi thẳng vào vấn đề, giải quyết một cách dứt khoát, lần này mọi người ngồi trong phòng họp ít nhất 10 phút, tổ trưởng Kiều vẫn không nói một câu, trên mặt cũng không có biểu cảm, im lặng đến mức kì lạ, khiến mọi người hoảng hốt, không rõ xảy ra chuyện gì, mà tổ trưởng Kiều lại trở nên nghiêm túc như vậy.

“A Miêu.” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên mở miệng.

A Miêu ngồi ngay ngắn, rất nghiêm túc.

“Viết lại bản kế hoạch một lần nữa.”

“Hả?” A Miêu nghi hoặc, cô nghĩ bản dự án kia đã tốt lắm rồi.

“Viết lại bản dự án lần nữa, sửa chữa hết toàn bộ số liệu bên trong, đến lúc đó tôi sẽ cho cô số liệu, phần dự án này rất có tác dụng.” Đôi mắt cô căng thẳng.

Cổ thị có người của Tề Lăng Phong, còn là ai cô không dám khẳng định, nhưng cô dám chắc 100% Hoàn Vũ sẽ nghĩ cách ngược lại để đoạt bản dự án này trong tay cô, thay vì vẫn luôn phòng bị, chỉ bằng cứ tung một tin gì đó, tin hay không, cũng khiến Tề Lăng Phong lẫn lộn.

“Doãn Tường, anh mau tìm cách thúc giục Trương cục trưởng để lấy bản phê duyệt khu bảo tồn thiên nhiên, đó là một trong những quả cân quan trọng nhất của chúng ta.”

“Vâng.” Doãn Tường vội vã gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn nói với Âu Dương: “Nhu cầu phân tích thị trường, Âu Dương anh phải làm một cuộc điều tra nghiên cứu dân ý, về nhu cầu của quần chúng Thượng Hải đối với việc khai phá khu tự nhiên, chúng ta cần chuẩn bị số liệu chính xác nhất, hạng mục này rất quan trọng với chúng ta.”

“Được.” Âu Dương vội vàng gật đầu.

“Milk, cô...” Kiều Tịch Hoàn suy nghĩ.

“Tôi cái gì?” Milk nhìn cô.

“Lần trước cô tiếp rượu làm quen với thân tín của cục trưởng Trương, nên cô hãy phối hợp với Doãn Tường đi.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn những thành viên của mình, nói: “Từ khi tôi triệu tập mọi người để thành lập tổ dự án này, tôi đã nhận định sự tồn tại của mọi người, hạng mục này là kết quả chúng ta tăng ca ngày đêm, tôi không hy vọng, ba ngày cuối cùng lại bị thất bại.”

Những người khác hơi kinh ngạc nhìn Kiều Tịch Hoàn, nhất thời không hiểu ý của cô lắm.

“Nói này giờ, tôi cũng không thích vòng vo. Ba ngày này, tôi không biết ai trong số mọi người, hay là tất cả sẽ cảm thấy mê hoặc hay bị áp lực. Nhưng tôi tin, chúng ta đã cùng nhau làm việc ngày đêm, tôi không hy vọng, ai trong số các bạn tự biến mình trở thành không đáng một đồng. Kiều Tịch Hoàn tôi nói cho các người biết, cho dù tôi có thất bại trong hạng mục lần này, tôi cũng có năng lực, kéo các người xuống cùng.”

Không khí trong phòng họp cực kì nặng nề.

Milk là một người tương đối cảm tính, nhận không được nói: “Tổ trưởng Kiều, cô đang nghi ngờ chúng tôi sao? Đã lâu như vậy chúng tôi vẫn không đủ chuyên nghiệp sao?”

“Chuyện này không liên quan đến chuyên nghiệp. Sự cảm động có thể giúp các người thực hiện được nguyện vọng các người mong muốn.” Kiều Tịch Hoàn nói:

“Và lại, mỗi người đều có thói quen xấu, sở dĩ trước kia không có là vì cảm động chưa đủ lớn. Mà những gì tôi nói hiện tại, chỉ là muốn nhắc nhở mọi người, cảm động kia, khoảnh khắc mọi người có được, đều trở thành bọt biển, đừng nghi ngờ năng lực của tôi. Ngược lại, mọi người có áp lực như thế nào, sau khi hạng mục này kết thúc, cho dù có thành công hay không, tôi đều bảo đảm, áp lực đối với mọi người mà nói, không hề có tác dụng, bất kể là ai, dù cho là chủ tịch Cố Diệu.”

Milk cắn môi, khuôn mặt đỏ lên, tựa hồ vẫn không thể lý giải.

Doãn Tường ở bên cạnh lôi kéo cô, ý bảo cô bình tĩnh lại.

Milk khó chịu môi, nhưng không nhiều lời.

Kiều Tịch Hoàn không giải thích nhiều, bởi vì bây giờ nói càng nhiều, bọn họ sẽ cảm thấy cô không tin tưởng bọn họ.

Không phải cô không tin, mà đôi khi, lòng người khó dò, Giờ phút này có thể trung thành khấn khấn, nhưng một lúc khác lại vì một nguyên nhân bên

ngoài nào đó lại quên đi giờ phút này, vì thế cô phải nói chuyện cho rõ ràng.

Phòng họp rơi vào yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn từ trên ghế đứng lên: “Tôi đem tất cả của mình đánh cuộc vào hạng mục lần này, cũng như vào mọi người, hy vọng mọi người cùng giao nhóm của mình cho tôi...”

Mọi người nhìn cô.

“Tan họp.” Kiều Tịch Hoàn rời đi.

Những thành viên trong tổ đương nhiên không thể lý giải được hành động của cô, cho dù trên miệng không nói, nhưng trong lòng cũng cảm thấy bức tức.

Nhưng mấy ngày kế tiếp, quả nhiên nhận được rất nhiều sự cảm dỗ và áp lực khác nhau.

Bọn họ mới biết được năng lực của Kiều Tịch Hoàn, cảm thấy bội phục sát đất.

...

Kiều Tịch Hoàn không biết ba ngày sau là phúc hay là họa.

Nhưng nếu tất cả đã đi tới tình trạng này, cô cũng chỉ biết ngồi chờ mà thôi.

3 ngày này, Tề Lăng Phong gọi cho cô rất nhiều lần, có khi cô tiếp, có khi cô không bắt máy.

Ngày mai là ngày đấu thầu của James tiên sinh.

Hôm nay cô lại nhận được điện thoại của Tề Lăng Phong.

Rõ là âm hồn không tan.

“Tề Lăng Phong.” Cô mím môi.

“Kiều Tịch Hoàn, chúng ta gặp mặt nói chuyện đi.” Giọng nói của anh ta rất thành khẩn.

Xem ra, Tề Lăng Phong cũng bị cô bức đến mức độ nhất định.

Khóe miệng cô cười cười: “Được.”

“Ở quán cà phê?”

“Được, nửa giờ sau gặp.” Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại

Cô lấy gương ra, nhìn lại cách trang điểm hôm nay của mình, sau đó mới cầm túi đến quán cà phê.

Người trong quán cà phê buổi chiều không nhiều, cô được người phục vụ dẫn đường đến phòng bao của Tề Lăng Phong.

Cô đã từng nằm trong vòng tay anh ta rất nhiều lần, làm nũng, cô sẽ oán giận vì sao thân hình vóc người của anh lại cân đối như thế, mặc bất kì đồ nào lên cũng trông rất đẹp?!

Anh sẽ cười nói: “Dù sao cũng là của em, em còn ghen tị sao?”

Những lời anh ta từng nói, rốt cuộc có bao nhiêu câu là thật?

Cô mấp máy môi, thu hồi lại cảm xúc nơi đáy lòng, lạnh nhạt tự nhiên ngồi vào vị trí đối diện Tề Lăng Phong.

Người phục vụ lễ phép hỏi cô: “Tiểu thư, cô cần uống gì?”

“Cappuchino... Thôi, Moka đi, không thêm đường.” Kiều Tịch Hoàn nói với nhân viên phục vụ.

“Được, xin chờ một chút.”

Bên trong phòng bao, Kiều Tịch Hoàn và Tề Lăng Phong đang ngồi đối diện nhau.

Tề Lăng Phong nhìn cô, cười nói: “Rất ít phụ thích thích uống Moka, lại không thêm đường.”

Giờ phút này, anh ta như đang tán gẫu với cô.

Lòng dạ của anh ta, rốt cuộc sâu đến mức nào?!

Cô cười lại, nhưng vẫn ung dung thân nhiên: “Thì thoảng nên thay đổi khẩu vị.”

“Cũng phải, uống một thứ lâu quá, cuối cùng sẽ bị ngấy.” Tề Lăng Phong gật đầu.

Cho nên, tôi chính là thứ đồ ăn anh ăn hoài đến phát ngấy phải không?

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười: “Tề Lăng Phong, anh thường xuyên tới tìm tôi là vì muốn bàn chuyện hợp tác phải không?”

Tề Lăng Phong gật đầu: “Nếu như có thể, tôi cảm thấy chúng ta không cần như vậy.”

“Thật ra, tôi cũng cảm thấy vậy.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu: “Tôi vốn không thích anh lừa tôi gạt ở trên thương trường. Nhưng mà...”

Kiều Tịch Hoàn muốn nói lại thôi.

Khi đó, người phục vụ mang cà phê bước vào đặt ở trước mặt Kiều Tịch Hoàn, sau đó lễ phép ra ngoài.

Tề Lăng Phong nhìn bóng lưng người phục vụ rồi quay đầu nhìn cô: “Nhưng mà cái gì?”

“Hạng mục này không phải do tôi cầm đao là chính.” Kiều Tịch Hoàn nói, vẫn nhìn sắc mặt anh ta biến hóa: “Tề Lăng Phong, anh là người thông minh, chắc cũng bắt đầu điều tra, con người tôi, không có bản lĩnh gì.”

Tề Lăng Phong im lặng.

Kiều Tịch Hoàn biết anh ta nhất định sẽ điều tra.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô ôm lễ phục của Hoắc Tiểu Khê đã để lại ấn tượng cho anh ta, nhưng kết quả điều tra lại nằm ngoài dự đoán của anh, cô gái này rõ ràng chỉ là một chuyện cười của Cổ thị mà thôi, ngực to não nhỏ, nhất gan, không có năng lực.

Tự nhiên mà vậy, anh không có chút hứng thú với cô, nếu không phải vì dự án lần này, sao anh có thể gặp nhau, có thể ngồi nhìn một người như vậy?

Anh căng thẳng: “Ai thao túng chủ yếu?”

“Anh nói gì?” Kiều Tịch Hoàn có ý hỏi lại.

“Cổ Từ Thần.” Tề Lăng Phong quả quyết khẳng định.

Cổ Từ Thần?

Có quan hệ gì với Cổ Từ Thần?!

Hay là, Cổ Từ Thần vẫn luôn là một đại họa ngầm với rất nhiều người, nhưng,

Cổ Từ Thần thật sự có bản lĩnh lớn như vậy sao?

“Không phải.” Kiều Tịch Hoàn mỉm cười: “Là Cổ Từ Hân.”

Cả người Tề Lăng Phong ngẩn ra.

“Không tin sao?. Mọi thứ đều do anh ta âm thầm thao túng, tôi chỉ phụ trách chấp hành mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Vì sao cô lại nói với tôi những điều này?” Tề Lăng Phong giữ thái độ hoài nghi.

“Tôi cũng không biết. Có lẽ không muốn từ chối, cũng có thể không biết từ chối như thế nào.” Kiều Tịch Hoàn cười: “

Kiều Tịch Hoàn nói một cách thẳng thắn, nhìn qua không có chút dã tâm nào.

Cô vốn là một người ngu ngốc ở trong xã hội thượng lưu, có gì đáng để hoài nghi.

Cho nên, cô lợi dụng khi mình có một lớp mặt nạ tốt như vậy, làm một vài chuyện mà mình muốn, có gì không thể?

~Hết chương 6~

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 28: Chương 7 : Chuyện Cũ Tái Hiện.

Trong phòng bao quán cà phê yên tĩnh.

Không gian lại rơi vào im lặng.

Kiều Tịch Hoàn không nói gì, Tề Lăng Phong cũng không.

Hai người bỗng nhiên trở nên cứng ngắc.

“Cô nói tất cả mọi chuyện đều do Cố Tử Hàn âm thầm thao túng, còn cô chỉ phụ trách thực hiện sao?” Tề Lăng Phong gần từng tiếng hỏi cô.

“Ừ.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu như gà mổ thóc.

Khóe miệng Tề Lăng Phong bỗng nhiên nở nụ cười, trong mắt hiện lên tia hung ác.

Tính tới tính lui, vẫn bị Cố Tử Hàn tính kế sao?!

Được lắm!

Anh hùng hăng nắm lấy ngón tay.

Anh chưa từng bị người ta đùa giỡn như vậy!

Anh nhướn mày: “Kiều Tịch Hoàn, cô đồng ý hợp tác với tôi không?”

“Đồng ý.” Kiều Tịch Hoàn nhìn anh ta: “Chỉ cần để tôi được an toàn ở lại Cố thị làm việc là được.”

“Được, buổi đầu đầu ngày mai cô không cần tới, cô chỉ cần đưa danh sách cho tôi là được, sau đó tôi sẽ tặng cô một món quà lớn.” Tề Lăng Phong gần từng tiếng.

“Tề Lăng Phong, mặc dù tôi không thông minh, nhưng cũng không phải con ngốc, tôi làm vậy không phải quá rõ ràng sao? Nếu Cố Diệu biết, tôi vì hợp tác với anh mà đánh mất một hạng mục lớn như thế, tôi còn vị trí ở nhà họ Cố sao?” Kiều Tịch Hoàn nhìn Tề Lăng Phong, thật bình tĩnh hỏi anh ta.

Trong mắt người ngoài, Kiều Tịch Hoàn cô ngu ngốc đến mức nào vậy?!

Tề Lăng Phong nhìn Kiều Tịch Hoàn, đôi mắt trở nên căng thẳng.

Trong hạng mục này, tinh thần anh quả thật có phần khẩn trương, hoảng hốt, một chuyện không thể thực hiện rõ ràng như thế nhưng anh lại buột miệng nói ra, anh ta cười cười, che giấu cảm giác xấu hổ: “Đương nhiên, tôi chỉ đùa thôi.”

“Tôi biết mà, anh thông minh thế, sẽ không làm vậy, hơn nữa, nếu tôi không đi, Cố Tử Hàn cũng có thể đi, những người khác ở Cố thị cũng có thể.” Kiều Tịch Hoàn cười nói, nhìn không ra bất kỳ tâm cơ gì.

“Ừ. Cô nói đúng.” Tề Lăng Phong gật đầu: “Là tôi không suy nghĩ chu đáo, không sao, ngày mai đầu đầu cứ tiếp tục, sau này chúng ta còn hợp tác nhiều hơn.”

“Được.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“Thời gian không còn sớm, chúng ta về đi, sau này liên lạc nhiều hơn.” Tề Lăng Phong nhìn qua rất ôn hòa, dường như đối xử với bất cứ ai cũng ôn hòa như vậy, giống như dòng nước ấm chảy xuôi dòng.

Hai người lần lượt rời khỏi.

Tề Lăng Phong ngồi ở trong xe của mình nhìn chiếc taxi chở Kiều Tịch Hoàn biến mất khỏi tầm mắt.

Anh ta lạnh nhạt cảm lấy di động gọi: “Tử Hàn.”

“Lăng Phong, chuyện gì?”

“Ngày mai phải bỏ đầu rồi.” Tề Lăng Phong nói: “Tôi nắm chắc không có việc gì.”

“Mấy ngày gần đây, tôi bị theo dõi rất chặt, trước đây đều do Diệp Mị làm việc giúp tôi, nhưng bây giờ lại bị Kiều Tịch Hoàn đi trước một nước, căn bản không có cách nào điều tra rõ hành tung của cô ta. Vì thế không biết cô ta ngầm giờ thu đoạn gì. Nhưng anh đừng vội, tôi đã bảo cấp dưới của tôi

đưa đến một phần phương án ngày mai rồi, tối nay tôi sẽ gửi nó cho anh.” Cố Tử Hàn nói.

“Được.” Tề Lăng Phong rất bình tĩnh nói.

Nhưng trong lòng đã sớm nghĩ cách.

Lời nói ban nãy của Kiều Tịch Hoàn anh chỉ tin khoảng 60% nhưng bây giờ anh đã tin 100%

Khi nào Cố Tử Hàn cảm thấy không ổn, anh ta đều sử dụng ám chiêu với anh, đối đầu trước đó vài lần, anh ta cố tình đưa thông sai để anh chữa mũi tên sang Kiều Tịch Hoàn, từ đó giúp anh ta có thời gian chuẩn bị, hèn gì, dù anh đã tìm mọi cách cũng như sử dụng đủ mọi quan hệ để phá vỡ mối quan hệ giữa các thành viên trong tổ hạng mục, nhưng vẫn không thành công. Kiều Tịch Hoàn vừa mới đến Cố thị, không có năng lực như vậy, cũng không có quyền lực lớn thế, dường như chỉ có Cố Tử Hàn mới có địa vị như vậy.

Khóe miệng anh ta nở nụ cười lạnh lùng, Cố Tử Hàn anh bắt nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa, chúng ta cứ chờ xem!

Đôi mắt anh ta trầm xuống, anh gọi một cú điện thoại: “Long Đăng.”

“Tổng giám đốc Tề, lại có vụ làm ăn gì lớn sao? Lần này đừng bắt anh em làm việc xấu đấy.” Long Đăng nói bằng giọng lơ đãng.

“Yên tâm, bên phía Tiêu Dạ tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi, anh ta sẽ không tìm anh gây phiền phức đâu.”

“Như vậy thì tốt, anh cũng biết những loại giang hồ trốn chạy như chúng tôi, tốt nhất là không nên chọc người trên đường. Cuộc sống tạm bợ, kiếm chút tiền, anh em tôi cũng phải chờ già về quê hồi hương.” Long Đăng lái nhai liên miên.

Tề Lăng Phong cau mày nhìn ngoài cửa sổ: “Chuyện khác không nói dông dài, tôi chỉ nói chuyện chính với anh.”

“Anh nói đi.”

“10 giờ sáng mai, anh hãy theo dõi một người. Người đó tên là Kiều Tịch Hoàn, 9 giờ cô ta sẽ ngồi xe Cố thị xuất phát.” Trong mắt Tề Lăng Phong hiện lên tia tàn nhẫn, gần từng tiếng hỏi: “Còn nhớ chuyện của Hoắc Tiểu Khê không?”

“Anh lại làm anh em khó xử rồi, tôi định chậu vàng rửa tay mặc kệ.”

“Tôi cho anh việc làm, anh còn sợ bại lộ gì sao, anh cứ yên tâm đi làm đi, chuyện phía sau có tôi lo hết.”

“...Tiền bạc thì sao?” Long Đăng do dự một chút hỏi.

“300 vạn.”

“Ít hơn so với lần trước?” Long Đăng có phần bất mãn.

“Lần trước là 3 người, lần này chỉ có một người.”

“Chuyện này cũng tính toán, đúng là giao thiệp với thương nhân các người thật là phiền phức! Được rồi, được rồi, anh em tôi dạo này cũng đang kẹt, cũng có thể giải quyết nhu cầu cần thiết. Ngày mai tôi sẽ đi làm, anh cứ chờ tin tốt của tôi đi.”

“Nhớ đừng bại lộ thân phận.”

“Tôi đâu có ngu.” Long Đăng nói.

Tề Lăng Phong cười lạnh lùng, Kiều Tịch Hoàn đừng trách tôi ra tay độc ác với cô, cô chỉ là vật hy sinh đầu tiên thôi, từ từ sẽ có nhiều người chôn cùng với cô, cô cứ lên đường một mình trước đi!

Khóe miệng anh ta lộ ra nụ cười âm lãnh, lái xe rời khỏi.

Anh ta lái xe rất chậm, bởi vì anh luôn thích làm những chuyện nắm chắc, giống như trước đây anh đã đối với Hoắc Tiểu Khê, anh đã tồn suốt 10 năm thời gian để đối lấy tất cả hôm nay của mình, anh cảm thấy rất xứng đáng.

Anh đeo tai nghe Bluetooth lên, bấm điện thoại lên, giọng điệu hết sức dịu dàng:

“Sở Huân, đang làm gì vậy?”

“Đang làm việc, nào giống như anh, làm ông chủ nhậu chân, em chỉ là phận làm công thôi.”

“Đồ ngốc, anh là ông chủ, em không phải là bà chủ sao?”

“Đáng ghét!” Bên kia làm nũng.

“Tan tầm sớm một chút, anh đến đón em đi ăn.”

“Làm gì?”

“Chúc mừng.”

“Chúc mừng cái gì? Anh nắm được hạng mục rồi sao?” Sở Huân hỏi.

“Chúc mừng anh càng ngày càng yêu em.” Giọng điệu của Tề Lăng Phong tràn ngập từ tính, lời yêu thương này nói ra từ trong miệng anh ta, lại mang theo một hương vị khác.

“Miệng lưỡi trơn tru.” Oán giận nhưng lòng cảm thấy hạnh phúc.

“Xấu hổ rồi sao? Đồ ngốc.” Tề Lăng Phong dịu dàng an ủi: “Sở Huân, nghe nói bạn của em về nước rồi? Chính là người bạn lần trước đã giúp đỡ chúng ta đấy, đêm nay có rảnh không, anh muốn mời cô ấy ăn cơm?”

“Anh nói Lôi Lôi sao? Cô ấy về nước mấy ngày rồi, anh muốn mời cô ấy dùng cơm?”

“Có khó khăn gì sao?”

“Làm gì có?! Cô ấy cứ âm ỉ đòi gặp anh, nói muốn xem anh là người đàn ông như thế nào có thể khiến em mê thành..” Sở Huân muốn nói lại thôi, tựa hồ có chút ngưng ngừng: “Dù sao em cũng sẽ gọi điện thoại cho cô ấy, lát nữa sẽ gọi cho anh.”

“Được.” Tề Lăng Phong gật đầu.

Sau khi cúp điện thoại, sắc mặt anh ta khôi phục lại lạnh lùng.

Sở Huân đối với anh mà nói...

Anh cũng hơi thích.

Nhưng cũng may cô bé này biết ngoan ngoãn nghe lời, dịu ngoan hơn so với Hoắc Tiểu Khê năm đó, đều do anh định đoạt, không giống như Hoắc Tiểu Khê, đoạt lấy tất cả vượt trội của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 29: Chương 7.2

Tề Lăng Phong lái xe đến đón Sở Huân trước, hai người cùng nhau đến nhà hàng đã đặt, vừa mới ngồi xuống, một người phụ nữ trang điểm thời thượng, kêu gọi đã xuất hiện.

“Lôi Lôi.” Sở Di Huân từ trên ghế đứng dậy, vô cùng thân thiết lôi kéo tay cô ta: “Giới thiệu với cậu, đây là bạn trai của tớ Tề Lăng Phong, đây là bạn tốt mà em thường nhắc đến với anh, đại mỹ nữ xinh đẹp gọi cảm Lôi Lôi.”

“Nghe danh không bằng gặp mặt, quả thực là đại mỹ nữ.” Tề Lăng Phong đứng lên có chút thân sĩ.

“Quả nhiên rất tuấn tú, thảo nào khiến Di Huân nhà chúng tôi si mê như vậy.” Khóe miệng Lôi Lôi nhếch lên, lễ độ bắt tay với Tề Lăng Phong: “Nhưng tôi không biết anh qua Di Huân.”

“Phải không?” Chúng ta từng gặp nhau sao?” Tề Lăng Phong bắt chuyện, mời Lôi Lôi ngồi.

“Chưa gặp, nhưng tôi biết Hoắc Tiểu Khê.” Lôi Lôi nói

Sắc mặt Tề Lăng Phong dừng lại một chút nhưng không có biến hóa quá rõ ràng, miệng vẫn bình tĩnh nói: “Trái đất quả nhiên rất tròn.”

“Hoắc Tiểu Khê từng là thổ bá vương, tôi đã từng chịu không ít cực khổ trong tay cô ta.” Lôi Lôi lạnh lùng cười.

Tề Lăng Phong tự mình rót một ly rượu cho Lôi Lôi: “Hiện tại không phải đúng lúc sao? Bạn thân của cô đã giúp cô trả thù rồi.”

Lôi Lôi nhướng mày.

“Bạn thân của cô chiếm lấy người đàn ông Hoắc Tiểu Khê yêu nhất, không phải là một loại trả thù sao?” Tề Lăng Phong cười nói.

Khuôn mặt rõ ràng rất ôn hòa nhưng từng câu từng chữ thốt ra lại lộ vẻ thâm trầm nói không nên lời, người đàn ông này quả nhiên không phải hạng người bình thường, nhưng vừa khéo lại hợp khẩu vị của cô.

Khoe miệng Lôi Lôi nở nụ cười: “Tề Lăng Phong, anh hư như vậy, đừng bắt nạt Sở Huân nhà chúng tôi đấy.”

“Lần đầu tiên gặp mặt đã nói tôi hư? Dĩ Huân, bạn thân của em có hỏa nhãn kim tinh sao?” Tề Lăng Phong cố ý trêu chọc, không khí trên bàn cơm cũng tốt hơn.

“Đàn ông không hư phụ nữ không yếu.” Lôi Lôi nói xen vào: “Dĩ Huân thích bộ dạng xấu xa của anh.”

“Chuyện này cô cũng biết? Vậy bí mật nào hai người cũng nói với nhau sao?” Tề Lăng Phong giả vờ tức giận nói.

Sở Dĩ Huân đỏ mặt, thẹn thùng nói: “Chưa nói gì cả, anh không nên hỏi nữa.”

Lôi Lôi nhìn hai người trước mặt: “Thật là, trước mặt tôi mà còn ân ái. Tôi ra ngoài trước đã. Sau khi tôi về thì ổn trọng lại một chút nhé. Nhìn đáng vẻ của cậu giống với nàng dâu nhỏ lắm đấy...”

“Đáng ghét, tớ không có.” Sở Dĩ Huân chu môi.

Lôi Lôi cười cười, đi ra khỏi phòng bao.

Vừa mở cửa phòng đã nhìn thấy Điều Bối Dịch ở trước mặt.

Bước chân đi về phía trước của Điều Bối Dịch dừng lại một chút, nhìn Lôi Lôi ở trước mặt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lôi Lôi lạnh lùng cười: “Đúng là âm hồn không tiêu tan.”

Điều Bối Dịch không nói gì, xoay người muốn rời đi.

Đêm nay cô mời Ân Bàn ăn cơm.

Lần trước chỉ thuận miệng nói thôi, ai ngờ người đàn ông này cứ nhắc cô mãi suốt nửa tháng.

Cô thực sự chịu không được nên đã thực hiện lời hứa.

“Sao vậy? Nhìn thấy tôi lại đi vội vã? Có phải đã từng làm việc gì xấu nên cảm thấy hổ thẹn không?” Lôi Lôi nói bằng giọng trào phúng, từng câu từng chữ được nhấn mạnh một cách chói tai.

Điều Bối Dịch nhìn cô ta: “Lôi Lôi, tôi chỉ cảm thấy nếu như chúng ta không thích nhìn nhau, thì không nên làm bản mặt đối phương làm gì. Tôi chưa từng sợ cô, cô đừng tự coi trọng mình quá.”

“Hừ.” Lôi Lôi hừ lạnh, thanh âm giống như phát ra từ trong mũi: “Điều Bối Dịch, nếu tôi muốn thì cô đã không yên rồi, còn ở đây giấu võ dương oai, cho ai xem chứ?”

“Làm cho cô xem.” Điều Bối Dịch lạnh nhạt nói: “Bất kể trước đây như thế nào, nhưng ít nhất bây giờ tôi với Tiêu Dạ là vợ chồng danh chính ngôn thuận. Mà cô, nhiều lắm chỉ là kẻ thứ ba mà thôi...”

“Cô!”

Sắc mặt Lôi Lôi thoáng cái trở nên khó coi: “Vợ chồng? Cô nói hai từ vợ chồng với tôi sao? Năm đó nếu không phải tại cô, tôi với Tiêu Dạ có chia tay không? Nhưng không sao, Điều Bối Dịch, từ ngày tôi về nước, tôi đã nói với chính mình, năm đó cô đã cướp Tiêu Dạ đi như thế nào, thì tôi sẽ hoàn trả lại gấp bội!”

“Nếu như cô có bản lĩnh đó...” Điều Bối Dịch không muốn nói thêm nữa.

Cô với người phụ nữ trước mặt, mãi mãi không thể tâm bình khí hòa để nói chuyện. Mà cô chẳng phải là người thích cãi nhau với người khác, thậm chí không thích nói chuyện với người khác, nên cô đã chọn cách rời đi.

“Cô không phát hiện, mấy đêm nay Tiêu Dạ không có về nhà sao?” Thanh âm của Lôi Lôi vẫn vang vọng ở phía sau: “Mấy ngày nay anh ta đi đâu, cô có muốn biết không?”

Điều Bối Dịch ngừng bước một chút.

Chỉ một chút thôi, sau đó bước đi một cách tự nhiên.

Cô không muốn biết, lừa mình dối người cũng được, cô không muốn biết.

Cô trở lại chỗ ngồi của mình thì đồ ăn đã được bung lên.

Ân Bân nhìn sắc mặt Diêu Bối Dịch rõ ràng trắng bệch hơn so với ban nãy, cau mày hỏi:

“Khó chịu ở đâu sao?”

“Không.”

“Tôi gọi đồ ăn nhiều quá khiến cô sợ sao?” Ân Bân tiếp tục hỏi.

“Không phải.”

“Vậy sắc mặt cô...”

“Không có gì, ăn cơm đi.” Diêu Bối Dịch cố gắng nặn ra một nụ cười.

Ân Bân nhìn bộ dạng của cô, không hiểu vì sao, nhưng hai người họ không thân đến mức có thể chia sẻ mọi chuyện, cho nên cũng không hỏi nhiều, anh bắt đầu ăn cơm.

Chỗ này quả thực là một nơi thích hợp dùng cơm, anh ở bên ngoài, không có gia đình, lại có người đẹp mời dùng cơm, có sao không đi.

Cách đó không xa, Lôi Lôi đứng ở đó.

Cô ta cười tà ác rồi rút điện thoại ra chụp một tấm hình hai người ngồi trong góc.

6 năm ân oán, cô tuyệt đối sẽ không chịu để yên!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 30: Chương 7.3

Trong phòng bao, Lôi Lôi, Tề Lăng Phong và Sở Dĩ Huân cùng nhau ăn cơm, toàn bộ bữa cơm xem như hài hòa, Tề Lăng Phong rất biết cách điều hòa không khí, không giống như những người đàn ông phô trương bình thường, Lôi Lôi có ấn tượng rất tốt với anh ta.

“Đúng rồi, Lôi Lôi, chuyện lần trước cảm ơn cô, đã giúp tôi một việc lớn.” Tề Lăng Phong nhìn như tùy ý nói.

“Không có gì, chuyện nhỏ thôi. Hơn nữa, tôi với Dĩ Huân từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chuyện của cô ấy cũng là chuyện của tôi, không cần để trong lòng.” Lôi Lôi nói.

“Đối với cô là chuyện nhỏ, nhưng đối với tôi mà nói lại là chuyện lớn.” Tề Lăng Phong nói rất nghiêm túc: “Cô xem, nếu có cơ hội, tôi muốn mời Tiêu Dạ ăn bữa cơm, bày tỏ chút lòng biết ơn.”

“Tiêu Dạ bình thường rất bận.” Lôi Lôi nói.

“Lại bận, anh ta không ở bên cậu sao?” Sở Dĩ Huân cũng thông minh, Tề Lăng Phong không cần nói, cô cũng biết Tề Lăng Phong muốn làm quen với Tiêu Dạ, địa vị Tiêu Dạ ở Thượng Hải, gần như không ai có thể lay động được, nếu có thể kết mối quan hệ này, từ nay về sau bạch đạo hay hắc đạo ở Thượng Hải đều sưng sè, đây là mối làm ăn có lợi!

“Đến lúc đó, tôi sẽ hỏi.” Lôi Lôi không chống lại được thịnh tình của hai người, đáp ứng nói.

Nhưng Tiêu Dạ không phải là một người tùy tiện ăn bữa cơm với người khác, cô trở về lâu như vậy, mặc dù có đến Hạo Hân tìm anh, nhưng Tiêu Dạ vẫn chưa đích thân cùng cô ăn cơm, hơn nữa mấy ngày nay Tiêu Dạ không về cũng vì trên đường xảy ra chút chuyện, ngược lại không có liên quan quá lớn đến cô.

Nhưng...

Khóe miệng cô ta hơi cong lên.

Tiêu Dạ sớm hay muộn sẽ là người của cô.

Trước sau gì cô cũng khiến cho người phụ nữ tên Diêu Bối Định ấy cuốn gói rời khỏi đây!

....

Diêu Bối Định thật sự không có khẩu vị, đặc biệt khi biết cô đang ăn chung nhà hàng với Lôi Lôi.

Cô vẫn nhìn Ân Bản ăn cơm.

Khẩu vị Ân Bản rất tốt, cô lần nữa hoài nghi, một bàn nhiều thức ăn như vậy, chắc anh ta sẽ ăn hết.

“Đừng kinh ngạc như vậy, tôi đói bụng lâu rồi. Một mình ăn cơm không có ý nghĩa, trong nhà cũng không có ai nấu cơm, có người ăn cơm cùng đương nhiên phải ăn nhiều một chút.” Ân Bản nhìn sắc mặt Diêu Bối Định thản nhiên cười nói.

“Tôi chưa nói gì cả.” Diêu Bối Định nhún vai nói.

Ân Bản cười cười.

Diêu Bối Định gọi phục vụ đến tính tiền, hai người rời khỏi nhà hàng.

Xe Diêu Bối Định đưa đi sửa, sau khi tan làm, Ân Bản tự mình lái xe tới, cô vốn muốn gọi xe, nhưng Ân Bản lại sòng chét muốn đưa cô đi, nói cái gì ăn cơm thì một ít lễ độ vẫn phải có!

Diêu Bối Định cũng không từ chối, ngồi vào xe Ân Bản đến tiểu khu dưới lầu.

Cô vừa mới xuống xe, một chiếc xe hơi màu đen cũng dừng ở cửa.

Người đàn ông biến mất mấy ngày nay đột nhiên xuất hiện, ánh mắt vừa nâng nhìn thấy cô và chiếc xe phía sau lưng cô.

Ánh mắt Tiêu Dạ lạnh lẽo, anh không biểu cảm, đi vào trong tiểu khu.

Diêu Bối Định mấp máy môi, tạm biệt Ân Bản rồi cũng đi vào trong tiểu khu.

Thang máy, một trước một sau.

Khi cô mở cửa nhà thì Tiêu Dạ đang ngồi trên sofa trong phòng khách, nhìn thấy Diêu Bối Định trở về, anh hơi nhướng mày nhưng cũng không nói chuyện.

Diêu Bối Định cắn môi, một lúc sau nói: “Đêm nay anh trở về sớm vậy, đã ăn cơm chưa?”

“Em cảm thấy tôi trở về quá sớm?” Tiêu Dạ nhún mày.

“Không, em chỉ muốn hỏi anh ăn cơm chưa?” Diêu Bối Định nhìn anh hỏi.

Cô chưa bao giờ làm âm ỹ với Tiêu Dạ, cho dù như thế nào kết quả cũng không tốt.

“Chưa ăn.” Tiêu Dạ lạnh lùng nói.

“Muốn ăn ở nhà không?” Diêu Bối Định hỏi anh.

Thời gian Tiêu Dạ ăn cơm ở nhà ít đến đáng thương, nên cô không chắc lắm.

“Diêu Bối Định, em không muốn làm cho tôi?” Sắc mặt Tiêu Dạ lạnh lùng.

Diêu Bối Định cắn môi.

Tiêu Dạ đối với cô, chưa từng có bất kì nhẫn nại nào.

Diêu Bối Định xoay người đi vào trong phòng bếp.

Cô thường xuyên ăn cơm ở nhà, cho dù là ăn một mình. Vì thế nguyên liệu trong nhà rất nhiều, cô làm vài món ăn gia đình, nấu cơm và múc thêm một bát đặt ở trên bàn, xoay người đang muốn đi gọi Tiêu Dạ thì thấy người đàn ông ấy ngủ thiếp đi ở trên ghế sofa.

Tiêu Dạ rất ít khi ngủ trước mặt cô, bởi vì trong trí nhớ thời gian anh về nhà ngủ không nhiều, hơn nữa đều ngủ ở trong phòng anh, cô không thể nhìn thấy.

Trong lòng cũng không nói rõ được cảm giác gì, cô im lặng một lát rồi đi về phòng lấy ra một cái chăn.

Thời tiết tuy không lạnh nhưng cũng dễ bị cảm.

Cô cảm chân đạp lên người anh, động tác cô rất nhẹ, thậm chí còn ngưng thở, chỉ sợ hơi mạnh một tí sẽ quấy rầy anh nghỉ ngơi.

Vừa mới buông chân xuống, đang muốn rời khỏi, thì một đôi tay to đã kéo cánh tay cô, đôi mắt ung mở to, ánh mắt sắc bén hung hăng nhìn cô, bàn tay to dùng sức, một giây sau cô đã nằm dưới thân Tiêu Dạ, sofa mềm mại, chịu sức nặng của bọn họ nên đã lồm xồm một lỗ, ái muội dựa vào nhau như vậy, ngay cả hô hấp cũng trở nên hỗn loạn.

Điều Bối Định trừng lớn mắt nhìn Tiêu Dạ trước mặt, nhìn nét cương nghị trên mặt anh, nhìn hàng lông mi dày, độ cong làn môi lạnh bạc....trong khoảnh khắc ấy, Điều Bối Định không biết nên đặt mắt ở chỗ nào?

Người đàn ông trước mặt, đột nhiên cúi đầu đi xuống.

Điều Bối Định trơ mắt nhìn khoảng cách mặt anh càng ngày càng gần, có cả bất lực lẫn kích động.

Mắt cô hơi lóe lên, khi cảm nhận được nhiệt độ của đôi môi, thì cô nhắm hai mắt lại.

Ngón tay cô nắm thành nắm đấm, tim đập như sắp văng ra khỏi lồng ngực, căng thẳng đến không biết làm sao.

Cô khẽ nhếch môi, cứng nhắc không dám có động tác khác, cô chỉ im lặng như khúc gỗ, yên lặng cảm nhận hơi ấm nơi làn môi, cùng với đầu lưỡi linh hoạt dây dưa với nhau.

Tiêu Dạ hôn cô.

Tiêu Dạ hôn triển miên ở trên môi cô không nghỉ.

Một phút ấy, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, cô nắm chặt ngón tay, không dám đặt lên thân thể anh...

Giây phút thân thiết gần gũi, dường như yên tĩnh, yên tĩnh đến mức cô gần như có thể cảm nhận tiếng tim mình đập điên cuồng.

“Reng....reng...”

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tựa hồ đã phá vỡ lửa nóng cũng như hơi thở ái muội ở trong phòng.

Tiêu Dạ hôn lên môi cô ngừng lại một giây, anh rời khỏi thân thể cô, sắc mặt khôi phục rất nhanh, dường như thân thể và trái tim, chỉ cần xoay người một cái, là có thể trở nên lạnh giá.

Điều Bối Định im lặng nhìn anh cầm điện thoại đi đến một bên, nhìn thân thể cao lớn của anh rời khỏi thân thể cô

Cô hít một hơi, vuốt ve cánh môi hơi sưng đỏ, lần trước Tiêu Dạ hôn cô, thời gian bao lâu?

6 năm trước, lần đầu tiên của cô.

Có người nói, đem mỗi tình đầu của mình, nụ hôn đầu tiên của mình, đem đầu tiên của mình trao cho người mình yêu là một điều hạnh phúc.

Cô đã từng may mắn một lần.

Cô cho rằng mình trao cho anh hết tất cả những gì tốt đẹp nhất nhưng lại không biết anh khịt mũi coi thường.

6 năm.

Cô và anh vẫn thanh thanh bạch bạch.

Anh không trân trọng những thứ cô cho là tốt đẹp nhất.

Đôi mắt cô hơi đỏ, cô nhìn thấy anh bước đến cửa lớn, rồi đi.

Bên trong căn phòng trống không.

Tiếng tim đập kịch liệt hỗn loạn ban nãy, dường như bây giờ cũng đứng yên, cảm thấy cả thế giới bây giờ đều im lặng.

Cô chậm rãi ngồi xuống ghế sofa, cô quay đầu nhìn đồ ăn bày biện trên bàn, một phút trước, Tiêu Dạ không khong chế được, rơi vào trạng thái mờ mịt chắc không phân biệt được cô là ai?

Bằng không, tại sao anh lại hôn cô?

Cô còn nhớ ngày nhận giấy đăng ký kết hôn, tất cả các cặp vợ chồng đều ngọt ngào, hạnh phúc, chỉ riêng bọn họ.

Anh nói: “Gả cho tôi, thì chuẩn bị tinh thần làm quả phụ cả đời đi.”

Cho nên cô giữ như vậy, thủ đến cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 31: Cuộc Chiến Giao Chiến 6 – Chuyện Cũ Tái Hiện!

Có người nói, giao nọ hôn đầu, đêm đầu tiên của mình cho người đàn ông mới tình đầu mà mình yêu thích nhất là một chuyện hạnh phúc.

Cô cũng đã từng có một lần may mắn như vậy.

Cô cho rằng mình giao thứ tốt đẹp nhất cho anh, nhưng không biết anh xì mũi coi thường.

Thời gian sáu năm.

Cô và anh, trong sạch.

Anh không hiếm lạ gì cô tự cho rằng bản thân để tất cả tốt nhất cho anh.

Trông rất khê chuyển, cô nhìn anh đi về phía cửa chính, bóng lưng rời đi.

Phòng rất lớn, rất trống.

Nhịp tim mới vừa rồi còn rối loạn, giờ phút này giống như dừng lại, cảm giác toàn thể giới giống như yên bình tĩnh lặng.

Cô chậm rãi đứng dậy từ trên ghế sa lon, quay đầu nhìn thức ăn bày biện trong phòng ăn, một ít giấy vừa rồi Tiêu Dạ không khống chế được, chỉ ở trong trạng thái mộng lung, không phản ứng theo trái tim, chắc hẳn anh cũng mơ hồ không thấy rõ cô là ai?

Bằng không, sao anh mở miệng được.

Vẫn còn nhớ ngày lĩnh giấy chứng nhận kia, tất cả vợ chồng đều ngọt ngào ân ái, chỉ có bọn họ không phải.

Anh nói, “Gả cho tôi, sống cô qua cả đời đi!”

Cho nên, cô thật sự tuân theo như vậy, có lẽ chính là cả đời.

...

Tiêu Dạ đi ra khỏi nhà, xe nhỏ đậu ở cửa tiểu khu đón anh rời đi.

Anh đi đình Hạo Hãn.

Mới vừa rồi là Lôi Lôi gọi điện thoại cho anh, hỏi anh ở đâu, cô tìm anh.

Anh để Lôi Lôi ở đình Hạo Hãn chờ anh.

Lôi Lôi mới là người phụ nữ anh luôn yêu khắc sâu, Diêu Bối Dịch không bằng nửa phần Lôi Lôi ở trong cảm nhận của anh. Mới vừa rồi anh quả thật ngủ đến mơ hồ, mơ hồ đến mức, không thấy rõ người trước mặt là ai.

Môi mỏng khê mím, ngón tay không tự chủ được vuốt ve cánh môi của mình.

Ánh mắt nhìn cảnh đêm trôi đi ngoài cửa sổ, sắc mặt lạnh lùng trầm xuống.

Một đường đi tới đình Hạo Hãn, Lôi Lôi đã ở trong phòng bao anh chuyên dùng chờ anh, nhìn anh xuất hiện, thân mật kéo cánh tay của anh, “Dạ, đi đâu vậy?”

“Có chút việc, đi về một chuyến.” Tiêu Dạ nói thẳng thừng, trở tay tự nhiên ôm Lôi Lôi vào trong ngực. di3n~d@n`Bq2l'y'd0n

“A” Về mặt Lôi Lôi hơi mất mát, rất nhanh che giấu, nét mặt tươi cười như hoa nói, “Buổi tối hôm nay khi em ăn cơm gặp Diêu Bối Dịch.”

Tiêu Dạ không có biểu cảm gì, mang theo cô ngồi trên ghế sa lon.

“Ăn com với một quý ông. Đứng rồi, em còn chụp hình, bình thường thấy cô ấy luôn rất không thích cười, em còn tưởng rằng cô ấy không thích cười đây, khi ăn com với quý ông kia, tươi cười còn rất đẹp mắt.” Lôi Lôi nói xong, cầm điện thoại lật ảnh chụp cho Tiêu Dạ xem, nghe khẩu khí không có ý tứ đặc biệt gì, phảng phất giống như lời nói bình thường.

Mắt Tiêu Dạ rũ xuống, liếc mắt nhìn, dò tìm mắt đi.

Lôi Lôi âm thầm cười một tiếng, rất có tâm tư không nói nhiều, thân thiết nói, “Tiêu Dạ, nếu không chúng ta chụp một tấm hình đi, anh tự chụp nha? Góc 45 độ.”

“Không biết.”

“Nào, em dạy cho anh.” Lôi Lôi quán quýt lấy anh, cầm điện thoại ra giờ lên cao cao, “Cười một cái.”

Vẫn như cũ, khuôn mặt lạnh lùng.

“Được rồi, mình em cười.” Lôi Lôi tách tách chụp hai bức.

Trong hình là Tiêu Dạ cười cầu thả không cần phải nói và Lôi Lôi nét mặt tươi cười như hoa, nhìn qua có vài phần khôi hài.

Tiêu Dạ không thích chơi những thứ này, có thể để cho cô chụp hình đã là cực hạn, Lôi Lôi nhất định hiểu rõ suy nghĩ của Tiêu Dạ, không hề oán trách chút nào, khéo léo cắt đi động đi, ngồi trên ghế sa lon với anh, uống chút rượu.

Căn phòng rất yên tĩnh, Tiêu Dạ không thích nói chuyện.

Lôi Lôi phá tan yên tĩnh, chủ động mở miệng, “Dạ, em có một người bạn muốn gặp anh, lúc nào anh có thời gian, bạn em muốn mời anh ăn com.”

“Ai?”

“Chính là Tề Lăng Phong bạn trai của khuê mật tốt nhất của em Sở Di Huân.” Lôi Lôi nói một hơi, “Lần trước anh giúp anh ấy thu xếp, nói như thế nào cũng muốn gặp mặt cảm tạ anh.”

“Loại người như vậy anh không gặp. Em cũng nên bỏ đi ý niệm muốn để cho anh ta làm quen với anh đi.” Tiêu Dạ mở miệng nói thẳng, giọng nghiêm túc không hề có chút uyển chuyển nào, “Việc trên thương trường, anh không nhúng tay vào.”

“Nhưng anh đã từng cùng Hoắc Tiểu Khê...” Mặc dù ở nước ngoài, nhưng anh rất rõ ràng mỗi một hành động việc làm của cô, mọi chuyện đều do Di Huân truyền đạt bên tai cô, cô thật sự rất cảm kích.

“Đó là chuyện quá khứ, Lôi Lôi.” Tiêu Dạ gần từng chữ, “Tề Lăng Phong kia, anh không muốn tiếp xúc, không có bất cứ lý do gì.”

“Nhưng đó là bạn của em mà.” Lôi Lôi không nhịn được oán trách.

“Anh không cấm em kết giao bạn bè.” Tiêu Dạ nhìn cô.

Lôi Lôi cắn môi.

“Được rồi, không nói nữa. Thời gian không còn sớm, em về sớm nghỉ ngơi đi, anh để a Bưu tiễn em.” Tiêu Dạ nói với cô.

Hốc mắt Lôi Lôi đỏ hoe, “Dạ, mỗi đêm anh đều tổng em đi như vậy, chẳng lẽ anh còn không biết, em trở lại lần này là vì ai sao?”

Tiêu Dạ trầm mặc, không nói gì.

“Em không quan tâm hôn nhân giữa anh và Diêu Bối Dịch, đã nhiều năm như vậy, anh đền bù cho cô ta đủ rồi. Tiếp tục như vậy nữa, hai người chỉ tổn thương lẫn nhau thôi, anh không phát hiện, hai người ở chung một chỗ càng ngày càng không vui vẻ sao?” Khóe mắt Lôi Lôi mang lệ, “Cho tới bây giờ em đều không bắt buộc anh, giống như năm đó anh nói để cho em ra nước ngoài mấy năm, em đều nghe lời anh, bây giờ, có phải anh nên suy nghĩ kỹ, chúng ta sau này?”

Tiêu Dạ nhìn Lôi Lôi, nhìn dáng vẻ đau lòng của cô, ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt cô, nói, “Ngoan, đi về trước.”

Giọng điệu của anh rất nhẹ, nhưng không cho xen vào.

Khi Tiêu Dạ không thích nói chuyện gì, chính là không động, nếu như đụng vào ranh giới cuối cùng của anh, hậu quả khó mà lường được.

Lôi Lôi cắn môi, rời đi.

Cô vẫn cảm thấy Tiêu Dạ còn yêu cô, ít nhất nhiều năm như vậy, Tiêu Dạ không sinh ra chút xíu tình cảm nào với Diêu Bối Dịch, có lần cô còn cảm thấy rất tự hào, thế nhưng một khắc kia, cô đột nhiên hơi không nắm chắc rồi, Tiêu Dạ đối với cô, rốt cuộc là tình cảm gì đây?

Tình yêu? Hay là, chỉ còn lại đau lòng!

Trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt!

Nhấn nại nhiều năm như vậy với Tiêu Dạ, cô tuyệt đối không thể nào buông tay! Cô tuyệt đối không thể để Diêu Bối Địch điều võ dương oai trước mặt cô!

...

Hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn dậy thật sớm.

Hôm nay có một hạng mục lớn, cô thật sự không ngủ được.

Sau khi rời giường, mở cửa phòng ngủ ra, vọt thẳng vào phòng tắm.

Cả người khựng lại.

Bên trong phòng tắm, Cố đại thiếu ngồi trên bồn cầu, sắc mặt lạnh lùng.

“Sao không gõ cửa?” Cố đại thiếu mắt lạnh nhìn cô. dieendaaneequydonn

“Sao không khóa cửa?” Kiều Tịch Hoàn không chịu yếu thế.

Cố đại thiếu gào lên giận dữ, “Vậy chẳng lẽ cô không biết phi lễ chó nhìn!”

“Cái gì cũng không nhìn thấy, tôi phi lễ chó nhìn như thế nào!” Kiều Tịch Hoàn phản bác.

Sắc mặt Cố đại thiếu càng thêm khó coi.

“Được rồi, tôi không chọc giận anh, hôm nay tôi phải bàn chuyện làm ăn.” Kiều Tịch Hoàn rời khỏi phòng tắm, “Đừng làm ảnh hưởng đến tâm tình tốt của tôi. Sau khi đàm phán thành công, mời anh ăn cơm.”

Cố đại thiếu vẫn không có sắc mặt tốt.

“Quyết định như vậy. Tôi ra ngoài rửa mặt.” Kiều Tịch Hoàn bỏ lại một câu, rời đi.

Cố Tử Thần nhiu mày một cái.

Khoảnh khắc kia khoe miệng mím chặt, anh cũng không cảm thấy cuộc trao đổi này, có gì hay mà nói!

...

Kiều Tịch Hoàn hấp tấp rửa mặt xong, trang điểm trang nhã, mặc bộ đồ công sở vô cùng thỏa đáng có thể thấy rõ sức quyến rũ của phái nữ, cô tết tóc đuôi ngựa như cũ, nhìn qua chừng chặc gọn gàng. Chân mang một đôi giày cao gót tám phân, trên tay mang một giỏ xách nữ bản số lượng hạn chế, đi đứng, kiểu mẫu nữ vương mười phần.

Tối Cổ thị lúc tám rưỡi, triệu tập hội nghị cổ đông, chín giờ, Kiều Tịch Hoàn mang theo Doãn Tường rời khỏi Cổ thị đi đến khách sạn James ở.

Kiều Tịch Hoàn ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, cả người sáng khoái tinh thần.

Càng là tình cảnh lớn khăn trương kích thích, cô càng hưng phấn không thôi.

“Nhìn qua tâm tình trường ban Kiều không tệ.” Doãn Tường nhìn cô, cười nói.

“Ừ, giữ vững trạng thái tốt nhất, chính là tạo ra áp lực cạnh tranh vô hình với người khác, tóm lại, ở trong hoàn cảnh cạnh tranh, không thể vứt bỏ nhất chính là tâm tính tràn đầy tự tin!” Kiều Tịch Hoàn gật đầu đồng ý.

“Vâng.” Doãn Tường gật đầu.

Hai người cười cười nói nói suốt dọc đường.

Quãng đường từ Cổ thị đến khách sạn James ở không quá nửa giờ, Doãn Tường chạy không nhanh không chậm.

Kiều Tịch Hoàn tùy ý nhìn ra ngoài cửa sổ xe, ánh mặt trời xán lạn như vàng chiếu trên mặt đất, khoe miệng không tự chủ nhếch lên nụ cười nhạt, từ nhỏ đến lớn, cho dù là mùa hè nóng bức, cô vẫn thích ánh mặt trời xán lạn, càng cay độc càng tốt.

Tròng mắt khẽ chuyển, đôi mắt căng thẳng.

Xuyên qua kính chiếu hậu, cô nhìn thấy một chiếc xe tải lớn màu xanh dương đuổi sát phía sau, rét lạnh và âm trầm không nói ra được trong nháy mắt lan tràn ra từ trong lòng, khoảnh khắc kia ngay cả lỗ chân lông cũng đột nhiên co rút lại, từng cảnh từng cảnh trong quá khứ chợt hiện lên trước mắt, không xua đi được.

“Doãn Tường, chạy nhanh một chút.” Kiều Tịch Hoàn vội vàng nói.

“Sao vậy? Bây giờ vẫn còn sớm.” So sánh với Kiều Tịch Hoàn khẩn trương, Doãn Tường có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

“Cậu lái xe nhanh lên một chút.” Kiều Tịch Hoàn thúc giục.

“A.” Không biết rõ, nhưng lãnh đạo nói như thế nào, thì làm như thế đó đi.

Doãn Tường dẫm chân ga, die~nd a4nle^q u21ydo^h

Xe tăng tốc, rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Kiều Tịch Hoàn nhìn về xe tải phía sau, cô chạy càng nhanh, nó cũng càng chạy nhanh.

Không phải là ảo giác!

Kiều Tịch Hoàn siết chặt tay, để cho mình cố gắng giữ tỉnh táo, tỉnh táo.

“Chân ga và chân thắng có vấn đề không?” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên hỏi Doãn Tường.

Doãn Tường buồn bực, “Không có vấn đề gì.”

“Cậu thử xem.”

“A.” Doãn Tường đạp chân ga một cái, đạp chân thắng một cái, “Tất cả bình thường, sao vậy, trưởng ban Kiều, sắc mặt chị rất khó coi.”

Cũng may, không giống với lần trước, lần trước thắng xe của cô bị người ta động tay động chân!

Cô hơi khôi phục lý trí, để cho mình cố hết sức tỉnh táo lại, cô cau mày nhìn xe hàng lớn theo sát phía sau, theo kinh nghiệm trước kia, xe kia phía sau chỉ là hỗ trợ, chỗ đầu đường còn có một chiếc mai phục, đó mới là mối chốt trí mạng.

Chỉ có điều Tề Lăng Phong, lặp đi lặp lại nhiều lần một chiêu ở trên người tôi, anh thật sự cho rằng, được sao?!

Cô siết chặt ngón tay, nói với Doãn Tường, “Kỹ thuật lái xe của cậu như thế nào?”

“Tạm được.” Doãn Tường nói, lại bổ sung, “Quán quân đua xe nghiệp dư nhóm Rally, năm ngoái.”

“Cái gì?” Về mặt Kiều Tịch Hoàn hơi khoa trương.

Doãn Tường hơi tự hào, nói, “Bình thường bởi vì có chị ở trên xe nên tương đối chừng mực, em nghĩ nữ lãnh đạo, chắc đặc biệt không thích tăng tốc độ.”

“Tôi đúng là không thích.” Kiều Tịch Hoàn âm thầm cười một tiếng.

Xem ra Tề Lăng Phong, vận khí của tôi dường như hơn anh một chút.

“Nhưng mà bây giờ, cậu thoát khỏi chiếc xe hàng lớn phía sau cho tôi, bằng tốc độ nhanh nhất.”

“Không thành vấn đề.” Khóe miệng Doãn Tường dần nhếch lên, thuần thục thao tác hộp số, đạp mạnh chân ga, xe nhảy lên.

Xe Doãn Tường không phải xe gì tốt, xe hơi gia dụng rất bình thường, nhưng lại bởi vì đam mê đua xe, nên tiền hành lắp ráp lại toàn bộ xe, khả năng tăng tốc nhanh kinh người hơn xe hơi bình thường.

Kiều Tịch Hoàn ngồi bên cạnh ghế lái, cảm nhận cảm giác lưng đẩy siêu mạnh. Tay nắm chặt tay cầm, nhìn Doãn Tường bình tĩnh hình thức xe đua.

Xe không ngừng xuyên qua trên đường Thượng Hải, rất rõ ràng, xe hàng lớn phía sau vốn không có cách nào đuổi theo, tải trọng xe hàng lớn tốc độ nhỏ, sau hai ba lần Doãn Tường đã bỏ rơi phía sau, đã không thấy bóng dáng.

“Như thế nào? Kỹ thuật qua cửa chứ.” Doãn Tường kiêu ngạo cười một tiếng.

Bình thường đã quen dáng vẻ của một nhân viên văn phòng, mỗi lần trải qua đua xe cả tế bào của anh hoàn toàn buông lỏng, anh yêu chết được cảm giác siêu nhanh này.

“Tạm được, đến lúc đó nhớ đến đội cảnh sát giao thông xử lý giấy phạt. Ví dụ như vượt đèn đỏ, vô cớ đổi làn đường, tùy ý hoành hành, nhiễu loạn trật tự giao thông...” Kiều Tịch Hoàn rất nghiêm túc “Cười giòn”.

“...” Doãn Tường đã hóa đá.

Phúc hắc nhất, quả nhiên là trưởng ban Kiều.

Kiều Tịch Hoàn thu lại nụ cười, nói với Doãn Tường, “Bên phải.”

“Hả?” Doãn Tường buồn bực.

“Lui về phía sau.”

“Nhưng mà không phải hướng đi khách sạn James ỏ.”

“Không sao, chúng ta lượn một vòng lớn đi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“A.” Doãn Tường cảm thấy hôm nay Kiều Tịch Hoàn hơi lạ.

Trông mặt Kiều Tịch Hoàn nhăn nhúm thật chặt, “Cậu lưu ý chỗ ngã ba ngã tư, đặc biệt đoạn đường gần tới khách sạn James ỏ, đoạn đường kia xe ít người ít, ngã ba cũng rất nhiều, dễ dàng bắt gặp có một chiếc xe con chạy ra.”

“Yên tâm đi, cho dù chạy như bay ra em cũng có thể tránh.”

“Đừng quá tự đại.”

Nhưng có bản lĩnh kia.

Doãn Tường cũng không nói ra, chỉ thầm nghĩ vậy.

Dọc theo đường đi Kiều Tịch Hoàn hơi khần trương, tránh được tầm mắt xe hàng phía sau, lại chạy theo tuyến đường khác, làm vậy cũng chỉ để làm xáo trộn tầm mắt của đối phương, tạm thời không biết hành tung của cô mà thôi, nhưng đi khách sạn có một đoạn đường phải đi qua như thế nào cũng không tránh khỏi, theo lối suy nghĩ của Tề Lăng Phong, nhất định sẽ xuống tay ở đoạn đường đó!

Giờ phút này, buông tha sao?

Làm sao có thể?!

Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng cười một tiếng, càng như vậy, cô càng phải đánh cuộc một lần!

Cô chính là muốn khi Tề Lăng Phong đang hả hê nhất, cho anh ta một đòn trí mạng!

Trông mặt đột nhiên căng thẳng.

“Doãn Tường, cẩn thận!” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên kêu to.

Một chiếc xe vận tải nhỏ bằng tốc độ nhanh nhất từ đầu đường đột nhiên chạy ra, xông thẳng về phía chiếc xe con của các cô...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 32: Cuộc Chiến Giao Chiến (8) Mở Đầu Thắng Lợi

Đường phố rộng lớn mà người ở thưa thớt.

Một chiếc xe hơi màu trắng chạy nhanh về phía trước, một chiếc xe hàng lớn màu xanh dương điên cuồng từ đầu đường chạy tới.

“Doãn Tường, cẩn thận!” Kiều Tịch Hoàn kêu to một tiếng!

Đột nhiên, xe vang lên âm thanh kịch liệt.

Xe hơi màu trắng đột nhiên cua một vòng cua hoàn mỹ, lướt qua bên phải sườn xe hàng lớn, tiếng thắng xe vô cùng chói tai trên đường phố yên tĩnh.

Đúng lúc đó chiếc xe hàng lớn màu xanh dương kia đâm thẳng vào hàng rào trên đường, “Rầm rầm” vang lên càng tăng thêm âm thanh mãnh liệt.

Khi Doãn Tường điều khiển chiếc xe hơi màu trắng của một vòng của hoàn mỹ thì Kiều Tịch Hoàn thiếu chút nữa bị văng ra, cho dù thắt dây an toàn, thân thể cũng bị thít chặt đến sắp không thể hô hấp, cô nghiêng đầu nhìn chiếc xe hàng lớn đụng phải hàng rào, đầu xe hàng lớn hoàn toàn biến dạng, nhưng bởi vì đầu xe hàng khá cao, vị trí tài xế cũng không bị thương, cửa xe hàng mở ra, người đàn ông đội mũ lưỡi trai mang cảm ổng thép xông thẳng về phía bọn họ.

“Doãn Tường, mau lái xe.” Kiều Tịch Hoàn quay đầu lại, vội vàng nói.

“Được.” Doãn Tường đạp chân ga, chạy đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn qua kính chiếu hậu thấy người đàn ông đứng ở đầu đường, lòng vẫn sợ hãi! Nếu như hôm nay bị xe hàng đụng vò, hậu quả... Quả thật không dám tưởng tượng.

Cô hít sâu, an ủi.

Doãn Tường trải qua như vậy hình như cũng hiểu chấn động lòng người của ngày hôm nay, anh nghiêm túc lái xe, nói, “Trường ban Kiều, chị có đắc tội với ai không?”

“Đắc tội?” Kiều Tịch Hoàn châm chọc cười một tiếng, “Chỉ là hôm nay có người không muốn chúng ta đến đúng hẹn mà thôi.”

Doãn Tường ngẩn ra, ngay sau đó hiểu.

Kiều Tịch Hoàn lấy điện thoại ra, báo cảnh sát, “Alo, 110 à? Chỗ ngã tư thứ hai đường Hoàn thị có một chiếc xe hàng lớn đụng phải hàng rào bảo vệ, phía trước xe tải bị hư, lái xe giống như không có chuyện gì, không biết trên xe còn có người khác không, phiền các anh tới xử lý hiện trường.”

Nói điện thoại xong, Doãn Tường hơi buồn bực, “Làm gì mà có lòng tốt báo cảnh sát như vậy?”

“Đương nhiên là vì lưu lại nguyên nhân.” Đôi mắt Kiều Tịch Hoàn căng thẳng.

Kỹ xảo đòi trước và đòi này giống nhau, nếu như không phải do cùng một người gây ra, cô thật sự không tin!

Tề Lăng Phong, anh tốt nhất đừng nhanh chóng để cho tôi nắm được chuỗi của anh! Sổ sách của chúng ta còn chưa tính đủ!

Doãn Tường tỏ vẻ không hiểu rõ, nhưng thức thời không hỏi thêm gì nữa, anh lái xe thẳng để khách sạn năm sao James, hai người đứng trước cửa khách sạn thuận khí, sau khi cả hai điều chỉnh xong cảm xúc, đi vào thang máy.

Thang máy chạy thẳng lên, đến nơi, mở ra.

Kiều Tịch Hoàn nhắc chân đi ra ngoài.

Tề Lăng Phong đi giày tây đứng trước cửa phòng James, Sở Dĩ Huân đứng bên cạnh.

Khỏe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười, “Tề tổng, rất sớm.”

Khi Tề Lăng Phong nhìn cô thì trông mắt đột nhiên căng thẳng.

Mới vừa rồi anh nhận được điện thoại, anh rất rõ ràng sáng tỏ chuyện xảy ra dọc đường, anh biết người phụ nữ này thuận lợi chạy trốn qua đủ trạm kiểm soát anh lập ra, đến cuối cùng anh thậm chí kêu gọi chỉ cần giữ chân người phụ nữ này, biện pháp nào cũng được, giá tiền gấp bội!

Cuối cùng, người phụ nữ này vẫn sáng khoái tinh thần đứng trước mặt anh như vậy, nụ cười tự tin trên mặt, vẻ mặt kiêu ngạo nơi đáy mắt, đầy đủ mọi thứ, đều cho anh một đả kích trí mạng, hình như từ sau khi người phụ nữ này xuất hiện, anh luôn kinh ngạc!

Trong lòng không thoải mái đến mức tận cùng! Anh siết chặt ngón tay, đang khống chế cảm xúc, “Cô cũng không muộn.”

“Dĩ nhiên, sao có thể dễ dàng đến trễ buổi đầu đầu quan trọng như vậy, anh nói đi? Tề tổng.” Trong giọng nói, rõ ràng xen lẫn gì đó lòng dạ tất cả mọi người biết rõ.

Tề Lăng Phong cười lạnh, không lên tiếng.

Đúng lúc này thì phòng James mở ra, trợ lý của James xuất hiện ở cửa, “James tiên sinh mời hai vị đi vào.”

Kiều Tịch Hoàn và Tề Lăng Phong gật đầu mỉm cười với vị trợ lý này, trợ lý đi theo vào.

Trong thư phòng của James có một phòng họp mô hình nhỏ, vị trí trung tâm để bàn hội nghị hình bầu dục, một bộ ti vi LCD, một máy chiếu, một vài tệp ghi nhớ, trên bàn hội nghị đã sớm để ly trà thượng hạng vào một chút điểm tâm, Kiều Tịch Hoàn và Tề Lăng Phong được trợ lý bố trí đến vị trí đã định, Doãn Tường và Sở Dĩ Huân tự giác chia ra ngồi bên cạnh bọn họ.

James ngồi ở vị trí chính giữa, hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu đen, tóc chải rất chỉnh tề, dưới cằm vẫn có chút râu quai nón, hốc mắt hõm sâu, trông mắt xanh đậm, sống mũi thẳng, bờ môi rõ ràng, giống như đại đa số người phương tây, ngũ quan vô cùng rõ ràng. Khóe miệng anh kéo ra một độ cong, mang theo chút quyền rũ của đàn ông thành thực nói, “Thật vui mừng khi gặp lại các vị ở đây.”

Kiều Tịch Hoàn và Tề Lăng Phong lễ phép cười lại một tiếng.

“Tôi không thích lãng phí thời gian, cho nên bây giờ hai người có thể bắt đầu. Theo thói quen phương tây của chúng tôi, ưu tiên nữ sĩ.” James thẳng thừng nói.

Kiều Tịch Hoàn cười cười, khiêm nhường nói, “Hay là tới trước làm trước tới sau làm sau đi, Tề tổng tới sớm hơn tôi, hơn nữa hạng mục này quả thật cũng do Tề tổng nói với James tiên sinh trước, cho nên vẫn mời Tề tổng bắt đầu đi.”

Tề Lăng Phong liếc nhìn Kiều Tịch Hoàn, “Nếu James tiên sinh nói ưu tiên nữ sĩ, dù sao tôi cũng không thể đánh mất phong độ của quý ông, mời cô trước.”

“Vậy tôi cung kính không bằng tuân mệnh.” Kiều Tịch Hoàn khẽ mỉm cười, quay đầu nói với Doãn Tường, “Chiếu phương án lên màn hình TV.”

“Vâng.” Doãn Tường lấy usb ra, rồi vội vàng gật đầu.

Mọi người đợi hai phút, Doãn Tường đưa toàn bộ bản chính kế hoạch lên màn hình ti vi, Kiều Tịch Hoàn nhận lấy điều khiển từ xa loại nhỏ mà trợ lý của James đưa tới, mở miệng nói, “Trước khi trình bày phương án, tôi muốn phát một video clip trước, đây là do đồng nghiệp của chúng tôi tốn thời gian gần một tuần làm ra mà thành, tổng cộng điều tra người dân thành Thượng Hải cộng lại chừng hơn ba trăm người.”

James gật đầu, ý bảo Kiều Tịch Hoàn bắt đầu.

Kiều Tịch Hoàn mở video ra.

Trên màn hình ti vi xuất hiện hình ảnh, bên trong là video ngắn mấy ngày trước Âu Dương bị đuổi ra, nội dung về phát triển, bảo vệ môi trường, tiết kiệm và sử dụng hiệu quả kinh doanh, xã hội, vấn đề phổ biến mà quần chúng tương đối chú ý, phỏng vấn các đối tượng tập hợp các ngành các nghề. Toàn bộ video clip mang đến tiết tấu cấp bách mãnh liệt, chế độ xem trực quan nhạy cảm, vấn đề độc đáo, đáp án bén nhọn, cho dù chỉ trong mười phút ngắn ngủi, cũng làm cho người ta khắc sâu trong trí nhớ.

Video kết thúc, trên màn hình dừng lại ở hình ảnh “Khai phá như thế nào?”, tiếp theo đó cô muốn nói đến phương án khai phá cụ thể.

Trên mặt James hiện lên ý cười, trong ánh mắt mang theo vẻ thương thức, có rất ít người ngay từ cái nhìn đầu tiên đã giải được bài toán khiến cho ông thỏa mãn, ông khẽ gật đầu, vì ý niệm trong nháy mắt đó của chính mình mà may mắn vì để cho Kiều Tịch Hoàn thử một lần.

Kiều Tịch Hoàn không nhanh không chậm nói, “Cổ thị của chúng tôi làm nghiên cứu thị trường, 20% dân số cho rằng trước mắt sản phẩm chỉ tồn tại tự nhiên đã rất hiếm, không hy vọng tiếp tục sử dụng, nhưng có 80% dân số đồng ý phân khu bảo tồn thiên nhiên để phát triển có hiệu quả, chỉ cần không phá hư điều kiện sinh thái, sau khi khai phá có thể để cho người dân thành thị đi vào trong tự nhiên, cảm nhận tự nhiên lưu lại rõ ràng và thuần khiết cho chúng ta, lợi dụng sản phẩm ông trời lưu lại, có sao không làm?”

James mỉm môi, gật đầu cười, “Tiếp tục.”

“Cho nên khai phá như thế nào? Trong mắt của tôi, tôn trọng tâm nguyện của dân chúng, công ty đạt được đến lợi nhuận hợp lý, đây mới thật sự là khai phá.” Kiều Tịch Hoàn dùng điều khiển từ xa mở phương án trên ti vi LCD, “Khu bảo tồn tự nhiên James ban đầu được mở ở sân golf cao cấp nhất thành phố Thượng Hải, cũng ở khách sạn Ôn Tuyền cấp năm sao xa hoa nhất xây dựng ngoài sân bóng, Cổ thị chúng tôi sau khi trải qua cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng đề nghị đồng thời phát triển sân golf và khách sạn Ôn Tuyền cấp năm sao, mở rộng khu vực trồng cây hoang dã. Chúng tôi cam kết nhà nuôi trồng chuyên nghiệp, nuôi trồng mộc lan Thiên Mộc *, vào mùa nó nở hoa chính là mùa chào đón du khách đến thưởng thức, không chỉ có như thế, chúng ta còn vận chuyển hoa có danh quý từ địa phương khác đến, hàng năm tổ chức một lễ toàn bộ người dân đến ngắm hoa, không chỉ kéo độ nổi tiếng của khách sạn, tăng số người vào ở khách sạn, theo một góc độ khác cũng tạo ra công hiến vì dân chúng Thượng Hải. Tôi từng nghiên cứu rất nhiều phương án phát triển vào bảo tồn tự nhiên, đại đa số thương nhân chú trọng lợi ích hiệu quả, dân chúng buồn bã oán giận nói, chính phủ cũng vô cùng bất mãn, khiến cho rất nhiều khu bảo tồn tự nhiên dần mất đi sự ủng hộ của chính phủ, ngày càng sa sút. James tiên sinh...” Kiều Tịch Hoàn bỗng nhiên dừng lại.

(*) Mộc lan Thiên Mộc (danh pháp hai phần: *Magnolia amoena*) là một loài thực vật thuộc họ Magnoliaceae. Đây là loài đặc hữu tại các tỉnh An Huy, Giang Tô, Giang Tây, Chiết Giang thuộc Trung Quốc. Sinh trưởng trong rừng, tại độ cao từ 700 tới 1.000 m. Tên gọi đặt theo dãy núi Thiên Mộc ở tây bắc tỉnh Chiết Giang. (Wikipedia)

James nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 33: Cuộc Chiến Giao Chiến (8) Mở Đầu Thắng Lợi

“Ở nơi này của chúng tôi, một điểm thu hút thật sự có thể cháy lên, phải dựa vào mức độ tuyên truyền của chính phủ. Ngài muốn tiến quân vào thị trường trong nước, khai hóa châu Á, không phải chỉ là ích lợi đơn giản trước mắt. Cho nên, trong mắt của tôi, ngẫu nhiên bớt chút lợi nhuận mà đổi lại quan hệ giao thiệp lớn hơn cho ngài, có đôi khi, giao thiệp còn dùng tốt hơn tiền tài. Tôi tin tưởng nếu như phương án phát triển buôn bán thuần khiết biến thành phương án phát triển bộ phận công ích, đây sẽ là một bước lớn để cho ngài tiến vào thị trường Trung Quốc. Mà Cố thị chúng tôi luôn thích công ích, cho nên bằng lòng phối hợp với James tiên sinh giảm chi phí phát triển hạng mục 8%, để biểu đạt thành ý của chúng tôi với ngài.” Kiều Tịch Hoàn nói, ẩn điều khiển từ xa, xuất hiện một loạt bảng biểu dự toán, “Từng khâu hạng mục chi tiết đến từng viên gạch viên ngói tôi đều làm bảng biểu báo cáo phân tích, cũng dự đoán rồi, sau khi hạng mục đạt thành, trong vòng gần 10 năm ngài có thể lấy lại được tiền lời, mời ngài xem.”

Kiều Tịch Hoàn phóng đại số liệu.

James trầm mặc, giống như đang phân tích số liệu tương đối ở trong lòng.

Tề Lăng Phong xem bảng biểu kia, sắc mặt rất khó nhìn.

Phản phương án Cố Từ Hàn đưa cho anh tối hôm qua, quả nhiên đều sai, số tiền trong toàn bộ số liệu cao hơn ba phần trăm, ba phần trăm này đã hoàn toàn có thể kéo sức cạnh tranh của anh xuống.

Sắc mặt anh hơi trầm xuống, trong lòng đè nén tức giận.

“Không tệ, hơi chênh lệch với số liệu trong suy nghĩ của tôi, nhưng theo như lời cô nói, ‘đá thông thị trường Trung Quốc, lôi kéo quan hệ giao thiệp’, tôi đồng ý với quan điểm của cô. Cho nên dùng chút lợi nhuận này đến mua phát triển về sau, tôi không có ý kiến.” James nhìn nhìn, gật đầu.

“James tiên sinh, thật vinh hạnh khi nhận được tán thành của ngài.” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn khẽ cười, còn nói thêm, “Ở phương án cuối cùng, tôi còn có một phần văn kiện cho ngài đọc qua.”

Kiều Tịch Hoàn ý bảo Doãn Tường.

Doãn Tường vội vàng cung kính đặt phần tài liệu màu đen kia lên trước mặt James tiên sinh.

“Đây là tài liệu được cục quy hoạch phê duyệt mà chúng tôi lấy được lúc tám giờ sáng nay, cục quy hoạch Thượng Hải đã lấy ý kiến phê duyệt, đồng ý phát triển trong hoàn cảnh không phá hư sinh thái khu bảo tồn tự nhiên. Đồng thời, Cố thị chúng tôi cũng đưa phương án phát triển khu bảo tồn tự nhiên của mình cho cục quy hoạch, trước khi vào phòng của James tiên sinh đã nhận được tin nhắn cục trưởng Trương gửi cho tôi, ông ấy nói phương án rất tuyệt, có hứng thú nói chuyện với Cố thị chúng tôi.” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng, thông dong tự nhiên như vậy.

Trong mắt James lóe lên vẻ thương thức trần trụi.

Giai đoạn trước đàm phán phương án phát triển với Hoàn Vũ, vẫn mắc kẹt ở mắt xích có thể khai phá khu bảo tồn tự nhiên hay không, mà Cố thị từ khi bàn luận hợp đồng đến giờ thời gian chưa tới một tháng, lại giải quyết sạch sẽ tất cả lo trước lo sau, đây quả thật khiến cho ông vô cùng thương thức.

Đối với một công ty thành đạt mà có sức cạnh tranh mà nói, thảo luận hợp đồng, đầu tiên phải đảm bảo tính hoàn chỉnh của hợp đồng kia, luôn xuất hiện nhân tố không ổn định sẽ khiến người hợp tác mất đi lòng tin, Kiều Tịch Hoàn có thể nghĩ đến điểm này đã thành công hơn phân nửa, hướng chỉ còn làm thực tế như vậy, khiến cho ông không khỏi thương thức thêm vài phần. Mà chính là năng lực kinh doanh và phong cách xử sự, cực kỳ giống Hoắc Tiểu Khê, Hoắc Tiểu Khê là một công ty Trung Quốc như vậy, thậm chí không có danh tiếng gì ở nước Mỹ, lại lẫn lộn thành công ty có thực lực ở bản địa, nắm được bút toán kinh doanh đầu tiên ở nước ngoài của James, tuổi còn trẻ, bình tĩnh ôn trọng lại có gan đấu tranh dữ dội, lúc trước thật sự khiến James khâm phục! Cho tới khi nghe được tin cô mất, khoảnh khắc kia ông thật sự hơi tiếc hận.

Mà bây giờ, nếu không phải Hoắc Tiểu Khê đột nhiên qua đời, dự án hợp tác này không có khả năng rơi vào tay Kiều Tịch Hoàn của Cố thị, cho dù người phụ nữ này khiến cho ông vô cùng thương thức, nhưng mà ông có thể khẳng định, dưới tình huống còn Hoắc Tiểu Khê, ông sẽ không cho những người khác có cơ hội.

Khê thờ dài một cái, “Phương án của Cố thị đã nói xong chưa?”

“Xong rồi.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Không trì hoãn thời gian của Tề tổng, mời Tề tổng bắt đầu.”

Trên mặt Tề Lăng Phong kéo ra một nụ cười, nhìn về tào nhả lịch sự, không hề tức giận chút nào, nhưng cảm xúc mãnh liệt trong lòng thì chỉ có anh mới biết, anh cười nói, “Không thể không bội phục, phương án của Cố thị làm thật sự hoàn mỹ, cho dù là công ty cạnh tranh, tôi cũng thật lòng bội phục. Hơn nữa, cho dù phương án như thế nào, theo góc độ nhân văn tự nhiên, xuất phát từ điểm mưu cầu phúc lợi cho dân chúng thành phố Thượng Hải, tôi cảm thấy Hoàn Vũ của chúng tôi đã bị đánh bại.”

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười nhìn anh ta, mặt không biến sắc.

Tề Lăng Phong nhìn về phía James, nói từng câu từng chữ, “Tôi bằng lòng buông tha, để cơ hội này lại cho Cố thị.”

Kiều Tịch Hoàn nhú mày một cái.

Trên mặt James cũng có vẻ mặt hơi khác.

“Thật ra thì Kiều Tịch Hoàn, cô không phải cảm ơn tôi, tôi thật sự cảm thấy phượng án của cô rất tuyệt, tôi thua khâm phục khâm phục. Bản thân tôi ở trên thương trường nhiều năm, có lúc đã đặt vị trí của mình lên quá cao, luôn bỏ quên bên người có rất nhiều mất xích quan trọng thật nhỏ thật sự cần chú ý. Làm công ty ở Thượng Hải, cống hiến vì sự phát triển của Thượng Hải, cống hiến vì môi trường sinh thái sau này của Thượng Hải, không thể hoài nghi đây là việc tốt không nhường người khác, mà tôi làm được thật sự không đạt yêu cầu của nó. Cho nên, chỉ cần là người Thượng Hải mà nói, tôi cũng bỏ phiếu để cho Cô thị các cô hoàn thành phát triển hạng mục này.”

Tề Lăng Phong nói những lời này nói được tốt đẹp, vô cùng độ lượng.

Nếu như cạnh tranh công bằng, Tề Lăng Phong nhất định hoàn toàn thua, điều này vốn không cần hoài nghi, phượng án của anh quá mức đơn giản, qua loa, hơn nữa ở rất nhiều giai đoạn mất xích nào đó luôn không chiếm phá được. Khoảng thời gian trước khi Hoắc Tiểu Khê đột nhiên rời đi, anh vì ổn định công ty, trong quá trình điều chỉnh mâu thuẫn nội bộ đã hao tổn quá nhiều tinh lực, phượng án này vốn do Hoắc Tiểu Khê lưu lại, lúc ấy đối thủ cạnh tranh vốn không mạnh như vậy, trình độ trên phượng án nhất định đã đạt được đến yêu cầu của James, cho nên anh vốn không hao tổn tâm sức trên phượng án này, anh thật sự không nghĩ đến nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim * — Kiều Tịch Hoàn, đây quả thật khiến cho anh không kịp chuẩn bị. diendaanleequyudom

(*) nhảy ra một Trình Giảo Kim Thời Đường có nhiều tướng tài giỏi cũng như thời Tam Quốc vậy, một trong những tướng dũng mãnh vũ lực cao nhất là Trình Giảo Kim. Hào hán này khỏe như voi, thời trẻ phá làng phá xóm, lại còn làm thảo khấu vô cùng hung hăng ngang ngược. Sau này làm tướng thì chuyên gia lấy toàn lực đánh ba búa. Đánh xong mà địch không chết thì bỏ chạy, nghỉ ngơi một chút quay lại đánh ba búa tiếp. Bởi vậy, hào hán này là chuyên gia phá bình, chịu lợi chứ không chịu thiệt. Tên nào mà hay nửa đường nhảy ra phá bình chuyện của người khác thường gọi là Trình Giảo Kim (theo tangthuvien). Nhảy ra một Trình Giảo Kim ý chỉ người phá bình chuyện người khác. Còn Trình Giảo Kim trong lịch sử là một trong những công thần khai quốc đời nhà Đường.

Phượng án không có sức cạnh tranh, nhưng phong cách không thể cứ thua như vậy. Miệng anh nói thua được tâm phục khẩu phục, nhưng từng câu từng chữ lại tiết lộ, anh chỉ tán thành cô về điểm xuất phát từ hoàn cảnh sinh thái, phượng án và năng lực của anh không hề kém Kiều Tịch Hoàn, hơn nữa gián tiếp tỏ rõ bản thân mình cũng bằng lòng đi duy trì hoàn cảnh sinh thái, phẩm chất cao thượng vẫn còn. Mặt khác, anh vừa nói như thế, cũng tỏ vẻ lòng dạ mình rộng rãi, không tính toán chi li, có thường thức có tiếp nhận, có độ lượng, có đảm lược, cho dù thua, cũng quang minh lỗi lạc, khí độ không tầm thường!

“Bốp, bốp, bốp!” James đột nhiên vỗ tay, gật đầu cười nói, “Trước khi chưa gặp Hoắc Tiểu Khê, tôi vẫn cho rằng mỗi người Trung Quốc đều nhát gan sợ phiền phức, ánh mắt thiên cận, cứng nhắc dần dần, sau khi gặp được Hoắc Tiểu Khê, tôi phát hiện có lẽ Trung Quốc cũng có nhân tài và tiềm lực phát triển không thể tưởng tượng được, cho tới bây giờ, tôi tin chắc người Trung Quốc tuyệt đối không phải là hạng người hời hợt! Tôi rất ít khi thật lòng bội phục ai, Hoắc Tiểu Khê không nói, bây giờ tôi lại phát hiện ra hai người. Kiều Tịch Hoàn, trên người có có bóng dáng của Hoắc Tiểu Khê, mang theo khí thế cân quân (phụ nữ) không thua đáng mảy râu. Tề Lăng Phong, tôi đã từng cảm thấy cậu chính là người phụ họa cho Hoắc Tiểu Khê, tôi bây giờ phát hiện, ánh mắt của Hoắc Tiểu Khê không sai, năng lực của cậu khí độ của cậu, về sau chắc chắn sẽ có thành tựu lớn trên thương trường!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 34: Chương 65.3

Ánh mắt của Hoắc Tiểu Khê không sai?

Kiều Tịch Hoàn nghe James tiên sinh nói, cười đến vô cùng châm chọc.

Ánh mắt Hoắc Tiểu Khê không sai, chỉ không nhìn rõ ràng Tề Lăng Phong!

“Cho dù lần này không hợp tác cùng James tiên sinh, tuy rằng tiếc nuối, nhưng có thể nhận được tán thành của ngài tôi đã cảm thấy mỹ mãn. Trên thương trường còn có rất nhiều cơ hội, hy vọng về sau có thể hợp tác vui vẻ.” Tề Lăng Phong đứng lên, rất lễ độ chủ động bắt tay James.

James nắm lấy, vỗ vỗ bả vai Tề Lăng Phong, “Cố gắng lên.”

“Cảm ơn.” Tề Lăng Phong cười, buông tay James tiên sinh ra, quay đầu nhìn về phía Kiều Tịch Hoàn, “Chúc mừng cô.”

“Đa tạ.” Kiều Tịch Hoàn cười gật đầu một cái, tay không hề có bất kỳ động tĩnh nào.

Tề Lăng Phong khựng lại, nhưng không lộ vẻ gì khác, tự nhiên buông xuống.

“Buổi đầu đầu ngày hôm nay kết thúc, Kiều Tịch Hoàn, ba ngày sau soạn lại hợp đồng, mang theo luật sư, chúng ta hoàn thiện thủ tục.” James tuyên bố kết quả cuối cùng.

“Được, cảm ơn James tiên sinh.” Kiều Tịch Hoàn chủ động đưa tay.

James cảm lấy, cười nói, “Hy vọng cô vẫn có thể mang đến cho tôi nhiều vui mừng hơn.”

“Đĩ nhiên, tôi nhất định vậy.” Kiều Tịch Hoàn tự tin gật đầu.

Tề Lăng Phong nhìn James và Kiều Tịch Hoàn bắt tay. Nhíu chặt chân mày, Kiều Tịch Hoàn rất bài xích anh?

Bài xích đến, rõ ràng như vậy?!

Theo mấy lần biểu hiện của Kiều Tịch Hoàn, cô hẳn không phải là người dễ dàng biểu lộ cảm xúc bản thân trên mặt như vậy, đối với mình như vậy, là che giấu cái gì?!

“Thời gian không còn sớm, tôi trở về chuẩn bị chuyện hợp đồng, cũng không trì hoãn James tiên sinh.” Kiều Tịch Hoàn mở miệng nói.

“Được. Hôm nào chúng ta ăn chung bữa cơm, cũng nên ăn mừng.” James nói với Kiều Tịch Hoàn, rất nhiệt tình.

“Nhất định.”

Kiều Tịch Hoàn mang theo Doãn Tường rời đi.

Tề Lăng Phong cũng mang theo Sở Dĩ Hoàn rời đi cùng.

Mọi người cùng nhau đi vào thang máy, bốn người, một không gian yên tĩnh.

“Kiều Tịch Hoàn, cô một lần nữa khiến cho tôi lau mắt mà nhìn.” Tề Lăng Phong gần từng câu từng chữ, thậm chí cắn răng nghiến lợi.

Kiều Tịch Hoàn không hề để ý nở nụ cười, “Có lẽ chỉ là một cái ngoài ý muốn, tôi đã sớm hoài nghi tôi không thể thuận lợi chạy đến. Tôi vẫn nghĩ, có lẽ vận khí của tôi tốt hơn của người khác một chút mà thôi.”

“Vận khí?” Tề Lăng Phong xì mũi coi thường.

“Cho dù như thế nào, tất cả thành quả này tôi đều phải trở về cảm tạ Cố Tử Hàn.” Kiều Tịch Hoàn nói, đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Tề Lăng Phong, anh đã nói sẽ có hạng mục khác hợp tác với Cố thị, đừng quên tìm tôi, anh đã nói.”

“Được.” Tề Lăng Phong hung hăng cắn môi, ánh mắt lạnh đến phát rét.

Tức giận chứ?!

Bị người đùa giỡn như vậy tính kế như vậy, không cam lòng đi!

Như vậy.

Anh có từng nghĩ đến năm ngoái Hoắc Tiểu Khê bị anh hãm hại bị anh làm cho thảm như vậy không? Anh có từng nghĩ đến tất cả cảm nhận của cô, cô khó chịu, cô không cam lòng, cô si nhục, cô tự trách, cô hận không thể thắt cổ anh giết chết anh không?!

Sẽ không nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng mà không sao.

Không quan trọng, Tề Lăng Phong! Tôi sẽ để cho anh, tự trải nghiệm!

...

Không gian đột nhiên trầm mặc, thang máy một đường đi xuống, khoảnh khắc khi cửa mở, Tề Lăng Phong đã sải bước ra ngoài. Tốc độ rất nhanh, vẻ mặt như vậy, chắc giận đến phát run đi.

Sở Dĩ Hoàn mang giày cao gót, rất ra sức đuổi theo bước tiến của anh.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên, mang theo Doãn Tường đi theo hướng khác.

Hai người ngồi trên xe, Doãn Tường hỏi, “Về công ty sao?”

“Đi đội cảnh sát giao thông trước.” Kiều Tịch Hoàn mở miệng.

“Hả?” Doãn Tường buồn bực, theo lý, đàm phán thành công một vụ làm ăn như vậy, không nên lập tức trở về tranh công sao?

Suy nghĩ của Kiều Tịch Hoàn hoàn toàn khác với người bình thường.

“Đội cảnh sát giao thông, có một số việc.” Kiều Tịch Hoàn mở miệng lần nữa.

Doãn Tường gật đầu, lái xe về phía đội cảnh sát giao thông.

“Cậu ở trên xe chờ tôi.” Ném lại một câu, Kiều Tịch Hoàn đi vào đội cảnh sát giao thông.

Cô đi đến từng phòng làm việc, bước chân dừng ở cửa phòng lấy khẩu cung, Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, đi vào, hỏi một nhân viên làm việc, “Xin hỏi vụ án giao thông ở ngã tư Hoàn thị sáng nay xử lý như thế nào?”

“Cô hỏi cái này làm gì?” Cảnh sát nhân dân nhíu mày, hơi nhẩn nhẩn.

“Tôi là người gọi 110 báo án, bởi vì lúc ấy có việc gấp nên vội vàng rời đi, tôi muốn hỏi, hiện trường xử lý có người thương vong không, tài xế như thế nào? Cho dù như thế nào, lúc ấy mình báo cảnh sát rồi rồi đi, cảm giác hơi lo lắng.” Kiều Tịch Hoàn nói xong, trên mặt còn tỏ vẻ áy náy.

“Ồ, hiện giờ dân thành thị nhiệt tình như vậy thật sự hiếm thấy rồi.” Nhân viên cảnh sát cảm thán, lật xem tài liệu vụ án hôm nay, “Bây giờ công dân cũng lạnh lùng, giống như chỉ sợ gặp than lên người mình, rất ít khi ra tay tương trợ. Cô chờ một chút, tôi xem giúp cô, chắc cũng đã giải quyết, tôi cũng có án tượng.”

“Vậy làm phiền anh.” Kiều Tịch Hoàn cười, giống như vì lời kéo làm quen với cảnh sát, nói tiếp, “Thật ra thì vẫn có nhiệt tình, chỉ có điều tất cả mọi người đều hơi sợ mà thôi, trên internet sự kiện người già vờ bị tai nạn ra ánh sáng quá nhiều.”

“Cũng đúng. Nhưng mà, cảnh sát chúng tôi cũng không phải đồ ngốc, người có phải giả vờ bị đụng hay không còn không điều tra ra được hay sao... A, tôi tìm được rồi.” Nhân viên cảnh sát vừa nói, vừa nhìn tài liệu, lấy ra, mở ra nhìn một chút, “Là vụ án giao thông bình thường, tài xế không có chất cồn, nói là lúc ấy thắng xe không ăn nên va chạm phải, xe hư hỏng khá nhiều, nhưng người không bị tổn thương. Đã đưa công ty bảo hiểm rồi.”

“A, như vậy thì tốt.” Kiều Tịch Hoàn cười cười, nhìn qua như vô ý nghịch điện thoại di động, nhưng thật ra thì dùng di động chụp được bản sao bằng lái của tài xế, phía trên bằng lái có tình hình cơ bản của tài xế, có thể có được điểm này, tìm người sẽ dễ dàng hơn.

Chụp xong, Kiều Tịch Hoàn không để lại dấu vết bỏ vào trong túi xách, khoe miệng vẫn còn cười nói, “Khổ cực các anh, tôi đi về trước.”

“Ừ.” Nhân viên cảnh sát gật đầu. Trong lòng vẫn còn cảm thán, cô gái này không chỉ có dáng dấp đẹp, tấm lòng còn lương thiện, thật sự là một cô gái tốt khó tìm!

Kiều Tịch Hoàn không biết nhân viên cảnh sát nghĩ cái gì, bây giờ cô lấy được đồ của mình là được rồi.

Cô nắm chặt tay, trở lại trong xe con, quay đầu nói với Doãn Tường, “Về công ty.”

“Được.” Doãn Tường lái xe.

Hai người đi thẳng tới tòa nhà Cổ thị.

Kiều Tịch Hoàn đi tới phòng làm việc của chủ tịch Cổ thị - Cổ Diệu.

Cổ Diệu nhìn cô, hỏi, “Như thế nào?”

Cho dù trên mặt không có vẻ mặt đặc biệt gì, nhưng từ trong ánh mắt cũng có thể nhìn ra vẻ nóng nảy của ông.

“Lấy được hạng mục, James tiên sinh cuối cùng lựa chọn hợp tác với chúng ta.” Kiều Tịch Hoàn gọn gàng dứt khoát. d1en d4nl 3q21y d0n

Cổ Diệu thở phào một hơi, cả người trong nháy mắt vui mừng trở lại, ông đứng lên từ trên ghế làm việc bằng da, “Làm tốt lắm Kiều Tịch Hoàn, con thật sự vượt ra khỏi sự tưởng tượng của cha.”

Kiều Tịch Hoàn cười gật đầu, “Cám ơn cha.”

“Phương án hợp đồng cuối cùng như thế nào?”

“Vốn không có thay đổi gì khác, James tiên sinh hoàn toàn hiểu phương án của chúng ta, ba ngày sau để cho con soạn lại hợp đồng mang theo luật sư đi ký tên. Nếu ông ấy nói như vậy, là thi hành theo phương án của chúng ta.”

“Rất tốt.” Cổ Diệu vui mừng không ngậm được miệng, trong miệng còn không ngừng lặp lại, “Rất tốt, rất tốt.”

Kiều Tịch Hoàn phụ họa mỉm cười.

Cổ Diệu người tung hoành hàng năm trên thương trường, cũng có lúc không che giấu tâm tình mình chút nào. Nghĩ đến, thật sự vượt qua dự liệu của mình, hơn nữa còn rất nhiều!

“Đúng rồi, còn Tề Lăng Phong?” Cổ Diệu đột nhiên nghĩ đến cái gì, hỏi.

“Anh ta? Đi về rồi.”

“Có rất không kiềm chế được không?”

“Chắc có chứ, anh ta tỏ vẻ không sao cả. Chỉ có điều theo lẽ thường, hạng mục mình theo lâu như vậy, hơn nữa còn là hạng mục lớn bị người cướp đi, tâm tình cũng không tốt được!” Kiều Tịch Hoàn nói.

Cố Diệu cười càng thêm thoải mái, “Thật đáng đời, nhớ năm đó khi cha tìm nó hợp tác, nó lại không nể thâm tình, hoàn toàn từ chối cha. Bây giờ đáng đời nhận được kết cục này! Một nhân vật nhỏ, cha còn không để nó vào trong mắt, nó ngược lại thật sự coi trọng bản thân! Về sau, xem nó có còn dám trong mắt không có người nữa không!”

Kiều Tịch Hoàn cười cười, không nói gì.

Người đã từng không hợp tác với Cố thị là cô, Hoắc Tiểu Khê.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 35: Chương 65.4

Cô không thích phong cách làm việc trên thương trường của Cố Diệu, sợ hãi rụt rè, không muốn thua thiệt, chuyện gì cũng đều mơ tưởng đến chiếm tiện nghi. Có lúc cách làm việc cũng không quang minh lỗi lạc. Cô luôn không thích giao thiệp với những người như vậy, cho nên khi Cố thị nói chuyện muốn hợp tác, cô thậm chí không chút suy nghĩ đã một lời từ chối, cô hung ác nói như chặt đinh chém sắt, tất cả các hạng mục của Cố thị, từ chối tất cả, không cần báo lại cho cô...

Cũng tốt.

Hiện giờ mũi nhọn của Cố Diệu đều nhắm vào Tề Lăng Phong, về sau cô muốn đối phó với Tề Lăng Phong, rõ ràng còn có chỗ tốt!

Chịu tiếng xấu thay người khác, Tề Lăng Phong người này sẽ xử sự như thế nào, khéo đưa đẩy người như vậy, hẳn không nghĩ ra đi!

Cô cần môi, nhìn Cố Diệu, hỏi nghiêm túc, “Cha, nếu hợp đồng đã lấy được, có phải cha nên thực hiện cam kết của mình rồi không?”

Cố Diệu thật ra vẫn đang thoải mái, giọng tự nhiên cực kỳ hiền hòa, lông mày khẽ nhíu lên, “Con thật sự muốn đi làm ở Cố thị?”

Kiều Tịch Hoàn gật đầu, “Rất muốn.”

Cố Diệu nhìn cô.

Kiều Tịch Hoàn là nhân tài, dễ hiểu.

Cho dù có phải có người nào đó đang âm thầm giúp cô hay không, nhưng mà cô thật sự lấy được thương thức của ông. Cố thị cần nhân tài tới đổi mới, Kiều Tịch Hoàn chính là người tồn tại như vậy. dinendian.loqjdjon

Chỉ có điều, ông khẽ nhíu mày một cái.

Công ty Cố thị là sản nghiệp gia tộc người nhà họ Cố truyền xuống, ông vẫn coi nó như mạng.

Hơn nữa năm đó vì lấy được Cố thị mà ông đã làm rất nhiều chuyện không từ thủ đoạn nào, lấy được cũng vô cùng khổ cực, đương nhiên không muốn để cho người khác dòm ngó nửa phần, nếu Kiều Tịch Hoàn có lòng khác, vụng trộm động tay động chân gì đó với Cố thị...

Ông trầm mặc, vẫn không mở miệng.

Kiều Tịch Hoàn nhìn dáng vẻ của Cố Diệu, không nhịn được nữa mở miệng nói, “Cha, con chỉ đơn thuần muốn đi làm thôi. Khi ở trong ngực con đã nghĩ rất nhiều, trước kia không hiểu chuyện lắm, luôn khiến cho cha và mẹ tức giận, bây giờ ra tù, con muốn sống tốt qua ngày, cống hiến vì nhà họ Cố. Nhưng trong nhà, có mẹ và em dâu, chuyện họ quản lý chuyện trong nhà đã là đạo lý rõ ràng, con không chỉ không thể giúp một tay, ngược lại có lúc sẽ biến thành khéo quá hóa vụng. Cho nên bây giờ con có thể nghĩ tới duy nhất, chính là đến công ty làm việc. Hơn nữa Từ Thần cũng đã nói, nếu như có thể, anh hy vọng con đi làm trước, anh ấy nói anh ấy không hy vọng con đẩy ngày ngày vây lấy anh ấy, cả hai thiếu rất nhiều cảm giác mới mẻ.”

Kiều Tịch Hoàn nói rất xúc động, còn kéo cả Cố Từ Thần vào, thật ra thì Cố Từ Thần người kia mới sẽ không quản sống chết của cô.

Nhưng cho dù như thế nào, Cố Từ Thần là con ruột của Cố Diệu, cho dù con ruột nói như thế nào, cũng phải tham khảo một chút thôi. Ý tưởng của cô chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng không nghĩ đến, câu nói kia lại thành mấu chốt!

Cố Diệu chau mày, lời Kiều Tịch Hoàn nói rất êm tai, ông nghe trong lòng cũng thoải mái, nhưng tuyệt đối không phải là nguyên nhân quan trọng khiến cho ông đồng ý cho Kiều Tịch Hoàn đến công ty làm, ông chỉ nghe Kiều Tịch Hoàn nói đến Cố Từ Thần.

Từ lần đầu tiên khi Kiều Tịch Hoàn nói muốn vào công ty làm, ông đã trung cầu ý kiến của Cố Từ Thần, lúc ấy Cố Từ Thần nói, tùy ông.

Tùy ông, thật ra chính là ngầm cho phép.

Nếu như không đồng ý, Cố Từ Thần sẽ một lời phản đối. Mà nó không phản đối, đã chứng minh Kiều Tịch Hoàn ít nhất sẽ không tồn tại uy hiếp.

Cố Diệu thở dài, nói với Kiều Tịch Hoàn, “Con đã nói đến mức này rồi, nếu cha không đồng ý con, thì có thể cha thật sự không có nhân tình. Vốn đi làm cũng không phải chuyện lớn gì, hơn nữa con cũng có hứng thú, cha cũng không có ý kiến.”

“Cám ơn cha, con nhất định sẽ làm việc tốt, nhất định!” Kiều Tịch Hoàn vội vàng cảm tạ, thành khẩn đó.

Cố Diệu nở nụ cười, “Con muốn làm cái gì? Chúc vụ gì?”

“Con có thể tự mình chọn lựa?”

“Con có thể nói một chút ý tưởng của con, cha có thể suy tính.”

“Con vẫn có hứng thú với lập kế hoạch thị trường, cho nên vẫn muốn ở phòng thị trường. Con nghe nói Tần Văn phòng thị trường đã được thăng chức làm quản lý, lấy cương vị của ông ta theo lý cần bổ trí một trợ lý quản lý phòng thị trường, vị trí này còn trống, con hy vọng có thể ngồi vào làm việc ở đó.”

Khoảnh khắc kia Cố Diệu hình như hơi vui mừng, Kiều Tịch Hoàn không đòi cho mình một vị trí quyền lợi đặc biệt lớn, ví dụ như trợ lý tổng giám đốc, hoặc phó tổng giám đốc, những chức vụ này đều còn trống. Con bé có thể bắt đầu lại từ đầu như vậy, chứng minh con bé không phải là một kẻ kiêu ngạo, cũng không phải người có dã tâm lớn, hơn nữa chức vụ kia, ông đã từng cân nhắc, nếu như Kiều Tịch Hoàn thật sự lấy được hợp đồng, ông sẽ để cho con bé ngồi ở đó.

Chuyện đó cũng không có ảnh hưởng gì đến công ty, có thể phát huy năng lực tiềm tàng của con bé, ông định vị trí cho. diee ndda ffileeq uysd doon

Người con dâu này, thật sự càng ngày càng khiến cho ông hài lòng.

Ông gật đầu một cái, “Được, cha đồng ý con.”

“Cám ơn cha.” Kiều Tịch Hoàn vội vàng nói, vẻ vui mừng hiện ra trên mặt.

“Làm rất tốt, đừng phụ kỳ vọng của cha với con.”

“Vâng, con nhất định sẽ làm tốt.” Kiều Tịch Hoàn bảo đảm.

“Nội trong ngày hôm nay cha sẽ gửi tài liệu nội bộ về việc con nhậm chức cho bộ phận, trong khoảng thời gian này con cũng cực khổ, cha cho con nghỉ một buổi chiều, trở về nghỉ ngơi thật khỏe, dưỡng sức một chút.” Cố Diệu thân thiện mở miệng.

“Cha, con còn có một yêu cầu quá đáng.” Kiều Tịch Hoàn nhìn ông.

“Hả?”

“Trong khoảng thời gian này cực khổ không chỉ có một mình con, bao gồm tất cả thành viên trọng tổ hạng mục. Con đã từng vì khích lệ tinh tích cực của bọn họ, trừ phần thưởng nói trên công văn ra, còn đồng ý một chút yêu cầu của bọn họ. Hy vọng cha nể con mới đến công ty vì để ổn định lòng người, thực hiện cam kết của con với bọn họ.”

Cố Diệu ngược lại cảm thấy không sao cả, tiền lẻ này vốn không đáng giá nhắc đến khi so sánh với một bao lớn tiền hạng mục, cho nên vô cùng khảng khái nói, “Con nói đi.”

“Lần trước phòng tài vụ theo cha phát một khoản tiền cho con, còn dư một chút, con muốn dùng số tiền kia làm phần thưởng cho các thành viên trong tổ. Mặt khác, con cam kết cho Đoàn Tường thăng chức, đề a Miêu nghỉ phép có lương.”

“Có thể, con trực tiếp báo cáo cho các phòng ban có nhân viên liên quan là được, nên thưởng, một người cũng không được thiếu.”

“Mặt khác, nửa ngày nay con muốn xin nghỉ cho các thành viên trong tổ, buổi chiều con muốn mang bọn họ đi ăn mừng một chút.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Phê.” Cố Diệu vô cùng dứt khoát.

Kiều Tịch Hoàn cười thật ngọt ngào, “Rất cảm ơn cha, vậy con không quấy rầy ngài, con đi trước.”

“Đi đi. Đừng uống nhiều quá, bất cứ lúc nào cũng phải chú ý đến hình tượng Cố thị.”

“Con biết rồi.”

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi phòng làm việc của Cố Diệu, chờ thang máy.

Cô cầm điện thoại, gọi, “Milk.”

“Trưởng ban Kiều, em nghe Doãn Tường nói rồi, bây giờ không phải chị mang em đi Hongkong shopping sao?” Milk là người tương đối sáng sủa, rất thích nói giỡn với cô, đặc biệt là chuyện “Hi đại phổ bốn” *.

(*) Hi đại phổ bốn: là từ ngữ mạng. Chỉ hình thức “Thích nghe ngóng, làm vui lòng người, vui mừng khắp chốn, thông báo khắp nơi”, tỏ vẻ là chuyện khiến mọi người vui vẻ, mọi người muốn chia sẻ ra, báo cho nhau biết. (Theo baike) Hiểu nôm na là thích làm bà tám.

“Đừng nóng lòng. Chuyện đáp ứng với em một phần cũng sẽ không thiếu, bây giờ em báo cho tất cả thành viên trong tổ chúng ta tập hợp dưới lầu, buổi chiều mang mọi người đi chơi.” Tâm tình của Kiều Tịch Hoàn cũng rất tốt. đi ien n#đang# yuklle e#q quiq on

Trước kia cũng thế, hề xong một hạng mục, đều muốn khao bản thân một chút, khao người hỗ trợ một chút. Như vậy, mới có thể kích thích tất cả mọi người đều phấn đấu! Cô nhất định thích kích thích ý chí chiến đấu như vậy!

“Buổi chiều tụi em có việc phải làm mà.” Milk nói, “Em không muốn toàn bộ tiền thưởng chuyên cần tháng này mất đi như vậy.”

“Chị vừa mới xin chủ tịch cho nghỉ buổi chiều, ngài sáng khoái phê duyệt, cho nên cho dù chơi, tiền chuyên cần của tất cả mọi người đều còn đó. Lại nói, em không cần nhỏ cái mũi nhỏ tròn mắt như vậy được không? Tiền thưởng của hạng mục này lấy xuống, cũng hơn toàn bộ tiền thưởng chuyên cần của em đến gấp một trăm lần đi!”

“...” Milk trầm mặc một lúc, đột nhiên bộc phát, “Hình như là thế! Em lập tức thông báo những người khác, năm phút sau tuyệt đối có mặt đúng giờ.”

Khỏe miệng Kiều Tịch Hoàn hạ xuống, “Được.”

Đúng lúc này thang máy đến.

Cô cúp điện thoại, nụ cười trên mặt vẫn còn.

Bên trong thang máy có một người đàn ông đi ra, Cố Tử Hàn.

Cố Tử Hàn nhìn nét mặt còn tươi cười như hoa của cô, trông mắt căng thẳng.

Kiều Tịch Hoàn hoàn toàn không quan tâm, cười đến hào phóng vui vẻ.

“Kiều Tịch Hoàn, lần này điều võ dương oai rồi hả?” Giọng Cố Tử Hàn châm chọc từng câu từng chữ.

“Chỉ có vận khí tốt mà thôi. Nhưng mà thành công cuối cùng là chuyện đáng để cao hứng.” Kiều Tịch Hoàn nói như chuyện đương nhiên.

Cố Tử Hàn cười lạnh, “Không phải mỗi lần đều có vận khí tốt, tự giải quyết cho tốt.”

Bỏ lại những lời này, bỗng nhiên rời đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn theo bóng lưng cậu ta, xoay người đi vào thang máy.

Cô nhất định tự biết mình! Không tự biết mình, không phải là cậu sao?! Cố Tử Hàn!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 1: 1.1: Lần Đầu Tiên Gặp Mặt

Editor: Mẹ Bầu

Ở lầu dưới của Cố thị.

Khi Kiều Tịch Hoàn xuất hiện ở cửa thì mọi người đã đứng chờ đợi tại nơi đó rồi.

Kiều Tịch Hoàn nhếch môi cười lên một tiếng, vẫn như cũ, cô lên tiếng mạnh mẽ vang dội, phân phó gọn gàng dứt khoát cho mọi người, "Doãn Tường cùng Âu Dương lái xe, tôi cùng Milk ngồi với Doãn Tường, A Miêu ngồi với Âu Dương."

"Vâng!" Chỉ trong nháy mắt mọi người tựa như trở lại hình thức của tổ theo từng hạng mục, hết thấy đều ngay ngắn trật tự, cực kỳ ăn ý.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau đi trên đường, tiến thẳng tới nhà hàng Đình Hạo Hân.

Từ 12 giờ trưa trở đi, nhà hàng Đình Hạo Hân mới bắt đầu mở cửa kinh doanh. Vào buổi chiều người tới đây tương đối hơi ít, nhưng vẫn còn sôi động hơn gấp gấp mười lần so với những hội sở bình thường khác!

Mấy người đi tới đây đều rất hưng phấn, cứ ríu ra ríu rít, tất cả mọi người, tâm tình ai nấy đều cảm thấy có chút vui vẻ hơn.

Kiều Tịch Hoàn đi về phía nhân viên phục vụ, "Tôi muốn đặt một phòng riêng để ăn cơm."

"Dạ." Nhân viên phục vụ gật đầu, "Tiểu thư cần một phòng như thế nào ạ?"

"Phòng hạng Bạc, loại 3A." Kiều Tịch Hoàn nói.

"Xin lỗi tiểu thư, đó là khu chỉ dành riêng cho khách hàng VIP của chúng tôi, chỉ có khách hàng cực kỳ thân thiết mới có thể được đặt phòng ở đó. Xin hỏi tiểu thư có thể đưa ra thẻ hội viên VIP được không ạ? Chúng tôi sẽ căn cứ cấp bậc của ngài để tiến hành sắp xếp chỗ ngồi." Tiểu thư phục vụ nói rất lễ phép, giọng nói cũng vô cùng ôn nhu.

Ở nhà hàng Đình Hạo Hân này, vị trí ngồi của khách hàng từ cấp bậc hạng trung trở lên đều được chia thành phòng hạng Vàng, phòng hạng Bạc. Còn ở khu bình thường, thì những thượng khách khác được ngồi thoải mái. Khách hàng ngồi ở khu bình thường, thì không được hưởng những chế độ đãi ngộ đặc biệt. Còn những khách hàng ngồi ở khu VIP trở lên, thì sẽ căn cứ theo từng cấp bậc khác nhau, sẽ không ngừng được hưởng những chế độ đãi ngộ theo đẳng cấp của mình.

Kiều Tịch Hoàn nhíu đôi môi lại một chút, hỏi, "Thẻ hội viên tôi bị mất, khi tôi lập thẻ hội viên có điền số điện thoại và một số thông tin cơ bản khác. Tôi viết ra cho cô, cô có thể đi thẩm tra đối chiếu so sánh được không?"

"Có thể ạ." Nhân viên phục vụ cười nói.

Kiều Tịch Hoàn ghi lại những thông tin ngày trước mà Hoắc Tiểu Khê đã kê khai, đưa lại cho nhân viên phục vụ. Người nhân viên phục vụ thẩm tra đối chiếu lại với thông tin ở trên máy vi tính xong xuôi, rồi nói, "Tiểu thư, những thông tin mà ngài đã cung cấp đều đồng nhất với thông tin đã lưu lại ở trong danh sách thẻ hội viên ở đây. Ngài là khách hàng thuộc hội viên VIP hạng Bạc của chúng tôi, tôi sẽ lập tức đặt cho ngài loại phòng 3A. Thêm nữa, vì thẻ hội viên của ngài đã bị mất, ngài có cần tôi mở lại cho ngài tấm thẻ hội viên miễn phí khác nữa để ngài dùng không ạ?"

"Không cần đâu, tôi cảm thấy cũng cũng không cần thiết phải phiền toái như vậy." Kiều Tịch Hoàn nói vẻ như không sao cả.

"Được ạ!" Nhân viên phục vụ nói rất lễ độ, sau đó cầm ống nói điện thoại ở trên quầy ba lên nói, "Hiện tại có hội viên VIP đang chờ được đón đến phòng hạng Bạc loại 3A, xin mời nhân viên phục vụ khu đó tới đón khách đang đợi."

Không bao lâu.

Một nam nhân viên phục vụ có dáng dấp cao lớn, đẹp trai anh tuấn xuất hiện ở cửa, khoe miệng nở một nụ cười nhìn rất rực rỡ, lễ độ chào hỏi mấy người bọn họ sau đó hướng dẫn cho mọi người đi vào trong phòng bao.

Dọc theo đường đi, tất cả mọi người đều hưng phấn không thôi.

Trong phòng bao tổng cộng cả thảy có năm nhân viên phục vụ, đối với những hội viên VIP hạng Bạc, yêu cầu được đặt ra là, một khách hàng phải được một nhân viên phục vụ.

Milk vừa ngồi xuống vị trí, liền nhìn đông nhìn tây, ánh mắt cũng tỏa ra ánh sáng xanh biếc, không nhịn được lôi kéo A Miêu ngồi bên cạnh hỏi một câu, "Miêu Nhi, trước kia cô đã tới chỗ này chưa?"

"Đã tới rồi, nhưng mà tôi không biết rằng, ở bên trong vẫn còn có những chỗ như Bồng Lai tiên cảnh thế này. Tôi đã từng đến đây thật, nhưng cũng chỉ là chờ ở bên ngoài khu phòng bao mà thôi. Khung cảnh trắng lẽ như vậy, thiếu chút nữa đã mau chóng làm mù mắt của tôi rồi!" A Miêu nói vẻ rất khoa trương.

"Ừ, tôi cũng vậy."

"Nếu không thì chúng ta tự mình chụp một tấm ảnh đi, cũng coi như là chúng ta được một lần nhìn thấy một mặt vĩ đại khác của xã hội." A Miêu đề nghị.

"Đúng đúng, nhất định phải tự chụp một kiểu." Milk lấy điện thoại đi động ra.

"Đừng tự chụp ảnh ở đây!" Kiều Tịch Hoàn kêu lên, "Đã tới những chỗ thế này mọi người cũng không nên tuyên truyền gì ra bên ngoài hết, cũng không nên hỏi tôi nguyên nhân vì sao, chẳng qua là một chút chuyện riêng thôi."

"Vậy sao?" Milk cùng A Miêu có chút mất mát.

Kiều Tịch Hoàn chọn các món ăn, sau đó đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ, "Đừng như vậy, chúng ta tới đây là để ăn mừng."

"Chẳng qua là cảm thấy có chút đáng tiếc, lần sau không chừng chẳng còn có cơ hội để được tới đây nữa." Milk nói một câu.

Khi mới bắt đầu vào nơi này, mọi người cũng có chút hiếu kỳ, hưng phấn. Nhưng hiện tại, khi tình tảo lại cũng biết, loại phòng bao như thế này cũng không phải bất cứ hạng người bình thường nào cũng có thể tiến vào. Chỉ cần nhìn những đồ vật trang trí có giá trị liền thành xung quanh căn phòng bao này một chút, nhìn tấm thảm trải sàn cao cấp đang đập chân lên một chút, nhìn bát đĩa đang đặt trên bàn ăn này một chút thôi, cũng đủ hiểu...

"Milk." Kiều Tịch Hoàn nhìn cô, "Tôi đã quyết định chiều mộ cô làm thủ hạ của mình để làm việc, về sau này, không chừng cô còn có cơ hội tới đây nhiều lần nữa đây."

"Thật sao?" Milk rất hưng phấn.

"Dĩ nhiên." Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Trong nhiều người ở đây, Milk là người Kiều Tịch Hoàn thấy ưng ý nhất.

Thật ra thì Doãn Tường cũng không tồi, nhưng mà bản thân Doãn Tường trong tương lai rất có triển vọng phát triển, Kiều Tịch Hoàn không muốn làm thui chột tài năng của Doãn Tường.

Về phần Âu Dương cùng A Miêu, có thể nói hai người này tương đối bình thường hơn một chút, không có gì đặc biệt xuất sắc hơn người khác lắm. Thêm nữa bọn họ rõ ràng không có những theo đuổi và khát vọng đặc biệt lớn. Cho nên, Kiều Tịch Hoàn cảm thấy đối với hai người bọn họ, trước mắt vẫn có thể để ở cương vị hiện tại của mình để rèn luyện thêm chút đã, nếu như sau này có cơ hội thì hãy nói sau.

"Chúng tôi đây thì sao?" A Miêu hỏi có chút ghen tỵ.

"Về Doãn Tường tôi sẽ trợ giúp cho cậu ấy được thăng chức, dĩ nhiên như vậy thì không thể tiếp tục ở lại đây làm thủ hạ của tôi được. Về phần cô và Âu Dương, tôi cảm thấy rằng hiện nay hai người có thể vẫn ở trên cương vị của mình, để tiếp tục làm công việc sáng tạo. Ở chỗ của tôi trước mắt còn thiếu một người làm thư ký." Kiều Tịch Hoàn có chút bất đắc dĩ nhún vai.

"Vậy sao." A Miêu chau mày.

"Miêu Nhi, cô đừng có như vậy! Cô nên suy nghĩ một chút việc mình có thể nghỉ phép hưởng lương mười lăm ngày, có thể dẫn bảo bối của mình đi ra ngoài để vui chơi thoải mái." Milk an ủi.

Thật ra thì tất cả mọi người đều hiểu rất rõ ràng, chỉ cần là Trưởng ban Kiều ra quyết định, bất cứ một ai cũng không thể phản kháng được.

"Cũng được." Trong nháy mắt A Miêu đã trở lại bình thường, "Trưởng ban Kiều sẽ xin phép cho tôi chứ ạ?"

"Đã xin phép rồi, ngày mai tôi sẽ báo bộ phận tổng hợp, sau đó bên ấy sẽ liên lạc với cô, bây giờ cô có thể an tâm với kế hoạch du lịch của mình được rồi."

"Cảm ơn Trưởng ban Kiều."

"Âu Dương cũng vậy, cậu hãy cùng bạn gái của mình chuẩn bị cho cuộc đi chơi sau tân hôn đi! Nhiều ngày qua cậu cũng đã cực kỳ mệt mỏi để giải quyết công việc như vậy rồi, cũng nên tự thả lỏng cho bản thân mình một chút đi." Kiều Tịch Hoàn nói.

"Vâng! Cảm ơn Trưởng ban Kiều."

"Doãn Tường, vừa mới rồi tôi đã nói, tôi sẽ giúp cho cậu được thăng chức, đến lúc đó bên bộ phận tổng hợp cũng sẽ liên lạc với cậu."

"Cảm ơn Trưởng ban Kiều." Doãn Tường vội vàng nói cảm ơn.

"Còn chiếc túi của Milk, tôi đã sai người đi mua cho cô rồi, sáng ngày mốt sẽ tới tay cô." Kiều Tịch Hoàn nói, "Coi như là tôi đã thực hiện xong xuôi toàn bộ những gì mà lúc ban đầu tôi đã hứa với mọi người."

"Cảm ơn Trưởng ban Kiều." Bốn người trăm miệng một lời.

"Cần phải cảm ơn chính mọi người mới phải, cũng là do mọi người đã đáp ứng đầy đủ mọi thứ rất tốt." Kiều Tịch Hoàn cong môi, cười lên một tiếng, "Cho nên, vì chính bản thân chúng ta, mọi người trước cạ một chén."

"Nào cạn chén."

Mọi người cầm lên ly ngửa cổ uống hết.

Thứ rượu mà bọn họ vừa uống là loại rượu Lạp Phi 82 năm, một bình rượu này cũng đủ một hai tháng tiền lương của bọn họ rồi.

Không khí ăn uống trong bữa tiệc rất tốt, mọi người ở chung một chỗ tạm thời quên mất mối quan hệ cấp trên cấp dưới, tất cả mọi người ai cũng đều uống với nhau rất nhiệt tình.

Cũng đã lâu lắm rồi, từ trước tới giờ, cũng là lần đầu tiên tất cả mọi người đều điên cuồng như vậy.

Sau một khoảng thời gian bị đè nén nặng nề dài đằng đặc vừa qua, giờ đây, rốt cục bọn họ đã có thể được phóng thích hoàn toàn ra ngoài như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 2: 1.2 : Lần Đầu Tiên Gặp Mặt

Editor: Mẹ Bầu

Ở một phòng bao VIP chuyên dụng khác.

Tiêu Dạ nhấp ngụm rượu, nhướn mày, "Cậu nói, có người dùng thông tin của Hoắc Tiểu Khê để đặt Phòng bao hạng Bạc sao?"

"Vâng, tôi cũng vừa mới đi đến quầy ba ngồi tán gẫu một lát cùng với tiểu thư ở quầy lễ tân một chút. Trong lúc nói chuyện vô tình nghe được tiểu thư lễ tân nói đến cái tên Hoắc Tiểu Khê, cho nên tôi đã tùy tiện hỏi thăm một chút." A Bưu cung kính kể lại.

Tiêu Dạ nhướn nhướn đầu lông mày lên, "Đặt phòng bao loại nào vậy?"

"Phòng 3A."

"Người đặt phòng kia là một người có hình dạng như thế nào?"

"Tôi đã đặc biệt lưu ý một chút, chính là Kiều Tịch Hoàn, người lần trước đã tới tìm ngài." A Bưu đi theo bên cạnh Tiêu Dạ đã nhiều năm, coi như là một thủ hạ đắc lực nhất của Tiêu Dạ, dường như chỉ thoáng cái cũng hiểu ngay Tiêu Dạ nghĩ muốn cái gì!

"Kiều Tịch Hoàn sao? !" tròng mắt của Tiêu Dạ căng thẳng.

Rốt cuộc người phụ nữ này là thần thánh phương nào!

Ban đầu anh đã điều tra qua, xác thực về bản thân con người Kiều Tịch Hoàn này có thể nói, cô là một con người rất kín đáo, trầm mặc.

Về bối cảnh của Kiều Tịch Hoàn từ nhỏ đến lớn, anh đã phải điều tra rất rõ ràng, nhưng cho dù so sánh thế nào đi nữa, anh cũng thấy hiện tại nhìn thế nào người phụ nữ vẫn có cái gì đó không đúng lắm! Cho dù ở trong ngục giam suốt ba năm qua, mỗi ngày đều có những chuyện quý khốc thần sầu xảy ra đi nữa, sự biến chuyển của con người không thể nào lớn như vậy được!

Lông mày của Tiêu Dạ nhíu chặt lại.

Quả thật, đúng là chưa bao giờ anh lại có thể nhìn không thấu một người như vậy!

Kiều Tịch Hoàn, rốt cuộc cô là địch hay bạn? !

...

Trong Phòng hạng Bạc 3A.

Trong phòng bao lúc này đã hỗn loạn một mảnh.

Kiều Tịch Hoàn cũng đã uống hơi nhiều rồi, nhưng cô vẫn chưa đến mức quá say.

Cô chống cằm nhìn Milk và A Miêu đã uống đến mức bộ dạng tựa như Quân ma loạn vũ (*) vậy, nhìn Doãn Tường cùng Âu Dương hai người tay tiếp tục vai ở chung một chỗ nói rượu nói.

(*) Quân ma loạn vũ: Ma quỷ nhảy múa hỗn loạn

Đột nhiên cô cảm thấy tâm tình của mình rất tốt.

Thật lâu rồi cô không có loại cảm xúc này, cảm giác mình đã làm được thành công một chuyện, sau đó mang theo thân tín của mình cùng nhau ăn mừng thật là tuyệt.

Trước kia Tề Lăng Phong sẽ nói ở bên tai cô: "Tiểu Khê, chớ có nhìn cái kiểu hết hy vọng như vậy, uống quá nhiều sẽ làm trong lòng khó chịu lắm đấy."

Cô nói, "Thì bây giờ đã hết hy vọng rồi, đối với anh cũng giống vậy."

Trông mặt cô rũ xuống u ám.

Kiều Tịch Hoàn thoáng nở một nụ cười khổ sở.

Rất nhiều người nói, khi say rượu người ta có thể quên đi rất nhiều chuyện không vui, nhưng lại càng làm cho có nhiều người biết sâu hơn, dùng rượu để tiêu sầu, thì sầu lại càng nhiều hơn. Một khắc kia, sẽ lại nghĩ đến nhiều hơn, mà nghĩ nhiều hơn, thì trái tim sẽ đau hơn, đau nhiều hơn nữa.

Cô cầm lấy ly rượu ở trước mặt, uống từng hớp từng hớp rượu đỏ còn lại trong ly cho đến giọt cuối cùng. Uống xong toàn bộ ly rượu đó, Kiều Tịch Hoàn bần thần đứng lên cũng đã có chút xiêu vẹo, lao đảo.

Nhân viên phục vụ vội vàng đi lên trước, "Tiểu thư, ngài không có chuyện gì chứ."

"Không có chuyện gì đâu." Kiều Tịch Hoàn xua xua tay, "Các người trông nom cho bọn họ thật kỹ, nếu say hãy đưa bọn họ trở về."

"Dạ." Nhân viên phục vụ, "Bây giờ ngài phải rời đi trước sao?"

"Ừ, trước tiên tôi muốn thanh toán hoá đơn một chút đã."

"Vâng! Xin hỏi ngài thanh toán bằng thẻ hay là trả tiền mặt."

"Thanh toán bằng thẻ." Kiều Tịch Hoàn đưa chiếc thẻ tín dụng cho nhân viên phục vụ, "Mật mã thẻ là **."

"Được ạ, tôi sẽ lập tức trở về."

Nhân viên phục vụ rời đi, sau đó rất nhanh từ bên ngoài đi vào, đưa cả hóa đơn và thẻ trả lại cho cô, "Để tôi đưa ngài trở về."

Đây chính là phong cách phục vụ khách hàng VIP, khách uống say, nhà hàng sẽ chịu trách nhiệm đưa người về.

"Không cần đâu, tự tôi trở về được."

Kiều Tịch Hoàn đi ra bên ngoài bao phòng.

Lúc này trước mặt Kiều Tịch Hoàn có chút choáng váng, nhưng cô vẫn còn tỉnh táo, chưa bị say đến mức không thấy rõ phương hướng.

Kiều Tịch Hoàn đi ở trên hành lang nhà hàng Đình Hạo Hân, dọc đường cô đi rất chậm.

Tiêu Dạ đứng đối diện với Kiều Tịch Hoàn, anh cau mày nhìn lên người phụ nữ đang ở trước mặt, rõ ràng người phụ nữ này đã có chút hơi bị say rượu rồi.

Dường như Kiều Tịch Hoàn cũng đã nhìn thấy anh, nên cô chủ động chào hỏi: "Thật vừa khéo nhỉ, Tiêu Dạ!"

"Cô và Hoắc Tiểu Khê có quan hệ như thế nào?" Tiêu Dạ hỏi rất gọn gàng dứt khoát.

"Anh thử đoán xem." Tâm tình Kiều Tịch Hoàn dường như rất tốt.

Tiêu Dạ căn bản không có thời gian rảnh rỗi mà nói chuyện vòng vèo với cô.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Tiêu Dạ bộ dáng lạnh lùng đến phát rét, "Đến bây giờ tôi cũng không sao hiểu nổi tại sao Bối Dịch lại cứ thích anh, mà lại thích anh nhiều năm như vậy."

Sắc mặt của Tiêu Dạ càng khó coi hơn.

"Tôi đi trước." Kiều Tịch Hoàn đẩy Tiêu Dạ đang đứng ở trước mặt ra, lại tiếp tục lao đảo bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo như cũ.

Tiêu Dạ lạnh lùng nhìn theo bóng lưng của Kiều Tịch Hoàn, chân mày chau lại rất sâu.

A Bưu nhìn bộ dáng của Tiêu Dạ, cung kính hỏi thăm, "Để thuộc hạ lại đi điều tra thêm về cô ấy một lần nữa?"

"Không cần!" Tiêu Dạ quay đầu lại, nâng bước chân đi một cách bình thản, "Nếu lần đầu tiên đã không thể điều tra rõ được rồi, thì về sau cũng có điều tra thêm cũng không tìm ra được cái trò trống gì đâu, chẳng bằng cứ yên lặng theo dõi xem biến động thế nào. Cậu hãy cho người lưu ý đến người phụ nữ này là được, để ý một chút xem sau liệu cô ấy có thể để lộ ra chút sơ hở gì đó hay không là được!"

"Vâng, đại ca!"

Tiêu Dạ gật đầu, đi sâu vào trong hành lang nhà hàng.

...

Kiều Tịch Hoàn đứng ở cửa nhà hàng Đình Hạo Hân.

Bởi vì là hội viên VIP của Phòng hạng Bạc, cho dù Kiều Tịch Hoàn không đề cho nhân viên phục vụ đặc biệt đưa về, cũng sẽ có xe đặc biệt chờ ở cửa. Kiều Tịch Hoàn ngồi vào trong xe, căn dặn "Khu biệt thự Tử Dương."

"Vâng."

Xe khởi động, ổn định chạy trên đường, theo hướng về phía đại viện nhà họ Cố.

Hiện tại cũng mới có năm giờ chiều.

Kiều Tịch Hoàn tựa vào lưng ghế ngồi phía sau của xe, yên lặng nhìn ra phong cảnh chạy loang loáng ở bên ngoài cửa sổ xe.

Đời người có phải đều như vậy hay không, đều rất dễ biến đổi, vui quá sẽ hóa ra buồn đau.

Vốn là một chuyện đang rất vui vẻ, đến thời khắc này, đột nhiên lại không tìm được một chút vui vẻ nào, lại còn không khỏi cảm thấy có chút ưu sầu bi thương.

Kiều Tịch Hoàn ngồi trên xe về mặt không chút thay đổi, cho đến lúc xe chạy tới đại viện của nhà họ Cố.

Cô xuống xe, đi vào trong biệt thự.

Trong phòng khách, Tề Tuệ Phân đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, bên cạnh còn có Hân Đồng đang ngồi nói chuyện cùng với bà.

Lại nói đến Hân Đồng, mấy ngày nay cô ta tỏ ra có nề nếp một cách khác thường. Không biết có phải là Kiều Tịch Hoàn cô có thời gian chờ đợi ở trong nhà rất ít hay không, cũng rất khó để nói rằng Hân Đồng đã gian lận ở trên người cô hay là thật sự muốn an phận thủ thường, giữ đúng vị trí là Nhị thiếu phu nhân của mình mà thấy cô ta an tĩnh có chút khác thường.

Hai người cùng quay đầu nhìn sang Kiều Tịch Hoàn vừa từ bên ngoài trở lại. Trên mặt Kiều Tịch Hoàn còn sắc đỏ hồng, bộ dáng hờ hết rõ ràng là của một người có chút say rượu.

"Lại uống rượu ở bên ngoài hả?" Sắc mặt của Tề Tuệ Phân trầm xuống.

"Có uống một chút."

"Cái bộ dáng này của cô mà giống như là chỉ uống một chút thôi sao?" Giọng nói của Tề Tuệ Phân vô cùng không tốt.

"Ách, là chút chuyện xã giao, ba ba bảo con đi." Kiều Tịch Hoàn nói.

Bất kể như thế nào, dù sao cũng đã được Cố Diệu thực sự đồng ý, cho nên coi như có nói láo, thì cái sự nói láo này cũng không quá đáng.

Vì vậy, trong lòng cô cảm thấy mình "cây ngay không sợ chết đứng".

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 3: 1.3 : Lần Đầu Tiên Gặp Mặt

Editor: Mẹ Bầu

Vì vậy, trong lòng cô cảm thấy mình "cây ngay không sợ chết đứng".

Trong lòng Tề Tuệ Phân có chút không thoải mái, nhưng cũng không còn phát tác cái giận ra nữa, "Nghe nói cô đã đàm phán thành công, giúp cho Cố thị ký được một hạng mục có khoản giá trị không nhỏ phải không?"

"Là do có vận khí tốt mà thôi." Kiều Tịch Hoàn khiêm tốn nói.

"Bất kể bây giờ cô làm ra những thứ gì có hiệu quả, thân là một người phụ nữ cũng nên ở nhà giúp chồng dạy con, cả một ngày xuất đầu lộ diện ở bên ngoài như vậy còn ra thể thống gì!" Tề Tuệ Phân nói như phán xét về nghiêm nghị, "Hạng mục coi như là đã làm xong rồi, như vậy là tốt rồi, cô cũng nên ở nhà cho tốt, đi làm để làm cái gì nữa!"

"Cha đã sắp xếp cho con một vị trí rất tốt." Kiều Tịch Hoàn nói, "Mặc dù con thật sự cực kỳ muốn nghe theo những lời mà mẹ đã nói..., nhưng mà, con không thể phụ lòng kỳ vọng của ba ba đối với con được."

Kiều Tịch Hoàn nói xong câu này nghe thực cảm động, bộ dạng nhìn có vẻ cực kỳ khó khăn, thật lòng coi trọng.

Tề Tuệ Phân tựa như còn muốn nói cái gì nữa, nhưng cuối cùng cũng không nói ra. Chẳng qua là sắc mặt bà có vẻ không tốt trong đó ẩn chứa sự khó chịu cực độ.

"Mẹ, đầu con có chút choáng váng, nếu như không có chuyện gì khác, con xin phép lên lầu trước." Kiều Tịch Hoàn nói.

Tề Tuệ Phân miễn cưỡng gật đầu một cái, nhìn có vẻ có chút khó chịu.

Kiều Tịch Hoàn rời đi.

Cô rời đi, sau lưng còn nghe được giọng của Hân Đồng đang nói, "Chị dâu cả cả ngày bề bộn nhiều việc, loay hoay đi sớm về trễ, nghe nói cũng đã phân chia phòng với anh cả để ngủ riêng rồi..."

Dù sao những lời nói kiểu như vậy của Hân Đồng, chẳng phải là mới bôi nhọ cô mới có một hai ngày!

Mà hiện tại cô đang nhức đầu, không muốn tính toán chi li với người phụ nữ này.

Cô bước từng bước từng bước đi về phía lầu hai, bước chận chột dừng lại ở trước cửa phòng của Cố Tử Thần, đột nhiên cô có chút trầm mặc...

Quên đi, cô không đi quấy rầy anh làm gì.

Vừa xoay người muốn đi.

Cửa phòng đột nhiên bị người từ bên trong mở ra, Cố Tử Thần ngồi ở trên xe lăn, nhìn lên Kiều Tịch Hoàn ở trước mặt.

Kiều Tịch Hoàn chớp mắt một cái, một giây kế tiếp liền nhếch miệng cười một tiếng, "Anh muốn ra khỏi cửa sao?"

"Tránh ra." Giọng nói vô cùng lạnh lùng.

Kiều Tịch Hoàn cắn môi.

Cần phải dữ dội như vậy hay sao? !

Rốt cuộc cô đã chọc tới anh ở chỗ nào kia chứ!

"Tránh ra." Cố Tử Thần nhắc lại thêm lần nữa, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ.

Kiều Tịch Hoàn không tự chủ được, liền tránh thân thể sang một bên.

Cố Tử Thần đẩy xe lăn đi ra ngoài.

Kiều Tịch Hoàn nhìn theo bóng lưng Cố Tử Thần, trong lòng không cảm nhận được tư vị gì! Rốt cuộc cô đã làm cái gì chứ?! Trong lòng cô cảm thấy vô cùng uất ức.

Kiều Tịch Hoàn mím môi, đi vào trong phòng của Cố Tử Thần.

Cô lấy từ bên trong tủ ra một bộ đồ ngủ. Tắm xong, đi ra ngoài, nằm luôn ở trên giường của Cố Tử Thần.

Thật ra thì hiện tại đầu óc cô cũng đã choáng váng như muốn đòi mạng, cô nhìn lên trần nhà ngẩn người.

Giờ phút này nếu như cô nhắm mắt lại, đoán chừng lập tức cô liền phun ra luôn.

Kiều Tịch Hoàn liền tròn mắt muốn suy nghĩ một số chuyện.

Cô nhớ tới rất nhiều chuyện, những chuyện mà cô cảm thấy rất khó xử.

Ví dụ như chuyện về Tề Lăng Phong, ví dụ như chuyện của cha mẹ cô...

Lần này cô đã làm cho Tề Lăng Phong kinh ngạc, vốn dĩ cô nên thật sự rất sung sướng, nhưng mà vào thời khắc này, cô lại không khỏi cảm thấy không

thể nào cao hứng nổi.

Chung quy lúc này cô đang suy nghĩ, tại sao Tề Lăng Phong lại phải làm như vậy?

Tại sao Tề Lăng Phong lại có thể tàn nhẫn như vậy?

Tại sao Tề Lăng Phong lại không cùng cô đến bạc đầu giai lão... (*)

(*) Bạc đầu giai lão: Câu thành ngữ nói về tình nghĩa vợ chồng, có nghĩa “Bên nhau hạnh phúc đến già”. Câu thành ngữ được xuất phát từ câu chúc “Bách niên giai lão”- Cùng sống lâu (già) đến trăm tuổi. “Bách niên”- một trăm năm; “Giai”- cùng nhau (từ “giai” ở đây không dùng với nghĩa là đẹp, tốt như giai nhân, giai điệu, giai phẩm, giai thoại...); “lão”- già.

Rốt cuộc cô có chỗ nào không bằng Sở Dĩ Huân kia chứ ?

Đột nhiên, từ trong khóe mắt, nước mắt cứ thế chảy xuống.

Ai ngờ được, sau khi sống lại, cô lại có thể khóc ngay sau khi chính mình đã giành được một thành công.

Khóc đến mức cực kỳ thương tâm.

Quả thực nếu như không có chuyện cuộc sống được kéo dài thêm ra, bản thân cô hoàn toàn cũng không cần thiết phải hao tổn tinh lực lớn đến như vậy để đi làm chút chuyện này. Cô hoàn toàn cũng không cần phải thắng Tề Lăng Phong, trong cuộc sống cô cũng hoàn toàn không cần phải đè nén tâm tình của mình như vậy...

Tề Lăng Phong, Tề Lăng Phong.

Tại sao anh lại phải đối xử với tôi như vậy ? !

Tại sao?!

Không biết trải qua bao lâu.

Cửa phòng lại bị người đẩy ra lần nữa.

Cố Tử Thần đẩy xe lăn xuất hiện ở cửa, anh nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn đang nằm ở trên giường của mình thì chỉ nghĩ muốn nổi giận.

"Cố Tử Thần, để cho em nghỉ một lát thôi được không? Em sợ phải ngủ một mình!" Kiều Tịch Hoàn quay đầu lại nhìn anh, nước mắt đã sớm làm ướt mặt của cô, nhìn cô lúc này thực đầm đìa đáng yêu.

Trước kia Kiều Tịch Hoàn luôn dùng cái bộ dáng đầm đìa đáng yêu này để bức người, nhưng lúc ấy lại làm cho tất cả mọi người trong nhà họ Cố đều phải chán ghét.

Sau khi ra tù, Kiều Tịch Hoàn đột nhiên thay đổi, trở nên độc lập tự chủ, hơn nữa lại còn rất có năng lực. Người trong nhà họ Cố đã hoàn toàn thay đổi cái nhìn đối với cô, xen lẫn vừa tán thưởng vừa ghen tỵ, lại vừa không cam lòng, lại vừa phải thật lau mắt mà nhìn.

Mà giờ khắc này, Kiều Tịch Hoàn lại một lần nữa lộ ra vẻ mặt đáng thương như vậy. Trong nháy mắt Cố Tử Thần có vẻ như không thể nhớ nổi được Kiều Tịch Hoàn đã từng lộ ra bộ dáng loại vẻ mặt này bao giờ, nhưng anh lại cảm thấy giờ phút này, Kiều Tịch Hoàn yếu ớt đến mức cần có người che chở và sự ấm áp.

Cố Tử Thần trầm mặc ngồi ở xe lăn, nhìn cô.

Nước mắt của Kiều Tịch Hoàn càng không ngừng tuôn rơi xuống dưới, giọng nói của cô có chút khàn khàn hỏi anh một câu: "Anh có thể nằm cùng với em một lát thôi, có được không?"

Mi tâm của Cố Tử Thần nhú lại căng thẳng.

"Lên đây đi, em nghĩ muốn có người ngủ cùng với em một lát thôi! Em không biết tại sao, lúc này tất cả trong đầu em chỉ có những chuyện mà bản thân em không muốn suy nghĩ lại một chút nào, càng muốn trong lòng càng cảm thấy khó chịu; em nghĩ không biết có phải là bình thường mình đã bị bệnh không." Kiều Tịch Hoàn cười cợt có chút tự giễu bản thân.

"Đã có chuyện gì xảy ra với cô vậy?" chân mày Cố Tử Thần nhú lại căng thẳng.

"Không có chuyện gì xảy ra đâu!" Kiều Tịch Hoàn mang theo nước mắt cười cười, "Hoặc giả cũng đã xảy ra rất nhiều chuyện đó, nhưng mà em lại không thể nói ra."

Cố Tử Thần nhìn Kiều Tịch Hoàn không hiểu.

Cho dù anh không hỏi, không nói gì hết, anh thừa nhận, từ sau khi Kiều Tịch Hoàn ra tù, sớm chiều đã chung đụng với nhau lâu như vậy, anh vẫn luôn

luôn có ý muốn đi tìm hiểu xem đã có những chuyện gì đã xảy ra trước đó, nhưng mà đến cuối cùng, anh nhìn cô lại thấy có chút bối rối.

"Chỉ một lần này thôi, anh hãy cùng với em một lát thôi, hoặc giả đến ngày mai thì càng tốt." Kiều Tịch Hoàn ở đó nói, giống như thỉnh cầu.

Cố Tử Thần trầm mặc, hồi lâu.

Anh đẩy cho xe lăn đi về phía giường lớn, dùng sức lực của đôi tay để đỡ thân mình đi lên giường ngủ.

Anh vừa mới nằm xuống xong, thân thể của Kiều Tịch Hoàn liền bám dính lên trên người anh, rõ ràng đã là đầu mùa hè rồi, vậy mà thân thể Kiều Tịch Hoàn lại lạnh như băng, anh đụng tới thân thể của cô mà cô vẫn còn đang khẽ run rẩy, "Anh có nhận thấy hôm nay em thật sự rất khác thường không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 4: 1.4 : Lần Đầu Tiên Gặp Mặt

Editor: Mẹ Bầu

Cố Tử Thần nhắm mắt lại, "Ngủ đi."

"Vâng." Kiều Tịch Hoàn liền áp sát cả người lên bên trên người của anh.

Thật sự, cô cảm thấy cực kỳ lạnh, lạnh từ bên ngoài thấu vào tận đến bên trong cơ thể.

Nhưng mà người Cố Tử Thần thật ấm áp, thân thể của anh tỏa ra một nguồn nhiệt lượng làm cho cô cảm thấy rất ấm áp.

Cô nhấc đầu lên chôn vào nơi cổ của anh, nước mắt của cô chảy từ cổ luôn vào lồng ngực của anh. Một Cố đại thiếu gia đã từng là một con rùa thích sạch sẽ đến từng cái lông, nhưng ngày hôm nay đã phá lệ không hề rùng rợn cô, không hề ghê tởm nước mắt của cô.

Phảng phất như anh đang ở đó để dung túng đến từng nhất cử nhất động của cô.

Chỉ có điều là, một Cố đại thiếu gia vốn lạnh lùng vô tình là thế, không biết từ khi nào lại đã bắt đầu biết thương hương tiếc ngọc như vậy chứ?!

Cô không nghĩ ra, cũng mà không muốn đi suy nghĩ gì thêm nữa! Cô tựa vào trên người của anh, chìm vào trong giấc ngủ.

Thật ra thì trong khoảng thời gian này Kiều Tịch Hoàn cũng đã phải gánh vác công việc cực kỳ mệt mỏi rồi, cô cần có một giấc ngủ say như vậy.

Mà ở một giây kia, khi ngủ thiếp đi hình như cô đang có suy nghĩ, đã từ lâu lắm rồi, cho tới tận bây giờ, có phải là cô cũng vẫn đang luôn tìm cho mình một vòng tay ôm thực ấm áp hay không. Một mình thật sự rất lạnh, quá mức lạnh lẽo...

...

Trong phòng truyền đến tiếng hít thở đều đều, thỉnh thoảng còn có tiếng ngáy vang lên cực kỳ khẽ.

Có người nói, ngủ có tiếng ngáy là bởi vì trong ngày đã quá mệt mỏi.

Kiều Tịch Hoàn bận rộn rất nhiều công việc, cho nên cô rất mệt mỏi.

Cố Tử Thần mở mắt, quay đầu nhìn vào cái đầu của Kiều Tịch Hoàn đang chôn ở nơi cổ của anh, nhìn hàng lông mi của cô thật dài, trên đó tựa như vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt chưa khô.

Tại sao cô lại phải khóc? !

Anh đã từng có lần cho rằng, khi đàm phán thành công hạng mục này, thế nào cô cũng sẽ phải điều vô dương oai.

Cô không giống như là một con người đa sầu đa cảm, ít nhất là từ sau khi ra tù, cô không còn giống như trước nữa.

Rốt cuộc cô cũng đã phải trải qua những chuyện gì, để khiến cho bản thân cô đến nửa đêm gặp phải ác mộng, đến mức căn bản không thể nào mà ngủ yên giấc được như vậy?

Thật ra thì từ trước đây thật lâu, anh đã phát hiện ra rồi. Kiều Tịch Hoàn vẫn cứ bám chặt lấy giường của anh không chịu rời đi, thực chất cũng không

phải là bởi vì anh, mà là bởi vì cô sợ, cô sợ phải ngủ một mình! Cho dù cô ngủ ở bên cạnh anh, thì anh cũng vẫn có thể cảm giác được rất rõ ràng, đến nửa đêm đột nhiên có tiếng cô chuyển động người ngọm co rúm cả lại, luôn luôn bị kinh hoảng, mãi vẫn chưa ổn định lại được!

Ba năm qua ở trong ngục giam, Kiều Tịch Hoàn đã có chuyện gì đó xảy ra thì thậm chí không nỡ nhìn hay sao? !

Cố Từ Thần nhú chặt lông mày lại.

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên thấy không thoải mái. Cô chợt nhúc nhích người, vùi đầu thật sâu hơn nữa ở nơi cổ của anh, từ trong miệng bật lên một tiếng nỉ non, "Phong..."

Phong? !

Là tên của một người nào đó, hay chỉ là một câu nói mớ vô ý thức trong cơn ngủ mê của cô?

Thân thể của Cố Từ Thần giật giật, anh nghĩ muốn đẩy Kiều Tịch Hoàn ra. Nhưng bởi vì anh bị Kiều Tịch Hoàn ôm rất chặt, tựa như cô đã đặt một nửa thân thể mình ở trên người của anh rồi! Cô cần phải tìm chỗ để dựa vào nhiều đến bao nhiêu mới đủ đây? !

Mà giờ khắc này tựa như Kiều Tịch Hoàn cảm nhận được đang bị người đẩy ra, cho nên cô lại càng không chịu thuận theo hơn, lực ôm Cố Từ Thần càng lúc càng lớn, tựa như một con bạch tuộc hung ác quấn chặt lấy anh.

Cố Từ Thần bị cô siết chặt đến mức sắp không sao thở nổi nữa.

Giờ phút này cho dù anh có muốn ngủ cũng không thể ngủ được, anh chỉ sợ, nếu như anh thật sự ngủ đi mất, có khi lại bị cô ghì chặt đến chết ngạt.

...

Kiều Tịch Hoàn ngủ thẳng một giấc đến tận 9 giờ tối.

Cô mở mắt ra, tròng mắt giật giật, phảng phất như đang suy nghĩ tại sao mình lại ở chỗ này?

Cô ngẩng đầu lên nhìn người bên cạnh, không nhìn thì không biết, vừa nhìn thấy liền giật mình.

Cố Từ Thần bị cô áp dưới thân thể của mình, cổ anh bị cô cố sức mà ôm lấy, cả người cô nhìn tựa như một con bạch tuộc đang quấn lấy anh. Mà giờ phút này, ánh mắt của Cố Từ Thần đang nhìn cô chăm chăm, sắc mặt nói có bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu khó coi.

"Tĩnh ngủ rồi mà vẫn còn không chịu đi xuống cho tôi!" Cố Từ Thần rống giận.

Cả người anh cũng đã cứng ngắc lại rồi.

Tạm chí Cố Từ Thần anh đã phải giữ vững cái tư thế này đến hơn ba tiếng đồng hồ rồi! Quả thực anh đã tự mình tìm tội để chịu mà.

Kiều Tịch Hoàn bị Cố Từ Thần rống lên một câu như vậy, vội vàng buông anh ra, để cho mình giữ vững một khoảng cách với anh. Giờ phút này chỉ cần nhìn sắc mặt "hãy coi chừng" kia của Cố Từ Thần cũng biết, cô không nên trêu chọc anh, thức thời né tránh luôn.

Cố Từ Thần hoạt động cánh tay và cổ của mình một lúc, cả người thấy khó chịu vô cùng.

Kiều Tịch Hoàn ôm chần ngồi ở đầu giường nhìn Cố Từ Thần, "Tại sao anh lại không đẩy em ra?"

Cô còn nói chưa dứt lời, vừa nghe cô hỏi như vậy sắc mặt của anh đã kém hơn rồi.

Cô cho là anh không muốn đẩy cô ra sao? Mỗi lần anh muốn đẩy cô ra, cô lại càng ôm anh chặt hơn, càng cố đẩy cô thì lại càng bị cô ôm chặt hơn nữa, thiếu chút nữa anh đã bị cô ôm đến đứt hơi rồi !

"Bất kể như thế nào, em cũng phải cảm ơn anh đã ngủ cùng với em." Kiều Tịch Hoàn ngọt ngào cười lên một tiếng.

Sắc mặt của Cố Từ Thần không chút thay đổi, anh cố gắng để cho thân mình từ trên giường đi xuống đất, ngồi lên xe lăn.

"Anh đi đâu vậy?" Kiều Tịch Hoàn nhìn anh.

"Tắm."

"Tắm sao?" Kiều Tịch Hoàn buồn bực, "Anh đã ăn cơm tối chưa?"

Hiện tại đã là buổi tối đi, cô lại lôi kéo Cố Từ Thần cũng ngủ từ lúc 5 giờ chiều đến giờ, Cố Từ Thần cũng vẫn chưa được ăn cơm tối là cái chắc.

"Làm cái gì?" Cố Từ Thần nhướn mày.

"Chẳng phải em đã nói rồi sao, sau khi đàm phán hạng mục này thành công em sẽ mời anh đi ăn cơm mà. Em nhận thấy đến giờ này chắc mọi người trong

nhà cũng đã ăn cơm tối xong rồi! Để em mời anh đi ra ngoài ăn cơm một bữa."

"Không đi." Một câu từ chối đáp lại.

"Tại sao anh lại không đi? Anh sợ phải ra cửa sao?"

"Không sợ."

"Không sợ, thế tại sao lại không đi ra ngoài chứ? Anh thích ăn cái gì, em mời anh ăn." Kiều Tịch Hoàn mời mọc rất nhiệt tình.

"Không thích ăn gì hết."

"Anh có thích ăn hải sản không?" Kiều Tịch Hoàn khéo léo hỏi lại.

"Tôi dị ứng với hải sản."

"Vậy anh có thích ăn thịt bò bít tết không?" Kiều Tịch Hoàn kiên nhẫn hỏi tiếp.

"Tôi không thích."

"Vậy thì anh thích ăn gì?"

"Kiều Tịch Hoàn!" Cố Tử Thần không chịu nổi Kiều Tịch Hoàn cứ quẩn quýt chặt lấy mình như thế.

"Được rồi, em biết rồi, anh thích ăn những món ăn gia đình. Em biết có một nhà hàng chuyên làm những món ăn gia đình cực ngon, trước kia khi phải làm thêm giờ, em thường..." Kiều Tịch Hoàn hơi dừng lại một chút, "Phải nói là ăn cực kỳ ngon! Để em đi thay bộ quần áo, chúng ta lập tức ra ngoài để ăn."

"Tôi chưa nói là muốn đi mà." Cố Tử Thần nhìn cô.

"Cứ quyết định như vậy đi." Nói xong, Kiều Tịch Hoàn liền tự mình đi vào gian phòng nhỏ tìm quần áo để thay ra, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cô quay đầu lại: "Anh đừng tắm rửa nữa, trở lại lại phải tắm lại lần nữa, mất thời gian."

"Cô sợ bị mất thời gian thì cô cũng đừng mời tôi đi ăn cơm nữa!"

"Như vậy ý của anh là anh đồng ý ra ngoài đi ăn cơm với em phải không? Được rồi, em không ngại chờ anh một lát."

"..." Cố Tử Thần, không thể phản bác được.

Kiều Tịch Hoàn đi thay quần áo. Cô ngồi đợi Cố Tử Thần tắm xong, sau khi mặc quần áo vào, liền đẩy anh đi xuống phòng khách ở lầu dưới.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 5: 2.1: Em Bao Nuôi Anh Thì Sao?

Trong một nhà hàng khá yên tĩnh, Vũ Đại và Cố Tử Thần bốn mắt nhìn nhau. Khoé miệng Cố Tử Thần nhếch lên, trầm thấp mở miệng: "Chào em."

"Chào anh."

Hai người bình thân chào hỏi nhau, hoàn toàn không có vẻ gì là giả vờ, cũng không có đấu tranh hay cảnh trời long đất lở nào xảy ra như suy nghĩ của Kiều Tịch Hoàn. Về mặt và biểu hiện của hai người rõ ràng không giống như là đã từng quen biết mà lúc này trông hai người họ giống như hai kẻ xa lạ chỉ vô tình gặp nhau mà thôi. Sau đó, hai người cúi đầu, bình tĩnh ăn phần cơm của mình.

Trong suốt bữa cơm, hầu như bọn họ không nói lời nào, trông họ cũng không phải có ý lơ là lẫn nhau. Bên cạnh đó, không biết tại sao khi nhìn cảnh này Kiều Tịch Hoàn lại dấy lên suy nghĩ rằng chắc chắn hai người bọn họ có chuyện gì lớn đang xảy ra.

Dựa theo tính cách của Vũ Đại, hẳn là cô ấy sẽ không dễ dàng thích ai, giống như Cố Tử Thần vậy ...

Kiều Tịch Hoàn vẫn luôn cho rằng người mình yêu chính là Cố Tử Thần và lúc này cô cũng cảm nhận được năng lực của Cố Tử Thần dù hiện tại hạ thân anh đang bị tàn tật. Mà cái gọi là hạ thân tàn tật đó là mới nhìn qua chỉ như hơi hợt, hững hờ đến đau lòng nhưng trong lòng anh lại không như vậy.

Kiều Tịch Hoàn thật sự đoán không ra, cô luôn cảm thấy anh thật sự không đơn giản, nhưng lại không thể biết anh có bao nhiêu năng lực, cũng như không thể đo đếm hay suy đoán khả năng của anh đến đâu. Không nhìn được, Kiều Tịch Hoàn lại ngẩng lên nhìn hai người kia lần nữa. Trong toàn bộ

bữa cơm, đúng là có chút kỳ quái.

Sau bữa cơm, Kiều Tịch Hoàn đến quầy thu ngân tính tiền, trên bàn cơm chỉ còn lại Vũ Đại và Cố Tử Thần. Hai người vẫn như vậy, thâm sâu khó dò, cũng không thể đoán được họ đang nghĩ gì.

Cuối cùng Vũ Đại đột nhiên mở miệng nói: "Đã lâu không gặp."

Ánh mắt Cố Tử Thần bình tĩnh nhìn cô: "Ra tù sớm vậy sao?"

"Sớm ba tháng."

"Ừm." Tô về như mình đã biết rồi, anh khẽ gật đầu một cái, cũng không thể hiện quan tâm quá nhiều.

"Con trai..." Vũ Đại nhìn anh.

Ánh mắt Cố Tử Thần nhìn về phía Kiều Tịch Hoàn đang đứng tính tiền nói: "Trước tiên đừng nói đến chuyện này nữa."

Vũ Đại nhìn xuống bàn, cũng không nói thêm lời nào.

Không bao lâu, Kiều Tịch Hoàn đã thanh toán tiền xong, nhìn về mặt hai người kia vẫn như cũ thì thở dài. Nếu như nói là đang diễn xuất thì hai người kia quả thật diễn quá sâu.

Sau đó, ba người cùng bước ra khỏi quán cơm, Kiều Tịch Hoàn quay về phía hai người la lớn: "Tớ đưa cậu về."

"Không cần, tớ tự bắt xe về."

"Tớ tiễn đường."

"Không được, tớ còn có chút việc, muốn đi chỗ khác nữa." Vũ Đại nói.

Kiều Tịch Hoàn cũng không muốn làm khó nên nói: "Vậy cậu đi cẩn thận, chúng tớ đi trước."

"Ừm."

Sau khi Kiều Tịch Hoàn và Cố Tử Thần ngồi vào xe thì Vũ Đại cũng xoay người bước ra đường.

Còn Kiều Tịch Hoàn vẫn nhìn theo bóng dáng của Vũ Đại, nhìn dáng cô cao gầy dần dần biến mất trong đêm tối.

"Anh cảm thấy Vũ Đại là người thế nào?" Kiều Tịch Hoàn hỏi Cố Tử Thần.

"Không có gì đặc biệt."

"Thật sao?" Kiều Tịch Hoàn mỉm cười "Em luôn cảm thấy cô ấy trông như bình thường nhưng thật ra có lẽ có nỗi lòng khó nói."

"Có quan hệ gì đến anh?" Cố Tử Thần nhướn mày hỏi cô.

"Coi như em chưa nói gì." Kiều Tịch Hoàn đầu hàng nói. Đối với Cố Tử Thần, giữa bọn họ có lẽ mãi mãi không có cách nào để nói chuyện từ tế được.

Trời nhá nhem tối, hai người ngồi xe trở về biệt thự nhà họ Cố. Vào lúc ấy những người khác đều đã ngủ, trong biệt thự đặc biệt yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn đẩy Cố Tử Thần lên tầng hai và trở về phòng.

"Đêm nay em sẽ ngủ ở đây." Kiều Tịch Hoàn nói.

Nghe xong, lòng mày Cố Tử Thần dựng đứng.

"Sau này em sẽ ngủ ở đây kéo Hân Đồng lại nói xấu sau lưng em, nói em bị anh chán ghét mà phân phòng, khiến mẹ cũng lo lắng không yên. Nếu vậy theo anh, em còn có thể sống tốt trong căn nhà này nữa không?" Kiều Tịch Hoàn oán giận nói.

Cố Tử Thần nhìn cô nói một hơi dài, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện.

"Anh im lặng chính là đồng ý." Kiều Tịch Hoàn vội vàng nói.

Cố Tử Thần tái mặt, tức giận đến nghẹn họng.

"Em đi tắm, em muốn mình sạch sẽ khi nằm trên chiếc giường này." Kiều Tịch Hoàn cầm áo ngủ chạy vào phòng tắm.

Cố Tử Thần nhìn theo bóng lưng Kiều Tịch Hoàn dần khuất sau cánh cửa.

Người phụ nữ này...

...

Kiều Tịch Hoàn bắt đầu ngênh ngang hò hét lại ngang ngược ngủ trên giường lớn của Cố Tử Thần.

Khi ngủ Cố Tử Thần cũng có quy tắc, cũng không biết có phải vì do hạ thân tàn tật mà cách ngủ của anh hầu như bất động. Ngược lại, tư thế ngủ của Kiều Tịch Hoàn lại đặc biệt thiên biến vạn hoá (ý nói chuyển động không ngừng), bình thường thì thân thể nghiêng về một bên, mông quay về Cố Tử Thần, còn nếu không thoải mái thì cả thân thể quay về phía anh, gác một chân lên người Cố Tử Thần, thậm chí có lúc chân còn lại cũng ép lên cổ Cố Tử Thần. Có khi suýt chút nữa Cố Tử Thần cảm thấy mình bị ép đến không thở nổi.

Cố Tử Thần đẩy cô nằm sang một bên, cô nằm yên được một lúc nhưng sau đó lại tiếp tục xoay ngang xoay dọc khiến người khác không cách nào đỡ nổi. Mông lác qua lác lại, thân thể úp xuống, khuôn mặt chôn trong gối, tư thế như vậy kéo dài trong quãng thời gian rất lâu. Nhiều lần Cố Tử Thần muốn đẩy cô ra nhưng người phụ nữ này nằm như chết, cứng đờ không nhúc nhích khiến anh không đẩy cô ra nổi.

Như thường lệ, cuối cùng anh cũng trải qua một đêm với cô lại thấy ánh mặt trời mọc lên bừng sáng khắp gian phòng.

Kiều Tịch Hoàn đuổi người, thỏa mãn rời giường. Hôm nay cô chính thức được bước vào tập đoàn nhà họ Cố để làm việc. Lòng cô vui sướng đi phòng tắm rửa mặt, thay một bộ đồ công sở cảm thấy mình có vẻ chín chắn hơn một chút.

Khi cô tắm xong thì vẫn thấy Cố Tử Thần đang say giấc trên giường ngủ.

Thật kỳ lạ, bình thường người đàn ông này thức dậy rất sớm mà hôm nay thời gian cũng không còn sớm nhưng anh vẫn chưa dậy. Sao hôm nay Cố Tử Thần lại mệt mỏi đến thế? Mặt trời mọc đằng tây rồi sao?

"Rửa mặt xong thì đi làm thôi." Kiều Tịch Hoàn giật mình.

Người đàn ông này có con mắt thứ ba sau ót hay sao? Cô đang nhìn anh thì tự nhiên anh nói lớn tiếng, muốn hù cô chết hay sao?

Cô tức giận nói: "Mặt trời đã lên đến mông mà anh cứ nằm đó ngủ thẳng căng vậy sao?"

"Đó là do ai?" Cố Tử Thần cũng thét lớn. Một đêm không ngủ, anh có thể ngủ ngon sao?

"A?" Kiều Tịch Hoàn buồn bực nhìn anh. Anh nói vậy có ý gì? Cô làm gì sai sao?

Lúc này cô trông sắc mặt của Cố Tử Thần cực kỳ khó coi, trông mắt thấp thoáng còn tơ máu, đôi mắt hình như còn sưng phù, bộ mặt rõ ràng là ngủ không ngon. Như đã lấy lại tinh thần, Kiều Tịch Hoàn cũng nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cô luôn luôn ngủ không ngon, có lúc bản thân cô cũng cảm thấy không hiểu ra sao. Rõ ràng tướng ngủ rất tệ, sáng sớm còn để chân thẳng ra tới phía bên kia, chân còn rơi quá nửa xuống đất, quần áo xốc xếch, tóc rối bù, quả thực rất khó coi.

Mà kiếp trước, cũng bởi vì tướng ngủ quá khó coi nên cô bị Tề Lăng Phong nhìn thấy...

Cô hít sâu, thở dài thầm nghĩ mình không nên nhớ gì về kiếp trước như vậy. Có lẽ kiếp trước mắt cô bị mù nên mới gặp Tề Lăng Phong.

Sau khi đi xuống lầu, ra khỏi cửa chính cũng nhìn thấy Cố Tử Hàn đang đứng ở cửa, bên cạnh anh là Hân Đồng đang muốn quá giang xe anh đi làm.

Làm vợ của Cố Tử Hàn, Hân Đồng cũng coi như là một người vợ hiền lương thực đức. Nếu không phải do tính kế hại người thì có thể nói so với những người làm dâu trong dòng họ Cố này, cô ta chẳng thua kém ai.

Kiều Tịch Hoàn lạnh nhạt nhìn hai người trước mặt, Cố Tử Hàn đã ngồi vào trong xe, cửa xe cũng chưa đóng như đang muốn chờ cô.

Sáng sớm, đi làm đều đi nhờ xe của Cố Tử Hàn, lâu dần thành thói quen. Nhưng chỉ có một thói quen duy nhất mà cô không thể chịu nổi đó là có sự tồn tại của Hân Đồng. Chỉ nhìn khuôn mặt của cô ấy thôi, Kiều Tịch Hoàn cũng có thể đoán được, Hân Đồng đang muốn xé nát mình ra thành trăm mảnh.

Hiện tại cô càng ngày càng cảm thấy Hân Đồng được gả vào Cố gia này chính là đang muốn đào cho cô một phần mộ. Năng lực hại người và thủ đoạn tính kế của cô ấy quá cao siêu, bên cạnh đó căn bản Kiều Tịch Hoàn cô cũng không phải là đối thủ của Cố Tử Hàn cho nên cô vẫn bị người khác ức hiếp hết lần này đến lần khác thôi.

Vậy cuối cùng, kết quả ra sao? Cô cũng không biết trước được, chỉ có thể mỗi mắt mong chờ.

Xe chạy một đường vững vàng hướng về toà cao ốc Cố thị. Trong không khí im lặng lúc này, Cố Tử Hàn đột nhiên chủ động mở miệng: "Anh sẽ nói ba cấp cho em một chiếc xe."

Khoé miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên nghĩ thầm "Cố Tử Hàn, anh đang phiền chán vì ngồi chung với tôi sao?" Mà cô cũng không có tâm tình gì đặc biệt, chỉ cười nhạt nhòa: "Ừm, em sẽ đề nghị với ba."

Cố Tử Hàn nhìn vẻ mặt thần nhiên của Kiều Tịch Hoàn thì càng ngày càng không hiểu rốt cuộc cô đang nghĩ gì? cũng càng ngày càng cảm giác mình thật giống như không có cách nào khống chế cô. Đã có lúc anh như nắm được cô nhưng giờ đây cô đột nhiên lại như là ngựa hoang mất cương, bắt đầu chạy, không gì có thể ngăn cản. Con người anh căng thẳng, thậm chí không thể xem thường cô được.

Mỗi người một ý, hai người đồng thời đến cao ốc Cố thị, một trước một sau cùng bước vào. Tất cả nhân viên ở Cố thị dường như cũng không cảm thấy kinh ngạc mấy vì có mấy người đã biết lai lịch của Kiều Tịch Hoàn nhưng cũng có mấy người không biết. Mặc dù vậy, bọn họ vẫn nghĩ chỉ trong một thời gian ngắn mà có thể lên vị trí trợ lý quản lý thị trường thì cũng không phải là nhân vật đơn giản.

Kiều Tịch Hoàn đi tới bộ phận quản lý thị trường, tuy rằng tin tức cô chính thức nhậm chức OA còn chưa được công bố nhưng ngày hôm qua phòng thị trường Tần Văn cũng đã nhận được tin tức.

Tuy văn phòng có chút cũ kỹ nhưng đã được dọn dẹp cẩn thận. vì thế cô bắt đầu chuyển đồ đạc của mình vào phòng. Đây không phải là phong cách thiết kế mà cô yêu thích, hơn nữa đây cũng không phải là văn phòng mới, có lẽ nó đã bị bỏ trống từ lâu.

Cô nhẹ nhàng xoay ghế, cửa sổ cũng không phải dạng thiết kế mà cô thích, toàn bộ văn phòng không lớn nhưng cũng coi như có đủ trang thiết bị cần dùng. Khóe miệng cô chợt nở nụ cười, sau đó rời khỏi phòng.

Cô không biết mình sẽ có thể ngồi ở vị trí này bao lâu, nói không chừng cũng sẽ sớm rời khỏi đây thôi.

Cô mỉm cười, lấy những tập tài liệu và bắt đầu sắp xếp gọn gàng để trên bàn.

Không bao lâu sau, Milk gõ cửa phòng "Kiều tổng.. Không đúng, quản lý Kiều, em đến trình diện."

Vì Milk là nhân viên tầng dưới cùng nên khi cô chuyển công tác thì cô phải tự mình đi làm thủ tục. Bàn làm việc của cô được đặt ngay ở bên ngoài với vị trí là thư ký riêng của Kiều Tịch Hoàn.

"Thật trùng hợp." Kiều Tịch Hoàn nhìn cô ta.

"Được làm việc bên cạnh chị, em cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Em không phải đang nịnh hót, mà em thật sự cảm thấy chị cũng là người có tài, tương lai nhất định thành công trong sự nghiệp." Về mặt Milk rất chăm chú nói.

Kiều Tịch Hoàn nhin không được cười phá lên "Chị cũng hy vọng là thế."

"Đúng rồi quản lý Kiều, hôm qua chị đi lúc nào, chúng em cũng không biết."

"Có chút việc bận nên rời đi trước, thấy các em chơi vui vẻ nên không muốn quấy rầy. Hơn nữa nếu có chị ở đó, các em chơi không thoải mái."

"Ha ha, thì ra là như vậy. Có điều sau đó mọi người đều uống say, em vừa xuống dưới lầu thì đụng phải bọn họ, người nào cũng có dáng vẻ xiêu vẹo, trông thật tức cười."

"Mọi người vui vẻ là được." Từ trên ghế làm việc, Kiều Tịch Hoàn đứng lên nói "Vì vậy bắt đầu từ hôm nay, chúng ta phải làm việc nghiêm túc."

"Vâng, em nhất định dốc hết sức mình cố gắng làm việc giúp đỡ quản lý Kiều."

"Chị nói em nịnh hót cũng không sai." Kiều Tịch Hoàn cười "Hiện tại cũng không có chuyện gì, trước tiên em nên làm quen một chút về chỗ làm việc của mình."

"Vâng." Milk lui ra khỏi phòng.

Kiều Tịch Hoàn đứng cạnh cửa sổ, từ trên lầu cao nhìn xuống đoàn người phía dưới. Bắt đầu từ hôm nay, nơi đây chính là khởi điểm của cô. Cô mỉm cười lại đứng trông về phía xa, đột nhiên điện thoại vang lên.

Cô nhìn màn hình điện thoại, sau đó bắt lên nói: "Ba."

"Ồ công ty, hãy gọi ba là chủ tịch."

"Vâng, thưa chủ tịch." Kiều Tịch Hoàn tròn mắt nói.

Trước đây lúc ở cao ốc Hoàn Vũ, ba cô còn là chủ tịch, cô thường gọi ông ấy là "lão già" ngay ở trước mặt mọi người. Ba cô lúc đó vẫn thoải mái bình thần thậm chí còn rất vui lòng.

Cô nhẹ nhàng cắn môi, khống chế chính mình, cũng không muốn tâm tình mình suy sụp hơn nữa.

"Tiên sinh James vừa hẹn ăn cơm tối, con cũng chuẩn bị một chút."

"Vâng."

"Con cũng đừng dẫn theo thư ký vì ba đã sắp xếp nhân viên đi cùng."

"Dạ được."

"Mặt khác, ba cũng vừa dặn dò bên bộ phận tổng hợp sắp xếp cho con một chiếc xe. Mỗi ngày con cùng Tử Hàn ngồi cùng một xe tan ca cũng không tiện lắm, hơn nữa một người bình thường như con cũng nên có một chiếc xe cho riêng mình."

"Cảm ơn chủ tịch." Kiều Tịch Hoàn đang chuẩn bị nói chuyện này thì Cố Diệu Kỳ đã chu đáo suy nghĩ thay cho cô.

"Có điều thưa chủ tịch, ngài cũng không cần cử tài xế đến lái xe cho con vì con cũng có một người bạn, hiện giờ cô ấy đang thất nghiệp nên con nghĩ hay là thuê cô ấy làm tài xế chở con cũng được."

"Bạn bè cũ bị thất nghiệp sao?" Cố Diệu Kỳ cau mày "Ba không muốn giao việc này cho một người bạn vợ va vớ vẩn của con đâu."

"Con biết thưa chủ tịch, có điều người bạn này rất đặc biệt, ý con là như vậy, mong rằng ngài đồng ý."

"Nam hay nữ?"

"Là nữ." Kiều Tịch Hoàn vội trả lời, trong lòng nghĩ dòng họ Cố gia này thật giống nhau.

"Dù gì cũng chỉ là một tài xế thôi mà, con cứ tùy ý quyết định." Cố Diệu Kỳ thỏa hiệp nói.

"Cảm ơn chủ tịch."

"Ừm." Cố Diệu Kỳ cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn cũng đã sớm biết trước về vị trí của Vũ Đại rồi nhưng thân phận cô ấy khá đặc biệt, cô không thể nói muốn cô ấy làm vệ sĩ cho mình được. Hơn nữa Cố thị cũng không có vị trí nào lớn hơn dành cho cô ấy, vì vậy vị trí tài xế cũng rất xứng với cô ấy, mà cô cũng sẽ không khiến cho người khác hoài nghi.

Suy nghĩ một chút, cô gọi điện thoại, "Vũ Đại, cậu biết lái xe không?"

"Biết."

"Vậy thì quá tốt, bắt đầu chiều nay, cậu đến cao ốc Cố thị tìm tớ, sau đó cậu sẽ là tài xế riêng cho tớ."

"Được." Vũ Đại không từ chối nói.

Cô biết chỉ cần Vũ Đại có thể làm được thì cô ấy sẽ không từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 6: Chương 2.2

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại rồi vẫn còn đang nghĩ, chắc Vũ Đại đã từng trải qua sự việc gì đó khó nói. Trước đây khi ở ngục giam cô cũng đã từng nghe người ta nói người phụ nữ này có thân phận đặc biệt không thể trêu chọc, nhưng từ khi Vũ Đại ra tù đến bây giờ, ngoại trừ hành vi cử chỉ có chút khiến người ta kinh ngạc thì cũng không phát hiện ra cô ấy đặc biệt ở điểm nào.

Cô cần môi suy nghĩ, thậm chí cho đến lúc này cô cũng không biết mình giữ Vũ Đại bên cạnh là tốt hay xấu nữa. Nhưng chung quy, muốn hoàn thành mục đích của mình thì cô tuyệt đối không thể thiếu Vũ Đại được.

Nghĩ tới đây, cô cũng thân nhiên với tất cả mọi thứ. Cô cũng không cần lo lắng quá nhiều, một lòng hướng về phía trước là được

...

Lúc xế chiều, Vũ Đại chính thức đến nhận chức ở Cố thị và cô ấy cũng được phân công làm tài xế cho Kiều Tịch Hoàn. Vậy là lúc này Kiều Tịch Hoàn có thêm hai trợ thủ đắc lực bên cạnh mình: một người là Vũ Đại, còn một người là Milk.

Buổi tối đó, Kiều Tịch Hoàn cũng theo Cố Diệu Kỳ tham dự buổi tiệc. Thậm chí Cố Diệu Kỳ còn sắp xếp thêm Cố Tử Hàn và thư ký Diệp Mị cùng tham dự. Một buổi tiệc quan trọng như thế, nếu Cố Diệu Kỳ kêu thêm Cố Tử Hàn tham dự thì cô có thể hiểu được. Vì dù sao Cố Tử Hàn cũng là tổng giám đốc trong Cố thị, anh muốn tham dự bất kỳ cuộc họp nào cũng được, thậm chí anh thay thế chủ tịch tham dự cuộc họp cũng là lẽ đương nhiên. Thế nhưng tại sao lại có thêm Diệp Mị? Người phụ nữ này có khả năng phi phàm hay sao?

Dĩ nhiên đó cũng chỉ là suy nghĩ trong đầu của Kiều Tịch Hoàn mà thôi, còn ngoài mặt cô cũng sẽ không để lộ bất kỳ sự kinh ngạc nào. Cô vẫn cứ lẳng lặng đứng đó xem mọi việc biến đổi như thế nào dưới mắt mình vì cô tin dù ở thời điểm nào mạnh mẽ cũng sẽ tự nhiên lộ ra, muốn giấu mãi cũng không thể được.

Bốn người cùng ngồi trên xe thẳng đến quán rượu lớn thuộc hạng bốn sao "Tân Thành". Người phục vụ cũng nhiệt tình bắt chuyện với bọn họ cho đến khi bọn họ bước vào phòng hạng sang. Trong phòng, tiên sinh James cũng đã đến từ trước, bên cạnh cũng mang theo hai cấp dưới: một là phụ tá của ông và một người khác chính là người Trung Quốc đã từng hợp tác liên doanh với ông khi tiến vào thị trường Trung Quốc và cũng là người chịu trách nhiệm về tất cả các hiệp định ký kết trong nhóm CEO này.

"Thực sự rất xin lỗi, để ngài phải đợi lâu." Cố Diệu Kỳ chủ động đưa tay ra chào hỏi tiên sinh James.

James nhún vai tỏ vẻ thân nhiên nói: "Không sao, là do tôi đến sớm thôi, anh không đến trễ."

Cố Diệu Kỳ cười xã giao, lại hàn huyên vài câu, sau đó mọi người ngồi vây quanh trước bàn cơm rộng rãi kia.

"Tiên sinh James, chắc những người này anh đều biết, bọn họ đều từng thảo luận với anh về các điều khoản trong hợp đồng." Cố Diệu Kỳ chỉ tay về phía Kiều Tịch Hoàn giới thiệu.

James gật đầu, nói: "Đương nhiên tôi biết. Có điều vị tiểu thư kia là?"

"Cô ấy chính là thư ký tổng giám đốc Cố Từ Hàn - thư ký Diệp Mị."

"Chào thư ký Diệp." James chào hỏi.

Dù chỉ là một nhân vật nhỏ nhưng sinh ra làm người phương Tây thì bọn họ cũng sẽ theo lễ nghi mà chào hỏi nghiêm túc.

Diệp Mị cũng từ chỗ ngồi mình đứng lên, Die nda n*****Sóc***Là****Ta*****I e q u u ydo n,theo phép xã giao thông thường, lịch sự đáp lễ nói: "Xin chào tiên sinh James."

"Mời ngồi, đừng khách sáo, chỉ là một bữa tiệc bình thường thôi."

"Cảm ơn tiên sinh James ." Diệp Mị trầm tĩnh và lễ phép nói.

James cũng đi thẳng vào vấn đề chính: "Hôm nay tôi mời các vị dùng cơm, thứ nhất là để chúc mừng hạng mục của chúng ta đã thành công, thứ hai nữa đó là tôi muốn chính thức giới thiệu với các vị một người mới sẽ kế thừa hạng mục CEO Munzer Trung Quốc. Hạng mục này và những hạng mục sau sẽ do anh ta toàn quyền quyết định. Còn tôi, tôi sẽ tạm thời trở về nước Mỹ, bên kia còn có một vài hạng mục hợp tác thương mại, chắc phải mất khá nhiều thời gian."

"Nói vậy sau này tiên sinh James sẽ ít đến Trung Quốc này rồi." Cố Diệu Kỳ hỏi.

"Đúng đấy." James gật đầu với vẻ bất đắc dĩ "Tôi thật sự có rất nhiều kỷ niệm khó quên đối với Trung Quốc, nó khiến tôi mở rộng tầm nhìn đối với người châu Á hơn."

"Đã như vậy, đêm nay mọi người không say không về."

"Đương nhiên, tôi rất sẵn lòng." James cười vui vẻ, khuôn mặt hân hoan nếp nhăn điển hình của người phương Tây, vẻ nam tính hấp dẫn thể hiện rõ mười phần.

Suốt buổi tiệc, bầu không khí dường như rất vui vẻ và cuối cùng Kiều Tịch Hoàn cũng biết tại sao phải gọi thêm Diệp Mị tham dự. Năng lực xã giao của người phụ nữ này khiến người khác phải thán phục. Từ trước đến nay, Kiều Tịch Hoàn vốn luôn cảm giác mình là người thành thạo điều luyện nhất trong vấn đề xã giao nhưng giờ đây trước mặt Diệp Mị, cô phải chấp nhận thua vài phần. Chỉ trong nửa giờ ngắn ngủi, ở trên bàn rượu, một mình Diệp Mị đã có thể mời rượu tiên sinh James và ba người ngồi bên cạnh ông. Cô vừa mời rượu, uống rượu, thậm chí khiến bầu không khí trở nên vui vẻ, không lạc lõng, buồn chán. Còn Kiều Tịch Hoàn chỉ ngồi một chỗ nhìn Diệp Mị thi thố tài năng của mình.

Cho nên đến giờ cô mới hiểu vì sao Diệp Mị có thể theo Cố Từ Hàn nhiều năm như vậy. Mọi người chỉ biết Diệp Mị là thiên kim tiểu thư trong gia tộc hiển hách Diệp thị mà thôi chứ ít có ai biết năng lực thật sự của cô, ví dụ như là lĩnh vực xã giao như thế này.

Có mấy ai có thể thành công trên thương trường mà chưa từng xã giao trong quán rượu. Dù là ai đi chăng nữa, việc xã giao đối với người Trung Quốc là việc không thể thiếu. Vì lẽ đó Diệp Mị cũng được coi là một nhân vật không thể thiếu trong mối quan hệ hợp tác làm ăn trên thương trường.

Bữa cơm trôi qua được một lúc, Kiều Tịch Hoàn xin phép đi vào nhà vệ sinh.

Trước đó, trợ lý bên cạnh tiên sinh James đã sớm đánh gục Diệp Mị, còn Diệp Mị biết mình uống hơi nhiều nên cũng xin phép đi vào nhà vệ sinh.

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy thời gian trôi qua cũng khá lâu rồi nên cô bước ra ngoài và tiến đến bồn rửa tay để chỉnh trang lại mình. Ánh mắt cô chợt dừng một chút, nhìn từ bên ngoài thấy Diệp Mị đang đi vào. Cô ấy không vào trong mà trực tiếp đi về phía cô, nhẹ nhàng nhìn cô, bình tĩnh nói: "Kiều Tịch Hoàn, muốn hợp tác không?"

Kiều Tịch Hoàn đang lau phần bả trên mặt mình, nghe cô ấy nói vậy thì ngón tay giật giật, nhũ mày nói "Tôi phải nói thế nào?"

"Tôi sẽ giúp đỡ Cố thị phát triển, còn cô giúp tôi chiếm được Cố Từ Hàn." Diệp Mị thẳng thắn nói trắng ra khiến Kiều Tịch Hoàn hơi nhũ mày. Bọn họ chỉ gặp mặt nhau mới mấy lần, chưa nói chuyện đến hai câu, cũng chưa hiểu rõ lai lịch của đối phương thế nào thậm chí là địch hay là bạn, bọn họ chưa xác định mà bây giờ đột nhiên cô ấy dám lên tiếng muốn hợp tác. Cô cảm thấy thật kỳ lạ.

Cô hững hờ nở nụ cười "Cô chắc chắn rằng chúng ta có thể hợp tác sao?"

"Đương nhiên, tôi rất ít khi muốn hợp tác với người nào." Diệp Mị nói: "Một người phụ nữ có thể khiến Cố Từ Hàn phòng bị thì làm sao kém cỏi được."

"Cô quá đề cao Cố Từ Hàn rồi." Kiều Tịch Hoàn nói.

Đôi mắt yêu kiều của Diệp Mị khẽ nhũ mày một cái, dường như là có chút không vui vì có người dám nói thế với người trong lòng cô.

"Có điều Diệp Mị, con người tôi vốn không thích mạo hiểm. Từ khi bị giam vào ngục đến khi ra ngoài, tôi không dám mạo hiểm nữa." Kiều Tịch Hoàn nói. Thật ra nói chính xác hơn là từ khi bị người khác hãm hại ở đời trước thì bản thân mình cũng không muốn dễ dàng mạo hiểm lần nữa. Cô mỉm cười "Vì vậy, hiện tại, tôi không có ý định hợp tác với cô."

"Cô chắc chắn?" Đôi lông mày của Diệp Mị căng thẳng.

"Ừm, tôi chắc chắn." Khoé miệng Kiều Tịch Hoàn khẽ nở nụ cười "Huống hồ, cô đã yêu Cố Từ Hàn như thế thì cũng rõ tôi cũng đã từng yêu anh ấy."

"Cô cũng nói đó là việc đã từng." Diệp Mị rất khẳng định "Cô cũng từng yêu thích một người, dù cô có thích thật hay không thì tôi vừa nhìn đã hiểu ngay. Vì vậy, tôi có thể khẳng định, dù trước đây cô có yêu anh ấy đến tan nát cõi lòng muốn chết hay không die,n; da.nlze.qu; ydo/mn. thì hiện giờ qua ánh mắt cô, tôi thấy dường như cô chẳng còn hình bóng anh ta trong lòng cô nữa."

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười. Lúc này ngoại trừ cười ra thì cô thực sự không tìm được từ ngữ nào để có thể tiếp tục cuộc xã giao với người phụ nữ này. Thậm chí cô cũng không rõ tâm tình của người phụ nữ này chỉ có thể biến động với Từ Hàn thôi hay là cô ấy sẽ phỏng đoán với tất cả mọi người đây? Mặc kệ cô ấy thuộc loại nào đều khiến người ta thờ dài bất lực. Nghĩ vậy cô yên lặng nhìn Diệp Mị, sau đó lặng lẽ rời đi.

Diệp Mị nhìn theo bóng lưng Kiều Tịch Hoàn, sắc mặt đột nhiên chìm xuống. Người phụ nữ này thật sự quá thâm sâu so với suy đoán của cô.

Khi Kiều Tịch Hoàn trở lại căn phòng hạng sang kia thì mọi người cũng uống gần xong rồi. Có điều đây đều là những thương nhân cấp cao, dù uống quá nhiều cũng sẽ không xuất hiện tình huống thất lễ. Hơn nữa James cũng không giống người Trung Quốc trên bàn rượu, ông là người luôn luôn có nguyên tắc, không phải cứ không say thì sẽ không bỏ qua. Cứ như vậy, bữa cơm cũng sớm kết thúc và James cùng cấp dưới cũng lần lượt rời khỏi đây.

Cố Diệu Kỳ nói uống nhiều không thoải mái, không muốn ngồi cùng xe với những người khác. Ông bảo ba người còn lại kêu tài xế đến đón, còn mình thì lên chiếc xe còn lại đi trước.

Kiều Tịch Hoàn suy đoán, có lẽ Cố Diệu Kỳ sợ mọi người nhìn thấy hình ảnh mình nôn mửa làm mất hình tượng trong lòng những người khác chăng? Lúc này trong lòng chợt nổi lên chút nghịch ngợm, cô chỉ mong Cố Diệu Kỳ thật sự say đến long trời lở đất, muốn dẫn vật khúc xương già của ông ta một hồi.

"Tài xế sẽ tới đón anh, còn Diệp Mị, em bắt xe về đi." Cố Từ Hàn nói.

Diệp Mị cười cợt, cảm thấy Cố Từ Hàn như gần như xa, lúc lạnh lúc nóng nên hơi gật đầu nói: "Vậy em đi trước."

Dám để một người phụ nữ xinh đẹp như thế một mình đi trên đường vào đêm khuya, quả nhiên Cố Từ Hàn chẳng biết thương hương tiếc ngọc gì cả. Vậy mà Diệp Mị lại cứ u mê không tỉnh như thế. Thực ra cô vẫn luôn không hiểu, sao Cố Từ Hàn lại có sức quyền rũ lớn đến nỗi khiến một, hai thậm chí là ba người phụ nữ yêu anh đến chết đi sống lại... Nếu được lựa chọn, thì tuyệt đối cô sẽ chọn Cố Từ Tuấn. Mới nhìn thoáng qua, trông anh ta như phong lưu lại đa tình nhưng dù thế nào, anh ta vẫn luôn đối xử với phụ nữ rất tốt.

Cố Từ Hàn vẫn làm vẻ mặt lạnh lùng như có ai thiếu tiền anh ta vậy. Vậy làm sao mà dám thanh niên kia, ai cũng đi theo anh ta thế? Thật là không thể tưởng tượng nổi.

Không lâu sau, Cố Từ Hàn lái chiếc xe con chuyên dụng đến khách sạn, hai người cũng đồng thời ngồi vào chỗ.

"Nghe nói em đã có tài xế?" Cố Từ Hàn hỏi.

"Hôm nay ba đã chủ động đề nghị."

Cố Từ Hàn cũng không nói gì thêm. Hai người im lặng thật lâu, không khí trong xe thật buồn tẻ, chán ngắt.

Đúng là Kiều Tịch Hoàn không quan tâm tới anh ta, ngược lại cô cảm thấy mình không cần thiết phải làm anh vui lòng. Cố Từ Hàn vĩnh viễn chỉ quan tâm đến lợi ích của chính mình, mà cô lại muốn gạt bỏ lợi ích sang một bên. Vì lẽ đó, dù cô có liều mạng làm anh vui lòng thì cũng không chiếm được kết quả mình muốn. Chỉ bằng, cứ như vậy, khiêm tốn một chút, bình an vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 7: Chương 2.3

Xe vào đến sân nhà họ Cố, sau khi xuống xe, Kiều Tịch Hoàn cũng trực tiếp bước vào trong khu biệt thự nhưng đột nhiên Cố Tử Hàn kéo cô lại.

Kiều Tịch Hoàn ngẩn ra nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Cố Tử Hàn. Lúc này khoảng cách cả hai khuôn mặt quá gần, ánh sáng phía sau chiếu tới soi rõ từng đường nét, từng góc cạnh, thậm chí ngũ quan tuần lãng cũng được soi rọi rõ ràng như muốn lôi kéo người khác phạm tội. Cảnh đẹp động lòng người như thế nhưng không hiểu sao lại không thể khiến Kiều Tịch Hoàn nổi lên bất kỳ hứng thú nào, ngay cả dấu hiệu cho thấy tần suất tim đập nhanh hơn bình thường cũng không hề xuất hiện. Nhưng ngược lại, những động tác như vô tình, như hồ hững của Cố Tử Thần ... hai khuôn mặt sát kề nhau, hơi thở ấm nóng phả ra lại khiến cô cảm thấy có chút hứng thú.

Cô có hứng thú với anh sao? Có hứng thú đối với Cố Tử Thần sao?

À, ít ra so với Cố Tử Hàn, cô cũng còn có một chút hứng thú.

Khóe miệng cô nhàn nhạt nở nụ cười, cô nhìn Cố Tử Hàn bình tĩnh nói: "Cố nhị thiếu, anh muốn làm gì?"

Đôi môi cong cong của Cố Tử Hàn chỉ cách môi cô khoảng 0.01 mét chọt ngừng lại.

Kiều Tịch Hoàn hơi lui về phía sau một chút, nói: "Tôi nghĩ vất vả lắm mới phân định rõ mối quan hệ giữa hai chúng ta, thế mà giờ đây Cố nhị thiếu đang muốn chuẩn bị phá tan bức tường ngăn cách này sao? Hay là anh muốn khiến tôi phải đối diện hiện thực rõ ràng này để tôi không còn bất cứ hy vọng gì nữa?"

Kiều Tịch Hoàn lúc trước sẽ không thể nói ra những lời như vậy.

Kiều Tịch Hoàn lúc trước sẽ run rẩy khi anh vô tình liếc nhìn cô một cái, không thể lý trí như lúc này như vậy.

"Kiều Tịch Hoàn, em đã từng nói tất cả những điều em làm chính là muốn gây sự chú ý của anh phải không?" Cố Tử Hàn hỏi cô.

"Ừm." Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Chính xác là cô đã từng nói như vậy nhưng đó cũng chỉ là lời nói dối.

"Nếu như anh nói, em đã thành công thì sao?"

"Vì vậy..." Kiều Tịch Hoàn vẫn bình tĩnh như cũ.

"Em vẫn chưa hiểu rõ sao? Hay là chúng ta có thể thử đến với nhau với một loại thân phận khác chẳng hạn." Die nd da n****Sóc***Là****Ta****le q uu ydo n, Cố Tử Hàn nói rõ từng câu từng chữ.

Anh ám chỉ điều đó quá rõ ràng còn gì.

Kiều Tịch Hoàn hơi mỉm cười, nụ cười mờ ảo dưới ánh đèn chập choạng đẹp đến nỗi khiến thiên hoa loạn trụ (nghĩa gốc là ngàn hoa rơi loạn, ý nói đẹp đến nỗi khiến người khác say đắm).

Một Kiều Tịch Hoàn trong quá khứ cũng không mấy đẹp đẽ, tuy gương mặt nhìn cũng tạm ổn nhưng chung quy cũng không có nét gì đặc biệt lắm, thậm chí khiến người đối diện còn cảm thấy tầm thường không chịu được. Thế nhưng vào đúng lúc này, anh lại bị một người phụ nữ trần tục như vậy mê hoặc đến thờ cũng thấy khó khăn.

Vào giây phút đó, Cố Tử Hàn chợt nghĩ hay là mình nên thử qua lại với người phụ nữ này thử xem.

Nhưng Kiều Tịch Hoàn lại không nghĩ như vậy, cô trầm mặc một hồi không phải là đang suy nghĩ mà là đột nhiên cảm thấy vì sao một Diệp Mị tài giỏi, xinh đẹp như thế lại luôn luôn kiên trì chỉ yêu một tên đàn ông có vợ như thế này?

Cô cảm thấy có chút hơi tiếc nuối mà thôi.

Cô ngược mắt nhìn Cố Tử Hàn "Anh đang chuẩn bị ly hôn sao?"

"Kiều Tịch Hoàn, em đừng được voi đòi tiên." Cố Tử Hàn sầm mặt lại.

Cô được voi đòi tiên sao?

Cô vốn cho rằng đây là chuyện tất nhiên. Nếu anh muốn người khác đồng ý với anh việc gì thì ít nhất anh phải nên cho người khác thấy thành ý của mình.

Như vậy ý của Cố Từ Hàn là...

Cô lặng lẽ nhìn anh.

"Anh có thể mua cho em một căn nhà ở bên ngoài." Cố Từ Hàn nói.

Đây chẳng phải là anh ta đang muốn bao nuôi tiểu tam (ý là nhân tình hoặc vợ bé) sao?

Vậy rốt cuộc anh ta chỉ xem cô như tiểu tam mà thôi.

Nhưng điều gì khiến Cố Từ Hàn có lòng tin mạnh mẽ rằng cô sẽ đồng ý? Điều gì khiến anh ta tin rằng chỉ cần một lời của anh thì cô phải xem đó như một ân huệ mà hết lòng liêu lĩnh, thậm chí lao đầu vào lửa dù có bất cứ chuyện gì sẽ xảy ra?

Quả thực Kiều Tịch Hoàn lúc trước đã từng theo đuổi anh theo cách ấy nhưng còn bây giờ thì

Cô nở nụ cười, thật sự cảm thấy có chút buồn cười.

Không phải cười vì Kiều Tịch Hoàn đã từng ngớ ngẩn mà là cười vì Cố Từ Hàn tự tin đến như vậy.

Cố Từ Hàn bị nụ cười có chút ma quái của Kiều Tịch Hoàn làm cho sợ hãi, nụ cười của cô như thể không giống như vui vẻ mà trái lại dường như phần lớn có ý mỉa mai. Anh nhíu chặt lông mày, sắc mặt cũng khó coi "Em cười cái gì?"

"Em đang nghĩ, anh mua cho em ngôi nhà. Em ở đó và phải bao lâu anh mới đến thăm một lần?" Kiều Tịch Hoàn hỏi anh: "Một tháng, nửa năm, một năm.. Nghĩ đi nghĩ lại liền cảm thấy có chút buồn cười."

Cố Từ Hàn mỉm cười "Anh hứa một tháng sẽ đến thăm ít nhất một lần."

Anh ta vẫn rất mạnh miệng cơ đấy.

Một tháng một lần, giống như khi hoàng thượng lập phi tử, sẽ chọn ngày đến thăm và phi tử chỉ ngồi đó chờ đợi ngày mình được hoàng thượng XXOO.

"Không được." Kiều Tịch Hoàn cũng không muốn mình sẽ đi cùng Cố Từ Hàn trên con đường vòng vèo như thế.

Cô cảm thấy mình cũng không cần phải đứng đây bàn điều kiện với Cố Từ Hàn. Chưa nói đến việc anh đề ra những điều kiện có ý xem thường cô, thậm chí thảo ra những điều kiện có chút buồn cười mà việc quan trọng ở đây chính là cô thật sự không hiểu tại sao Cố Từ Hàn có thể nói ra những chuyện đó như là chuyện đương nhiên như thế.

Mà chuyện đương nhiên này lại không khiến anh ta cảm thấy hổ thẹn, trái lại anh ta lại xem như đó là ân huệ ban phát cho cô.

"Kiều Tịch Hoàn, vậy em còn muốn như thế nào nữa?" Sắc mặt Cố Từ Hàn lạnh lùng đến khó coi, dường như đó đã là hạn mức của anh rồi.

"Để em chờ anh trong ngôi nhà ấy trong một tháng, chi bằng..." Khoẻ miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên một câu, vành môi tà ác cong cong "Để em chịu thiệt một chút, em sẽ bao nuôi anh?"

"Kiều Tịch Hoàn!" Cố Từ Hàn giận đến run cả người.

Xưa nay không ai dám nói với anh những lời như vậy. Một người đàn ông kiêu căng tự mãn như anh làm sao chấp nhận việc một người phụ nữ hạ nhục mình như thế?

Mà khi nhìn Cố Từ Hàn tức giận, Kiều Tịch Hoàn có vẻ rất bình tĩnh, bình tĩnh đến nỗi cô xoay người đi vào biệt thự, ném lại câu nói tiếp theo: "Anh hãy suy nghĩ thật kỹ, bất cứ lúc nào lời nói kia cũng có hiệu lực"

Cố Từ Hàn xiết chặt ngón tay.

Kiều Tịch Hoàn đang cố ý, cố ý sỉ nhục anh.

Anh đường đường là Cố nhị thiếu gia kiêm tổng giám đốc tập đoàn Cố thị mà lại bị cô bao nuôi sao?

Kiều Tịch Hoàn, lúc trước em không ngại thể diện mà theo đuổi anh. Giờ anh cho em thứ em cần thì em lại không muốn. Vậy thì cũng đừng trách tại sao anh đuổi tận giết tuyệt?

...

Kiều Tịch Hoàn rón rén đi vào phòng của Cố Từ Hàn. Nói thực, hiện tại tâm tình cô rất tốt. Có thể khiến Cố Từ Hàn tức giận đến mức này không phải ai cũng làm được. Anh ta tự cho rằng trên đời này chỉ có mình anh ta cao sang, quý phái lắm chắc, trước đây Hoàng Đế cũng không lớn lối như anh ta vậy.

Cô thanh thoi bước vào phòng tắm, sau đó thoải mái nằm bên cạnh Cố Tử Thần. Đường như Cố Tử Thần đang ngủ rất say, tiếng hít thở đều đều vẫn vang bên tai cô.

Thật kỳ lạ, hai khuôn mặt giống nhau như đúc nhưng tại sao cô luôn cảm thấy Cố Tử Thần lại đáng yêu, thậm chí có phần đẹp trai hơn nhiều. Nghĩ vậy trong lòng cô cũng cảm thấy ấm áp lạ thường.

Cô nhắm mắt lại, tựa vào vai anh, vui vẻ ngủ thiếp đi.

...

Ngoài trời màn đêm sâu thẳm còn trong phòng Điều Bối Dịch nằm trên giường xem tin tức qua điện thoại di động. Một tấm ảnh Tiêu Dạ và Lôi Lôi tự chụp gửi đến điện thoại di động của cô và người gửi không ai khác chính là Lôi Lôi.

Xem xong, Điều Bối Dịch ném điện thoại sang một bên.

Không cần nghĩ cũng biết, trong khoảng thời gian này, Lôi Lôi vẫn đang ở bên cạnh Tiêu Dạ.

Cũng đã rất lâu rồi, Tiêu Dạ chưa từng trở về nơi này.

Cô nhẹ nhàng vươn mình, nếu như ngủ không được thì cũng phải ép mình cố gắng đi ngủ. Sau khi ngủ dậy thì cũng mau chóng quên hết những chuyện này.

Trong đêm đen yên tĩnh lại vang lên âm thanh báo tin nhắn.

Điều Bối Dịch do dự một chút, cầm điện thoại lên xem: "Nếu không muốn tự rước lấy nhục nhã thì tôi khuyên cô nên tự động ly hôn với Tiêu Dạ. Dù sao chúng ta cũng đã từng là bạn học, tuy trước đây có quá nhiều chuyện không vui nhưng cũng đã là chuyện quá khứ rồi. Tôi hy vọng cô đừng u mê không tỉnh."

Tin nhắn này vẫn do Lôi Lôi gửi tới.

Điều Bối Dịch nắm chặt chiếc điện thoại di động trong tay.

Dựa theo tính khí của cô, cô sẽ trực tiếp xóa tin nhắn, coi như lừa mình dối người cũng được.

Thế nhưng giờ đây, từng ngón tay cô bắt đầu thả lỏng và nhẹ nhàng lướt nhanh trên bàn phím "Nếu cô có bản lĩnh thì hãy làm cho Tiêu Dạ nói chuyện ly hôn với tôi, còn nếu không thì cũng đừng trêu chọc tôi."

Sau khi gửi đi, cô cũng trực tiếp đem điện thoại đóng lại, cũng như không muốn xem bất kỳ tin nhắn nào nữa. Cô thật sự không biết mình có thể kiên trì với đoạn hôn nhân này bao lâu nhưng trong lòng vẫn chưa muốn dứt bỏ, không muốn mình cứ vậy mà chịu thua.

Và sau này dù xảy ra chuyện gì, cô cũng biết sẽ không có kết quả tốt.

...

Tại đình Hạo Hân, Lôi Lôi cầm điện thoại di động xem tin nhắn, khuôn mặt cũng tái xám rồi. Hôm nay cô cứ quần quýt quanh Tiêu Dạ mãi không buông.

Tiêu Dạ rất bận, bận bịu đến nỗi chỉ cần cô mở miệng muốn nói chuyện với anh thì anh đều có những việc khác cần làm. Cô thật sự không chịu nổi, hơn nữa trước đó cô cũng đã nói rõ ràng với Tiêu Dạ rồi, đêm nay chính là thời kỳ an toàn của cô.

Thời kỳ an toàn nghĩa là gì? Đã là người trưởng thành thì ai cũng đều rõ việc này thế nhưng anh lại trả lời rằng đêm nay anh có việc bận, còn yêu cầu cô nên trở về sớm một chút.

Căn bản cô vẫn cảm thấy sau lần gặp đầu tiên, Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, bọn họ chỉ có ôm hôn, lăn lộn trên giường mà thôi. Còn sau đó dù cô có cố tình ám chỉ mối quan hệ công khai thì Tiêu Dạ đều thờ ơ không động lòng. Thái độ của anh càng khiến cô có chút sợ hãi.

Sáu năm cô không gặp anh cũng là khoảng thời gian sáu năm anh đang sớm chiều sống cùng một mái hiên với người phụ nữ xấu xa Điều Bối Dịch kia. Thời gian sáu năm tuy không dài nhưng nó có thể làm thay đổi rất nhiều thứ bao gồm tình cảm cá nhân của một người và mối hận thù vốn có của người này đối với người khác.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô càng lúc càng cảm thấy khủng hoảng.

Vì vậy, cô mới lấy điện thoại di động ra uy hiếp Điều Bối Dịch.

Điều cô không ngờ chính là người phụ nữ kia lại trả lời tin nhắn đầy ngạo mạn khiến cô tức giận đến đòi mạng. Vì thế cô cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi đến thì bên kia cũng đã tắt máy.

Điều Bối Dịch!

Cô hận đến nghiêng răng nghiêng lợi mà lúc này lại không có chỗ phát tiết.

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi." A Bưu hỏi.

Đại ca vừa chạy đến chỗ anh, căn dặn anh phải đưa cô ấy trở về.

Hiện tại nếu Lôi Lôi không đi thì anh cũng rất khó xử.

Thực ra cũng có lúc A Bưu cũng không rõ lắm chuyện tình cảm của đại ca mình thế nào nhưng anh luôn cảm thấy Điều Bối Dịch cũng không kém cỏi lại toàn tâm toàn ý chăm sóc cho đại ca. Trước đây cô thường đến đình Hạo Hân một mình, có khi ngồi ở đại sảnh một chút, có khi ngồi trong phòng bao vừa hát vừa uống rượu. Cô chưa từng chủ động tìm Tiểu Dạ, cũng như chẳng bao giờ quăn quít quấy rối anh mà chỉ đơn giản trầm tĩnh ngồi bên cạnh anh, không gây phiền phức một chút nào. Hơn nữa, dù cô biết bên cạnh đại ca có rất nhiều phụ nữ nhưng cô cũng chưa bao giờ hỏi đến vấn đề này, cô cứ lẳng lặng như thế mà chẳng đòi hỏi điều gì.

Trái ngược với Điều Bối Dịch, từ khi người phụ nữ Lôi Lôi này xuất hiện, hầu như mỗi ngày mỗi giờ mỗi khắc, nếu không quăn quýt đại ca thì cũng sẽ tìm đủ mọi cách cắt đuôi, sợ đại ca bị người khác trêu chọc. Cô ta chỉ một lòng ham muốn rằng ngoại trừ cô ấy thì cũng không ai được phép ở bên cạnh đại ca. Những người phụ nữ bên cạnh đại ca lúc trước bị cô mạnh mẽ uy hiếp, thậm chí cô ta còn đi rêu rao khắp nơi buông lời nói đại ca là người của mình, ai cũng không thể chạm vào.

Đại ca biết hết những việc này, tuy rằng không nói ra nhưng chắc hẳn trong lòng anh ấy cũng có chút khó chịu.

Hơn nữa từ khi Lôi Lôi xuất hiện, Điều Bối Dịch lại chẳng bao giờ ghé đến đình Hạo Hân này.

Hiện tại bọn họ lại rất muốn Điều Bối Dịch đến, ít ra trước giờ Điều Bối Dịch không hề gây phiền toái nào cho bọn anh, thậm chí còn có chút khách khí.

Ngược lại ở đâu có Lôi Lôi thì nơi đó đều là vẻ vênh vang đắc ý, lại cứ đem đại ca ra hù dọa, tựa như cô hận vì không thể khiến tất cả mọi người nâng mình lên cao, như thể cô mới chính là bà chủ ở đình Hạo Hân này vậy.

Lẽ dĩ nhiên, trái ngược với những người khác, Lôi Lôi đối xử với A Bưu vẫn dịu dàng rất nhiều.

Lôi Lôi cũng không phải kẻ ngốc, liếc mắt liền thấy A Bưu và những người khác có địa vị không tầm thường nên cô muốn dựa vào mối quan hệ kia một chút. Cô tỏ ra cực kỳ nhiệt tình với A Bưu, có khi làm ra vẻ hơi quá. Còn A Bưu, tuy không thích bộ dạng a dua nịnh hót kia, nhưng người phụ nữ này cũng thực sự đang ở bên cạnh đại ca nên anh cũng không dám nói nửa câu, chỉ lên tiếng nói mấy câu trái với lòng mình để xả giao mà thôi.

"A Bưu, đêm nay cũng không cần phiền anh, tôi tự mình trở về." Lôi Lôi dịu dàng nói.

A Bưu nhìn cô "Nhưng đại ca tôi nói..."

"Không sao, không phải có rất nhiều xe lắm sao? Tôi tự mình ngồi chiếc xe khác trở về là được rồi." Lôi Lôi mở miệng.

"Đã vậy, tôi đi xử lý những chuyện khác."

"Ừm, anh đi làm việc đi." Lôi Lôi cười thật tươi.

A Bưu gật đầu, rời khỏi phòng bao.

Sau khi Lôi Lôi nhìn A Bưu rời đi, sắc mặt cũng liền thay đổi, cô cũng ngồi tréo chân trên ghế salông, lấy điện thoại ra gọi "Dĩ Huan."

"Lôi Lôi, muộn như vậy, còn chưa ngủ?" Bên kia là giọng nói ngái ngủ.

"Ngủ không được, tâm tình không tốt muốn tìm cậu trò chuyện."

"Sao vậy?"

"Còn không phải bởi vì Tiểu Dạ sao?" Lôi Lôi lầm bầm nói.

"Cậu và anh ta cãi nhau?"

"Không phải!" Lôi Lôi gặm chân "Lát nữa tớ sẽ nói rõ hơn, giờ cậu có mau ra đây trò chuyện với tớ không?"

"Bây giờ, có chút việc..." Sở Dĩ Huan có chút khó khăn nói.

"Cậu có phải bạn thân của tớ không?"

"..." Sở Dĩ Huan trầm mặc một hồi, sau đó mới mở miệng "Cậu ở đâu, tớ đến tìm cậu."

"Tớ ở đình Hạo Hân nhưng ở đây cũng không tiện trò chuyện nữa, tớ đến quán bar KT chờ cậu, cậu đến nhanh lên đó." Lôi Lôi nói.

"Được." Nói xong, cả hai cúp điện thoại.

Sở Dĩ Huân bắt đầu đi từ trên giường đứng lên.

Người đàn ông bên cạnh kéo cô lại "Em đi đâu vậy?"

"Em đánh thức anh sao?" Sở Dĩ Huân có chút xin lỗi nói: "Lôi Lôi nói tâm tình không tốt, giống như đã tranh cãi với Tiêu Dạ. Em đến trò chuyện với cô ấy một lát, sẽ nhanh chóng về ngay thôi."

"Lôi Lôi sao?" Con người Tề Lăng phong hơi động, từ trên giường ngồi dậy "Muộn như vậy rồi, để anh đưa em đi."

"Không cần, em tự mình lái xe là được, muộn như vậy anh nghỉ sớm một chút..."

"Làm sao anh có thể yên tâm để người phụ nữ của mình ra ngoài giữa đêm hôm như thế này. Đừng nói nhiều, đi thay quần áo đi, anh đưa em đi."

"Phong..." Sở Dĩ Huân có chút cảm động.

"Ai bảo anh yêu em như vậy." Tề Lăng phong hôn một cái lên trán cô.

"Em cũng yêu anh."

Khoẻ miệng Tề Lăng phong tà ác nở nụ cười, trong lòng thầm nghĩ: quân cờ Lôi Lôi này thật hữu dụng đối với mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 8: Làm Sao? Hai Lần

Editor: Táo đỏ phở núi

Tại quầy bar KT ở cuối phố.

Quầy bar không lớn, không bằng một phần mười của Hạo Hãn, nhưng mà buôn bán cũng rất đắt khách.

Bên ngoài đại sảnh của quầy bar, ánh đèn neon nhấp nháy, tiếng nhạc rock đập đỉnh tai nhức óc, những cô nàng thì đang uốn éo thân thể múa cột ở trên sân khấu, đám người thì bu lại xung quanh, kèm theo những tiếng hét chói tai. Tình ý dạt dào như từng đợt sóng, [di@een*dyan\(lee^qu.donnn\)](mailto:di@een*dyan(lee^qu.donnn))

Tề Lăng Phong đưa Sở Dĩ Huân đi tới quầy bar ở đại sảnh, liếc mắt nhìn thấy Lôi Lôi đang ngồi uống rượu giải sầu ở trên quầy bar, giờ phút này Lôi Lôi ăn mặc vô cùng mát mẻ, chỉ có một mảnh áo yếm tối thất lung màu xanh dương, một chiếc quần đùi rách, phía dưới là một đôi giày màu xanh lam, bên trên giày có quần những sợi tơ bao quanh lấy bắp chân mảnh khảnh của cô, nhìn qua vô cùng hấp dẫn. Xung quanh đã có những người đàn ông xấu tính nhìn chằm chằm vào cô, giống như là đang đợi thời cơ để làm quen.

Hình như Lôi Lôi cũng đã quen với ánh mắt như vậy, làm bộ như không thèm để ý, vẫn uống rượu rất tự nhiên, dù sao cũng biết trước là không ai dám đụng vào cô. Die enda anl eequ uyd onn .

"Lôi Lôi." Sở Dĩ Huân đi tới gọi tên của cô.

Lôi Lôi quay đầu nhìn Sở Dĩ Huân, trông mắt lại nhìn thấy Tề Lăng Phong ở phía sau lưng Sở Dĩ Huân, "Sao anh ta lại tới?"

"Không muốn gặp anh như vậy sao?" Tề Lăng Phong cười rất tự nhiên, giải thích, "Sợ hai cô bé bọn em ở những chỗ như thế này không an toàn, nên tới đây chơi cùng, yên tâm, anh không có hứng thú xen vào những chủ đề tám chuyện của phụ nữ bọn em, anh chỉ ngồi chờ thôi."

Nói xong, Tề Lăng Phong nhẹ nhàng hôn lên trán Sở Dĩ Huân một cái, rồi đi sang vị trí bên cạnh, gọi một ly rượu đứng xa xa nhìn bọn họ.

"Người đàn ông của cậu đối xử với cậu thật tốt." Lôi Lôi cảm thán từ trong thâm tâm.

Tiêu Dạ không bao giờ có thể đối xử với cô được như vậy, cũng sẽ không lo lắng tới an nguy của cô như vậy.

Sở Dĩ Huân khẽ mỉm cười, "Đừng có trưng ra vẻ mặt như đưa đám thế chứ, Tiêu Dạ cũng không tệ mà, chẳng qua là mỗi người một tính cách không giống nhau mà thôi."

Lôi Lôi gật đầu.

Mặc dù vẫn có chút buồn bực không vui.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì với Tiêu Dạ rồi hả? Đêm hôm khuya khoát gọi mình ra đây, đừng có nói với mình là không có gì, mình không chịu đâu đấy.” Sở Dĩ Huân cố ý làm ra vẻ tức giận nói.

Lôi Lôi thở dài, “Giữa chúng ta, còn có cái gì không thể nói. Nhưng mà đúng là kể từ khi từ nước ngoài trở về, càng lúc mình càng cảm thấy khoảng cách giữa mình và Tiêu Dạ càng lúc càng xa cách, sáu năm, đúng là vẫn sẽ có những thay đổi thôi.” Die enda anl eequ uyd onn .

“Anh ta nói gì với cậu sao?” Sở Dĩ Huân lo lắng hỏi.

“Ngược lại anh ấy không nói gì với mình cả, chẳng qua là mình cảm nhận được như vậy, anh ấy không được kiên nhẫn đối với mình.”

“Nói cụ thể một chút.” Sở Dĩ Huân có chút nôn nóng hỏi.

“Dĩ Huân, cậu và Tề Lăng Phong ở chung không?” Đột nhiên Lôi Lôi hỏi.

Lập tức sắc mặt của Sở Dĩ Huân có chút đỏ ửng, “Có phải là cậu không biết không? Mình và anh ấy trước kia đã sớm . . .”

“Nhưng mà mình đã trở lại lâu như vậy rồi, bây giờ Tiêu Dạ vẫn chưa chạm vào mình.” Vừa nói ra trong lòng lại càng khó chịu.

Ngoại hình của cô không đủ xinh đẹp sao? Không đủ hấp dẫn sao?

Tên đàn ông nào cũng đều mơ ước được xảy ra quan hệ với cô, Tiêu Dạ cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, tại sao lại làm như không thấy đối với cô ? !

Càng nghĩ càng không thoải mái!

“Có phải là Tiêu Dạ sợ cậu không đồng ý hay không. Nhất định là tại anh ta đã kết hôn rồi, lại có con nữa, nên sợ cậu bị uất ức.” Sở Dĩ Huân an ủi.

Lôi Lôi lắc đầu, “Không phải, mình đã từng ám chỉ với anh ấy, nhưng mà anh ấy luôn lấy cớ là bận việc để cho cấp dưới của anh ấy đưa mình về. Đã nhiều lần đều như vậy, mình có muốn lừa dối bản thân cũng không được! Hôm nay mình đã gửi tin nhắn cho Điều Bối Dịch nói cô ấy với Tiêu Dạ đã gặp nhau thì cũng sẽ có lúc chia tay, nhưng mà Điều Bối Dịch còn uy hiếp mình, bảo mình hãy kêu Tiêu Dạ nói trực tiếp với cô ta, thật là tức chết! Nhớ năm đó sau khi chuyện khôn nạn đó bị lộ ra ngoài, bây giờ da mặt vẫn còn dày như vậy, mà chuyện mình bị uất ức thì lại giống như là chuyện đương nhiên vậy!”

“Người phụ nữ Điều Bối Dịch kia quả thật là không đơn giản. Nếu không năm đó khi cậu và Tiêu Dạ đang như keo sơn đã không thò chân vào được, lại còn khiến cho cậu bị đưa ra nước ngoài nhiều năm như vậy, mối thù này nếu như không báo thì mình không cam lòng thay cậu! Ai mà không biết Điều Bối Dịch làm kỹ nữ. Chết còn lập đền thờ trình tiết. Nhưng mà không phải năm đó lúc cậu đi, Tiêu Dạ đã cam kết rằng sau khi cậu trở lại sẽ đối xử với cậu thật tốt sao?” Sở Dĩ Huân quát gió thổi lửa nói.

“Sự thật đúng là như vậy, nhưng mà sau khi trở lại thì Tiêu Dạ quên đối xử tốt với mình.” Lôi Lôi bĩu môi, khó chịu uống rượu mạnh, “Nhìn bề ngoài thì đối xử với mình rất tốt, trên thực tế thì không để tâm, bây giờ mình cũng không biết rốt cục anh ấy đang nghĩ gì nữa, rõ ràng ở bên cạnh, nhưng mà lại cảm thấy xa vời, sờ cũng không tới. Dĩ Huân, mình thật sự rất sợ Tiêu Dạ đã quên lời đã hứa với mình, Tiêu Dạ thật sự yêu người phụ nữ Điều Bối Dịch kia . . .”

“Không thể nào!” Sở Dĩ Huân nói thẳng, “Tiêu Dạ không thể nào yêu Điều Bối Dịch được. Nếu như anh ta yêu Điều Bối Dịch, làm sao có thể để cho cậu ở bên cạnh, hơn nữa Tiêu Dạ mấy năm nay cũng phong lưu ở bên ngoài rất nhiều, nếu như thật sự để ý Điều Bối Dịch thì cần phải cố ý báo thù Điều Bối Dịch như vậy sao? ! Cậu đúng là buồn lo vô có rồi.”

“Nhưng mà . . . Vậy mình phải làm sao bây giờ?” Die nd da nl e q uyudo n. Lôi Lôi nhìn Sở Dĩ Huân, “Bây giờ mình hoàn toàn không có cách nào đối với Tiêu Dạ, mình chờ đợi lâu như vậy cũng đủ rồi, những năm ở nước ngoài kia, mỗi giây mỗi phút mình đều nghĩ làm thế nào để trả thù Điều Bối Dịch, mỗi giây mỗi phút đều nghĩ làm sao để khiến cho Tiêu Dạ quay trở lại hoàn toàn, mình nhẫn nhịn lâu như vậy nếu như không được cái gì, vậy mình sẽ hận không thể đập đầu mà chết đi!”

“Đừng suy nghĩ cực đoan như vậy.” Sở Dĩ Huân vội vàng an ủi, nhìn Lôi Lôi có vẻ mặt như trời sắp sụp xuống kia, không khỏi có chút lo lắng. Hai người đã từ nhỏ cùng lớn lên với nhau, qua nhiều năm vẫn luôn an ủi giúp đỡ lẫn nhau như vậy, nhìn bạn mình khổ sở, trong lòng cũng không có cảm giác. Cô trầm mặc một lúc, giống như là đang suy nghĩ điều gì, một lúc lâu mới lên tiếng, “Muốn kích thích Điều Bối Dịch, muốn có được Tiêu Dạ, cách tốt nhất lúc này là trực tiếp tìm cách lên giường với Tiêu Dạ!”

“Mình cũng nghĩ như vậy, nhưng mà Tiêu Dạ không có ý định này, mình cũng không thể coi hết quần áo nằm ở trước mặt anh ấy được, mình cũng có tôn nghiêm, ngộ nhỡ anh ấy xoay người đi vậy thì làm sao mình có thể nhìn mặt anh ấy được? ! Như vậy không bằng chết đi cho rồi!” Lôi Lôi cắn răng nghiêng lợi, bộ dạng hận đến chết.

“Để mình nghĩ cách.” Sở Dĩ Huân nín thở, chân mày nhíu chặt lại.

Làm sao có thể đưa Lôi Lôi lên giường của Tiêu Dạ, vừa khiến cho chuyện này giống như là chuyện đương nhiên, lại vừa đạt được mục đích? !

Hai người im lặng uống rượu.

Lôi Lôi thật sự có chút buồn bực, không khỏi dùng sức để uống rượu.

Thật sự là chịu đủ rồi!

Chịu đựng đủ những uất ức trong mấy năm nay rồi!

“Xin lỗi, anh thật sự nhịn đủ lâu rồi, anh không muốn tới đây đâu, nhưng mà tất cả những ánh mắt của đàn ông ở đây đều tập trung trên người của bọn em rồi!” Trên tay của Tề Lăng Phong bưng một ly rượu tây, đi tới ngồi bên cạnh của Sở Dĩ Huân, bàn tay tự nhiên đặt trên eo nhỏ của cô, về mặt nhìn như hết cách rồi. Die nd da nl e q uyudo n.

Sở Dĩ Huân quay đầu lại nhìn xung quanh một lượt, quả thật là nhìn thấy một số người với bộ dạng như đang muốn lại gần, nhìn thấy Tề Lăng Phong đi qua ngồi, trong ánh mắt có chút mất mát, tóc năm tóc ba dời tầm mắt đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 9: Làm Sao? Hai Lần 2

“Lôi Lôi, đã trễ rồi, ở chỗ này uống say không an toàn đâu, bây giờ bọn mình đưa cậu về trước đã, sau khi về mình sẽ suy nghĩ một chút, ngày mai sẽ điện thoại cho cậu.” Sở Dĩ Huân khuyên.

“Không muốn, bây giờ mình không muốn đi!” Lôi Lôi hình như hơi say, bốc đồng nói, “Không muốn trở về, một mình đối mặt với cái giường lớn thì có gì thú vị đâu, còn không bằng ở chỗ này uống cho chết đi, là xong hết mọi chuyện.” di@en*dyan(lee^qu.donnn).

“Lôi Lôi . . .” Sở Dĩ Huân còn muốn khuyên nữa.

Đột nhiên Tề Lăng Phong mở miệng nói, “Cô ấy sao thế? Mấy ngày trước nhìn còn rất tốt mà, tại sao hôm nay lại có bộ dạng hận không thể tự sát được vậy?”

“Haiz, còn không phải có chút mâu thuẫn với Tiêu Dạ hay sao.” Sở Dĩ Huân than thở, nhìn cái bộ dạng này của Lôi Lôi nhất định là không lời đi được, liền đem những lời mà Lôi Lôi vừa nói cho cô biết sắp xếp hợp lý nói cho Tề Lăng Phong nghe, cuối cùng tổng kết nói, “Quả thật là Lôi Lôi đã chịu khổ nhiều năm, người phụ nữ Điều Bối Định kia cũng thật sự tự cho mình là đúng.”

Tề Lăng Phong gật đầu, hình như là rất hiểu người chị em của cô, “Người đàn ông Tiêu Dạ kia quả thật có chút khiến cho người ta nhìn không thấu.”

“Cũng đúng.” Sở Dĩ Huân gật đầu nói, “Bây giờ cách tốt nhất chính là khiến cho Lôi Lôi và Tiêu Dạ ngủ với nhau. Nhưng mà em vẫn chưa nghĩ ra cách nào tốt, vừa có thể thuận nước đẩy thuyền, mà cũng không có vẻ như làm bộ quá mức.”

Khóe miệng của Tề Lăng Phong nhếch lên, “Ngược lại anh lại nghĩ ra một cách rất hay, không biết bạn thân của em có đồng ý thử một chút hay không. Có chút nguy hiểm.”

“Sở Dĩ Huân cau mày, “Phương pháp gì?”

“Em gọi cô ấy dậy.”

Sở Dĩ Huân lắc lắc người phụ nữ ngồi trên quầy bar không ngừng uống rượu kia, “Đừng uống nữa, Lăng Phong nói có cách giúp cậu.”

Lôi Lôi ngồi thẳng dậy trên quầy bar, quay đầu lại với Tề Lăng Phong, di@en*dyan(lee^qu.donnn). “Anh có cách gì hay sao?”

“Có chút mạo hiểm, nhưng mà tôi cảm thấy tỷ lệ thành công có thể đạt tới tám mươi phần trăm.”

“Thật sao?” Tinh thần của Lôi Lôi lập tức tỉnh táo lại, bộ dạng chán chường mới vừa rồi biến mất trong nháy mắt, ánh mắt hung hăng nhìn Tề Lăng Phong, “Nếu như anh thật sự thành công, thì Lôi Lôi tôi nhất định sẽ ghi nhớ.”

“Vậy thì không cần, cô là bạn thân của Dĩ Huân, cũng chính là bạn của Tề Lăng Phong tôi, tôi giúp đỡ bạn bè chưa bao giờ so đo được mất.” Tề Lăng Phong cười, khóe miệng nở một nụ cười lịch sự ưa nhìn, nhìn giống như rất chân thành.”

“Được, Tề Lăng Phong!” Lôi Lôi gật đầu.

Một giây kia, cũng đã nhận định người tên là Tề Lăng Phong này.

Trong lòng của Tề Lăng Phong cũng hiểu rõ, người như thế nào thì nên dùng thủ đoạn như thế nào, anh ta nhất định sẽ ‘diễn’, khóe miệng cười nhạt, “Dĩ Huân nói muốn đưa cô lên giường của Tiêu Dạ, nếu như Tiêu Dạ không chủ động thì cô cũng không bị mất đi tôn nghiêm là có ý quyền rũ, cũng chỉ có

một cách đó là bị động xảy ra quan hệ.”

“Bị động, như thế nào là bị động?” Lôi Lôi nhìn Tề Lăng Phong, một giây kia đã bị Tề Lăng Phong hoàn toàn gọi lên hứng thú.

“Rất đơn giản. Trên đời này có một loại thuốc khiến cho các người không phát sinh quan hệ cũng không được! Thông minh như cô nên hiểu được tôi đang nói tới cái gì?” Diene ndk dan/le eequh ydo nnn. Tề Lăng Phong mỉm môi cười một tiếng.

Trong nháy mắt Lôi Lôi liền hiểu ra, cô cắn môi nhìn anh ta, “Để cho Tiêu Dạ dùng loại thuốc kia, nếu như bị phát hiện, tôi sợ hậu quả . . .”

Hậu quả thực sự sẽ không chịu nổi.

Tiêu Dạ ghét nhất là bị người ta thiết kế, năm đó Diêu Bối Dịch chính là như vậy, cô cũng không muốn nói gót theo!

“Hon nữa, tôi thật sự không nắm chắc có thể dưới tình huống thần không biết quỷ không hay cho Tiêu Dạ uống vào được không.” Lôi Lôi lắc đầu, đối với phương án này cũng có chút không hiểu.

“Tôi đã nói là để cho Tiêu Dạ uống chưa?” Tề Lăng Phong nhấn mạnh từng câu từng chữ với Lôi Lôi.

"Anh có ý gì?"

"Ý của tôi là, cô hãy uống đi."

"Cái gì? !" Lôi Lôi kêu lên.

“Trước tiên cô không cần phải kích động như thế, hãy nghe tôi nói đã.” Tề Lăng Phong uống một ngụm rượu, trầm mặc một chút, hình như là muốn sắp xếp lại từ ngữ, lại hình như là đang cố ý không chế tốc độ nói chuyện, anh ta mỉm môi, mở miệng, “Vừa mới bắt đầu tôi đã nói, cô không chủ động, Tiêu Dạ cũng không chủ động, dưới tình huống hai người đều không chủ động mà muốn lên giường, tôi thấy nếu như không sử dụng cách này thì chắc chắn sẽ không tới nhanh như vậy được. Phương thức bị động, thứ cho suy nghĩ có hạn của tôi, trước mắt tôi chỉ nghĩ ra được cách như vậy. Mà phương pháp này hoặc là cô uống, hoặc là Tiêu Dạ uống. Nếu như để cho Tiêu Dạ uống, thì như cô cũng đã nói rồi, không thể đảm bảo được anh ta sẽ thuận lợi uống vào, uống vào rồi cũng sẽ lo lắng anh ta phát hiện ra dấu vết. Duy nhất có thể uống cũng chỉ có cô. Diene ndk dan/le eequh ydo nnn. Lôi Lôi, thật ra thì đánh cuộc lần này cũng không có gì đáng sợ. Cô là người bị bỏ thuốc, không phải Tiêu Dạ thì sẽ là người đàn ông khác, với vị trí của cô ở trong lòng Tiêu Dạ lúc này, chúng ta lùi vạn bước, cho dù bây giờ anh ta chỉ có chút thương hại với cô cũng sẽ không trơ mắt nhìn người đàn ông khác làm ra chuyện gì với cô, tôi không có tự tin một trăm phần trăm để nói là Tiêu Dạ sẽ ngủ với cô, nhưng mà theo hiểu biết của tôi đối với anh ta thì tám mươi phần trăm cơ hội vẫn có, còn dư lại hai mươi phần trăm thôi, có muốn đánh cuộc hay không thì phải tùy thuộc vào cô rồi, tôi đã nói rồi, phương thức này có nguy hiểm”

Lôi Lôi trầm mặc.

Cách mà Tề Lăng Phong nói, không thể nghi ngờ chính là phương pháp tốt nhất rồi.

Cô cũng không thể không thừa nhận Tề Lăng Phong thật sự rất thông minh, cô suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được cách như vậy, thậm chí cũng không hề suy nghĩ tới phương diện này, nhiều lần cũng chỉ nghĩ tới chút cực đoan là nói thẳng ra rồi cời y phục quyến rũ Tiêu Dạ.

Mà không thể nghi ngờ điều này cực kỳ hạ sách, không chỉ khiến cho Tiêu Dạ có hiểm nghi cô ép Tiêu Dạ đi vào khuôn khổ mà còn có thể khiến cho cô mất hết tôn nghiêm ở trước mặt của Tiêu Dạ, nếu như bởi vì người bên ngoài khiến cho bọn họ không thể không lên giường thì không chỉ có thể giải quyết hết tất cả nỗi băn khoăn của cô, mà lại còn khiến cho Tiêu Dạ tự nguyện lên giường với cô, phương pháp nhất cử lưỡng tiện như vậy, thật sự có thể nói là rất hoàn hảo! die,n; da. nlze.q; ydo /nn .

Mà Tề Lăng Phong vừa mới nói cách này có hai mươi phần trăm nguy hiểm.

Cô lại cảm thấy đó không phải là nguy hiểm.

Tề Lăng Phong đã nói rất rõ ràng rồi, cho dù là thương hại đi nữa, thì theo như tính tình của Tiêu Dạ, cũng không thể nào tùy tiện ném cô cho người đàn ông nào được!

Nghĩ tới đây, đáy mắt của Lôi Lôi lóe lên một tia sáng kỳ dị, cô hướng về phía Tề Lăng Phong, “Khó trách Di Huân lại một lòng một dạ đối với anh như vậy, quả nhiên là anh thông minh hơn người thường gấp mười lần, Tề Lăng Phong, tôi sẽ làm theo lời của anh!”

“Bình thường làm việc thì không nên câu nệ tiểu tiết, nếu suy nghĩ quá nhiều thì lại chậm chân, sẽ bị giảm đi hiệu suất.” Tề Lăng Phong uống một ngụm rượu, nhướn mày hỏi, “Khi nào thì áp dụng kế hoạch?”

"Tôi nay."

“Được.” Tề Lăng Phong cười cười, “Ở chỗ như thế này không thiếu nhất chính là loại thuốc như vậy, cô chờ tôi một lát, tôi sẽ đi tìm người để lừa gạt mua một chút.” die,n; da. nlze.q; ydo /nn .

“Ừ.” Lôi Lôi gật đầu.

Tề Lăng Phong vỗ vỗ nhẹ lên bả vai của Sở Dĩ Huân, nhẹ giọng nói, “Anh đi một chút sẽ trở lại.”

"Cẩn thận một chút." Sở Dĩ Huân quan tâm nói.

"Không phải là chuyện lớn gì." Tề Lăng Phong đi sang một bên.

Lôi Lôi cầm ly rượu.

Chính ở chỗ này, chỉ một lần thôi cô phải nắm giữ được Tiêu Dạ!

Không bao lâu sau, Tề Lăng Phong liền lấy một viên thuốc tới đây, “Được tính của nó tương đối mạnh, một buổi tối ít nhất hai lần mới được! Nếu như cảm thấy mạnh quá, tôi sẽ đi tìm loại nhẹ hơn một chút.”

“Không cần. Tôi dùng cái này là được. Đánh cuộc phải đánh lớn thì mới càng chân thật.” Lôi Lôi như chặt đinh chém sắt.

“Tính cách này thật sự khiến tôi phải thương thức.” Tề Lăng Phong đem viên thuốc kia bỏ vào trong ly rượu của Lôi Lôi, hòa tan vào trong nước, “Phối hợp với rượu cồn, còn có một hương vị.”

“Lôi Lôi nhìn ly rượu ở trước mặt, do dự một giây, rồi một ngụm uống sạch.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 10: Chương 3.3

Tề Lăng Phong cười cười, “Nửa giờ sau thuốc bắt đầu phát huy tác dụng. Tôi và Dĩ Huân ở xa xa nhìn cô, đảm bảo an toàn cho cô trước khi Tiêu Dạ tới. Chúng tôi cũng chỉ có thể giúp cô tới đây, sau này thì phải dựa vào khả năng của cô rồi.”

"Yên tâm đi, tôi tuyệt đối không thể nào thất bại." Lôi Lôi rất là khẳng định.

Tề Lăng Phong lôi kéo Sở Dĩ Huân, "Đi theo anh, đừng cản trở cô ấy."

“Vâng.”

Sở Dĩ Huân đi theo Tề Lăng Phong tới một góc khuất, chỗ đó sẽ ít bị người nhìn thấy, hơn nữa trên bàn vốn có một cây nến nhỏ cũng đã bị bọn họ thổi tắt, nếu như nhìn sang căn bản sẽ không nhìn thấy được chỗ đó có người ngồi.

“Anh cảm thấy tối nay Lôi Lôi làm được hả?”

“Có thể.” Tề Lăng Phong rất khẳng định, quay đầu hỏi Sở Dĩ Huân, “Có khi nào anh từng thất bại chưa?”

Sở Dĩ Huân gật đầu, "Em tin tưởng anh."

“Ngoan.” Tề Lăng Phong ghé sát lại hôn một cái lên môi của cô, “Anh đối xử tốt với bạn thân của em như vậy, có phải là em cũng nên khao anh thật tốt hay không?”

"Ghét, nơi này nhiều người như vậy." Sở Dĩ Huân có chút xấu hổ.

“Không ai nhìn thấy.” Tay của Tề Lăng Phong đã mò vào bên trong quần áo của cô.

Sở Dĩ Huân giả bộ từ chối, cùng với Tề Lăng Phong một mảnh lửa nóng . . .

.....

Quầy bar cuối phố vẫn vô cùng náo nhiệt.

Lôi Lôi cầm ly rượu, không lo lắng thì chính là gạt người.

Cô chưa từng uống loại thuốc này, không biết sau khi uống thì sẽ có cảm giác như thế nào.

Cô cắn môi, thân thể hơi nóng lên một chút, dần dần, bắp đùi thon dài bắt đầu không tự chủ bắt đầu đan xen vào nhau, dây dưa, trong lòng sinh ra một khát vọng nào đó.

Cô lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại, một lúc lâu, bên kia mới tiếp thông, “Lôi Lôi.”

“Dạ, anh hãy đến quầy bar KT ở cuối phố đi.” Giọng nói của Lôi Lôi đã có chút thờ hờn hờn rồi.

“Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Dạ nhíu chặt mày lại.

"Em không biết, tâm trạng tối nay của em không được tốt lắm, nên muốn tới đây ngồi một chút, em không biết là vừa rồi uống ly rượu với người nào, anh ta dây dưa với em lâu rồi, sau khi uống vào thì cả người em rất khó chịu, em muốn đi về, anh tới đón em có được không?" Giọng điệu nói chuyện mang theo sự nức nở và luống cuống.

Tiêu Dạ nắm ngón tay lại, “Anh lập tức tới đó.”

“Em chờ anh.”

Lôi Lôi cúp điện thoại, cho dù dự vọng trong người ngày càng mãnh liệt, nhưng mà đáy mắt vẫn còn thoáng qua một nụ cười như ý.

Cô cũng biết Tiêu Dạ tuyệt đối sẽ không bỏ mặc cô!

Hạo Hân cách quầy bar cuối phố cũng không xa, Tiêu Dạ chỉ mất khoảng thời gian là năm phút là đã xuất hiện ở đại sảnh, liếc trên quầy bar thì nhìn thấy Lôi Lôi ngồi ở vị trí dễ nhìn thấy nhất, bên cạnh quả thật là có những ánh mắt không tốt.

Anh đi tới, giọng nói có chút lạnh, “Không phải bảo em trở về sao? Em còn chạy tới chỗ này làm gì?”

“Dạ . . .” Lôi Lôi nhìn anh một cái, trên mặt liền lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Anh đã đến rồi.”

Tiêu Dạ nhần nhịn, đúng là không còn tiếp tục nổi giận, “Anh đưa em trở về.”

"Vâng." Lôi Lôi ngoan ngoãn dựa vào trong lòng của anh.

Tiêu Dạ ôm Lôi Lôi sai bước rồi đi

Trong góc, Sở Dĩ Huân thờ hờn hờn tựa vào trong lòng của Tề Lăng Phong, Tề Lăng Phong thì nhìn ra phía cửa, khoe miệng khẽ cười tà ác một tiếng.

Trước tiên bắt được Lôi Lôi, là con cò đầu tiên của anh!

Nước cờ này, xem như phát triển thuận lợi rồi!

.

Tiêu Dạ đưa Lôi Lôi ngồi vào trong xe ô tô.

Không gian bên trong xe rõ ràng không nhỏ, nhưng mà lại tràn đầy hơi thở lửa nóng.

Sau khi Lôi Lôi ngồi lên xe xong, thân thể rất tự nhiên dựa vào trên người của Tiêu Dạ, đây là động tác bản năng của tứ chi sau khi dính thuốc, không phải có thể giả vờ được.

“Dạ, em nóng quá . . .” Lôi Lôi dựa vào trên người của anh, đôi chân thon dài bắt đầu không ngừng ma sát trên dưới.

Cơ thể của Tiêu Dạ không có bất cứ phản ứng pháp phòng nào.

“Nóng quá . . .”. Bàn tay của Lôi Lôi không tự chủ được mà mò vào bên trong quần áo của Tiêu Dạ, ngón tay nóng bỏng đã lưu lại nhiệt độ nóng bỏng ở trên lồng ngực của anh, phản ứng như vậy Tiêu Dạ vừa nhìn là biết ngay.

Anh rũ đôi mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Lôi Lôi cùng với phản ứng nhạy cảm trên người của cô.

“Dạ . . .” Ngón tay của Lôi Lôi sờ loạn trong thân thể của anh, thậm chí có chút không khống chế được bắt đầu đi xuống . . .

“Đừng lộn xộn, sắp tới rồi.” Tiêu Dạ kéo tay của cô, giọng nói vẫn dịu dàng như trước.

“Nhưng mà em khó chịu.” Lôi Lôi nhìn anh, hốc mắt cũng đã đỏ.

Dược tính của loại thuốc này không nhỏ.

Tiêu Dạ lẩn lộn ở những chỗ như vậy lâu rồi nên rất hiểu rõ.

“Lập tức tới rồi.” Tiêu Dạ nói.

Lôi Lôi kiềm chế lại dự vọng trong người nhưng mà vẫn nhích người lại dựa vào người anh, không ngừng thở dốc, hai tay hai chân dẩy đưa lên xuống

trên người anh.

“Lái nhanh một chút.” Tiêu Dạ cảm nhận được phản ứng cơ thể của Lôi Lôi, nên dặn dò tài xế.

“Dạ, đại ca.” Tài xế tăng tốc, điên cuồng lao về phía trước.

Một đường đi thẳng tới chung cư của Lôi Lôi.

Thân thể của Lôi Lôi đã nhạy cảm tới mức vừa đụng đến đã ‘tan ra’, Tiêu Dạ trực tiếp ôm cả người cô đi về phía nhà của cô, đặt cô lên trên giường lớn, xoay người muốn đi.

“Tiêu Dạ. Anh không thể bỏ em lại.” Lôi Lôi kéo cánh tay của anh lại, khi đó trong hốc mắt thậm chí cũng bắt đầu đầy máu.

Loại thuốc này công năng quá mạnh mẽ, nếu như không giải quyết tốt, tức giận công tâm, chuyện gì cũng có thể xảy ra. dfien ddn lie qiu doon

“Anh đi lấy cho em cái khăn lạnh, có lẽ sẽ thoái mái hơn một chút.”

“Không cần, không cần, em chỉ cần anh, em chỉ cần anh.” Lôi Lôi có chút khủng hoảng, cho dù bây giờ trong đầu chỉ có dục vọng thôi, nhưng mà vẫn hiểu rất rõ ràng, nếu bây giờ để cho Tiêu Dạ đi rồi thì cô thật sự sẽ đập đầu vào giường tự sát đấy!

"Lôi Lôi."

“Dạ, em không chịu nổi, thật sự không chịu nổi, em cũng không biết tại sao lại như vậy! Nhưng mà em thật sự rất muốn anh, muốn anh ôm em, muốn anh hôn em, em không biết nếu như tối nay anh đi rồi thì em sẽ làm ra chuyện tiêu cực gì nữa . . . Dạ . . .” Lôi Lôi vừa nói xong thì nước mắt bắt đầu không ngừng rơi xuống từ hốc mắt.

Tra tấn như vậy nếu như không được giải quyết thì so với chết còn khó chịu hơn!

Tiêu Dạ cứng ngắc người đứng tại chỗ, chặm chạp không có bất kỳ hành động gì.

Xây ra quan hệ với Lôi Lôi?

Cũng không phải là chuyện gì không thể làm được.

Anh vẫn cho là như vậy.

Nhưng giờ phút này, anh lại có chút . . . do dự.

Anh nhìn cô, nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, nhìn nét mặt vô cùng khổ sở của cô.

“Dạ.” Lôi Lôi nhìn thấy Tiêu Dạ ở trước mặt mãi không có động tĩnh gì, cô liền chủ động bò dậy, chủ động dính lên trên người của anh, nhón chân lên dăng cánh môi đỏ tươi của mình hôn lên đôi môi lạnh bạc của anh, hôn lên đường nét sắc sảo trên khuôn mặt của anh, thậm chí ngón tay cũng đã có chút ngang ngược bứt đi cúc áo sơ mi của anh ra, từng cái từng cái rơi xuống dưới đất . . . dfien ddn lie qiu doon

Tiêu Dạ yên lặng cảm thụ Lôi Lôi ‘quạt gió thổi lửa’ trên người của anh, nhìn từng cái nút áo của mình không ngừng nảy lên ở dưới sàn nhà . . .

Tối nay, chính là như vậy rồi.

Tiêu Dạ nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ.

Anh không thể nào để cho Lôi Lôi xây ra quan hệ với người đàn ông khác, cũng không thể để cho Lôi Lôi tự sinh tự diệt như vậy.

Anh ôm ngược lấy cơ thể của cô, hai người cùng ngã lên giường.

Một phòng lửa nóng, dfien ddn lie qiu doon

Nhưng mà luôn chỉ phụ họa theo, không nói ra được sự đè nén.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 11: Chương 3.4

Editor: Táo đồ phổ núi

Sáng sớm hôm sau.

Lôi Lôi mở mắt, nhìn cả phòng xốc xếch.

Cô quay đầu, nhìn gương mặt quen thuộc nằm ở bên cạnh cô, giờ phút này hình như vẫn còng đang ngủ, Khóe miệng cô khẽ cười một tiếng, nhớ lại một màn lại một màn tối hôm qua, trên gương mặt cô hơi đỏ ửng lên, vẻ mặt hạnh phúc.

Ngón tay không nhìn được, vuốt ve gương mặt của anh.

Tối hôm qua rốt cục người đàn ông này cũng thuộc về cô.

Tiêu Dạ mở mắt, nhìn người phụ nữ ở trước mặt.

Hai tròng mắt của anh dừng lại một lúc, hình như có chút không xác định, hình như lại rất thân nhiên, một khắc kia khiến cho Lôi Lôi có một cảm giác không nói được, rất không thoải mái.

Cô cũng không biết ánh mắt vừa rồi của Tiêu Dạ là có ý gì, cảm giác như so với sự hạnh phúc lúc này của mình không hề giống nhau.

“Em đánh thức anh sao?” Cô rất biết điều, không đụng tới ranh giới cuối cùng cười hỏi.

"Không có." Tiêu Dạ lắc đầu.

Dường như cả đêm chưa ngủ.

Nhắm mắt lại chẳng qua chỉ là dưỡng thần thôi.

“Bây giờ ngủ thêm một lát, hay là rời giường?” Lôi Lôi hỏi.

“Ừ, rời giường.” Tiêu Dạ vén chăn lên.

Dưới chân một vết máu điểm lệ hiện ra.

Tiêu Dạ trầm mặc một chút.

Lôi Lôi có chút ngưng ngượng, "Em là lần đầu tiên."

Tiêu Dạ gạt đầu, sắc mặt vẫn như cũ, trực tiếp đứng dậy.

Cả người Tiêu Dạ trần trụi, đưa lưng về phía Lôi Lôi đứng ở giữa phòng mặc quần áo. dienndnle,qu.y don

Lôi Lôi nhìn cơ thể anh, cầm điện thoại di động để ở đầu giường lên, chụp một tấm hình, rồi nhanh chóng đặt điện thoại ở trên đầu giường, nằm ở trong chăn, bình tĩnh nhìn Tiêu Dạ mặc từng món từng món vào.

Tất cả cúc áo sơ mi đều bị hư, chứng tỏ rồi hôm qua có bao nhiêu điên cuồng.

Tiêu Dạ định trực tiếp ném áo sơ mi, cầm điện thoại đi về phía ban công ở bên ngoài, “A Buru, mang giúp tôi một cái áo sơ mi tới đây. . .”

Lôi Lôi nhìn bóng lưng của Tiêu Dạ.

Cô vẫn cho là sau khi bọn họ làm xong, thì bọn họ sẽ không giống trước nữa, nhưng mà bây giờ chung đụng với Tiêu Dạ thì cô vẫn có cảm giác nhàn nhạt như trước, rõ ràng là chưa có bất kỳ biến hóa nào!

Cô cắn môi, hung hăng nhìn Tiêu Dạ đang hút thuốc ở trên sân thượng, khói thuốc quanh quẩn, người đàn ông này nhìn qua thật sự rất có mùi vị.

Cô sẽ không buông tha.

Tuyệt đối không.

Cô từ trong ngăn tủ tìm một chiếc áo ngủ kêu gọi sợi tơ xuyên thấu mặc vào, đi về phía ban công, ôm lấy eo ếch cường trắng của Tiêu Dạ từ phía sau, ngón tay chỉ vào đùi của cô, “Cái hình xăm này, vẫn còn ở đó.”

Tiêu Dạ hơi híp mắt lại không nói gì.

Lôi Lôi rất hạnh phúc tựa vào trên lưng của anh, “Cho dù tối qua có xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ không ép buộc anh điều gì cả, Dạ, sau này em sẽ nghe theo anh hết.”

Tiêu Dạ đập tàn thuốc, nhàn nhạt ‘Ừ’ một tiếng.

Hai người duy trì tư thế như vậy ở trên sân thượng hóng gió sớm mai một lúc, không bao lâu, ngoài cửa có tiếng gõ cửa vang lên.

Tiêu Dạ đẩy Lôi Lôi ra, “Anh đi mở cửa, em thay quần áo xong thì ra.”

“Vâng.” Lôi Lôi hạnh phúc cười một tiếng.

Tiêu Dạ đang quan tâm tới cô ư, nếu không tại sao lại nhắc nhở cô không cần ăn mặc hở hang như vậy.

Chắc là anh cũng sẽ ghen nếu như để người đàn ông khác nhìn được thân thể của cô.

Suy nghĩ như vậy khiến cho tâm tình đột nhiên khá hơn.

Cô mặc một bộ quần áo ở nhà thoải đáng, rửa mặt một phen sau đó đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong phòng khách Tiêu Dạ đã mặc một chiếc áo sơ mi mới đang ngồi trên ghế salon, một người khác là A Bru đang ngồi trên sofa, A Bru nhìn Lôi Lôi, cung kính chào hỏi.

Lôi Lôi cũng rất khách khí.

Nhưng mà bây giờ được người anh em quan trọng nhất của Tiêu Dạ chứng minh thân phận của cô, dĩ nhiên là tâm tình vô cùng vui mừng rồi.

“Uống cái này đi.” Tiêu Dạ sử dụng ánh mắt ý bảo cô hãy uống viên thuốc nhỏ màu trắng ở trên bàn.

Lôi Lôi buồn bực, “Đây là cái gì?”

“Thuốc tránh thai.” Tiêu Dạ gọn gàng dứt khoát.

Sắc mặt của Lôi Lôi lập tức thay đổi, cả người ngây ra nhìn anh, “Dạ . . .”

“Uống trước đi, bây giờ anh vẫn chưa muốn.” Tiêu Dạ nói, giọng nói không phải đặc biệt ép buộc nhưng mà tuyệt đối không cho phản kháng.

“Nhưng mà là thời kỳ an toàn của em!” Lôi Lôi không nhịn được, phản bác.

Tiêu Dạ nhú mày một cái, “Lôi Lôi.”

Không phải là giọng điệu uy hiếp nhưng mà lại khiến cho người ta không rét mà run.

Lôi Lôi nhẫn nhịn cảm giác không thoải mái ở trong lòng, cầm viên thuốc lên bỏ vào trong miệng, uống một hớp nước lớn, nuốt xuống.

Tiêu Dạ nhìn bộ dạng của cô, nói, “Em ở nhà nghỉ ngơi nhiều thêm một chút, anh còn có việc đi trước.”

“Vâng.” Lôi Lôi khéo léo gật đầu.

Cho dù trong lòng có vô vàn điều không thoải mái, nhưng mà ở trước mặt của Tiêu Dạ, cô chỉ có thể . . . ‘nhẫn nhịn’.

Cô tự nói với mình, bây giờ nhịn, về sau mới có ngày tốt được!

Nhưng mà cô nhẫn nhịn tới mức khó chịu như vậy, cô tuyệt đối không thể khiến cho người phụ nữ khác tốt hơn được!

Cô nhìn Tiêu Dạ và A Bru rời đi, cầm điện thoại di động lên, soạn tin nhắn, “Tối qua, hai lần. Rất sáng khoái.”

.

Nguyên cả đêm không về.

Điêu Bối Dịch vẫn còn có chút buồn ngủ rời giường, vận vẹo bẻ cổ, đi vào phòng tắm rửa, sau đó chậm rãi từ phòng ngủ xuống dưới lầu.

Đột nhiên tiếng chuông báo tin nhắn vang lên, cô cầm điện thoại lên, không chút để ý mở ra.

Cả người đột nhiên ngẩn ra.

Long trời lở đất, hay là, biển cạn đá mòn!

Cô cảm thấy trước mắt mình hình như có chút mơ hồ, có chút choáng váng.

Cô lấy tay hung hăng vịn vào cầu thang, cô sợ mình không cẩn thận sẽ té từ trên lầu xuống.

Nếu như cô té xuống, thì không phải sẽ thành toàn cho bọn họ hay sao.

Cô cần môi, ra sức cần.

Không khóc.

Ngày này sớm muộn cũng sẽ trở lại, hơn nữa tất cả những chuyện này cũng sẽ xảy ra.

Cô tự nói với mình, không có gì cả.

Sáu năm trước nếu như không phải là mình, thì chuyện của bọn họ đã sớm trở thành chuyện đương nhiên, có lẽ bây giờ đang nắm tay nhau ân ái rồi . . .

Sở dĩ nhận được sự trả thù như vậy, là thích đáng.

Cô không chế cảm xúc, từ trên lầu bước từng bước đi xuống.

Cô đi rất chậm, cô tự nói với mình, giữ vững tốc độ bình thường.

Cô đi rất chậm bởi vì cô sợ mình sẽ bị té xuống từ đây.

Tác thành cho bọn họ cũng được, nhưng mà cô còn có Tiểu Tiểu, cô không thể để cho Tiểu Tiểu cô độc như vậy được, không thể cho con bé tình thương của người cha thật hoàn hảo rồi, ít nhất cũng không thể thiếu tình thương của mẹ. Táo đồ le^e quy y do^nn.

Cho nên cô vẫn cố gắng miễn cưỡng mình, để cho mình thông dong đi xuống.

Ừ, cầu thang đã nhanh chóng xuống phía dưới.

Nhìn xem, thật ra thì cô cũng không yếu ớt như tưởng tượng, thật ra thì cô cũng không khó tiếp nhận giống như tưởng tượng.

Thậm chí cô còn muốn nở một nụ cười.

Nụ cười còn chưa kịp nở ra ở trên khóe miệng, bước chân đột nhiên hụt hẫng, vẫn còn hai bước cuối cùng thì cô bị té ngã.

Còn chưa tới mức ngã chết, nhưng mà một người lớn như vậy lại ngã từ bậc thang thứ ba xuống thì vẫn sẽ bị đau, cô bị đau tới cắn răng nghiêng lợi, nước mắt từ hốc mắt lăn rơi xuống, chuyện này xảy ra là không thể ngăn cản.

Cô ngồi bẹp xuống đất, rất nỗ lực không chế cảm xúc.

Rất cố gắng tự mình đứng dậy từ dưới đất.

Đầu gối bị té rất thâm, cứ như vậy không lâu sau đã sưng đỏ không còn hình dáng nữa.

Cô chảy nước mắt, ở trong nhà tìm hòm thuốc chữa bệnh, lau lau rượu cồn một chút, dán một miếng cao tiêu sưng lên, sau đó đi vào nhà vệ sinh rửa sạch gương mặt khóc lóc lem luốc của mình.

Từ sáu năm trước đã lựa chọn con đường này, cô đã tự nói với mình, tất cả mọi thứ đều phải tự mình gánh chịu, mặc kệ quá trình khổ sở nhiều như thế nào, đều chỉ có thể tự mình chịu đựng.

Cô nhìn mình trong gương, không cần lộ ra vẻ mặt giống như là trời sập xuống.

Cuộc sống đều tự mình phải trải qua!

Cô mở cửa phòng vệ sinh ra, khắp khếnh chuẩn bị đi làm điểm tâm cho mình.

Cô vừa mới đi tới phòng khách, cửa chính đột nhiên có người mở ra, Tiêu Dạ xuất hiện ở trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 12: Làm Sao? Hai Lần (5)

Trên người anh mặc một cái áo sơ mi trắng mới, trên mặt không có vẻ mặt dư thừa nào, vẫn là bộ dạng giống như những lần trở về trước kia, cũng vẫn

không thêm ngó ngang gì tới cô.

Đôi mắt cô nhìn cổ của anh lộ ra bên ngoài.

Ở cổ của anh có hai dấu vết đỏ tươi, cùng một dạng với dấu vết trên lưng trong tin nhắn mà cô nhận được, mập mờ như vậy, lại hung ác như vậy.

Tiêu Dạ cúi gầy ra, lướt qua bên cạnh cô.

“Làm sao?” Đột nhiên Điều Bối Định mở miệng.

Tiêu Dạ nhú nhú chân mày.

“Cùng với Lôi Lôi.” Điều Bối Định nói.

“Ừ, làm.” Tiêu Dạ gạt đầu, rất thẳng thừng, nói trắng ra, không có chút ý định giải thích thêm câu nào.

Tim, trống rỗng một nửa.

Cảm xúc dâng lên không kịp đề phòng giống như vừa rồi.

Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ lên ngực mình, chậm rãi hô hấp.

Tiêu Dạ đã sai bước đi lên trên lầu hai.

Phòng khách to như vậy, nhưng cô lại giống như một đứa trẻ bị thế giới lãng quên, sẽ không được bất cứ người nào thương hại.

Cô không có tâm tình làm điểm tâm.

Cô thừa nhận cô không thật sự kiên cường như tưởng tượng.

Cô lái xe chạy thẳng một đường tới công ty.

Cô không có công việc yêu thích gì, người bạn thân nhất là Hoắc Tiểu Khê thì đã bị chết trong một tai nạn xe cộ, Cổ Nguyên thì lại không phải là phụ nữ, thật sự là có nhiều chuyện không thể tâm sự rõ ràng với cậu ta được, đột nhiên cô cảm thấy mình thật thê thảm..

Muốn tìm người nói chuyện, cũng khó như vậy.

Cô dừng xe ở trước cửa nhà kho của công ty.

Bây giờ vẫn còn sớm, cách giờ đi làm còn nửa tiếng nữa, nhà để xe dường như không có ai.

Cô gục mặt trên tay lái xe, không có chỗ để đi, chỉ có thể như vậy, lặng lẽ chờ một chút.

Lặng lẽ chờ một chút, như vậy là tốt rồi...

Không biết đã trải qua bao lâu, đột nhiên có người gõ lên cửa kiếng xe.

Cô ngước mắt lên, nhìn một người đàn ông đứng bên ngoài xe, cô không dấu vết xóa đi vết nước mắt đã khô, hạ cửa xe xuống, “Ân Ân.”

“Hôm nay đi... Sớm thế.” Ân Ân hơi nở nụ cười nhìn thấy sắc mặt của cô thì khựng lại một chút.

Hình như Điều Bối Định không nhận ra, khoe miệng nở một nụ cười miễn cưỡng, “Ừ, ngủ dậy sớm, nên đi làm sớm một chút.”

Ân Ân gạt đầu.

“Không phải là anh muốn đi công tác ở Tứ Xuyên sao? Sao còn chưa đi.” Điều Bối Định nhìn như rất tùy ý hỏi.

“Chín giờ rưỡi sáng thì bay, về công ty lấy một ít tài liệu sau đó lập tức chuẩn bị đi.” Ân Ân nói, tầm mắt vẫn luôn tập trung vào hốc mắt sưng đỏ của cô, muốn hỏi gì nhưng lại không nói gì nữa.

“À, vậy anh đi thông thả.”

"Điều Bối Định." Đột nhiên giọng điệu của Ân Ân rất chân thành, "Có muốn đi một chuyến tới Quý Xuyên để giải sầu cùng với tôi không?"

Điều Bối Định nhìn anh.

“Ở Tứ Xuyên có rất nhiều chỗ để chơi.”

Điều Bối Định cần mỗi, không nói gì.

“Một tuần thì trở về.” Ân Ân tiếp tục nói.

Một tuần lễ.

Một tuần lễ không phải đụng mặt nhau, cũng hay.

“Còn có thể mua vé máy bay được không?” Điều Bối Định hỏi anh.

“Có lẽ vẫn còn, nếu như bắt buộc đi quá thì tôi sẽ đổi chuyến bay khác cùng với cô.”

“Không làm chậm trễ công việc của anh chứ?”

“Yên tâm đi, sẽ không bị chậm trễ công việc của tôi.” Ân Ân cười nói.

Điều Bối Định gật đầu, “Để tôi gọi điện thoại cho ba tôi, sau đó lập tức đi Tứ Xuyên cùng với anh.”

“Được.”

Điều Bối Định nhanh chóng gọi điện thoại cho ba cô, nói là đi cùng với Ân Ân tới Tứ Xuyên có công việc, thuận tiện học hỏi buôn bán, ba cô vừa nghe thấy lập tức đồng ý, khó có khi thấy Điều Bối Định có lòng cầu tiến như vậy.

Điều Bối Định không thêm mang theo quần áo, liền chạy thẳng ra sân bay mua vé máy bay.

Cô chưa từng điên cuồng như vậy bao giờ, chưa từng để mặc cho bản thân mình nói đi là đi.

Lần đầu tiên, cũng là bởi vì muốn trốn tránh.

Trốn tránh để lừa mình dối người.

.....

Nhà lớn nhà họ Cố.

Tâm tình của Kiều Tịch Hoàn rất tốt dậy khỏi giường, rửa mặt, sau đó xuống dưới lầu.

Tối qua Cố Tử Hàn thiếu chút nữa bị cô làm cho tức chết khiến cho tâm trạng của cô vô cùng thoải mái! Bây giờ nhớ lại vẫn còn cảm thấy cực kỳ vui vẻ!

Hơn nữa vừa rồi mới đụng phải Cố Tử Hàn, rõ ràng hốc mắt có chút tia máu, tối hôm qua nhất định là không ngủ ngon giấc!

Ha ha!

Không nhịn được cười lạnh hai tiếng, đáng đời!

Kiều Tịch Hoàn chậm rãi đi về phía cửa lớn nhà họ Cố.

Vũ Đại đã mở cửa xe và đang chờ ở bên cạnh chiếc xe mới mà Cố Thị trang bị cho.

Kiều Tịch Hoàn ngồi vào trong xe, lên tiếng chào hỏi đơn giản cùng với Vũ Đại, hai người tùy tiện nói chuyện trong thời gian đi tới Cao ốc của Cố Thị.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại lại vang lên vào lúc này.

Kiều Tịch Hoàn nhìn số điện thoại gọi tới, không nhịn được mà nhíu mày, “A lô.”

“Kiều Tịch Hoàn, bây giờ lòng cánh của mày đã cứng cáp rồi, thật sự không thêm bận tâm tới nhà chúng ta chút nào nữa hay sao?”

“Sáng sớm con không muốn gây gổ với ba, ba à, có chuyện gì ba cứ nói, muốn tiền thì con không có.” Sắc mặt của Kiều Tịch Hoàn trầm xuống, giọng nói rất thẳng thừng.

“Tao mất công nuôi lớn mày như vậy, mày lại đối xử với tao như vậy hay sao?!”

“Không nói thì thôi, nói đến nuôi lớn con như vậy, ba à, vậy thì con phải đối xử với ba như vậy rồi.” Kiều Tịch Hoàn cười lạnh.

Nuôi lớn lên?

Năm đó rốt cuộc thì Kiều Tịch Hoàn được nuôi lớn lên như thế nào?!

“Mày có ý gì đây!” Kiều Vu Huy quát lớn lên.

Kiều Tịch Hoàn không nhin được đưa điện thoại ra xa một chút rồi nói, “Rốt cuộc là ba muốn nói điều gì?”

“Tao biết bây giờ mày đang đi làm ở Cổ Thị, nhận chức trợ lý quản lý phòng thị trường. Em gái mày đi du học từ nước ngoài về, ở công ty chúng ta bây giờ cũng không có gì để học hỏi nữa, mày hãy để cho con bé tới Cổ Thị làm, học thêm một chút, để sau này công ty nhà chúng ta sẽ không đến mức suy sụp xuống.” Cuối cùng Kiều Vu Huy vẫn nói ra mục đích của mình.

Nói đi nói lại, dù sao thì không có chuyện cần đến cô thì cũng sẽ không chủ động gọi điện thoại cho cô.

Nhưng mà.

Cô vẫn là Kiều Tịch Hoàn của năm đó sao?!

Để cho cô dạy người phụ nữ nhà người ta tới đón nhận công ty nhà mình, não của cô bị nước sao sao!

Cô ngu sao?!

“Đây cũng là suy nghĩ của ba? Hay là của dì, hay là của Dụ Lạc Vi?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

“Chúng ta đều có suy nghĩ như vậy.” Kiều Vu Huy nói với khí thế hợp tình hợp lý.

Chúng ta?

Đúng là của mấy người, không bao gồm tôi!

Khóe miệng cô khẽ cười một tiếng, “Các người đã có chung suy nghĩ, nếu Dụ Lạc Vi muốn tới Cổ Thị làm, vậy thì để cho nó tự mình tới tìm con đi.”

“Kiều Tịch Hoàn, mày lại muốn làm khó Vi Vi như thế nào?”

“Ba đang cầu xin công việc của con!” Kiều Tịch Hoàn gằn từng câu từng chữ, có chút buồn cười mở miệng lần nữa, “Hơn nữa, lúc nào thì con làm khó làm dễ các người, không phải là các người luôn làm khó con sao?!”

Kiều Vu Huy đột nhiên trầm nặc nửa giây, đè nén tức giận, “Tao sẽ bảo con bé gọi điện cho mày.”, d,0dylq.d.

“Không phải gọi điện thoại, là tự mình tới tìm con. Nếu không, tất cả đều không bàn tới nữa.” Nói xong Kiều Tịch Hoàn chốt cật đứt điện thoại.

Tính khí của cô không được tốt, cũng không muốn lãng phí miệng lưỡi.

Nhưng mà... Dụ Lạc Vi muốn phát triển cũng không phải là không thể, cho dù trước kia đã xảy ra những chuyện gì, thì hiển nhiên vẫn là ‘người một nhà’!

Chẳng qua là muốn phát triển thật tốt trong tay của cô, thì cũng phải xem bản lĩnh của cô ta!

Khóe miệng của cô nở một nụ cười thâm ý, trông mắt thoáng qua một tia nham hiểm!

Đột nhiên điện thoại lại vang lên, cô nhìn số điện thoại gọi tới, “Bối Địch?”

“Kiều Tịch Hoàn.” Đầu bên kia điện thoại là giọng nói không nhẹ không nhạt của Diêu Bối Địch, “Tôi cũng không biết tại sao, nhưng mà chỉ muốn nói cho cô một tiếng, tôi đi Tứ Xuyên rồi, nếu như cô tìm tôi, thì sau một tuần nữa.”

“Cô đi Tứ Xuyên làm cái gì?” Kiều Tịch Hoàn buồn bực.

Người phụ nữ này nhiều năm như vậy rồi nhưng mà chắc là chưa ra khỏi Thượng Hải đâu!

Lại còn là một tuần lễ?!

“Đi giải sầu.”

“Cô và Tiêu Dạ xảy ra chuyện gì?” Kiều Tịch Hoàn nói trúng tim đen.

Bên kia trầm nặc một hồi, “Ừ, cho nên mới đi ra ngoài giải sầu, trở lại hãy nói tiếp, bây giờ tôi không muốn nói tới những thứ này.”, d,0dylq.d.

“Ừ, vậy cô hãy chú ý an toàn.”

“Tôi biết rồi bái bai.”

"Bái bai."

Kiều Tịch Hoàn nhìn điện thoại đo động, cái tên Tiêu Dạ này, lần này nhất định đã làm tổn thương Điều Bối Định.

Nếu không người phụ nữ biết nhẫn nhịn và chịu đựng như vậy sao lại có thể làm ra được những hành động khác thường như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 13: Phong Cách Của Khỉ Con (Một)

Kiều Tịch Hoàn ngồi xe hơi của Vũ Đại lái tới cao ốc Cổ thị.

"Bọn họ có phòng làm việc đặc biệt, dừng xe xong đi nghỉ ngơi một chút, nhớ đừng đi lại quá gần với tài xế khác, xã giao một chút là được rồi." Lúc xuống xe, Kiều Tịch Hoàn dặn dò.

Vũ Đại gật đầu, "Ừ."

"Tôi dùng xe sẽ gọi điện thoại cho cô."

"Được."

Kiều Tịch Hoàn đi vào cao ốc Cổ thị, trực tiếp đi về phía phòng làm việc của mình.

Trước thời gian, Milk rót một chén cà phê cho cô, cô ngồi ở phía trên ghế làm việc, nhìn tài liệu và nội dung cần phải xử lý hôm nay.

Cửa phòng đột nhiên bị người gõ mở ra, Milk mặc một bộ đồ chuyên nghiệp màu đen, ôm trên tay một cặp tài liệu màu xanh dương, vô cùng cung kính nói, "Quản lý Kiều, buổi sáng 10 giờ có một hội nghị công ty, do tổng giám đốc chủ trì, chủ tịch sẽ tham gia, đây là tài liệu hội nghị buổi sáng, ngài xem trước."

Kiều Tịch Hoàn ý bảo Milk đặt cặp tài liệu ở trên bàn làm việc của cô, "Lúc họp nhắc nhở tôi một chút."

"Vâng"

Milk gật đầu, rời đi.

Trước kia làm quan hệ xã hội, nhanh như vậy đã thích ứng công việc thư ký, Kiều Tịch Hoàn mím môi nở nụ cười, cô rất ít nhìn lầm người.

Dĩ nhiên, ngoại trừ Tề Lăng Phong.

Mỗi lần, tâm tình cô vốn coi như vui vẻ vừa nghĩ đến người này sẽ hết sức khó chịu.

Cô điều chỉnh cảm xúc, cầm lên tài liệu Milk đặt ở trên bàn làm việc —— "Liên quan tới văn kiện trừ hoạch tham gia vào cửa hàng tổng hợp siêu cấp Áo Phi Phi".

Cửa hàng tổng hợp siêu cấp Áo Phi dự tính cuối năm nay sẽ thành lập doanh nghiệp, cô cũng từng lưu ý cửa hàng tổng hợp cỡ lớn mà nước ngoài đưa vào này này, sau lại cảm thấy cạnh tranh kịch liệt, sau khi chém giết lợi nhuận có thể còn dư lại cũng không khả quan, ngược lại sẽ lãng phí thời gian trì hoãn hạng mục khác, dứt khoát cũng không suy nghĩ thêm.

Cô lật xem đề án trừ hoạch bên trong, Cổ thị là chuẩn bị khai phá siêu thị cửa hàng tổng hợp Áo Phi, Thượng Hải đâu đâu cũng có siêu thị, cạnh tranh kịch liệt, hàng hoá bên trong gần như giá cả đều đã giảm không có biện pháp tranh thủ mức độ lợi nhuận, rất nhiều công ty cũng đã rút lui miếng bánh này, cho đến bây giờ, Cổ thị muốn nhảy vào vùng nước đục này? Cô thật sự không hiểu, người lãnh đạo của Cổ thị là suy tính thế nào? Vén vén chỉ là muốn "Làm" ra một hạng mục, làm cho ai xem?!

Cô lắc đầu, không chút để ý xem xong phương án mà cô cảm thấy không đáng giá một đồng kia.

Không bao lâu, Milk nhắc nhở cô đi họp.

Cô tiện tay cầm phương án ở trên tay, ôm bản super của mình đến phòng họp.

Phòng họp Cổ thị vẫn tương đối đồ sộ hơn, mặc dù trang hoàng bên trong khá là phức tạp, nhưng một số sản phẩm công nghệ cao cũng có không ít, đến cả bộ đồ trà dùng trong phòng họp cũng là giá trị xa xỉ.

Kiều Tịch Hoàn là trợ lý của quản lý phòng thị trường, xếp ở cuối cùng bên phải vị trí góc khuất nhất, chủ tịch khẳng định ngồi ở chính giữa, tổng giám

đốc ngồi ở bên cạnh ông, quản lý phòng thị trường, quản lý bộ phận chăm sóc khách hàng với quản lý phòng kế hoạch kinh doanh (marketing) của tập đoàn và trợ lý của bọn họ căn cứ chức vị chia ra ngồi xung quanh ở trong phòng họp, chủ trì hội nghị Cố Tử Hàn cũng bắt đầu giảng giải đề án trừ hoạch đầu vào đây.

"Tập đoàn Áo Phi ở nước Anh là một công ty quốc dân, lần này tiến quân Thượng Hải định vị ở đám người cấp trung kém, trong cửa hàng tổng hợp sẽ tiến cử càng nhiều nhãn hiệu thương mại nước ngoài có sức mạnh cạnh tranh, lấy chi phí đồ uống hiện tại của Thượng Hải thì không thể khinh thường sức cạnh tranh của cửa hàng tổng hợp siêu cấp Áo Phi. Trước mắt chúng ta biết rõ công ty bản địa Thượng Hải bao gồm loại hoàng kim, loại trang phục cao cấp, trang@ddldqđ@bubble editor các loại mỹ phẩm cũng đã bắt đầu thảo luận gia nhập vào Áo Phi, mà Cố thị chúng ta không tham dự kinh doanh tiêu thụ hàng hiệu khác, tiến hành đột phá đối với cả siêu thị này. Thông qua hiểu rõ giai đoạn trước, siêu thị ngoại trừ chúng ta đang thảo luận với tập đoàn Áo Phi ra còn có hai nhà khác bao gồm siêu thị Nguyệt Nguyệt Nhạc bản địa tương đối nổi tiếng với tập đoàn chuỗi siêu thị cả nước Mỹ Tâm, sức cạnh tranh của hai công ty này đều vô cùng lớn. Cho nên, vì có thể thuận lợi nắm chắc siêu thị Áo Phi, hội nghị lần này sẽ tiến hành thảo luận chi tiết đề án trừ hoạch vào cửa hàng tổng hợp siêu cấp Áo Phi." Cố Tử Hàn trình bày xong bối cảnh.

Phòng họp rất yên tĩnh, tất cả mọi người duy trì trầm mặc.

Kiều Tích Hoàn nhìn từng người từng người trưởng bộ phận, trong lòng đột nhiên có chút buồn cười.

Nói đến phần mấu chốt, quản lý những ngành này lại đều im lặng không nói.

Về mặt Cố Tử Hàn sa sầm xuống, quay đầu lại nói với Tần Văn Chính, "Quản lý Tần, anh là quản lý phòng thị trường, anh đối với cái phương án này thấy thế nào?"

Nhất định là trưởng bộ phận, cũng làm nhiều năm như vậy, ở loại trường hợp này vẫn là lâm nguy không loạn, anh ta hướng về phía Cố Tử Hàn, cung kính nói, "Cố tổng, từ góc độ bộ phận thị trường của chúng ta mà nói, giai đoạn hiện nay siêu thị quả thật tương đối sôi động, càng ngày càng nhiều đám người thích thậm chí là có thói quen mua đồ ở siêu thị, hoàn toàn thủ tiêu chợ bán thức ăn truyền thống, cửa hàng đồ dùng hàng ngày mô hình nhỏ, càng ngày càng lệ thuộc vào siêu thị, cho nên trong mắt của tôi, độ khả thi của phương án này vẫn là rất cao."

Trả lời vô cùng chính thức, rất dễ nhận thấy, Cố Tử Hàn cũng không muốn lấy được đáp án như vậy. Anh nhíu mày chặt, "Cố độ khả thi hay không, đây là chuyện giai đoạn trước đã xác định, không cần quản lý Tần lặp lại lần nữa. Tôi muốn hỏi chính là, anh có đề nghị tốt khác đối với phương án này hay không?"

Bị Cố Tử Hàn nói ra như vậy, Tần Văn Chính lộ ra vẻ mặt có chút xấu hổ, anh trầm mặc một lúc lâu, nói, "Tạm thời không có đề nghị đặc biệt tốt....."

"Cố tổng" Kiều Tích Hoàn đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời Tần Văn Chính nói.

Cố Tử Hàn quay đầu nhìn cô.

Bên trong phòng họp, tất cả mọi người nhìn chằm chằm vào cô.

Rõ ràng là lúc đầu sóng ngọn gió, người phụ nữ này vẫn không biết điều, tự mình xông lên phía ngọn sóng như thế?!

"Cố tổng, khi nhận được phương án này, quản lý Tần đã bí mật bày ra cho chúng tôi biết, chúng tôi cũng thảo luận một số đề nghị, nhưng bởi vì thời gian cấp bách không hoàn thiện lắm, nếu như Cố tổng không ngại, tôi có thể nói ra trước, cũng muốn đề cho tất cả mọi người góp ý một chút." Giọng Kiều Tích Hoàn không nhanh không chậm, nhìn qua vô cùng bình tĩnh.

Cố Tử Hàn nhíu chặt mày.

Cố Diệu trực tiếp nói, "Vốn chính là một hội nghị thảo luận, hình thức không cần quá mức cứng nhắc, cô có thể có thể nghĩ được cái gì cô cứ nói ngay, không tốt vứt bỏ, tốt thì giữ lại."

"Dạ, chủ tịch" Kiều Tích Hoàn gật đầu, nói, "Tôi mới đến Cố thị, mặc dù trước đó phối hợp Cố tổng đàm phán xong đề án khai phá sân đánh Golf và khách sạn của tập đoàn James (Chiêm Mỗ Tư), nhưng đối với Cố thị và một toà cửa hàng tổng hợp này đúng là vẫn còn không bằng các vị đang ngồi có kinh nghiệm hơn, suy xét chuyện này cũng sẽ không chín chắn như vậy, cho nên nói ra không phù hợp lắm suy luận địa phương, mong rằng chủ tịch, tổng giám đốc và các trưởng bộ phận khác không nên chê cười."

"Cứ nói đừng ngại." Cố Diệu Kỳ uống một ly trà, có vẻ không sao cả.

Kiều Tích Hoàn đứng lên, tự nhiên cầm lấy hộp điều khiển TV LCD từ chỗ nhân viên trợ lý hội nghị, ngừng hình ảnh ở một phần cô cần nói, "Đây là chi tiết rõ ràng hàng hoá vật dụng chúng ta gia nhập Tập đoàn Áo Phi, giá của chúng ta nhập hàng, giá tiêu thụ cộng thêm lượng tiêu thụ cuối cùng hạch toán giá trị lợi nhuận kém và chúng ta thảo luận một chút phí tổn nhân công, chi phí quan hệ xã hội với tiền thuê gia nhập vào sau đó, nhân viên quản lý vân vân tất cả chi phí gộp lại mà hạng mục này cần thanh toán, thật ra thì lợi nhuận cũng không khá quan."

Kiều Tích Hoàn mở miệng nói đoạn lời thứ nhất, đã biến tướng phủ nhận tính khả thi của hạng mục này.

Sắc mặt Cố Tử Hàn lạnh xuống.

Những người khác cũng không nhận được nhìn Kiều Tích Hoàn, trên mặt có chút lo lắng, lại hình như là có chút hả hê.

Thương trường vốn chính là một địa phương vô cùng phức tạp!

Mọi người đều biết, hạng mục này là Cổ Từ Hàn nói ra, ước nguyện ban đầu của Cổ Từ Hàn là đột phá đổi mới, Cổ thị vẫn luôn gắng sức khai phá ở ngành bất động sản, vẫn không thể có đột phá ở trên sản nghiệp khác, nhưng bây giờ bất động sản toàn quốc cũng nằm ở giai đoạn suy thoái, công ty có thể kiếm tiền càng ngày càng ít, rất nhiều công ty bởi vì quá chuyên chú với một hạng mục, dẫn đến vừa xuất hiện nguy cơ sản nghiệp liền ở vào trạng thái sập tiệm, sợ đi nói ra từ sản nghiệp đất đai xung quanh bắt đầu phát triển, liền khóa chặt kinh doanh tiêu dùng siêu thị (marketing).

Kiều Tịch Hoàn hình như cũng cảm thấy ánh mắt quanh mình, cô không có vẻ mặt gì đặc biệt, đang muốn mở miệng nói tiếp thì Cổ Từ Hàn trực tiếp hỏi ngay: "Ý của cô là hạng mục này không có chút giá trị?"

"Dĩ nhiên không phải, Cổ tổng." Kiều Tịch Hoàn lắc đầu, "Cổ thị chúng ta hiện đang phát triển sản nghiệp quả thật chỉ một loại quả mức, cũng không có lợi đối với thị trường cạnh tranh sau này, trang@#d##q#d@bubble có thể từ sản nghiệp xung quanh phát sinh với bản thân chính là một lần đổi mới lớn của công ty, cá nhân tôi vô cùng ủng hộ, tôi chỉ cảm thấy, chỉ cần phát triển từ một toà siêu thị này, hơi quá mức cực đoan, hơn nữa hiệu quả không rõ ràng."

"Vậy cô có ý kiến hay gì?" Giọng Cổ Từ Hàn rõ ràng mang theo châm chọc.

Những người khác vì Kiều Tịch Hoàn xoa mồ hôi lạnh một cái.

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, nói, "Tập đoàn Áo Phi gia nhập vào thị trường Trung Quốc, đây là lần đầu tiên nó đi vào, trước kia chưa bao giờ đặt chân. Mặc dù Áo Phi ở nước Anh là công ty lớn, nổi tiếng, nhưng ở Trung Quốc mà nói, chắc chắn đây là một tập đoàn xa lạ, hỏi tới khách hàng, có lẽ ở trong ấn tượng của bọn họ có thể là một công ty lớn ở nước ngoài, cụ thể tốt đẹp to lớn đến mức nào, bản thân khách hàng cũng không rõ ràng lắm. Cho nên, chúng ta có thể bắt lấy một điểm này làm biện pháp."

Phòng họp, mọi người đều không biết rõ Kiều Tịch Hoàn muốn biểu đạt cái gì, bao gồm Cổ Diệu Kỳ và Cổ Từ Hàn.

Mọi người chỉ là nhìn cô, trầm mặc không lời, lại không hiểu sao bị cô gọi lên hứng thú.

"Siêu thị, Thượng Hải rất nhiều, cũng không thiếu hụt từ nước ngoài giới thiệu mà đến, sức cạnh tranh rất lớn, rất nhiều cửa hàng tổng hợp khác đã vô cùng hoàn thiện, cho nên Áo Phi gia nhập vào Trung Quốc mình sẽ có tính khiêu chiến! Mà chúng ta thì có thể thừa cơ hội này, thảo luận nhận thầu bán lẻ cả toà nhà to lớn với Áo Phi, mà không vền vẹn chỉ là một ít siêu thị tầng dưới chót kia."

"Nói thế nào?" Cổ Diệu Kỳ bèn vội vàng hỏi, trong ánh mắt thoáng qua một tia ánh sáng.

Hình như mỗi lần Kiều Tịch Hoàn đều sẽ mang đến ngạc nhiên vui mừng cho ông.

"Áo Phi thương hạ xây dựng căn tiêu tốn món tiền khổng lồ, trước khi xây dựng, Áo Phi nhất định sẽ kêu gọi đầu thầu thông qua phương thức góp vốn, quảng cáo cho thuê với bên ngoài. Chúng ta có thể thừa dịp công ty khác bắt tay vào làm trước, thảo luận với Áo Phi nhận thầu tầng trệt trong cửa hàng tổng hợp trước. Dĩ nhiên, nếu như giá tiền nhận thầu quá đắt, khi chúng ta không thể bảo đảm thì Áo Phi Thương Hạ sẽ nóng nảy trước, chúng ta cũng không cần phải mạo hiểm như vậy, cho nên lúc này, chúng ta có thể thông qua siêu thị để bàn điều kiện."

"Tôi từng nghĩ, thay vì quan tâm chút lợi nhuận này của siêu thị, còn không bằng giảm lợi nhuận siêu thị đến tiêu tốn thấp nhất, lấy phương thức hạ giá lỗ vốn hấp dẫn độ hot của thị trường, tôi nghĩ trước mắt Thượng Hải còn chưa có siêu thị nào dám bán phá giá lỗ vốn, Cổ thị chúng ta hãy làm người mở đường khai thác đổi mới! Mới vừa rồi, Cổ tổng nói Áo Phi định vị đẳng cấp đám người trung thấp, cho nên dựa theo phương thức mua sắm của tầng khách hàng càng thấp càng thích hàng so với ba nhà kia, như vậy để hấp dẫn mọi người sẽ hoàn toàn không thành vấn đề."

Kiều Tịch Hoàn dừng lại một chút, lại nói, "Nếu Cổ thị chúng ta cũng đã hy sinh đến trình độ này, tôi nghĩ Áo Phi không thể nào không ưu tiên cân nhắc Cổ thị, như vậy không chỉ có nhận thầu cửa hàng bán lẻ, siêu thị cũng có thể thuận lợi nắm bắt! Một công đôi việc! Hơn nữa tôi dám khẳng định, họ tuyệt đối sẽ bởi vì thành ý của chúng ta ưu đãi thấp hơn cứ vào giá của thị trường giao cho Cổ thị để làm! Mà chút lợi nhuận của Cổ thị chúng ta lại là thông qua hạ thấp lợi nhuận siêu thị kéo tiêu thụ hàng hoá khác, tăng lên chi phí của hàng bán lẻ cho thuê! Nói hơi thẳng thừng, nhiều người đi dạo cửa hàng tổng hợp, tỷ suất hàng hoá vào dĩ nhiên là càng ngày càng hút hàng, có lẽ còn có thể kéo một loạt sản phẩm xung quanh! Tôi không dự đoán được phát triển của giai đoạn sau, nhưng theo loại phương thức này, tôi làm một đánh giá bước đầu, ít nhất lợi nhuận tăng gấp ba so với một mình tiến quân siêu thị!"

Kiều Tịch Hoàn nói xong, toàn trường kinh hãi!

Một phương án hoàn thiện như vậy, ở trong vài ba lời của cô, trình bày đến vô cùng tinh tế.

Tất cả mọi người không khỏi nhìn bằng con mắt khác.

Lần trước nghe nói Kiều Tịch Hoàn bắt được một hạng mục lớn như vậy đều cho là số may mắn, hoặc là Cổ Từ Hàn đang âm thầm giúp một tay, lần này nhìn tận mắt, chính tai nghe được phương án của cô như vậy, quả thật làm cho người ta bội phục sát đất.

Không nói phương án này có thành công bao nhiêu, nhưng tuyệt đối là một sáng kiến mang tính lịch sử!

Kiều Tịch Hoàn còn trẻ tuổi, tại sao có thể làm đến mức độ như thế?! Không khỏi làm người ta thần phục!

Toàn trường, yên lặng như tờ.

Không biết là bởi vì phương án quá mức đặc sắc khiến người ta kinh ngạc nói không ra một chữ, hay là từng người từng người có chút thậm chí già gấp đôi Kiều Tịch Hoàn, vô số người thời hạn công tác cao không còn mặt mũi nào. Tóm lại, phòng họp có ít nhất nửa phút là yên tĩnh.

Yên tĩnh đến giống như mọi người hơi thở dốc lớn một chút đều có thể nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 14: Phong Cách Của Khỉ Con (2)

Trong trọn cả quá trình, Kiều Tịch Hoàn vẫn có vẻ rất bình tĩnh, khoe miệng cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói về phía Cố Tử Hàn, “Cố tổng, ngài cảm thấy thế nào?”

Về mặt Cố Tử Hàn biến hóa, anh nhìn Kiều Tịch Hoàn, khoảnh khắc kia không nói gì.

Kiều Tịch Hoàn cũng không để ý.

Trong lòng cô rất rõ ràng, loại người không chịu thua kém như Cố Tử Hàn này, bị người chiến thắng trấn trụ như vậy, dĩ nhiên là không thoải mái!

Không thoải mái lại có thể thế nào?

Đối với Kiều Tịch Hoàn cô mà nói, Cố Tử Hàn coi là cái gì chứ?!

Từ khi lựa chọn đến Cố thị phát triển cô đã rõ ràng sự mạnh mẽ của cô cuối cùng sẽ gây thù địch, mà kẻ địch lớn nhất trừ Cố Tử Hàn còn có thể là ai?!

Sớm một chút muộn một chút, cần gì che che giấu giấu, chẳng bằng cứ kéo nỏ tung như vậy!

Khoe miệng cô nở nụ cười, không quan tâm Cố Tử Hàn dù cho cảm xúc biến hóa gì đó, mở miệng lần nữa, “Cố tổng?”

“Chủ tịch, ngài thấy thế nào?” Cố Tử Hàn quay đầu, ném chuyện tới Cố Diệu Kỳ kia.

Cố Tử Hàn đúng là rất biết tìm lối thoát cho mình.

Trước mặt nhiều người như vậy, tự mình cho cái cọc mình hạ xuống, vẫn là làm ra vẻ chút.

Ánh mắt Cố Diệu Kỳ lập lòe, trong đáy mắt nổi lên tán thành và khen ngợi rõ ràng, ông gật đầu, “Rất tốt, Cố thị đã rất lâu không có phương pháp đổi mới như vậy rồi, mặc dù phương án mạo hiểm chút, nhưng không thể nghi ngờ là phương pháp tốt nhất bảo đảm lợi nhuận tăng cường sức cạnh tranh, quả nhiên người trẻ tuổi nhân tài xuất hiện lớp lớp, xem ra là tôi già rồi.”

Nói xong, Cố Diệu Kỳ vẫn còn cười cười rất khoa trương.

Những người khác cũng rất thức thời phụ họa.

“Cám ơn chủ tịch khen ngợi. Tôi cũng chỉ là dựa theo ý nghĩ của tôi nói ra, rất nhiều chỗ không thỏa đáng, không hoàn thiện, mong rằng không nên chê cười.” Kiều Tịch Hoàn khiêm tốn nói.

“Không thỏa đáng, không hoàn thiện, những thứ này đều là chi tiết nhỏ có thể từ từ sửa đổi, ít nhất idea là ưu tú xưa nay chưa từng có!” Cố Diệu Kỳ không che giấu chút nào tán thành của mình đối với phương án này, “Hiện tại tôi quyết định, hạng mục này sẽ do Kiều Tịch Hoàn toàn quyền tiếp nhận. Tử Hàn, con cung cấp duy trì hạng mục, mà những ngành khác thì không cần bất kỳ lý do gì hoàn toàn phối hợp thị trường đạt thành hạng mục này.”

“Vâng” Cố Tử Hàn gật đầu, đôi mắt liếc nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn làm như không nhìn thấy, khoe miệng vẫn cười đến rất vui vẻ.

Quản lý những ngành khác cũng đều đồng ý, làm tốt tuyệt đối phối hợp, ủng hộ công việc!

Hội nghị kết thúc.

Kiều Tịch Hoàn vô cùng nở mày nở mặt.

Tần Văn Chính vỗ vỗ bả vai Kiều Tịch Hoàn, ý vị sâu xa nói, “Làm rất tốt, có nhu cầu gì cứ việc nói.”

“Cám ơn quản lý Tần, tôi nhất định sẽ hoàn thành hạng mục này.”

“Ừ.”

Tâm tình Kiều Tịch Hoàn rất tốt, tự mình trở lại phòng làm việc.

Trước ở Hoàn Vũ, cô từng nghĩ đến loại phương án này, bằng không hiện tại cũng sẽ không nắm chắc như vậy mà nói ra, có điều sau khi đánh giá lợi nhuận và được mất thì vẫn quyết định từ bỏ, mà Cố thị thì điểm này cũng không nghĩ tới đã muốn tiến quân siêu thị, không trách được nhiều năm như vậy, Quý tộc Hào Môn có địa vị lịch sử lâu đời ở Thượng Hải cũng đã phát triển đến trình độ này.

Cô uống một hóp cà phê, đứng dậy từ trên ghế làm việc, theo phương án này muốn bàn xuống khoản nghiệp vụ này cũng không khó, khó khăn chính là có lẽ sẽ có người gian lận trong bóng tối, bây giờ cô nổi trội ở Cố thị, rất dễ dàng sẽ bị người ta hung hăng đè xuống!

Cô đuổi người, bình đến tướng đỡ nước đến đất chặn, cô tỏ vẻ rất bình tĩnh.

Lăn lộn ở trên thương trường, không một đường chém loạn ma như vậy, cũng không tính là thành công gì!

Ngay lúc này.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô nhìn điện thoại gọi tới, nhú lông mày, tiếp nhận, “Alô.”

“Tôi nghe cha nói, tôi đến Cố thị làm, cần tự mình đến tìm cô?” Tiếng của Dụ Lạc Vi, không có mấy may giọng thanh cầu người khác, ngược lại là vênh vào tự đắc.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười lạnh, “Tôi đã nói như vậy.”

“Vậy cô đang ở đâu, hiện tại tôi sẽ tới tìm cô.” Giọng nghe vào vẫn còn rất không thoải mái!

“Giờ này, tôi đương nhiên là đang làm việc.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Nửa giờ sau tôi đến, cô ở phòng làm việc chờ tôi.” Giọng điệu rõ ràng rất hung hăng!

Ánh mắt Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng, không trả lời được, cũng không trả lời không được, cô bèn trực tiếp cúp điện thoại.

Đối với Dụ Lạc Vi, cô thật sự là không có hăng hái gì lắm.

Mím mím môi, cầm điện thoại lên, gọi.

Bên kia vang lên một lúc lâu, tiếp nhận, “Alô.”

Một giọng nói phái nam lạnh lùng, hình như còn mang theo buồn ngủ.

“Anh đang ngủ?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

“Có chuyện cứ nói!” Tiêu Dạ không có giọng điệu gì tốt.

“Anh biết Điều Bối Định đi Tứ Xuyên rồi không?” Về mặt Kiều Tịch Hoàn vô cùng không tốt.

Bên kia trầm mặc một lúc.

“Quả nhiên không biết.” Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng nói xong, nói sang chuyện khác, “Anh đang ở đâu? Tôi tìm anh có chuyện.”

“Chuyện gì?” “Mặt đối mặt nói.” Kiều Tịch Hoàn từng chữ từng câu, “Chuyện lần trước, anh đã nói anh nợ tôi một cái nhân tình, mà hiện tại, tôi cần anh trả tôi nhân tình.”

“Cô đến đình Hạo Hân chờ đợi tôi.” Tiêu Dạ nói xong, bèn cúp luôn điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn nhìn chữ “Trò chuyện kết thúc”, mày nhú chặt lại.

Một ngày nào đó, người đàn ông này sẽ vô cùng hối hận!

Cô lại gọi điện thoại cho Vũ Đại lần nữa, bảo cô ấy lái xe đợi cô ở dưới lầu, sau khi xong, ra khỏi phòng làm việc.

Bàn làm việc của Milk ngay ở phía ngoài của cô, thấy bộ dạng cô muốn đi ra ngoài, bèn vội vàng đứng lên, “Quản lý Kiều muốn đi đâu sao?”

“Cô không cần đi theo.”

“A, vâng” Milk gật đầu.

“Đợi lát nữa nếu có người tìm tôi, thì nói tôi có chuyện ra ngoài rồi, để cho cô ta chờ.”

“Được.”

Kiều Tịch Hoàn đi vào thang máy.

Dạ Lạc Vi, cô cứ từ từ chờ đi.

Cô đi ra cao ốc Cổ thị, ngồi vào trong xe nhỏ.

“Đi đâu?” Vũ Đại hỏi cô.

“Đỉnh Hạo Hãn.”

Vũ Đại lái xe trực tiếp đi tới phía mục đích.

Dọc theo đường đi hai người cũng coi như yên tĩnh, Vũ Đại không phải người thích lẩm nhẩm, Kiều Tịch Hoàn cũng cảm thấy không có lời nào để có thể tán gẫu, dù sao chuyện mà cô cảm thấy hứng thú thì một chữ Vũ Đại cũng sẽ không tiết lộ!

Tới đỉnh Hạo Hãn, Kiều Tịch Hoàn trực tiếp được người sắp xếp vào phòng bao ngụy dụng của Tiêu Dạ.

Kiều Tịch Hoàn đợi một lúc lâu ở trong phòng bao, Tiêu Dạ mới xuất hiện, lúc thấy cô, không có vẻ mặt gì đặc biệt, ngồi ở đối diện với cô, trực tiếp nói, “Có lời cứ nói.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn bộ dáng Tiêu Dạ, không có biến hóa gì đặc biệt với bình thường, chỉ là nơi cổ.....

Đôi mắt cô hơi ngừng lại, đi thẳng vào vấn đề nói, “Giúp tôi điều tra một người.”

Lông mày Tiêu Dạ nhíu lại.

“Ngô Kiệt. Tôi có tin tức cơ bản của anh ta.” Kiều Tịch Hoàn đưa tấm hình phía trên di động đưa cho anh ta xem, “Đây là thông tin bằng lái của anh, tôi muốn anh giúp tôi điều tra một chút toàn bộ bối cảnh và lai lịch cá nhân, cùng với, bây giờ anh đi theo người nào làm việc? Tôi yêu cầu người nào ở phía sau màn.....”

“Cô điều tra anh ta làm cái gì?” Tiêu Dạ không chút để ý hỏi.

“Thù không đợi trời chung.” Kiều Tịch Hoàn từng chữ từng câu.

Khóe miệng Tiêu Dạ nhếch một chút, hình như là hơi buồn cười, có chút buồn cười đối với vẻ mặt nghiêm túc của Kiều Tịch Hoàn mà thôi, “Được, chậm nhất là ba ngày cho cô kết quả.”

“Cảm ơn.”

Tiêu Dạ gật đầu, “Còn có chuyện?”

Lệnh đuổi khách rõ ràng.

Kiều Tịch Hoàn trầm mặc một lát, nói, “Có đôi lời tôi cảm thấy là tôi vẫn nên nói với anh, tôi nghĩ phụ nữ toàn thế giới này, không có ai sẽ yêu anh hơn Diêu Bối Định nữa.”

“Sau đó thì sao?” Tiêu Dạ nhấp môi rượu, hỏi cô.

“Anh sẽ hối hận.”

“Buồn cười.” Tiêu Dạ châm chọc nở nụ cười.

Hối hận!

Trong từ điển của cuộc đời anh cũng chưa có hai chữ như vậy!

Kiều Tịch Hoàn nhìn về mặt của anh, sắc mặt trở nên rất khó coi, “Nếu khinh thường chú ý đối với Diêu Bối Định như vậy, tại sao không ly hôn?”

Đôi mắt kiên nghị của Tiêu Dạ rõ ràng có chút lóe lên một giây, che giấu rất tốt, thoáng qua rồi biến mất, “Tại sao phải ly hôn? Tôi cảm thấy như vậy rất tốt.”

“Không phải anh cảm thấy trì hoãn anh và Lôi Lôi phát triển sao?”

“Kiều Tịch Hoàn, chuyện cô biết có phải hơi nhiều hay không?” Về mặt Tiêu Dạ lạnh lẽo.

“Anh quan tâm không phải là tôi biết nhiều chuyện hay không, mà là tôi đâm trúng nội tâm của anh. Tiêu Dạ, làm bạn bè của Điều Bối Định, tôi vốn cũng không hi vọng anh và Điều Bối Định ở chung một chỗ, bởi vì anh hoàn toàn không xứng với cô ấy, cho nên tôi tuyệt đối không có tí xú ý nghĩ muốn anh và Điều Bối Định sinh hoạt tốt đẹp, anh không cần phải cảm thấy phản cảm. Tôi chính là đến nhắc nhở anh, bây giờ anh và Điều Bối Định dây dưa như vậy, trì hoãn anh và người phụ nữ anh thích nhất, anh không phải cảm thấy đáng tiếc sao?!”

Kiều Tịch Hoàn nói từng chữ từng câu.

Đúng, cô đang khuyên Tiêu Dạ ly hôn với Điều Bối Định.

Muốn từ trong miệng Điều Bối Định nói ra hai chữ ly hôn này tuyệt đối là nằm mơ giữa ban ngày.

Dù đã xảy ra “Loại chuyện như vậy”, Điều Bối Định cũng sẽ chỉ trốn tránh, một mình trốn tránh đến chỗ không người chữa khỏi vết thương lại trở về!

Cho nên, cô nói những thứ này với Tiêu Dạ.

Hơn nữa.

Có muốn ly hôn hay không? Có muốn phát triển với Lôi Lôi hay không? Cô chính là nói thẳng thừng như vậy, tự Tiêu Dạ cân nhắc!

“Tôi đã nói nhiều như vậy, hẹn gặp lại.” Kiều Tịch Hoàn ném một câu nói tiếp theo, đứng dậy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 15: Phong Cách Của Khỉ Con (3)

Editor: trang bubble ^^

Trên hành lang thật dài, chạm mặt một người phụ nữ đi tới.

Lôi Lôi.

Kiệt tác trên người Tiêu Dạ chính là người phụ nữ này để lại đây.

Khỏe miệng cô nhếch lên, nhìn thất lưng nhỏ mát mẻ trên người cô ta, váy cực ngắn với một đôi giày cao gót, dáng người thon dài mà khuê gợi, chắc là rất nhiều người đàn ông đều cảm thấy yêu thích thôi.

Cho nên Tiêu Dạ cũng say đắm với cái này.

Thật là, ghê tởm.

Cô nâng lên bước chân, nhìn qua không chút để ý xen qua với Lôi Lôi.

Ở một giây hai người quay lưng lại nhau kia, chân Kiều Tịch Hoàn rất tự nhiên móc về phía bên cạnh, một chân Lôi Lôi nâng lên, vừa không chú ý, cộng thêm gót giày siêu cao cực kỳ mảnh, trọng tâm không vững, chợt thoáng cái đã nhào tới phía trước mặt, té chổng cả vó, váy cực ngắn lập tức liên lật lên theo thân thể, lộ ra quần lót nhỏ gọi cảm màu đen bên trong.

Kiều Tịch Hoàn cổ làm ra vẻ kinh ngạc, vội vàng ngồi xổm người xuống, "Tiểu thư, cô không có chuyện gì chứ?"

Ngoài miệng nói như vậy, tay còn tốt bụng muốn đỡ cô ta dậy.

Lôi Lôi bị ngã vô cùng chật vật, kéo tay Kiều Tịch Hoàn muốn đứng dậy, lòng bàn tay của Kiều Tịch Hoàn trượt đi, Lôi Lôi đột nhiên lại té xuống.

"A, thật xin lỗi, ngại quá....." Kiều Tịch Hoàn nói xin lỗi. Tay kéo váy của cô ta, tăng sức, "Roẹt" một tiếng, váy cực ngắn rách, quần lót bên trong hoàn toàn lộ ra ánh sáng trong không khí.

"Tiểu thư, váy của cô rách rồi!" Biểu hiện của Kiều Tịch Hoàn vô cùng kinh ngạc, còn có chút luống cuống, giọng nói lại lớn đến nỗi chỗ xa thật xa cũng có thể nghe được.

Giờ phút này trên hành lang vốn không có ai, bị Kiều Tịch Hoàn hô lên một tiếng như vậy, nhân viên bán hàng đang bận rộn tùm nập năm tùm ba đi tới, ngay cả khách ăn cơm khác cũng đều đi ra từ trong phòng chung, nhìn một màn khiến người ta phun máu mũi này.

"A, a, a....." Lôi Lôi cũng không kịp nhớ mình bị ngã nỏ đom đóm rồi, cảm nhận được người chung quanh đều đang nhìn bộ dáng nhếch nhác vào giờ phút này của cô ta. Theo bản năng, cô ta muốn che kín quần lót của mình nhưng không biết làm sao vãi vốc quá ít, cô ta ngồi bẹp xuống đất, không biết làm sao, cả người đã sụp đổ đến trình độ không biết phát tiết như thế nào.

"Tại sao các người nhìn chằm chằm quần lót của cô ấy, thật không biết xấu hổ!" Kiều Tịch Hoàn đứng lên, thoạt nhìn tức giận bất bình về phía người chung quanh.

Kiều Tịch Hoàn vừa đứng lên, Lôi Lôi càng thêm hoàn toàn bị lộ ra ánh sáng.

Hon nữa bởi vì lời Kiều Tịch Hoàn thẳng thắn như vậy, khiến giờ phút này Lôi Lôi hận không thể độn thổ xuống lỗ!

"Có gì để nhìn, mộng lại không vĩnh lắm." Một khách nam khinh thường nói.

"Đúng vậy, mộng cũng không trắng. Hon nữa mặc ít vải như thế, chính là hận không thể bị người nhìn đấy!" Một khách nam khác nói, hai người thuận tiện nở nụ cười rất không có ý tốt.

Kiều Tịch Hoàn nhìn sắc mặt của Lôi Lôi đã trở nên trắng bệch, trong lòng dĩ nhiên là sáng khoái.

"A! Các người cầm miệng cho tôi! Không cần nói nữa!" Lôi Lôi rống giận, xấu hổ đến muốn chết! "Tôi là người phụ nữ của Tiêu Dạ, trang@#d#d##q#d@bubble các người còn dám nhìn tôi, tôi đâm mù đôi mắt của các người!"

Một số phục vụ viên thông minh một chút đã đi đến bên cạnh thông báo Tiêu Dạ.

Mấy người khách khác xem náo nhiệt nghe tên Tiêu Dạ, biểu hiện trên mặt tỏ ra vẻ khinh thường, vẫn là tùm nập năm tùm ba rồi đi.

Không bao lâu, Tiêu Dạ đã đi tới đây.

Lôi Lôi vẫn nhếch nhác trên mặt đất như cũ, nhìn Tiêu Dạ, lập tức lại khóc ra, "Dạ, em bị ngã..... Bọn họ còn nhìn em.... Em không muốn sống..... Hu hu....."

Tiêu Dạ bảo nhân viên phục vụ cầm một cái nệm đến, che kín thân thể của cô ta, lúc ôm lấy cô ta chuẩn bị rời đi, đứng ở trước mặt Kiều Tịch Hoàn, uy hiếp từng câu từng chữ, "Đừng để cho tôi phát hiện lần sau!"

Kiều Tịch Hoàn nhìn sắc mặt Tiêu Dạ lãnh khốc.

Người đàn ông này quả thật không dễ trêu chọc.

Cô chuyển đôi mắt hung hăng nhìn về phía Tiêu Dạ và Lôi Lôi rồi khỏi.

Nhưng mà lần sau có cơ hội, cô làm y vậy không làm!

Bất nạt Diêu Bối Dịch, cô không trả thù lại, cô tuyệt đối sẽ không cam lòng!

Mím môi đi ra "Đinh Hạo Hân".

Vũ Đại đợi cô ở cửa ra vào, giờ phút này, bên cạnh cô còn đứng một người đàn ông, là thuộc hạ đắc lực nhất bên cạnh Tiêu Dạ, A Bru.

A Bru hẳn là muốn lôi kéo Vũ Đại, vẫn đang thuyết phục.

Mặt Vũ Đại không chút thay đổi, giống như không nghe thấy A Bru đang nói cái gì, chuyển con mắt thấy Kiều Tịch Hoàn ra ngoài, tự nhiên đi tới, "Xong chưa?"

"Ừ."

"Vậy đi sao?"

"Ừ." Kiều Tịch Hoàn gật đầu, lên xe liếc mắt nhìn A Bru đang trước.

Ngồi trên xe, Kiều Tịch Hoàn hỏi anh, "A Bru nói với cô cái gì?"

"Bảo tôi gia nhập với bọn họ, còn nói sẽ cho tôi chỗ tốt không tưởng tượng được." Vũ Đại nói trắng ra.

"Tại sao không đồng ý?" Kiều Tịch Hoàn hỏi cô. "Tôi chưa bao giờ trói buộc cô."

"Tôi không muốn đi. Không có lý do gì."

Kiều Tịch Hoàn nhìn cô.

"Tôi thích bình đàm." Vũ Đại nói.

"Đi theo tôi, cũng chưa chắc là bình đàm." Kiều Tịch Hoàn có chút tự giễu cười cười.

"Đây là lựa chọn của tôi, tôi không oán không hối."

"Nói giống như là phó thác cả đời cho tôi vậy." Kiều Tịch Hoàn cười cười, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, "Chỉ là Vũ Đại, con người của tôi không có bản lĩnh gì đặc biệt lớn, nhưng chính là coi trọng bạn bè, nếu như cô thật lòng thật dạ đi theo tôi, tôi sẽ không xử tệ với cô."

"Ừ, tôi biết." Vũ Đại gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn khẽ cười cười.

Chỉ mong, Vũ Đại thật sự sẽ trở thành bạn bè quan trọng của cô!

Trong xe nhỏ yên tĩnh, điện thoại lại vang lên.

Kiều Tịch Hoàn mím môi nhận, "Alô."

"Cô đang ở đâu? Không phải tôi nói nửa tiếng sau đến sao?" Giọng Dục Lạc Vi có chút không thoải mái.

"Tôi có nói chờ cô sao?"

"Cô....."

"Hiện tại tôi rất bận, cúp."

"Kiều Tịch Hoàn, bây giờ rốt cuộc cô ở đâu?" Dục Lạc Vi vội vàng gọi cô lại.

"Không có quan hệ gì với cô."

"Nhưng rõ ràng cô bảo ba nói để tôi tới tìm cô!"

"Tôi nói, nhưng chưa từng nói tôi nhất định sẽ gặp cô." Giọng nói Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng, "Dục Lạc Vi, cô phải làm rõ Logic, hiện tại rốt cuộc là ai đang cầu xin ai làm việc. Tôi chỉ có thể nói cho cô biết, cô muốn để cho tôi giúp cô, cũng phải khiến tự tôi đồng ý, chứ thử ép buộc tôi, hoặc là điều vô dương oai ở trước mặt tôi, Kiều Tịch Hoàn đã từng kia, không phải là tôi bây giờ!"

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Khiến Dục Lạc Vi tức chết đi! Người phụ nữ này chính là thiếu dạy dỗ.

Nhớ tới uất ức mà Kiều Tịch Hoàn đã từng chịu ở nhà, lửa giận cũng không phát đến một chỗ!

Người phụ nữ đáng ghét này, còn tưởng rằng mình có thể cố chấp yêu cầu cô làm cái gì sao?!

Cười lạnh.

Đi chết đi!

"Vũ Đại, bây giờ chúng ta không về công ty." Cô mới không rảnh đi đối phó người phụ nữ Dục Lạc Vi kia, để cho cô ta chờ một ngày đi!

"Đi đâu?"

"Về đại viện nhà họ Cố."

"À." Vũ Đại lái xe đi tới đại viện nhà họ Cố.

Dù sao cô cũng quen cá tính không ra bài theo lẽ thường của Kiều Tịch Hoàn!

Cho nên, một chút nghi ngờ cũng không có.

Đến đại viện nhà họ Cố.

Không ngờ, khi con cũng ngồi xe trở lại.

Lúc thấy cô, vẫn cung kính kêu như cũ, "Mẹ."

Vẫn là lạnh nhạt như vậy.

Cảm giác này, không hiểu sao chính là khó chịu!

"Buổi chiều không đi học sao?" Kiều Tịch Hoàn nhíu mày.

Bình thường buổi trưa, khi con đều ăn cơm ở trường học.

"Buổi chiều trường học nghỉ, dĩ nhiên mấy ngày nữa trường học sẽ tổ chức tiết mục, có vài bạn học đi tập diễn rồi, bảo chúng con không có chuyện gì thì trở về trước." Khi con một năm một mười nói.

"Tiết mục gì? Tại sao con không phải đi tập diễn? Minh Nguyệt và Minh Lý thì sao?" Kiều Tịch Hoàn cảm giác có loại dự cảm xấu.

"Bọn họ đi tập diễn rồi, con không có tiết mục gì, nên trở về." Khi con thẳng thừng nói.

"Ai nói con không có tiết mục!" Kiều Tịch Hoàn rống giận.

"....." Khi con ngơ ngác nhìn cô, yếu ớt nói, "Giáo viên nói."

Đạch!

Kiều Tịch Hoàn khó chịu.

"Tiết mục của trường học các con, phụ huynh có đi xem biểu diễn không?"

"Có ạ." Khi con gật đầu, "Trước kia bà nội và thím hai cũng sẽ đi. Có một lần ông nội cũng đi. Còn có cha mẹ của những người bạn nhỏ khác cũng đều sẽ đi."

"Vậy con thì sao?" Kiều Tịch Hoàn hỏi cậu.

Trước kia Khi con, sẽ có người ở phía dưới vỗ tay cho cậu không?!

Trong lòng, không hiểu sao xẹt qua một chút đau lòng không nói ra được.

"Ba đi đứng không tiện nên không đi, trước kia mẹ cũng không ở đây. Hơn nữa con cũng không có tiết mục, có đi hay không cũng không sao, dù sao ông bà nội đi là xem Minh Lý và Minh Lộ biểu diễn, bọn họ rất có năng khiếu biểu diễn, thật sự rất lợi hại." Khi con nói tự đáy lòng.

"Bốp." Kiều Tịch Hoàn tát một cái vào trên đầu Khi con.

Mặc dù sức lực không lớn, nhưng Khi con thật sự bị đánh đến sững sờ một chút!

"Có chút lòng cầu tiến có được hay không!"

Khi con uất ức cắn môi.

"Đi với mẹ tới trường học, mẹ phải tìm giáo viên các con nói chuyện thật tốt." Kiều Tịch Hoàn nói.

"Nói chuyện gì?" Khi con nhìn cô.

"Đi thi biết." Kiều Tịch Hoàn nhéo Khi con, xoay người đi vào xe chuyên dụng của Khi con, nói về phía Vũ Đại vẫn nhìn bọn họ, "Cô trở về trước đi, hôm nay tôi không sẽ dùng xe."

Vũ Đại chân chất gật đầu.

Ánh mắt rõ ràng vẫn còn đặt ở trên người của Khi con.

Kiều Tịch Hoàn cũng không có lòng dạ đi nghiên cứu nhiều như vậy, bây giờ trong đầu cô một lòng muốn chính là, làm sao để Khi con nổi bật, bị người chen ép như vậy, sau này đứa nhỏ trưởng thành còn có chút tự tin hay không!

Tới trường học Khi con, đi vào phòng học, quả thật là thấy có vài bạn nhỏ đang biểu diễn tiết mục, mặc quần áo váy đủ loại màu sắc hình dạng đẹp mắt, ngắm rất ra dáng. Khi con lại không hăm mộ chút nào.

Cô tìm được giáo viên của Khi con, cũng không lang mang ngoài lề, trực tiếp hỏi, "Có thể sắp xếp cho Cố Minh Lộ một tiết mục không?"

"Hiện tại sao?" Thầy giáo có chút khó xử, "Tất cả tiết mục cũng đã xác định, đột nhiên tăng thêm nhân vật, có thể sẽ có chút khó khăn."

"Minh Lộ nhà chúng ta có thể tự mình biểu diễn một tiết mục, không cần gia nhập vào trong những tiết mục khác." Kiều Tịch Hoàn nói.

"Minh Lộ tự mình biểu diễn?" Thầy giáo cũng có chút kinh ngạc.

"Không thể được sao?" Kiều Tịch Hoàn khó chịu ánh mắt chất vấn như vậy.

"Không phải là không thể được, mà là Minh Lộ vẫn rất hướng nội, rất ít sẽ chủ động biểu diễn, hơn nữa lâu như vậy tới nay, mỗi một lần tiết mục khen ngợi ở trường học thì phụ huynh của bé cũng không đến, cũng không có ai giúp bé động viên cố gắng lên ở phía dưới, cho nên chúng tôi cân nhắc đến tâm tình cảm nhận của bé, vẫn không có sắp xếp tiết mục cho bé....." Thầy giáo bắt đầu nói.

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, "Trước kia là chúng tôi làm không tốt, về sau chỉ cần là trường học biểu diễn, tôi và cha của bé đều sẽ đến."

"Cô có thể làm như vậy là tốt nhất, có điều cuối tuần 5 giờ chúng tôi sẽ phải biểu diễn, lần nữa bố trí một tiết mục cho Minh Lộ, có thể làm được không?"

"Dĩ nhiên, tôi có thể bảo đảm." Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

"Vậy cũng được, tôi nói một tiếng cho viện trưởng. Cuối tuần lúc 4 giờ sẽ diễn tập, cô nhớ khi đó nhất định phải lấy tiết mục ra, nếu không thì chúng tôi không thể sắp xếp cho các người." Thầy giáo dặn dò.

"Ừ, được." Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

"Vậy hiện tại tôi sẽ không ở cùng cô, tôi còn phải đi xem tình huống những người bạn nhỏ khác tập luyện."

"Được, quý rầy thầy rồi." Kiều Tịch Hoàn tiễn thầy giáo đi.

Quay đầu đi về phía Khi con không có việc gì đợi ở bên cạnh, "Nói cho thầy giáo rồi, một mình con biểu diễn một tiết mục."

"Hả?" Khi con nhìn Kiều Tịch Hoàn, mặt lập tức đỏ lên, "Con, con không biết....."

"Ai nói con không biết, mẹ dạy cho con!" Kiều Tịch Hoàn nói.

"Nhưng....."

"Không có nhưng nhị gì hết, cứ vui vẻ quyết định như vậy. Sau này xế chiều mỗi ngày mẹ trở lại dạy con biểu diễn tiết mục." Kiều Tịch Hoàn rất nghiêm túc.

Khi con cắn môi, có chút lòng không cam tình không nguyện, "À."

"Như vậy mới ngoan." Kiều Tịch Hoàn vuốt Khi con đầu.

Có cô ở đây, không có đạo lý để Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt đoạt tất cả phong cách của Khi

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 16: Phong Thái Của Khi Con (4)

Editor: Puck

Kiều Tịch Hoàn ôm theo khi con một đường trở lại đại viện nhà họ Cố.

Bên trong sảnh chính, Ngôn Hân Đồng và Tề Tuệ Phân đang ở trong sảnh chính xem tivi.

Trong khoảng thời gian này Ngôn Hân Đồng vẫn hầu bên cạnh Tề Tuệ Phân, Kiều Tịch Hoàn bận rộn chuyện kinh doanh, vốn không có thời gian rảnh rỗi cùng Tề Tuệ Phân thấy người sang bắt quàng làm họ, thật ra thì khiến Ngôn Hân Đồng chiếm tiện nghi cực lớn trong khoảng thời gian này.

Hơn nữa Kiều Tịch Hoàn thật sự không hiểu, vì sao Tề Tuệ Phân lại phản đối cô đi làm ở công ty như vậy? Là có tư tưởng phụ nữ ở nhà diễn hình, hay nói, có nguyên nhân khác không nói rõ?

Kiều Tịch Hoàn dắt khi con xuất hiện, Ngôn Hân Đồng rất nhiệt tình chào hỏi, "Sao hôm nay chị dâu cả về sớm vậy?"

"Hôm nay có chút việc trở về trước." Kiều Tịch Hoàn nhàn nhạt nói.

“Minh Lộ cũng trở về sớm như vậy? Em nghe Minh Lý và Minh Nguyệt nói, không phải trường học có tập luyện tiết mục sao?” Ngón Hân Đồng nhìn qua có vẻ rất kinh ngạc, trong nháy mắt giống như nghĩ ra cái gì, “Đúng rồi, em nhớ rồi, bình thường Minh Lộ đều không tham gia tập luyện tiết mục.”

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, chịu đựng không nói gì.

Ngón Hân Đồng dương dương hã hã lại nói: “Minh Lý và Minh Nguyệt nhà chúng ta luôn luôn có tiết mục biểu diễn, mỗi lần trường học tổ chức tiết mục biểu dương hai đứa đều nhận được vai chính, giáo viên thường khích lệ nói rõ Minh Lý và Minh Nguyệt rất có thiên phú, sau khi trưởng thành không chừng có thể phát triển đi làng giải trí.”

“Di truyền mà, nhất định có thiên phú.” Kiều Tịch Hoàn tiếp lời, nhẹ nhàng cười nói.

Ngón Hân Đồng vui sướng, sắc mặt vô cùng vênh váo, giọng càng thêm vô cùng kiêu ngạo, “Đúng vậy, trước kia khi đang đi học, có diễn kịch, diễn tiểu phẩm gì, đều là em làm vai chính, nhớ tới thời gian đi học, thật sự cực kỳ hoài niệm...” Diễn đàn lee quỳnh đồn

Vốn chính là định khoe khoang, vốn chính là muốn tỏ vẻ trước mặt Tề Tuệ Phân, mình khổ khổ sở sở đào tạo hai đứa nhỏ hoàn mỹ như vậy.

Lại không nghĩ rằng, Kiều Tịch Hoàn đột nhiên nói một câu, “Không trách được sao em biết diễn như vậy, thì ra đã bắt đầu học từ nhỏ.”

Những lời này không chỉ châm chọc Ngón Hân Đồng trước mặt một vẻ sau lưng một vẻ, miệng không nói đúng lòng, còn châm chọc giáo dục của cô đối với Minh Lý và Minh Nguyệt!

Sắc mặt Ngón Hân Đồng lập tức tối tăm, tối đến triệt để, “Kiều Tịch Hoàn, chị có ý gì?!”

“Chính là ý trên mặt chữ. Em đâu em định đi đâu?” Kiều Tịch Hoàn nhìn qua có vẻ vô tội, vẫn còn rất đơn thuần, bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì hoảng hốt kêu lên, “Em đâu sẽ không cho rằng chị đang nói em dối trả chứ! Chị thật sự không có ý đó, trời đất chứng giám!”

Kiều Tịch Hoàn cố ý.

Ngón Hân Đồng hung hăng nhìn chị ta.

Kiều Tịch Hoàn chính là cố ý, cố ý hiểu lời nói thành như thế, giống như chỉ sợ Tề Tuệ Phân nghe không hiểu.

Ngón Hân Đồng quay đầu nhìn Tề Tuệ Phân, nhìn bà không có biểu cảm gì, không nhận được lại cảm thấy uất ức ai oán nói: “Mẹ, sau khi chị đâu cả từ trong ngực về, đôi đầu con khắp nơi!”

“Em đâu, chị đối nghịch với em khi nào, em cũng không nên xử oan cho chị.” Kiều Tịch Hoàn cũng rất uất ức, “Sau khi ra tù chị vẫn cần cù chăm chỉ, cha kêu chị đi công ty giúp một tay học làm việc chị liền đi. Chị nghĩ cha mẹ khẳng định cảm thấy em có khả năng đảm đương nổi chuyện trong nhà hơn chị, nên cố ý không để cho chị những tay vào chuyện trong nhà. Chị một chữ cũng không biết chuyện kinh doanh, chị chính là nửa điểm oán trách cũng không có.”

Kiều Tịch Hoàn nói lời này, nói bản thân hào hiệp vô tư như thế, tất cả giống như cũng là vì Ngón Hân Đồng mới hy sinh lớn như vậy, mà Ngón Hân Đồng còn không biết tốt xấu gì, oán trách này oán trách kia.

Ngón Hân Đồng bị Kiều Tịch Hoàn nói đến á khẩu không trả lời được, giống như cho dù nói như thế nào, đều là lỗi của mình.

Cô tức giận đến cắn răng nghiền lợi.

Mà Kiều Tịch Hoàn vẫn cười đến vui vẻ, quay đầu lại cung kính nói với Tề Tuệ Phân, “Mẹ, con mạng Minh Lộ lên lầu, hai người từ từ nói chuyện.”

Tề Tuệ Phân khẽ gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn hiện tại thật sự khác một trời một vực so với trước kia, mỗi một tiếng nói mỗi một hành động đều tự nhiên phóng khoáng, có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Bà vốn tương đối hài lòng, vốn cũng định để Kiều Tịch Hoàn tới quản lý chuyện trong nhà, nghĩ đến tuổi này của con bé, cũng cần người hỗ trợ, lại không nghĩ rằng Kiều Tịch Hoàn xoay người lại đi công ty làm, thật ra Ngón Hân Đồng không tồi, cách đối nhân xử thế cũng không dấn dốn, trước kia bà rất yêu thích, nhưng bây giờ so sánh với Kiều Tịch Hoàn, thì có vẻ thua kém rất nhiều rồi, trong lòng dĩ nhiên muốn được tốt hơn, càng lúc càng không có cảm tình với Ngón Hân Đồng rồi.

Hình như tự Ngón Hân Đồng cũng phát hiện được, cho nên trong khoảng thời gian này thật sự rất theo sát bà, lấy lòng khắp nơi, lòng của bà cũng không phải làm từ tảng đá, nhìn đáng và Ngón Hân Đồng như vậy, cũng liền thử để Ngón Hân Đồng tiếp nhận chuyện của bà.

Tề Tuệ Phân khẽ thở dài một cái.

Tất cả, trước hết cứ như vậy đi.

Sau có gì thay đổi, thì xem phát triển về sau.

Có câu, con cháu tự có phúc của con cháu, chỉ hy vọng như thế!

...

Kiều Tịch Hoàn mang theo Cố Minh Lộ lên lầu, Kiều Tịch Hoàn trước để Cố Minh Lộ về phòng làm bài tập của mình trước, còn cô đi vào phòng của Cố Từ Thần.

Cô cảm thấy có một số việc cần phải nói chuyện từ từ một chút với Cố Từ Thần.

Cũng may, lúc này Cố Từ Thần đang ở trên ban công phòng ngủ đọc sách, thấy cô trở về sớm như vậy, trong chớp mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Chỉ có điều người đàn ông này, chưa bao giờ sẽ chủ động hỏi vì sao.

Giống như có thói quen chờ đáp án của người khác, có lúc ngược lại sẽ khiến người ta ghen chết.

“Năm nay Cố Minh Lộ năm tuổi. Năm năm qua, anh từng trông nom thằng bé sao?” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng.

Cố Từ Thần nhíu chặt chân mày, trở tay đóng quyển sách thật dày trước mặt. Anh ngược mắt nhìn cô, vẻ mặt không có biểu cảm gì hỏi, “Cô lại muốn nói điều gì?” di3nd@n3qu.yd0n

“Cố Từ Thần, anh thân tàn nhưng tâm không tàn. Cố Minh Lộ vẫn còn là con nít, thằng bé cần được cha mẹ quan tâm! Mà trong mấy năm em không có ở đây, khi thằng bé cực kỳ cần âm áp, anh làm cha ở chỗ nào vậy?!” Kiều Tịch Hoàn không nhịn được gào lên giận dữ.

Nhớ tới mới vừa rồi Ngôn Hân Đồng nói bên tai cô Cố Minh Lộ và Cố Minh Nguyệt diều võ dương oai, nhớ tới mới vừa rồi giáo viên ở nhà trẻ nói cô Minh Lộ chưa bao giờ tham gia tiết mục biểu diễn ở trường học, bởi vì không có cha mẹ ở dưới sân khấu ủng hộ thằng bé, giận ghê gớm!

Cố Từ Thần bị Kiều Tịch Hoàn gầm gừ như vậy, trên mặt vẫn không có biểu lộ gì, hình như đã có thói quen Kiều Tịch Hoàn chuyện bé xé ra to như vậy! Anh không chút để ý uống một ngụm trà xanh nhỏ trên bàn trước mặt, “Nó làm nam tử hán, cuối cùng sẽ tự mình đi đối mặt với sự việc.”

“Cố Từ Thần!” Kiều Tịch Hoàn sải bước đi tới, từ trên cao nhìn xuống anh, “Khi còn nhỏ anh cũng lớn lên như vậy sao?! Em thấy mẹ anh đối xử với anh không kém đi, việc gì cũng nghĩ vì anh, anh ấy tâm trí cũng không hoàn hảo! Anh không quan tâm con trai anh như vậy, anh không sợ khi trưởng thành nó sẽ biến thành quái vật sao?!”

Sắc mặt Cố Từ Thần hơi đen lại, tâm trí của anh có chỗ nào không hoàn hảo?!

Con của anh có chỗ nào giống quái vật rồi!

“Em cho anh biết Cố Từ Thần, sau này cho dù anh có lý do gì, cũng phải định kỳ mang Cố Minh Lộ ra ngoài chơi, trường học của Cố Minh Lộ có sự kiện gì anh cũng đều phải tham gia, anh không phải là người tàn tật nhất, không có chuyện không gặp được người địa phương, bà đây đều không ghét bỏ anh!” Kiều Tịch Hoàn gần từng câu từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi như vậy.

Sắc mặt Cố Từ Thần thật sự khó coi!

Tàn tật tàn tật!

Anh có tàn tật, cô còn đã kích anh như thế!

Người phụ nữ này không hề để ý đến cảm nhận của người khác sao?!

“Cho nên, thứ sáu tuần sau Cố Minh Lộ biểu diễn anh nhất định phải ra ngoài.” Giọng Kiều Tịch Hoàn rất nhất định.

“Kiều Tịch Hoàn, cô không cần dùng ý tưởng của mình đi áp đặt hành vi của người khác.” Cố Từ Thần hung hăng nói.

“Những chuyện khác em đều có thể thỏa hiệp, nhưng chuyện về Cố Minh Lộ, không có bất kỳ nhượng bộ gì, em em nhìn không được, bất cứ lúc nào Cố Minh Lộ đều tránh ở góc thờ ơ lạnh nhạt, giống như bị người ta quên lãng vậy. Cố Từ Thần! Đứa con trai này rốt cuộc có phải là con ruột của anh không, anh cứ đối xử với thằng bé như vậy?!” Kiều Tịch Hoàn không nhịn được, chất vấn.

Không có cha mẹ nào có thể thờ ơ không quan tâm con mình như vậy!

Cố Từ Thần đột nhiên trầm mặc, lạnh lùng nhìn Kiều Tịch Hoàn.

“Chẳng lẽ thật sự bị em nói trúng rồi? Đứa con trai này do em vụng trộm với người khác sao?!” Kiều Tịch Hoàn nhíu chặt mày, hơi châm chọc hỏi.

Thật ra thì, Kiều Tịch Hoàn trước kia lưu lại cho cô một trí nhớ thật sự không đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 17: Phong Thái Của Khỉ Con (5)

Editor: Puck

Cô không biết sự thật có phải do tụ máu trong đầu chưa tan hết hay không, hay nói Kiều Tịch Hoàn đó khi chính thức ra đi, cố ý mang theo chút trí nhớ, tóm lại, có rất nhiều chuyện của cô ấy, cô nhớ không quá rõ ràng.

Bao gồm, Cố Minh Lộ.

Cô chỉ biết có một đứa con trai như vậy, nhưng lại không biết tất cả lai lịch về đứa con trai này.

Cô hoài nghi, lấy thái độ cư xử với sự việc với người của Cố Tử Thần, không giống như người đã xảy ra quan hệ thật sự với Kiều Tịch Hoàn, chưa từng xảy ra quan hệ, như vậy rốt cuộc Cố Minh Lộ chui ra từ đâu? Hay là nói, bị cha mẹ bức bách, hoàn thành nhiệm vụ nối dõi tông đường?!

Cô thật sự không thể nghĩ ra được lý do nào khác.

Huống chi, nếu cô thật sự cùng người đàn ông khác sinh ra, nhà họ Cố không có nhân từ để cho mẹ con các cô sống bình an như vậy.

Cho nên cho dù như thế nào, quá trình phức tạp đến cỡ nào, đứa bé này không thể nghi ngờ chính là con trai của Cố Tử Thần.

“Kiều Tịch Hoàn, có đôi khi, không nên nghĩ chuyện đến quá mức đơn giản, tôi đây đối xử với Cố Minh Lộ như thế nào tôi có lo nghĩ của tôi.” Cố Tử Thần nói từng câu từng chữ.

“Cho dù suy tính như thế nào, tuổi thơ đều không thể phai mờ! Cố Tử Thần, em không biết anh lớn lên ra sao, em chỉ biết, ít nhất đối với em mà nói tuổi thơ rất quan trọng, em có thể không buồn không lo điều vô dương oai dưới sự che chở của cha mẹ, em thậm chí có thể làm ra một số hành động không ngoan, bởi vì đứa bé chính là cần thoải mái lớn lên như vậy, không cần bị nhiều ràng buộc và hà khắc trong thế giới người lớn như vậy, em thậm chí cảm thấy, Cố Minh Lộ không chịu thua kém như vậy, Cố Minh Nguyệt tùy hứng như vậy đều có thể tha thứ, bởi vì hai đứa còn nhỏ! Bởi vì hai đứa có một cha mẹ cưng chiều khiến cho hai đứa có thể không chút kiêng kỵ như vậy! Nhưng Cố Minh Lộ bây giờ lại không hề có thể tha thứ! Thăng bé quá thâm trầm quá tự hạn chế rồi, thăng bé còn nhỏ như vậy đã bắt đầu cảm nhận thế giới người lớn, đây chính là không công bằng với một đứa trẻ mà nói!” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng, nói chính là về cảm thù đến tận xương tủy.

Chân mày Cố Tử Thần chỉ hơi nhíu lại, không nói gì.

“Hiện giờ em đi với Cố Minh Lộ, nếu như anh nghĩ thông, bất cứ lúc nào cũng có thể gõ cửa phòng Cố Minh Lộ, làm một người cha, anh không thể ích kỷ như vậy!” Kiều Tịch Hoàn ném lại một câu, đi ra khỏi phòng ngủ.

Làm một người cha, anh không thể ích kỷ như thế!

Cố Tử Thần đảo mắt nhìn bầu trời bên ngoài.

Anh vẫn cảm thấy anh đối xử tốt với Cố Minh Lộ.

Bởi vì sau này trong cuộc sống Cố Minh Lộ sẽ gặp phải chuyện càng cần phải thừa nhận hơn bây giờ, từ khoảnh khắc Cố Minh Lộ sinh ra đã không cách nào thay đổi! Cho nên hiện giờ anh cần bồi dưỡng tính độc lập và năng lực chịu đựng cho thăng bé, anh làm tất cả cho Cố Minh Lộ vì tính toán sau này cho thăng bé, bây giờ anh lại bị Kiều Tịch Hoàn hủy bỏ được gọi là một kẻ vô dụng! di@en*dyan(lee^qu.donnin)

Anh cau mày.

Ý tứ của Kiều Tịch Hoàn, anh hiểu.

Không nhân dịp vui vẻ khi còn là con nít, vậy chờ đến khi nào?!

Anh nắm ngón tay, khoảnh khắc kia giống như hơi tán thành...

...

Kiều Tịch Hoàn ngồi trong phòng Cố Minh Lộ.

Hôm nay giáo viên cho bài tập thủ công, Kiều Tịch Hoàn nhìn tay nhỏ bé của Cố Minh Lộ cắt, dán, tập tranh không quá chỉnh tề hiện ra, khoe miệng Kiều Tịch Hoàn mỉm mỉm khẽ cười, “Con làm cái gì vậy?”

“Nhà.” Cố Minh Lộ đặt tập tranh ở trước mặt Kiều Tịch Hoàn, “Đây là cha, đây là mẹ, đây là con, đây là nhà của chúng ta.”

Hốc mắt Kiều Tịch Hoàn đột nhiên hơi đỏ.

“Con thích một nhà ba người chúng ta, ở trong một căn phòng nhỏ như vậy sao?” Nói xong, khóe miệng còn không nhịn được cười một tiếng.

Thế giới của con nít, suy cho cùng đơn thuần.

“Đủ ba người chúng ta ở là được.” Cố Minh Lộ gật đầu.

“Minh Lộ, con nói cho mẹ, con có từng oán giận cha mẹ không?” Kiều Tịch Hoàn nghiêm túc hỏi.

“Không có.” Cố Minh Lộ cắt tập tranh vào trong cặp sách, “Con biết rõ không phải cha mẹ không yêu con, mà muốn để cho con tốt hơn.”

“Cái rắm!” Kiều Tịch Hoàn hoàn toàn phù định.

Cố Minh Lộ nhìn mẹ.

“Con hãy thành thật nói cho mẹ, con thật sự không oán giận, con thật sự nhìn những bạn nhỏ khác được cha mẹ ôm vào trong ngực, không hề hâm mộ chút nào?” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

Cô không thích Cố Minh Lộ bây giờ, quá biết khống chế tâm tình của mình, quá không biểu đạt tình cảm của mình.

Cố Minh Lộ cắn môi, cúi đầu, giống như mình làm sai chuyện gì rồi.

“Con thấy các bạn khác ở trên sân khấu được biểu dương, phía dưới có cha mẹ của các bạn cổ vũ cho các bạn, con có từng nghĩ tới để cha mẹ trợ uy giúp con không?” Kiều Tịch Hoàn tiếp tục hỏi.

Cố Minh Lộ cắn môi, cái miệng nhỏ nhỏ bị bé cắn thật chặt, bây giờ không nói gì.

“Con có từng nghĩ để cha mẹ dẫn con đến khu vui chơi chơi chưa, mua kẹo đường lớn lớn chưa? Mà không phải nghe các bạn nhỏ khác nói khu vui chơi chơi vui bao nhiêu, kẹo đường ăn ngon bao nhiêu?”

“Con có từng nghĩ vừa về nhà sẽ sả vào trong lòng cha mẹ, làm nũng tùy hứng chưa?”

“Con có từng nghĩ...” Cố Minh Lộ cúi đầu, thân thể hơi run rẩy.

Thân thể không bị khống chế, run rẩy, giống như đang cố gắng khống chế, lại không có cách nào khống chế.

Kiều Tịch Hoàn vuốt đầu Cố Minh Lộ, khóe miệng khẽ mỉm cười, “Tới đây, vào trong lòng mẹ.”

Cố Minh Lộ nhanh chóng xông qua, nhào vào trong lòng Kiều Tịch Hoàn, mặt chôn trên bụng mẹ, khóc.

Vừa mới bắt đầu, khóc rất dè dặt, khóc khóc, hình như cuối cùng không khống chế được, hung hăng khóc lên, khóc đến đau khổ tột cùng, khóc đến giống như một đứa trẻ, bé vừa khóc, vừa cố gắng lau khô nước mắt, vừa cố gắng khống chế...

“Muốn khóc cứ khóc, không cần dè dặt, đây là cha mẹ nợ con.” Kiều Tịch Hoàn ôm chặt Cố Minh Lộ hơn.

Tiếng khóc của Cố Minh Lộ vang lên càng lúc càng lớn bên tai Kiều Tịch Hoàn.

Rốt cuộc đây chỉ là một đứa bé.

Cho dù có thành thực bao nhiêu, cũng chỉ là một đứa nhỏ năm tuổi.

Một khác kia, hốc mắt của cô hình như cũng hơi đỏ.

Cô nghĩ tới bản thân khi còn nhỏ, cha mẹ cô nâng niu cô trong lòng bàn tay vô cùng che chở, khi đó mình còn không biết, còn đối nghịch với cha mẹ khắp nơi, nguyện vọng chưa hài lòng một chút xúi thôi cô sẽ một khóc hai nháo ba thất cổ, mỗi lần đều ép buộc cha mẹ cô bắt buộc đi vào khuôn khổ. So sánh ra, cô thật sự hạnh phúc gấp trăm lần khi con.

Ở ngoài cửa, Cố Tử Thần nhìn xuyên qua khe cửa nhìn một màn trong phòng.

Anh nghĩ, có lẽ Kiều Tịch Hoàn thật sự đứng!

Không có một đứa nhỏ nào không khát vọng vui vẻ.

Xoay người, đẩy xe lăn rồi đi.

Nơi này, có Kiều Tịch Hoàn là đủ rồi.

Anh đi vào ngược lại có về dư thừa.

Khoảnh khắc kia, anh thật sự cảm thấy Kiều Tịch Hoàn làm tốt, tốt lắm.

Tốt hơn anh.

...

Bên trong phòng.

Khi con khóc đến cũng sắp đứt hơi rồi, thật lâu thật lâu sau mới dừng khóc.

Bé nhìn Kiều Tịch Hoàn, hốc mắt còn sưng đỏ, mang theo tiếng nức nở sau khóc thút thít không cách nào kiềm chế nói, “Con vẫn luôn tự nói với mình, con rất vui vẻ. Cho dù cha mẹ không giống như cha mẹ của những bạn khác, nhưng mà cha mẹ còn yêu con, hơn nữa con không cần đi khu vui chơi chơi đùa, con không cần gỏi ca múa như các bạn khác, con cũng không cần cha mẹ khen ngợi và khích lệ, con là nam tử hán, con sẽ rất kiên cường, con sẽ trưởng thành, con sẽ không khóc...”

Cho nên, khi con khóc cho tất cả uất ức từ lâu như vậy tới nay.

Cho dù tính tình biến thành như vậy, nhưng không có đứa nhỏ nào không hy vọng nhận được quan tâm nhận được yêu nhận được hạnh phúc nhận được vui vẻ!

Mà những thứ đó, đều là quyền lợi đứa nhỏ nên được hưởng.

Cho dù là ai cũng không thể cướp đi!

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, khóe miệng mang theo ý cười.

Khi con lại mạnh mẽ thút thít thêm hai cái, nhìn Kiều Tịch Hoàn, “Mẹ, xin lỗi, con nói dối rồi.”

“Nói dối thì nói dối đi.” Kiều Tịch Hoàn không cho là gì cả, “Bởi vì con là con mẹ, cho nên mẹ có thể dung túng cho con.”

“Cha có tức giận không?”

“Cha không dám tức giận.”

“Tại sao?” Hình như khi con rất quan tâm đến suy nghĩ của Cố Từ Thần.

“Tin tưởng vào khả năng của mẹ!” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn hơi nhếch lên.

“A.” Khi con cái hiểu cái không.

“Được rồi, khóc đủ rồi, chúng ta tập luyện tiết mục thôi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Khi con lập tức gạt mình, vội vàng từ chối, mặt đỏ lên, nhìn có vẻ thật ngượng ngùng, “Con thật sự không biết, con thật sự không biết...”

“Con chưa từng thử sao biết không biết.”

“Con...” Khi con cắn môi, lại là vẻ uất ức này.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 18: Phong Thái Của Khỉ Con (6)

“Đến đây nào, sẽ rất vui vẻ.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Không...” Khi con trốn tránh.

“Mẹ nói Cố Minh Lộ, mẹ tức giận rồi!” Kiều Tịch Hoàn chống nạnh.

“Mới vừa rồi còn dịu dàng như thế, hiện giờ lại dữ dội như vậy.” Khi con chu mỏ.

“Đây mới là cách thức ở chung giữa mẹ con.” Kiều Tịch Hoàn già mồm át lễ phải.

Khi con tỏ vẻ không hiểu.

“Cách thức ở chung giữa mẹ con chính là phải thoải mái không ràng buộc như vậy, về sau ít mấy thứ lễ tiết không ra làm sao cả kia với mẹ đi, tất cả đều là cái rắm với mẹ mà nói, về sau cả ngày con đều toét miệng cười đến càn rỡ với mẹ là được, gây ra chuyện gì mẹ lau mông cho con.” Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ ngang ngược.

Khi con nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Đây thật sự là lời mà một người mẹ nên nói với con trai sao?!

Bé còn nhỏ, đừng khinh thường bé không hiểu!

Khi trưởng thành nếu biến thành xấu thì như thế nào?!

...

Mệt chết đi được!

Kiều Tịch Hoàn đi từ trong phòng Cổ Minh Lộ ra.

Nhảy nhảy nhót nhót như vậy, quả thật muốn mạng của cô.

Cô không biết đã bao lâu rồi chưa vận động tử tế.

Cô vịn eo bé cổ trở lại phòng ngủ của Cố Tử Thần, chuẩn bị sau khi tắm xong thì xuống lầu chờ ăn cơm tối.

Đẩy cửa phòng ra, Cố Tử Thần ở trong phòng ngủ, không hề làm gì cả, giống như đang đợi cô. die,n; da.nlze.qu; ydo/nn

Cô nhú mày một cái, “Anh ở đây làm cái gì vậy? Muốn trả thù em?! Nói cho anh biết, em không sợ, Cố Tử Thần!”

Rõ ràng là đáng về đề phòng.

Cố Tử Thần thật sự muốn cười.

Có một khắc không nín được.

Anh hung hăng néo mình một cái, anh thật sự không định lộ chân tướng trước mặt người phụ nữ này.

Nhấn nhẹn, tốn một lúc lâu điều chỉnh xong tâm tình của mình nói, “Tôi chưa từng nghĩ tới trả thù cô, tôi chỉ muốn nói với cô một tiếng, có lẽ chuyện về Cổ Minh Lộ, cô tương đối đúng.”

Nói xong, lỗ tai lại bắt đầu hơi đỏ lên.

Cố Tử Thần rất ít khi nói những lời mang theo chút kích thích.

Trông mắt Cố Tử Thần thậm chí còn không nhìn Kiều Tịch Hoàn, anh đợi hồi lâu, vẫn không cảm thấy người phụ nữ ở đối diện ở động tĩnh gì, anh một lần nữa cho rằng, người phụ nữ này ít nhất sẽ há hê.

Không nhịn được ngẩng đầu lên, nhìn Kiều Tịch Hoàn giờ phút này đứng trước mặt anh rõ ràng hơi ngây ngốc.

Người phụ nữ này còn chưa kịp phản ứng lại sao?!

Kiều Tịch Hoàn ngây ngốc nhìn Cố Tử Thần, hỏi, “Tại sao đột nhiên lại nghĩ thông suốt?”

“Cần có lý do sao?”

“Em cảm thấy cần có.”

“...” Cố Tử Thần trầm mặc không nói.

Kiều Tịch Hoàn nghĩ, cô nhất định không đợi được người đàn ông này nói câu nói tiếp theo, mím mím môi xoay người chuẩn bị đi vào phòng tắm.

“Bởi vì, bị cô thuyết phục.” Lời Cố Tử Thần quanh quẩn bên tai cô.

Bị cô thuyết phục?!

Khóe miệng cô khó hiểu cười một tiếng.

Thì ra người đàn ông phiền toái cổ chấp này cũng có lúc bị người khác thuyết phục.

Không biết vì sao tâm tình đột nhiên trở nên rất tốt.

Cô vẫn cho rằng ở trong thế giới của Cổ Tử Thần, cả gốc hành cũng không tính là gì, như vậy xem ra, cô thật ra vẫn có chút phân lượng hơn gốc hành.

Mẹ nó!

Kiều Tịch Hoàn túm tóc.

Cổ Tử Thần chỉ cho cô chút sắc mặt tốt như vậy, cô đã bắt đầu trộm vui vẻ, có thể có tiền đồ một chút không, hơn nữa so sánh mình với gốc hành, cô nghĩ trên thế giới này đoán chừng cũng chỉ có một mình Kiều Tịch Hoàn cô!

Kiểm chế bản thân cao hứng như vậy, Kiều Tịch Hoàn nhanh chóng tắm rửa. Đòi một bộ đồ ở nhà đi xuống sảnh chính dưới lầu.

Giờ phút này Cổ Diệu Kỳ và Cổ Tử Hân đều tan việc trở về rồi.

Cổ Minh Lý và Cổ Minh Nguyệt cũng tập xong tiết mục trở lại sảnh chính, Ngôn Hân Đồng một mực hỏi han ân cần, sau đó trong miệng vẫn không ngừng cổ ý nói, Minh Lý và Minh Nguyệt luyện tập tiết mục ở trường, thứ sáu tuần sau sẽ biểu diễn. Đang cổ ý khoe khoang, cổ ý đưa tới sự chú ý của Cổ Diệu Kỳ và Cổ Tử Hân. Mặc dù Cổ Diệu Kỳ không quá để tâm tới đời cháu, nhưng nhất định có tình cách đời, vẫn rất hứng thú hỏi vài câu, Ngôn Hân Đồng nhân cơ hội nói thêm, “Cha, thứ sáu tuần sau cha có chuyện gì không, cũng tới trường xem tiết mục của Minh Lý và Minh Nguyệt đi, hai đứa bé rất mong đợi người trong nhà tới vỗ tay cổ vũ cho hai đứa.”

“Thứ sáu tuần sau?” Cổ Diệu Kỳ suy nghĩ một chút, “Để nói sau, nếu như không có chuyện gì cha sẽ đi.”

“Cám ơn cha.” Ngôn Hân Đồng vội vàng nói.

Nếu Cổ Diệu Kỳ có thể đến, cũng nói rõ tầm quan trọng của Minh Lý và Minh Nguyệt.

Mẹ vinh nhờ con, từ xưa đến nay, luôn luôn là đạo lý này.

Ánh mắt cô khinh thường nhìn về phía Kiều Tịch Hoàn, lạnh lùng cười.

Kiều Tịch Hoàn cũng không quá để ý, có vẻ thật sự lạnh nhạt, miệng còn phụ họa, “Thứ sáu tuần sau nếu con không có chuyện gì, cũng đi cổ vũ giúp Minh Lý và Minh Nguyệt.”

Kiều Tịch Hoàn vừa nói ra, những người khác đều nhìn về phía cô.

Kiều Tịch Hoàn cười nói như đương nhiên, “Minh Lý Minh Nguyệt cũng là cháu con, cần phải vậy.”

Tề Tuệ Phân gật đầu, hơi vui mừng, “Ừ, có thể đi, hơn nữa Minh Lộ cũng ngồi ở phía dưới, con đi cùng cũng tốt.”

“Đúng vậy mẹ.”

“Hoàn Hoàn càng ngày càng hiểu chuyện rồi, Minh Lý Minh Nguyệt còn không cảm ơn thím cả.” Cổ Diệu Kỳ nói.

Lời Cổ Diệu Kỳ ở nhà họ Cổ chính là quyền uy.

Hiện giờ quyền uy này nơi nơi chốn chốn đều nghĩ đến Kiều Tịch Hoàn, trong lòng Ngôn Hân Đồng rất ghen tỵ đến điên rồi, nhưng ngại thể diện, vẫn tỏ vẻ, “còn không cảm ơn thím cả của các con.”

Cổ Minh Lý tương đối bá đạo, luôn luôn có chút tự cho là đúng, ở trong nhà đã cảm thấy mình là bá vương, ai cũng không ăn hiếp được, hơn nữa từ nhỏ bé đã ghét Cổ Minh Lộ, cho nên tự nhiên không có ấn tượng tốt với mẹ của Cổ Minh Lộ, kín miệng như thế nào cũng không chịu nói.

Cổ Minh Nguyệt đơn thuần hơn Cổ Minh Lý một chút mặc dù có tính khí ngang tàng của thiên kim tiểu thư, nhưng nghe nói là vì muốn đi cổ vũ cho mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt nở nụ cười, vội vàng nói, “Cám ơn thím cả.”

“Không cần khách khí, Minh Nguyệt.” Kiều Tịch Hoàn khẽ mỉm cười, nhìn qua rất hữu nghị.

“Minh Nguyệt, không cho phép cảm ơn cô ta, anh không thích cô ta, em cũng không thể thích!” Trước nhiều người cả nhà như vậy, Cổ Minh Lý không hề kiêng kỵ quát lời em gái mình.

Cổ Minh Nguyệt chu mỏ, mặc kệ anh trai của cô bé nói.

Ngôn Hân Đồng hơi nghiêm nghị nhìn về phía Cổ Minh Lý, “Sao con không nghe lời như vậy, thím cả muốn đi cổ vũ cho con đấy!”

“Ai thích cô ta đi cổ vũ! Phải cổ vũ cô ta tự cổ vũ cho con trai cô ta đi, con còn lâu mới hiếm lạ!”

“Cố Minh Lý!” Sắc mặt Ngôn Hân Đồng trầm xuống.

Ngay trước mặt nhiều người cả nhà như vậy, Cố Minh Lý rõ ràng cho thấy rất không có văn hóa rồi.

Sắc mặt của Cố Từ Hàn tối đi.

“Vốn chính là vậy, vốn chính là vậy, con trai mình không dùng được, muốn để cho con tôi giành lại thể diện cho cô ta, cô ta nằm mơ!” Cố Minh Lý càng nói miệng càng không có chừng mực.

Sắc mặt của Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân cũng không tốt lắm, lời nói không có văn hóa như vậy, nhất định ai nghe cũng không thoải mái.

“Cố Minh Lý, con lập tức trở về phòng cho cha, tối nay không cho ăn cơm, nghĩ thông suốt sai lầm của mình rồi mới có thể ăn!” Cố Từ Hàn đột nhiên nổi giận.

Cố Minh Lý bá đạo thì bá đạo, nhưng ở trước mặt Cố Từ Hàn vẫn không dám nói thêm cái gì, chính là bị cha mình quát như vậy, nước mắt lập tức chảy ra, uất ức bật khóc thét lên.

“Còn không mau dẫn nó lên lầu!” Cố Từ Hàn nói Ngôn Hân Đồng.

Ngôn Hân Đồng vội vàng ôm Cố Minh Lý đi lên.

Vốn chuẩn bị khoe khoang một phen, lại làm thành dáng vẻ này.

Lúc đi còn nghe Cố Diệu Kỳ nói, “Tính tình của Minh Lý biến thành như vậy từ lúc nào, bà ở nhà giúp đỡ dạy cháu như thế nào vậy!”

Cố Diệu Kỳ trách cứ Tề Tuệ Phân.

Tề Tuệ Phân bị nói như vậy, tự nhiên sẽ đẩy trách cứ lên người Ngôn Hân Đồng!

Ngôn Hân Đồng cảm giác, trong khoảng thời gian này mình cực kỳ xui xẻo, không hề có một chuyện hài lòng!

Cô không nhìn được liếc mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn đang ở đó cười đến rất rực rỡ, thậm chí cô còn đang hoài nghi, tất cả chuyện này đều do Kiều Tịch Hoàn cô ý, cô ta chính là hưởng thụ vui mừng kiếm lợi!

Trong lòng, thế nào cũng không nhìn được giọng điệu này!

Cô sớm muộn gì cũng sẽ báo!

...

Người một nhà ăn xong cơm tối, Kiều Tịch Hoàn không lo lắng, vui vẻ đi về phòng.

Tối nay Cố Minh Lý không xuống ăn cơm, cô cố ý để Cố Minh Lộ ăn thêm một chén, dù sao chính là cảm thấy sáng khoái.

Tiểu Bá vương này, một ngày nào đó sẽ phải thu thập từ tể.

Cô cũng không hy vọng bản thân mình đến thu thập một đứa con nít phá phách, cô nhất định không làm được chuyện ý lớn hiếp nhỏ như vậy, nhưng thỉnh thoảng dùng một chút thủ đoạn để cho người đến thu thập nó giúp cô, sao lại không thể chứ?!

Tâm tình cô rất tốt, nằm lăn qua lộn lại trên giường.

Thật ra thì từ nhỏ cô đã rất thích lăn lộn trên giường, cho dù trưởng thành, chỉ cần là khi nhàm chán, cô đều thích lăn trái lăn phải trên giường..

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 19: Phong Thái Của Khỉ Con (7)

“Cô là trái cầu sao?” Cố Từ Thần tiến vào phòng, nhìn Kiều Tịch Hoàn lăn qua lộn lại giày vò trên giường.

Kiều Tịch Hoàn dừng một chút, “Em đang vận động.”

Cố Tử Thần chẳng thèm ngó tới.

Kiều Tịch Hoàn cũng không cần, nhìn Cố Tử Thần cảm áo ngủ đi vào phòng tắm. Lấy lại tinh thần, bản thân lại lẩn đi lộn lại, lẩn trái lẩn phải.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô nhìn điện thoại.

Đúng là âm hồn không tan.

“Kiều Tịch Hoàn.” Bên kia truyền đến giọng nói đè nén tức giận của Dụ Lạc Vi.

“Nói.”

“Tôi đợi chị cả một buổi chiều, rốt cuộc chị đi đâu hả?!”

“Tôi về nhà.” Kiều Tịch Hoàn nói thật tự nhiên.

“Chị..”

“Khuyên cô đừng nổi giận với tôi, bằng không, tất cả mọi chuyện đều không bàn nữa.” Kiều Tịch Hoàn nói thế, nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

Người ở đầu bên kia điện thoại, đã tức giận đến có ý định muốn giết người.

“Ngày mai chị sẽ đi công ty sao?” Dụ Lạc Vi dè nén, nói từng câu từng chữ.

Bây giờ cô không so đo với Kiều Tịch Hoàn, cô nhìn!

“Đi làm đương nhiên sẽ đi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Mai tôi tới tìm chị.”

Kiều Tịch Hoàn cười, chậm rãi cúp điện thoại.

Đi làm đương nhiên có thể đi, chính là quên nói cho Dụ Lạc Vi, ngày mai là Chủ nhật, không cần đi làm!

Tâm tình vui sướng lên, lẩn lộn càng thêm khoái trá.

Cố Tử Thần từ phòng tắm ra ngoài nhìn Kiều Tịch Hoàn “Sung sướng” như thế, người phụ nữ này tự coi mình là trái cầu rồi?!

...

Sáng sớm hôm sau.

Trong không gian yên tĩnh, điện thoại đột nhiên vang lên.

Kiều Tịch Hoàn mơ mơ màng màng cầm điện thoại, nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp tắt máy.

Mới sáng sớm như vậy phá vỡ giấc mộng đẹp của người khác, cho dù là ai, nhất định không nhận.

Một giấc ngủ ngủ đến tận mười giờ sáng.

Kiều Tịch Hoàn đuổi người, theo thói quen mở di động, sau đó đi vào phòng tắm rửa mặt.

Thời điểm này, Cố Tử Thần nhất định không có ở trong phòng.

Cô rửa mặt ra ngoài, điện thoại lại vang lên.

Cô cầm lên, bắt máy, “A...”

Bên kia vang lên một giọng nữ hét chói tai.

Kiều Tịch Hoàn vội đưa điện thoại ra xa.

What the f.u.c.k!

Tai cô thiếu chút nữa bị chấn động rách.

“Kiều Tịch Hoàn, chị rút cuộc ở đâu?!”

“Tôi ở nhà.”

“Chị không đi làm sao?!” Dụ Lạc Vi gào lên giận dữ, đã là chuyện người không thể nhịn rồi. die nda nle equ ydo nn

“Cô ngu sao? Hôm nay là Chủ nhật, Cố thị chúng tôi luôn luôn nghiêm khắc đi làm theo thời gian quy định của quốc gia, bình thường nghỉ Chủ nhật, chuyện này cô cũng không biết?!” Kiều Tịch Hoàn nói như chuyện đương nhiên, một chút ý tứ áy náy cũng không có!

“Kiều Tịch Hoàn, chị rút cuộc có ý tứ gì! Chị cảm thấy trêu chọc tôi như vậy rất vui?!” Dụ Lạc Vi giận đến gầm thét.

Kiều Tịch Hoàn có vẻ bình tĩnh hơn Dụ Lạc Vi kích động nhiều, “Ừ, là chơi rất vui.”

“Chị!” Dụ Lạc Vi giận đến phát run.

“Nếu như tôi là cô, tôi sẽ không ngu xuẩn để cho người ta đùa bỡn như vậy, Dụ Lạc Vi, chỉ số thông minh của cô thật sự đáng lo!” Kiều Tịch Hoàn nói xong, trực tiếp cúp luôn điện thoại.

Cô nghĩ cũng không cần nghĩ đã biết được giởp hút này Dụ Lạc Vi đã bị tức thành đáng về gì rồi!

Đáng đời!

Bản thân tự tìm tai vạ!

Tâm tình của cô rất tốt từ trong phòng đi ra ngoài, chuẩn bị xuống lầu.

Điện thoại lại vang lên.

Cô cho là Dụ Lạc Vi, kể cả nhìn cũng không nhìn nói thẳng luôn, “Thế nào, còn chưa bị chơi đủ?!”

“... Là tôi, Tiêu Dạ.” Bên kia truyền đến giọng nói lạnh lùng của phái nam.

Kiều Tịch Hoàn cầm điện thoại lên nhìn hiển thị cuộc gọi đến, khôi phục tự nhiên, “Ừ, chuyện gì?”

“Người cô muốn tôi điều tra, tôi điều tra được.”

“Nhanh như vậy.” Nhịp tim của Kiều Tịch Hoàn đột nhiên hơi nhanh. “Tài liệu ở trên tay tôi, tự cô tới lấy. Đinh Hạo Hân.” So sánh với tâm tình hơi kích động của Kiều Tịch Hoàn, tâm tình của Tiêu Dạ giống như nước lạnh, không hề có chút gợn sóng, giọng còn lạnh đến dọa người.

“Tôi lập tức tới.” Kiều Tịch Hoàn chọn cúp điện thoại, lại gọi cho Vũ Đại, “Cô lập tức đến đại viện nhà họ Cố đón tôi.”

“Được.”

Kiều Tịch Hoàn đi hai ba bước xuống lầu, đi ra sảnh chính.

Cố Tử Thần vừa đứng từ bên ngoài đi vào, nhìn về mặt Kiều Tịch Hoàn rõ ràng không giống như bình thường, dừng một chút, đang định mở miệng.

Kiều Tịch Hoàn giống như không nhìn thấy anh, đã trực tiếp lướt qua anh, chạy ra cửa lớn.

Cố Tử Thần quay lại, trông mắt hơi căng thẳng.

...

Kiều Tịch Hoàn đợi đại khái mười phút đồng hồ, Vũ Đại lái xe tới đón cô.

Dọc theo đường đi, Kiều Tịch Hoàn không nói dù chỉ một chữ.

Cô nắm chặt tay, không biết vì sao khoảnh khắc kia hơi hoảng hốt.

Chân tướng càng gần trong tay mình, giống như sẽ căng sợ, không nói ra đang sợ cái gì, cảm giác, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Cô một mực cắn môi, để cho mình giữ vững bình tĩnh.

Xe tới Đinh Hạo Hân, Kiều Tịch Hoàn trực tiếp xuống xe, ngay cả cửa xe cũng không quan tâm đi thẳng vào.

Vũ Đại nhìn đáng về Kiều Tịch Hoàn, rất ít khi nhìn thấy cô ấy hoảng hốt như vậy.

Cô xuống xe đóng cửa xe.

Chỉ mong, không xảy ra chuyện lớn gì!

Đảo mắt, lại thấy người đàn ông tên a Bru đi về phía cô.

Trên mặt Vũ Đại hiện lên không bình tĩnh.

Người này nhất định là kiểu quẩn quýt chặt lấy đến phát chán ghét.

Cho nên khi a Bru còn chưa mở miệng, Vũ Đại đã nói thẳng, “Cho dù anh có nói bao nhiêu lần, tôi đều sẽ nói cho anh biết, không muốn.”

A Bru nhìn Vũ Đại.

Lão đại tiếc tài như mạng, cực kỳ “Có tình cảm đặc biệt” với Vũ Đại.

Anh cũng không thích dài dòng dây dưa, nhưng có lúc cũng không hy vọng nhìn thấy lão đại thất vọng.

Anh mím môi, nói, “Tôi chỉ định nói cho cô biết, không thể đậu xe ở đây, chạy qua bên phải, đây là cửa chính, là chỗ đón khách.”

Khoảnh khắc kia Vũ Đại hơi xấu hổ, da không tính là trắng của cô hơi ửng đỏ.

A Bru lần đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ này xấu hổ, nói cho đúng cũng chưa từng gặp mặt mấy lần, chưa từng thấy cũng coi như bình thường, anh chỉ vẫn cảm thấy, người phụ nữ này sẽ không có tâm tình như vậy, cho nên không nhịn được chăm chú nhìn thêm.

Cái nhìn này, khiến mặt của Vũ Đại càng thêm đỏ hơn.

A Bru không khỏi buồn cười, trên mặt vốn không quá thích cười hiện lên ý cười nhẹ, “Dĩ nhiên, mục đích cuối cùng của tôi vẫn là thuyết phục cô, đi theo chúng tôi làm việc.”

“không.” Như đinh chém sắt, Vũ Đại đã xoay người đi về ghế lái.

Xe chạy rất nhanh, nghênh ngang rời đi.

A Bru không nhịn được cười to.

Đột nhiên cảm thấy người phụ nữ này, chơi thật khá hơn tưởng tượng.

Chỉ có điều đáng tiếc.

Thái độ của người phụ nữ này kiên quyết như vậy, cũng không dễ dàng thuyết phục như vậy.

...

Đình Hạo Hân, trong phòng bao.

Kiều Tịch Hoàn ngồi đối diện Tiêu Dạ.

Tiêu Dạ để người đưa phần tài liệu kia cho Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn nhận lấy, nhìn như tinh táo, nhưng nhịp tim lại nhanh đến khiến cho bản thân hơi không chịu nổi.

Cô nhanh chóng lật xem nội dung bên trong, nhìn bối cảnh của Ngô Kiệt này, sau đó thấy được người sau lưng của Ngô Kiệt, “Long Đăng?”

Tiêu Dạ gật đầu, “Mới nổi lên ở Thượng Hải lúc này, coi như là một bang xã hội đen nhỏ tương đối có thực lực, Long Đăng là người phụ trách bang xã hội đen đó, trước mắt bang xã hội đen này đang chủ yếu làm việc ngầm, trước mắt nghề nghiệp không thuộc về phạm vi quản lý dưới quyền của tôi, cho nên tôi cũng không lưu ý nhiều, nhưng nhìn xu thế, chắc phải phát triển được vài năm, nuôi sống một đám côn đồ cũng không thành vấn đề.”

“Người này có quan hệ với Tề Lăng Phong sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi, hoặc giống như đang làm bầm lâu bầu.

Tiêu Dạ dựa vào trên ghế sa lon, hai chân vắt chéo, “Nói đến Tề Lăng Phong... Tôi vốn không biết người này có quan hệ gì với Tề Lăng Phong, nhưng lần đó cô kêu tôi cho người đến Hoàn Vũ gây chuyện, tôi không phải nói với cô có vài tên côn đồ trấn áp ở bên trong sao? Những người đó chính là tay chân của Long Đăng.”

“Nói như vậy, Long Đăng và Tề Lăng Phong nhất định có lui tới đúng không?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày hỏi.

“Lui tới còn không cạn.” Tiêu Dạ nói từng câu từng chữ, “Bằng không gặp phải loại chuyện gây rối nhỏ nhặt như vậy, Long Đăng cũng sẽ không ra tay

tới lợi nước đục này, hơn nữa sau khi xảy ra chuyện, gây ra xung đột với chúng tôi, trước khi Long Đăng bỏ chạy còn cố ý cho Tề Lăng Phong lời khuyên, Tề Lăng Phong mới nghĩ ra cách hóa giải cảnh khốn khó của anh ta!”

“Quả nhiên” Kiều Tịch Hoàn cắn môi.

Quả nhiên người này chính là thủ phạm hại chết cô, hại chết cha mẹ của cô!

Quả nhiên người này chính là hung thủ giết người do Tề Lăng Phong mua chuộc!

Cô hung hăng siết chặt ngón tay!

Rốt cuộc đã để cho tôi tra ra được, Tề Lăng Phong!

Tròng mắt Kiều Tịch Hoàn căng thẳng!

Tiếp đó, chúng ta có thù báo thù, có oán báo oán!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 20: Trừ Phi Yêu Em, Nếu Không Không Thể Yêu Người Khác!

Đình Hạo Hân.

Kiều Tịch Hoàn cắn răng nghiêng lợi.

Tiêu Dạ giống như bình tĩnh nhìn cô.

Bên trong phòng hơi trầm mặc.

“Tiêu Dạ.” Kiều Tịch Hoàn nhìn anh.

Tiêu Dạ uống rượu, tỏ vẻ cô có chuyện mau nói.

Kiều Tịch Hoàn vô cùng nghiêm túc, “Long Đăng này, có thể nghĩ cách tìm được giúp tôi sao?”

“Có thể.” Tiêu Dạ nói, không hề từ chối.

Kiều Tịch Hoàn cũng không muốn hỏi tại sao Tiêu Dạ lại đối xử với cô như vậy, giống như yêu cầu của cô Tiêu Dạ cũng không hề từ chối, nếu chỉ bởi vì “Vũ Đạt”, cô cảm thấy hơi quá dễ dàng chút, nhưng cô không phải là người thích rối rắm, nên gọn gàng không thêm suy nghĩ nữa, biết Tiêu Dạ sẽ giúp mình là được.

“Sau khi cô tìm được Long Đăng rồi, chuẩn bị làm như thế nào?” Tiêu Dạ hỏi cô.

“Làm như thế nào? Đương nhiên có thù báo thù có oán báo oán ! Tôi muốn khiến Tề Lăng Phong từ nay về sau, không còn đất lặt người!” Kiều Tịch Hoàn cảm tức nói từng câu từng chữ.

Vừa dứt lời.

Cửa phía ngoài phòng đột nhiên bị người đẩy ra.

Lôi Lôi xuất hiện ở cửa, khoe miệng mang theo cười, tự nhiên đi về phía Tiêu Dạ, thân mật ngồi bên cạnh Tiêu Dạ, “Dạ, em tới rồi.”

Tiêu Dạ gật gật đầu, mặc cho Lôi Lôi ngồi bên cạnh anh.

Lịch sử phong lưu của Tiêu Dạ này rất nhiều, thật ra thì Kiều Tịch Hoàn đã tập mãi thành quen, chỉ có điều người phụ nữ này.

Cô thừa nhận, cô không hề có chút thiện cảm nào.

Từ lúc trước khi bắt đầu giúp Diêu Bối Định dạy dỗ người phụ nữ này, cô cũng biết người phụ nữ này không đơn giản.

Cánh môi khẽ mím, Kiều Tịch Hoàn đứng dậy từ chỗ ngồi, nói với Tiêu Dạ, “Không quấy rầy chuyện tốt của anh nữa.” diee ndda fñleeq uysd doon

Tiêu Dạ khẽ gật đầu.

Lúc Kiều Tịch Hoàn đi tới cửa, đột nhiên nói lại một câu, “Ngoại tình suy cho cùng không tốt lắm đâu. Tiêu Dạ, nếu anh yêu Lôi Lôi như vậy, nên ly hôn, bằng không sẽ không công bằng đối với Lôi Lôi, cô nói có đúng không? Lôi Lôi?”

Bị người đột nhiên gọi tên lại, Lôi Lôi ngẩn người một chút, nghe giọng Kiều Tịch Hoàn thì giống như đang giúp cô, hơn nữa còn nói là chuyện ly dị, cả người hơi ngượng ngùng cười cười, “Tôi đều có thể, nhìn Dạ tính toán.”

“Thật là một cô gái tốt tuyệt chủng.” Kiều Tịch Hoàn cảm thán, than thở nói, “Người làm tiểu tam cũng có thể làm, như chuyện đương nhiên vậy.”

Tiếng nói vừa dứt.

Người cũng đã đi ra ngoài.

Lôi Lôi giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên từ trên ghế sa lon.

Người phụ nữ này!

Bây giờ còn nghe không hiểu châm chọc trong miệng cô ta thì cô đã sống vô dụng rồi!

Cô hơi không thoải mái lôi kéo cánh tay Tiêu Dạ, “Dạ, cô ta là ai vậy, nói như thế! Hoàn toàn không biết nội tình lại cứ quơ tay múa chân như vậy, em còn bị cô ta nói như thế, thật sự tức chết.”

Tiêu Dạ đẩy tay Lôi Lôi ra, để ly rượu xuống, không hề có chút an ủi như Lôi Lôi muốn, ngược lại nói, “Anh có chút chuyện phải xử lý, em cứ ngồi trước một lát. Khi nhàn chán thì đi sảnh chính chơi đùa một chút.”

Sau đó, Tiêu Dạ rời khỏi phòng bao.

Lôi Lôi giận đến lợi hại, thân thể đều đang phát run.

Tiêu Dạ rõ ràng đang ứng phó cô!

Càng ngày càng cảm thấy Tiêu Dạ bây giờ càng lúc càng không đủ để ý đến cô, cô vẫn cho rằng sau khi bọn họ xảy ra quan hệ, Tiêu Dạ sẽ đối xử với cô không giống trước, ít nhất có điểm đột phá quan hệ lẫn nhau, nhưng sau buổi tối làm đó, đến bây giờ anh vẫn lạnh lạnh lùng lùng như vậy!

Cô rốt cuộc phải như thế nào với anh, anh mới có thể liếc cô đủ nhiều một cái!

Trong lòng cực kỳ khó chịu, cũng mang theo chút khủng hoảng.

Sáu năm qua, cô không ở bên cạnh Tiêu Dạ sáu năm, cuối cùng cũng phát sinh biến hóa với Tiêu Dạ!

Hay suy cho cùng mà nói, Điều Bối Dịch con đàn bà kia sinh ra ảnh hưởng với Tiêu Dạ?!

Không được!

Nghĩ đến đây, cả người cô không khỏi phát hoảng, nếu Tiêu Dạ thật sự quyết định cùng Điều Bối Dịch... di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Vậy cô thật sự sống được hay không!

Cô hoàn toàn không thể tưởng tượng được, nếu thật sự có một ngày như thế, cô làm sao có thể đón nhận được!

Cô làm sao có thể nhìn về mặt thắng lợi của Điều Bối Dịch!

Rõ ràng sáu năm trước đều là lỗi của cô ta, đến cuối cùng, cô ta không hề nhận được chút báo ứng nào, mình ngược lại mua bút toán vì sai lầm của Điều Bối Dịch!

Tại sao!

Cô hung tợn nghĩ, đột nhiên lại nghĩ đến một việc quan trọng.

Mới vừa rồi khi đẩy cửa phòng ra, hình như nghe được đang nói muốn Tề Lăng Phong vĩnh viễn không thể đứng dậy?!

Chân mày của cô hơi căng thẳng.

Hiện giờ trên thế giới này, trừ Sở Di Huân và Tề Lăng Phong ra, cô cũng không có chỗ nào có thể dựa vào mà nói, nếu để cho Tề Lăng Phong xảy ra chuyện gì, Sở Di Huân người phụ nữ kia đoán chừng sẽ bị giận đến tự sát, mà mình cũng thiếu một hậu thuẫn mạnh mẽ!

Làm sao có thể để cho kế hoạch của bọn họ thuận lợi được!

Trong ánh mắt thoáng qua tia nham hiểm, nhưng mà trên mặt lại đổi thành khuôn mặt tươi cười thân thiện mà ảm áp, quay đầu lại nói với một tên tiểu đệ ở chung trong phòng Tiêu Dạ, “Tiểu Vân.”

“Lôi tiểu thư.” Tiểu Vân vô cùng cung kính với cô.

“Mới vừa rồi người phụ nữ kia tới tìm Tiêu Dạ có chuyện gì?”

Tiểu Vân hơi khó xử, “Trước kia đại ca có căn dặn, bất cứ chuyện gì cũng không thể nói ra với người ngoài được.”

“Tôi là người ngoài sao? Cậu đang nói gì, tôi thật sự tức giận rồi...!” Lôi Lôi cố làm ra vẻ tức giận.

“Không phải vậy, Lôi tiểu thư, đại ca thật ra trước kia từng nói, không thể tùy tiện nói chuyện nơi đây, bằng không bị đại ca biết, em thật sự không có kết quả tốt.” Tiểu Vân vội vàng giải thích, còn nói ra khó xử của mình.

“Tôi cũng chỉ quan tâm Tiêu Dạ thôi, làm người phụ nữ của anh ấy, không phải nên quan tâm anh ấy nhiều một chút sao? Cậu cũng quá chuyện bé xé ra to rồi.” Tâm tình Lôi Lôi không vui, thái độ rất rõ ràng.

Tiểu Vân cúi đầu, cũng không dám nhiều lời.

“Nghe nói là chuyện về Tề Lăng Phong? Anh ta chọc tới Tiêu Dạ sao?” Lôi Lôi tự mình rót cho mình một ly rượu, không chút để ý uống, lời nói khách sáo.

Tiểu Vân đánh chết không mở miệng.

“Tiểu Vân, cậu đi theo Tiêu Dạ làm việc đã bao lâu rồi?” Lôi Lôi nhướn mày hỏi.

“Đã hơn bốn năm rồi.”

“Vậy trong hơn bốn năm này tới bây giờ, cậu đã từng thấy Tiêu Dạ đối xử với người phụ nữ nào giống như với tôi chưa?” Lôi Lôi uống rượu, tiếp tục hỏi. di1enda4nle3qu21ydo0n

Tiểu Vân vội vàng lắc đầu, “Không có, đại ca quan tâm nhất là chị.”

“Cậu đã hiểu, tôi nghĩ có một số việc cậu không nên lừa gạt tôi. Quan hệ giữa tôi và Tiêu Dạ như thế nào cậu tốt nhất tự biết. Nếu cậu không khiến tôi vui vẻ, tôi tùy tiện nói chút gì đó với Tiêu Dạ... Hậu quả, cậu thông minh như vậy, không cần tôi nói rõ ràng chứ.” Lôi Lôi nói nhìn như dịu dàng, nhưng từng câu từng chữ đều là uy hiếp.

Tiểu Vân bị Lôi Lôi nói như thế, cũng hơi không quyết định chắc chắn được nữa, cả người rõ ràng không biết nên làm sao.

“Tôi chỉ muốn biết trong khoảng thời gian này Tiêu Dạ đang bận rộn cái gì mà thôi? Tôi chính là quan tâm anh ấy một chút, cậu cần phải đề phòng tôi như vậy sao?!” Lôi Lôi hoàn toàn nổi giận, tỏ sắc mặt ra.

“Không phải vậy, Lôi tiểu thư. Em không phải đề phòng chị...” Tiểu Vân vội vàng giải thích, lại nghĩ đến quan hệ giữa Tiêu Dạ và Lôi Lôi, lại nói Lôi Lôi thật sự không phải người ngoài, hơn nữa trong khoảng thời gian này Lôi Lôi vẫn đi theo bên cạnh đại ca, người ngoài cũng nhìn ra được cô ta rất thích đại ca, có lẽ thật sự chỉ từ quan tâm, anh do dự thật lâu, mới lên tiếng, “Là như vậy, mới vừa rồi người phụ nữ kia kêu đại ca giúp cô ta tìm một người, chuyện như vậy cũng không phải là chuyện gì khó đối với đại ca.”

“Tìm ai?”

“Long Đằng bây giờ đang mở đám bốc ngậm.”

“Tìm hắn ta làm cái gì?” Đôi mắt Lôi Lôi căng thẳng.

“Em thật sự không biết, chắc là người phụ nữ kia có thù oán với Long Đằng mà thôi. Chuyện của đại ca tụi em là tiểu đệ, nào dám hỏi tới, đều làm theo chỉ thị của đại ca mà thôi.” Tiểu Vân vội vàng nói, chỉ sợ lại chọc giận Lôi Lôi.

“Được rồi, tôi biết rồi.” Lôi Lôi cười cười, “Tôi cũng không làm khó dễ cậu, tôi cũng chỉ muốn biết trong khoảng thời gian này Tiêu Dạ bận rộn như vậy là đang làm cái gì, không có ý gì khác. Cậu cũng không cần nói với bất kỳ ai rằng cậu đã nói cho tôi biết chuyện này rồi, tránh cho Tiêu Dạ không vui, cậu cũng biết anh ấy luôn không thích biểu lộ tình cảm. Mặc dù quan hệ giữa hai chúng tôi tốt như vậy, nhưng anh ấy cũng không muốn tôi lo lắng cho anh ấy.”

“Em biết rồi.” Tiểu Vân vội vàng nói.

Cho dù như thế nào, trước đó đại ca có căn dặn không thể tiết lộ nửa điểm chuyện ở đây ra ngoài, kể cả là Lôi Lôi, cũng đã vi phạm nguyên tắc của đại ca, nói ra ngoài, anh cũng không có cách nào ăn nói lại với đại ca!

Như vậy, tốt nhất.

Lôi Lôi nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch rượu bên trong. “Tôi đi ra ngoài sảnh trước ngồi một lát, cậu không cần phải đi theo, có việc gì tôi sẽ kêu những người phục vụ khác.”

“Dạ, Lôi tiểu thư.” Tiểu Vân vội vàng gật đầu.

Lôi Lôi đi ra khỏi phòng bao, liền trực tiếp đi về phía cửa chính Đình Hạo Hãn, cô không biết tin tức này có tác dụng gì với Tề Lăng Phong hay không, nhưng có một số việc nói đề phòng trước vẫn tốt hơn, cô đi ra một đầu ngõ trên đường bên ngoài Đình Hạo Hãn, nhìn chung quanh một chút, lấy điện thoại ra, “Alo, Dĩ Huân.”

“Sao vậy Lôi Lôi, lại gặp phải chuyện không vui hả.”

“Không phải, cậu chuyển điện thoại cho Tề Lăng Phong, tớ có chuyện quan trọng muốn nói với anh ta, lập tức.” Lôi Lôi vừa nhanh vừa gấp.

“Được.” Hình như Sở Dĩ Huân cũng cảm thấy được tính chất cấp bách của sự việc, vội vàng đồng ý.

Trong chốc lát, bên kia truyền đến âm áp tĩnh khiết của Tề Lăng Phong, “Xảy ra chuyện gì khiến Lôi đại mỹ nữ gấp gấp như vậy?”

“Không rảnh nói đùa với anh. Khi tôi ở Đình Hạo Hãn, bắt gặp một người phụ nữ, tôi cảm thấy nhìn rất quen mắt, giống như tôi tìm Tiểu Dạ mấy lần, tôi không biết cô ta có từng có quan hệ với anh hay không, tôi nghe cô ta nói muốn anh không có đất lật người.” Lôi Lôi nói từng câu từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 21: Trừ Phi Yêu Em, Nếu Không Không Thể Yêu Người Khác! (2)

Editor: Puck

Sắc mặt của Tề Lăng Phong lập tức thay đổi, lời nói cũng biến thành nghiêm túc, “Dáng vẻ người phụ nữ kia như thế nào?”

“Rất xinh đẹp, tôi cũng không thể nói ra. Nhưng mà tôi nghĩ hẳn là người trong đám người anh từng tiếp xúc, khoảng thời gian này anh có quan hệ tương đối với ai không?”

Tề Lăng Phong trầm mặc mấy giây, trong lòng thật ra cũng có chút manh mối.

“Cô ta muốn Tiểu Dạ giúp cô ta cái gì? Chèn ép tôi?” Tề Lăng Phong cười lạnh.

“Không phải. Cô ta muốn Tiểu Dạ giúp mình tìm một người, người đó tên là Long Đằng. Người này có qua lại gì với anh không? Nghe giọng, phải là một người rất quan trọng.” Lôi Lôi nói.

Sắc mặt bên kia hoàn toàn thay đổi.

“Được, tôi biết rồi.” Tề Lăng Phong siết chặt điện thoại di động.

Người này quả thật đến không có ý tốt, nhất là đâm thẳng vào chỗ hiểm của anh.

“Tề Lăng Phong, anh đừng nhanh bị tiêu diệt như vậy!” Lôi Lôi hung hãn nói.

“A, muốn diệt tôi, còn không phải là chuyện đơn giản như vậy! Dù có thế nào, lần này cô cung cấp tin tức lớn như vậy cho tôi, Tề Lăng Phong tôi nợ cô một ân tình. Về sau cô có việc gì cần đến tôi cứ việc tới tìm tôi!” Tề Lăng Phong thắng thường nói.

“Không nói những chuyện này, giống như lúc trước anh nói, anh là người đàn ông của Sở Dĩ Huân, chính là bạn bè của tôi, hơn nữa trước đó anh quả thật có giúp tôi, về sau tôi khẳng định cũng sẽ cần đến anh, tự giải quyết cho tốt.”

“Được.” Tề Lăng Phong gật đầu.

Cúp điện thoại, sắc mặt âm trầm.

Sở Dĩ Huân nhìn Tề Lăng Phong đột nhiên thay đổi sắc mặt, “Xảy ra chuyện lớn gì sao?”

“Có người muốn hại chết anh.” Sắc mặt Tề Lăng Phong vô cùng khó coi.

“Ài?” Sở Dĩ Huân hơi khản trương.

“Nếu như không đoán sai, là Kiều Tịch Hoàn!” Tề Lăng Phong nói từng câu từng chữ, vô cùng khẳng định.

“Người đàn bà kia!” Sở Dĩ Huân cắn răng nghiêng lợi, “Xuất hiện vô căn cứ không giải thích được, luôn không có ý tốt với chúng ta khắp nơi, hạng mục lần trước cũng bị thua trên tay cô ta, hiện giờ lại muốn nhắm vào anh như vậy, rốt cuộc người phụ nữ này có thù hận gì không đội trời chung với anh sao?”

“Anh cũng rất muốn hiểu rõ.” Tề Lăng Phong hung hăng nói, “Chỉ có điều không thể không nói, người phụ nữ này tuyệt đối không đơn giản, muốn đưa anh đến chỗ chết, khẳng định không phải vì một hai hạng mục bình thường đâu.”

“Vậy rốt cuộc là vì cái gì?”

“Chuyện này để nói sau đi, hiện giờ việc cấp bách là trước khi Tiêu Dạ tìm được Long Đằng, chúng ta phải để cho Long Đằng tự động biến mất trước, bằng không...” Sắc mặt Tề Lăng Phong lạnh lẽo, hậu quả thật sự khó có thể tưởng tượng nổi.

“Ừm.” Sở Dĩ Huân gật đầu.

Làm sao có thể để người phụ nữ đặc ý được như vậy?!

...

Kiều Tịch Hoàn đi từ Đình Hạo Hân ra ngoài.

Ngồi xe Vũ Đại lái chạy đi.

Cô tựa vào trên ghế ngồi trên xe, nhìn phong cảnh trôi qua ngoài cửa sổ.

Nếu như lần này có thể thuận lợi, cha, mẹ, coi như con báo thù cho cha mẹ!

Trông mắt cô hơi đỏ.

Trước khi thành công, cô không nghĩ nhiều như thế.

Mím mím môi, cầm điện thoại lên, gọi một số.

Bây giờ cô cần phân tán sự chú ý của mình, nếu không bởi vì chuyện này, sẽ khiến mình lạc vào trong ngõ cụt, cô ẽ không kiểm chế được vẫn nghĩ vẫn cứ nghĩ, như thế nào để khiến Tề Lăng Phong, chết đủ khó coi!

Điện thoại thông, bên kia truyền đến giọng nữ quen thuộc, “Kiều Tịch Hoàn.”

“Cô có thể gọi tôi là Hoàn Hoàn, tôi cảm thấy tương đối thân thiết.”

“Nhưng mà chúng ta lại không quen biết.” Điều Bối Dịch từ chối.

Kiều Tịch Hoàn nhún nhún vai, “Tùy cô thôi.”

“Cô tìm tôi có chuyện gì? Vài ngày nữa tôi mới trở về.”

“Tôi chỉ muốn hỏi cô, Tứ Xuyên vui không?”

“Chơi rất vui.” Bên kia nói rất nhẹ nhõm.

“Trốn tránh như vậy, có ý tứ sao?” Kiều Tịch Hoàn gọn gàng dứt khoát.

“... Tôi không cần cô quan tâm.” Giọng Điều Bối Dịch hơi không vui.

“Mới vừa rồi tôi gặp Tiêu Dạ, Lôi Lôi thân mật ngồi bên cạnh anh ta.” Kiều Tịch Hoàn không hề che giấu, cực kỳ thẳng thắn.

“Cô muốn nói cái gì?”

“Tôi chính là nói cho cô biết, giải tỏa xong tâm tư rồi thì trở về ly hôn đi. Nhiều năm như vậy, xem như bị thờ ơ cũng đủ rồi.”

“Chuyện của tôi, tôi không muốn người khác nhúng tay vào.” Điều Bối Dịch bắt chợt cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn thân nhiên nhìn hiển thị “Kết thúc trò chuyện”.

Điều Bối Định còn chưa chết tâm như vậy.

Cho dù là bất cứ chuyện gì, cho tới bây giờ Điều Bối Định đều nghe Hoắc Tiểu Khê, bởi vì nhận định là bạn bè, nhưng mà trong chuyện của Tiêu Dạ, cô ấy chưa bao giờ thỏa hiệp một bước.

Có lúc cô đã nghĩ, rốt cuộc là yêu như thế nào mới có thể khiến Điều Bối Định không oán không hối hận đến trình độ người thân đều cảm phần như vậy.

Đến bây giờ cô vẫn không hiểu, một người có thể vì một người khác không yêu mình, hy sinh đến nước này.

Cô khẽ thở dài, quay mặt nhìn Vũ Đại phía trước, “Cô có yêu một người đúng không?”

Vũ Đại ngẩn ra, gật đầu, “Ừ.”

“Cô sẽ vì người kia hy sinh đến mức độ nào?” Kiều Tịch Hoàn nói.

Thật ra thì, chỉ là tùy tiện hỏi một chút.

Bởi vì cô cảm thấy trên thế giới này chỉ có Điều Bối Định mới có thể cố chấp đến như vậy.

Vũ Đại nói, “Chết.”

Kiều Tịch Hoàn không nhịn được, nở nụ cười.

Cô nghĩ, trên thế giới này, thì ra kẻ ngu thật sự không ít.

Thật ra thì mình năm đó, không phải như vậy sao?!

Nếu không phải bởi vì yêu quá mù quáng, làm sao có thể rơi vào kết quả như vậy.

Cô đảo mắt nhìn đường phố ngoài cửa sổ, yên tĩnh không nói.

...

Tứ Xuyên, núi Nga Mi.

Điều Bối Định đứng ở trên đỉnh núi Nga Mi thật cao.

Hôm nay Ân Bản không có xã giao, hai người đã bàn trước đi leo núi.

Trên núi Nga Mi rất lạnh, cô choàng một chiếc khăn quàng cổ thật dày, nhưng vẫn run lẩy bẩy.

Không biết thân thể lạnh, hay lòng lạnh.

Mới vừa nhận được điện thoại của Kiều Tịch Hoàn.

Cô ấy khuyên cô ly hôn.

Từng có hơn một lần, Hoắc Tiểu Khê cũng từng khuyên cô như vậy.

Câu trả lời của cô là, không.

Không biết vì sao, chính là không.

Đến bây giờ, Kiều Tịch Hoàn khuyên cô như vậy.

Đáp án của cô vẫn là như vậy.

Cô tựa vào hàng rào, nghiêng người nhìn một tảng sương trắng dày lượn lờ trên đỉnh núi Nga Mi, cảnh sắc đẹp không sao tả xiết như vậy.

Rốt cuộc phải tới khi nào, mình mới có thể đi ra khỏi bấy rập đó của mình.

Có lẽ, đợi chút đi.

Có lẽ, thật sự có một ngày, mình sẽ bỏ qua được?!

...

Kiều Tịch Hoàn một đường trở lại đại viện nhà họ Cố.

Hình như Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt còn phải tới trường học tham gia tập luyện, bị Ngôn Hân Đồng liên tiếp thúc giục đi trường học như vậy.

Kiều Tịch Hoàn vừa đi vào sảnh chính, Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt chuẩn bị ra cửa.

Cố Minh Lý nhìn Kiều Tịch Hoàn, còn tỏ vẻ khinh thường, trên mặt làm mặt quỷ.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu nhìn theo phương hướng Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt cùng Ngôn Hân Đồng đi tới.

Tên quỷ nhỏ này, không biết trời cao đất rộng.

Thật sự coi mình thông minh đến khủng khiếp?!

Xem xem con khi nhỏ của ta chèn ép lòng hăng hái của mày như thế nào!

Kiều Tịch Hoàn đi lên lầu hai, đi thẳng vào phòng của khi nhỏ.

Khi nhỏ chơi mô hình trong phòng, một mình ngồi bệt dưới đất, chơi có vẻ rất vui vẻ.

Vừa ngẩng đầu thấy Kiều Tịch Hoàn xuất hiện, trên mặt hiện lên nụ cười thật to, “Chào mẹ.”

“Con có thể gọi mẹ là mẹ, không cần mang theo chữ ‘Chào’, như vậy có vẻ quá xa lạ rồi.” Kiều Tịch Hoàn rất nghiêm túc.

“A, mẹ.” Khi con cười lặp lại.

“Buổi chiều mẹ dẫn con đi khu vui chơi được không?”

“Thật sao?” Khi con lập tức nhảy lên từ trên mặt đất.

Trước kia khi con tuyệt đối không có hành động như vậy, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều một thân một mình, chỉ sợ mình làm chưa đủ tốt, một mực đè nén tâm tình của mình, bây giờ gần như buông lỏng, không có bất kỳ dằn vặt tâm ý với cô.

“Nhưng chân cha con không tiện.”

“Cha con có thể nhìn chúng ta chơi.”

Khi con trợn mắt há mồm nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Như vậy thật sự được sao?!

...

Sau khi Kiều Tịch Hoàn từ phòng khi con ra ngoài, đi phòng ngủ tìm Cố Tử Thần, rất dễ nhận thấy người đàn ông này không có ở trong phòng, lại chạy ra ngoài phòng âm vườn hoa, mới nhìn thấy người đàn ông kia ngồi dưới đất, rất tao nhã cắt tỉa cảnh hoa, nhìn thấy cô đến thì chân mày khẽ nhếch lên, không có biểu cảm gì.

“Tôi đồng ý buổi chiều mang Minh Lộ đi khu vui chơi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Cố Tử Thần không tỏ vẻ gì, “Ừ.”

“Tôi còn nói, anh cùng đi.”

Sắc mặt Cố Tử Thần lập tức thay đổi, anh ngẩng đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn, khoảnh khắc kia không biết có phải tức giận đánh vào tim không, hồi lâu không nói ra một chữ.

“Không phải anh nói bị tôi thuyết phục sao? Nếu đã thuyết phục được, vậy nên theo sắp xếp của tôi với Cố Minh Lộ. Hôm nay vừa khéo là Chủ nhật, tôi không có chuyện gì, anh một ngày cũng rảnh rồi đến khủng, nên xế chiều hôm nay, chúng ta đi công viên hải dương chơi.” Kiều Tịch Hoàn nói như chuyện đương nhiên.

Cố Tử Thần hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn, thật đúng là một nửa câu cũng không nói được.

Người phụ nữ này rốt cuộc nhìn từ đâu ra anh rảnh rồi đến phát khủng rồi hả?!

“Quyết định như vậy, ăn cơm trưa rồi chúng ta ra cửa.”

Nói xong, Kiều Tịch Hoàn ném lại một câu rồi đi thẳng.

Dù sao chính là “Bá Vương ngành thượng cung” (*), đối xử với người đàn ông Cổ Từ Thần này, một chút cũng không thể nhân từ nương tay, chỉ một lần mất hồn người đàn ông này sẽ không ở trên quỹ đạo nữa rồi! Kéo cũng kéo không lại.

(*) Bá vương ngành thượng cung: “Bá vương ngành thượng cung” là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang.

Chuyện kể rằng lần nọ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thẳng với Lưu Bang rằng: “Thiên hạ náo loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ.”

Lưu Bang cười đáp: “Ta thích đấu trí chứ không đấu sức.” Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỳ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ từng mất một cái, tên thiện xạ kỳ binh kia đã run như cây sậy, buông cung tetch thẳng về thành...

Nghĩa rộng của cụm từ “Bá vương ngành thượng cung” rất đơn giản, “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” tạm hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”; mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiáng jiàn”] hài âm hoàn toàn với “cường gian” [aka “rape”]; mà “cường gian” thời xưa là một từ đại kỳ hủ, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô văn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” để thay thế cho hai từ “cường gian”.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 22: Trừ Phi Yêu Em, Nếu Không Không Thể Yêu Người Khác! (3)

Cổ Từ Thần nhìn bóng lưng Kiều Tịch Hoàn.

Anh đã rất lâu chưa từng xuất hiện ở trường học công cộng rồi.

Thậm chí có thời điểm cố ý không muốn xuất hiện.

Lần trước là đi ăn cơm, lần này là đi khu vui chơi.

Kiều Tịch Hoàn chuẩn bị phá vỡ kế hoạch và bố trí của anh?!

...

Đến buổi trưa.

Người một nhà ngồi chung một chỗ ăn cơm.

Cổ Minh Lý và Cổ Minh Nguyệt bị đưa đến trường học, cho nên ít đi hai quý nhỏ.

Trong không khí hoàn toàn yên tĩnh, Kiều Tịch Hoàn đột nhiên nói, “Mẹ, buổi chiều con mang Minh Lộ đến công viên hải dương chơi.”

“Một mình con?” Tề Tuệ Phân hỏi.

“Không phải, con và Từ Thần cùng đi.”

Vừa nói, kinh ngạc đến ngây người bốn ghế.

Có cần mỗi lần đều lộ ra vẻ mặt này không?!

Kiều Tịch Hoàn cảm nhận ánh mắt mọi người chung quanh quắc tới.

“Từ Thần, muốn ra cửa?” Tề Tuệ Phân thận trọng hỏi.

Cổ Từ Thần không nói gì, chỉ khẽ gật đầu một cái.

“Kể từ khi chân con...”

“Khụ, khụ...” Cố Diệu Kỳ liền vội vàng cắt đứt lời Tề Tuệ Phân nói, “Mang Minh Lộ ra ngoài chơi một chút cũng vô cùng tốt, khí trời hôm nay rất tốt, vừa đúng không có chuyện gì, người trẻ tuổi chính là nên buông lỏng một chút, Minh Lộ cháu hôm nay chơi vui vẻ.”

“Vâng, ông nội.” Cố Minh Lộ vội vàng đồng ý.

Cố Diệu Kỳ rất ít khi đặt lực chú ý lên trên người Cố Minh Lộ, gần như đều là Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt được cả nhà cưng chiều, Cố Minh Lộ chưa bao giờ tranh thủ tình cảm, ngược lại còn thu nhỏ mình đến trong góc, hơn nữa từ sâu trong đáy lòng cũng đương nhiên cảm thấy Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt đáng yêu hơn mình được người lớn yêu thích hơn mình, nên không hề có chút ghen tỵ nào.

“Cám ơn cha, con sẽ mang Minh Lộ đi chơi vui.” Kiều Tịch Hoàn cười đến rất vui vẻ, nói.

Ánh mắt không tự chủ nhìn thoáng qua Ngôn Hân Đồng.

Sắc mặt Ngôn Hân Đồng dĩ nhiên không tốt lắm, trong khoảng thời gian này ở nhà Kiều Tịch Hoàn rất được cưng chiều.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Kiều Tịch Hoàn thu dọn một chút cho khi con, đẩy Cố Từ Thần ra cửa.

Ngoài cửa Vũ Đại đã dừng xe chờ sẵn.

Kiều Tịch Hoàn để cho khi con ngồi vào trước, nửa đỡ Cố Từ Thần ngồi vào, Vũ Đại rất tự giác chuyển xe lăn ra cốp sau.

Kiều Tịch Hoàn cứ nhìn Vũ Đại nhẹ nhàng ra sức như vậy.

Cô vừa mới thử rồi, xe lăn đó thật sự rất nặng, nhưng nhìn bản lĩnh của Vũ Đại...

Người phụ nữ này, còn là phụ nữ sao?!

Xem chừng người đàn ông được cô ấy thích cũng có áp lực quá lớn rồi!

Không nhịn được, cô quay đầu liếc mắt nhìn Cố Từ Thần ngồi phía sau.

Là Cố Từ Thần sao?!

Cô mím môi, bản thân mở cửa xe ngồi ghế trước, nhường vị trí rộng rãi phía sau cho hai cha con.

Vũ Đại đã trở lại vị trí lái xe, chạy xe rất vững vàng.

“Đội lát nữa cô đậu xe xong thì chúng ta đi vào chung.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Cô phụ trách chăm sóc Cố Từ Thần.”

“Được.” Vũ Đại gật đầu.

Xe rất nhanh chạy tới “Công viên hải dương”, còn chưa đi vào, đã nghe được từng tiếng sóng kích thích bên trong, ngay cả tế bào của Kiều Tịch Hoàn cũng sục sôi.

Đã từng vì lập nên sự nghiệp mà rõ ràng tiêu diệt đi rất nhiều hứng thú yêu thích của bản thân, hiện giờ nói cái gì, cũng phải điên cuồng chơi một lần! Hưng phấn như thế đi mua bốn tám vé vào cửa, dắt khi con nghênh ngang tiêu sái đi trước, hơn nữa tốc độ cực nhanh.

Sắc mặt của Cố Từ Thần thật sự không tốt, chung quanh không khỏi có ánh sáng khác thường, cũng bởi vì đáng về Kiều Tịch Hoàn hoàn toàn không để ý cảm nhận của anh, cô biết rõ anh đi xe lăn, nhưng mà bọn họ, còn chạy nhanh như vậy?! Thậm chí chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ bé rồi.

“Rất ít người nhìn anh, tức giận như vậy.” Vũ Đại đứng ở bên cạnh anh, nói.

Cố Từ Thần thu hồi tầm mắt.

“Cô ấy vô cùng tốt.” Vũ Đại tự nhiên nói, “Trước kia khi ở trong ngục, chưa từng thấy một cô gái nào có thể liều mạng giống như cô ấy vậy, tôi nghĩ ô ấy cũng không phải một người bình thường, không ngờ cô ấy là vợ của anh.”

Tròng mắt Cố Từ Thần thoáng kia một tia hung ác nham hiểm, có lẽ, cũng không phải là vợ anh rồi!

“Đúng rồi, chân của anh bị thương rất nghiêm trọng sao?” Vũ Đại hỏi.

“Ừ.” Rót cuộc Cố Từ Thần nói một chữ, chỉ một từ mà thôi.

“Có thể chữa khỏi không?”

“Nhìn tạo hóa.” Cố Từ Thần rất lạnh lùng.

Hình như Vũ Đại đã tập mãi thành thói quen, cô đẩy anh, sau đó hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của hai người Kiều Tịch Hoàn, không bao lâu, Kiều Tịch Hoàn lại bật ra, có thể đột nhiên nghĩ đến hai người không có ở đây, liền vội vã chạy tới, khuôn mặt ửng đỏ, trực tiếp nhận lấy xe lăn ở trên tay Vũ Đại, điên cuồng xông về phía trước, “Quá nhiều người xếp hàng, em để khi con ở đó chờ, chúng ta nhanh lên một chút.”

Vũ Đại nhìn bóng lưng hai người trước mặt.

Không biết vì sao, cảm giác khoảnh khắc kia hơi cảm động.

Thật ra thì cũng không có chỗ nào đáng giá để cho người ta cảm động, hơn nữa mình cũng từng nhìn thấy nhiều cảnh sinh ly tử biệt, có lẽ chính là vì ảm áp nhàn nhạt chỗ này, lại chạm tới điểm lệ của cô.

Cô không để lại dấu vết điều chỉnh lại cảm xúc, nhanh chóng thay đổi tình cảm như vậy, đều giống kiểu người như bọn họ, bản lĩnh.

Kiều Tịch Hoàn mang theo khi con chơi rất nhiều trò, khi con nhìn nhỏ nhẽ lịch sự, nhưng một chút cũng không chịu ngồi chơi trò chơi ôn hòa, chỉ thích những trò kích thích, vốn chỉ có năm tuổi, rất nhiều trò chơi không thể ngồi, Kiều Tịch Hoàn liền mang theo cậu bé đến chỗ chơi nước, trượt từ trên đỉnh thật cao trượt xuống, lần đầu tiên Kiều Tịch Hoàn mang theo khi con cùng trượt xuống, lần thứ hai khi con liền yêu cầu muốn tự mình trượt, Kiều Tịch Hoàn ở dưới mặt nước chờ cậu bé.

Cố Từ Thần và Vũ Đại ở trên bờ nhìn bọn họ.

Khi con chơi nhiều lần, cực kỳ vui sướng.

Kiều Tịch Hoàn cũng chơi hơi mệt rồi, liền bò từ trong ao ra ngoài.

Thật ra thì cô ăn mặc cũng không coi là lộ liễu, vẫn là quần áo liền, chỉ có điều vóc người hấp dẫn đến bạo phát, chỗ nên có một điểm cũng không ít, chỗ nên thiếu lại không nhiều một phần, một đường đi tới như vậy, thu hút vô số ánh nhìn.

Kiều Tịch Hoàn hình như không tự biết, đi tiệm nhỏ mua ba cây kem, đi về phía Cố Từ Thần và Vũ Đại.

Kiều Tịch Hoàn đưa kem cho Cố Từ Thần.

“Tôi không ăn đồ ngọt.”

“Quái vật.” Kiều Tịch Hoàn thầm nói, cầm một cây đưa cho Vũ Đại.

Vũ Đại nhận lấy, ăn không hề lịch sự.

Kiều Tịch Hoàn càng thêm thô lỗ, hai tay mỗi tay một cây, liếm bên này liếm bên kia, đột nhiên nghĩ ra trò đùa ác, đưa cây kem vừa mới liếm xong đến bên môi Cố Từ Thần, có lẽ do dùng sức quá lớn, kem dính đầy lên miệng Cố Từ Thần. dfienddn lieqiudoon

Sắc mặt Cố Từ Thần lập tức đen thui, “Kiều Tịch Hoàn, cô làm cái gì vậy?!”

“Cho anh ăn kem đó, trời nóng như vậy, trúng gió rồi làm như thế nào?!”

“Tôi sẽ không trúng gió!”

“Ai biết được, anh sao mà da mịn thịt mềm. Này, mau liếm môi đi, kem sắp chảy ra rồi, nếu anh không ăn, em sẽ ngồi xổm xuống ăn đó!” Kiều Tịch Hoàn cô ý, cô ý cười đến sao vui vẻ.

Cố Từ Thần bị Kiều Tịch Hoàn làm cho sắc mặt vô cùng khó coi.

“Em ăn thật đó.” Nói xong, Kiều Tịch Hoàn liền ngồi xổm xuống, đưa đôi môi qua.

Cố Từ Thần xoay mặt đi, lè lưỡi liếm sạch sẽ.

Bên tai đã đỏ hết.

Kiều Tịch Hoàn cười đến lộng lẫy xinh đẹp, “Cố Từ Thần, phía trên kem cũng có nước miếng của em, mới vừa rồi em có liếm.”

“...”

“Thật ra thì nếu anh không muốn ăn có thể dùng tay lau sạch mà, thật sự lo lắng cho chỉ số thông minh của anh!” Kiều Tịch Hoàn tổng kết.

Khoảnh khắc kia, Cố Từ Thần thật sự muốn bóp chết người phụ nữ trước mặt.

Vũ Đại ở bên cạnh không nhịn được cười.

Chắc còn chưa có ai, khiến anh tức thành dạng này! Khoa trương một chút, trên đầu Cố Từ Thần đã bắt đầu bốc khói rồi!

Mà người khờ xướng còn không lo lắng vui vẻ ở đó liếm kem, đừng nhắc tới có bao nhiêu vui sướng.

Chỉ có điều động tác này, không khỏi đưa tới người bên cạnh vậy xem.

Một báu vật kêu gọi tuyệt sắc xinh đẹp như vậy, đầu lưỡi nòn nà không ngừng liếm kem trên tay, cho dù là ai, cũng sẽ không nhịn được đoán mò thôi..

“Chơi đã chưa, đi thôi!” Cố Tử Thần đột nhiên gào lên giận dữ.

“Có bệnh hả, làm em hoảng sợ! Con trai của anh không phải đang chơi vui vẻ sao?!” Kiều Tịch Hoàn bị sốc.

Người đàn ông này, thật sự lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

“Không phải còn có trò chơi khác sao?! Gọi Cố Minh Lộ lên đây!” Cố Tử Thần khó chịu.

Kiều Tịch Hoàn tròn mắt trắng mắt.

Lòng không phục kêu khi con từ trong nước lên, hai người thay đồ bơi, đi tới hạng mục giải trí khác.

Vì độ tuổi của khi con, Kiều Tịch Hoàn chơi cùng cậu bé chơi không hề hời hợt.

Cuối cùng mấy người dừng lại trước một vòng đu quay khổng lồ thật to.

“Mẹ, con muốn ngồi cái này.” Khi con rất tích cực nói.

“Được, chúng ta đi xếp hàng.” Kiều Tịch Hoàn cũng không hề từ chối yêu cầu của khi con.

“Có phải cha cũng có thể đi lên không?” Khi con hỏi.

Kiều Tịch Hoàn suy nghĩ một chút, “Có lẽ vậy.”

“Để cha cũng lên ngồi có được không, cha theo chúng ta cả một buổi chiều, thật ra chưa chơi cái gì.”

“Được rồi.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Khi con vẫn còn lo lắng cho người.

Cô để khi con xếp hàng, mình đi sang chỗ Cố Tử Thần, “Con trai của anh nói muốn anh ngồi đu quay.”

“Tôi không đi.” Cố Tử Thần dứt khoát từ chối.

“Cố Tử Thần, anh có thể không có tính trẻ con không, anh ba mươi tuổi mà trái tim bảy mươi tuổi, anh không biết buồn tẻ, em cũng lo lắng thay anh. Con trai của anh nói anh theo chúng ta cả một buổi chiều, đau lòng anh không chơi gì cả, anh đừng đã kích tính tích cực của con trai anh có được không?” Kiều Tịch Hoàn khó chịu nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 23: Trừ Phi Yêu Em, Nếu Không Không Thể Yêu Người Khác! (4)

Cố Tử Thần không nói gì.

“Quyết định như vậy.” Kiều Tịch Hoàn đẩy Cố Tử Thần gia nhập đội ngũ xếp hàng.

Đội mấy người đi vào thì Kiều Tịch Hoàn khai thông một phen với nhân viên làm việc, đẩy xe lăn đến bên cạnh lồng đu quay, Kiều Tịch Hoàn và Vũ Đại đỡ Cố Tử Thần lên, đang chuẩn bị ôm khi con lên thì khi con nhỏ giọng nói bên tai Kiều Tịch Hoàn, “Mẹ đi cùng cha, dì Vũ Đại ngồi với con.”

Kiều Tịch Hoàn thu liễm ánh mắt nhìn khi con.

Khi con vội vàng nháy mắt với mẹ, ý tứ chính là muốn hợp tác mẹ và Cố Tử Thần.

Mỗi một đứa bé đều mơ tưởng quan hệ của cha mẹ mình rất tốt.

Cô sờ sờ đầu khi con, dấn dò Vũ Đại một chút, rồi ngồi vào.

Vũ Đại và khi con ngồi ở cái lồng phía sau.

Cố Tử Thần liếc mắt nhìn Cố Minh Lộ, “Sao nó lại ngồi vào trong đó?”

“Anh còn chưa thấy chỉ số trí tuệ cảm xúc của con trai anh rất cao sao? Không nhìn ra thằng bé vì bồi dưỡng tình cảm của chúng ta à?” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng.

Cố Tử Thần mím mím môi.

“Hoặc là, đối với một đứa bé mà nói, cha mẹ cũng nên tương thân tương ái.” Kiều Tịch Hoàn cảm thán.

Cố Tử Thần không nói gì, tròn mắt nhàn nhạt lóe lên.

Vòng đu quay khổng lồ từ từ khởi động.

Vòng đu quay khổng lồ ở công viên hải dương rất lớn, tốc độ như vậy đi xuống ít nhất nửa giờ. [die,n; da.nlze.quydo/mn](#)

Từng cái lồng từ từ bay lên bầu trời.

Hai người Kiều Tịch Hoàn và Cố Tử Thần cũng không nói bao nhiêu chuyện, chỉ đưa tầm mắt nhìn đám người dần dần nhỏ đi dưới đất.

Có người nói, từng cái lồng của vòng đu quay khổng lồ đều chở đầy hạnh phúc tràn đầy, hai người yêu nhau hôn nhau khi vòng đu quay khổng lồ lên đỉnh cao nhất, như vậy sẽ nhận được phần hạnh phúc này, cô đã từng tin tưởng như vậy một lần, khi yêu Tề Lăng Phong, bọn họ ở Paris, khi ở trong vòng đu quay khổng lồ lên đến đỉnh cao nhất, cô chủ động hôn anh ta. Khi đó cô yêu anh yêu dè dặt cẩn trọng, cho dù có thời điểm mình cảm thấy mê tín buồn cười cũng sẽ cố gắng mà tin tưởng.

Cô ngoái đầu nhìn lại, thấy vẻ mặt bình thản không có gì lạ của Cố Tử Thần, hỏi, “Anh từng yêu ai không?”

Cố Tử Thần nhìn cô.

“Chưa từng yêu nhì.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Cố Tử Thần không yêu mình.

Tại sao phải kết hôn?!

Con người luôn muốn kết hôn.

Vì nói dối tông đường thôi.

“Nếu không yêu, vậy giờ thử yêu em, được không?” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ, rất nghiêm túc.

Chân mày Cố Tử Thần hơi căng thẳng, “Tại sao?”

“Chúng ta là vợ chồng.”

Cố Tử Thần cười lạnh, “Vợ chồng thì nhất định phải yêu nhau sao?”

“Trong mắt của em, là vậy.” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên đứng lên từ chỗ ngồi.

Cái lồng hơi chấn động.

Cố Tử Thần nhìn Kiều Tịch Hoàn đứng trước mặt mình, “Nghe này, Cố Tử Thần. Trừ phi yêu em, thì không cho phép yêu bất kỳ ai khác!”

Trừ phi yêu em?!

Thì không cho phép yêu bất kỳ ai khác?!

Cố Tử Thần đang định mở miệng.

Một bờ môi mềm mại đã dính lên bờ môi anh.

Anh liền giật mình.

Cảm nhận hơi thở ấm áp nhàn nhạt từ giữa bờ môi cô truyền tới, còn có trong hơi thở của anh, mùi thơm nhàn nhạt trên người cô.

Trông mắt, khép hờ.

Hôn, dần dần sâu hơn.

Cô vuốt ve vành tai đã nóng bỏng của anh, không dấu vết tặng cánh môi mình ra ngoài.

Cấn xé lẫn nhau, trong không gian khép kín, bao phủ hơi thở như lửa nóng.

Một chiếc lông khác.

Cố Minh Lộ xấu hổ dùng tay nhỏ bé bịt kín mắt, trên mặt lỗ tai đều đỏ ửng.

Tầm mắt Vũ Đại cũng khẽ dờn đi.

Như vậy thật ra thì, rất tốt.

Tất cả mọi người như vậy, bình bình thản thản, là tốt rồi.

...

Từ trên đu quay khổng lồ xuống dưới.

Cánh môi Kiều Tịch Hoàn nhuộm sắc màu không giống trước.

Cô chỉ là, chỉ là đột nhiên muốn thân ái một chút mà thôi...

Sau đó, dường như đã không thể thu thập rồi.

Cô không nhận được liếc nhìn cánh môi Cố Tử Thần, mặc dù sắc mặt vẫn như cũ, nhưng cánh môi rõ ràng trở nên không giống như trước...

Cô khẽ cắn môi, dờn suy nghĩ của mình, kéo khi con, “Hiện giờ chơi đã, về nhà?”

“Vâng.” Khi con gật đầu.

Khi con không có yêu cầu quá đáng, hơn nữa rất dễ dàng thỏa hiệp.

“Đúng rồi, ra cửa không chụp hình, vậy không được!” Kiều Tịch Hoàn lấy điện thoại di động ra, đưa cho Vũ Đại, “Cô chụp cho một nhà ba người chúng tôi một tấm, lưu bức hình.”

“Ừ.” Vũ Đại nhận lấy di động.

“Hai người đều cười vui vẻ lên cho em.” Kiều Tịch Hoàn uy hiếp.

“Được.” Khi con khéo léo gật đầu.

Cố Tử Thần vẫn vẽ mặt cá chết đó.

Ba người, khi con đứng bên cạnh Cố Tử Thần, Kiều Tịch Hoàn đứng phía sau Cố Tử Thần, “Một, hai, ba, chụp!”

“Tách tách.”

Vũ Đại đưa di động cho Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn nhìn gương mặt mình và khi con cười đến quá mức rực rỡ trong hình, đối lập với khuôn mặt không chút biểu tình gì của Cố Tử Thần...

Thôi.

Cô cất di động vào trong túi xách.

Cũng không thể yêu cầu quá cao với Cố Tử Thần.

Đoàn người đi ra khỏi công viên hải dương.

Chơi một buổi chiều điên cuồng như vậy, khẽ dựa vào trên xe, Cố Minh Lộ đã ngủ mất rồi.

Một đường rất yên tĩnh, cho đến khi tới đại viện nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu, nhìn khi con nằm trên đùi Cố Từ Thần, ngủ rất ngon.

“Em ôm con đi vào.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Không cần, gọi nó tỉnh, cô ôm nó không nổi.”

“Anh phải tin tưởng sức mạnh tình thương của mẹ.” Kiều Tịch Hoàn không phục.

Cố Từ Thần tỏ vẻ, tùy cô.

“Vũ Đại cô giúp tôi một chút, giúp tôi đặt khi con lên lưng tôi, tôi cũng đi vào.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Được.” Vũ Đại xuống xe, ôm khi con ra, đặt trên lưng Kiều Tịch Hoàn.

Hơi sức của Vũ Đại vẫn kinh người như vậy. Kiều Tịch Hoàn thật sự bội phục sát đất. dieendaanleequydonn

Cô cũng khi con đi về biệt thự, quay đầu chờ Cố Từ Thần, nhìn Cố Từ Thần được Vũ Đại đỡ ngồi lên xe lăn, hình như tay Cố Từ Thần đang đề lên bắp đùi của mình.

Tê chân rồi sao? Dọc theo đường đi khi con vẫn nằm trên đùi anh, theo như người thường mà nói, chân chắc đã sớm tê rần rồi.

Chỉ có điều.

Chân của Cố Từ Thần, vẫn có tri giác?!

Hình như Cố Từ Thần thấy tầm mắt của Kiều Tịch Hoàn, không làm bất kỳ hành động che giấu, đẩy xe lăn đi về phía biệt thự, bình tĩnh tự nhiên như vậy.

Tự nhiên đến Kiều Tịch Hoàn bắt đầu nghi ngờ có phải mới vừa rồi mình nhìn nhầm hay không.

Hay là nói, mới vừa rồi cũng chỉ là một động tác rất tùy ý của Cố Từ Thần, cô nghĩ quá nhiều!

“Không đi sao?” Cố Từ Thần nhìn dáng vẻ của cô, lạnh giọng nhắc nhở.

Kiều Tịch Hoàn hồi hồn, cô có phải nghĩ quá nhiều chuyện không quan trọng không?! Mím mím môi, cũng Cố Minh Lộ đi vào.

Nhìn thoáng qua khi con nho nhỏ, quả thật không nhẹ, cô cũng thờ hồng học, may mà lúc đó nhảy bèn cũng, nếu mà ôm, không khiến cho mình mệt chết, còn khiến khi con ngã chết.

Cô thận trọng đặt khi con lên giường, cởi giày và áo khoác cho thằng bé, nhẹ nhàng đắp chăn cho nó.

Không nhịn được dừng lại một chút, nhìn gương mặt nho nhỏ của thằng bé.

Hôm nay là ngày mà cô nhìn thấy nụ cười hiện nhiều nhất trên mặt khi con, trước kia khi con rất nhẩn nhẩn, hôm nay có thể như thế, cô cảm thấy rất vui mừng, trong lòng không hiểu sao cảm thấy rất ấm áp.

“Khi con, về sau chỉ cần mẹ còn ở bên cạnh con, mẹ nhất định để cho con cười hồn nhiên như vậy, coi như là mẹ cam kết với con. Được không?” Cô nhẹ giọng ghé vào bên tai thằng bé nói.

Khi con khẽ giật giật, giống như nghe được lời của cô.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười một tiếng, cúi đầu, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé, đi ra khỏi phòng, đóng cửa.

Trong giấc mộng, người nho nhỏ đó, hình như ngủ thiếp đi cũng mang theo nụ cười ấm áp.

...

Kiều Tịch Hoàn hơi mệt mỏi trở lại phòng ngủ của Cố Từ Thần.

Quả nhiên thân thể này không có nền móng như cô năm đó, chơi một buổi chiều như vậy, mệt mỏi đến không muốn nhúc nhích.

Nhớ ngày đó Hoắc Tiểu Khê chơi cả một ngày như vậy cũng sẽ không xuất hiện trạng thái mệt mỏi như thế!

Cô đẩy cửa phòng ra, nhìn Cố Từ Thần tìm quần áo, hình như chuẩn bị đi tắm.

Kiều Tịch Hoàn sợ run một giây, quyết định thật nhanh, giống như bất thành linh lại giống như cắn thuốc lắc, chọt cầm một cái áo ngủ lên, chiếm đoạt phòng tắm trước một bước, “Cố Từ Thần, hôm nay em mệt mỏi hơn anh, trên người ra nhiều mồ hôi hơn anh, em muốn tắm rửa trước!”

“Kiều Tịch Hoàn!” Cố Tử Thần gào lên giận dữ, “Cô không thể ra ngoài tắm sao?”

“Không thể!” Kiều Tịch Hoàn cương thể nói, khoe miệng cười một tiếng xấu xa, “Thật ra thì em cũng không quá để ý, chúng ta cùng nhau tắm.”

Cố Tử Thần giận đến cắn răng nghiêng lợi, “Cô không hề có chút xấu hổ nào sao?!”

“Chúng ta là vợ chồng, có lòng xấu hổ, con trai của anh từ trong viên đá bẻ ra?!” Kiều Tịch Hoàn gìa mồm át lẽ phải!

Cố Tử Thần tức giận đến không nói ra được một câu.

“Huống chi ưu tiên phụ nữ, không hề có một chút phong độ quý ông nào cả!” Sau đó, bất ngờ đóng cửa phòng tắm.

Cố Tử Thần nắm ngón tay.

Người phụ nữ này, một ngày không chống lại anh, thì không cần nghỉ ngơi sao?!

Anh ngược lại rất hoài niệm ngày cô đi làm, ít nhất không có ai quấy rầy sự thanh tịnh của anh.

Không khỏi, tay của anh không tự chủ sờ lên đôi môi.

Sắc mặt khê thay đổi.

Người phụ nữ này, thật sự là âm hồn không tan!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 24: Cứ Việc Chơi, Chỉ Sợ Không Đủ Thảm Thiệt!

Thứ hai.

Trải qua thứ bảy điên cuồng, chủ nhật tu dưỡng.

Thứ hai liền có vẻ đặc biệt thỏa mãn và có tinh thần.

Kiều Tịch Hoàn chỉnh trang xong tất cả cho mình, từ đại viện nhà họ Cố ra ngoài.

Vũ Đại rất đúng giờ, chưa bao giờ kéo dài thời gian của cô.

Cô ngồi xe một đường đến tòa nhà Cố thị.

Kiều Tịch Hoàn không phải kiểu người đặc biệt tích cực đi làm, cũng không phải loại người thích bị đi làm trễ, cho nên thời gian mỗi lần đến công ty, gần như đều là thời gian nhiều người nhất, dần dần, càng ngày càng có nhiều người bắt đầu biết cô, lễ phép gọi cô “Quản lý Kiều”.

Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ rất bình tĩnh, gạt đầu, mỉm cười.

Cố Tử Hàn đi phía sau Kiều Tịch Hoàn.

Người phụ nữ này, nhìn hành động có vẻ bình tĩnh, vốn không giống như tay mơ lần đầu tiên trải qua thương trường, ngược lại có một cảm giác có kinh nghiệm chiến trường.

Kiều Tịch Hoàn đi vào thang máy, ấn tầng lầu của mình.

Thành viên ban giám đốc và tổng giám đốc có thang máy chuyên dụng, Kiều Tịch Hoàn nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Cố Tử Hàn đi qua bên người cô, lộ ra nụ cười nhẹ.

Thang máy tới nơi, đi vào phòng làm việc của mình, ngồi xuống, hỏi Milk ở phía trước mặt, “Triệu tập tất cả trưởng ban các phòng, bao gồm bộ phận quan hệ xã hội và bộ phận kế hoạch, chín giờ rưỡi, thảo luận việc trung tâm thương mại Áo Phi.” di3nd@nl3qu.yd0n

“Vâng ạ.” Milk gạt đầu.

Kiều Tịch Hoàn ngồi ở vị trí của mình, uống cà phê.

Milk gõ cửa phòng, “Quản lý Kiều, có một người tên Dụ Lạc Vi tiểu thư chờ ngài ở cửa ra vào, bây giờ ngài muốn gặp không?”

“Họp xong lại nói.” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng.

“Vâng.”

Đáng vẻ làm việc của Milk vượt quá sự tưởng tượng của cô.

Chín giờ rưỡi.

Bên trong phòng làm việc quy mô nhỏ của phòng thị trường.

Kiều Tịch Hoàn ngồi ở vị trí chính giữa, ngồi bên dưới là các trưởng phòng ban và nhân viên chuyên nghiệp tuổi tác cao hơn cô một chút.

Cô để Milk phát các phương án ra cho các trưởng phòng ban, mở miệng nói, “Vạch dự án trung tâm thương mại Áo Phi, tin tưởng tuần trước mọi người đều nghe nói đến, dự án này có chút thay đổi so với trước kia, vốn là siêu thị nhập khẩu quy hoạch thành trung tâm thương mại Áo Phi, như vậy, các công đoạn sẽ phức tạp hơn bắt đầu nhiều, bây giờ tôi sẽ tiến hành phân công phương án này.”

“Vâng.” Các trưởng phòng ban vô cùng nghiêm túc.

“Bộ phận lập kế hoạch, đương nhiên, lập kế hoạch trình bày thành bản thảo phương án này. Tôi hy vọng trước thứ tư sẽ đưa được ra, số liệu cụ thể tôi sẽ đưa riêng cho anh, anh phải trình bày phương án tối ưu nhất. Bộ phận quan hệ công chúng, tôi dự tính cuối tuần sẽ đi nước Anh tự mình gặp mặt người phụ trách tập đoàn Áo Phi, đến lúc đó cần tài liệu đầy đủ về tập đoàn Áo Phi, bao gồm tình huống cạnh kề của người giữ cương vị quan trọng của Áo Phi, để tôi đứng bệnh hốt thuốc, hoàn thành trong tuần này. Phòng dữ liệu, tôi cũng cần các anh cho tôi một số liệu chi tiết cạnh kề, bao gồm tỉ lệ nắm giữ thị trường của các trung tâm thương mại ở Thượng Hải, cùng với dự toán sau khi Áo Phi gia nhập vào Trung Quốc, sẽ đạt tới tỷ lệ nắm giữ thị trường nhất định. Chậm nhất thứ năm tuần sau đưa cho tôi. Phòng phân tích thị trường, tôi cần các anh làm một dự toán chi phí cho thuê siêu thị trước mắt, bao gồm căn cứ tình hình phát triển thị trường tình huống xu hướng tăng tiền thuê mướn phòng trong thời gian ba năm, tôi cần hạch toán chính xác sau khi hạng mục này làm xong có thể mang đến bao nhiêu hiệu quả và lợi ích cho công ty chúng ta, trước thứ sáu tuần sau số liệu phải được phòng tổng hợp lại đưa lên cho tôi.” Kiều Tịch Hoàn phân phó bàn giao.

Tất cả các trưởng phòng ban gật đầu cam kết.

Kiều Tịch Hoàn uống một ngụm trà, nghiêm trang nói, “Đây là lần đầu tiên chúng ta hợp tác, tôi không phải người cổ hủ và cố chấp, nếu trong khi hợp tác có ý kiến không phù hợp tôi hy vọng mọi người kịp thời nói ra, cho dù là chuyện riêng hay chuyện công, tôi đều không hy vọng bởi vì lý do cá nhân mà ảnh hưởng đến chuyện hợp tác tập thể, trì hoãn tiến độ hạng mục. Mặt khác, tôi không thích chỉ biết cúi đầu làm việc, sẽ không ngẩng đầu nhìn người đi đường, có ý tưởng tốt, tôi hoan nghênh bất cứ lúc nào.”

Phía dưới hoàn toàn yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn lại nói, “Trong mọi người cho dù là ai cũng có năng lực hơn tôi, có kinh nghiệm hơn tôi. Đối với tôi mà nói, tôi cần lấy được sự ủng hộ và trợ giúp của mọi người, rất nhiều chỗ tôi làm không tới nơi tới chốn là chỗ tôi cần mọi người chỉ điểm. Cho nên tôi không muốn thấy, chỗ tôi làm không đủ tốt thì mọi người quăng tôi ánh mắt khinh thường. Tôi nghĩ mọi người chắc hiểu ý của tôi.” di@en*dyan(lee^qu.donn)

Ý tứ của Kiều Tịch Hoàn là, không nên bởi vì cô là người mới mà không phục tùng sự quản lý của cô, bọn họ có thể chỉ điểm, nhưng không thể tự chủ thanh cao, trong mắt không có người.

Có thể leo đến vị trí quản lý, cũng không phải là việc có thể thực hiện trong ngày một ngày hai, tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng.

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, gật gật đầu nói, “Ok, không trì hoãn thời gian của mọi người nữa, tan họp.”

Dứt lời, dẫn đầu rời đi trước.

Milk đi theo bước chân của Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn ngồi trong phòng làm việc, nói với Milk, “Để Dụ Lạc Vi đi vào.”

“Vâng.”

Không bao lâu, Dụ Lạc Vi xuất hiện trong phòng làm việc của cô.

Dụ Lạc Vi mặc một chiếc váy công chúa màu trắng, đôi dép xăng đan thủy tinh màu trắng, tóc làm kiểu búp bê Barbie màu vàng uốn lộn to, trên mặt trang điểm tinh xảo, cả người nhìn qua ở trong phạm vi xinh đẹp.

Chỉ có điều, ăn mặc như vậy, nhìn thế nào cũng không giống tới đi làm, ngược lại có tiết tấu ra cửa đi dạo phố.

Kiều Tịch Hoàn ngồi trên ghế sa lon, tao nhã vắt chéo hai chân, bình tĩnh nhìn Dụ Lạc Vi, giọng không lạnh không nóng nói, “Cô tìm tôi có việc gì?”

“Cha chưa nói cho chị sao? Tôi muốn đến Cổ thị làm việc.” Dụ Lạc Vi trực tiếp mở miệng.

Không nổi giận khi gặp Kiều Tịch Hoàn coi như là cô đã đề nén tính khí rồi, giờ phút này giọng điệu tự nhiên không quá tốt.

Cô cũng không hiểu, tại sao bây giờ Kiều Tịch Hoàn lại như rất chảnh, hơn nữa càng không giải thích được, bây giờ cô giống như tự giác, không dám nổi giận với Kiều Tịch Hoàn, cô cắn môi, trong lòng đủ kiểu không thoải mái.

Trước kia muốn bắt nạt Kiều Tịch Hoàn, giống như bóp quả hồng mềm, muốn bóp như thế nào thì bóp.

“Nói đi.” Kiều Tịch Hoàn vẫn bình tĩnh.”

“Chị đã biết, vậy thì bố trí giúp tôi thủ tục đi, tôi đã nghĩ, bản thân tôi khi du học ở Hàn Quốc chính là ngành tài chính, chị bố trí cho tôi ở bộ phận thị trường là được, tôi chính là muốn làm ở bộ phận phát triển thị trường, về sau tương đối có tiềm năng phát triển với tôi.” Dụ Lạc Vi nói như chuyện đương nhiên, giống như cô ta muốn làm gì, Kiều Tịch Hoàn đều phải thỏa mãn tất cả yêu cầu của cô. “Về phần tiền lương, tôi nói dù sao cũng là người du học trở về, một tháng không thể ít hơn hai vạn, đây là cơ bản nhất.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Nói xong chưa?” Kiều Tịch Hoàn hỏi cô ta.

Dụ Lạc Vi nhìn cô, “Nói xong rồi.”

“Nói xong rồi, thì nghe đây.” Kiều Tịch Hoàn để hai chân xuống, tao nhã đứng lên từ trên ghế làm việc, “Cổ thị không phải là doanh nghiệp đứng đầu thế giới, nhưng ở Thượng Hải mà nói, cũng là công ty tầng lớp trên. Tổng công ty Cổ thị có tổng cộng 1386 người, trong đó 35% đều du học ở nước ngoài về, mà trong nhóm người này cũng có 80% lấy được trình độ học vấn thạc sĩ trở lên. Còn dư lại 65% người còn lại, trừ tầng lớp quản lý, vốn đến từ các đại học có danh tiếng trong nước. Dụ Lạc Vi, nếu như tôi nhớ không lầm, trường đại học bên Hàn Quốc mà cô học, trong danh sách các trường trên quốc tế, cũng không vang dội như Thanh Hoa Bắc Đại.”

Sắc mặt Dụ Lạc Vi hơi xấu hổ, cắn cắn môi, đang định cãi lại.

“Cho nên, cái cô gọi là cương vị và tiền lương.” Kiều Tịch Hoàn gần như không cho Dụ Lạc Vi cơ hội nói, gọn gàng dứt khoát mở miệng nói, “Tôi không có cách nào thỏa mãn cô, cô có thể kêu người gọi là ‘Cha’ tôi thỏa mãn cô, đi công ty của ông ấy, cái gì cũng là của cô, không phải sao?”

“Kiều Tịch Hoàn! Chị biết rõ công ty nhà chúng ta hiện đang rơi vào tình trạng ngưng trệ, chị không chỉ thấy chết không cứu, bây giờ còn châm chọc tôi như vậy, chị sao không thể nhìn người khác may mắn như vậy!”

Kiều Tịch Hoàn cười lạnh, “Tôi chính là không muốn nhìn thấy cô gặp may mắn. Không suy nghĩ một chút trước kia đối xử với tôi như thế nào sao? Bây giờ muốn tôi giúp cô một tay cô cảm thấy tôi nên giúp cô luôn sao? Dụ Lạc Vi, có phải cô quá coi trọng bản thân rồi không!”

“Chị!” Dụ Lạc Vi tức giận đến nói không ra lời.

“Về nói lại cho người gọi là ‘Cha’ của cô, Cổ thị không có cương vị thích hợp với cô.”

“Kiều Tịch Hoàn! Tại sao chị lại đối xử với tôi như vậy!” Dụ Lạc Vi gào lên giận dữ, “Chị nói trình độ học vấn của tôi có vấn đề, như vậy chị thì sao?! Chị một người ngay cả đại học còn chưa học xong, có tư cách gì đánh giá tôi!”

“Tên của công ty là công ty Cổ thị, tôi là vợ của đại thiếu gia nhà họ Cổ, tôi muốn giày vò như thế nào thì tùy tôi!” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

Dụ Lạc Vi giận đến thân thể phát run.

Lần đầu tiên bị Kiều Tịch Hoàn chọc giận đến mức độ giống như hồng mắt.

Cô hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn, không nói ra một chữ.

“Trở về đi. Tôi còn phải làm việc.” Kiều Tịch Hoàn ngồi ở trên, hạ lệnh đuổi khách.

“Kiều Tịch Hoàn, chị đừng cho rằng chị có thể huy hoàng thật lâu, chúng ta nhìn xem.”

“Được, chờ xem.” Kiều Tịch Hoàn cười lạnh, chẳng thêm ngó tới như vậy.

Cô thật sự vẫn không để Dụ Lạc Vi vào trong mắt.

Dụ Lạc Vi giận đến không xoay người mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài.

Milk vừa đúng lúc bung một ly cà phê mới pha đứng ở cửa ra vào chuẩn bị đi vào, hai người đột nhiên va chạm vào nhau.

“A!” Tiếng Dụ Lạc Vi hét chói tai.

Toàn bộ cà phê màu nâu đỏ lên chiếc váy trắng của Dụ Lạc Vi, theo làn váy rót lên bắp đùi và giày của cô, cà phê còn nóng, một đường chảy xuống như

vậy, đau đến Dụ Lạc Vi thét chói tai.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Milk lại càng hoảng sợ, vội vàng ngồi xổm xuống lau cho cô ta.

“Cô là thứ gì, cô không có mắt sao?! Đau chết tôi rồi! Cô cút cho tôi.” Dụ Lạc Vi tung một cước đá Milk ngồi chồm hổm dưới đất đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 25: Cú Việc Chơi, Chỉ Sợ Không Đủ Thảm Thiệt! (2)

Trọng tâm của Milk không vững, cũng ngã ngồi một cái thật mạnh trên đất, bị đá đến chỗ đầu gối, bị gót giày da nhọn của Dụ Lạc Vi quét qua, chảy ra vết máu.

Sắc mặt Kiều Tịch Hoàn lập tức thay đổi, cô đi tới, “Dụ Lạc Vi, cô làm cái gì?!”

Dụ Lạc Vi ngẩng đầu lên nhìn Kiều Tịch Hoàn, “Chị cố ý có phải không, Kiều Tịch Hoàn, chị cố ý đối xử với tôi như vậy?!”

Tròng mắt Kiều Tịch Hoàn tròn lên.

“Trở về tôi sẽ nói với cha, chị cố ý dùng cả phê nóng dội lên tôi, chị chờ đó cho tôi!” Dụ Lạc Vi độc ác nói.

Kiều Tịch Hoàn nhìn hai đùi của cô ta quả thật bị bóng đèn đỏ bùng, nhẫn nhịn, “Dụ Lạc Vi, cô tốt nhất nên tự biết mình.”

“Hừ!” Dụ Lạc Vi sai bước đi vào thang máy.

Kiều Tịch Hoàn ngồi xổm xuống nhìn vết thương trên đầu gối Milk, “Như thế nào?”

“Không sao. Đều tại em tay chân vụng về, haizz.” Milk than thở, “Xin lỗi, quản lý Kiều, đắc tội khách của chị.”

“Em cũng không phải cố ý, không cần em phải nói xin lỗi, ngược lại vết thương của em...” Kiều Tịch Hoàn đỡ cô ấy, “Chị dẫn em đến bệnh viện tiêu độc.”

“Không sao, em dùng nước sạch rửa một cái là được.”

“Mùa hè dễ lây, lỡ như bị uốn ván không phải ngược lại sao, hơn nữa mới vừa rồi trên người phụ nữ kia có độc, không tiêu độc chị sợ đầu gối của em sẽ bị thối rửa.” Kiều Tịch Hoàn nghiêm giọng.

Milk không nhịn cười được, “Chị và vị tiểu thư vừa rồi có thù sao?”

“Đừng chạm còn không ft. Đi thôi, chị đưa em đi bệnh viện.”

...

Dụ Lạc Vi một thân nhếch nhác đi ra khỏi tòa nhà Cổ thị.

Bây giờ toàn bộ trên người đều dính màu cà phê, một đường không biết bị bao nhiêu người nhạo báng, đừng nhắc tới bản thân có bao nhiêu mất mặt.

Cô lái xe, không thoải mái trong lòng đến cực điểm.

Kiều Tịch Hoàn hôm nay chị đối xử với tôi như vậy, tôi nhất định sẽ trả lại gấp bội!

Một đường chạy xe như bay trở về nhà họ Kiều.

Mới vừa vào sảnh chính, nhìn thấy Dụ Tĩnh, nước mắt đã không nhịn được chảy ra, khóc đến đau khổ tột cùng.

“Như thế nào, Vi Vi?” Dụ Tĩnh không nhìn được chính là con gái bảo bối của mình khóc thút thít như vậy rồi, vội vàng tiến lên, nhìn vết bẩn trên quần áo con gái, “Sao quần áo lại bẩn như thế này?”

“Mẹ, đều do Kiều Tịch Hoàn, đều do chị ta. Chị ta cố tình khiến con khó chịu.” Dụ Lạc Vi vừa khóc vừa nói, “Mấy ngày trước chị ta thả bom con nhiều

lần con đều nhin, hôm nay cũng phải chờ thật lâu mới gặp được chị ta, chị ta lại nhục nhã con trước nhiều người ở Cổ thị như vậy, còn để người đồ cả phê lên người con, trên người bị dơ bẩn, trên đùi cũng bị bông đến không chịu nổi, mẹ xem, đã đồ sưng thành như vậy rồi, mẹ, mẹ nhất định phải báo thù cho con, không thể để cho Kiều Tịch Hoàn đối xử với con như vậy, hu hu...”

Dụ Tĩnh vội vàng kiểm tra đùi cho con gái, nhìn qua sưng đỏ tương đối nghiêm trọng, nhưng may mà không rách da, vội vàng cầm mỡ trị bông trong tủ thuốc gia đình ra, nhẹ nhàng bôi lên cho con gái. Vừa bôi vừa hung hãn nói, “Con bị uất ức như vậy, mẹ như thế nào cũng khó có thể khiến Kiều Tịch Hoàn thực hiện được, mẹ nhất định lấy lại công đạo cho con.”

“Chúng ta làm như thế nào?” Dụ Lạc Vi nhìn Dụ Tĩnh.

“Làm như thế nào?! Cô ta bắt nạt chúng ta bất nghĩa, chờ coi thôi.” Ánh mắt Dụ Tĩnh lóe lên tia sáng vô cùng ác độc.

“Vâng.” Dụ Lạc Vi gật đầu, khoe miệng cười đến vô cùng ác độc.

Kiều Tịch Hoàn, thù này, tôi nhất định phải trả lại gấp bội!

...

Kiều Tịch Hoàn đưa Milk đi bằng bó vết thương, cũng cho cô ấy nghỉ nửa ngày về nhà, mình ngồi trên xe Vũ Đại chạy đến tòa nhà Cổ thị, trông mắt vẫn nhìn ra phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ.

Vũ Đại nhìn qua kính chiếu hậu, hỏi, “Gặp phải chuyện gì phiền lòng sao?”

“Tôi chỉ đang suy nghĩ, chênh lệch giữa người với người sao lại lớn như vậy?” Kiều Tịch Hoàn không chút để ý mở miệng, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vấn đề quá cao thâm, tôi không biết.” Vũ Đại nhún vai.

Cô tình nguyện làm nhiều chuyện thể lực, cho tới bây giờ cũng không muốn hao tổn tâm trí.

Khoe miệng Kiều Tịch Hoàn cười cười, quay đầu nhìn Vũ Đại, “Đột nhiên cảm thấy tính tình như cô vô cùng tốt, chuyện nghĩ không hiểu cũng không muốn nghĩ hiểu.”

“Hơn nữa chuyện quá mức hao tổn trí óc, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ.” Vũ Đại bổ sung nói rõ.

“Diễn hình của đầu óc ngu si tứ chi phát triển.” Kiều Tịch Hoàn cười trêu ghẹo.

Vũ Đại cũng không tức giận, giống như vốn chính là kiểu người như thế, rất rộng rãi thừa nhận.

Kiều Tịch Hoàn vắn eo bẻ cổ, “Cảm giác một ngày trôi qua quá mệt mỏi.”

“Vậy cũng không nên quá mệt như thế.”

“Có lúc thân bất do kỷ *.” Kiều Tịch Hoàn lắc đầu.

(*) thân bất do kỷ: Thân thể không thể do bản thân mình làm chủ, chỉ hành động không thể do mình chi phối. Chỉ việc mình không muốn làm nhưng vẫn phải làm.

Cô cũng đã từng nghĩ tới, chờ công ty phát triển đến mức nhất định, cô tất nhiên không thể liều mạng, bồi dưỡng nhiều người dưới có năng lực chút, sau đó hai chân vắt chéo mỗi ngày uống cà phê làm ông chủ nhân nhả, bên cạnh còn có một ông xã cung chiều yêu mình, sinh một cặp bánh bao thịt, cuộc sống hoàn mỹ không sút mẻ như vậy.

Buồn cười, buồn cười.

Quá khứ ảo tưởng, rồi rơi xuống nông nổi như bây giờ.

Tay cô hơi căng thẳng.

Bắt buộc mình thoải mái.

Con người có lúc chính là như vậy, cho dù sự việc có tàn nhẫn bao nhiêu, không có chuyện gì không tiếp nhận nổi.

Cô thừa nhận, bây giờ cô hoàn toàn có thể thân nhiên tiếp nhận, hiện giờ gặp đủ thứ chuyện, mặc dù, hồi tưởng lại, vẫn nhìn thấy mà ghê.

...

Tòa nhà Hoàn Vũ.

Phòng làm việc siêu hào hoa ở lầu cuối.

Phòng làm việc này đã từng là chỗ của Hoắc Tiểu Khê, sau khi Hoắc Tiểu Khê chết, liền bị Tề Lăng Phong chiếm đoạt.

Phòng làm việc của Hoắc Tiểu Khê gần như bao gồm cả một tầng lầu, thậm chí bên trong còn có vườn hoa nhỏ, nhìn qua thậm chí không kém vườn hoa trong căn nhà lớn bao nhiêu.

Ở trên thương trường Hoắc Tiểu Khê có thể rất liều mạng, có lúc vì đạt thành một hạng mục mà không ngủ không nghỉ, nhưng rất nhiều khi, Hoắc Tiểu Khê còn là một người theo chủ nghĩa hưởng thụ, chỗ có thể tốt cho mình, tuyệt đối sẽ không tiết kiệm tiền của mình, ví dụ như phòng làm việc xa hoa như vậy, có thể nói, nhìn chung toàn bộ Thượng Hải, không có ai xa xỉ như cô vậy.

Thế nhưng tất cả, cuối cùng vẫn rơi vào trên tay anh, Tề Lăng Phong.

Anh lạnh lùng cười một tiếng, đứng ở trước cửa sổ sát đất thật to, nhìn đám người xe cộ như kiến hôi lớn nhỏ trên đất.

Điện thoại reo.

Anh nhận, “Long Đằng.”

“Tìm tôi có chuyện gì?” Long Đằng hỏi.

“Có món tiền lớn, không biết có hứng thú không?” Tề Lăng Phong nói.

“Đừng là chuyện giết người phóng hỏa gì đó, lần trước vì giúp cậu, thiếu chút nữa đã làm bại lộ người của tôi rồi. Tề Lăng Phong, cậu cũng biết con người của tôi tham tiền thì tham tiền, nhưng còn không đến mức mang cả mạng mình vứt ra.”

“Tôi biết rồi.” Tề Lăng Phong nói, “Nhưng Long Đằng, chính anh không phải đang làm buôn bán gì đó sao, thỉnh thoảng nhận vụ nhiều tiền còn cần suy tính như vậy sao? Hơn nữa anh em chúng ta hợp tác với anh nhiều lần như vậy, cũng chỉ có hai lần này hơi làm khó anh một chút. Anh cần nhớ kỹ trong lòng như vậy sao?”

“Rốt cuộc là việc gì?” Long Đằng hỏi thẳng.

Khóe miệng Tề Lăng Phong nở nụ cười độc ác, “Lần này tương đối đặc biệt, chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

“Nói ở đâu? Hiện giờ tôi không ở Thượng Hải.”

“Tôi nay có thể chạy về không? Chuyện hơi gấp.”

Bên kia giống như đang suy tính, nói, “Sớm nhất cũng phải qua mười hai giờ đêm mới có thể đến Thượng Hải.”

“Không sao, tôi gửi địa chỉ vào điện thoại của anh, mười hai giờ đêm tôi ở đó chờ anh, không gặp không về.”

“Cần khẩn cấp như vậy, thần bí như vậy sao?” Long Đằng cau mày, giống như hơi kích động.

“Dĩ nhiên. Anh cũng biết việc tôi làm chưa bao giờ chuyện bé xé ra to! Còn nữa, tôi khuyên anh đừng mang theo nhiều người, chuyện lần này không được lộ ra, sau khi chuyện thành công, tuyệt đối là bút buôn bán lớn, đều sẽ hơn gấp bội so với bất kỳ lần nào tôi có thể đưa cho anh! Hơn nữa tôi có thể khẳng định, việc lần này tôi để anh làm, anh tuyệt đối có khả năng làm được.” Tề Lăng Phong cố ý kéo ra mảnh khóe lớn.

Long Đằng suy nghĩ một chút, “Cậu đừng chơi tôi.”

“Tôi chơi anh lúc nào.”

“Vậy được, buổi tối một mình tôi đến.” Long Đằng nói.

“Nhắc lại một câu, đừng nói cho người khác biết là tôi muốn gặp anh, bao gồm thủ hạ và thân tín của anh, anh biết tôi là người không thể tiết lộ thân phận, nếu không tôi không có cách nào lẫn lộn trên thương trường, về sau, ai còn có thể cho anh làm nhiều buôn bán như vậy!” Tề Lăng Phong gần từng tiếng một.

“Yên tâm, tôi biết lo lắng của cậu, lâu như vậy tới nay, còn không có ai biết chúng ta có quan hệ.” Long Đằng rất thẳng thắn nói.

Những chuyện này không nói, xã hội đen, chút tin cậy này vẫn có!

“Vậy thì tốt, buổi tối gặp.”

Tề Lăng Phong cúp điện thoại, tròng mắt căng thẳng.

Đúng là một khoản buôn bán lớn, hơn nữa đúng là có thể làm được!

Chờ anh đi xuống, tôi sẽ đốt cho anh một khoản tiền mà mấy đời anh cũng xài không hết, chẳng qua là tiền người chết mà thôi!

Khóe miệng nở nụ cười độc ác.

Ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Tề Lăng Phong mím mím môi, điều chỉnh xong cảm xúc, “Đi vào.”

“Phong, như thế nào, liên lạc với Long Đằng sao?” Sở Dĩ Huân đóng cửa phòng, hơi khàn trượng nói.

“Việc anh làm em yên tâm.” Khóe miệng Tề Lăng Phong khẽ mỉm cười.

“Ừ, nhưng mà tối nay một mình anh em sợ..” Dáng vẻ Sở Dĩ Huân rất lo lắng.

“Đừng sợ.” Khóe miệng Tề Lăng Phong cười một tiếng, an ủi, “Chỉ vì em, anh sẽ không thể chết.”

“Ghét.” Sở Dĩ Huân làm nũng.

“Đúng rồi, kêu em chuẩn bị súng giúp anh, kiểm được chưa?” Tề Lăng Phong hỏi.

“Ừ, em đặt ở dưới ghế ngồi chiếc xe tối nay anh định dùng, anh nhất định phải cẩn thận.” Sở Dĩ Huân nói.

“Yên tâm” Tề Lăng Phong sờ đầu Sở Dĩ Huân, “Lâu như vậy tối nay, anh còn chưa từng bị thua.”

Bao gồm.

Hoắc Tiểu Khê.

Hoắc Tiểu Khê đã bị anh chơi chết rồi.

Kiều Tịch Hoàn cũng không xa.

Trong mắt anh thoáng qua vẻ ác độc.

Đời này, còn không có ai ngăn cản được con đường của anh!

...

Tòa nhà Cổ thị.

Kiều Tịch Hoàn lại đang bận rộn kết thúc một ngày đi làm.

Cô đuổi người, nhìn thời gian, cũng đã đến lúc tan việc rồi.

Nói thật, trước mắt cô vẫn cảm thấy hạng mục kinh doanh trung tâm thương mại Áo Phi, phí công phí sức, cũng không có lợi nhuận khả quan.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 26: Cứ Việc Chơi, Chỉ Sợ Không Đủ Thảm Thiệt! (3)

Nhưng lãnh đạo Cổ thị cứ muốn mở rộng hạng mục kinh doanh của Cổ thị, cô cũng chỉ có thể làm theo.

Chính lại phương án này như vậy, một lần nữa làm kế hoạch chi tiết, tắt ultrabook * xuống lầu.

(*) ultrabook: dòng laptop mỏng, nhẹ, hiệu suất tốt và pin kéo dài.

Cả tòa nhà đã yên tĩnh.

Thật ra thì Cổ thị giống như một công ty tương đối chính quy, gần như không nói để nhân viên làm thêm giờ, hơn nữa là điển hình của sáng chín chiều năm, nghỉ cuối tuần, hơn nữa tiền lương làm thêm giờ, sắp xếp nhân sự vô cùng hợp lý hóa, dường như càng có tính người hơn Hoàn Vũ.

Thật ra thì sau khi công ty đi vào quỹ đạo, việc làm thêm giờ ngược lại sẽ làm chậm trễ nhiệt tình làm việc của công nhân, điểm ấy, cô không thể không tán thành cách làm của Cố thị.

Nhất định là do có lịch sử đã lâu lại vẫn luôn là công ty xã hội thượng lưu, về phương diện quản lý mà nói, quả thật có chỗ độc đáo của nó.

Kiều Tịch Hoàn ngồi trên xe Vũ Đại lái chạy về đại viện nhà họ Cố.

Điện thoại vang lên trong không gian yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn nhìn hiển thị gọi tới, không hề có chút vẻ mặt nào.

Có thể có một buổi chiều yên tĩnh như vậy cũng cảm thấy là kỳ tích, cô vẫn cho rằng với năng lực phá hoại của Dục Lạc Vi, với tính tình của Kiều Vũ Huy và Dục Tĩnh, đã sớm gọi điện thoại tới.

Cô không hề để ý bắt máy, chờ đối phương nói chuyện.

“Kiều Tịch Hoàn, hôm nay mày làm chuyện gì tốt!” Bên kia là giọng chất vấn của Kiều Vũ Huy.

Kiều Tịch Hoàn nhẹ nhàng nói, “Không phải Dục Lạc Vi đã nói với cha sao?”

Cô tin tưởng, tuyệt đối nói thêm nắm thêm muối sinh động như thật.

“Đề cho em gái mày tới công ty làm, sẽ làm khó như vậy cho mày sao?! Cho dù mày không đồng ý, cũng không đáng đối xử với con bé như vậy! Mày rút cuộc có dụng ý gì, hận không thể khiến tất cả mọi người sống kém hơn mày sao?!” Kiều Vũ Huy gằn từng tiếng.

“Cha thích nghĩ như thế nào thì nghĩ như thế đó đi.” Kiều Tịch Hoàn không có tâm tình nói những chuyện này với ông ta.

Dù sao thì ở trong lòng trong mắt người nhà họ Kiều, cô chính là kẻ vô cùng độc ác như vậy!

“Kiều Tịch Hoàn, bây giờ mày lập tức trở về nhà cho tao!” Kiều Vũ Huy tức giận nói.

Kiều Tịch Hoàn không nói gì.

“Lập tức trở về!” Kiều Vũ Huy mở miệng lần nữa.

Kiều Tịch Hoàn khẽ thở dài, có một số việc nói rõ tốt nhất, trông mắt cô hơi đỏ, “Được.”

Kiều Vũ Huy cúp luôn điện thoại.

Trong lòng Kiều Tịch Hoàn cũng không hề phập phồng, đảo mắt về phía Vũ Đại nói, “Đi biệt thự nhà họ Kiều.”

“Ừ.” Vũ Đại gật đầu.

Xe vòng một vòng lớn.

Kiều Tịch Hoàn gọi một cú điện thoại cho Tề Tuệ Phân, nói về nhà mẹ đẻ một chuyến, trong nhà có một số chuyện.

Tề Tuệ Phân không nói gì, chỉ dặn dò một câu trở về sớm một chút.

Kiều Tịch Hoàn dĩ nhiên đáp ứng.

Bây giờ ở nhà họ Cố, hình như càng ngày Kiều Tịch Hoàn càng có địa vị.

Xe rất nhanh tới nhà họ Kiều.

“Cô đi vào cùng tôi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Vũ Đại hơi kinh ngạc, nhưng cuối cùng không hỏi mà khẽ gật đầu, đi theo bước chân của Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Vũ Huy, Dục Tĩnh và Dục Lạc Vi ngồi trong sảnh chính.

Hốc mắt Dục Lạc Vi đều đỏ, chắc là kết quả khóc một buổi chiều.

Ai không biết giả bộ đáng thương?!

Cô chỉ xem thường mà thôi.

Đôi mắt khẽ chuyển, tiêu sái tự nhiên ngồi ở vị trí đối diện bọn họ, “Cha, cha có chuyện gì cứ nói, con còn chưa ăn cơm, không muốn để mình đói bụng.”

“Bây giờ mày càng lúc càng không biết lớn nhỏ rồi! Không có một chút tôn trọng nào với tao?!” Kiều Vu Huy lạnh lùng nói.

“Cha, con nói con đói bụng rồi, con không tôn trọng cha chỗ nào, huống chi, cha biết rõ giờ này là giờ ăn cơm, không nói để cho con ăn cơm trước, đã trực tiếp kêu con qua đây, đây cũng là phương thức thương yêu con gái?” Từng câu từng chữ của Kiều Tịch Hoàn, vô cùng châm chọc.

Sắc mặt Kiều Vu Huy càng thêm khó coi, nhưng lại không nói một chữ.

“Con có thể ăn cơm rồi tới, không ai để cho con đói bụng.” Dụ Tĩnh chen miệng.

“A, tôi đây nếu như ăn cơm sẽ trì hoãn thời gian một nhà mấy người, vậy không phải tôi càng thêm nghiệp chướng nặng nề?!” Kiều Tịch Hoàn châm chọc cười một tiếng.

Dụ Tĩnh bị Kiều Tịch Hoàn chặn á khẩu không trả lời được, quay đầu về phía Kiều Vu Huy, hơi tức giận, “Ông xem một chút lòng tốt của con gái ông đi, lời nói không tha cho người ta, làm sao có thể trao đổi từ tế với nó.”

Trao đổi từ tế?!

Kiều Tịch Hoàn cười lạnh.

“Kiều Tịch Hoàn, rốt cuộc mày biến thành dáng vẻ như thế nào từ lúc nào?!” Kiều Vu Huy giống như có dáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Con biến thành dáng vẻ này từ khi nào không quan trọng, quan trọng là, cha, hôm nay cha kêu con trở lại rốt cuộc có chuyện gì?” Ánh mắt lạnh lùng của Kiều Tịch Hoàn lóe lên, “Con thật sự không muốn trì hoãn thời gian của mọi người.”

“Mày... “ Kiều Vu Huy tức hộc máu.

Từ lúc nào, Kiều Tịch Hoàn không để ông vào trong mắt như vậy!

Ông nhin tức, “Hôm nay mày làm chuyện gì quá phận như vậy, nói xin lỗi với Vi Vi.” “Sau đó thì sao?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày.

“Sắp xếp một chức vụ cho Vi Vi. Nó thiên về phát triển thị trường.” Kiều Vu Huy tiếp tục nói.

Kiều Tịch Hoàn cười nói, “Có phải cho nó hai vạn tiền lương?”

“Tạm thời hai vạn trước, về sau từ từ tăng lên.” Kiều Vu Huy nhìn qua có vẻ khảng khái.

Kiều Tịch Hoàn đổi một tư thế ngồi.

Người nhà này sao làm bất cứ chuyện gì đều có vẻ đương nhiên như vậy.

Rốt cuộc có khuyến khích như thế nào, có thể đặt mình đến vị trí đương nhiên như vậy.

Cô cau mày nhìn Kiều Vu Huy, “Tạm thời hai vạn trước? Cha cảm thấy ít sao?”

“Ít ra không nhiều.”

“Cha cảm thấy Cố thị do con định đoạt? Dụ Lạc Vi ra giá hai vạn thì con có thể cho nó hai vạn? Cha, cha cũng quá coi trọng Dụ Lạc Vi rồi, hay còn quá để mắt con, Cố thị để cho con quyết định từ khi nào vậy? Hay nói là...” Kiều Tịch Hoàn nhìn Kiều Vu Huy, “Cha làm thông gia với Cố Diệu Kỳ, cha tìm ông ấy nói một chút, để cho con gái cha đến Cố thị làm, mỗi tháng cho cô ta ít nhất hai vạn tiền lương, có lẽ ông ấy sẽ cho cha mặt mũi.”

Sắc mặt Kiều Vu Huy thay đổi.

Biết rõ Cố Diệu Kỳ chẳng thèm ngó tới Kiều Vu Huy ông, ông đi tìm Cố Diệu Kỳ, không chỉ không thể như mong muốn, ngược lại còn chịu sỉ nhục vô tận!

Kiều Tịch Hoàn nhìn sắc mặt Kiều Vu Huy, cười đến mĩa mai hơn.

Chuyện mình làm không được, ép cô đi làm?!

Kiều Vu Huy ông quả nhiên rất tốt với tôi!

“Thế nào? Cha không muốn?” Nhìn qua Kiều Tịch Hoàn có vẻ rất ngây thơ, “Hay là nói, địa vị của Vi Vi đưa con vợ kế này ở trong lòng cha chẳng qua cũng chỉ như thế.”

Từng chữ từng câu, chính là cho Dụ Tĩnh và Dụ Lạc Vi nghe.

Có thể làm cho người một nhà sinh ra mâu thuẫn, mới là mục đích hôm nay của cô.

“Kiều Tịch Hoàn, mày đừng ăn nói bừa bãi, lật ngược phải trái! Ở trong cảm nhận của tao, Vi Vi giống như con ruot của tao.”

“Sao con cảm giác còn tốt đẹp hơn con gái ruot thịt của cha vậy?” Kiều Tịch Hoàn cười nói, “Chỉ có điều không sao, con là chị, nên nhường em gái. Nhưng chuyện ngày hôm nay, con thật sự không có khả năng lớn như vậy, nếu cha muốn để Vi Vi đi làm thì đến phòng tuyển dụng nhân sự của Cổ thị phòng vấn đi, nói không chừng em gái ưu tú như vậy, sẽ trúng tuyển!”

“Mày, mày!” Kiều Vu Huy giận đến nói lấp bắp.

“Không lãng phí thời gian của mọi người nữa, con đi trước.” Kiều Tịch Hoàn đứng lên, có vẻ tự nhiên như thế, vẻ mặt cao cao tại thượng như vậy, xoay người về phía Vũ Đại, “Chúng ta đi thôi.”

“Đợi chút.” Dụ Tĩnh đột nhiên mở miệng, đứng từ trên ghế sa lon lên.

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, giống như bình tĩnh nhìn Dụ Tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn trước kia rất sợ bà ta.

Sợ người mẹ kế mặt người dạ thú này.

Chỉ cần là chỗ không người, cô nhận hết đủ kiểu hành hạ của bà ta.

Nhưng mà bây giờ.

Cô nhún mày, khẽ hát hằm.

Cô cũng không phải là Kiều Tịch Hoàn trước kia, sẽ nom nớp lo sợ bà ta.

“Cái khác chúng ta có thể không so đo, nhưng mà Kiều Tịch Hoàn, vết thương trên đùi Vi Vi, chúng ta tính như thế nào?” Dụ Tĩnh hung hăng nói từng câu từng chữ.

“Vết thương?” Dáng vẻ Kiều Tịch Hoàn rất mờ mịt, “Không biết bà nói vết thương gì?”

“Hôm nay con dùng cả phê hất lên con bé, con xem chân của con bé, đều sưng đỏ thành dạng gì rồi.” Dụ Tĩnh dè nén con tức, chỉ chỉ Dụ Lạc Vi.

“A, đó chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn giống như đột nhiên nhớ tới, cúi đầu lấy ví tiền ở trong giỏ xách ra, “Tiền thuốc thang phí chính quần áo tôi vẫn phải đền, tôi tính toán một chút, một ngàn đồng chắc đủ rồi.”

Nói xong, cầm mười tờ một trăm đồng.

“Kiều Tịch Hoàn, mày đây là cho ăn mày sao?” Dụ Tĩnh nổi giận.

Kiều Tịch Hoàn rõ ràng đang làm nhục bà.

“A đúng, Vi Vi ăn sung mặc sướng, tự nhiên quý giá hơn người khác một chút, hai ngàn đồng.” Kiều Tịch Hoàn lại lấy thêm mười tờ một trăm đồng.

“Ai mà thêm chút tiền rách này của mày!” Dụ Tĩnh rốt cuộc không nhịn được, bộc phát, tay tăng sức, đánh rơi tờ tiền màu hồng trên tay Kiều Tịch Hoàn, tan tác rơi trên đất.

Kiều Tịch Hoàn bình tĩnh nhìn số tiền kia với dáng vẻ gần như hồng mắt của Dụ Tĩnh, “Thích nhặt trên mặt đất, cứ như vậy đi. Vũ Đại, chúng ta đi.”

“Kiều Tịch Hoàn.” Dụ Tĩnh kéo cô lại, một bạt tai đột nhiên vung lên mặt cô.

Không có âm thanh vang dội như trong suy nghĩ, cũng không có sức lực lòng bàn tay truyền đến.

Dụ Tĩnh ngẩng đầu, hung hăng nhìn người phụ nữ cao lớn phía trước mặt, đột nhiên nắm chặt tay của bà.

Kiều Tịch Hoàn khẽ lui về sau một bước.

“Mày là ai?! Buông tao ra.” Dụ Tĩnh dùng sức, định tránh thoát, nhưng không hề có chút tác dụng nào.

“Cô ấy là ai không quan trọng, quan trọng là, Dụ Tĩnh bà nghe rõ đây, từ nay về sau bà không hề có khả năng kia nữa, đụng đến tôi dù chỉ một chút.” Mỗi một câu một chữ của Kiều Tịch Hoàn, tuyệt đối không chỉ là uy hiếp.

Dụ Tĩnh giận đến phát run, thân thể không ngừng giãy giụa, muốn tránh thoát.

Kiều Vu Huy và Dụ Lạc Vi cũng vội vàng đứng lên từ trên ghế sa lon, chuẩn bị đi giúp một tay.

Ngón tay Vũ Đại tăng sức, thân thể Dụ Tĩnh chuyển một cái, cánh tay bị một tay Vũ Đại như gông cùm xiềng xích, một tay khác trực tiếp bóp cổ bà ta, động tác như vậy gần như làm một mạch, Kiều Tịch Hoàn mím môi, đây là tiết tấu gây ra mạng người.

Tròng mắt căng thẳng, không nói một lời.

Kiều Vu Huy và Dụ Lạc Vi cũng không dám tiến lên, chỉ kinh ngạc nhìn Vũ Đại và Dụ Tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 27: Cứ Việc Chơi, Chỉ Sợ Không Đủ Thảm Thiệt! (4)

Tay Vũ Đại bóp cổ Dụ Tĩnh khẽ dùng sức.

“Buông tao ra, khu, buông tao ra, tao không thở được.” Dụ Tĩnh sợ hãi đến kêu lớn, cả người cũng khẩn trương lên.

“Buông bà ấy ra, mày muốn xảy ra án mạng sao? Kiều Tịch Hoàn!” Kiều Vu Huy không dám có động tĩnh, chỉ đành phải nói với Kiều Tịch Hoàn.

“Dĩ nhiên không muốn.” Kiều Tịch Hoàn nháy mắt với Vũ Đại.

Vũ Đại buông Dụ Tĩnh ra.

Dụ Tĩnh vừa được tự do, liền bắt đầu ho khan không ngừng, cả người cũng bối vì sợ, lui đến sau lưng Kiều Vu Huy.

“Bắt đầu từ bây giờ cũng đừng trêu chọc tôi nữa, hậu quả không phải như mấy người nghĩ.” Kiều Tịch Hoàn ném lại một câu, mang theo Vũ Đại rời đi.

Ba người trong sảnh chính kinh ngạc nhìn đáng về Kiều Tịch Hoàn rời đi như vậy.

Dụ Tĩnh không nhịn được, rốt cuộc bật khóc lớn, “Bị một con nhóc bắt nạt đến nước này, về sau sao tôi sống được.”

Kiều Vu Huy mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại.

Khí phách mạnh như vậy, nào có chút bóng dáng tương tự nào với Kiều Tịch Hoàn trước kia! d1en d4nl 3q21y d0n

“Mẹ, mẹ đừng khóc, Kiều Tịch Hoàn chị ta chính là không biết điều như vậy, không biết học được những thứ gì từ trong ngực, trở nên không tôn trọng bậc bề trên như vậy, còn đối nghịch với chúng ta khắp nơi, không hề nề tình thân chút nào.” Dụ Lạc Vi an ủi, lại quay đầu nói với Kiều Vu Huy, “Cha, chị ta thậm chí không để cha người cha ruột này vào trong mắt.”

Sắc mặt Kiều Vu Huy đương nhiên không được tốt, trước kia ông hành hạ Kiều Tịch Hoàn cảm thấy là điều đương nhiên, bây giờ bị Kiều Tịch Hoàn đối đầu như vậy, ông không hề đề xuất được một chút khẩu khí kia, trong lòng cực kỳ khó chịu, thế nhưng lúc này giận đến không nói ra một chữ.

“Cha, chúng ta nên cho Kiều Tịch Hoàn một bài học, chèn ép tính phách lối kiêu ngạo của chị ta, bằng không về sau, nhất định sẽ bị Kiều Tịch Hoàn cười trên cổ, vĩnh viễn không lật người được.” Dụ Lạc Vi hung hăng nói.

“Cho nó dạy dỗ? Con không thấy bây giờ nó dữ dội như vậy sao? Động một chút là tỏ vẻ muốn giết người!” Kiều Vu Huy nhớ tới đáng về vừa rồi, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

“Chúng ta không cứng đối cứng với chị ta.” Cha, cha còn nhớ rõ trong tay chúng ta có một video không thể ra ánh sáng của Kiều Tịch Hoàn sao?” Dụ Lạc Vi thâm độc nói.

Kiều Vu Huy ngây ngốc, “Không phải kêu mấy người tiêu hủy rồi sao? Nếu đưa video đó ra ngoài, cũng sẽ có ảnh hưởng đến nhà họ Kiều chúng ta, được không bù nổi mất!”

“Lão Kiều, cho đến bây giờ ông còn suy tính nhà họ Kiều cái gì. Ông xem đáng về cái này này thành gì rồi, việc kinh doanh công ty đình trệ, ngóng trông con gái có chút thành tựu, con gái đại đối xử với chúng ta như vậy! Bình lỗ nứt thì cho bề bề luôn, thành công hay không thành công, có thu hoạch chúng ta không tương tượng được. Quan trọng nhất là, không khiến cho Kiều Tịch Hoàn đi xuống, một ngày nào đó sẽ hại chết tất cả chúng ta!” Dụ Tĩnh nói từng câu từng chữ.

Kiều Vu Huy hơi do dự.

“Ông cũng thấy đáng về phách lối của nó ngày hôm nay, còn muốn giết chết tôi rồi!” Dụ Tĩnh thêm dầu thêm mỡ.

Trong lòng Kiều Vu Huy cũng cực kỳ kích động, phát phát tay, “Tự mấy người nhìn mà làm, đừng làm cho đã xảy ra thì không thể ngăn cản!”

“Yên tâm đi, chuyện tôi làm lúc này gây ra chuyện lớn cho ông.”

Kiều Vu Huy tỏ vẻ mặt kệ, đi lên lầu.

Dụ Tĩnh và Dụ Lạc Vi cùng cười một tiếng, ngoài miệng hai người, đều hiện lên nụ cười vô cùng ác độc.

Quả nhiên là mẹ con ruột thịt.

Tim cũng đều đen như vậy.

...

Kiều Tịch Hoàn ngồi trong xe, chạy về đại viện nhà họ Cố.

Bên trong xe rất yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn thật sự không hiểu, người nhà họ Kiều sao lại cực phẩm đến nước này.

Kiều Vu Huy rốt cuộc tại sao cứ theo hai mẹ con Dụ Tĩnh nói gì nghe nấy như vậy!

Tròng mắt cô khẽ chuyển.

Trong lòng cười lạnh.

Cô muốn quản chuyện nhà họ Kiều cũng không có tâm tư đi quản, nếu không đến trêu chọc cô, cô sẽ để cho những người đó thuận theo tự nhiên, cô đã nói, coi như không có cảm tình gì, nhất định có liên hệ máu mủ thân thiết với thân thể này.

Sau khi sống lại, thân tình rất quan trọng với cô một người mất đi người thân.

Cô không phải Kiều Tịch Hoàn có thể không có tình cảm với người thân của Kiều Tịch Hoàn, nhưng cũng không nghĩ tới áy náy về bọn họ.

Nhưng mà.

Tròng mắt Kiều Tịch Hoàn căng thẳng.

Cũng đừng trêu chọc đến cô!

Con người của tôi, cho tới bây giờ đều không thích, bị người bắt nạt.

Tùy tiện ăn cơm tối ở bên ngoài với Vũ Đại, một đường tới đại viện nhà họ Cố.

Hiện giờ thời gian không tính là muộn, cô đi thẳng lên phòng khi con.

Khi con đang ở trong phòng chơi mô hình, thấy cô đến, khoe miệng cười đến rất rực rỡ, “Mẹ, mẹ đã về?” dinendian.loqidjon

“Ừ, hôm nay có luyện tập mẹ dạy con không?”

“Có luyện.” Khi con gật đầu.

“Ngaoan, nhớ mỗi ngày đều phải luyện, mẹ lưu lại video cho con rồi, nếu quên mất động tác nào thì nói cho mẹ.”

“Con đã biết.” Khi con rất khẳng định gật đầu.

“Không hồ là con của mẹ, quả nhiên rất thông minh.” Kiều Tịch Hoàn cười sờ đầu thẳng bé, “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Vâng.”

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi phòng của khi con.

Bây giờ khi con mới là người thân đúng nghĩa đối với cô mà nói.

Cho nên.

Không có ai có thể bắt nạt!

Cô trở lại phòng của Cố Tử Thần.

Cố Tử Thần ngồi trong phòng ngủ, ngược mắt nhìn cô.

Kiều Tịch Hoàn cũng không vội đi tắm, ngồi trên sa lon trong phòng ngủ, đột nhiên mở miệng, “Cố Tử Thần, anh cảm thấy em là người như thế nào?”

Cố Tử Thần nhú mày, người phụ nữ này lại nổi điên cái gì.

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh, “Có phải rất khiến người ta ghét không?”

Cố Tử Thần đảo mắt, còn rất tự biết mình.

Hình như Kiều Tịch Hoàn cũng biết không lấy được đáp án chỗ Cố Tử Thần, vươn vai một cái, tìm áo ngủ trong tủ quần áo, nói, “Luôn cảm giác mình giống như thiếu cái gì.”

“Cô không có tâm nhãn.” Cố Tử Thần nói từng câu từng chữ.

Tay Kiều Tịch Hoàn đang tìm đồ ngủ khựng lại.

Tê dại.

Cũng biết trong mồm chó của Cố Tử Thần nhả ra ngà voi!

...

Sáng sớm hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn còn trong giấc mộng.

Cô mơ mơ màng màng bắt mấy cuộc điện thoại đột nhiên vang lên.

Thậm chí cô còn không nhìn “Hiện thị cuộc gọi đến”, cứ bắt máy như vậy, kèm theo giọng lười biếng, “A lô.”

“Long Đằng chết rồi.” Bốn chữ, chân chân thật thật.

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên mở mắt.

“Anh nói cái gì?!” Giọng, vô cùng rõ ràng.

“Long Đằng chết rồi, tối ngày hôm qua, chết bởi vết thương do đạn bắn, nghe nói một phát bẻ đầu, thủ pháp nhanh nhẹn mà nhạy cảm. Chỗ chết ở trong rừng cây ở vịnh Trúc Lâm. Sáu giờ sáng sớm nay được nhân viên tuần tra phát hiện, sau đó báo cho cảnh sát, mới vừa nhận được điện thoại của người anh em dưới quyền tôi, xác định là Long Đằng.” Giọng lạnh lùng mà nghiêm túc của Tiêu Dạ rõ ràng truyền vào màng nhĩ của cô.

Cô hung hăng nhéo bắp đùi của mình.

Cảm giác đau đốn khiến cho cô không tự chủ nhú chặt chân mày.

Cho nên từng câu từng chữ mới vừa rồi mình nghe được, cũng không phải xuất hiện ảo giác.

Kiều Tịch Hoàn khổng chế cảm xúc gợn sóng, hỏi, “Tại sao có thể trùng hợp như thế?!”

“Tôi cũng rất nghi hoặc, ngày hôm qua Long Đằng không có ở Thượng Hải, nói hôm nay mới trở lại. Lại không nghĩ đến tối ngày hôm qua xảy ra chuyện. Tôi cũng định xế chiều nay mời anh ta tới đình Hạo Hân, lại không nghĩ rằng, bị người nhanh chân đến trước.” Tiêu Dạ nói.

“Anh cảm thấy đây là trùng hợp sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh ta.

“Không cảm thấy.” Tiêu Dạ khẳng định, “Luôn có tiếng gió để lộ ra ngoài.”

“Người của anh?” Kiều Tịch Hoàn dùng câu hỏi, nhưng ngữ điệu khẳng định.

“Tôi sẽ cho cô một giao phó.” Tiêu Dạ nói từng câu từng chữ.

“Còn nữa, anh phải điều tra xem anh ta chết như thế nào? Là bị ai giết chết! Luôn phải biết gốc biết rễ.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Dĩ nhiên, sau khi có kết quả gọi điện thoại cho cô.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn hiển thị “Trò chuyện kết thúc”.

Hiện giờ cả người, không hề có chút buồn ngủ nào.

Long Đằng chết rồi.

Cô siết ngón tay.

Không cam lòng!

Vô cùng không cam lòng, cô thậm chí muốn găm thép!

Cô vẫn cho rằng có thể đạt tới mục đích của mình, cô vốn cho rằng, cô có thể lập tức thấy khuôn mặt dữ tợn của Tề Lăng Phong..

Hiện giờ, cái gì cũng không có!

Cho dù tra ra được cái gì, kết quả cuối cùng chính là, tất cả đầu mối đều bị chặt gãy! diee ndda fnleeq uysd doon

Đầy đủ mọi thứ của cô, đều phải bắt đầu lại toàn bộ một lần nữa!

Cô chột ngồi dậy từ trên giường.

Cố Tử Thần còn nằm bên cạnh cô.

Cô không biết anh có nghe được điện thoại của cô không, nhưng dường như nghe được cũng không có liên quan gì! Một khắc kia đã bị tức giận đến không để ý tới điều gì khác, cô hận không thể giết người.

“Cô làm cái gì?” Bên tai, vang lên giọng nói của Cố Tử Thần.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu, đối diện với khuôn mặt của Cố Tử Thần.

Làm cái gì?!

Cô đột nhiên không biết làm sao, chỉ vô ý thức ngồi dậy từ trên giường, sau đó cứng ngắc ở đó, không nhúc nhích.

Chân mày Cố Tử Thần khóa lại, “Tĩnh rồi thì rời giường rửa mặt, đừng mơ mộng.”

“Cố Tử Thần.” Kiêu Tịch Hoàn gọi anh.

Cố Tử Thần nhìn cô.

“Em muốn giết người.” Kiêu Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

Sắc mặt Cố Tử Thần tối sầm lại, “Cô còn muốn ngồi tù?!”

“...”

“Không phải tất cả mọi chuyện đều cần dựa vào giết người để giải quyết.” Cố Tử Thần nói.

Kiều Tịch Hoàn chính là nhìn anh.

“Không có chuyện gì không giải quyết được.” Cố Tử Thần lật người, đưa lưng về phía cô, hình như không muốn nhiều lời với cô, “Tĩnh rồi thì rời giường, suy nghĩ một chút xem tiếp theo làm như thế nào.”

Kiều Tịch Hoàn cắn cắn môi, từ trên giường xuống nền, đi vào phòng tắm.

Cô nhìn mình trong gương.

Bên tai vang lên lời vừa rồi Cố Tử Thần nói, tiếp theo làm như thế nào?!

Tiếp theo...

Cô hít thở, cố hết sức để cho lòng mình bình tĩnh lại.

Tề Lăng Phong.

Tất cả đều do anh đang bố trí.

Cho dù là ai mật báo, nhưng tất cả mọi thứ, trừ anh ra, tôi không nghĩ ra được bất kỳ ai!

Chỉ có điều không sao.

Cô hít sâu, nhìn mình trong gương, nhìn bản thân máu lạnh đến không có chút nhiệt độ trong gương!

Không sao. Tề Lăng Phong.

Tôi vốn cho rằng thù hận giữa chúng ta chính là một đao gọn gàng giải quyết, hiện giờ nếu anh muốn chơi với tôi, anh đã muốn chơi với tôi, chúng ta từ từ chơi, tôi không sợ kéo dài thời gian chúng ta với nhau, tôi chỉ sợ không chơi đủ, không chơi cho anh đủ thâm thiết!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 28: Phong Thái Của Khỉ Con (Ba)

Một tuần lễ.

Điều Bối Định trở lại sân bay Phố Đông Thượng Hải.

Trong mấy ngày ở Tứ Xuyên cô đều đang suy nghĩ, cuối cùng sẽ có một ngày mình trở về.

Sẽ trở về đối mặt với tất cả.

Quả nhiên, thời gian không thể nắm bắt thứ gì đó nhất! Giống như chỉ trong thời gian chớp mắt, đã về đến thành thị quen thuộc này.

“Tôi đưa cô về trước.” Ân Bản bỏ toàn bộ hành lý vào trong cốp xe taxi, nói.

“Không cần, tự tôi có thể bắt xe về.”

“Tôi biết nhà cô rất có tiền, nhưng không cần lãng phí như thế, chúng ta đi cùng đường.” Ân Bản bắt đắc dĩ nói.

Điều Bối Định cắn môi, “Vậy làm phiền anh.”

“Vào đi thôi.” Ân Bản mở cửa chỗ ngồi phía sau ra, mình ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế.

Từ rất lâu anh đã bắt đầu phát hiện người phụ nữ này bài trừ tiếp tục thân thể với người khác, cho nên suốt một tuần đi Tứ Xuyên lâu như vậy tới nay, anh vẫn rất chú ý không để cho mình đụng chạm đến thân thể cô.

Cho dù như thế nào, con gái của ông chủ, dù sao cũng phải lấy lòng.

Xe chạy một đường yên tĩnh.

Ân Bản nhìn qua gương chiếu hậu nhìn người phụ nữ ngồi ở ghế phía sau vẫn lẳng lặng không nói.

Ở Tứ Xuyên một tuần, cô cũng giống như thế, cực ít nói, thậm chí nụ cười trên mặt cũng rất ít. Anh nhiều lần muốn hỏi cô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì để cho cô khó chịu như thế, nhưng cuối cùng, vẫn không hỏi ra, có một số việc, mình cũng có thể không muốn nói ra với người ngoài.

Xe rất nhanh chạy tới tiểu khu nhà Điều Bối Định.

Ân Bản chủ động xuống xe, mở cốp sau xe lấy hành lý của cô ra.

Lúc Điều Bối Định rời khỏi Thượng Hải, không mang bao nhiêu thứ, nhưng khi ở Tứ Xuyên mua chút quần áo tắm rửa và vật kỷ niệm, dọc theo đường đi như vậy, cũng có một bọc đồ lớn, “Nếu không cảm về được, tôi cảm giúp cô đến cửa đi.”

“Không cần, tự tôi có thể. Hơn nữa tài xế taxi cũng không hy vọng thời gian đậu xe quá dài.” Điều Bối Định đùa giỡn.

Mỗi lần đều cảm thấy, nụ cười của người phụ nữ này, cũng có vẻ hơi đè nén.

Ân Bản cũng không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu một cái, “Vậy cô cẩn thận một chút, đi thong thả.”

“Ừ, bye bye.”

Ân Bản trở lại trong xe taxi, quay đầu nhìn người phụ nữ kia đeo một cái ba lô thật lớn sau lưng, vì dễ dàng vui đùa, khoảng thời gian ở Tứ Xuyên cô

đều mặc áo sơ mi giản dị màu trắng, một chiếc quần jean short tùy ý, chân đeo giày vải màu trắng, nhìn từ xa lại, rõ ràng giống như sinh viên đại học.

Sinh viên đại học?!

Ân Ân không nhịn được cười một tiếng.

Đã là mẹ của con nít, tướng mạo người phụ nữ rất dễ dàng khiến cho người ta lẫn lộn.

Chỉ có điều, hai mươi tuổi đã sinh con? Đối với phụ nữ ở thời đại này, là cần dùng khí lớn bao nhiêu?!

Hơn nữa theo bối cảnh nhà Diêu Bối Định, nếu không phải bởi vì rất yêu chồng mình, cũng sẽ không nhanh chóng tiêu hao thanh xuân của mình ở gia đình đứa nhỏ.

Nhưng mà.

Diêu Bối Định cũng không vui vẻ.

Dường như từ lúc anh biết cô đến nay, cũng chưa từng thấy đáng về cô đặc biệt vui vẻ.

Thỉnh thoảng cũng sẽ cười, cười lớn, nhưng luôn có vẻ khó nói ra được, cảm giác đè nén, cảm thấy, đó không phải là nụ cười tản mát ra từ sâu trong đáy lòng, nụ cười của cô, cho tới bây giờ, đều không đủ rực rỡ.

...

Diêu Bối Định đeo ba lô về đến cửa nhà.

Thật ra thì cô đứng ở cửa một lát, thời gian này Tiêu Dạ vốn không ở nhà. Cô thật ra không cần thiết phải băn khoăn cái gì, nhưng giờ phút này, đứng ở trước cổng, lại lần đầu tiên do dự, rốt cuộc mình có nên vào hay không.

Cô mím môi, ấn mặt mũi.

Cửa chính mở ra.

Cô đẩy cửa nhà ra.

Không ngờ, vào trước cửa, lại có một đôi giày da nam đặt đó.

Cô mím mím môi, đây là giày của Tiêu Dạ.

Mà đôi giày khác của Tiêu Dạ cô đã quy củ bỏ vào trong tủ giày cho anh, mỗi lần chỉ có giày anh mang ngày hôm đó, mới có thể đặt trên nệm khi cô chưa kịp dọn dẹp.

Cô đứng ở cửa thật lâu.

Tròng mắt nhìn đôi giày kia.

Cũng may, chỉ có một đôi.

Khoảnh khắc kia thậm chí hơi may mắn, ít nhất bên cạnh đôi giày da nam này, không có một đôi giày nữ, bằng không, cô cũng không biết giờ phút này mình rốt cuộc nên vào hay nên đi ra.

Cô cởi giày, bỏ giày vào trong tủ giày.

Lần đầu tiên không để mắt tới giày của Tiêu Dạ, lần đầu tiên mặc cho giày của anh cứ lộn xộn không chỉnh tề đặt ở cửa.

Cô đổi dép, đi vào.

Trong phòng khách rất yên tĩnh.

Tiêu Dạ không lưu lại trong nhà, trừ phi ngủ.

Cho nên lúc này, Tiêu Dạ có lẽ ngủ bù.

Cô đeo ba lô của mình, không cố ý khẽ bước nhẹ tay, cũng không cố ý phát ra âm thanh, giống như bình thường, đi lên lầu, trở về phòng của mình.

Bước chân của cô đột nhiên khựng lại, trước khi phòng ngủ đột nhiên mở ra.

Tiêu Dạ xuất hiện ở cửa, ngưng mắt nhìn cô.

Điều Bối Định cũng nhìn anh.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tiêu Dạ đã ăn mặc chỉnh tề, chắc chuẩn bị ra cửa.

Không gian trầm mặc, cũng không có ai mở miệng nói một chữ.

Điều Bối Định nghĩ, có lẽ bảy ngày biến mất này cũng không có gì đối với Tiêu Dạ, anh không gọi điện thoại lần gửi tin nhắn cho cô, dĩ nhiên, cô cũng chưa từng hy vọng xa vời, thậm chí cô nghĩ, nếu như Tiêu Dạ gọi điện thoại cho cô, như vậy là nói chuyện li dị.

Cô và Lôi Lôi phát triển đến mức này, ly hôn phải là chuyện đứng hàng đầu.

Hoàn hảo.

Bảy ngày này cô chơi coi như thanh tịnh.

Hai người trầm mặc có lẽ chỉ kéo dài nửa phút, Tiêu Dạ đi lướt qua người cô, trực tiếp xuống lầu.

Không có một chữ, cũng không hỏi nhiều một câu.

Điều Bối Định cúi đầu nhìn bộ quần áo của mình, tùy ý như vậy lười thôi lếch thếch như vậy.

Thời điểm trước kia cho dù anh không nhìn, cô luôn cố gắng để cho mình ăn mặc xinh đẹp hơn, cô luôn suy nghĩ, có lẽ như vậy trong nháy mắt, anh sẽ thấy cô.

Hiện giờ.

Phải là tất cả đều không cần.

Cô trở lại phòng của mình, đặt ba lô trên vai xuống, tìm một cái áo ngủ đi tắm.

Mỗi một lần mua áo ngủ, thậm chí mua đồ lót cô đều tỉ mỉ chọn lựa, nhưng cuối cùng, khi quần áo cũ rồi đến rốt cuộc vứt bỏ, cũng chưa từng được anh nhìn thấy.

Cô đơn giản rửa mặt xong, ngồi trên giường thật to, bắt đầu tiến hành phân loại đồ trong ba lô, cái này đưa cho cha mẹ, cái này mua cho Tiểu Tiểu, cái này là quà tặng cho Cổ Nguyên, cái này cho... Được rồi, mặc dù không biết Kiều Tịch Hoàn là hòa thượng trong miếu nào, cô cũng chuẩn bị quà tặng cho cô ta.

Cô dọn dẹp xong toàn bộ, sau đó bắt đầu gọi điện thoại.

“Alo, mẹ.”

“Bối Định, con trở về chưa?”

“Dạ, về rồi. Mới về đến nhà, con mua chút đặc sản Tứ Xuyên, buổi tối mang tới cho mẹ, thuận tiện về nhà ăn cơm tối.” Điều Bối Định nói, giọng nói đã khôi phục giọng điệu hoạt bát.

“Được, mẹ để phòng bếp nấu nhiều món con thích ăn.”

“Cám ơn mẹ.”

“Mấy giờ con tới đây?”

“Hiện giờ con ngủ trước một chút, đại khái hơn năm giờ.”

“Được. Đúng rồi, ngày mai nhà trẻ của Tiểu Tiểu có biểu diễn tiết mục, Tiểu Tiểu có tiết mục độc tấu piano, ngày mai con đừng quên.” Mẹ Điều nhắc nhở.

“Con đã quên chuyện của Tiểu Tiểu khi nào chứ, yên tâm đi. Chờ tối con quay lại ăn cơm, bye bye.” Giọng Điều Bối Định nghe ra, tâm tình rất tốt.

“Được, mẹ chờ con, bye bye.”

Cúp luôn điện thoại.

Tròng mắt Điều Bối Định khẽ chuyển thành u ám.

Dù giả bộ cũng được, mặc dù bọn họ cũng biết cuộc sống bây giờ của cô như thế nào, cho dù lừa mình dối người cũng được, cô như vậy, ít nhất một khắc kia, cô vẫn đạt đến vui vẻ.

Cô thật sự không muốn để cho cha mẹ lo lắng quá nhiều cho cô.

Luôn cảm giác mình lựa chọn con đường tắt lên hôn nhân, khiến cho bọn họ đau lòng, thật bất hiểu!

Hòa hoãn lại cảm xúc, cô gọi điện thoại cho Cổ Nguyên, sau đó gọi điện thoại cho Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn bắt máy, giọng nhàn nhạt nói, “Trở lại?”

“Sao cô biết?” Diêu Bối Dịch cau mày.

Cảm giác người phụ nữ này giống như vô cùng hiểu mình.

Mắt Kiều Tịch Hoàn tròn trắng.

Diêu Bối Dịch là người đơn giản như vậy, một giây tiếp theo định làm gì, cô biết rất rõ, chỉ có điều không muốn đả kích cô ấy mà thôi, thuận miệng nói, “Đoán.”

“Tôi thật sự trở lại, còn mang quà tặng cho cô, chừng nào cô có rảnh rồi, tôi đưa tới cho cô.” Diêu Bối Dịch nói.

“Quà gì?”

“Một con gấu trúc bằng bông.”

“...” Quà tặng của Diêu Bối Dịch, vĩnh viễn ngây thơ như vậy, “Có rảnh rồi tôi tự tới lấy.”

“Cũng được. Vậy tôi cúp.” Diêu Bối Dịch nói.

“Đợi chút.” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?”

“Khi nào cô và Tiêu Dạ ly hôn?” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng.

“Tại sao cô lại gấp gấp như vậy?” Diêu Bối Dịch cau mày.

“Tôi chính là thích nhìn cô... Toàn gia chia lìa tứ tán.” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng.

“Khó thể nói với cô!” Diêu Bối Dịch chốt cúp điện thoại.

Giọng điệu này, rõ ràng cực kỳ giống Hoắc Tiểu Khê trước kia.

Hoắc Tiểu Khê cũng hư hỏng như vậy, trong miệng luôn nói vài lời không lấy lòng, nhưng chỉ cần mình bị chút uất ức gì, cũng vọt tới trước mặt nhanh hơn bất kỳ ai, giống như lúc đi học.

Hoắc Tiểu Khê là bá vương điển hình ở trường học.

Rất nhiều bạn học cùng khóa thậm chí cao hơn một hai năm cho dù là nam hay nữ đều không dám tùy tiện trêu chọc cô ấy.

Khi đó cô học cấp hai, Hoắc Tiểu Khê học lớp mười một.

Hoắc Tiểu Khê lớn hơn cô ba tuổi, học cấp ba.

Năm cấp hai ấy, mười bốn tuổi, cũng là lần đầu tiên cô biết yêu.

Một năm kia cô biết Tiêu Dạ.

Không phải biết ở trường học, là một lần theo cha đi tham gia một cuộc gặp mặt mà biết, ngay lúc đó tính tình của Tiêu Dạ cũng không khác bây giờ lắm, lạnh lùng như băng rất không thích nói chuyện, trong cả bữa tiệc chỉ có hai người bọn họ có số tuổi không khác nhau lắm. Cô không có hứng thú với mấy người lớn nói chuyện phiếm, chỉ nhiệt tình nhìn Tiêu Dạ.

Thật ra đáng đáp Tiêu Dạ không phải kiểu đặc biệt đẹp trai, thế nhưng tuổi trẻ, chỉ thích bé trai lạnh lùng như vậy, cảm thấy đặc biệt có cá tính.

Hơn nữa năm đó Tiêu Dạ đã rất cao, cao hơn cô cả một cái đầu, cô vẫn luôn thích nam sinh cao như vậy, cô sẽ cảm thấy có cảm giác tương đối an toàn.

Sau nhớ lại, cô từ cái nhìn đầu tiên đó, chỉ thích Tiêu Dạ thôi.

Bởi vì từ đó về sau, mỗi lần cô nói chuyện phiếm với Hoắc Tiểu Khê hoặc Cổ Nguyên, cũng sẽ nói đến cái tên Tiêu Dạ, nói anh bao nhiêu lạnh lùng bao nhiêu cá tính, nói anh mặc quần áo có dáng có hình, nói giọng của anh có bao nhiêu quyến rũ?!

Nói chuyện phiếm lần một lần hai không ngừng, Hoắc Tiểu Khê không thể nhịn được nữa, gào lên một câu, “Nếu như thích anh ta như vậy, thì theo đuổi đi, dù sao cũng cùng một trường!”

Lúc ấy Điều Bối Định sùng sốt, hồi lâu nói, “Anh ấy cùng trường học với chúng ta sao?”

Hoắc Tiểu Khê suýt chút nữa tròn trắng mắt ngay tại chỗ.

Điều Bối Định thật sự không biết.

Cô là nữ sinh ngoan ngoãn điển hình, nghe lời của giáo viên, chưa bao giờ kết giao bạn bè với học sinh xấu và học sinh có thành tích kém, người bạn bè mà cô kết giao không theo xu hướng chính là Hoắc Tiểu Khê, nhưng Hoắc Tiểu Khê không giống vậy, Hoắc Tiểu Khê là bạn chơi từ nhỏ đến lớn, trong cảm nhận của cô, Hoắc Tiểu Khê không phải là đứa trẻ hư!

Cho nên, Điều Bối Định ngoan ngoãn như ấy, vẫn luôn “Không đề ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền.”

Cô nào biết, Tiêu Dạ mà cô tâm tâm niệm niệm, lại học cùng trường với cô, hơn nữa còn là lớp bên cạnh!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 29: Chương 8.2

Từ đó về sau, cô bắt đầu có ý lưu ý đến Tiêu Dạ rồi.

Cũng từ đó biết được, Tiêu Dạ có bạn gái, bạn gái tên Lôi Lôi, là hoa khôi khối lớp bọn họ.

Sau khi biết, trong lòng thật sự rất mất mát cực kỳ mất mát.

Chỉ có điều cũng may, bởi vì khi ấy nhỏ tuổi, cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Suy nghĩ một chút dù là thăm mếu, dù sao thăm mếu thời học sinh, nhiều không kể xiết. Có lẽ khi mình xoay người không tùy tiện, sẽ quên.

Cô vẫn luôn tự an ủi mình như vậy, lại không nghĩ rằng, cô và Tiêu Dạ có lúc sẽ xen lẫn một chỗ, hơn nữa hết lần này đến lần khác!

Bình thường cô chưa bao giờ chơi đùa với học sinh các lớp khác cấp, có thể có xen lẫn một chỗ với Tiêu Dạ, thật sự là chuyện xưa nay chưa từng thấy.

Ngày đó thời tiết rất tốt, trên lớp thể dục.

Lớp bọn họ vừa mới tập thể dục xong, mọi người nghỉ ngơi tại chỗ.

Một trái bóng nặng nề đập vào gáy cô.

Bên tai chỉ nghe được có người nói một câu, “Tiêu Dạ, cậu đá trúng hoa khôi lớp cách vách rồi.”

Tiêu Dạ.

Cô quay đầu, che gáy mình. Nhìn Tiêu Dạ mặc đồ đá bóng, trên người còn ra mồ hôi, anh đang nhìn mình từ trên cao xuống, “Có cần phải đi phòng y tế không?”

Cô lắc đầu.

Tiêu Dạ cầm lấy trái bóng, đi mất.

Tuy rằng đầu đau muốn chết, nhưng khi đó lại cảm thấy, Tiêu Dạ lúc đó, vẫn đẹp trai long trời lở đất, hơn nữa cục u kia, cô còn cảm thấy hạnh phúc đến đời mạng, sau khi tiêu sùng, còn đau lòng rất nhiều ngày.

Lần thứ hai có đàn xen cùng một chỗ, là kỳ thi giữa kỳ.

Kỳ thi toàn trường.

Cô ngồi phía sau Tiêu Dạ.

Từ vừa mới bắt đầu kỳ thi Tiêu Dạ đã nằm lãn ra ngủ.

Thành tích của Diêu Bối Dịch rất tốt, bài thi cấp hai đó chỉ giống như trò trẻ con với cô, cô làm rất nhanh, sau đó, len lén viết đáp án xuống tờ giấy.

Cô đá Tiêu Dạ trước mặt, sau đó đưa tờ giấy cho anh.

Thật ra thì đây cũng là lần đầu tiên cô chuyển đáp án cho người khác, chính cô cũng bị sợ muốn chết!

Tiêu Dạ cầm tờ giấy ghi đáp án kia, cảm thấy không giải thích được.

Rất khinh thường ném tờ giấy cho Diêu Bối Dịch.

Nhưng động tĩnh của Tiêu Dạ quá lớn, thầy giám thị có hỏa nhãn kim tinh * lập tức phát hiện, đưa hai người vào phòng làm việc, viết bản kiểm điểm.

(*) Hỏa nhãn kim tinh: vốn chỉ ánh mắt có thể phân biệt yêu ma quỷ quái của Tôn Ngộ Không trong "Tây du ký", sau dùng để hình dung ánh mắt người lợi hại, có thể phân biệt thật giả

Tiêu Dạ đen mặt, “Tự mình đa tình.”

Diêu Bối Dịch cắn môi.

Cô chỉ muốn giúp anh mà thôi, bởi vì mỗi lần thi giữa kỳ cả trường, dưới năm mươi đều phải mời phụ huynh.

Chuyện này, rất nhanh truyền ra trong trường học.

Vừa mới bắt đầu nói Diêu Bối Dịch và Tiêu Dạ khi thi gian lận bị giáo viên phát hiện viết bản kiểm điểm, sau đó không biết trải qua miệng bao nhiêu người, đã truyền thành, Diêu Bối Dịch thích Tiêu Dạ, kỳ thi giữa kỳ mới ném đáp án cho Tiêu Dạ, chỉ có điều bị giáo viên bắt được...

Cũng chính một lần kia, Diêu Bối Dịch biết Lôi Lôi.

Làm bạn gái chính thức của Tiêu Dạ, lời đồn đại cũng truyền đến mức này, cô còn không ra mặt, quá không xứng chức.

Lôi Lôi dẫn Diêu Bối Dịch lên sân thượng lớp học.

Trước kia lúc đi học, giải quyết sự việc đường như đều ở trên đó.

“Cô thích Tiêu Dạ?” Lôi Lôi nói thẳng.

Diêu Bối Dịch cúi đầu.

Thích, nhưng chưa từng nghĩ tới giành với cô ta.

Cô cắn môi, cảm giác mình hơi không có đất dung thân.

“Nói cho cô biết, đừng tưởng rằng mình có vẻ thủy mị một chút thì muốn quyến rũ Tiêu Dạ, tình cảm của tôi và Tiêu Dạ vốn không phải cô có thể tương trọng! Cô phải tự biết mình, lần sau nếu để cho tôi phát hiện cô có gì với Tiêu Dạ, cẩn thận lột hết da của cô.” Lôi Lôi uy hiếp từng câu từng chữ.

Bên người Lôi Lôi còn có vài nữ sinh lưu manh.

Những nữ sinh kia đều là học sinh bất lương, trường học vô cùng nhếch nhác.

Diêu Bối Dịch nào quen với cảnh tượng này, nhìn những người này bị sợ đến run cầm cập.

Không dám không gật đầu.

Lôi Lôi uy hiếp xong, liền mang theo người đi.

Khi những nữ sinh lưu manh kia rời đi, cô ý dùng cánh tay huých vào người cô, đau đến cô tan tác.

Năm mười bốn tuổi kia, cô khóc.

Thật ra không biết rõ rốt cuộc là mình khóc do bị bắt nạt, hay do không thể thích một người.

Tóm lại, khóc đến đau khổ tột cùng.

Cô kể khổ cho Hoắc Tiểu Khê, nói uất ức.

Cô chỉ đơn thuần thích Tiêu Dạ thôi, cô cũng không nghĩ tới định cướp đoạt, bọn họ làm gì mà dữ dội với cô như vậy, hơn nữa trên người bị đung xanh tím, đau chết.

Hoắc Tiểu Khê nghe được Điều Bối Dịch nói những lời này với mình, ngày đó không nói hai lời, mang theo mấy tên lưu manh tới lớp học của Lôi Lôi kéo Lôi Lôi ra ngoài, trước mặt cả lớp, trên hành lang hung hăng tát cô ta mấy phát, trong miệng còn uy hiếp: “Điều Bối Dịch là em tao, mày dám thử đung vào con bé coi!”

Ngày đó Tiêu Dạ không có ở trường học.

Thật ra thì Tiêu Dạ không thường ở trường học.

Bối cảnh gia đình nhà anh ta rất đặc thù, đây là chuyện toàn trường đều biết.

Nhưng mà Điều Bối Dịch không biết.

Cô vẫn rất đơn thuần.

Ngày đó Lôi Lôi bị Hoắc Tiểu Khê bắt nạt rất thảm, đã quen luôn luôn kiêu ngạo, bất cứ lúc nào bên cạnh đều có một đám em út đi theo mà cô bị dạy dỗ như vậy, trên mặt đau muốn chết không nói, càng thêm mất mặt mũi tổn thương lòng tự ái.

Dĩ nhiên sau đó nghe nói Tiêu Dạ vì Lôi Lôi mà làm một trận với Hoắc Tiểu Khê.

Điều Bối Dịch không rõ tình hình lắm, dù sao thì đánh rất lợi hại, khoảng thời gian đó Hoắc Tiểu Khê mang một đồng vết thương trên mặt đi học, nghe nói trên mặt Tiêu Dạ cũng chảy máu, nhưng bởi vì không tới trường học, Điều Bối Dịch không biết bị thương nghiêm trọng tới mức nào, chỉ có điều sau đó hai người bị mời phụ huynh, viết bảo đảm.

Hơn nhiều năm sau Điều Bối Dịch hồi tưởng lại cũng không nhận được mà rung mình, may mà bọn họ đánh nhau khi là học sinh, nếu đổi lại hiện đại, đã sớm xảy ra án mạng rồi!

Từng chuyện cũ, lặng lẽ mà qua.

Điều Bối Dịch nằm trên giường, ép buộc mình ngủ.

Rất lâu, thật ra thì cô rất không muốn nhớ lại, cảm giác những chuyện kia, cũng không quá rục rờ. Cô nhắm mắt lại, rất nhanh đã ngủ.

Bây giờ ở Tử Xuyên nghỉ ngơi cũng không được tốt, trong lòng có chuyện không nói, cô cũng không quen ngủ bên ngoài, cô lại giường.

Một giấc ngủ đến khi chuông đồng hồ báo thức kêu.

Cô mơ mơ màng màng ngồi dậy từ trên giường, nhìn đồng hồ.

Nói về nhà ăn cơm.

Cô chải tóc rồi bôi rửa mặt, thay quần áo.

Kiểm tra lại quà tặng cho cha mẹ và Tiểu Tiểu, xách theo túi tiện lợi đi xuống lầu dưới. dfienddn lieqiudoon

Mới vừa đi tới cầu thang, mẹ Điều lại gọi điện thoại cho cô.

“Mẹ.”

“Con vẫn chưa trở lại? Chúng ta đều đang đợi con ăn cơm.”

“Lúc này mới mấy giờ?!” Điều Bối Dịch cảm thấy mẹ cô quả thật là người nôn nóng, vội vàng nói đùa, “Con lập tức ra cửa rồi trở lại, nhiều nhất hai mươi phút.”

“Đừng quên quà tặng.” Mẹ Điều nhắc nhở.

“Biết rồi. Con nói mẹ bà cụ già, một ngày không nhớ con gái chỉ nhớ thương quà tặng, quá tham tiền rồi!” Điều Bối Dịch bất mãn.

“Con nói con xem đứa bé này, mẹ chính là sợ con quên mất nhắc nhở con mà thôi, còn bị con nói gì kia.” Mẹ Điều nói, “Cha con có ở nhà, tới đây sớm một chút.”

Nói xong, bên kia liền cúp.

Điều Bối Dịch mỉm cười một tiếng.

Mấy năm này quan hệ giữa cha và cô vốn không được tốt lắm, mẹ cô gọi điện thoại, thật ra thì chính là muốn nhắc nhở cha cô ở nhà, mang quà tặng qua lấy lòng ông.

Con cái có mẹ giống như bảo bối.

Nhạc thiếu nhi hát qua thật không tệ.

Mím môi, đi ra phòng khách.

Cả người đột nhiên hơi ngơ ngác.

Trên ghế sa lon ở phòng khách, Tiêu Dạ nằm đó, cũng không xem ti vi, hình như đang chơi điện thoại di động.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh, không giống như sau khi ra cửa trở về, ngược lại vẫn đợi ở trong nhà.

Diêu Bối Định trầm mặc một giây, liếc mắt nhìn anh.

Tầm mắt của Tiêu Dạ cũng nhìn về phía cô.

Diêu Bối Định xách quà tặng trong tay, đứng ở đó, bỗng nhiên xoay người đi ra cửa chính.

Tiêu Dạ nhìn theo bóng lưng của cô, nhìn bọc lớn đồ cô xách trong tay, đôi mắt khẩn trương.

Diêu Bối Định thay giày ra ngoài, mở cửa phòng, không chút do dự đi ra ngoài, cửa chính vang lên âm thanh cửa đóng lại.

Tầm mắt Tiêu Dạ rời đi.

Vào thời khắc này điện thoại đột nhiên vang lên.

Tiêu Dạ nhìn người gọi tới, nhận, “Lôi Lôi.”

“Dạ, không phải nói buổi chiều ở Đình Hạo Hân sao? Em đợi anh cả một buổi chiều, sao anh còn chưa tới? Một mình em rất nhàm chán.” Lôi Lôi oán trách.

“Anh lập tức tới.”

“Ừ, em chờ anh.”

Cúp luôn điện thoại.

Tiêu Dạ ngồi dậy từ trên ghế sa lon.

Anh lạnh lùng nghiêm mặt đi về phía cửa chính, theo bản năng mở tủ giày, trông mắt dừng lại thật lâu, nhưng không tìm được đôi giày mình đang đi, nhúu chặt chân mày, đảo mắt trong chốc lát, thấy giày da anh định đi để trên nệm.

Đột nhiên, trầm mặc hai giây.

Anh ngồi xổm xuống thay giày, mở cửa chính rời đi.

Cả quá trình, mặt không chút thay đổi.

...

Diêu Bối Định xách theo quà tặng trở lại biệt thự nhà họ Diêu.

Cô điều chỉnh cảm xúc của mình đến vị trí tốt nhất, đẩy cửa chính biệt thự ra, người giúp việc giúp cô xách quà tặng, đi vào phòng khách.

Cha Diêu mẹ Diêu cùng với Tiểu Tiểu đều đang ở phòng khách đợi cô, thấy cô trở lại, Tiểu Tiểu kích động nhất, lập tức nhào vào trong lòng cô, “Mẹ, con rất nhớ mẹ.”

“Mẹ cũng thế.” Diêu Bối Định ôm Tiểu Tiểu vào trong ngực, sau đó đi về phía cha Diêu mẹ Diêu, cung kính gọi, “Cha, mẹ.”

“Lần này đi Tứ Xuyên như thế nào?” Cha Diêu rất nghiêm túc.

“Vô cùng tốt.” Diêu Bối Định cười nói.

“Về sau có thể tham dự nhiều xã giao như vậy, rất tốt cho sự phát triển của con.”

“Vàng.” Diêu Bối Định đầy miệng đồng ý, vợ vàng nói tiếp, “Cha, con mang một hộp trúc điệp thanh trên Nga Mi Tứ Xuyên, nghe nói dính tiền khí, thím Vương, phiền thím lấy quà tặng của tôi cho cha tôi đây.”

“Vàng, đại tiểu thư.” Thím Vương lấy quà tặng Diêu Bối Định mang tới ra.

Diêu Bối Định nói tiếp, “Áo choàng kia cho mẹ, con gấu trúc bằng bông lớn đó cho Tiểu Tiểu.”

Tiểu Tiểu đã lui ra khỏi lồng ngực của Diêu Bối Định, chạy tới kích động ôm con gấu trúc bằng bông, “Mẹ, con rất thích.”

“Con thích là tốt rồi.” Diêu Bối Định nhẹ nhàng sờ mắt Tiểu Tiểu.

Mẹ Diêu cũng bắt đầu mặc thử áo choàng rồi, biểu hiện trên mặt cũng thật thỏa mãn, chỉ có cha Diêu hình như không có hứng thú gì.

Diêu Bối Định cắn cắn môi, “Cha, có muốn con pha cho cha một tách nếm thử trước không?”

“Không cần. Những lá trà này có bán ở những khu du lịch, thật ra thì ở Thượng Hải, có gì không mua được, lãng phí tiền.” Cha Diêu nói thẳng.

Diêu Bối Định uất ức nhìn mẹ Diêu.

Mẹ Diêu đẩy cha Diêu một cái, “Lão già, đây là tấm lòng thành của con gái, ông vẫn tính toán chi li như thế. Đừng giả bộ, trong lòng vui vẻ thì biểu hiện ra, xem con gái ông gấp thành dáng vẻ gì.”

“Tôi vui mừng cái gì mà vui mừng, người trẻ tuổi chính là không tính toán cẩn thận như vậy, tiền bạc cũng không trừ tính tốt.”

“Phải trừ tính tốt như vậy làm gì? Nhà chúng ta không thiếu thứ kia.”

“...” Cha Diêu nhìn chăm chăm mẹ Diêu.

Diêu Bối Định cười thâm trong bụng.

Ở trong nhà mặc dù cha hung dữ, hơn nữa là chủ một nhà, chuyện lớn gần như đều do cha quyết định! Nhưng mỗi lần chỉ cần mẹ phản bác ý kiến của cha thì cha coi như mất hứng, cũng vẫn nghe theo, cho nên hai vợ chồng nhiều năm như vậy, vẫn hạnh phúc như thế.

Mỗi lần cô đều rất hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 30: Phong Thái Của Khỉ Con (Ba)

Nếu so sánh hôn nhân của chính mình với hôn nhân của cha mẹ, cô cảm thấy mình chỉ có phần độn thổ.

Cô khẽ nở nụ cười, không để lại dấu vết không chế tâm tình của mình.

“Chắc mọi người quên con rồi.” Đột nhiên một giọng nói vang lên ngoài cửa phòng khách.

Diêu Bối Định xoay người, nhìn cậu nam thanh niên, hai mươi tuổi, giờ phút này mặc bộ âu phục cắt may thỏa đáng, tóc làm rất khoa trương, đầu gà trống điển hình dựng trên đầu, trên mặt mang kính mắt đen, da rất trắng, ngũ quan đoan chính, trong nháy mắt nhìn qua giống như tiểu thối tươi Hàn Quốc tương đối nóng bỏng, thiếu một chút vị đàn ông, nhưng là kiểu mà mấy cô gái nhỏ hiện giờ thích nhất.

(*) Tiểu thối tươi: là cách xưng hô của fan Trung Quốc với nam minh tinh Hàn Quốc, tiểu thối tươi chỉ tuổi trẻ, anh tuấn nam tính.

“Diêu Bối Khôn, em trở lại?” Diêu Bối Định kêu lên.

“Mới vừa xuống máy bay, liền chạy về thẳng.” Khóe miệng Diêu Bối Khôn nở nụ cười đến rất khoa trương, “Có bị bất ngờ không?!”

“Có phải con đã gây họa không?” Diêu Bối Định còn chưa mở miệng, sau lưng đã truyền đến giọng nói nghiêm túc của cha Diêu.

Mẹ Diêu đi qua ngấm ngấm cẩn thận con trai của mình, liền bị giọng của cha Diêu làm cho ngây ngốc.

“Con trai lâu như vậy mới từ nước Mỹ trở lại, trở về ông không cho sắc mặt tốt, ông nói sao ông chọc người như vậy.” Mẹ Diêu khó chịu cực kỳ.

Cha Điều giận đến phần nộ.

Tất cả uy tín của ông, đều thành cái rắm cả rồi!

“Con trai à, sao con trở lại không báo trước một tiếng, mẹ cũng nên đến sân bay đón con.” Mẹ Điều bắt đầu hỏi han ân cần rồi, “Cuộc sống ở nước Mỹ của con có tốt hay không? Không tập thành thói quen, nhìn xem, người đều gầy...”

Điều Bối Định cũng gia nhập vào, “Nhóc thú, trở lại cũng không nói trước một tiếng, thật là.”

Điều Bối Khôn rất hưởng thụ cảm giác được hai người phụ nữ vây quanh, đặc biệt dưới quần còn được một cô bé kéo, “Cậu, cháu rất nhớ cậu...”

Trong lòng ngáy ngất.

Anh đương nhiên sẽ không nói cho bọn họ biết, anh bị đuổi học.

Sau một cửa ải, bố trí thỏa đáng cho Điều Bối Khôn xong, mẹ Điều đột nhiên nghĩ đến việc chính, “Bối Định, ngày mai Tiểu Tiểu biểu diễn, con đừng quên.” di3n~d@n`Bq21y/d0n

“Biết rồi, con sẽ đi đúng giờ.”

“Lão già, ông cũng đừng trễ giờ cho tôi.”

“Biết biết, một ngày cũng bị bà làm nhảm mấy lần!” Cha Điều hơi không nhịn được.

“Bối Khôn, ngày mai con cũng đi cổ vũ cho Tiểu Tiểu.” Mẹ Điều chuyển sang Điều Bối Khôn nói.

“Dĩ nhiên, tiểu mỹ nữ bí mật nhà chúng ta, cậu làm hộ hoa sứ giả, sao lại không tham gia, đúng không, tiểu công chúa.” Điều Bối Khôn ôm Tiêu Tiểu vào trong ngực, cưng chiều nói.

“Cháu thích cậu nhất.” Nói xong, Tiêu Tiểu còn hôn lên má Điều Bối Khôn, khiến Điều Bối Khôn cười ha ha.

Không khí trong nhà luôn luôn rất tốt.

Điều Bối Định nghĩ, trong cái gọi là “Nhà” của cô, vĩnh viễn sẽ không thoái mái trong sáng mà hạnh phúc như vậy.

“Đúng rồi, chị, anh về đâu?” Điều Bối Khôn hỏi.

Điều Bối Định đột nhiên trầm mặc một chút.

Sắc mặt của những người khác trong nhà hình như cũng thay đổi.

“Quan hệ vẫn không tốt?” Điều Bối Khôn chưa từng nghĩ đến uyển chuyển, hỏi thẳng.

“Em mới trở về, cũng đừng nói tới anh ta.” Điều Bối Định nói.

Người sáng suốt đều biết rõ, tình cảm của bọn họ khẳng định không tốt.

Ánh mắt Điều Bối Khôn khựng lại, nhẫn nhịn không tiếp tục nhiều lời.

Sau khi Điều Bối Định ở nhà ăn cơm tối xong, chờ Tiêu Tiểu ngủ thiếp đi mới trở về.

Lúc cô trở về, trong nhà tối đen như mực.

Tiêu Dạ không có ở đây.

Anh vốn nên không ở đây.

Cô trở lại phòng của mình, vốn muốn hỏi anh một chút, ngày mai Tiểu Tiểu biểu diễn anh có đi không?

Cô cảm thấy dường như không cần thiết.

...

Hôm nay Kiều Tịch Hoàn mang khi con đi trường học tham gia tổng duyệt.

Kết quả tổng duyệt rất tốt, giáo viên nhà trẻ nhất trí thông qua.

Sau khi trở lại một lần nữa luyện tập với khi con, sau khi bảo đảm tuyệt đối không có sai sót, trở lại phòng của Cố Tử Thần, vừa về tới phòng, giống như

đọc chú kim cô, vẫn không ngừng nói bên tai Cố Từ Thần, ngày mai phải đến trường khi con học xem biểu diễn, ngày mai phải đến trường khi con học xem biểu diễn...

Cố Từ Thần không thể nhịn được nữa, “Kiều Tịch Hoàn cô cảm miệng cho tôi, tôi nghe rồi, TÔI, SẼ, ĐI.”

Ba chữ cuối cùng tuyệt đối là cắn răng nghiền lợi.

“Sao anh không nói sớm, đỡ lãng phí nước miếng của em.”

Cố Từ Thần tức học máu.

Sáng sớm hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn đã sớm đưa khi con đến trường, bố trí thỏa đáng.

Trường mầm non mà khi con học tuyệt đối là nhà trẻ quý tộc ở Thượng Hải, các phụ huynh ngồi ở dưới sân khấu, đều không giàu cũng quý.

Hôm nay Cố Diệu Kỳ cũng tới.

Ngồi ở vị trí phụ huynh nhà trường chỉ định, đã hàn huyên với người bên cạnh.

Vị trí tùy tiện như vậy, chung quanh đều là người quen.

Tâm tình Cố Diệu Kỳ hình như cũng tốt, thẳng thắn nói, “Cháu trai và cháu gái của tôi có tiết mục, hình như diễn kịch, còn nghe nói là nhân vật chính, nhớ như vậy, cũng không biết có thể được khen ngợi như thế nào.”

Ngoài miệng không có gì khác, nhưng rõ ràng, có thành phần khoe khoang.

Ngôn Hân Đồng ở bên cạnh, dĩ nhiên vô cùng kiêu ngạo.

Đảo mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn và Cố Từ Thần ngồi bên cạnh, trong lòng đủ kiêu khinh thường, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ vô cùng quan tâm hỏi, “Minh Lộ đi đâu rồi, sẽ lập tức bắt đầu, sao nó còn chưa tới? Đợi lát nữa sẽ không xem được biểu diễn phần kịch của em trai em gái.”

Kiều Tịch Hoàn liếc nhìn Ngôn Hân Đồng, không nói gì.

“Chỉ có điều ngược lại, chân anh cả không tiện thật ra không cần đặc biệt tới cổ vũ động viên cho Minh Lý và Minh Nguyệt, em cũng thấy hơi áy náy.” Ngôn Hân Đồng nói sao khăng khải.

Kiều Tịch Hoàn tròn trắng mắt.

“Thật ra thì, có lẽ anh cả đi đi lại lại như vậy, tốt hơn cho thân thể.” Ngôn Hân Đồng ở đó riu riu rít rít.

Người phụ nữ này ngược lại rất biết tự biên tự diễn, không trách được thích diễn kịch như vậy!

Không đi vào làng giải trí, thật đáng tiếc.

Bằng không, làm không tốt chưa tới cuối hè cô ta đã nổi danh!

“Em dâu, tiết mục lập tức bắt đầu, trên sân khấu nhiều người biểu diễn như vậy, em không nhìn kỹ một chút, sao thấy được Minh Lý và Minh Nguyệt.” Giọng Kiều Tịch Hoàn tràn đầy châm chọc.

Không phải là một tiết mục tập thể sao? Có gì tốt mà tỏ vẻ.

“Minh Lý và Minh Nguyệt đều là nhân vật chính, liếc cái có thể thấy được.” Ngôn Hân Đồng hung hăng nói.

Kiều Tịch Hoàn chẳng thèm ngó tới.

Ngôn Hân Đồng cho rằng Kiều Tịch Hoàn ghen tỵ, không để ý.

Kiều Tịch Hoàn cũng không có tâm tư để ý đến cô ta, quay đầu nhìn chung quanh một chút, thấy Diêu Bối Dịch cách mình không xa, hôm nay Tiêu Tiểu cũng sẽ biểu diễn tiết mục rồi, tiểu thiên tài Piano đó.

Cô nhìn người một nhà ngồi ở đó.

Không có Tiêu Dạ.

Cho tới bây giờ Tiêu Dạ cũng chưa từng xuất hiện.

Đúng lúc đó điện thoại đột nhiên vang lên.

Kiều Tịch Hoàn nhìn người gọi tới, quay đầu lại nói với Cố Tử Thần, “Em đi nhận điện thoại.”

Sau đó, rời khỏi vị trí của mình.

“Tiêu Dạ.” Kiều Tịch Hoàn đứng trong góc nhỏ, bắt máy.

“Tôi đã điều tra chuyện Long Đăng, kết quả cũng không tra được đêm hôm đó Long Đăng được người nào hẹn gặp.”

“Làm sao lại như vậy? Anh em dưới tay anh ta cũng không biết?”

“Ừ, không biết. Tôi thậm chí đã hỏi thân tín của Long Đăng, hỏi về quan hệ giữa Long Đăng và Tề Lăng Phong, thân tín của anh ta lại nói cho tôi biết, chưa từng nghe nói tới Long Đăng và Tề Lăng Phong có lui tới.” Tiêu Dạ nói từng câu từng chữ.

Kiều Tịch Hoàn nhú mày một cái.

“Tề Lăng Phong người kia, thâm tàng bất lậu *.” Tiêu Dạ tổng kết.

(*) thâm tàng bất lậu: Người cao thâm nhưng không lộ ra ngoài

“Anh ta luôn biết trừu chọc lòng người mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn xiết chặt ngón tay, “Cho dù như thế nào, cảm tạ anh Tiêu Dạ.”

“Còn có.”

“Hả?”

“Về chuyện nội bộ bên tôi tiết lộ tin tức.” Tiêu Dạ nói.

“Anh không cần phải cho tôi một công đạo.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Đó là vấn đề nội bộ của anh.”

“Nhưng chuyện này là sai lầm của tôi, tính tôi nợ cô.”

“Đường như từ lúc chúng ta qua lại đến nay, anh một mực thiếu nợ tôi. Con người của tôi không sợ người khác thiếu nợ nhân tình, bởi vì cuối cùng sẽ khiến cho người ta trả lại.”

“Ừ.” Hình như Tiêu Dạ cũng không quan tâm.

“Trước khi cúp điện thoại, tôi nói một câu, hôm nay là ngày con gái anh biểu diễn ở trường, tôi thật sự không biết anh ghét Diêu Bối Dịch bao nhiêu, nhưng Tiểu Tiểu vô tội, nếu như anh không ích kỷ như vậy, thì bớt chút thời gian đến xem con bé biểu diễn, con gái của anh thật giỏi.” Nói xong, cúp luôn điện thoại.

Cô khôi phục tự nhiên trở về vị trí.

Khi đó, tiết mục nhà trẻ chính thức bắt đầu.

Ngôn Hân Đồng vẫn trong trạng thái hưng phấn, giống như cán thuốc lắc, từng tiết mục sẽ đều tự cho là đúng bình luận một chút, liên tiếp trao đổi ý kiến với Tề Tuệ Phân.

Kiều Tịch Hoàn có thể tưởng tượng, chờ một lúc thấy được tiết mục của Minh Lý và Minh Nguyệt, Ngôn Hân Đồng rốt cuộc hưng phấn đến hình dáng gì, ngày hôm qua lúc tổng duyệt, cô có nhìn, Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt tùy hứng như vậy, quả thật có tư cách kiêu ngạo.

Rõ ràng ưu tú hơn đứa bé cùng lứa nhiều.

Quả nhiên.

Đội đến tiết mục kịch của Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt thì cả người Ngôn Hân Đồng liền sôi trào, nhai đi nhai lại Minh Lý và Minh Nguyệt thật sự có thiên phú biểu diễn, nhìn nét mặt những người bạn nhỏ khác bao nhiêu ngây ngốc, về mặt Minh Lý và Minh Nguyệt có bao nhiêu phong phú..

Kiều Tịch Hoàn nghe như thế.

Nhưng Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân rõ ràng rất hưởng thụ.

Tiết mục kịch kết thúc, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay liên tiếp.

Ngôn Hân Đồng vô cùng kiêu ngạo, giống như trong tất cả các bạn nhỏ, chỉ có Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt mới giỏi nhất, cô ta tự nhiên tự hào.

Không bao lâu, Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt còn mang theo trang phục trở lại chỗ ngồi, trong lòng ngực Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân mỗi người một

đứa, hai đứa được cưng chiều vô cùng.

Ngôn Hàn Đồng liếc nhìn Kiều Tịch Hoàn bên cạnh không tỏ vẻ gì, âm thầm cười lạnh.

Mặc kệ trong khoảng thời gian này Kiều Tịch Hoàn thần kỳ như thế nào, nhưng hai đứa bé này, Kiều Tịch Hoàn làm sao cũng không thể xóa bỏ địa vị của chúng ở trong lòng Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân.

Mà cô là mẹ của hai đứa, tự nhiên là vậy.

Mẹ vinh nhờ con, lịch sử tự nhiên!

Đây là từ lâu như vậy tới bây giờ, bị Kiều Tịch Hoàn nghiền ép lâu như vậy tới nay, lần đầu tiên mở mày mở mặt như thế!

Cô cũng không tin, cô thật sự không làm gì được Kiều Tịch Hoàn!

“Con đi phòng rửa tay.” Kiều Tịch Hoàn nói, sau đó đi ra ngoài.

Ngôn Hàn Đồng cười một tiếng xấu xa.

Tự nhiên không gì sánh được thôi.

Cũng sẽ có lúc bị người đánh mất về kiêu ngạo như vậy?!

Khắp nơi đều mơ tưởng thẳng tào, khắp nơi đều mơ tưởng chiếm thế thượng phong, Kiều Tịch Hoàn, mày không có cửa đâu!

Dĩ nhiên.

Đây toàn bộ đều là ý tưởng trong lòng Ngôn Hàn Đồng vào giờ phút này, trong lòng tự cho là đúng mà hài lòng.

Đối với Kiều Tịch Hoàn, lại giống như quả rấm, đánh một phát, hai giây sau sẽ tan thành mây khói.

Giờ phút này cô đi ra ngoài vì có mục đích của cô.

Cô vừa mới ra khỏi ghế ngồi, đi dọc hàng ghế trên hành lang, thấy một cô bé đang ngồi trên sân khấu lẳng lặng chơi piano.

Tiểu Tiểu.

Kiều Tịch Hoàn không nhận được dừng bước chân, nhìn cô bé kia.

Quả nhiên là thiên tài.

Nhỏ như vậy, thủ pháp lưu loát như thế.

Khóe miệng cô nhếch lên cười, nhìn đồng hồ, vội vàng lui về phía sau bậc.

Lúc lướt qua, một góc hành lang không quá làm cho người ta chú ý, một người đàn ông đứng đó, ánh mắt nhìn cô gái nhỏ trên sân khấu giống như tiểu công chúa khiến cho người ta yêu thương.

Kiều Tịch Hoàn nghĩ, có phải có một khả năng không, thật ra thì Tiểu Dạ không giống như biểu hiện bên ngoài, lạnh lùng vô tình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 31: Phong Thái Của Khỉ Con (4) Thói Quen Nước Miếng Của Cô

Nhà trẻ.

Kiều Tịch Hoàn vội vội vàng vàng chạy ra sau sân khấu.

Khi con bận rộn ở phía sau sân khấu, một mình ngồi một góc, trên người đã thay đồ biểu diễn, trên mặt tô son đỏ rực, giống như tất cả các bạn nhỏ phải lên sân khấu, trang điểm hơi khoa trương.

“Mẹ.” Khi con vốn không có biểu cảm gì, thậm chí còn hơi thờ ơ, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn, trong nháy mắt hiện lên nụ cười.

“Quần áo của mẹ đâu?” Kiều Tịch Hoàn vội vàng hỏi.

“Ở đây.” Khi con vui vẻ lấy túi tiền lì xì đặt bên cạnh ra, giống như lấy lòng nói, “Con vẫn trông coi kỹ.”

“Ngoan.” Kiều Tịch Hoàn sờ đầu khi con, nhìn chung quanh một chút, “Mẹ vào đây thay quần áo, con ở đây chờ mẹ.”

“Vâng.” Khi con khéo léo gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn nhanh chóng thay bộ đồ biểu diễn.

Khi con nhìn Kiều Tịch Hoàn, không nhịn được cười một tiếng, “Mẹ thật khôi hài.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn bản thân ở trước gương trang điểm thật to, ừ, rất khôi hài, nhưng vì con trai, cô nhịn.

Đúng lúc đó giáo viên nhà trẻ đi tới, nói với Kiều Tịch Hoàn, “Tiết mục tiếp theo chính là hai người, chuẩn bị xong chưa?”

“OK.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“Đến bên này chuẩn bị lên sân khấu.” Giáo viên nhà trẻ thân thiện nói.

Kiều Tịch Hoàn mang theo khi con đi về phía sau sân khấu.

Hình như khi con hơi khấn tường, nắm chặt tay của cô.

“Đừng sợ, có mẹ ở đây.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Vâng.” Khi con gật đầu, nhưng cả người rõ ràng khấn tường muốn chết.

“Minh Lộ, đừng khấn tường, con rất tuyệt. Tin tưởng con và mẹ nhất định sẽ biểu diễn vô cùng thành công. Cô ở phía dưới cổ vũ cho con.” Giáo viên nhà trẻ ngồi xổm người xuống, dịu dàng nói với khi con.

Khi con hung hăng gật đầu.

Giáo viên nhà trẻ làm một động tác cố gắng lên, xoay người đi kêu bạn nhỏ khác đội lên sân khấu. die nd da nl e q uu ydo n

Khi con nhìn Kiều Tịch Hoàn, rất hưng phấn nói, “Mẹ, lần đầu tiên con được cô giáo khen ngợi như vậy.”

“Thật sao?” Kiều Tịch Hoàn nhìn cậu bé.

“Vâng, cho nên con sẽ nhất định nỗ lực biểu diễn.” Nét mặt khi con rất nghiêm túc, trên khuôn mặt nho nhỏ vô cùng kiên quyết.

“Bé ngốc, đừng tỏ vẻ thấy chết không sờn như vậy. Không biểu diễn tốt cũng sẽ không có ai trách con, đi học tập theo mẹ, hít sâu, thở ra, hít sâu, thở ra.” Kiều Tịch Hoàn dạy khi con thả lỏng.

Khi con rất ngoan ngoãn học.

Không bao lâu, trên sân khấu đã có người phụ trách giới thiệu tiết mục của bọn họ.

Không sai, hiện giờ đang được các bác gái thích múa ở quảng trường nhất, “Trái táo nhỏ.”

(*) Trái táo nhỏ (tiểu bình quả), là một ca khúc do nhóm Chopstick Brothers (Anh em đôi đũa) viết để quảng bá cho bộ phim cùng tên, lời bài hát vô nghĩa nhưng giai điệu lại nhanh chóng đi vào tâm trí người nghe.

Tiếng người chủ trì vừa dứt, toàn trường cũng hơi vang động rồi, còn chưa kịp có nhiều phản ứng hơn, tiết tấu sống động vô cùng quen thuộc với mọi người của trái táo nhỏ đã vang lên.

Kiều Tịch Hoàn mang theo khi con ra sân khấu.

Trang phục của hai người cũng đặc biệt khoa trương, trên người chụp vào một trái táo đỏ, một lớn một nhỏ đứng trên sân khấu, còn chưa bắt đầu chính thức nhảy múa, người toàn trường đã cười nghiêng ngả.

Khi con không biết làm sao nhìn đám người đông nghìn nghịt dưới sân khấu, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy không khỏi hơi khấn tường, bé quay đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn, hình như đang tìm chỗ dựa vào.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên vẻ tự tại lại mang chút kiêu ngạo, cầm khẽ nhếch, cho khi con một ánh mắt khích lệ, hai người bắt đầu theo giai

điệu, bắt đầu nhảy múa.

Nhà trẻ quý tộc cao nhất ở Thượng Hải, mấy đứa đều được giáo dục lễ nghi tốt nhất và đẳng cấp hạng nhất của xã hội thượng lưu, âm nhạc hơi “Thấp kém” như vậy trong nhóm người tao nhả gần như chẳng thèm ngó tới, ở nhà trẻ phổ thông, mỗi một bạn nhỏ đều sẽ nhảy múa điệu múa này, nhưng mà ở trong trường này, rất nhiều người sẽ khinh thường.

Nhưng mà, cho dù là nhóm người thượng lưu tao nhả bao nhiêu, khi cả nước đều thịnh hành, không có ai chưa từng nghe tới “Trái táo nhỏ”, không có ai có thể tự chủ không đong đưa thân thể, hoặc ngâm nga lời hát ở trong âm nhạc sống động của nó. di3nd@nl3qu.yd0n

Ngày đó khi tổng duyệt, khi cô nói cho giáo viên nhà trẻ bọn họ muốn biểu diễn chính là Trái táo nhỏ thì tất cả giáo viên nhà trẻ đều tỏ vẻ nhát trí không coi trọng, thậm chí lúc ấy còn có giáo viên nói, ca múa như vậy có điều làm trái với giáo dục ở trường học, đề nghị không biểu diễn.

Kiều Tịch Hoàn thuyết phục hồng miệng, mới khiến cho giáo viên nhà trẻ để cho bọn họ biểu diễn, mà kết quả sau khi biểu diễn chính là không khí hiện trường như bây giờ, vừa mới bắt đầu tất cả mọi người nghiêm trang ngồi giống như bình tĩnh dưới sân khấu nhìn, sau đó chính là không khỏi đưa tới cộng hưởng, tất cả mọi người không tự chủ được ưỡn ẹo thân thể, hát theo.

Lúc ấy viện trưởng nhà trẻ đã nói, tiết mục này sẽ trở thành tiết mục có sức cuốn hút nhất ở hiện trường, cho nên thậm chí không nghe ý kiến của bất kỳ ai, không chút do dự dừng.

Hiện giờ, quả thật như bà từng nói, không khí hiện trường tốt đến mức khiến nhân viên làm việc ở nhà trẻ ghen hòng nhìn trần trời.

Điệu nhảy múa ba phút, kết thúc.

Toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay kịch liệt, thậm chí các bạn nhỏ ở dưới sân khấu xem tiết mục đều đứng lên, nhảy lên vỗ tay, giống như còn hưng phấn hơn bọn họ đứng trên sân khấu.

Kiều Tịch Hoàn dẫn khi con chào cảm ơn, lui ra ngoài sân khấu.

Hình như đứng ở phía sau sân khấu, vẫn còn nghe được tiếng vỗ tay vô cùng nhiệt tình bên ngoài, thời gian kéo dài rất dài.

“Tiết mục biểu diễn vô cùng tốt, Minh Lộ, con quá tuyệt vời.” Giáo viên nhà trẻ tỏ vẻ tươi cười sờ đầu khi con, cho cậu bé khẳng định cực lớn.

Khi con hơi ngượng ngừng cười cười.

“Ừ, cùng mẹ ra sau sân khấu thay trang phục tẩy trang rồi xuống dưới sân khấu xem tiết mục, sau khi hoạt động kết thúc bình bầu bạn nhỏ nào được chào đón nhất, cô sẽ cho con một phiếu.” Giáo viên nhà trẻ nhiệt tình nói.

“Cảm ơn cô.” Khi con vui mừng vội vàng nói.

Nhất định vẫn là con nít, tất cả cảm xúc đều không sẽ nhịn được mà tự nhiên lộ ra trên mặt. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Giáo viên nhà trẻ chào hỏi đơn giản với Kiều Tịch Hoàn, vội vã rời đi.

Kiều Tịch Hoàn mang theo khi con ra sau sân khấu thay trang phục tẩy trang.

Kiều Tịch Hoàn vừa thay đồ cho khi con vừa hỏi, “Vừa rồi con có thấy tiểu Bình quả dưới sân khấu không?”

Khi con khẽ đảo mắt, “Có, thấy được, cậu ấy mặc váy màu đỏ, trên tóc có nơ con bướm thật to, rất dễ thấy.”

“Cô bé đó có rất thích tiết mục này của chúng ta không?”

“Không biết.” Khi con lắc đầu.

“Cô bé đó nhất định sẽ rất thích.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“A.” Khi con không có vẻ mặt đặc biệt gì.

“Tiểu Bình quả thích con, con cứ như vậy?” Kiều Tịch Hoàn nhìn con trai của mình, chỉ số trí tuệ cảm xúc ngàn vạn lần đừng giống như cha nó.

Khi con không giải thích được nhìn Kiều Tịch Hoàn, chẳng lẽ còn phải lộ ra vẻ mặt gì khác?!

Kiều Tịch Hoàn vỗ một cái lên trán mình.

Quả nhiên tình thương này... Đáng lo!

Hai người thay xong đồ tẩy trang xong trở lại chỗ ngồi ban đầu.

Vừa ngồi yên, đột nhiên nghe thấy giọng âm dương quái khí * của Ngôn Hân Đồng vang lên, “Em còn nói chị dâu cả mạng Minh Lộ đi đâu, thì ra lên sân

khẩu biểu diễn, xem bọc hóa trang và quần áo này, thật sự buồn cười. Tiết mục trái táo nhỏ thô tục như vậy, lại được nhà trẻ cho lên sân khấu.”

(*) âm dương quái khí: Giọng điệu thái độ châm biếm.

“Tiết mục cuối năm đã lên sân khấu rồi, em đang cười nhạo trung ương cũng thô tục sao?” Kiều Tịch Hoàn không tỏ vẻ gì, nói giống như gió nhẹ nước chảy.

Sắc mặt Ngôn Hân Đồng liền thay đổi, bị lời Kiều Tịch Hoàn nói chặn họng á khẩu không trả lời được. die ennd kdan/le eequhyd onmn

Cố Diệu Kỳ vốn ôm Cố Minh Lý, giờ phút này gọi Cố Minh Lộ, “Minh Lộ cháu qua đây.”

“Dạ.” Cố Minh Lộ khéo léo đứng trước mặt Cố Diệu Kỳ.

Cố Diệu Kỳ đưa Cố Minh Lý cho Cố Tử Hân bên cạnh, bế Cố Minh Lộ lên, “Trước kia ông nội chưa từng thấy cháu biểu diễn như vậy.”

Cố Minh Lộ ngượng ngùng sờ đầu.

“Về sau đừng giấu mình đi, học mẹ cháu nhiều thêm một chút, biểu hiện mình nhiều thêm biết không? Cháu là cháu đích tôn của nhà họ Cố, về sau nhà họ Cố có cái gì, cháu đều phải đảm đương biết không?”

“Vâng, ông nội.” Cố Minh Lộ khéo léo trả lời.

Mà vài lời, vốn chỉ là lời khích lệ đứa bé, vào trong lỗ tai người lớn lại vô cùng kỳ quặc rồi.

Kiều Tịch Hoàn rõ ràng nhìn thấy sắc mặt của Cố Tử Hân và Ngôn Hân Đồng cũng thay đổi.

Tâm tình Kiều Tịch Hoàn vẫn rất tốt, vẫn cười đến vui vẻ.

“Này.” Kiều Tịch Hoàn dùng cùi chỏ đụng vào người bên cạnh mình.

Mặt Cố Tử Thần không có gì thay đổi.

“Trong lòng anh đang lên vui mừng đúng không?” Kiều Tịch Hoàn cười hề hề như trộm.

Cố Tử Thần liếc mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn, khinh thường rõ ràng.

“Khẳng định vụng trộm mà vui mừng rồi.” Kiều Tịch Hoàn nói chắc chắn.

Trên mặt Cố Tử Thần càng không tỏ vẻ gì.

Kiều Tịch Hoàn nhăn mũi.

Người đàn ông mặt than này!

Một buổi chiều, tất cả hoạt động biểu diễn ở nhà trẻ rốt cuộc kết thúc.

Cuối cùng, tất cả mọi người ở sân trường bỏ phiếu, chọn lựa khen thưởng đoàn đội biểu diễn tốt nhất, khen thưởng cá nhân có phong thái nhất, khen thưởng biểu diễn cá nhân được chào đón nhất. Có thể hiểu được, khi con chiếm được giải thưởng lớn nhất kia, giải thưởng được hoan nghênh nhất, lấy được tỉ số phiếu bầu cao nhất của mọi người ở sân trường.

Khi con lên sân khấu lĩnh thưởng.

Kiều Tịch Hoàn ngồi dưới sân khấu, nhìn vẻ mặt của Ngôn Hân Đồng biến thành màu xanh lá.

Giờ phút này, Kiều Tịch Hoàn còn không chút để ý nói một câu, giọng không lớn không nhỏ, “Haizzz, xem ra người tục tằng cũng không ít, em nói đi? Em đâu.”

Sắc mặt của Ngôn Hân Đồng càng khó coi hơn rồi.

Hai đứa Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt không nhận được bất kỳ giải thưởng gì, Cố Minh Lý bật khóc thét lên tại chỗ, “Tại sao không phải là con được thưởng, tại sao lại là tên Cố Minh Lộ ngu ngốc kia, con không muốn, con không muốn, mới vừa rồi con hỏi tiểu Bình quả, tiểu Bình quả cũng bỏ phiếu cho Cố Minh Lộ, con không muốn, con muốn giáo viên thưởng cho con...”

Cố Minh Lý la lối om sòm tại chỗ, đáng vẻ không được nuôi dạy đó.

Sắc mặt Cố Diệu Kỳ tối sầm.

Chung quanh đã ném tới rất nhiều ánh sáng khác thường.

Mặc dù là nhà trẻ đơn thuần nhất, nhưng bên cạnh đang ngồi, thật ra thì đều là không ít nhân vật, còn đều là nhân vật có mặt mũi, bị người nhìn chê cười như vậy, mặt mũi Cố Diệu Kỳ cuối cùng cũng không nhìn được, sắc mặt lạnh lẽo, “Tình huống của Minh Lộ là như thế nào? Chút đã kích nho nhỏ như vậy đã không chịu nổi, về sau trưởng thành sao tốt được!”

Sắc mặt Cố Tử Hàn cũng tối, nói với Ngôn Hân Đồng, “Còn chưa đủ mặt mặt sao? Ôm nó đi trước.”

Ngôn Hân Đồng vội vàng nhận lấy Cố Minh Lý, ôm thẳng bé vẫn còn đang nổi cơn đánh đấm lung tung, vội vàng đi ra ngoài.

Hôm nay thật sự mắc cỡ chết người.

Cố Minh Nguyệt nhìn anh trai mình, quay đầu nhìn Cố Minh Lộ, cái miệng nhỏ nhắn khó chịu chu môi ra, cô bé không rõ, sao anh trai lại tức giận như vậy?!

Rõ ràng biểu diễn vui vẻ là được rồi!

Những hạng mục và giải thưởng kia có quan trọng như vậy không?

Cô bé đi theo bước chân cha mình ra ngoài, sắc mặt cha cũng rất khó coi, mặc dù cô bé không quá thích người một nhà bác cả, nhưng hôm nay Cố Minh Lộ biểu diễn thật sự rất tuyệt, tại sao lại bị bọn họ ghét như vậy?!

Cô bé còn nhỏ tuổi, thật sự không nghĩ ra.

...

Hoạt động kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 32: Chương 9.2

Dưới sự dẫn đường của nhân viên làm việc ở hiện trường, tự động rời đi.

Cố Minh Lộ cầm cúp trên tay, trong lòng tự nhiên cũng hơi vui mừng, dọc theo đường đi vẫn cười cười nói nói với Kiều Tịch Hoàn.

Đoàn người đi tới công trường học.

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên nói với Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân, “Con mang Minh Lộ ra ngoài ăn cơm, khích lệ thẳng bé một chút.”

Cố Diệu Kỳ gật gật đầu, “Ừ, được, nhớ trở về sớm một chút.”

“Đừng kéo dài quá lâu, Minh Lộ còn nhỏ, phải nghỉ ngơi sớm một chút.” Tề Tuệ Phân cũng nói.

Bây giờ Cố Minh Lộ cũng dần dần khiến cho bọn họ càng ngày càng để ý.

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười, “Con biết rồi.”

“Vậy, Tử Thần thì sao?” Tề Tuệ Phân nhìn Cố Tử Thần trên xe lăn.

“Anh ấy đương nhiên cũng đi cùng.” Cố Tử Thần còn chưa kịp mở miệng, Kiều Tịch Hoàn đã cướp đáp lời.

Cố Tử Thần nhẫn nhịn, vốn định nói gì đó, nhưng vẫn không nói gì, ngầm cho phép.

“Vậy các con trở về sớm một chút, Tuệ Phân, chúng ta đi về trước.” Cố Diệu Kỳ vội vàng nói.

Là ảo giác của mình sao?

Cảm giác Cố Diệu Kỳ rất muốn để cho Cố Tử Thần tiếp xúc nhiều thế giới bên ngoài.

Chân mày Kiều Tịch Hoàn nhíu lên, không muốn nghĩ sâu.

Dù sao theo ý của cô, Cố Diệu Kỳ đối với Cố Tử Thần, tuyệt đối để ý hơn Cố Tử Hàn.

Là đạo lý “Hoàng thượng” yêu con cả điển hình?!

Cô mỉm cười, đẩy Cổ Tử Thần, nói với khi con bên cạnh, “Chúng ta đi bên này.”

“Vâng.” Khi con khéo léo đi bên cạnh Kiều Tịch Hoàn.

Một nhà ba người ngồi trong xe do Vũ Đại lái.

Khi con vẫn bị vây trong trạng thái hưng phấn, cả người hình như hơi không bình tĩnh được.

Kiều Tịch Hoàn khó có được thấy khi con vui vẻ như vậy, khóe miệng không tự chủ nhếch ra nụ cười nhạt.

Khi con nhìn cúp đã lâu, thận trọng đặt trên chỗ ngồi, nói với Vũ Đại đang lái xe, “Dì Vũ Đại, hôm nay dì có nhìn con biểu diễn không, con vừa nhận được phần thưởng đó.”

Vũ Đại ngây ngốc, tròn mắt khẽ chuyển, “Thấy được, trên hành lang.”

“Có thật không?” Khi con kích động hỏi.

“Ừ, thật.” Vũ Đại gật đầu, “Con biểu diễn rất tốt.”

“Ha ha.” Khi con lại bắt đầu hơi xấu hổ.

Rõ ràng chính là đứa bé, rõ ràng chính là muốn được người lớn tán thành, sau khi lấy được khen ngợi, lại không tự chủ được mà xấu hổ.

Kiều Tịch Hoàn không nhịn được cười một tiếng, tròn mắt cũng khó hiểu nhìn Vũ Đại.

Vũ Đại để ý khi con khác thường.

Điều này khiến cho cô... Không hiểu sao hơi có vẻ không nói ra được.

Cô hơi đảo mắt, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Cổ Tử Thần ngồi hàng ghế sau.

Khoảnh khắc kia, hình như tròn mắt Cổ Tử Thần cũng đang nhìn cô.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Một hồi lâu, Kiều Tịch Hoàn chột hồi hồn.

Cảm giác Cổ Tử Thần có thể nhìn thấy rõ đầy đủ mọi thứ trong mắt cô, bao gồm ý tưởng trong đáy lòng cô.

Khẽ siết chặt ngón tay.

Người đàn ông này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?!

Xe một đường đến nơi, Kiều Tịch Hoàn nói với Vũ Đại, “Cùng nhau ăn cơm đi.”

Ánh mắt Vũ Đại rõ ràng liếc về phía Cổ Tử Thần, sau đó lắc đầu một cái, “Hôm nay không được, tôi có chút chuyện, tối nay mọi người ăn xong rồi gọi điện thoại cho tôi, tôi tới đón mọi người.”

Kiều Tịch Hoàn cũng không gượng ép, “Được.”

Một nhà ba người xuống xe, Kiều Tịch Hoàn đẩy Cổ Tử Thần đi vào nhà hàng nước Pháp xa hoa.

Khi con vẫn đi bên cạnh bọn họ.

Hễ ở một hoàn cảnh không quá quen thuộc, khi con cũng sẽ tỏ vẻ tương đối gò bó.

Điểm tính tình này, không phải chỉ trong chốc lát có thể thay đổi được.

Ba người chọn một vị trí gần cửa sổ, chọn món ăn xong.

Khi con quy củ ngồi trước bàn ăn, không nói một câu.

Kiều Tịch Hoàn sờ đầu khi con, hỏi, “Trước kia cha có dẫn con đến đây ăn cơm không?”

Khi con lắc đầu, “Không có.”

Kiều Tịch Hoàn ngẩng đầu liếc nhìn Cố Từ Thần.

Cố Từ Thần tỏ vẻ bình tĩnh.

“Cha con thật xấu đúng không?” Kiều Tịch Hoàn nói.

Khi con nhát thời không nói.

Kiều Tịch Hoàn nhin cười, “Cha con thật xấu.”

Lần này dùng giọng nói khẳng định.

“Cha chỉ là...”

“Về sau cha sẽ cố gắng bớt chút thời gian cùng hai người.” Cố Từ Thần đột nhiên nói.

Cùng hai người.

Không phải cùng một người.

Không khỏi, trong lòng chảy xuôi một cảm giác nói không nên lời. Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn khẽ mỉm cười, “Anh bận rộn khi nào?”

Sắc mặt Cố Từ Thần chợt đen lại.

Người phụ nữ không biết điều này.

Nhìn sắc mặt Cố Từ Thần thay đổi, cả người Kiều Tịch Hoàn càng thêm thoải mái rồi, đang định nói chút chuyện gì đó, trông mắt đột nhiên khựng lại.

Cách đó không xa, cô nhìn thấy Tề Lăng Phong, cùng với người phụ nữ Sở Di Huân được Tề Lăng Phong dắt.

Nhiu chặt mày, nhìn hai người hình như đi về phía này.

Rất dễ nhận thấy, Tề Lăng Phong cũng nhìn thấy cô, cùng với bọn họ.

Bước chân của anh không nhanh không chậm dừng trước mặt bọn họ, khóe miệng cười đến rất đẹp mắt, “Rất khéo, anh họ.”

Chân mày Cố Từ Thần hơi nhíu hạ xuống, chỉ gật đầu.

Hình như Tề Lăng Phong đã quen với Cố Từ Thần lạnh lùng, quay đầu lại nhìn Kiều Tịch Hoàn nói, “Rất khó có được một nhà ba người cùng nhau ăn cơm ở ngoài.”

“Cũng khó có được nhìn thấy hai người ra ngoài cùng nhau ăn cơm như vậy.” Kiều Tịch Hoàn mỉm cười.

Nhìn qua thật tự nhiên.

Ánh mắt của cô rơi vào trên tay Tề Lăng Phong đang nắm tay Sở Di Huân, dần dần nhìn lên Sở Di Huân, “Nghe nói Hoắc Tiểu Khê là bạn của cô, nhanh như vậy đã chiếm đoạt người đàn ông của bạn tốt nhất... Xem ra tình cảm của cô và Hoắc Tiểu Khê thật tốt, tốt đến, cùng hưởng.”

Sắc mặt Sở Di Huân vốn quấy rầy mà ôn hòa một phát thay đổi.

Cô hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn, lại quay đầu nhìn Tề Lăng Phong, cắn môi không nói gì.

Nét mặt Tề Lăng Phong vẫn tự nhiên bình tĩnh như cũ, ngay cả chân mày cũng không nhíu lại, chậm rãi nói, “Di Huân đúng là bạn tốt của tiểu Khê, lúc trước khi tiểu Khê còn sống vẫn chăm sóc Di Huân, cô ấy đi rồi, tôi đương nhiên nên theo tiếc nuối của cô ấy mà chăm sóc cho Di Huân.”

“Thật sao? Nói như vậy, Tề tổng là người trọng tình trọng nghĩa rồi.” Kiều Tịch Hoàn cười hơi châm chọc, “Chỉ có điều không biết dùng thân thể của mình đi chăm sóc, đây cũng là tiếc nuối của Hoắc Tiểu Khê, chẳng lẽ Tề tổng tương tư thành họa, yêu ai yêu cả đường đi? Hoặc là, dùng phương thức này, khiến Hoắc Tiểu Khê chết không nhắm mắt, xác chết vùng lên tỉnh dậy đi.”

Bị châm chọc trần trụi như vậy, sắc mặt của Tề Lăng Phong hơi thay đổi, “Kiều Tịch Hoàn, tôi nể cô là vợ của anh họ, tôi không so đo với cô, nhưng cô có chuyện đừng quá không biết giữ miệng, cố ý châm ngòi thị phi.”

“Cậu đại khái có thể không cần nể mặt tôi.” Cố Từ Thần đột nhiên mở miệng, giọng có vẻ như gió nhẹ nước chảy.

Kiều Tịch Hoàn nhin cười không được.

Cố Từ Thần người này quả nhiên chính là thứ phức tạp nhất.

Tề Lăng Phong rõ ràng muốn tìm cho mình một cái bậc thềm, bị Cố Tử Thần nói như thế, khiến cho một chút mặt mũi của mình cũng không nhìn được.

Kiều Tịch Hoàn nhìn mặt đen thui của Tề Lăng Phong.

Có phải không nghĩ đến, bản thân chu đáo khắp nơi khéo đưa đẩy, có một ngày cũng sẽ bị người chọc tức đến trình độ này?! Cũng sẽ bị người ép đến không hề có lực đánh lại!

“Mặc dù anh họ anh không tiếp nhận tôi, nhưng mà tôi vẫn coi anh là thân thích. Tề Lăng Phong, tôi chỉ nhắc nhở anh, ở trước mặt người khác anh vẫn hô hào rầm rộ bản thân thương yêu Hoắc Tiểu Khê bao nhiêu, giờ Hoắc Tiểu Khê chết chưa đầy nửa năm anh đã rêu rao khắp nơi dấy theo một người phụ nữ khác, cho dù là danh tiếng bên ngoài hay hiệu ứng giải trí đều được, đừng tăng bốc bản thân như thế, không tốt.” Kiều Tịch Hoàn nói có ý tình ý sâu xa.

Thật ra thì châm chọc bao nhiêu, ở đây trừ khi con ra thì mỗi người đều là người thông minh, đều nghe rất rõ ràng.

Sắc mặt của Tề Lăng Phong đã đen đến tận đáy rồi, anh mang theo Sở Dĩ Huân, xoay người rời đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn theo bóng lưng bọn họ.

Không cười, cũng cười không ra được.

Cô không lộ ra được chút nụ cười với Tề Lăng Phong.

Cho dù là đắc thắng hay là thất bại.

Cô có, cũng chỉ là thù hận thật sâu.

“Em đi phòng rửa tay.” Kiều Tịch Hoàn rời khỏi chỗ ngồi, nhìn qua không hề khác thường.

Cố Tử Thần nhìn bóng lưng Kiều Tịch Hoàn.

“Phong..”

Lời nói mơ đêm đó.

Trông mắt khẽ chuyển, nhìn cảnh đêm Thượng Hải vô cùng xa hoa ngoài cửa sổ.

Sau khi ra tù, Kiều Tịch Hoàn không phải là một người phụ nữ tùy tiện, rất nhiều chuyện thường thường chỉ biết đến vừa mức, ít để tâm.

Cho nên anh nói cô không có tâm nhãn, nhưng không có lừa làm sao có khối.

Nhưng mà mới vừa rồi.

Mặc dù người phụ nữ cố hết sức để che giấu, nhưng cũng không cách nào không chế được cảm xúc run rẩy của cô.

Cô và Tề Lăng Phong..

Nhất định, có quan hệ không cạn.

Kiều Tịch Hoàn đứng trước gương thật to trong toilet, nhìn khuôn mặt hơi trắng bệch của mình trong gương.

Vốn có thể thân nhiên đối mặt với Tề Lăng Phong, có thể rất lý trí tiếp nhận tất cả tàn nhẫn của cô đối với anh ta, nhưng khi nhìn thấy anh ta và Sở Dĩ Huân thân mật như vậy xuất hiện ở trước mắt mình thì lại một lần nữa sức chịu đựng muốn sụp đổ, đến thời khắc này cô vẫn còn có thể thoải mái nhớ tới hình ảnh năm đó ba người bọn họ đi chung với nhau, năm đó Sở Dĩ Huân dịu dàng lương thiện, năm đó bọn họ cùng đi làm chung cùng phấn đấu, năm đó Sở Dĩ Huân hiền kếp vì cô và Tề Lăng Phong làm ra lãng mạn, thậm chí Tề Lăng Phong cầu hôn, nghe nói cũng do một tay Sở Dĩ Huân bày ra, bày ra đến cảm động lòng người như vậy...

Năm đó cảm tạ Sở Dĩ Huân bao nhiêu, hiện giờ lại có bấy nhiêu châm chọc!

Cô thậm chí nghĩ đến, năm đó mình móc tìm móc phổi với bọn họ, nhưng sau lưng, bọn họ coi cô như kẻ ngu mà đối xử, mà tính toán!

Cô nghĩ đến chuyện này, một khắc kia chỉ hận không thể lập tức cắt cổ Sở Dĩ Huân, không bao giờ nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo của cô ta, khuôn mặt đối trả.

Cô soi gương, cười lạnh.

Một ngày nào đó, sẽ gặp báo ứng!

...

Tề Lăng Phong mang Sở Dĩ Huân ra khỏi nhà hàng nước Pháp, hơi tức giận bưng bưng ngồi trong chiếc BMW của anh.

Sở Dĩ Huân ngồi ghế bên cạnh tài xế, hình như cũng tức giận bất bình, “Người phụ nữ Kiều Tịch Hoàn này, nhất định chính là cực kỳ đáng ghét, cô ta rốt cuộc là ai, có tư cách gì quơ tay múa chân với chúng ta như vậy!”

Sắc mặt của Tề Lăng Phong rất khó coi, khởi động xe rời đi.

Đây là lần đầu tiên bị người ép rời đi.

“Phong, bây giờ chúng ta đi đâu?” Sở Dĩ Huân đè nén tức giận, ôn hòa nói với Tề Lăng Phong.

“Anh đưa em trở về trước.”

“Không ăn cơm sao?” Sở Dĩ Huân hơi ngạc nhiên.

“Tôi nay trước không ăn cơm.”

“A, cũng không sao, sau khi về nhà, em sẽ tự mình nấu cơm cho anh, không phải anh vẫn thích em nấu...” Sở Dĩ Huân tự nhiên nói.

“Không, chúng ta tạm thời vẫn nghe theo Kiều Tịch Hoàn, không cần quá mức rêu rao, đúng là Hoắc Tiểu Khê mới chết không lâu, xem như là thủ tiết cũng cần qua một thời gian nữa.” Tề Lăng Phong nói từng câu từng chữ.

“Phong, sao anh có thể nghe người phụ nữ Kiều Tịch Hoàn kia nói xằng nói bậy! Cô ta chính là không nhìn nổi chúng ta tốt, cố ý nhằm vào chúng ta đấy!” Sở Dĩ Huân hơi không vui.

Tề Lăng Phong có vẻ bình tĩnh hơn Sở Dĩ Huân kích động nhiều, nhưng đè nén và lừa giận trong lòng cũng không ít hơn cô, chỉ có điều có thể khống chế hơn cô mà thôi, “Anh biết rõ cô ta không có ý tốt, nhưng lời nhắc nhở vừa rồi của cô ta cũng không phải không có đạo lý, về sau chúng ta chú ý nhiều một chút, tránh cho bị miệng lưỡi thế gian...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 33: Phong Thái Của Khỉ Con (4) Thói Quen Nước Miếng Của Cô

“Phong, chúng ta đã nhìn nhiều năm như vậy, đến khi Hoắc Tiểu Khê chết rồi, anh vẫn còn đắn đo như vậy sao?” Sở Dĩ Huân thật sự không chịu nổi, năm đó cô một mực yên lặng nhìn anh và Hoắc Tiểu Khê ân ái ở trước mặt cô.

Cô không chỉ không thể khổ sở, còn phải cười chúc phúc.

Năm đó cô nhìn khổ sở như vậy, hiện giờ khó khăn lắm mới đợi được đến lúc Hoắc Tiểu Khê chết đi, mình rốt cuộc có thể danh chính ngôn thuận ở cùng với anh, lại đột nhiên nhảy ra một Trình Giảo Kim, nói bọn họ phải chú ý, chú ý đến cách nhìn của người bên ngoài?!

Cô thật sự chịu đủ rồi!

“Dĩ Huân, em nghe lời.” Tề Lăng Phong nhíu chặt mày, giọng cũng hơi lạnh, “Cũng bởi vì chúng ta nhìn nhiều năm như vậy, không thiếu một chốc một lát như thế.”

“Nhưng mà...”

“Anh không muốn nói thêm nữa.” Giọng Tề Lăng Phong hơi nghiêm nghị, biểu thị kết thúc đề tài này. Không thể có bất kỳ ý kiến và bác bỏ khác.

Sở Dĩ Huân cắn môi, trong lòng nén một cơn tức.

Tại sao chứ!

Tại sao cô chờ nhiều năm như vậy vẫn là kết quả như thế.

Kiều Tịch Hoàn.

Đều do người phụ nữ Kiều Tịch Hoàn này, người phụ nữ giống như đột nhiên xuất hiện từ không trung, cô ta làm kinh ngạc khắp nơi, bây giờ còn bị cô ta ảnh hưởng như vậy, trong lòng đủ kiểu không thoải mái!

Tròng mắt cô sâu hơn, thoáng qua trong mắt một tia ác độc.

Cô tuyệt đối không để cho Kiều Tịch Hoàn được như ý!

Hai người trong xe theo đuổi tâm tư của mình, một đường yên tĩnh.

Tề Lăng Phong đưa Sở Dĩ Huân tới cửa nhà, “Trở về nghỉ ngơi cho tốt.”

“Phong...” Sở Dĩ Huân đến gần mặt anh, đang chuẩn bị hôn lên.

Tề Lăng Phong khẽ nghiêng đầu, “Đừng như vậy, về sớm một chút.”

Sở Dĩ Huân lúng túng nhìn anh.

“Sau này chính là có cơ hội.” Tề Lăng Phong giải thích.

Sở Dĩ Huân cắn môi xuống xe.

Cảm giác như thế thật sự khó chịu đến cực độ.

Trên khuôn mặt quyến rũ của Sở Dĩ Huân, vô cùng tàn nhẫn!

...

Tề Lăng Phong lái xe đi.

Đưa Sở Dĩ Huân về, sắc mặt cũng không hề che giấu.

Kiều Tịch Hoàn!

Anh cần răng nghiêng lợi, hung hăng nắm tay lái.

Không cho cô chút dạy dỗ, cô thật sự cho rằng chỉ bằng chút công phu của cô, thì thật sự có thể điều võ dương oai rồi!

Xe nhanh chóng chạy băng băng trên đường phố rộng lớn của Thượng Hải.

Tề Lăng Phong đeo bluetooth lên, gọi điện thoại.

Bên kia tiếp thông, “Lăng Phong.”

“Từ Hàn. Hôm nay tôi đụng phải Cố Tử Thần rồi.” Tề Lăng Phong gọn gàng dứt khoát, “Ồ trong nhà hàng, cùng Kiều Tịch Hoàn và con của bọn họ.”

Hình như Cố Tử Hàn cũng biết, không có gì lạ đáp lời, “Ừ.”

“Khi nào Cố Tử Thần bắt đầu ra ngoài rồi, tôi nhớ hình như anh ta không ra cổng trước không bước công trong mà?” Tề Lăng Phong hỏi.

“Thời điểm gần đây.”

“Cậu không cảm thấy uy hiếp chút nào sao?” d1en d4nl 3q21y d0n

“Tôi không cảm thấy.” Bên kia nói từng câu từng chữ.

“Từ Hàn, năm đó tại sao vị trí tổng giám đốc của Cố thị rơi vào trên người cậu tất cả mọi người lòng dạ biết rõ, cậu không cần phải che che giấu giấu tôi, bây giờ tôi tìm cậu chỉ để cho cậu thấy rõ ràng, người một nhà Cố Tử Thần này cho dù là với cậu, hay với tôi đều sinh ra uy hiếp. Hiện giờ Kiều Tịch Hoàn đối đầu tôi khắp nơi, lần trước mất hạng mục không nói, hiện tại cố ý tìm tôi điều tra, tôi không cho cô ta chút dạy dỗ, thật sự vẫn coi tôi là quả hồng mềm rồi.” Tề Lăng Phong hung ác nói.

“Anh có tính toán gì?” Cố Tử Hàn hỏi.

Rất dễ nhận thấy, gọi lên hứng thú của Cố Tử Hàn.

Trong khoảng thời gian này Cố Tử Hàn cũng bị Kiều Tịch Hoàn ép rất thảm.

“Làm giống như đã làm với Cố Tử Thần năm đó, trước tiên ép cô ta ra khỏi Cố thị rồi nói!” Tề Lăng Phong nói từng câu từng chữ.

Cố Tử Hàn trầm mặc một chút.

“Làm như thế nào?”

“Cậu chỉ cần phối hợp với tôi là được, đến lúc đó tôi sẽ nói cho cậu biết làm như thế nào.” Tề Lăng Phong nói, hình như trầm mặc một giây rồi nói tiếp, “Tử Hàn, mặc kệ giữa chúng ta có tồn tại đụng chạm gì không, hoặc tồn tại cạnh tranh kinh doanh nào đó không cách nào nói rõ, nhưng tôi nghĩ có một chút tôi cần phải nhắc nhở cậu, bây giờ chúng ta cùng đứng trên một chiến tuyến, trong quan hệ giữa chúng ta, nếu như có ai đâm phá cũng không có quả ngon để ăn, lúc trước tôi không biết cậu có ý kiến hay vụng trộm có bất mãn gì với tôi hay không, tôi hy vọng bắt đầu từ bây giờ cậu phải rõ ràng, chuyện giữa chúng ta không thể nói cho ai biết, là bí mật.”

Chân mày Cố Tử Hàn nhíu lên.

Tề Lăng Phong nói rất mật mờ, nhưng anh không ngốc, anh nghe ra được, từng câu từng chữ của Tề Lăng Phong rõ ràng chính là không tin tưởng anh, hoặc là cũng đang chất vấn độ trung thành trong hợp tác giữa bọn họ, sắc mặt anh hơi thay đổi, “Tề Lăng Phong, là ai gây xích mích thị phi bên tai anh?”

“Là ai không quan trọng, chuyện lúc trước không quan trọng, lần này nhìn thành ý của cậu.” Tề Lăng Phong không nói nhiều.

Ban đầu Kiều Tịch Hoàn nói với anh cái gọi là Cố Tử Hàn quấy phá bên trong, hiện tại anh không hoàn toàn tin tưởng, cũng không hoàn toàn không tin, nhưng anh là người thông minh tuyệt đỉnh, đứng trước đúng sai rõ ràng tuyệt đối không câu nệ tiểu tiết, nên buông xuống tuyệt đối không rối rắm, coi trọng trước mắt là được.

“Chuyện lúc trước tôi cũng không giải thích, lần này tôi hy vọng chúng ta có ý thuận lợi như nguyện.” Cố Tử Hàn cũng không nhiều lời.

Những chuyện đàm thục xúi giục kia, nói nhiều, sẽ chỉ vẽ rắn thêm chân.

“Ừ, vậy trước cứ như vậy, cúp.” Tề Lăng Phong nói “Được.”

Cố Tử Hàn nhìn thông báo “Trò chuyện kết thúc”, ngồi trên sa lon trong phòng ngủ, trầm mặc một lúc lâu.

Ngôn Hàn Đồng vẫn ở trong phòng Cố Minh Lý an ủi nó, hôm nay sau khi từ nhà trẻ trở lại, vẫn cãi lộn ở nhà, ai nói cũng không nghe, Cố Tử Hàn gào nó mấy câu xong thì nó khóa mình trong phòng ngủ, sau khi Ngôn Hàn Đồng tìm chìa khóa dự phòng tiến vào, thì ở lại bên trong không ra ngoài.

Cố Minh Lý tùy hứng bá đạo đã quen, cái gì cũng nghĩ mình là tốt nhất, cái gì đều thích tranh với người khác giành với người khác.

Người một nhà cũng dung túng tính cách đó của nó, mặc dù trong miệng mọi người không nói, trong lòng dĩ nhiên muốn bồi dưỡng Cố Minh Lý thành cá tính hề là chuyện gì cũng phải giành được thắng lợi, để về sau trên thương trường phát triển, nhưng trên thực tế thật sự khi gặp phải chuyện gì không như ý, đứa trẻ có tính tình như vậy đúng là vẫn khiến cho người ta ghét.

Cố Diệu Kỳ rõ ràng hơi thất vọng về Cố Minh Lý, mặc dù không nói nhiều.

Cố Tử Hàn day huyệt thái dương hơi đau của mình.

Trong khoảng thời gian này thật sự bị Kiều Tịch Hoàn chiếm quá nhiều thượng phong, cho dù là ở công ty hay ở nhà, tất cả giống như đều đã không bị khống chế, người phụ nữ Kiều Tịch Hoàn này một phút cũng không yên tĩnh, không ngừng đối đầu với anh, càng không ngừng tạo ra đủ thứ chuyện phong phú, làm cho người ta đến mức cũng sắp hỏng mắt!

Mới vừa rồi Tề Lăng Phong gọi điện thoại nói hợp tác.

Anh nên thật sự cẩn thận suy nghĩ, hợp tác như thế nào!

Người phụ nữ này, từ sau khi ra tù đến về sau cứ tiến vào Cố thị làm, anh đều hơi buồn lòng cảnh giác, cho rằng người phụ nữ này vẫn yêu mình như ba năm trước kia, yêu đến mức độ vốn không có bản thân, bất cứ lúc nào anh cho cô một ánh mắt cho cô một chỗ tốt thì cô sẽ thần phục, nhưng buổi tối nay sau khi bị Kiều Tịch Hoàn tổn thương tự ái như vậy, anh đã phát hiện người phụ nữ này đã không dễ dàng nắm trong tay như vậy rồi, thậm chí nói, đã không thể nắm trong tay!

Anh hung hăng nắm chặt ngón tay.

Nhỏ cô tận gốc, miễn cho tai họa về sau!

...

Nhà hàng nước Pháp.

Một nhà ba người ngồi một chỗ, ẩm áp ăn bữa tối.

Kiều Tịch Hoàn đã khôi phục tự nhiên.

Thật ra thì cô thật sự không tìm không phổi, rất lâu, dù là đau lòng đến mức phải chết, một giây kế tiếp vẫn có thể khiến cho mình vui vẻ trở lại, nên làm

sao thì làm!

Nếu không, cô thật sự lo lắng, sau khi cô sống lại, nghĩ đến mỗi một cảnh đời trước, đối mặt với ngục giam, hoàn cảnh hồng bét đến không cách nào nói rõ! Có lẽ cô chỉ buồn bực, lại tự sát.

Cũng may, không tự sát.

Bằng không sao có thể thấy gương mặt “Đẹp mắt” như vậy của Tề Lăng Phong.

“Mẹ, con ăn không nổi.” Khi con để đồ ăn xuống, đột nhiên nói.

“Không ăn được nữa thì không ăn.” Kiều Tịch Hoàn không thêm đề ý chút nào nói.

Chân mày Cố Từ Thần khẽ nhúc nhích, lạnh lùng nói, “Lăng phí là chuyện đáng xấu hổ, ăn hết đồ ăn trong đĩa.”

Khi con mím môi, một lần nữa cầm dao nĩa lên, hơi buồn bực không vui cắt bỏ bớt.

Kiều Tịch Hoàn không nói hai lời, trực tiếp lấy miếng thịt bò bớt bớt còn một nửa trong đĩa của khi con, “Qua bên kia chơi đi, cha mẹ ăn xong sẽ tới gọi con về nhà, không được đi ra khỏi nhà hàng này.”

“Vâng.” Khi con vui mừng đi xuống khỏi bàn ăn, nhảy nhót nhót nhót rồi đi.

Sắc mặt Cố Từ Thần không tốt lắm, rất nghiêm nghị nói: “Cô dung túng nó như vậy, sẽ chỉ khiến cho nó lãng phí, dưỡng thành thói quen vô cùng xấu.”

“Cố Từ Thần, anh chưa từng mang khi con ra ngoài ăn cơm, anh không biết sức ăn của nó rốt cuộc đến đâu, ăn đồ ăn của nhà hàng này có gì không phù hợp khẩu vị hay không, anh cũng không có tư cách yêu cầu nó ăn sạch sẽ toàn bộ đồ trong chén.” Kiều Tịch Hoàn hung hăng nói.

“...” Cố Từ Thần á khẩu không trả lời được.

“Tôi không phải là người không hề có nguyên tắc, tôi cũng biết rõ lãng phí không tốt, cũng biết không thể dung túng nó cứ nói không ăn là không ăn. Nhưng về sau khi tôi tiếp xúc nhiều với nó, quan tâm nó nhiều hơn, chú ý tới sức ăn và món ăn nó thích, tôi sẽ chọn món ăn theo sức ăn của nó, khi đó tôi mới có tư cách phê bình nó, làm như vậy không phải lãng phí!” Kiều Tịch Hoàn tiếp tục nói.

Cố Từ Thần trầm mặc, ăn thịt bò bớt bớt trong đĩa.

Lời Kiều Tịch Hoàn nói khiến cho anh...

Không cãi lại được.

“Những lời này, là mẹ nói với cha tôi khi đó.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Trong mắt khẽ lóe lên.

Năm đó khi cha cô nói cô lãng phí, mẹ cô giáo dục cha cô như vậy.

Lúc ấy cha cô ảo não đã không nói ra được một chữ.

Nhưng sau đó.

Cô vẫn trở thành một đứa trẻ lãng phí.

Bởi vì cha mẹ cô cuối cùng vẫn dung túng cô không chừng mực, dung túng cô biến thành một đứa trẻ ngang ngược.

Sau đó mình trưởng thành, biết Tề Lăng Phong, yêu Tề Lăng Phong.

Cô thu lại rất nhiều tính xấu trên người mình, chỉ không đổi được thói quen dư đồ ăn dư cơm ở trên bàn ăn.

Có một lần cô nằm trên đùi Tề Lăng Phong, nhìn từng ngôi sao đầy trời, ước mơ sau này khi bọn họ có con, khi đó cô đã nói, cô nhất định sẽ không để cho con của mình giống như cô, phôi trương lãng phí như vậy.

Lúc ấy Tề Lăng Phong nhéo mũi cô, cưng chiều nói, “Nếu là con gái, nếu cũng đáng yêu như em, anh sợ sẽ không khống chế được mà cưng chiều con bé vô tận, cho nên đến lúc đó em phải đảm nhận làm người ác...”

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười, khoảnh khắc kia có vẻ hơi cô đơn.

Mím môi không để lại dấu vết dòi suy nghĩ đi, cô nhìn hai miếng thịt bò bớt bớt trong đĩa của mình, không biết có tư vị gì tâm tình gì yên lặng ăn, thật ra thì cô cũng ăn không nổi nữa, nhưng đột nhiên sau sống lại, muốn từ bỏ đam mê không tốt bỏ đồ ăn bỏ cơm lại.

Hơn nữa mới vừa rồi ngang ngược như vậy, nếu phát hiện chính mình còn không ăn xong, nhất định sẽ bị Cố Tử Thần trước mặt cười nhạo chết!

Cô kìm nén bản thân, khó chịu ăn từng miếng từng miếng một.

Đột nhiên, trước mặt xuất hiện một cái nữa.

Kiều Tịch ngẩng đầu nhìn Cố Tử Thần, nhìn anh không tỏ vẻ gì xiên một miếng thịt bò bít tết trong đĩa của cô, bởi vì lúc ấy sau khi cô lấy miếng thịt bò bít tết của khi con bỏ vào đĩa thì ăn miếng của khi con trước, cho nên giờ phút này Cố Tử Thần xiên tới, là nửa miếng cô còn chưa ăn xong.

Kiều Tịch Hoàn giương mắt nhìn anh.

“Dù sao tôi cũng đã quen ăn nước miếng của cô.” Cố Tử Thần nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 34: 10.1: Lại Xảy Ra Sự Cố, Đuổi Cố Minh Lý Đi Xa

"Dù sao thì anh cũng đã quen ăn nước miếng của em" Lời nói của Cố Tử Thần lạnh nhạt vang lên ở trong phòng ăn yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Tử Thần, nhìn anh đang cắt nhỏ miếng thịt bò ra một cách rất tự nhiên, rồi ưu nhã ăn từng miếng từng miếng một.

Rõ ràng không phải là hành động gì quá mức thân mật, nhưng mà không hiểu sao một giây kia lại khiến cho gò má của Kiều Tịch Hoàn nóng bừng lên.

Cô có chút không biết phải làm thế nào nên lấy tay lên che mặt của mình.

Cảm giác như vậy thật sự khiến cho cô không biết phải làm sao.

Cố Tử Thần cúi đầu ăn bò bít tết, rồi ngước mắt lên nhìn Kiều Tịch Hoàn, khoe miệng khê bữu mỗi một cái.

Hai người yên lặng không nói gì, nhưng mà trong không khí lại có một cảm giác khác biệt.

Thời gian ăn bữa tối cũng không lâu.

Cân nhắc thời gian ngủ nghỉ và học tập của Khi con, sau khi cơm nước xong, một nhà ba người liền ngồi lên xe để cho Vũ Đại lái xe về thẳng đại viện nhà họ Cố.

Trong nhà rất yên tĩnh.

Ba người trở về đều rất cẩn thận.

Cố Tử Thần thì trực tiếp đi về phía thang máy riêng của anh, Kiều Tịch Hoàn thì cảm thấy hơi khát, nên tự mình đi rót một ly nước uống. Khi con cũng rất vui mừng đi về phía phòng của mình. Hôm nay đối với bé là một ngày rất vui vẻ, chưa bao giờ bé được thể hiện mình ở trước mặt của nhiều người như vậy, đột nhiên được phần thưởng lớn như vậy, đây là lần đầu tiên ba mẹ dẫn bé đi ra ngoài ăn cơm, bé thật sự rất dễ dàng thỏa mãn.

Bé cầm cái cúp giải thưởng của mình, cố gắng tận lực khống chế bước chân của mình, thận trọng đi lên cầu thang.

Bé luôn để ý tới cảm nhận của người khác, nên cố gắng không để cho bước chân của mình phát ra tiếng động gì để ảnh hưởng tới giấc ngủ của người trong nhà.

Bé bước từng bước, lúc đi gần tới vị trí trên cùng của cầu thang đột nhiên dừng bước chân lại.

Bé nhìn thấy Cố Minh Lý đang đứng ở cửa cầu thang, chống nạnh với con tức giận đứng nhìn chăm chăm vào bé.

“Cố Minh Lộ.” Cố Minh Lý gọi tên của bé, sắc mặt vô cùng không vui.

“Ừ.” Cố Minh Lộ nhìn cậu ta, luôn luôn bị Cố Minh Lý bắt nạt nên lúc Cố Minh Lộ nhìn về phía cậu ta, dù sao vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Hôm nay mày làm ra chuyện tốt, hại tao bị ba tao chửi một trận! Bồi thường tao như thế nào đây.” Cố Minh Lý hung hăng nói.

Cố Minh Lộ nhìn cậu ta, cắn cắn môi, “Anh không làm gì cả, tại sao anh phải bồi thường chứ?”

“Hừ, mày còn nói mình không làm gì cả, tại sao mày lại muốn đi biểu diễn tiết mục rách nát đó, tại sao lại được nhận phần thưởng. Những thứ kia vốn

đều là của tao mà, bây giờ đã bị mày đoạt rồi, mày còn nói không phải bởi thường tao sao? !” Cổ Minh Lý già mồm át lễ phải.

Cổ Minh Lộ cúi đầu, những ngón tay cầm cúp đan xen vào nhau, có chút không biết làm sao.

“Tao rất ghét mày . . . mày mau đưa cúp cho tao.” Cổ Minh Lý nói, rồi nhào tới giành cúp của Cổ Minh Lộ.

“Không được.” Cổ Minh Lộ bảo vệ cúp ở trong lòng, rất cố chấp, “Cái này là anh và mẹ anh cùng nhau giành được, không thể để nhường cho em được.”

“Thằng nhóc thúi này, mày lại dám phản kháng lại tao!” Dường như Cổ Minh Lý không thể chịu được, đã quen thói bắt nạt Cổ Minh Lộ, quen thói muốn giành giật thứ gì của Cổ Minh Lộ đều rất dễ dàng, bây giờ đột nhiên Cổ Minh Lộ lại từ chối như vậy nên nhất thời nổi trận lôi đình, uy hiếp nói, “Mày mà không đưa cho tao, cũng đừng trách tao phải ra tay.”

Cổ Minh Lộ ôm chặt ở trong lòng, không ngừng lặp lại, “Cái khác anh đều có thể cho em, nhưng mà cái này thì không thể. Đây là phần thưởng anh và mẹ cùng nhau giành được . . .” Die enda anl eequ uyd onn .

“Tao không cần nghe mấy cái lý do rách nát của mày.” Cổ Minh Lý bá đạo vô cùng, nói xong liền bắt đầu động thủ giành đồ ở trên tay của Cổ Minh Lộ.

Cổ Minh Lộ sống chết không cho Cổ Minh Lý, hai người vừa cầm cúp vừa lôi lôi kéo kéo, Cổ Minh Lộ lại đang ở bậc trên cùng của cầu thang, lực thăng bằng trẻ con vốn không được tốt lắm, vào lúc Cổ Minh Lộ vẫn còn đang dây dưa thì đột nhiên Cổ Minh Lý buông một tay, cả người của Cổ Minh Lộ chọt ngã ngửa về phía sau.

“Á . . .” Cổ Minh Lộ hoảng sợ hét to lên.

Lúc ấy Kiều Tịch Hoàn nghe thấy có tiếng hét nên vội vàng bước về phía chỗ cầu thang, nhìn thấy một màn trước mắt thì thiếu chút nữa bị hù chết. Cổ Minh Lộ từ trên cầu thang cao như vậy, chân lao đảo muốn ngã ra phía sau, nhìn cực kỳ nguy hiểm. Ly nước ở trên tay của cô chọt rơi xuống đất, cả người ngã ra nhìn một màn ở trước mặt.

Mà trong nháy mắt lúc cô đang hoảng hốt đó, có một bóng người đột nhiên lao từ trên cửa cầu thang lầu hai lao xuống, ôm lấy Cổ Minh Lộ đang ngã người ra sau, sau đó hai người không khống chế được trọng lực mà rơi xuống, Cổ Từ Thần ôm chặt lấy Cổ Minh Lộ, co người lại bảo vệ Cổ Minh Lộ ở trong lòng, nhận hết ngoại lực tác động vào trên người của mình. Từ cửa cầu thang lầu hai lần xuống dưới, nên trong căn biệt thự lập tức vang lên những tiếng động đinh tai nhức óc.

Hai người Cổ Từ Thần và Cổ Minh Lộ nặng nề rơi xuống sàn nhà của lầu một, sau khi té xuống một giây, Cổ Minh Lộ chui ra khỏi lồng ngực của Cổ Từ Thần, hai người cuộn lại ở bên chân của Kiều Tịch Hoàn.

Cả người Kiều Tịch Hoàn ngã ra, tim của cô không ngừng đập mạnh lên giống như đánh trống, cả người run lẩy bẩy, giống như những làn sóng không thể ngừng lại được, khiến cho trong khoảng khắc này đầu óc của cô trở nên trống rỗng, cô bất buộc mình phải tỉnh táo lại, loay hoay ngồi xồm người xuống, vội vàng ôm Cổ Minh Lộ ở dưới đất, ngón tay không ngừng run rẩy, ngay cả giọng nói cũng run run: “Khi con, con đừng hù dọa mẹ, con đừng làm mẹ sợ . . .”

“Cô đừng động vào thằng bé!” Cổ Từ Thần hét lên.

Trong giọng nói, rõ ràng đã có chút suy yếu.

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh ở bên cạnh, không biết làm sao.

“Gọi 120.” Cổ Từ Thần nhấn mạnh từng câu từng chữ, giống như là đang cố gắng khiến cho bản thân giữ vững tinh táo. Die nd da nl e q uyudo n.

“À, được.” Kiều Tịch Hoàn vội vàng đề Khi con xuống dưới đất, cầm điện thoại lên gọi số 120, nhanh chóng mô tả rõ ràng tình huống, sau khi cúp điện thoại lại nhìn một nhò một lớn đang nằm ở trên đất.

“Cổ Từ Thần, anh không sao chứ?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh, hốc mắt cũng đỏ lên.

Cổ Từ Thần không nói gì.

“Khi con không có sao chứ.” Kiều Tịch Hoàn lại nói tiếp.

Cả người của Cổ Từ Thần đau muốn chết, không rảnh để đề ý tới cô.

“Các người đừng có chết mà bỏ lại tôi một mình.” Trong giọng nói của Kiều Tịch Hoàn đã có chút nước n.

Cổ Từ Thần trợn trắng mắt lên, dứt khoát nhắm hai mắt lại.

Trong biệt thự vang lên tiếng động lớn như vậy nên đã đánh thức tất cả mọi người dậy, tất cả mọi người đều đi ra khỏi phòng ngủ, bao gồm cả người giúp việc.

Tề Tuệ Phân chạy tới trước tiên, thấy một màn như vậy, cả người cũng không được tốt, bà vịn tay vào cầu thang, đứng không vững nói, “Đã xảy ra

chuyện gì thế này, tại sao Từ Thần và Minh Lộ lại nằm ở dưới đất, không xảy ra chuyện gì, không xảy ra chuyện gì . . .”

Ngay sau đó những người khác cũng chạy tới, thấy một màn như vậy thì đều bị kinh ngạc và khiếp sợ.

Cố Minh Lý nhìn thấy tình hình không đúng cho nên đã nhanh chân chạy vào phòng, đóng cửa lại không dám ra ngoài nữa.

“Kiều Tịch Hoàn, ở đây đã xảy ra chuyện gì!” Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói nghiêm nghị của Cố Diệu Kỳ.

Bây giờ Kiều Tịch Hoàn đang lo lắng muốn chết, căn bản không muốn giải thích, chỉ giương mắt lên nhìn Cố Từ Thần và Cố Minh Lộ, cũng may là cô vẫn cảm nhận được hơi thở của bọn họ, thật là may mắn . . .

“Chị dâu, đây là thế nào, tại sao anh cả và Minh Lộ đều nằm dưới đất? Các người chỉ đi ra ngoài ăn một bữa cơm mà thành ra như vậy sao? !” Ngôn Hân Đồng cũng đi ra từ phòng ngủ, bên cạnh là Cố Từ Hàn.

Cố Từ Hàn cau mày lại, hình như cũng có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy một màn như vậy.

Giọng điệu của Ngôn Hân Đồng vẫn có chút kỳ quặc, mang theo một chút châm chọc.

Bây giờ Ngôn Hân Đồng bắt được một chút cơ hội, nên hận không thể tận dụng để chửi bới Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn nắm chặt các ngón tay lại, bây giờ cô không muốn nói với Ngôn Hân Đồng một chữ nào.

Bây giờ cô không có tâm tình để dây dưa với Ngôn Hân Đồng.

Nhưng mà . . .

Món nợ cần tính, đợi một lát nữa cũng sẽ không ít đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 35: Chương 10.2

Ánh mắt của cô vẫn tập trung nhìn vào Cố Từ Thần và Cố Minh Lộ, Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân nhìn thấy bộ dạng lo lắng muốn chết của Kiều Tịch Hoàn thì cuối cùng cũng không hỏi nhiều nữa. Xe cứu thương nhanh chóng chạy tới biệt thự, nhân viên cứu hộ đang khiêng Cố Từ Thần và Cố Minh Lộ lên xe cứu thương, Kiều Tịch Hoàn, Cố Diệu Kỳ, Tề Tuệ Phân và Cố Từ Hàn đi theo tới bệnh viện. . Ngôn Hân Đồng ở lại nhà chăm sóc cho Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt.

Dọc theo đường đi Kiều Tịch Hoàn vẫn ở trên xe cứu thương cùng với Cố Từ Thần và Cố Minh Lộ, ba người kia thì ngồi xe riêng nhà họ Cố chạy tới bệnh viện.

Trên đường đi Kiều Tịch Hoàn như đứng trên đồng lửa, cả người không ngừng nhìn chăm chăm vào hai người, lại không ngừng nhìn ra bên ngoài cửa sổ để dự đoán khoảng cách xem còn bao xa nữa thì tới bệnh viện, vô cùng nóng nảy.

Cố Từ Thần cứ lẳng lẳng nhìn bộ dạng như vậy của Kiều Tịch Hoàn . . .

Người phụ nữ này thật sự đã thay đổi.

.

Xe cứu thương chạy bằng tốc độ nhanh nhất tới bệnh viện, rất nhiều bác sĩ và nhân viên cứu hộ đã chờ sẵn ở cửa, xe cứu thương vừa tới, đoàn người khỏe mạnh liền đem Cố Từ Thần và Cố Minh Lộ đẩy vào trong phòng cấp cứu. đi@en*dyan(lee^qu.donn).

Kiều Tịch Hoàn đứng chờ ở ngoài hành lang, mấy phút sau những người nhà họ Cố cũng chạy tới, cùng nhau đứng chờ ở bên ngoài hành lang của phòng cấp cứu, hành lang rất yên tĩnh, không ai mở miệng nói chuyện.

Khoảng một tiếng đồng hồ trôi qua.

Bác sĩ ở bên trong phòng cấp cứu đi ra, mấy người đồng loạt chạy lại.

“Bác sĩ, sao rồi ạ? Tình hình của con trai tôi và cháu trai của tôi như thế nào rồi?” Tề Tuệ Phân vội vàng hỏi.

“Mới vừa rồi đã kiểm tra toàn thân cho người bệnh, may mắn đầu không bị tổn thương. Chỉ là bị thương ở ngoài da, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi

mấy ngày là khỏe.” Bác sĩ ôn tồn nói xong, không khỏi thở dài nói, “Nghe nói là té từ trên cầu thang ba mét xuống, thật sự là rất may mắn.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Tề Tuệ Phân thở phào một hơi.

Cố Diệu Kỳ và Kiều Tịch Hoàn cũng lặng lẽ thở phào, cuối cùng thì tảng đá treo ở trong lòng cũng được thả lỏng ra.

Sắc mặt của Cố Từ Hàn từ đầu tới cuối vẫn chưa từng thay đổi.

Mà bây giờ sau khi nhận được tin tức này thì trông mắt chỉ khẽ lóe lên một cái, sắc mặt không chút thay đổi.

“Đúng rồi bác sĩ, tại sao con tôi lại vẫn luôn hôn mê.” Kiều Tịch Hoàn không nhịn được bước lên hỏi thăm.

Khi con vẫn luôn hôn mê, cô thật sự lo lắng đầu của bé đã đụng bị thương.

“Chắc là do sợ quá mức thôi. Mới vừa rồi ở trong phòng giải phẫu đã tỉnh rồi, không có gì đáng ngại. Hơn nữa tình huống của bé còn tốt hơn một chút so với người lớn, dường như là không có bị thương, chỉ là trong lòng có lẽ đã rất sợ hãi, mọi người phải an ủi và động viên bé nhiều hơn.” Bác sĩ nói.

“Được, cảm ơn bác sĩ, cảm ơn bác sĩ.” Kiều Tịch Hoàn vội vàng cảm ơn, lại hỏi, “Cần phải nằm viện không ạ?”

Bác sĩ lắc đầu một cái, mỉm cười nói, “Không cần. Bây giờ bọn họ chỉ băng bó lại vết thương một chút, lập tức sẽ đi ra ngoài ngay, sau đó có thể lấy một ít thuốc tiêu viêm là có thể đi về, các người chờ một chút.”

Nói xong liền rời đi trước.

“Cuối cùng không xảy ra chuyện gì lớn. Đúng là thiếu chút nữa thì bị hù hồn bay phách lạc mà.”

Tề Tuệ phân an ủi, đặt móng ngồi xuống cái ghế ở trên hành lang, sau khi tỉnh táo lại cả người không nhịn được mà thở hắt ra, hình như đúng là rất may mắn.

“Rốt cuộc tối nay đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại xuất hiện tình huống như vậy!” Sau khi tâm trạng thấp thỏm qua đi, thì đột nhiên giọng nói nghiêm nghị của Cố Diệu Kỳ vang lên hỏi Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười lại, liếc mắt nhìn Cố Từ Hàn, nói: “Ba, chờ Từ Thần và Minh Lộ đi ra rồi chúng ta về nhà nói tiếp. Con sợ một chút một lát không nói được rõ ràng, hơn nữa, còn cần phải đối chất nữa.”

Sắc mặt của Cố Diệu Kỳ trầm xuống.

“Đây không phải là chuyện ngoài ý muốn.” Kiều Tịch Hoàn nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Cố Diệu Kỳ nhìn về mặt kiên quyết của Kiều Tịch Hoàn, nhũn mày một cái, không nói gì thêm nữa.

Hành lang lại khôi phục lại sự yên tĩnh.

Không bao lâu sau, Cố Từ Thần và Cố Minh Lộ được y tá đẩy ra, trên đùi của Cố Minh Lộ dán một miếng băng gạc nhỏ, xét về tương đối thì vết thương trên người của Cố Từ Thần nhiều hơn, trừ đầu ra thì những chỗ khác hầu như đều bị dán băng gạc bao quanh.

Kiều Tịch Hoàn vội vàng chạy lại, “Khi con, đừng sợ.”

“Mẹ, con không sợ, có ba đỡ cho con rồi.” Cố Minh Lộ rất kiên cường nói.

“Con rất giỏi.” Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười, nhẹ nhàng xoa đầu Cố Minh Lộ, giờ phút này cô thật sự cảm thấy kiêu ngạo vì con trai của mình.

Trông mắt của cô hơi đảo, nhìn về phía Cố Từ Thần, khóe miệng khẽ mấp máy, đi lại, “Anh sao rồi?”

“Không sao.” Giọng điệu của Cố Từ Thần rất nhạt.

“Cảm ơn anh.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Trông mắt của Cố Từ Thần khẽ lóe lên một cái.

Kiều Tịch Hoàn cúi đầu, trước mặt nhiều người như vậy, môi cô khẽ dán lên gương mặt của anh, “Mặc dù Khi con cũng là con của anh, nhưng mà vẫn phải cảm ơn anh, cảm ơn anh vì đã bảo vệ thằng bé tốt như vậy.”

Trông mắt của Cố Từ Thần khẽ chuyển động, ánh mắt nhìn sang một bên, “Ừ.”

Nhìn sơ qua cả người vẫn có vẻ lạnh nhạt thờ ơ.

Cô y tá đẩy Cố Từ Thần ra cũng cười với ý vị sâu xa.

Cố Diệu Kỳ có chút lúng túng quay đầu sang một bên.

Tề Tuệ Phân cũng có chút ngượng ngùng, miệng lẩm bẩm, “Mấy đứa trẻ tuổi thật là . . .”

Giọng điệu rõ ràng là dung túng.

Cố Tử Hàn đứng từ xa nhìn Kiều Tịch Hoàn, sắc mặt càng lúc càng thâm trầm.

Sau khi xử lý xong việc ở bệnh viện, tất cả mọi người trở lại đại viện nhà họ Cố.

Khi đó đã gần mười một giờ đêm.

Tất cả mọi người đều cảm thấy mệt mỏi. Hình như cũng quên hỏi chuyện xảy ra tối nay.

Kiều Tịch Hoàn ôm Khi con, đứng ở giữa đại sảnh, “Ba, lúc này đã trì hoãn thời gian của mọi người, bây giờ con đem chuyện xảy ra tối nay nói rõ ràng với mọi người được không?”

Cố Diệu Kỳ nhìn đồng hồ treo ở trên tường, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng mà cuối cùng vẫn có chút tò mò rốt cuộc là tối nay đã xảy ra chuyện gì, gật đầu một cái, dẫn đầu đi về phía ghế salon.

Kiều Tịch Hoàn ôm Khi nhỏ ngồi ở bên cạnh cô, Cố Tử Thần thì bị vết thương chồng chất có người giúp việc đỡ ngồi lên xe lăn, Cố Diệu Kỳ, Tề Tuệ Phân và Cố Tử Hàn chia nhau ra ngồi ở trên ghế salon khác, ngồi chờ Kiều Tịch Hoàn nói ‘chuyện đã xảy ra’.

“Trước tiên, con muốn để cho em dâu đưa Cố Minh Lý xuống, được không ạ?” Kiều Tịch Hoàn yêu cầu.

Sắc mặt của Cố Tử Hàn liền tối sầm lại.

Rõ ràng một câu nói như vậy, thông minh như Cố Tử Hàn lập tức sẽ nghĩ ra.

“Chỉ có ý gì?” Cố Tử Hàn nhướn mày lên, giọng nói vô cùng lạnh lùng.

“Tử Hàn, tôi chưa bao giờ đặt điều thị phi, lời nói của tôi từng câu từng chữ đều có ông trời chứng giám, tuyệt đối không có nửa lời giả dối. Hôm nay, chuyện Cố Minh Lộ bị té từ trên lầu hai té xuống, đúng là bởi vì Cố Minh Lý giả mồm cái lão muốn cướp đoạt cúp của Cố Minh Lộ, hai đứa kéo qua kéo lại ở trên cầu thang nên Cố Minh Lộ mới bị ngã xuống dưới này, nếu không phải đột nhiên Cố Tử Thần ôm lấy Cố Minh Lộ, bảo vệ Cố Minh Lộ và lăn xuống dưới này, thì hậu quả e là mọi người hoàn toàn không dám tưởng tượng ra.” Lúc nói tới chỗ này, Kiều Tịch Hoàn cũng không nhận được mà cảm thấy kinh sợ.

Nếu không phải là Cố Tử Thần vừa lúc đi ở trên lầu hai, đúng lúc nhìn thấy một màn như vậy, lại có dũng khí ôm lấy Khi con, thì cô thật sự không dám tưởng tượng hôm nay sẽ xảy ra chuyện bi thảm tới mức nào.

Sắc mặt của Cố Tử Hàn đen thui lại, giờ phút này cũng không nói một câu nào nữa.

Sắc mặt của Cố Diệu Kỳ cũng thay đổi, hét lên với Tề Tuệ Phân, “Đi gọi Cố Minh Lý và Ngôn Hân Đồng xuống đây.”

Tề Tuệ Phân vội vàng đứng lên đi về phía lầu hai.

Không bao lâu, Cố Minh Lý được Ngôn Hân Đồng ôm từ trên lầu hai đi xuống, rõ ràng là Cố Minh Lý vẫn chưa tỉnh ngủ, cả người vẫn còn cúi kinh vì buồn ngủ, Ngôn Hân Đồng bị Cố Minh Lý quấy âm ỉ như vậy thì thiếu chút nữa là làm rơi Cố Minh Lý xuống dưới đất, khó khăn lắm mới ôm thẳng bé tới ngồi ở trên ghế salon.

“Cố Minh Lý, tối hôm nay có phải cháu đã cố ý đẩy Cố Minh Lộ xuống dưới cầu thang hay không?” Cố Diệu Kỳ nghiêm khắc hỏi.

Cố Minh Lý bị giọng điệu nghiêm khắc của Cố Diệu Kỳ làm cho sợ hết hồn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 37: Chương 10.3

Bình thường cậu ta vẫn rất tùy hứng, mặc dù ông nội nhìn có vẻ rất nghiêm túc, nhưng mà cho tới bây giờ vẫn chưa từng lớn tiếng với cậu ta như vậy bao giờ. Thịnh thoảng ba của cậu ta sẽ hung dữ với cậu ta, nhưng mà dù sao đi nữa thì cậu ta cũng biết là trong nhà có rất nhiều người cưng chiều cậu ta, cho nên sau lưng hay ở trước mặt của ba cậu ta thì cậu ta vẫn là người được yêu thương nhất.

Hôm nay bị ông nội quát lớn tiếng như vậy, cả người cũng ngây ra, giọng nói không rõ ràng, “Cháu không có...”

“Cháu hãy nói thật đi!”

“Cháu... Cháu không có!” Cổ Minh Lý lêu to, một mực khẳng định, “Là Cổ Minh Lộ tự mình ngã xuống, chính bản thân nó ngu ngốc, nên mới ngã từ trên lầu xuống.”

“Là em cướp cúp ở trên tay của anh nên anh mới bị ngã xuống.” Giọng nói của Cổ Minh Lộ nhỏ hơn Cổ Minh Lý rất nhiều, nhưng mà phản bác rất kiên quyết.

“Cổ Minh Lộ, mày vu oan cho tao! Mày không muốn tao sống tốt.” Cổ Minh Lý điên cuồng hét to lên.

Sắc mặt của Cổ Diệu Kỳ thay đổi liên tục.

Trước kia vẫn không cảm thấy, hình như vẫn luôn dung túng cho cá tính của Cổ Minh Lý, vẫn luôn cảm thấy Cổ Minh Lý thông minh hơn so với Cổ Minh Lộ, lại khiến cho người khác yêu thích hơn, cho nên vẫn luôn cưng chiều tột độ với thằng bé, bây giờ nhìn thấy như vậy, cảm thấy tính tình của Cổ Minh Lý thật sự khiến cho người ta không chịu nổi, hoàn toàn trái ngược với Cổ Minh Lộ rất trầm tĩnh, vào lúc mấu chốt lại có thể khiến cho người ta phải bất ngờ, quả thực là kém xa vạn dặm.

Nghĩ tới đây, sắc mặt của Cổ Diệu Kỳ thoáng qua vẻ thất vọng.

Ngon Hân Động giới nhất là quan sát sắc mặt của hai người nhà họ Cổ, vừa nhìn thấy sắc mặt của Cổ Diệu Kỳ thay đổi, liền vội vàng mở miệng nói: “Có thể là có chút hiểu lầm, hơn nữa trẻ con cãi nhau gay gắt cũng là chuyện rất bình thường...”

“Đúng thật là bình thường.” Kiều Tịch Hoàn tiếp lời, mỉa mai cười một tiếng, “Khi con trai của cô nằm ở trên mặt đất giống như vậy thì cô còn cảm thấy đây là chuyện bình thường không? Thỉnh thoảng làm ơn xin cô đừng có ích kỷ như vậy, hãy đặt mình trong hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ.”

“Chị dâu, chị có ý gì!” Sắc mặt của Ngon Hân Động cũng trở nên khó chịu, giọng điệu cũng nặng hơn, “Cũng không có chứng cứ nói rõ là Minh Lý nhà em đẩy Minh Lộ ngã xuống, bây giờ chị lại cứ vu khống như vậy?! Chị có ý gì vậy!”

“Chứng cứ?” Kiều Tịch Hoàn nhìn Ngon Hân Động, “Em dâu, tôi vẫn luôn cảm thấy, giáo dục con cái không phải là khiến cho đứa nhỏ trốn tránh trách nhiệm, mà nên dạy bọn chúng làm thế nào để đối mặt với khó khăn và lỗi lầm của mình. Nếu nói đến chứng cứ, điều tôi muốn làm bây giờ chính là muốn cô hãy hỏi đứa con của cô đến cùng có phải nó đã làm chuyện này hay không, nếu như nhất định muốn tìm ra chứng cứ... Vậy thì cô cảm thấy, cô có thể đối xử với đứa con của mình giống như phạm nhân hay không?!”

“Kiều Tịch Hoàn!” . Ngon Hân Động hét lên.

“Đứa nhỏ phạm sai lầm thì phải hướng dẫn nó nhận lỗi của mình, chứ không phải chờ tới khi nó không còn đường lui nữa thì mới bắt đầu chạy theo xin lỗi, cách dạy con của cô chỉ biết dung túng con để cho con học cách trốn tránh trách nhiệm! Em dâu, tôi thật sự không thể đồng ý với phương thức dạy con của cô.” Kiều Tịch Hoàn nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Ngon Hân Động tức tới mức nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đến cùng thì đã xảy ra chuyện gì!” Hình như Cổ Diệu Kỳ không có kiên nhẫn được nữa, “Trước tiên hãy đem mọi chuyện nói rõ, rồi mới nói tới vấn đề dạy con.”

Kiều Tịch Hoàn nhún vai, không nói thêm lời nào.

Tất cả tầm mắt của mọi người đều đặt ở trên người của Ngon Hân Động.

Rất rõ ràng, mọi người đang đợi một câu trả lời thỏa đáng từ Ngon Hân Động.

Ngon Hân Động cắn môi, ngón tay âm thầm nắm chặt lại, hướng về phía Cổ Minh Lý, hỏi từng câu từng chữ, “Minh Lý, Minh Lộ có phải do con đẩy xuống hay không?”

“Không phải.” Cổ Minh Lý lắc đầu, ra sức lắc đầu, rõ ràng chính là đang trốn tránh.

“Đúng mà.” Cổ Minh Lộ mở miệng, “Ba cũng nhìn thấy, mẹ cũng nhìn thấy, con thật sự không có nói dối.”

“Không phải, không phải do tao, là tự mày ngã xuống, tao chỉ nói là tao muốn cái cúp kia, là mày không đưa cho tao, là bản thân mày đứng không vững, nên mới bị ngã xuống, không có liên quan gì tới tao!” Cổ Minh Lý một mực trốn tránh trách nhiệm.

Nhưng mà cuối cùng thì cũng chỉ là đứa bé năm tuổi mà thôi.

Chỉ mấy câu nói đã hoàn toàn khiến bản thân lòi đuôi ra.

Đột nhiên Cổ Diệu Kỳ hung hăng vỗ lên bàn trà một cái, cả người lửa giận ngút trời đứng lên khỏi ghế salon, “Cổ Minh Lý, cho tới bây giờ cháu vẫn còn

nguy biến sao! Tại sao cháu lại đi giành cúp của Cố Minh Lộ, có ai đã dạy cháu là đi cướp đồ của người khác sao?!”

Cố Minh Lý bị Cố Diệu Kỳ hét lên như vậy thì giật nảy mình lên, một giây sau bắt đầu khóc rống lên, khóc đứt ruột đứt gan.

“Khóc, lại còn không biết xấu hổ hay sao mà còn khóc!” Cả người Cố Diệu Kỳ đang tức giận tới cực điểm.

Trong nhà xảy ra loại chuyện như vậy, người đứng đầu vẫn là ông, nên tự nhiên cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Diệu Kỳ, ông đừng như vậy, đừng tức giận, ông xem Minh Lý cũng bị làm cho sợ rồi...” Tề Tuệ Phân vốn là muốn khuyên.

Nhưng mà Cố Diệu Kỳ đang nổi nóng, quay đầu lại tức giận mắng cả Tề Tuệ Phân, “Bây giờ bà còn dám mở miệng nữa, tôi giao cái nhà này cho bà xử lý, bây giờ trong nhà xảy ra loại chuyện như vậy, bà liên cho rằng bà không có trách nhiệm gì trong việc này hay sao? Việc dạy dỗ Cố Minh Lý cũng không thoát khỏi liên quan tới bà đâu!”

Trong nháy mắt Tề Tuệ Phân cũng không dám nói gì nữa.

Ở trước mặt của Cố Diệu bà cũng không có bao nhiêu tiếng nói. Sau khi bị quát lên như vậy thì càng không dám mở miệng nữa.

Cố Tử Hàn và Ngôn Hân Đồng cũng không dám nói nửa câu, cũng biết đây tất cả đều là trách nhiệm của con trai mình, hơn nữa biểu hiện thời gian gần đây của Cố Minh Lý cũng khiến cho người ta thất vọng cực độ, có nói gì thêm nữa, ngược lại sẽ càng kích thích Cố Diệu Kỳ, càng khiến cho ông tức giận thêm. Chẳng bằng ngậm miệng lại chờ bị mắng.

“Cố Minh Lý, cháu lập tức nói xin lỗi với Cố Minh Lộ.” Cố Diệu Kỳ uy hiếp nói.

“Không nói.” Cố Minh Lý càng chui vào trong lòng của Ngôn Hân Đồng, “Cháu không muốn nói xin lỗi với đồ ngu ngốc đó đâu.”

“Cháu nói ai là ngu ngốc.” Cố Diệu Kỳ tức muốn chết.

Sắc mặt của Cố Tử Hàn cũng vô cùng khó coi, “Cố Minh Lý, ba ra lệnh cho con lập tức nói xin lỗi Cố Minh Lộ ngay!”

“Con... Hu hu hu hu mẹ, con không muốn...” diện diện liên tiếp Cố Minh Lộ vẫn nắm chặt quần áo của Ngôn Hân Đồng, giống như kiên quyết không muốn nói xin lỗi.

Bé không muốn nói xin lỗi với đồ ngu ngốc kia đâu, bé không muốn!

“Minh Lý, nói nhanh lên nào!” Ngôn Hân Đồng cũng biết đây không phải là lúc dung túng cho Cố Minh Lý, nên vội vàng đẩy thẳng bé từ trong lòng mình ra.

Cố Minh Lý bị Ngôn Hân Đồng dùng sức đẩy tới trước mặt của Cố Minh Lộ, uy hiếp nói, “Mau nói xin lỗi với Minh Lộ nhanh lên nào.”

Cố Minh Lý nhìn Cố Minh Lộ, cả người khóc đến đau lòng, giống như là vô cùng uất ức.

Một đứa bé năm tuổi vẫn còn chưa biết đây chính là tổn thương lòng tự trọng, mà chỉ cảm thấy mình giỏi hơn so với Cố Minh Lộ rất nhiều nên không cần phải xin lỗi cái tên ngu ngốc Cố Minh Lộ này, một khi nói xin lỗi, thì bản thân mình sẽ không còn vĩ đại nữa.

Cậu ta khóc đến đau lòng, rồi rất miễn cưỡng nói cho xong, “Thật sự xin lỗi, Cố Minh Lộ.”

Cố Minh Lộ nhìn thấy Cố Minh Lý khóc tới mức đau lòng như vậy, thì cũng có chút không biết làm sao, bé vội vàng lắc đầu, cười nói, “Không sao, Cố Minh Lý, chỉ cần sau này em không đối xử với anh như vậy nữa thì vĩnh viễn chúng ta vẫn sẽ làm anh em tốt.”

So với Cố Minh Lý có tình gây sự thì Cố Minh Lộ có vẻ rộng rãi và khéo léo hơn rất nhiều.

Sự chênh lệch như vậy người mất mặt cũng có thể nhìn ra được.

Cố Diệu Kỳ không khỏi gật gật đầu, giống như là mới vừa rồi bị Cố Minh Lý làm cho tức hộc máu thì lại lấy được một chút an ủi ở trên người của Cố Minh Lộ vậy. diện diện liên tiếp

“Tao không cần làm anh em tốt của mày, chúng ta là kẻ thù!” Cố Minh Lý hét to lên, không muốn làm hòa với Cố Minh Lộ.

Cố Minh Lộ kinh ngạc nhìn cậu ta, có chút luống cuống.

Cố Diệu Kỳ thì thật sự thất vọng với Cố Minh Lý.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 38: Chương 10.4

Trông mặt của Cố Từ Hàn căng thẳng, một tay túm lấy Cổ Minh Lý, đánh một cái vào mông của cậu ta, cái tét mông này vang dội vô cùng, “Con nói hồn cái gì đó!”

Cổ Minh Lý bị đánh trước mặt cả nhà, nên càng khóc dữ dội hơn, thậm chí còn nằm bò ra đất ăn vạ khóc om sòm lên, đúng là không có giáo dục vẫn là không có giáo dục.

Cố Từ Hàn giận lại đánh cậu ta thêm mấy cái.

Cổ Minh Lý vừa khóc vừa hét lớn lên, “Ba đánh con chết đi, đánh cho con chết luôn đi . . .”

Cố Từ Hàn tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngôn Hân Đồng thấy thế, nhất là thấy con trai mình như vậy, trong lòng cũng đau xót, vội vàng lôi kéo Cố Từ Hàn, “Anh đừng đánh thẳng bé nữa, nó vẫn còn nhỏ . . .”

“Còn nhỏ, còn nhỏ như vậy mà đã thành cái dạng gì rồi! Lớn thêm một chút nữa, có phải sẽ lật trời luôn không!” Cố Từ Hàn lạnh lùng quát lên.

Ngôn Hân Đồng che chở Cổ Minh Lý, “Em sẽ dạy dỗ lại thằng bé . . .”

“Đù rồi!” Thật ra thì Cố Diệu Kỳ không nhìn nổi nữa.

Cái nhà này, không yên ổn được lấy một ngày.

Cố Từ Hàn và Ngôn Hân Đồng cùng yên lặng lại, nhìn Cố Diệu Kỳ.

“Ngày mai hãy đưa Cổ Minh Lý tới nước Mỹ đi.” `Dien_dan B_quy1don^`. Cố Diệu Kỳ gằn từng tiếng.

“Cái gì? !” Ngôn Hân Đồng không thể tin được nhìn ông.

“Con không thể dạy dỗ được, thì ba sẽ để cho người khác dạy dỗ giúp con. Nước Mỹ có một cơ cấu giáo dục đặc biệt dành cho người Hoa, ba có một người bạn đang phụ trách ở đó, ngày mai ba sẽ liên lạc với ông ấy, rồi đưa Minh Lý ra nước ngoài bằng tốc độ nhanh nhất.” Cố Diệu Kỳ nói rất nghiêm túc không giống như đang nói đùa.

“Ba, Minh Lý còn nhỏ, nhỏ như vậy đã đưa ra nước ngoài, ngay cả mặc quần áo thằng bé còn chưa tự mình mặc được, cũng không biết tự mình ăn cơm nữa. Chờ lớn thêm một chút nữa hãy đưa ra nước ngoài đi ạ, ba không cần đưa Minh Lý đi bây giờ . . .” Ngôn Hân Đồng vội vàng nói.

Đưa Cổ Minh Lý đi ra nước ngoài, chuyện này không phải là đang cứng rắn ép buộc tách hai mẹ con bọn họ ra hay sao.

Cô làm sao chịu được?

“Cũng bởi vì còn nhỏ nên mới có cơ hội thay đổi tính tình, lớn thì sao đổi được nữa!” Cố Diệu Kỳ không cho phép thương lượng. `Dien_dan B_quy1don^`.

“Ba, sau này con sẽ dạy lại Minh Lý, ba đừng đưa thằng bé đi ra nước ngoài, nó vừa mới xin lỗi với Minh Lộ rồi, sau này nó sẽ sửa, Minh Lý, mau lại đây nhận lỗi với ông nội đi . . .” Ngôn Hân Đồng vô cùng sốt ruột.

Hơn nữa theo như ý của cô ta, đem Cổ Minh Lý ra nước ngoài chính là đuổi thằng bé đi.

Cô ta có thể tưởng tượng ra, sau này địa vị của cô ta và địa vị của Cổ Minh Lý ở nhà họ Cố, khẳng định sẽ càng ngày càng thấp đi . . .

Cổ Minh Lý căn bản không nghe thấy mẹ của cậu ta nói gì, cả người vẫn còn nằm ở dưới đất, sống chết không chịu đứng lên.

Sắc mặt của Cố Diệu Kỳ đen lại, “Bây giờ trong cái nhà này, lời nói của tôi cũng không được coi ra gì nữa sao? !”

“Không phải như vậy, ba, con chỉ nói là . . .”

“Đừng nói nữa . . . Nghe lời ba đi.” Cố Từ Hàn tiếp lời.

Ngôn Hân Đồng không thể tin được nhìn Cố Từ Hàn.

“Nghe theo sắp xếp của ba đi, tính tình của Cổ Minh Lý như vậy, nên cho tự mình đi rèn luyện một chút.” Cố Từ Hàn gằn từng câu từng chữ.

“Từ Hàn . . .” Ngôn Hân Đồng còn muốn phản bác cái gì nữa.

“Cứ như vậy đi.” Tròng mắt của Cố Từ Hàn cũng trầm xuống.

Ngôn Hàn Đồng hung hăng cắn môi.

Một giây kia, cả người đè nén con tức giận không nói ra được.

Tất cả những chuyện này . . .

Cô ta quay đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn đang ngồi ở trên ghế salon, ánh mắt lạnh lùng nhìn chuyện cười của một nhà bọn họ . . .

Tất cả những chuyện này, đều do một tay của Kiều Tịch Hoàn bày ra!

Đều là do cô ta! Cô ta nhất định phải bị trả lại gấp bội!

.

Phòng khách biệt thự nhà họ Cố.

Mọi người dần dần tản đi.

Biệt thự khôi phục lại sự yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn đưa Cố Minh Lộ trở về căn phòng của Cố Minh Lộ, rửa mặt giúp bé rồi đưa bé lên giường nằm.

Cố Minh Lộ nhìn Kiều Tịch Hoàn hỏi, “Minh Lý đi nước Mỹ, có phải sống có một mình sẽ không được tốt lắm không ạ?”

“Cái thằng nhóc này tới lúc này còn suy nghĩ cho nó sao?”

“Nó là em trai của con.” Cố Minh Lộ nói, lại có chút mất mát, “Nhưng mà nó lại không nhận một người anh là con đây.”

“Bảo bối.” Kiều Tịch Hoàn hôn một cái lên trán của Cố Minh Lộ, Di3n~đ@n.B,quý.d0n “Bây giờ con còn nhỏ, không hiểu được thế giới của người lớn, nhưng mà con phải hiểu, cho dù con là một đứa trẻ hay là một người lớn, khi làm sai chuyện gì thì phải chịu trách nhiệm. Minh Lý bị đưa đi Mỹ giáo dục, chỉ là để cho nó gánh vác hậu quả sai lầm mà nó đã làm ra, chuyện này đối với nó là chuyện tốt, con không cần phải đau lòng, biết không?”

“Vâng.” Cố Minh Lộ luôn luôn nghe lời của Kiều Tịch Hoàn.

“Ngoan, nghỉ ngơi sớm một chút.” Kiều Tịch Hoàn vén lại chăn cho Cố Minh Lộ.

"Mẹ ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Kiều Tịch Hoàn tắt đèn lớn đi, để lại một chiếc đèn ngủ màu vàng nhạt ở trên tường, nhẹ nhàng đóng cửa lại đi ra ngoài.

Thật ra thì cô không hề nghĩ tới Cố Diệu Kỳ lại vì một chuyện nhỏ như vậy mà đưa Cố Minh Lý đi ra nước ngoài, nhưng mà cô lại không thể nghĩ ngờ sắp xếp như vậy đối với cô là rất tốt, ít nhất đối với Khi con là rất tốt, đối với Cố Minh Lý mà nói cũng tốt, nhất là bây giờ tính cách của Cố Minh Lý bá đạo như vậy, với tính tình như vậy mà không dạy dỗ thật tốt, sau này trưởng thành thiết nghĩ sẽ không chịu nổi.

Cô như có điều suy nghĩ quay trở lại phòng của Cố Từ Thần.

Cố Từ Thần ngồi trên xe lăn, hình như là chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi.

Kiều Tịch Hoàn liền vội vàng đi tới, “Trên người chỗ nào cũng bị thương hết, để tôi đỡ anh.”

Cố Từ Thần trầm mặc một chút, nhìn Kiều Tịch Hoàn thận trọng đỡ cánh tay của anh, cố gắng nâng anh lên trên giường lớn.

Hai người giằng co một lát, Cố Từ Hàn đã thuận lợi nằm lên trên giường.

Kiều Tịch Hoàn thở hắt hắt, nhìn chiếc xe lăn màu đen ở bên cạnh, thật ra thì cô vẫn có chút nghi ngờ, làm thế nào mà mà xuống khỏi xe lăn, lại còn kịp thời ôm lấy Cố Minh Lộ, hơn nữa . . . Cố Minh Lộ không bị thương chút nào, Cố Từ Thần cũng không bị thương nghiêm trọng. Di3n~đ@n.B,quý.d0n

Cô nhú mày một cái, xoay người đi vào trong phòng tắm đi tắm.

Rất nhiều chuyện liên quan tới Cố Từ Thần, cô đều không hiểu rõ.

Sau khi tắm xong từ phòng tắm bước ra ngoài.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cổ Tử Thần ở trên giường hình như là đã ngủ say.

Một ngày như vậy, quả thật là khiến cho người ta mệt mỏi, thật ra thì cô cũng đã vô cùng buồn ngủ rồi.

Nhưng mà. . .

Cô rón rén bò lên giường, nhẹ nhàng vén chăn lên, khiến cho nửa người dưới của Cổ Tử Thần lộ ra, cô có chút khần trương duỗi tay về phía quần ngủ của Cổ Tử Thần, cuộn lại từng chút từng chút một, cho tới khi nhìn thấy vị trí băng bó vết thương. Cô nhẹ nhàng xé miếng băng gạc ra, lộ ra một vết da thịt bị rách, tay cô khần trương run run, một lúc lâu sau mày nhíu chặt lại, giống như là đã quyết định, tăng sức, ngón tay hung hăng đâm vào vết thương dữ tợn kia. . .

Thật.

Không có chút phản ứng nào. Táo đỏ le^e quyy do^nn.

Ngay cả điều cơ bản nhất, bóp thịt cũng không có chút run rẩy nào.

Mặc kệ là người có khả năng nhìn tới cỡ nào đi nữa, thì cũng sẽ không đạt tới trình độ này đâu nhỉ.

Cho nên, Cổ Tử Thần tàn tật là thật chứ không phải giả bộ? !

Cô cắn môi, trăm mối vẫn không có cách nào giải đáp.

Mặc dù lúc ấy cô có chút hoa mắt, nhưng mà rõ ràng vẫn cảm thấy, chiếc xe lăn màu đen ở cách chỗ cầu thang ít nhất là hai bước chân, nếu như Cổ Tử Thần không đi hai bước, thì làm sao có thể ôm Cổ Minh Lộ vào trong lòng một cách chuẩn xác như vậy. . .

“Cô đang làm cái gì ở đây vậy!” Đột nhiên bên tai vang lên giọng nói trầm ổn của phái nam.

Kiều Tịch Hoàn chợt giật mình.

Giống như là kẻ trộm bị bắt gian tại giường vậy, thiếu chút nữa là cả người nhảy dựng lên, cô điều chỉnh lại hơi thở, quay sang cười hì hì với Cổ Tử Thần, “Nhìn vết thương của anh một chút xem có nghiêm trọng không?”

"Nhìn đủ chưa?"

"Đủ rồi."

"Vậy còn không ngủ!" Cổ Tử Thần nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ngủ ngay đây!” Táo đỏ le^e quyy do^nn.

Kiều Tịch Hoàn nhanh chóng băng gạc lại một lần nữa cho Cổ Tử Thần, buông quần của anh xuống, rồi đắp chăn giúp cho anh, còn bản thân thì nằm nghiêm túc ở trong chăn, không nhúc nhích.

Nếu như. . .

Nếu như lúc đó Kiều Tịch Hoàn nhìn cẩn thận một chút nữa, có lẽ sẽ phát hiện ra, ngón tay để ở dưới chân của Cổ Tử Thần đang nắm chặt lại, và trên trán của anh đang tỏa mồ hôi ra.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 39: Chương 10.5

Cổ Minh Lý bị đưa đi nước Mỹ.

Cổ Diệu Kỳ đứng là nhất ngôn cửu đỉnh, xé chiều ngày hôm sau, liền để cho Ngôn Hân Đồng chuẩn bị hành lý cho Cổ Minh Lý để đưa đi Mỹ. Ngôn Hân Đồng khóc lóc kể lể một lúc lâu, cuối cùng Cổ Diệu Kỳ để cho Ngôn Hân Đồng đi cùng, nhưng mà không quá một tuần thì phải trở lại, nếu không thì lần sau sẽ không có cơ hội đi thăm Cổ Minh Lý nữa!

Đương nhiên là Ngôn Hân Đồng vội vàng đồng ý.

Trong nhà thiếu đi Ngôn Hân Đồng và Cổ Minh Lý, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh hơn nhiều.

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy mình nên cố gắng tận hưởng mấy ngày không có Ngôn Hân Đồng ở nhà.

Hai ngày vui vẻ thoải mái, hết chơi cùng với Khi con thì lại chơi cùng với Cố Từ Thần.

Ngày thứ ba chính là sáng thứ hai phải đi làm.

Cả người Kiều Tịch Hoàn khoan khoái đi ra khỏi đại viện nhà họ Cố.

Không có Ngôn Hân Đồng, cô cảm thấy giấc ngủ cũng thoải mái hơn nhiều.

Ngồi ở trong chiếc xe chuyên dụng, Kiều Tịch Hoàn dựa vào ghế, nhìn thành phố Thượng Hải, ánh mặt trời xuyên qua những lá cây tạo thành những tia sáng nhỏ chiếu rọi xuống mặt đất, hình như tâm tình cũng không tệ, cô mím môi quay đầu lại về mặt giống như không chút để ý nói với Vũ Đại, “Vũ Đại, hỏi cô một vấn đề nhé.”

"Ừ." Vũ Đại nghiêm túc lái xe.

“Cô thử nói xem nếu như ngã từ trên cầu thang cao ba mét xuống dưới, thì có thể không bị thương chút nào hay không, tôi nói là dựa theo lẽ thường, không tính tới khả năng may mắn tuyệt đối kia.” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

“Dĩ nhiên có thể.” Vũ Đại không chút do dự nói.

“Làm sao như vậy được, ngã xuống từ một chỗ cao như vậy, có thể sẽ bị đụng đầu, hoặc là bị đụng chỗ nào đó trên người chứ...”

“Người nào đã từng luyện tập thì có thể. Cô ngã từ chỗ cao xuống, tìm đúng điểm chống đỡ, dùng chỗ có sức chịu đựng nhất ở trên người của cô để chống đỡ, bảo vệ đầu thật tốt, thân thể cong thành hình cung, kết hợp với nguyên lý cơ học thuận thế rơi xuống, thì sẽ ít bị thương. Nếu như không tin, lần sau tôi sẽ biểu diễn ngã xuống cho cô xem.” Vũ Đại nói rất đơn giản.

Trông mặt của Kiều Tịch Hoàn khẽ lóe lên.

“Tại sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?” Vũ Đại nhìn bộ dạng như có điều suy nghĩ của cô.

“Không có gì, xem một bộ phim võ thuật ở nhà, cảm thấy giả dối quá, nên muốn chứng thực một chút. Thì ra là thực sự có thể.” Kiều Tịch Hoàn khẽ mỉm cười.

Vũ Đại gật đầu, tin là thật.

Cho tới bây giờ cô vẫn không thích đi nghỉ ngơi người khác, Kiều Tịch Hoàn nói cái gì thì chính là cái đó.

Chạy một đường thẳng tới cao ốc Cố Thị.

Kiều Tịch Hoàn đi vào, trực tiếp đi thẳng về phía phòng làm việc.

Vừa mới ngồi xuống, thì ngược mắt nhìn về phía Milk đi theo phía sau cô đi vào, “Chuẩn bị tài liệu về trung tâm thương mại Áo Phi, yêu cầu tất cả các quản lý và nhân viên chuyên môn họp vào lúc mười giờ, có kế hoạch mới cần phải sắp xếp lại.”

“Vâng.” Milk gật đầu,

Kiều Tịch Hoàn mở máy tính ra, bắt đầu xem tài liệu.

Dự án chi tiết trung tâm thương mại Áo Phi dường như cũng đã được xác định, hôm nay đi họp một lần nữa phân công lại thời gian và tiến độ hoạch định, tuần này trọng điểm chính là tìm được người phụ trách của tập đoàn Áo phi và tiến hành đàm phán hợp đồng, cuối cùng là ký hợp đồng.

Cô nhìn lại những tài liệu mà các phòng đã chuẩn bị tốt cho cô một lần nữa, nhìn một chút bảng phân tích lợi nhuận cuối cùng, cẩn thận kiểm tra đối chiếu mỗi một chi tiết nhỏ, đến mười giờ, Milk nhắc nhở cô đi họp, cô để cho Milk cầm toàn bộ những tài liệu đã chuẩn bị thỏa đáng kia, xuất hiện tại phòng họp.

Bên trong phòng họp tất cả các quản lý của các bộ phận đang chờ.

Kiều Tịch Hoàn ngồi vào chỗ của mình, mở miệng nói, “Hiệu suất làm việc của mọi người rất cao, căn bản đều hoàn thành trong thời hạn mà tôi đưa ra, bởi vì không bị trì hoãn tiến độ, cho nên chúng ta có thể bắt đầu cuộc họp, cũng chính là bàn về phương án kinh doanh. Về phương án kinh doanh, Tập đoàn Áo Phi ở nước Anh...”

Cửa phòng đột nhiên có người đẩy ra.

Ánh mắt của Kiều Tịch Hoàn dừng lại một chút, nhìn Cố Từ Hân từ bên ngoài tiến vào, trên mặt không có bất cứ vẻ mặt nào, bộ dạng giống như là rất bình tĩnh.

Bên cạnh anh ta có Diệp Mị đi theo, trên môi Diệp Mị mang theo ý cười nhợt nhạt, trên người mặc bộ đồ công sở màu đen, tóc cột đuôi ngựa, để lộ ra cái trán bằng phẳng và nhãn nhụi.

Có người nói, người nào có lòng tin để trấn lộ ra ngoài như vậy mới thật sự là mỹ nữ.

Nói Diệp Mị là mỹ nữ quả là không quá chút nào.

Kiều Tịch Hoàn mỉm môi nhìn Cố Từ Hàn, “Tổng giám đốc Cố muốn đích thân tham gia cuộc họp cùng với chúng tôi sao?”

“Ừ, mọi người cứ tiếp tục.” Cố Từ Hàn gật gù đầu, giọng nói lạnh lùng trực tiếp nói.

Anh ta ngồi ở vị trí đối diện với cô, cả người dựa vào ghế, hai chân bắt chéo vào nhau, vẻ mặt như đang rửa tai lắng nghe.

Kiều Tịch Hoàn dừng lại một chút.

Cố Từ Hàn giống trống khua chiêng xuất hiện ở chỗ này, giống trống khua chiêng nghe các phương án và kế hoạch hoạt động của cô... , d,0dylq.d Cô cũng không cảm thấy đây là lãnh đạo nhìn trúng cô, mà rõ ràng chính là đang cảnh giác đối với cô.

Nhưng mà Cố Từ Hàn lại là tổng giám đốc ở trong công ty, từng hành động của anh ta, cô không có khả năng hỏi và ngăn cản.

“Sao vậy? Chẳng lẽ quản lý Kiều nhìn thấy tôi thì sẽ khản trương sao?” Cố Từ Hàn gằn từng câu từng chữ hỏi.

“Đương nhiên là sẽ có một chút khản trương.” Kiều Tịch Hoàn khẽ mỉm cười, đùa giỡn nói, “Nào, tiếp tục cuộc họp, Tập đoàn Áo Phi ở nước Anh, tôi cần một người bên bộ phận quan hệ xã hội liên lạc với người phụ trách của tập đoàn Áo Phi giúp tôi, xác định địa điểm để chúng ta thương lượng, nếu như họ nói ở nước Anh thì bộ phận tổng hợp chuẩn bị vé máy bay và nơi nghỉ, còn nếu như người phụ trách bên Áo Phi nói sẽ đàm phán ở Trung Quốc thì tốt quá rồi, chúng ta có thể phụ trách tất cả mọi chi phí ăn ở của bọn họ trong thời gian ở Trung Quốc, tôi hi vọng trong vòng một tuần có thể đàm phán thành công rồi, nên cần phải nắm chắc thời gian.”

“Vâng.” Bộ phận quan hệ xã hội vội vàng gật đầu.

Tròng mắt của Kiều Tịch Hoàn thoáng thay đổi, nhìn Diệp Mị đang thoải mái đi về phía Milk, sau đó nói thầm vào bên tai của cô cái gì đó, rồi đem tập tài liệu ở trên tay Milk đi, đưa cho Cố Từ Hàn, Cố Từ Hàn vẫn ngồi ở chỗ đó, vừa nghe cô sắp đặt vừa nhìn tất cả các chi tiêu nội bộ trong tập tài liệu.

Quả nhiên là người đến không có ý tốt.

Kiều Tịch Hoàn nắm chặt các ngón tay lại, cố gắng để cho mình không chế cảm xúc, tiếp tục nói, “Bộ phận lập kế hoạch, phương án của các anh đã khá tốt rồi, có thể chỉ sửa lại một chút, làm ppt tinh xảo thêm một chút, người Anh cao quý lại chú trọng chi tiết, nên cố gắng gây ấn tượng vào nhân tố lịch sử của nước Anh, để hấp dẫn ánh mắt.”

"Vâng."

“Trải qua sự phân tích và đánh giá của các bộ phận, các số liệu dự tính của mọi người tôi đã xem qua, những chỗ mà tôi thắc mắc tôi đều đã ghi chú lại rồi, quay về xem lại những số liệu kia rồi lại tiến hành phân tích lại một chút.”

"Vâng."

“Tôi không có gì cần phải trình bày nữa, không biết Tổng giám đốc có chỗ nào cần dặn dò thêm không ạ?” Kiều Tịch Hoàn hướng về phía Cố Từ Hàn.

Cố Từ Hàn lật xem phương án của tất cả các tài liệu nội bộ, không chút để ý hơi ngẩng đầu lên nói, “Không có gì, hôm nay tôi chỉ tới đây dự thỉnh thời, để xem tiến độ một chút mà thôi, mọi người cứ làm theo chỉ thị của quản lý Kiều là được.”

Nói xong câu đó thì thờ ơ.

Chân mày của Kiều Tịch Hoàn nhíu lại.

Những vị quản lý của các bộ phận vội vàng gật đầu đồng ý.

“Vậy mọi người tan họp.” Kiều Tịch Hoàn mở miệng.

Tốp năm tốp ba lần lượt rời đi.

Cố Từ Hàn vẫn ngồi ở trong phòng họp, không nhúc nhích, trong mắt vẫn nhìn chằm chằm vào phương án trên tài liệu của bọn họ, bình tĩnh và tự nhiên như vậy, trong mắt không có người khác.

Cố Từ Hàn thông minh hơn rồi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bộ dạng của anh ta, ánh mắt căng thẳng.

----- lời ngoài lề -----

Giải quyết xong Cổ Minh Lý.

Tiếp sau đây sẽ phải đấu tranh gay gắt với nguy cơ ở tứ phía.

Hãy xem Hoàn Hoàn của chúng ta có thay đổi được Càn Khôn không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 40: Cô Cũng Có Thể Tùy Ngộ Nhi An (1)

(*) tùy ngộ nhi an: ở đâu thì yên ở đó, thích ứng trong mọi tình cảnh

Cố Tử Hàn thật sự thông minh hơn rồi.

Anh không giống như lần trước ở trong bóng tối tìm hiểu đủ mọi thứ trong phương án của Kiều Tịch Hoàn, có lẽ do tin tức giả lần trước khiến cho anh mắc lừa hấp dẫn đã dạy dỗ anh, lần này anh sẽ dùng phương thức danh chính ngôn thuận xuất hiện trong hạng mục này.

Kiều Tịch Hoàn cũng không có tư cách ngăn cản anh.

Hạng mục này vốn khi mới bắt đầu do Cố Tử Hàn phụ trách, anh chú ý tới hạng mục này như vậy cũng không thể chỉ trích nặng! Nếu như giờ phút này cô nói Cố Diệu Kỳ rằng cô không hy vọng Cố Tử Hàn nhúng tay vào thì có vẻ hơi làm kiêu, Cố Diệu Kỳ cũng sẽ cảm thấy cô hơi chuyện bé xé ra to, nhất định ở Cố thị mà nói, Cố Tử Hàn họ Cố, cô họ Kiều. Mà dự án hợp tác với James tiên sinh lần trước sở dĩ tôn trọng ý kiến của Kiều Tịch Hoàn như vậy, Kiều Tịch Hoàn cảm thấy, một lần đó Cố Diệu Kỳ cũng đang nhìn năng lực của cô.

Cô hít sâu, khoe miệng khẽ mỉm cười, đi về phía Cố Tử Hàn, đứng bên cạnh anh ta hỏi, “Cố tổng, anh xem xong chưa?”

Cố Tử Hàn chẳng thèm ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói, “Cô có chuyện gì?”

“Bố trí tiền độ hạng mục đã vô cùng khắt khe, tôi phải đi xử lý chút chuyện.”

“Cô đi đi.” Cố Tử Hàn nói, lạnh nhạt như thế.

Kiều Tịch Hoàn mỉm mỉm môi, “Tài liệu trên tay anh...”

“Thư ký Diệp.” Cố Tử Hàn đột nhiên gấp tài liệu lại, trực tiếp đưa cho Diệp Mị, nói, “Photo một phần phương án về trung tâm thương mại Áo Phi đặt trên bàn làm việc cho tôi, bản chính trả lại cho quản lý Kiều.”

“Vâng.” Diệp Mị nhận lấy tài liệu, cung kính gập đầu.

Kiều Tịch Hoàn khẽ nắm ngón tay, nhìn anh ta.

“Thế nào? Chút thời gian như vậy cũng không kéo dài được?” Cố Tử Hàn đứng lên từ trên ghế làm việc, từ trên cao nhìn xuống cô.

“Cố tổng anh nói đùa.” Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ rất tự nhiên, khoe miệng còn khẽ mỉm cười, “Nếu Cố tổng có hứng thú với hạng mục này như vậy, coi trọng như vậy, tôi đương nhiên vô cùng vinh hạnh. Cố tổng anh tùy tiện xem, xem xong rồi trả lại cho tôi. Nói không chừng, có lẽ phương án cũng sẽ có thay đổi, nhất định đây là một ý nghĩ bây giờ của tôi, còn chưa đưa cho chủ tịch xem. Tôi sợ khiến thư ký Diệp lãng phí thời gian copy.”

“Không quan trọng, đây là việc tôi phải làm.” Diệp Mị vô cùng có lễ phép cười cười, đáp lại.

“Đã như vậy, tôi không quấy rầy hai người nữa, Milk, chúng ta đi.” Kiều Tịch Hoàn gập đầu, cười một tiếng, mang theo Milk ra khỏi phòng họp.

Cố Tử Hàn này, trắng trợn như vậy, chính xác không có chuyện gì tốt.

Kiều Tịch Hoàn trở lại phòng làm việc của mình, xoay xoay ghế làm việc.

Phương án cơ bản của trung tâm thương mại Áo Phi đã sửa bản thảo, trừ một số số liệu nội bộ cá biệt bên trong, bên ngoài ít có thay đổi, lúc ấy cô nói “Có lẽ sẽ còn có thay đổi” là cô ý nói cho Cố Tử Hàn nghe, muốn lẫn lộn nghe nhìn của anh ta. Nhưng cuối cùng mà nói, hiện giờ Cố Tử Hàn cầm một phần tài liệu, nếu anh ta giao cho đối thủ cạnh tranh, đối phương tự nhiên biết gốc tích hiểu rõ tất cả vận hành của Cố thị, như vậy rất dễ nhận thấy, không cần nhiều năng lực, Cố thị nhất định sẽ bị thua.

Kiều Tịch Hoàn hung hăng nắm ngón tay, Cố Từ Hàn thà tổn hại lợi ích của Cố thị, cũng muốn tìm cách đuổi cô ra khỏi Cố thị?!

“Quản lý Kiều.” Milk đi theo cô vào mở miệng, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Kiều Tịch Hoàn khôi phục tự nhiên, nhìn Milk, “Em quen biết Diệp Mị này không?” diee ndda ffileeq uysd doon

“Thư ký Diệp?” Milk hơi kỳ quái khi quản lý Kiều hỏi về người này, lắc đầu một cái nói, “Không quá quen thuộc, cô ta là thư ký của tổng giám đốc, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều ở chung một chỗ với tổng giám đốc, nhân viên dưới tầng chót như chúng em có thể có thời gian thấy được cô ấy đã ít lại càng ít, hơn nữa em nghe nói, cô ta chưa bao giờ kết giao bạn bè với nhân viên công ty, nên không có mấy người biết cô ấy đâu, trừ Cố tổng.”

“Thật sao?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày.

Theo tính cách và bối cảnh gia đình của Diệp Mị, quả thật không có tình tiết quen thân với nhân viên bình thường của Cố thị.

“Như vậy, em đã từng nghe những nhân viên khác trong công ty đánh giá về Diệp Mị chưa?” Kiều Tịch Hoàn tiếp tục hỏi.

“Đường như đã từng nghe một chút. Mọi người đều cảm thấy vẻ ngoài của cô ấy xinh đẹp, mà cũng lái xe sang, có năng lực, vốn tội gì chịu thiệt làm thư ký nhỏ cho Cố thị, cho nên tất cả mọi người đang nói...” Milk đột nhiên muốn nói lại thôi.

Kiều Tịch Hoàn cười cười, “Không có chuyện gì, cứ nói đừng ngại.”

“Tất cả mọi người nói, thư ký Diệp và tổng giám đốc có quan hệ không cạn.” Milk nói thẳng, “Tổng giám đốc của chúng ta có dáng dấp đẹp trai như vậy, thư ký Diệp bị hấp dẫn, em thấy cũng là chuyện đương nhiên, chỉ có điều tổng giám đốc đã kết hôn rồi, nếu như làm tiểu tam... Dù sao em cũng không thể lý giải được.”

“Chị cũng không thể lý giải được.” Kiều Tịch Hoàn cười cười, đứng dậy từ trên ghế làm việc, kéo rèm cửa, ánh mặt trời sáng chói bên ngoài xuyên qua cửa kính chiếu rọi trên gương mặt trắng nõn của cô.

Khoảnh khắc kia, Milk thật sự cảm thấy quản lý Kiều đẹp như hoa trên trời rơi xuống.

Người phụ nữ đẹp như vậy, rõ ràng không nên phấn đấu trên thương trường, nên đặt ở trong nhà, bảo dưỡng thật tốt che chở thật tốt mới đúng.

Hơn nữa quản lý Kiều quá mức nghiêm túc với công việc, điều này khiến cho cô một lần nữa thay đổi cách nhìn về người phụ nữ xinh đẹp chỉ biết làm nũng chỉ là bình hoa.

“Không có chuyện gì nữa, Milk em đi ra ngoài đi. Đợi lát nữa khi Cố tổng trả tài liệu phương án lại, lấy vào giúp chị là được.”

“Vâng.” Milk lui ra khỏi phòng làm việc của Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn vẫn nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, cảm nhận nhiệt độ của ánh mặt trời chiếu lên người cô.

Cô nghĩ.

Nếu Cố Từ Hàn dùng thủ đoạn đê hèn như vậy, vì sao cô không thể?!

...

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc Cố thị.

Diệp Mị đặt bản tài liệu đã photocopy xong lên bàn làm việc của Cố Từ Hàn, sau đó rất tự nhiên ngồi đối diện với Cố Từ Hàn, khoe miệng cười nói, “Nghe nói con trai của anh bị đưa đi Mỹ.”

“Nghe ai nói.” Sắc mặt Cố Từ Hàn trầm xuống.

“Tuồng chắc chắn sẽ có gió lùa.” Diệp Mị tỏ vẻ rất lạnh nhạt với Cố Từ Hàn không vui mừng.

“Có một số việc không ở trong phạm vi em quan tâm.” Cố Từ Hàn nói từng câu từng chữ.

“Cảm giác anh quá lạnh lùng với em.” Diệp Mị đứng lên từ trên ghế, đôi tay chống lên bàn làm việc của Cố Từ Hàn, thân thể nghiêng về phía trước, gương mặt xinh đẹp quyến rũ cố ý đến gần Cố Từ Hàn, đôi môi dừng lại bên cánh môi mỏng của anh, như gần như xa.

Vóc người Diệp Mị rất kỳ diệu, tư thế giờ phút này càng khiến cho người ta phun máu mũi, chỉ cần Cố Từ Hàn hạ thấp mắt xuống, có thể nhìn thấy cảnh xuân tươi tốt trong chiếc áo cổ chữ V sâu của cô...

Phóng túng quyền rũ dụ dỗ như vậy, có rất ít đàn ông có thể ngăn cản được.

Nhưng mà Cố Từ Hàn, ngay cả một chút sắc mặt cũng không biến hóa, chân mày hình như hơi không nhận được mà cau lại, môi mỏng hé mở, “Đủ rồi, đi

ra ngoài làm việc.”

Giọng không lạnh không nóng, nghe như gió nhẹ nước chảy, nhưng cũng lạnh lẽo xuyên tim

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Mị lộ vẻ thất vọng, khóe miệng mấp máy, ép buộc nở một nụ cười chán nản, “Cố Tử Hàn, đừng như vậy với em, em sẽ không chịu được.”

Vứt lại một câu.

Diệp Mị rời đi.

Cố Tử Hàn nhìn theo bóng lưng của cô, sắc mặt lạnh lùng, cầm điện thoại lên, “Lăng Phong.” “Ừm, Tử Hàn.”

“Theo anh nói, lấy được phương án, sáng sớm ngày mai tôi để thư ký tự mình đưa tới cho anh.”

“Được.”

“Chỉ có điều.” Cố Tử Hàn nói, “Phương án này có thể không phải là tài liệu cuối cùng, Kiều Tịch Hoàn nói còn chưa đưa cho cha tôi thông qua, chẳng qua tôi nhìn phương án một chút, viết quả thật hoàn thiện, số liệu chênh lệch chắc cũng không lớn.”

“Không sao. Xem phương án này trước, tôi đại khái hiểu một chút, sau này cậu đều dùng phương thức danh chính ngôn thuận này tham dự vào hạng mục của cô ta, cậu cũng không cần quơ tay múa chân chỉ điểm cô ta làm cái gì, cậu coi như dự thính là được rồi, Kiều Tịch Hoàn cũng không có lý do đuổi cậu đi, hơn nữa cô ta cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức kêu cha cậu không để cho cậu tham dự, như vậy cô ta chính là tự đào mộ cho mình. Cho nên, theo phương thức này của chúng ta, chúng ta đều có thể nắm bắt được tiến triển mới nhất của phương án này trước tiên, kế hoạch của chúng ta tự nhiên sẽ vô cùng thông thuận.” Tròng mắt Tề Lăng Phong thâm thúy, nói từng câu từng chữ, “Tôi cũng không tin, ở dưới mí mắt của chúng ta, Kiều Tịch Hoàn còn có thể may mắn quá hải * làm ra động tác gì.”

(*) may mắn quá hải: một trong ba mươi sáu kế của Trung Quốc cổ đại, ý nghĩa giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn. Ứng dụng trong thuật ngụy trang.

“Nghe lời anh.” Cố Tử Hàn nói từng câu từng chữ.”

“Cúp điện thoại trước.” Tề Lăng Phong nói.

“Bye bye.”

Cố Tử Hàn nhìn hiển thị “Trò chuyện kết thúc”.

Bây giờ vì khiến Kiều Tịch Hoàn rời khỏi Cố thị, anh lựa chọn phương thức hơi cực đoan, vì “Đẹp bên ngoài tất nhiên phải yên bên trong”, anh nhất định phải phá bỏ tai họa về sau, mới có thể buông tay vật lộn đọ sức bên ngoài.

Tròng mắt hơi đỏ, điện thoại đột nhiên vang lên.

Cố Tử Hàn nhìn hiển thị cuộc gọi đến, nhận, “Cha.”

“Buổi tối mời lãnh đạo cục thành phố ăn cơm, sáu giờ rưỡi, ở khách sạn Giang Hoàng, đến lúc đó con đi cùng, mang theo Diệp Mị đi.” Cố Diệu Kỳ nói.

“Vâng.”

“Đợi một chút.” Cố Diệu Kỳ chuẩn bị cúp điện thoại thì đột nhiên sực nhớ ra điều gì đó, “Kêu cả Kiều Tịch Hoàn, con bé cũng nên quen biết thêm nhiều người, để triển khai công việc sau này.”

“Vâng.” Cố Tử Hàn đáp lời, nghe không ra tâm tình gì.

Cố Diệu Kỳ cúp điện thoại.

Sắc mặt Cố Tử Hàn chìm vào đáy cốc.

Có phải bắt đầu từ bây giờ, địa vị của Kiều Tịch Hoàn ở Cố thị càng ngày càng quan trọng rồi không?!

Tròng mắt anh căng thẳng.

Cầm điện thoại bàn lên, “Diệp Mị, em thông báo Kiều Tịch Hoàn, sáu rưỡi tối tới khách sạn Giang Hoàng ăn cơm.”

“Vâng.”

“Buổi tối em đi cùng.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Cố Tử Hàn đứng lên từ trên ghế làm việc, nhìn trung tâm thành thị xa hoa ở Thượng Hải từ cửa sổ sát đất.

Ngón tay siết chặt!

Tất cả đều phải phù phục dưới chân mình, tuyệt đối không cho bất kỳ kẻ nào, chiếm được một chút tiện nghi của anh!

...

Kiều Tịch Hoàn nhận được điện thoại của Diệp Mị, buổi tối ăn cơm tiếp khách.

Thật ra thì cô quá không vui vẻ với xã giao kinh doanh, nhiều khi đều là thân bất do kỷ.

Cô mím môi, đuổi người.

Khóe miệng đột nhiên khẽ câu, cô đang lo không tìm được lý do hẹn riêng Diệp Mị, có lúc làm bộ quá mức sẽ sinh ra ảnh hưởng đến kế hoạch của cô, hơn nữa cũng không có lợi cho lực khống chế đối với sự việc của cô, vừa đúng thừa dịp cơ hội ăn cơm tối nay, cô phải tán gẫu với Diệp Mị một chút.

Vẫn đi làm đến tối, sáu giờ rưỡi.

Kiều Tịch Hoàn ngồi xe Vũ Đại đi đến.

Cô tới không sớm không muộn, vừa lúc trước khi lãnh đạo cục thành phố đến nơi

Cố Diệu Kỳ kêu cô gặp vị khách có mối quan hệ quan trọng như vậy thật ra thì khiến cho cô hơi có cảm giác được cưng chiều mà hoảng sợ, cho dù như thế nào, đối với Cố Diệu Kỳ mà nói, cô cũng không phải là người nhà họ Cố, ông có bản khoán của ông, bây giờ cô biểu hiện được rõ ràng như vậy, dĩ nhiên là có khẳng định cô, dĩ nhiên cô cũng thấy rõ ràng trong lòng Cố Tử Hàn đủ kiểu không thoải mái!

Cô cảm thấy, thừa dịp bây giờ mình đang có ấn tượng tốt không đồng dạng như vậy ở trong lòng Cố Diệu Kỳ, cô nhất định phải bước nhanh hơn làm ra chút hiệu quả.

Tròng mắt đảo một cái, cô nhìn Diệp Mị ngồi bên cạnh Cố Tử Hàn, mím mím môi, rất nhanh đảo mắt sang chỗ khác.

Trong tiệc rượu.

Không khí rất tốt.

Lãnh đạo cục thành phố nhìn qua rất hay nói, cũng không giống người lãnh đạo bình thường, còn rất có phong độ quý ông, cũng tương đối khôi hài, nếu không phải bởi vì khi trước Kiều Tịch Hoàn từng tiếp xúc, khả năng thật sự không tin tưởng sau lưng người này tham lam bao nhiêu, tất cả công ty hối lộ mặc kệ lớn hay nhỏ ai đến cũng không từ chối, hơn nữa còn không giới hạn ở tiền tài, càng thêm vô cùng vừa ý với nữ sắc, đối với bọn họ mà nói, người như vậy càng dễ giải quyết, cũng không tiện giải quyết.

Thứ người như thế khẩu vị càng lúc càng lớn, muốn lấp đầy ông ta hầu như không có khả năng, cho dù cấp đủ rồi, nếu như một công ty khác cảm nhiều hơn, như vậy ông ta tuyệt đối sẽ nghĩa bất dung từ * trợ giúp công ty khác đó, hoàn toàn không hề có lực nắm trong tay.

(*) nghĩa bất dung từ: không thể chối từ, không thể thoái thác

Thật ra thì năm đó Kiều Tịch Hoàn cũng rất không ưa thích tiếp xúc với người này, nhưng bởi vì ông ta quyền cao chức trọng, rất nhiều khi không thể không tạo thuận lợi cố ý lấy lòng. Ngay lúc đó nguyên tắc của cô chính là, cô không yêu cầu người này làm việc thực tế, nhưng người này không cố ý lờ kéo chân sau quấy rối là được, hiện tại, Cố Diệu Kỳ dường như cũng có suy nghĩ này, toàn bộ trên bàn cơm cũng chỉ nói sơ qua, giống như liên hoan giữa bạn lâu năm bình thường, hoàn toàn không đề cập tới nhu cầu kinh doanh.

Điểm này, thật ra khiến Kiều Tịch Hoàn khó có được lần đầu tiên tán thành với phương thức xử sự làm người của Cố Diệu Kỳ.

Tiệc rượu tiến hành được một nửa.

Diệp Mị dường như uống hơi nhiều rồi, rời khỏi bàn ăn đi ra ngoài.

Kiều Tịch Hoàn không chút để ý mím mím môi, một lần nữa mời lãnh đạo cục thành phố một ly rượu, làm bộ như đáng vẻ hơi khó chịu, thừa dịp mọi người không chú ý, đi ra ngoài.

Cô đi về phía phòng vệ sinh công cộng phía ngoài.

Trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng nôn mửa tê tâm liệt phế.

Kiều Tịch Hoàn giống như bình tĩnh đứng trước bồn rửa mặt trong toilet, không chút để ý trang điểm lại.

Qua một hồi lâu.

Diệp Mị mở cửa phòng vệ sinh độc lập ra, sắc mặt hơi trắng bệch, cả người nhìn qua có vài phần tiều tụy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 41: Chương 11.2

Khi cô nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn thì hơi khựng lại, trên mặt cũng không có vẻ mặt đặc biệt gì, cảm thấy phẩm trong giỏ xách bắt đầu trang điểm lại, dặm má hồng, để cho mình nhìn có màu máu một chút.

“Khó chịu sao?” Kiều Tịch Hoàn để giỏ trang điểm xuống, tựa vào trên vách tường, lười biếng nhìn Diệp Mị trong gương, nói.

“Có liên quan gì đến cô?” Diệp Mị thuận tay trang điểm lại, động tác tay rất nhanh.

“Còn nhớ rõ lời lúc trước cô nói với tôi không?”

“Ví dụ như?”

“Chuyện hợp tác giữa chúng ta.” Kiều Tịch Hoàn gọn gàng dứt khoát.

“A.” Diệp Mị đột nhiên nở nụ cười, ngón tay đang dặm phấn hồng trên má cũng dừng lại một chút, cô nhìn Kiều Tịch Hoàn, hơi châm chọc nói, “Không phải nói không muốn mạo hiểm, không phải nói không có ý tưởng muốn hợp tác với tôi sao? Lúc này mới mấy ngày?!”

“Tôi thừa nhận ban đầu tôi quá độc đoán.” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng, “hơn nữa ban đầu tôi từ chối cô tôi cũng nói rất rõ ràng, đó là bởi vì tôi không hiểu rõ cô, cho nên tôi không muốn mạo hiểm.”

“Bây giờ cô hiểu biết tôi rồi hả?” Diệp Mị hí hóp tròn mắt, lạnh lùng hỏi.

“Dĩ nhiên không phải. Nếu như tôi có thể trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày như vậy nhìn thấu bản thân Diệp tiểu thư, tôi nghĩ tôi cũng không cần thiết phải hợp tác với cô rồi.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Chính bởi vì cô khiến cho tôi đoán không ra, cho nên tôi nghĩ, tôi có thể thử mạo hiểm một lần. Nếu không thừa dịp còn trẻ, làm ra chút chuyện gì đó rung động lòng người, thì thật sự già rồi. Cô nói sao? Diệp Mị.”

“Lời nói trước sau mâu thuẫn, tôi có thể hiểu cô là suy nghĩ nông nổi sao?!” Diệp Mị vẫn châm chọc như cũ.

“Không rồi rắc những chuyện không vui lúc trước, chúng ta đều là những người rất có mục đích. Cho nên cần gì lãng phí thời gian trên những chuyện không quan trọng kia. Hiện giờ tôi chỉ hỏi cô, cô còn muốn lấy được Cổ Từ Hàn không?” Kiều Tịch Hoàn nói trúng tim đen, không nói thêm lời khác.

Diệp Mị buông mỹ phẩm trên tay, sửa sang xong bỏ lại vào trong giỏ xách, quay đầu đối mặt với Kiều Tịch Hoàn, nói từng câu từng chữ, “Cô định hợp tác như thế nào?”

“Để cho tôi thuận lợi ở lại Cổ thị, tôi đề cho cô ngồi lên vị trí nhị thiếu phu nhân nhà họ Cổ.”

Diệp Mị nhíu mày một cái.

Lòng đang dao động, mặt không lộ vẻ gì.

“Thế nào? Không tin năng lực của tôi.” Kiều Tịch Hoàn dụ dỗ cô ta, “Con trai của Cổ Từ Hàn còn có thể bị tôi đưa đi nước Mỹ, chính là một Ngôn Hân Đồng, cô cảm thấy tôi còn không thể khiến cho cô ta thu dọn đồ đạc rời đi?!”

“Bây giờ cô muốn tôi làm cái gì?” Diệp Mị không lãng phí miệng lưỡi, hỏi thẳng.

“Rất đơn giản, tôi muốn thuận lợi nắm được phương án kế hoạch của tập đoàn Áo Phi, tôi biết rõ Cổ Từ Hàn đã bắt đầu gian lận sau lưng rồi.” Giọng điệu của Kiều Tịch Hoàn rất chắc chắn.

Trông mặt Diệp Mị nhìn chăm chăm vào Kiều Tịch Hoàn, người phụ nữ này quả nhiên không đơn giản.

Cô cũng vốn cho rằng Kiều Tịch Hoàn chỉ nhiều đầu óc hơn người phụ nữ xinh đẹp bình thường mà thôi, cũng không có khả năng như trong truyền thuyết thâm độc! Nhưng không nghĩ tới, năng lực của Kiều Tịch Hoàn, có lẽ vượt ra khỏi phán định của cô.

Cô cắn cắn môi, giống như đang suy tính gì đó, hồi lâu mới lên tiếng, “Đúng, Cổ Từ Hàn rất đề phòng cô.”

Nếu nói chuyện hợp tác, cô cũng không cần phải che che giấu giấu.

“Cho nên, tôi cần trợ giúp của cô.”

“Cô nói đi.”

“Phần phương án Cố Tử Hàn lấy đi, tôi cũng muốn cô đổi một phần khác đưa ra ngoài.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

Nếu như mới vừa rồi hiểu biết về Kiều Tịch Hoàn chỉ hơi ngoài ý muốn, giờ phút này chính là rung động kinh thiên động địa, sao Kiều Tịch Hoàn có thể biết được từng cử động của Cố Tử Hàn, nếu như không phải ở công ty Cố Tử Hàn gần như chỉ tin tưởng một mình cô, cô thật sự hoài nghi, bên cạnh Cố Tử Hàn có tai mắt nằm vùng của Kiều Tịch Hoàn.

Người phụ nữ này có mắt nhìn thấu sao?!

“Đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi, tôi chỉ dùng suy luận logic suy đoán mà thôi, rất dễ nhận thấy, nhìn về mặt của cô, tôi nghĩ tôi đoán đúng.” Kiều Tịch Hoàn nói không chút để ý.

Diệp Mị nhìn Kiều Tịch Hoàn, “Đây hơi phiêu lưu với tôi mà nói. Cố Tử Hàn từng xem phương án này, anh ấy đều rất rõ số liệu bên trong, nếu như nói với đối phương, hai bản không giống nhau, một cách tự nhiên, phương án này ngoại trừ tôi ra thì không có qua tay bất kỳ ai, cuối cùng sẽ trách tội lên đầu tôi, như vậy tôi sẽ được không bù nổi mất rồi.”

“Rất nhiều chuyện đều cần tiền đánh cược, không có chuyện gì thành công 100%. Giống như chuyện hợp tác giữa chúng ta, tôi không thể nào cho cô bảo đảm trăm phần trăm rằng hạng mục này tuyệt đối không có sơ hở, cô cũng không thể trăm phần trăm tin tưởng tôi có thể đề cho cô ngồi lên vị trí nhị thiếu phu nhân nhà họ Cố. Cho nên... Diệp Mị, cô theo Cố Tử Hàn không chỉ một hai năm, nếu như cô bằng lòng chờ đợi như vậy tôi tuyệt đối không khuyên cô. Nếu như cô cũng cảm thấy chịu đủ rồi, sao không thử đánh cược một lần?!”

Diệp Mị trầm mặc.

Chuyện này quả thật hơi mạo hiểm đối với cô mà nói.

Kiều Tịch Hoàn nhìn về mặt Diệp Mị, lại nói, “Buổi chiều nay tôi đã xác định với nhân viên chuyên nghiệp hạng mục này, xế chiều ngày mai tôi sẽ đi nước Anh thảo luận chuyện hợp đồng, tôi nghĩ chỉ cần thả tin tức này ra, bên kia tuyệt đối sẽ lập tức đi nước Anh. Ngày mai cô có thể kéo dài thời gian đưa qua trước khi bên kia lên máy bay, trong thời gian ngắn ngủi như thế, tôi nghĩ sẽ không khiến cho cô đụng phải chuyện như cô vừa mới nói.”

Diệp Mị mím mím môi, “Kéo dài thời gian?”

“Ừ, cô chắc có khả năng này, không cần tôi dạy cho cô kéo dài như thế nào chứ.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

“Được.” Hình như Diệp Mị đột nhiên nghĩ thông, nói một hơi, “Tôi đồng ý với cô, ngày mai khi nào cô đưa phương án cho tôi?”

“Tôi sẽ cố gắng đưa trước mười rưỡi trưa.”

“Vậy tôi chờ cô.”

Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Diệp Mị đi ra khỏi phòng vệ sinh trước.

Hai người đồng thời đi vào, cho dù như thế nào, cuối cùng sẽ gây chú ý.

Cô không muốn kế hoạch của cô có bất kỳ sơ sót gì.

Mím mím môi, cô cầm điện thoại lên, gọi, “A Miêu.”

“Quản lý Kiều.”

“Đã trễ thế này còn quấy rầy cô, có việc xin nhờ cô.”

“Quản lý Kiều, cô cứ việc nói.”

“Về phương án tập đoàn Áo Phi, bản thảo phương án này do cô bắt đầu viết tay, tôi sẽ gửi một chút số liệu qua điện thoại di động cho cô, cô chỉnh sửa số liệu trên phương án bản thảo ban đầu theo số liệu tôi gửi cho cô, sau đó cô chuẩn bị thành bộ tài liệu đạt tiêu chuẩn, trước mười giờ sáng mai đưa cho tài xế của tôi, tôi sẽ gửi số điện thoại cho cô, chuyện này trừ tôi ra, không được nói với bất kỳ người nào khác.”

“Quản lý Kiều yên tâm đi.” A Miêu vội vàng đồng ý.

“Cám ơn.”

“Không khách khí, tôi lập tức đến công ty làm thêm giờ.”

“Được.”

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại, cô hít sâu, một lần nữa nhìn mình trong gương, đi ra phòng vệ sinh.

Đi qua một đoạn hành lang thật dài, bước chân của Kiều Tịch Hoàn đột nhiên dừng lại.

Nếu như không nhìn lầm, người đứng cách đó không xa hơi giống Ngôn Hân Nghiên, chỉ có điều giờ phút này trang phục rõ ràng diêm dúa một chút, dáng vẻ khác một trời một vực khi đến đại viện nhà họ Cố.

Cô cau mày.

Hình như Ngôn Hân Nghiên ở bên kia cũng phát hiện ra Kiều Tịch Hoàn, trên mặt cô ta hiện lên nụ cười lạnh lùng, đạp bước chân về phía cô, dừng trước mặt cô, hỏi, “Rất bất ngờ khi nhìn thấy tôi?”

Kiều Tịch Hoàn nhìn dáng vẻ của cô ta, “Tôi cho rằng cô ít nhất cũng nên bị cấm túc rồi.”

“Cấm túc? Trừng phạt như vậy không khỏi quá nhẹ rồi!” Ngôn Hân Nghiên vô cùng châm chọc.

Kiều Tịch Hoàn nhìn cô ta.

“Tôi nghe nói bây giờ cô đang điều dưỡng oai ở nhà họ Cố, đưa con trai của Ngôn Hân Đồng đi, lại còn quơ tay múa chân ở Cố thị, chèn ép Cố Tử Hân khắp nơi.” Ngôn Hân Nghiên hỏi từng câu từng chữ.

“Cô nghe ai nói?”

“Nghe ai nói có quan trọng không? Sự thật như vậy là được.” Ngôn Hân Nghiên tàn nhẫn hung hăng nói xong, “Tôi thật sự hy vọng có một ngày, cô có thể khiến cho Ngôn Hân Đồng và Cố Tử Hân, cùng với mọi người nhà họ Ngôn, chết không có chỗ chôn.”

Kiều Tịch Hoàn cau mày nhìn vẻ mặt dữ tợn của Ngôn Hân Nghiên.

Ngôn Hân Nghiên không tiếp tục nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

Ngôn Hân Đồng, Cố Tử Hân thậm chí là người nhà họ Ngôn rốt cuộc đã làm gì Ngôn Hân Nghiên, khiến cho cô ta căm hận những người này sâu đến tận xương tủy như vậy?! dĩ nhiên là không thể.

Cô đảo vòng tròn mắt, không rảnh nghĩ sâu.

Cho tới bây giờ cô đều không thích suy nghĩ quá nhiều về người không quan trọng.

Xoay người đi vào trong phòng bao.

Kiều Tịch Hoàn vừa xuất hiện, Cố Tử Hân đã cố ý nói, “Chị dâu cả đi ra ngoài lâu vậy, là uống nhiều quá không thoải mái sao?”

“Chính là đi toilet thôi. Cảm ơn Tử Hân quan tâm” Kiều Tịch Hoàn theo lời Cố Tử Hân nói tiếp, không hề có chút cảm giác không khỏe nào.

Lời Cố Tử Hân rõ ràng mang theo vẻ châm chọc Kiều Tịch Hoàn tránh rượu, liền bị Kiều Tịch Hoàn đơn giản hóa giải như vậy.

Trông mặt anh căng thẳng.

Kiều Tịch Hoàn tự nhiên ngồi ở chỗ của mình, vội vàng chủ động mời rượu, nói chút hình thức.

Mới vừa mời rượu xong, Diệp Mị cũng chủ động đứng lên càng không ngừng mời rượu.

Người phụ nữ này, quả nhiên không cần cô dạy cũng biết nên kéo dài thời gian như thế nào.

Theo kiểu uống này của Diệp Mị, không khiến bản thân uống say, liền khiến mình uống chết rồi.

Khỏe miệng cô khê câu, tâm tình tự nhiên không tệ.

...

Một bữa cơm xong, coi như vui vẻ.

Dù sao chỉ đơn giản là ăn chung, không nói lợi ích, cũng không có quá nhiều mâu thuẫn.

Cố Diệu Kỳ đi cùng lãnh đạo cục thành phố ở phía trước.

Cố Diệu Kỳ tiến lãnh đạo cục thành phố vào trong xe con, rồi mới trở lại xe của mình rời đi.

Kiều Tịch Hoàn cũng ngồi vào xe Vũ Đại lái, quay đầu lại nhìn Cố Từ Hàn, sau khi anh ta đưa Diệp Mị lên xe, cũng xoay người trở lại khách sạn Giang Hoàng.

Kiều Tịch Hoàn vốn tưởng rằng Cố Từ Hàn dễ quên đồ, cũng không quá để ý, khi đang chuẩn bị kêu Vũ Đại đi, đột nhiên nhìn thấy lãnh đạo cục thành phố quay xe lại, sau khi dừng lại trực tiếp xuống xe cũng đi vào khách sạn.

Kiều Tịch Hoàn nhú chặt chân mày.

Chuyện trùng hợp như vậy, cô luôn không tin là duyên phận.

Cô mím mím môi, nói với Vũ Đại: “Cô chờ tôi một lát.”

Vũ Đại gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn cũng đi theo vào khách sạn Giang Hoàng.

Đi vào sảnh chính, cô liếc mắt nhìn chung quanh, vội vàng đi về phía thang máy, nhìn con số thang máy không ngừng tăng lên, cho đến khu phòng khách cao cấp tầng 22.

Kiều Tịch Hoàn mím môi, xoay người rời đi.

Có thể xác nhận một điểm, vốn có thể xác định Cố Từ Hàn đang giữ trò quý gì rồi.

Không cần suy nghĩ nhiều, Cố Từ Hàn nhất định làm chuyện lấy lòng *, muốn thăm lấy lòng lãnh đạo cục thành phố.

(*) nguyên gốc 投其所好: thành ngữ Trung Quốc, đón ý, hòa theo sở thích của người khác (mang ý xấu)

Cô mím môi, trở lại xe, “Đi thôi.”

“Ừ.” Vũ Đại nổ máy xe.

Cố Từ Hàn không ngừng gia tăng núi dựa cho mình như vậy, có lúc không nhất định toàn bộ đều là việc tốt.

Không chừng một ngày kia tòa núi dựa này sẽ sụp đổ!

Cô rất tự nhiên tựa vào trên ghế dựa, không thể không nói, tối nay cô cũng uống chút rượu, rượu hơi nặng, cả người vẫn còn hơi đầu nặng bước nhẹ.

Nhưng cảm giác này giống như say mà không phải say, lại khiến cho cô cảm thấy vừa lòng và thoải mái khó hiểu.

Cô nghĩ, cô đúng là người thích ứng trong mọi hoàn cảnh...

Tùy ngộ nhi an, nếu như, chỗ này thật sự khiến cho cô có thể yên phận được.

Thật ra thì cô cũng có thể lựa chọn lưu lại.

...

Cùng dưới một bầu trời đêm.

Biệt thự nhà họ Diêu.

Diêu Bối Định dỗ Tiêu Tiểu ngủ, hơi mệt mỏi đi từ trong phòng con bé ra, đi về phía sảnh chính.

Tập quán sinh hoạt của người trong nhà đều rất có quy luật, vào giờ này căn bản đã trở về phòng nghỉ ngơi.

Duy chỉ có, Diêu Bối Khôn.

Thằng nhóc phá phách này, không biết có phải do chênh lệch múi giờ hay không, luôn sống kiểu ngày đêm đảo điên.

Diêu Bối Định đặt mộng ngồi xuống bên cạnh Diêu Bối Khôn, lấy đồ ăn vặt của em trai, tự nhiên hỏi, “Khi nào em quay lại đi học?”

“Không quay lại nữa.” Diêu Bối Khôn cũng không thêm để ý đến đồ ăn vặt bị cướp, vắn eo bẻ cổ tiếp tục xem tiết mục giải trí.

“Em không đi học nữa hả?!” Diêu Bối Định kêu lên.

“Suyt, nhỏ giọng chút.” Điều Bối Khôn vội vàng che miệng chị gái, “Chị định để em bị cha đánh chết sao?”

“Vậy em còn nói không quay lại.”

“Em bị đuổi học rồi.”

“Cái gì?!” Điều Bối Định càng lớn tiếng hơn.

“Đại tiểu thư, chị có thể đừng kêu như vậy không.” Điều Bối Khôn nóng nảy nói, “Em không đi học, cứ không thể tiếp nhận như vậy sao?”

“... Em mới hai mươi tuổi, không đi học thì làm cái gì?!”

“Có thể làm rất nhiều chuyện, ví dụ như chơi game, xem ti vi, tán gái, xã hội đen...”

“Em tự đâm đầu vào chỗ chết hả!” Điều Bối Định vỗ một phát lên đầu em trai.

“Đau.” Điều Bối Khôn ôm đầu mình.

“Đau cũng xứng đáng.” Điều Bối Định tức giận nói, “Ngày mai thu dọn đồ đạc quay lại đi học tử tế cho chị.”

“Em thật sự bị đuổi học rồi. Hơn nữa trường học ở nước Mỹ không giống như ở thiên triều chúng ta, có tiền chuyện gì cũng có thể giải quyết, em nhất định không có cách nào đi nước Mỹ học, mọi người chết ý niệm này đi.” Điều Bối Khôn tỏ vẻ bình lờ nứt cho bề luôn nói.

“Nếu em để cho cha biết, không đánh gãy chân em không thể.”

“Cho nên chị cũng đừng nói cho cha.” Điều Bối Khôn tỏ vẻ chuyện đương nhiên.

“Chị nói em...”

“Đừng em em em, em biết rõ chuyện của em, em đã một bó tuổi rồi, sau này em muốn sống như thế nào em biết rõ. Ngược lại chị ấy, chị và anh rể còn bất hòa à?” Điều Bối Khôn hỏi.

Điều Bối Định thu mắt, “Đừng nói tới anh ta.”

“Nhiều năm như vậy, nếu không thì ly hôn đi, em nhìn hai người em đều cực kỳ sợ.”

“Chuyện của người lớn, em không cần quản.”

“Nói giống như lớn hơn em rất nhiều vậy.” Điều Bối Khôn tròn mắt, còn có vẻ mặt đương nhiên nói.

“Còn không phải sao, người lớn có kinh nghiệm nhiều hơn em.”

Vừa mới bắt đầu Điều Bối Định không nghe ra ý tứ, về sau mới nghĩ rõ.

Thằng nhóc hư đốn này, thật sự tất cả đều không e ngại sao?!

“Ở bên nước Mỹ kia rất coi mờ.” Điều Bối Khôn giải thích, “Chỉ có điều nghe nói hiện giờ Trung Quốc cũng coi mờ, thậm chí còn điên cuồng hơn nước ngoài...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 42: Bùng Nổ Toàn Diện (1)

Editor: Puck

Điều Bối Định nhìn Tiêu Dạ, nhìn trên khuôn mặt lạnh lùng của anh không hề có chút nhiệt độ.

Cô khẽ cúi mắt xuống, xoay người định đi.

Đối với Tiêu Dạ mà nói, anh vốn khinh thường ngoảnh lại nhìn cô.

Cô nói nhiều hơn nữa, đều là dư thừa.

Bước chân cô xoay người rồi đi đột nhiên lại ngừng một chút, nói, “Cho nên nói, anh muốn ly hôn?”

Tiêu Dạ lạnh lùng nhìn Diêu Bối Dịch.

“Nếu như muốn ly hôn cũng có thể.” Diêu Bối Dịch mím môi, “Cho dù tình cảm sáu năm này giữa chúng ta với nhau là như thế nào, kết thúc hôn nhân sáu năm này cũng phải cần thủ tục giống như người bình thường để hoàn thành, anh viết một phần thỏa thuận ly hôn đi, quyền nuôi dưỡng Tiêu Tiểu thuộc về tôi, chuyện khác anh xem đó mà làm.”

“Cô bây giờ đang uy hiếp tôi hả?” Tiêu Dạ nhướn mày, hung hăng hỏi.

Diêu Bối Dịch nhìn về mặt hơi chán ghét kia.

“Giống như sáu năm trước, tới uy hiếp tôi?”

“Tôi có thể uy hiếp anh cái gì?” Diêu Bối Dịch thật bình tĩnh.

Cô đã từng một lần cho rằng, khi mình nói tới hai chữ “Ly hôn” này, nhất định sẽ có cảm giác trời long đất lở, có đôi khi con người đều cho là như thế, vốn tưởng rằng tất cả đều ở trong phạm vi mà mình không thể tiếp nhận được, nhưng thật ra thì, trong lòng còn cường đại hơn tưởng tượng của mình nhiều.

Ví dụ như, cô nhìn sáu năm này Tiêu Dạ chẳng quan tâm.

Ví dụ như, cô nhìn Tiêu Dạ và những người phụ nữ khác dây dưa không rõ.

Ví dụ như, cô nhìn Tiêu Dạ và Lôi Lôi xảy ra quan hệ.

Ví dụ như, đến giờ phút này, cô nhìn tất cả các cảm xúc trong lòng mình, nói chuyện ly hôn với Tiêu Dạ.

Giống như đi lại cả đời như vậy, cũng không phải là như thế.

Căn phòng yên tĩnh, hai người đột nhiên đều rất trầm mặc, không gian giống như đè nén hít thở không thông.

Sáu năm qua, bọn họ đều như thế, lời chưa bao giờ nói nhiều, cộng lại, có lẽ không bằng lời nói một ngày của vợ chồng bình thường. Rất lâu cô không chủ động mở miệng, Tiêu Dạ tuyệt đối sẽ không nói một chữ. Lúc cô nói chuyện, Tiêu Dạ đều lựa chọn xa cách.

Lạnh lùng mà xa lánh như vậy.

Nghĩ đến hôn nhân như vậy, thật ra cũng đủ rồi.

Bỏ ra nhiều như vậy, đổi lấy hành hạ giống như nhiều hơn.

Hơn nữa, Lôi Lôi trở lại.

Cô ta trở lại, cuối cùng cũng nói lên rất nhiều chuyện sẽ thay đổi.

Hôn nhân sáu năm tràn ngập nguy cơ này, sẽ vào thời điểm sau khi Lôi Lôi trở lại, hoàn toàn sụp đổ.

Thật ra thì, mặc dù cô không nói ra, nhưng trong lòng đã tự có ý thức cho mình một đáp án.

Đến giờ phút này, đã đến tận cùng.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra thì cô cũng không oán hận bất kỳ ai, ngược lại hơi cảm kích cuộc hôn nhân vẫn duy trì tốt đẹp trong thời gian sáu năm này, là cô quá thất bại, cô tiến hành không lên nổi, là cô, vĩnh viễn không đi vào trái tim của người đàn ông trước mặt.

Cô ngược mắt, hít sâu, để cho mình giữ vững bình tĩnh, ít nhất đến bây giờ, cô cảm thấy đến sau cùng vẫn giữ phần tỉnh táo cho mình như cũ, chính là tôn trọng mình, cô miễn cưỡng kéo ra một nụ cười nhìn coi như đẹp mắt nói, “Hy vọng sau khi ly hôn, anh có thể thay đổi cách nhìn về em.”

“Vĩnh viễn sẽ không thay đổi cách nhìn!” Tiêu Dạ bỏ lại một câu, đóng mạnh cửa phòng.

Sẽ không thay đổi cách nhìn, cũng không thay đổi cách nhìn đi.

Diêu Bối Dịch rời khỏi cửa phòng của anh, từng bước từng bước một đi xuống dưới lầu. Dieễn dần lee quy đôn

Trên lầu có ba gian phòng, vốn chuẩn bị cho Tiêu Tiểu một gian, nhưng Tiêu Tiểu gần như không ở lại đây, cho dù ở lại một hai lần, cũng ngủ chung với co, cho nên phòng không đó vẫn chưa từng dùng tới, bụi bặm cũng đã có, không thể ở nữa. Bây giờ phòng của cô đã bị Diêu Bối Khôn chiếm đoạt, chỉ có thể chịu thiệt một đêm trên sa lon ở phòng khách.

Cô lấy chân dư trong nhà ra, trải trên ghế sa lon nằm xuống.

Tắt đèn.

Trong nhà hoàn toàn tăm tối, chung quanh cũng yên tĩnh giống như chỉ có hô hấp nhàn nhạt của chính cô.

Cô nhắm mắt lại, ép buộc mình ngủ.

Tối nay đã thể hiện rõ thái độ, không bao lâu nữa, gian phòng này sẽ thay chủ nhân mới.

Tất cả, sẽ rất nhanh, kết thúc

...

Đại viện nhà họ Cố.

Vắng lạnh mà yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn đi trong sảnh chính trống trải, chuyển chậm từng bước từng bước chân cẩn thận đi lên lầu.

Bắt đầu từ bao giờ, đối với tất cả trong nhà này, cô đã trở nên đương nhiên như thế.

Cô rón rén đẩy cửa phòng Cố Tử Thần ra, rón rén cầm áo ngủ đi tới phòng tắm tắm rửa.

Thói quen một người, quen với thói quen một người, thật không khó.

Cô tắm xong, liền bắt đầu đơn giản dọn dẹp hành lý chuẩn bị đi nước Anh ngày mai.

Hành trình của cô được bố trí trong thời gian một tuần, trong vòng một tuần lễ này, lấy được dự án trung tâm thương mại Áo Phi, nếu như không xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hoàn toàn đầy đủ, thậm chí cô còn từng nghĩ, đầy đủ thời gian như vậy, hẳn nên thừa dịp lần này dùng chi phí chung ra nước ngoài đi những nơi khác ở nước Anh tham quan, đè nén tâm tình của mình lâu như vậy, cô cần thỉnh thoảng buông thả.

Cô ra cửa chưa bao giờ thích mang nhiều đồ, cô ngại phiền toái, cho nên chỉ tốn vèn vèn mấy phút đã thu dọn xong đồ cần thiết của mình, coi như hoàn thành hành lý của cô.

Làm xong tất cả, cô nằm vào tổ chăn của Cố Tử Thần.

Khi ngủ Cố Tử Thần đặc biệt đẹp mắt, lông mi dày đậm nhếch lên, ngũ quan không chệ vào đâu được, cả người giống như được điêu khắc, yên tĩnh mà đẹp như thế.

“Cố Tử Thần.” Ở trong căn phòng yên tĩnh, Kiều Tịch Hoàn đột nhiên mở miệng, âm thanh không lớn không nhỏ, giống như nói chuyện bình thường.

Cũng không biết tại sao, cô chính là cảm thấy, mặc dù giờ phút này nhìn qua Cố Tử Thần đang ở trạng thái ngủ say, nhưng cô chỉ cần một phương thức như thế thôi, Cố Tử Thần sẽ tỉnh.

Quả nhiên, trông mắt Cố Tử Thần khẽ nhúc nhích, rất bình tĩnh mở mắt nhìn cô.

“Ngày mai em phải đi nước Anh công tác, một tuần lễ.”

“Ừ.”

“Anh liền... Hả?” Kiều Tịch Hoàn nhìn về mặt không có bất cứ tâm tình gì của anh.

Hình như Cố Tử Thần không muốn nói nhảm với cô, di chuyển thân thể lật người đưa lưng về phía cô.

Một khắc kia Kiều Tịch Hoàn thật sự cảm thấy thứ này quá lạnh lùng.

Lạnh lùng đến khiến cho người ta cực kỳ khó chịu.

Cô đột nhiên nhảy dựng lên từ trên giường, chống tay nhìn đáng vẻ Cố Tử Thần lại nhắm mắt ngủ. di3nd@nl3qu.yd0n

“Vào lúc này, anh không nên nhiều lời một chút sao?”

“Cô muốn nghe cái gì?”

“Em muốn nghe cái gì anh liền nói cái đó?!” Kiều Tịch Hoàn đè nén tức giận.

Cố Tử Thần không nói, giống như chính là trầm mặc cam chịu.

Tê đại.

Kiều Tịch Hoàn nắm ngón tay, dùng sức kéo Cổ Từ Thần tới đối diện với cô, cô nói từng câu từng chữ, “Anh nói anh sẽ nhớ em.”

Trên khuôn mặt lạnh nhạt của Cổ Từ Thần rõ ràng cứ ngẩn ra như vậy, trông mắt anh hơi căng thẳng.

“Nói đi, em chỉ muốn nghe câu này.” Kiều Tịch Hoàn tùy hứng làm nũng.

Cổ Từ Thần dứt khoát không đề ý tới, lại nhắm mắt ngủ tiếp.

“Nói đi.” Kiều Tịch Hoàn nhìn dáng vẻ này của Cổ Từ Thần, càng thêm khó chịu, cô lay động thân thể anh, ép buộc anh mở mắt lần nữa.

Cổ Từ Thần chết sống không chịu mở mắt, chính là không đối diện với cô.

Kiều Tịch Hoàn tức hộc máu, người đàn ông phiền toái này, trông mắt cô căng thẳng, rất hoài niệm nói, “Cổ Từ Thần, anh không nói nữa, em sẽ vô lễ với anh!”

Trông mắt Cổ Từ Thần chợt mở ra.

“Sợ?” Kiều Tịch Hoàn dương dương hả hê, “Cho nên, anh nói sẽ nhớ em đi, em đi nước Anh một tuần anh sẽ nhớ em đến ruột gan đứt từng khúc com nước không vào... A, umh...”

Kiều Tịch Hoàn thề.

Tối nay thật ra cô chỉ định diễn trò đùa ác.

Cô không thích nhất chính là nhìn thấy trên vẻ mặt lạnh lùng của Cổ Từ Thần có vẻ không thể gì làm gì cô, cô sẽ cảm thấy rất có thành tựu, chuyện này giống như lạc thú mà cô khó có được.

Nhưng mà, mới vừa rồi, một khắc kia đã xảy ra chuyện gì.

Âm thanh của cô, bị cánh môi của anh chặn lại.

Lúc ấy cô chỉ cảm thấy thân thể của mình bị bàn tay Cổ Từ Thần kéo một phát như vậy, chợt tới gần thân thể anh, còn chưa kịp kêu to lên, môi đã bị hung hăng che lại, một lúc, cảm giác nói không nên lời phát sinh bên môi nhau...

Lần đầu tiên đi.

Hôn Cổ đại thiếu nhiều lần như vậy, lần đầu tiên bị anh hôn.

Môi của anh vẫn như thế, vốn cho là lạnh lạnh, lại nóng bỏng như này.

Nhịp tim của cô không hiểu rất nhanh.

Cô không biết khi nhiều lần mình cưỡng hôn Cổ Từ Thần như vậy, có phải Cổ Từ Thần cũng giống như cô lúc này, nhịp tim kịch liệt... Cô chỉ đột nhiên cảm thấy, phương thức như thế thật ra cũng không tồi.

Sau một hồi rung động, Kiều Tịch Hoàn đáp lại nụ hôn của anh.

Cổ Từ Thần hôn rất nhạt rất nhẹ, không giống như kiểu tùy ý bá đạo, khi hôn cô cũng tới điểm là dừng, không thâm nhập dây dưa.

Một khắc kia thậm chí cô còn cảm thấy Cổ Từ Thần chính là vì chặn miệng của cô lại không cho cô nói chuyện mà thôi, không có bất kỳ liên hệ gì đến hôn môi chân chính, nhưng sau đó đột nhiên cảm thấy, nếu như chỉ muốn để cho cô câm miệng, tay cũng có thể làm mà, việc gì nhất định phải dùng miệng.

Cho nên, cô rất thản nhiên, rất nhiệt tình đáp lại anh.

Trong gian phòng u ám mờ nhạt, hai thân thể quấn chặt lấy nhau trên giường lớn.

Trong phòng, hơi thở lửa nóng cũng theo hô hấp của nhau trở nên thêm kích tình phơi phới. die ernd kdan/le eequhyd onnn

Kiều Tịch Hoàn đã nằm trên người Cổ Từ Thần, đôi khách làm chủ.

Hôn, giống như có lẽ đã không thể chịu được nhu cầu của nhau.

Ngón tay của cô bắt đầu từng chút một luồn vào trong áo ngủ của anh, thăm dò trên da thịt trắng nõn sạch trơn của anh...

“Ừm.” Mạnh xuống.

Ngón tay Kiều Tịch Hoàn bị một bàn tay mạnh mẽ bắt được.

Hai cánh môi tự nhiên tách ra, ánh mắt Kiều Tịch Hoàn mang theo dục vọng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, “Em muốn.”

Cố Tử Thần vốn là người có vẻ bình tĩnh như nước đọng đối với tất cả mọi chuyện, trong một khắc kia cũng có một chút biến hóa không nói được, chỗ cổ họng anh giật giật, bàn tay cầm ngón tay Kiều Tịch Hoàn không tự chủ dùng sức, giọng của anh cũng biến thành khàn khàn mà tối tăm chút, “Ngủ.”

“Không ngủ được.”

Tròng mắt Cố Tử Thần căng thẳng.

Kiều Tịch Hoàn không khỏi tránh thoát khỏi tay Cố Tử Thần, bò xuống từ trên người anh, hơi thở phì phò ngủ bên cạnh.

Chính là sờ mà thôi, lại không thật sự cường anh, có gì đặc biệt hơn người.

Cố Tử Thần nhìn sau lưng Kiều Tịch Hoàn.

Ngón tay nắm chặt khe buồng lông, thân thể căng thẳng trong một khắc kia, cũng giống như khe dè dặt cẩn trọng, không dấu vết, để cho mình bình tĩnh lại.

Cả đêm.

Theo đuổi tâm tư của mình.

Hôm sau, sáng sớm.

Kiều Tịch Hoàn rời giường.

Rất dễ nhận thấy, cả người vẫn còn bất mãn với Cố Tử Thần, sau khi rời giường giống như đánh giấc, khi rửa mặt còn cố ý phát ra tiếng động lớn, Cố Tử Thần vốn không rời giường, giờ phút này cũng chỉ có thể tròn tròn mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn thở phì phò, không có cách nào ngủ.

Không biết gắng co bao lâu, hình như Kiều Tịch Hoàn đã thu thập xong cho mình rồi, cô xách theo hành lý của mình, sai bước ra khỏi phòng, sau khi đi ra lại hình như cảm thấy không cam lòng, lại chạy về gần dũi hết lên, “Bà đây đi ra ngoài, anh đi giặt dũi chết đi.”

Sau khi gào xong, lại rời đi.

Cố Tử Thần nhìn cửa phòng, đảo mắt nhìn lên trần nhà.

Người phụ nữ này!

Bệnh thần kinh!

...

Kiều Tịch Hoàn mang theo hành lý đi ra đại viện nhà họ Cố.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 43: Bùng Nổ Toàn Diện (2)

Editor: Puck -

Ở cửa chính, vừa đứng đụng phải Cố Tử Hàn giờ phút này giống như cô đi công ty đi làm.

Cố Tử Hàn nhìn hành lý của cô, tròng mắt khựng lại, “Đi công tác?”

“Đi nước Anh, buổi chiều, nói chuyện hợp đồng.”

Tròng mắt Cố Tử Hàn căng thẳng, “Nhanh như vậy?”

“Ừ, chủ tịch đã duyệt phương án, không có gì thay đổi, hơn nữa hỏi thăm được người liên hệ của đối phương có một tuần này rảnh rồi, con người của tôi luôn không thích làm khiếm khuyết sự việc, cho nên xế chiều hôm nay quyết định đi nước Anh, giải quyết sớm một chút, công việc sớm một chút.” Kiều Tịch Hoàn nói rất thẳng thừng, nhìn qua không hề che giấu chút nào.

Trông mặt Cố Tử Hàn căng thẳng, “Chúc cô nhiều may mắn.”

Ném lại một âu, mặt không tỏ vẻ gì đi vào trong xe chuyên dụng của mình.

Khóc miệng Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng khế câu, trở lại xe của mình.

Hai chiếc xe con cùng một lúc rời khỏi đại viện nhà họ Cố, chạy tới tòa nhà Cố thị.

Trong khoảng thời gian này cho tới nay ánh mặt trời luôn sáng chói, hôm nay lại đột nhiên âm trầm, Kiều Tịch Hoàn nhìn bầu trời giống như muốn sụp xuống, cảm giác có một cảm xúc đè nén không nói ra được, giống như một dự cảm xấu.

Cô nhủ mảy, không để cho mình nghĩ nhiều. Quay đầu lại nói với Vũ Đại đang nghiêm túc lái xe: “Đợi lát nữa tôi sẽ kêu người đưa cho cô một phần tài liệu, cô trực tiếp đưa cho Diệp Mị, đến lúc đó tôi sẽ gửi số điện thoại của Diệp Mị cho cô, chuyện này không được để cho người thứ ba biết.”

“Ừ.” Vũ Đại gật đầu.

Chuyện Vũ Đại làm, Kiều Tịch Hoàn đúng là vẫn còn yên tâm.

Một đường không nói đi vào tòa nhà Cố thị.

Vẫn ngay ngắn trật tự như cũ, không có sự khác biệt gì so với bình thường.

Cô ngồi ở trong phòng làm việc của mình, nói với Milk, “Xế chiều nay đi nước Anh, em đi với chị.”

“Được, quản lý Kiều, tin nhắn tối hôm qua của chị mà em nhận được, hôm nay cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.”

“Được. Hộ chiếu và vé máy bay gì đó, em xác nhận thêm một chút nữa với bộ phận tổng hợp, để cho bọn họ chuẩn bị thỏa đáng vào trước chiều nay, chị không muốn kéo dài thời gian.”

“Vâng.”

“Chỗ dừng chân ở bên kia và chi phí của chúng ta lần này cũng phải xác định với bộ phận tổng hợp, chị không hy vọng chuyến đi nước Anh này của chúng ta vì chút chuyện không quan trọng này mà trì hoãn tiến độ hợp đồng, hôm nay em đi chứng thực rõ ràng. Không thể xảy ra chút không may.”

“Vâng.”

“Em đi ra ngoài trước.”

“Vâng.”

Milk rời đi.

Kiều Tịch Hoàn cúi đầu bắt đầu toàn thân toàn ý chuẩn bị lại tất cả tài liệu thảo luận hợp đồng của chuyến đi nước Anh này.

Không bao lâu, điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô nhìn hiển thị gọi tới, “A Miêu.”

“Quản lý Kiều, em đã chuẩn bị xong hợp đồng.”

“Ừ, em trực tiếp đưa cho tài xế của chị là được.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Vâng.”

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại, nhìn đồng hồ, chín giờ rưỡi.

Lúc này Vũ Đại đưa cho Diệp Mị, Diệp Mị lại đưa cho Tề Lăng Phong, nhiều nhất chỉ cần một giờ.

Mà bây giờ, cô rất rõ ràng Cố Tử Hàn khẳng định đã gọi điện thoại cho Tề Lăng Phong nói chuyện đi nước Anh, Tề Lăng Phong chắc đã đặt vé, theo suy đoán của cô, Tề Lăng Phong tuyệt đối sẽ nghĩ đủ cách đến nước Anh trước cô.

Cho nên, trì hoãn thêm chút thời gian, khiến thời gian của Tề Lăng Phong càng thêm cấp bách chút, tránh cho anh ta và Cố Tử Hàn thẩm tra đối chiếu số liệu trên phương án, bảo đảm không chút sơ hở.

Cô mím môi, cầm điện thoại lên, “Vũ Đại, sau khi a Miêu giao tài liệu cho cô, cô ở đây chờ hai giờ rồi đi tới địa chỉ tôi gửi cho cô, giao cho Diệp Mị, tôi cũng gửi số điện thoại liên lạc vào điện thoại di động của cô.”

“Được.” Vũ Đại gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại.

Sau khi thu xếp xong tất cả, Kiều Tịch Hoàn tiếp tục chỉnh sửa tài liệu của mình.

Lần đi nước Anh này, cô quả thật không muốn bởi vì mình không có chuẩn bị đúng chỗ mà ảnh hưởng đến cái gì, cô chưa bao giờ thích làm chuyện không hề có hiệu suất.

Vẫn như vậy đến mười giờ sáng.

Tòa nhà Cổ thị có thừa thớt vài người đến, chần ở cửa.

Đương nhiên, Kiều Tịch Hoàn lúc này vẫn đang làm chuyện của mình, vốn không rảnh xem bất kỳ tin tức quái gì, cho nên vốn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì. di3n~d@n'13q21y'd0n

Cô đang tính toán lại một lần cuối chỉnh sửa lại tài liệu chuẩn bị của mình thì Milk đột nhiên đẩy cửa đi vào. Trên mặt Milk có vẻ hơi kinh hoàng, thậm chí ngay cả gỗ cửa cũng không gõ mà trực tiếp đẩy ra, giọng vừa nhanh vừa vội, “Quản lý Kiều, ở cửa chính Cổ thị có rất nhiều phóng viên đến.”

“Làm cái gì?” Kiều Tịch Hoàn cau mày.

“Chỉ... Nhìn tin tức một chút đi.” Hình như Milk không biết mở miệng nói ra như thế nào.

Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ rất bình tĩnh, hoàn toàn không hoảng hốt như Milk.

Cô tự nhiên lấy điện thoại di động, mở giao diện tin tức ra, một tiêu đề tin tức bắt mắt xuất hiện trước mắt cô, “Video thiếu lễ độ của đại thiếu phu nhân Cổ thị ra ánh sáng.”

Trông rất Kiều Tịch Hoàn căng thẳng, ngón tay cầm điện thoại di động cũng dùng sức, cô nhìn xuống nội dung tin tức, “Ba năm trước bởi vì đại thiếu phu nhân Cổ thị Kiều Tịch Hoàn ngộ sát bỏ tù, hiện giờ lại lộ ra video thiếu lễ độ của cô, thời gian quay video vào năm XX, đoán chừng năm đó Kiều Tịch Hoàn chỉ mười bảy tuổi, hình ảnh video mơ hồ, bộ phận mấu chốt được xử lý, nhưng không khó phân biệt được người trong video. Theo người biết chuyện tiết lộ, người xảy ra quan hệ với Kiều Tịch Hoàn trong video là cậu ruột của Kiều Tịch Hoàn. Trong khoảng thời gian ngắn, tình yêu loạn luân của Kiều Tịch Hoàn đã đưa tới sự chú ý của toàn xã hội. Phần lớn dân mạng đều nói thẳng không chịu nổi chừng mực như thế, làm cho người ta ghê tởm buồn nôn.” dieendaanleequydomn

Sắc mặt Kiều Tịch Hoàn trở nên rất khó coi.

Cô mím môi mở video trong tin tức, hai người trong video dường như đang ở trong căn phòng hơi u ám, trong video nữ bọc chăn ngồi chồm hổm trên giường, người đàn ông trần trụi, bộ phận quan trọng đã được xử lý, người đàn ông vẫn động tay động chân với người nữ, ga giường của nữ bị kéo rất nhiều lần, cuối cùng sau khi lôi kéo ra bị người đàn ông đặt dưới thân, hình ảnh mười giây ngắn ngủi, ngưng hẳn ở chỗ này.

Kiều Tịch Hoàn mím môi, rất lâu không muốn nhớ lại chuyện quá khứ.

Đặc biệt là chuyện ở nhà họ Kiều, đoạn ký ức này do Kiều Tịch Hoàn để lại rất khắc sâu cho cô, không biết Kiều Tịch Hoàn cố ý để cho cô nhớ những chuyện đã trải qua này, hay nói không thể quên được, sau khi tỉnh lại, thì có thù hận ăn sâu bén rễ.

Từ khi Kiều Tịch Hoàn bắt đầu có ký ức, cô liền giống như chưa từng chân chính hưởng thụ ấm áp.

Ở trên thế giới này người duy nhất có thể cho ấm áp là mẹ, nhưng bởi vì cha cô bạo lực gia đình, khiến hai mẹ con sống trong nom nớp sợ hãi, ở trong căn nhà kia, thời gian trải qua không bằng heo chó.

Sau đó mẹ cô đi rồi, buông tay rồi đi.

Cô lý giải thậm chí là may mắn.

Ít nhất mẹ cô không cần lại chịu đựng khổ sở như thế, mà mình, một ngày nào đó sẽ lớn lên, không cần chịu nữa. die~nd a4nle^q u21ydo^nn

Khoảnh khắc khi Dụ Tĩnh và con gái bà ta Dụ Lạc Vi diễu võ giương oai xuất hiện ở nhà của cô thì thật ra cô hơi đồng tình, thậm chí cô có thể tưởng tượng đến cuộc sống của hai mẹ con bọn họ sống như thế nào dưới quyền cước đấm đá của Kiều Vu Huy, cho nên khi Dụ Tĩnh vào cửa, cô ngây ngốc tỏ vẻ vô cùng hữu nghị với bọn họ, mà bọn họ cho cô, cũng chỉ là trong thời gian thật dài, tổn thương vĩnh viễn không ngừng.

Họ rất biết lấy lòng Kiều Vu Huy.

Kiều Vu Huy đánh bạc, Dụ Tĩnh không quản không hỏi, có lúc Kiều Vu Huy thua bạc về nhà không thoải mái, Dụ Tĩnh cũng sẽ vô cùng khéo léo hóa giải tình hình ông ta, luôn vừa làm nũng lại yêu kiều nói, “Đánh bạc vốn có thua có thắng, lần sau đánh thắng lại là được. Ông sao tức giận như vậy, tức

giận hờn là mình, còn như vậy, lần sau tôi không cho ông đi đánh bạc nữa, tôi sẽ đau lòng thân thể ông...”

Trước kia mẹ của Kiều Tịch Hoàn cho tới bây giờ không bao giờ nói ra lời như thế, luôn yên lặng làm chuyện của mình, luôn yên lặng thu vén gia đình này, bởi vì quanh năm suốt tháng trong nhà dờ dỗi khiến cho mẹ cô khó hiện lên vẻ cười ở trong căn nhà này, mỗi lần Kiều Vu Huy đánh bài xong trở lại, nhìn khuôn mặt trầm lặng của mẹ, trong lòng càng thêm căm giận, vẫn cảm thấy vẻ mặt đờ đẫn của mẹ chính là Tang Môn Tinh *, là bà mang đến số mệnh kém cho ông, mới có thể cứ đánh bạc là thua!

(*) Tang Môn tinh, sao thứ ba trong mười hai sao thuộc vòng sao Thái Tuế theo thứ tự: Thái Tuế, Thiếu Dương, Tang Môn, Thiếu Âm, Quan Phù, Tử Phù, Tuế Phá, Long Đức, Bạch Hổ, Phúc Đức, Diêu Khách, Trục Phù. Sao Tang Môn thủ mệnh, dù đắc địa, cũng bị mờ tối sớm, có khi từ mới lọt lòng mẹ. Riêng phái nữ thì gia đạo, hôn nhân thường trắc trở, phải muộn chồng, phải cưới chạy tang, nếu không thì góa bụa hoặc đau khổ ưu phiền vì chồng con.

Nhưng Dụ Tĩnh không giống vậy, Dụ Tĩnh rất biết bảo vệ mình, năm đó khi gả cho Kiều Vu Huy tuổi cũng không còn ít, vẫn còn giữ được dáng vẻ thướt tha thủy mị, còn có vẻ phong tình của thiếu phụ khác, hơn nữa Dụ Tĩnh rất biết cách nói chuyện, cho dù là tốt hay xấu, vào trong miệng bà ta đều trở thành lời khen tặng dễ nghe, người nào nghe cũng thoải mái.

Cho nên, Dụ Tĩnh lấy được lòng vui vẻ của Kiều Vu Huy.

Kiều Vu Huy cũng chiều Dụ Tĩnh đến mức độ nói gì nghe nấy, Dụ Tĩnh nói gì là thế đó. die nda nle equ ydo mn

Dụ Tĩnh nói, Vì Vì của chúng ta sắp không có quần áo mặc rồi, nhìn giống như đứa nhỏ nông thôn. Vì vậy, Kiều Vu Huy mang theo Dụ Lạc Vì đi mua quần áo mới, mua rất nhiều quần áo mà Kiều Tịch Hoàn nằm mơ cũng muốn mua.

Dụ Tĩnh nói, Hoàn Hoàn lên cấp ba thì không cần ở nhà, con gái vẫn nên học được độc lập. Vì vậy, từ cấp ba Kiều Tịch Hoàn đã bị đưa đi nội trú, một tuần lễ trở về nhà một lần, nhưng Dụ Lạc Vì lại đương nhiên hưởng thụ tất cả ở nhà.

Dụ Tĩnh nói, trong khoảng thời gian này Hoàn Hoàn không nghe lời, luôn giật đồ với Vì Vì, con gái không thể nuông chiều như vậy. Vì vậy, Kiều Tịch Hoàn luôn luôn không ngừng nhận quyền đâm cước đá của Kiều Vu Huy.

Dụ Tĩnh nói, lão Kiều, Hoàn Hoàn lên đại học rồi, nên tìm người gả đi, con gái lưu lại lâu trong nhà không tốt. Vì vậy, năm mười chín tuổi, Kiều Tịch Hoàn lập gia đình, gả cho Cố Tử Hàn bị tàn tật. Bọn họ còn nhận được số tiền lớn, lại đủ cho bọn họ tiêu xài một thời gian thật dài...

...

Giống như tất cả chuyện lớn cả đời này của Kiều Tịch Hoàn, đều trong vài ba lời của Dụ Tĩnh mà hoàn thành toàn bộ.

Mà chuyện xảy ra trong video kia.

Một năm kia, cô mười bảy tuổi, vẫn còn đang học cấp ba.

Đó là cuối tuần.

Cậu của cô về nhà tìm Kiều Vu Huy vay tiền.

Cậu của cô nổi danh lưu manh, chuyên làm chút chuyện trộm gà trộm chó, khoảng thời gian đó nghe nói tình hình kinh tế căng thẳng, tìm không ra chỗ đòi tiền nên tìm tới Kiều Vu Huy.

Cậu của cô là người con trai đã sớm bị bà ngoại cô mặc kệ, trong họ hàng bạn bè cũng không có danh tiếng tốt, không có ai chịu lui tới với ông ta, ông ta tìm Kiều Vu Huy vay tiền, không nói quan hệ bây giờ, cho dù là trước kia Kiều Vu Huy không ly hôn với mẹ cô cũng không thể nào tự nhiên, Kiều Vu Huy nói chuyện hơi khó nghe, thậm chí đuổi cậu cô ra ngoài cửa, hoàn toàn không giữ lại tình cảm và thể diện.

Cậu của cô hình như không phục.

Ngày hôm sau lại tới.

Ngày hôm sau khi tới, Kiều Vu Huy và Dụ Tĩnh cùng Dụ Lạc Vì ra ngoài, trong nhà chỉ có một mình Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn thật sự địch không lại lời khuyên giải của cậu cô nên mở cửa cho ông ta vào, sau khi vào, toàn bộ sắc mặt cậu cô trở nên thay đổi, cầm một cây đao bắt đầu tìm kiếm Kiều Vu Huy khắp nơi, bị sợ đến Kiều Tịch Hoàn không dám nói một chữ.

Cậu của cô lật tung trong nhà rồi vẫn không tìm được, thờ phỉ phò đang chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên phát hiện cô cháu gái mình thật nhiều năm không gặp đã lớn lên xinh đẹp như thế, giống như nụ hoa sắp nở thành đóa hoa, kiều diễm như vậy, làm cho người ta không nhận được muốn... Cẩn một cái.

Ánh mắt cậu của cô nhìn cô trong nháy mắt trở nên thay đổi.

Trở nên tham lam mà ghê tởm.

Kiều Tịch Hoàn cũng cảm thấy gì đó, bị sợ đến vội vàng chạy vào phòng mình, một cô gái nhỏ yếu ớt đâu phải là đối thủ của một người đàn ông, cô chạy

trốn mau hơn nữa, cũng bị cậu của cô kéo lại, trực tiếp ôm vào trong phòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 44: Chương 12.3

Cô bị sợ đến chui lên giường.

Cậu của cô đã bắt đầu cởi quần áo rồi.

Cậu của cô vừa cởi quần áo vừa nói, “Hoàn Hoàn, đừng trách cậu độc ác, là cha của cháu làm chuyện tốt, cậu chỉ trả thù ông ta mà thôi. Ông ta không cho cậu tiền, cậu liền cưỡng gian con gái ông ta, như vậy mới gọi là công bằng.”

“Không, không phải như thế...” Kiều Tịch Hoàn đã bị sợ đến không biết làm sao.

Năm ấy cô mới mười bảy tuổi, chưa từng cảm nhận qua, chưa từng trải qua, thời gian tao nhã nhất.

“Đừng sợ. Đợi lát nữa cậu sẽ để cho cháu thoải mái, cháu ngoan ngoãn...” Cậu của cô cởi đồ chỉ còn lại quần lót, leo lên giường của cô.

Trong video xử lý hình ảnh rất hay.

Vốn không hoàn toàn trần truồng, xử lý như vậy, giống như thật sự không có mảnh vải che thân.

Kiều Tịch Hoàn chống lại, nhưng bởi vì quá sợ, không dám chống lại quá mức kịch liệt, trong video nhìn qua có thể có cảm giác dây dưa, bởi vì video quá mơ hồ, vốn không nhìn rõ lúc ấy cô có bao nhiêu sợ hãi.

“Cháu gái ngoan, cháu sinh ra xinh đẹp như vậy, cậu thật sự yêu chết rồi...” Cậu của cô kéo chăn đi, cả người liền nhào tới.

Cô không ngừng chống lại, cả người bị sợ đến muốn chết.

Cậu của cô hung hăng giam cầm thân thể cô, nắm kéo quần áo của cô.

Cô thật sự cho rằng khoảnh khắc kia một chút năng lực chống cự của mình cũng không có, cô thật sự cảm giác một khắc kia mình sẽ như vậy, vừa vặn mấy người Kiều Vu Huy trở lại, phát hiện trong nhà có khác thường, chạy vào ngăn cản hành động điên cuồng của cậu cô.

Thật sự còn thiếu một bước.

Cô ôm thân thể của mình, run lẩy bẩy.

Cho dù là người cha như thế nào, phát hiện tình huống như thế cũng bị giật đến phát run đi! di1enda4nle3qu21ydo0n

Đó là lần đầu tiên cô nhìn Kiều Vu Huy tức giận bởi vì cô bị thương, hung hăng đánh cậu cô ngã trên đất, chuẩn bị báo cảnh sát đưa đến đồn công an.

Dụ Tĩnh kéo lại, nói sự việc ám muội như vậy, nhà họ Kiều chúng ta cũng có uy tín danh dự, không thể bị người nhìn chê cười như thế, cuối cùng còn cho cậu của cô một khoản tiền để ông ta cảm miệng dứt luôn, cũng không cần xuất hiện.

Kiều Tịch Hoàn nghĩ, năm đó Dụ Tĩnh hành động xử lý như vậy, chỉ có điều nguyên nhân gây ra và quá trình như thế nào, kết quả chính là, cậu của cô cưỡng gian cô, mẹ kế của cô cho cậu cô một khoản tiền.

Bao nhiêu châm chọc.

Sau khi cậu của cô rời đi, cô không hề được an ủi chút nào, một giây tiếp theo, dưới khích bác của Dụ Tĩnh, một lần nữa bị Kiều Vu Huy hung hăng đánh cho một trận.

Khi đó cô đã mười bảy tuổi, bị đánh đến cả người đều là vết thương, giống như chuyện bị cưỡng gian, tất cả đều là lỗi của cô.

Mà Dụ Tĩnh, không chỉ có giấu cọt nhìn xem, chắc còn hối hận vì về nhà quá sớm, bằng không, Kiều Tịch Hoàn thật sự bị làm cho hư hỏng như vậy, mới hả lòng hả dạ!

Ngày ấy, cô bị đánh đến không chịu nổi phải rời khỏi nhà.

Cả người cô đều là vết thương, khắp nơi đều đau muốn chết.

Hơn nữa mười bảy tuổi cũng có tự tôn, cô không muốn để cho người ta nhìn thấy vết thương trên người cô, cho nên cho dù trong thời tiết rất nóng cô vẫn mặc quần áo thật dài, cô đi chẳng có mục đích trên ngã tư đường, nhiều lần đi tới nhà ga. Dieenn ddann lee quyy đonn

Cô không có bao nhiêu tiền, bởi vì ở trường, Kiều Vu Huy sẽ cho cô một chút tiền tiêu vặt, nhưng không nhiều lắm, cô ăn mặc thật tiết kiệm mới được mấy trăm đồng, nếu như bây giờ mua vé tàu rồi đi, trên người cô còn mấy trăm đồng cô không biết cô có thể sống bao lâu?!

Năm đó Kiều Tịch Hoàn đúng là vẫn còn rất hèn nhát, cô không bước ra một bước kia, cô không dám rời đi.

Cô chỉ yên lặng ngồi ở nhà ga, nhìn từng đợt người tới lại đi, cô liên tục núp mình trong đám người, quên mình là ai, quên đi không sung sướng của mình.

Không biết ngồi bao lâu, sắc trời dần tối.

Cô chuẩn bị rời đi, nhà ga đột nhiên xảy ra xảy ra kinh động.

Cô quay đầu, đột nhiên phát hiện một người đàn ông cầm một cây dao bầu gây chuyện khắp nơi, cả nhà ga đột nhiên rơi vào hỗn loạn như điên, cô cũng ở trong đám người này, theo bản năng sợ, chạy trốn.

Lúc ấy thật ra thì cô đang nghĩ, có lẽ cả đời cô chính là sao bi thảm như vậy, luôn sẽ gặp phải chuyện này chuyện kia, người bình thường có thể cả đời cũng không gặp phải chuyện gì.

Tiếng thét chói tai liên tiếp.

Dao bầu đã chém bị thương rất nhiều người.

Đột nhiên, có một người đàn ông khác ở trong đám người đang kinh hoàng có vẻ cực kỳ anh dũng, anh tiến lên nhanh nhẹn đập rơi dao bầu, một cước hung hăng đập người đàn ông cầm dao ngã trên đất, ngồi xổm người xuống, giữ chặt dao bầu, tất cả mọi chuyện làm liền một mạch, làm cho người ta sợ ngay người đi nd da nl e q uu ydo n

Lúc ấy Kiều Tịch Hoàn lơ đãng nhìn một màn này, lơ đãng nhìn người đàn ông kia, trong lòng chứa cảm giác khác thường.

Đây là tuổi dễ dàng biết yêu.

Trong một ngày luống cuống vô dụng chịu hết khổ sở, Kiều Tịch Hoàn vừa thấy người đàn ông kia đã yêu.

Thậm chí về sau thật lâu rất lâu trong giấc mộng, đều là bóng dáng người đàn ông này.

Cô rất hy vọng, trong đời cô có thể chân chính xuất hiện một người đàn ông tới bảo vệ cô, yêu cô như vậy.

Cô thật sự chỉ cho rằng, hy vọng.

Năm nhất đại học.

Kiều Vu Huy nói với cô, đã tìm một người đàn ông cho cô, cô phải lấy chồng rồi.

Lấy chồng.

Lúc nhỏ đã mong đợi mình lấy chồng, sau khi lấy chồng rồi, sẽ không cần chịu đựng đủ thứ bọn họ cho cô.

Nhưng mà khoảnh khắc kia thật sự tới, khi con chữ chân thật xuất hiện, cô lại đột nhiên không vui mừng nổi.

Cô không biết Kiều Vu Huy tìm cho cô tuýp người đàn ông như thế nào, cô nghĩ, vậy cũng không phải là người đàn ông tốt bao nhiêu, thậm chí cảm thấy, phải là một ông già đi, Kiều Vu Huy chuyện gì cũng làm được.

Mặc kệ như thế nào, cô không có năng lực chống lại.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy cái gọi là “Đàn ông”, cô sợ ngây người.

Đó là hai năm sau, cô lại một lần nữa chân thật nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông trong mộng. dĩnd@nl3qu.yd0n

Nhưng mà.

Tại sao lại tàn tật.

Cô vẫn nhìn chân anh, anh không đứng lên nổi sao?!

Là bởi vì nguyên nhân gì, khiến cho anh đột nhiên không đứng lên nổi đây!

Ánh mắt lúc đó của cô quá tận tâm, tận tâm đến mức khiến cho cha mẹ của đối phương đã hơi không thoải mái.

Dạ Tình thậm chí nhéo một cái ở trong bóng tối, cô đau đến nước mắt cũng sắp rơi xuống, nhìn đau, chuyển mắt sang hướng khác, yên lặng nghe sắp xếp của bọn họ.

Hôn lễ rất gấp gáp.

Sau lần gặp mặt đầu tiên đó một tháng, liền cử hành hôn lễ.

Hôn lễ rất đơn giản, bởi vì tàn tật, cái gì cũng giảm bớt.

Cô không có ai đến đón, tự mình ngồi lên xe hoa.

Cũng không cử hành nghi thức, bởi vì không tiện.

Thậm chí không có tiệc rượu gì đó, hôn lễ tổ chức ở biệt thự nhà họ Cố, mời chút họ hàng bên vợ, liền hoàn thành hôn lễ.

Cũng chính vào trong ngày cử hành hôn lễ, cô mới phát hiện, thì ra người đàn ông anh đứng ở nhà ga đó không phải là chồng của cô Cố Từ Thần, mà là người em trai sinh đôi với chồng Cố Từ Hàn, cô cũng biết, cuộc đời của cô sẽ không có khả năng may mắn như vậy.

Cô cũng biết, tất cả chuyện tốt cũng sẽ không xảy ra trên người cô, cho dù ngẫu nhiên nhớ đến, cũng sẽ gặp thoáng qua. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

...

Phòng làm việc tòa nhà Cố thị.

Milk quy củ đứng trước mặt Kiều Tịch Hoàn, nhìn cô đột nhiên rơi vào trạng thái trầm tư.

Hiện giờ ở dưới lầu đã có không ít phóng viên.

Bây giờ người ta thích bát quái, giống như không đào móc ra tất cả các chuyện mà người khác không chịu nói thì không phải là một phóng viên xứng chức.

Đúng lúc này.

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Kiều Tịch Hoàn hồi hồn, nhìn điện thoại gọi tới.

Nhớ lại chuyện cũ thật sự không phải là chuyện vui vẻ gì, khiến cho cô vốn không phải là người đã từng trải qua, đã có một xúc động muốn giết người. Cô khôi phục tự nhiên, rất bình tĩnh cầm điện thoại di động lên, điều chỉnh tâm tình của mình rồi nhận, “Chủ tịch.”

“Kiều Tịch Hoàn, mày xem chuyện tốt mà mày làm đi!” Cố Diệu Kỳ gào lên giận dữ.

Kiều Tịch Hoàn xoa xoa màng nhĩ của mình, chuyện gì cô cũng không làm, những chuyện kia đều là chuyện năm xưa tháng cũ rồi, hiện giờ tới chất vấn cô, có phải hơi cổ tình gây sự không. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Dĩ nhiên, cô vẫn không tính là ngu xuẩn, lúc này không cần thiết làm ngược với ông ta, cô nói, “Con sẽ xử lý tốt.”

“Mày xử lý như thế nào?! Buổi chiều nay mày đi nước Anh ký hợp đồng, trong hai giờ mày phải xử lý sạch sẽ toàn bộ cho tao!” Hình như Cố Diệu Kỳ rất giận, giọng nói với Kiều Tịch Hoàn đương nhiên không tốt.

“Cha, cha phải tin tưởng con.” Kiều Tịch Hoàn gọi ông ta là cha.

Ở công ty Cố Diệu Kỳ có yêu cầu gọi ông ta là chủ tịch, mà giờ khắc này, cô gọi ông ta là cha, cũng hy vọng ông có thể để ý đến tình thân, không nên quá cực đoan.

Hiển nhiên, Cố Diệu Kỳ hình như trầm mặc một giây, cho dù bây giờ tức giận chết, tự nhiên thu lại chút giọng điệu, “Tự con xử lý cho tốt, cha không muốn vì những chuyện này mà phiền lòng.”

“Con biết rõ.”

Bên kia chợt cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn để điện thoại xuống, để cho mình dựa vào ghế làm việc suy nghĩ trong chốc lát.

Suy nghĩ rất nhiều.

Ở vào thời điểm mấu chốt này gặp phải loại chuyện như vậy, Dụ Tĩnh quả nhiên nắm chắc thời gian.

Cô chuyển động cái ghế, giống như đang dùng phương thức này để cho mình tĩnh táo lại. dfienddn lieqiudoon

Milk cứ nhìn Kiều Tịch Hoàn bình tĩnh tự nhiên như vậy, vẻ mặt giống như không xảy ra chuyện gì, cô nhin nhiều lần định mở miệng lại đột nhiên không biết nên nói gì cho phải, giống như sợ mình càng nói càng hỏng bét, nhìn qua quản lý Kiều, rõ ràng không có gì khác thường.

Đợi như vậy ít nhất mười phút, quản lý Kiều giống như tỉnh hồn, đột nhiên ngừng chuyển động ghế làm việc, thân thể cũng ngồi ngay ngắn chút, “Milk, làm giúp chị một chuyện.”

“Vâng, quản lý Kiều.” Milk vội vàng đồng ý, giống như chờ được bổ nhiệm

“Phương án ngày hôm qua của chúng ta, bây giờ em lập tức copy toàn bộ một bản nữa giao cho tài xế Vũ Đại của chị, thậm chí là bố trí hành trình lần này của chúng ta.”

“Hả?” Milk hơi khựng lại rồi.

Lúc này còn cần liều mạng lo lắng làm việc như vậy sao?! Phải nên xử lý chuyện riêng chứ?! Suy nghĩ của quản lý Kiều quả nhiên không giống như người bình thường.

“Không cần có bất kỳ nghi vấn gì, làm theo lời chị nói là được.”

“A.” Milk gật đầu, vội vàng đi ra ngoài.

Kiều Tịch Hoàn nhìn đồng hồ, vội vàng cầm điện thoại lên, “Vũ Đại, bây giờ cô đã đi chưa?”

“Mới vừa đi.”

“Cô trở lại trước, bỏ phần tài liệu đó lại, đợi lát nữa tôi để Milk cầm bản kế hoạch cuối cùng đưa cho cô, sau đó sẽ đưa cho Diệp Mị.”

“Được.”

Sau khi Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại, lại gọi điện thoại cho Diệp Mị, điện thoại vừa kết nối, liền nghe được giọng nói hơi âm dương quái khí * ở đầu bên kia.

(*) âm dương quái khí: Giọng điệu thái độ châm biếm

“Lúc này còn có ý định gọi điện thoại cho tôi?” Diệp Mị cười lạnh.

“Nửa tiếng nữa tôi sẽ kêu người đưa phương án hợp tác cho cô.” Kiều Tịch Hoàn không muốn nói nhảm, nói thẳng luôn.

“Tôi còn tưởng cô quên chuyện này không chuẩn bị làm! Chỉ có điều nếu như cô quyết định phải làm thì tranh thủ thời gian, Cố Từ Hàn đã gọi mấy cú điện thoại cho tôi, tôi không có lý do kéo dài nữa!”

“Nửa giờ.” Kiều Tịch Hoàn lặp lại.

“Nhiều nhất nửa giờ?! Nếu không, tôi không thể làm gì khác hơn là đưa bản này.” Diệp Mị lạnh lùng nói.

“Ừ.”

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại.

Muốn chơi, cũng phải kéo theo một chôn theo!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 45: Toàn Diện Bộc Phát (2)

Tòa nhà Cổ thị.

Cửa chật chội phóng viên thành đoàn.

Cố Tử Hàn uống cà phê, nhàn nhả tự đắc nhìn phóng viên thành đoàn qua cửa sổ sát đất, nhếch miệng lên nở một nụ cười vô cùng xấu xa.

Anh thật sự vẫn không nghĩ tới, còn có người giúp anh một tay như vậy.

Anh không chút để ý cầm điện thoại di động lên, gọi, “Lăng Phong.”

“Ừ, Tử Hàn.”

“Nhìn thấy tin tức không?” Cố Tử Hàn cười lạnh một tiếng.

“Đĩ nhiên.”

“Vận khí của chúng ta cũng không tệ lắm.”

“Xem ra, hình như là vậy.” Khóe miệng đầu bên kia, cũng kéo ra một nụ cười xấu xa.

“Thư ký của tôi đưa phương án tới cho cậu chưa?” Cố Tử Hàn hỏi.

“Nghe nói còn ở trên đường.”

“Tôi lại thúc giục.”

“Không cần, kịp thời gian, tôi còn một giờ nữa mới lên máy bay.” Tề Lăng Phong nói. die,n; da.nlze.qu;ydo/nm

“Được.” Cố Tử Hàn gật đầu một cái, “Chúng cậu nhiều may mắn.”

“Cũng chúc anh nhiều may mắn.” Tề Lăng Phong ý vị sâu xa.

Hai người theo đuổi tâm tư của mình cúp điện thoại.

Cố Tử Hàn nhìn phóng viên dưới lầu một lần nữa, xoay người trở lại trên ghế làm việc.

Hiện giờ Kiều Tịch Hoàn xảy ra xì căng đan lớn như vậy, ở lại Cố thị nữa cũng hơi gượng gạo, cho dù Cố Diệu Kỳ đồng tình, những đồng nghiệp khác cũng sẽ có ý kiến, một người mang theo tin tức tiêu cực mãnh liệt như vậy, làm sao có thể lãnh đạo một công ty đi về phía trước. Huống chi, hợp đồng này nếu vào lúc mấu chốt này đột nhiên bị người nhanh chân đến trước hốt tay trên của cô, dưới hai mặt uy hiếp, theo lẽ thường, cho dù Kiều Tịch Hoàn có khả năng lớn bằng trời đi nữa, cũng khó mà hồi xuân rồi.

Nghĩ tới đây, nụ cười của Cố Tử Hàn rõ ràng hơn.

Cho nên nói Kiều Tịch Hoàn, để cho cô rạn vỡ lâu như vậy đã là on huệ lớn nhất đối với cô, cô nên cảm ơn mới phải!

Về ác độc chớp tắt trong đáy mắt, anh ngồi chờ, ngư ông đắc lợi.

...

Cũng trong tòa nhà Cố thị, phòng làm việc của trợ lý quản lý phòng thị trường.

Kiều Tịch Hoàn vẫn ngồi bên trong, không có vẻ mặt đặc biệt gì, cũng giống như đang suy nghĩ, vẫn trầm mặc. di3n-d@n`l3q21y'd0n

Sau khi Milk làm xong chuyện Kiều Tịch Hoàn căn dặn, xuất hiện bên trong phòng làm việc của Kiều Tịch Hoàn, hơi không nở nhìn cô, thật sự không biết kế tiếp theo quản lý Kiều muốn làm gì, cắn cắn cánh môi, hơi dè dặt cẩn trọng mở miệng nói, “Quản lý Kiều, bây giờ đã mười một giờ, ba giờ chiều nay chúng ta bay rồi.”

Tròng mắt đen nhánh của Kiều Tịch Hoàn khẽ nhếch lên, cúi đầu lấy điện thoại di động ra, soạn tin nhắn, “Đưa đến chưa?”

“Mới vừa giao cho thư ký của đối phương.”

“Được, cực khổ rồi.”

“Có lợi lẫn nhau mà thôi.”

Kiều Tịch Hoàn tắt nội dung tin nhắn, đúng là “Có lợi” lẫn nhau.

Cô ngước mắt, nhìn Milk đứng trước mặt mình, đột nhiên nói: “Cầm phương án chuẩn bị, chúng ta đi tìm chủ tịch.”

“Không phải đã đưa phương án cho chủ tịch rồi sao?” Milk lại mơ hồ.

Kiều Tịch Hoàn đứng lên từ trên ghế làm việc, đi về phía Milk vỗ bả vai cô ấy, “Yên tâm đi, bây giờ chị vẫn chưa tới mức thần chí không rõ ràng.”

“A, ha ha, em không có ý đó.” Milk cười cười hơi ngây ngốc.

Kiều Tịch Hoàn cũng nở nụ cười, đi ra khỏi phòng làm việc trước.

Nói thật ra, lúc này quản lý Kiều vẫn có thể thoải mái cười như vậy, Milk thật sự bội phục sát đất, người bình thường gặp phải chuyện như vậy, đã sớm hận không thể đâm đầu vào tường.

Milk vội vàng ôm tài liệu, đuổi theo bước chân của Kiều Tịch Hoàn.

Một đường đi tới, bên cạnh quãng tới ánh sáng khác thường.

Về mặt Kiều Tịch Hoàn thậm chí không hề có thay đổi, dưới ánh mắt nhìn trừng trừng của mọi người tỏ vẻ bình tĩnh và tự nhiên kinh người, khiến những ánh mắt có đồng tình, có chê cười, có châm chọc, có lạnh lùng đều lộ vẻ hoài nghi, là người phụ nữ này da mặt hay hay nói vốn không biết cái gọi là xấu hổ và khó chịu, hay người phụ nữ này trời sinh khí phách.

Bước chân dừng trước cửa phòng làm việc của chủ tịch Cố Diệu Kỳ.

Kiều Tịch Hoàn hít thở sâu một hơi, gõ cửa phòng.

“Đi vào.” Bên trong truyền đến giọng nói bình tĩnh của Cố Diệu Kỳ.

Kiều Tịch Hoàn đẩy cửa vào, nhận lấy tài liệu mà Milk ôm trong tay, nói, “Em ở đây chờ chị.”

“Vâng.” Milk cung kính gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn trực tiếp đi vào, đứng trước mặt Cố Diệu Kỳ, “Chủ tịch, tôi có chuyện cần báo lại với ngài vào lúc này.”

“Lúc này, cô còn báo lại cái gì, còn không mau xử lý chuyện riêng của chính mình, sẽ phải lập tức đi nước Anh.” Hình như Cố Diệu Kỳ vô cùng bất mãn với Kiều Tịch Hoàn hiện giờ chủ yếu và thứ yếu còn không phân biệt được, sắc mặt không khỏi khó coi hơn vài phần, “Cô do tôi một tay mang vào công ty, một tay để bật lên, khi các thành viên hội đồng quản trị khác không tiếp nhận cô thì tôi để cho cô lưu lại, khó khăn lắm mới làm ra chút thành tích, hiện giờ lại ra xi căng đan này, cô đừng để cho tôi không ngóc đầu dậy nổi trước mặt hội đồng quản trị.”

“Chính là không muốn gia tăng phiền phức cho ngài, lúc này tôi mới có thể để chuyện riêng cấp bách của mình ở trước mắt xuống, báo lại chuyện về công việc với ngài. Tôi vẫn cảm thấy, cho dù tôi xảy ra chuyện gì cũng là chuyện của cá nhân tôi, chuyện như vậy tôi tự giải quyết là được, tôi không thể làm liên lụy đến công ty, cho nên, suy nghĩ vì đại cục, hiện giờ tôi phải nói ra với ngài, về dự án hợp tác với tập đoàn Áo Phi, tôi tự nhận trách nhiệm, xin rời khỏi.” Kiều Tịch Hoàn gần như hét.

Lúc này sắc mặt của Cố Diệu Kỳ rõ ràng không tốt, “Kiều Tịch Hoàn, lúc này, cô còn nói đùa như vậy với tôi!”

“Chủ tịch, ngài trước đừng kích động. Tôi có lý do của tôi.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Tất cả phương án và chi tiết của hợp đồng, tôi đã sửa soạn xong hết toàn bộ. Đây là tất cả tài liệu. Hơn nữa hạng mục này ban đầu sớm nhất là do tổng giám đốc Cố Từ Hàn phụ trách tổng thể, khi tôi phụ trách toàn bộ hợp đồng, tổng giám đốc để ý khác thường tham gia toàn bộ quá trình, đây là chuyện mà tất cả các đồng nghiệp tham gia hạng mục này đều biết, cho nên tôi cảm thấy, ở nơi đầu gió đình sóng này, để tổng giám đốc có năng lực siêu cường quen thuộc hạng mục này đón lấy phương án hợp tác trung tâm thương mại Áo Phi là thích hợp hơn hết. Mà vào lúc này, vì tạo thành ảnh hưởng quá lớn không tốt với công ty, tôi nên yên tâm xử lý chuyện riêng của tôi.”

Cố Diệu Kỳ trầm mặc một chút, hình như có một khác lạ về xúc động với bố trí của Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn rất yên tĩnh chờ đợi đáp án của ông ta.

Vào lúc này giờ khắc này, Kiều Tịch Hoàn vẫn có thể giữ vững phần tỉnh táo này, thái độ lo nghĩ vì đại cục quả thật khiến cho ông hơi khiếp sợ và thương thức, đối với một người phụ nữ, xảy ra chuyện như vậy mà vẫn có thể có biểu hiện như thế, có thể nói là, nhân tài ngàn dặm mới tìm được một người.

“Cha.” Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Diệu Kỳ tỏ vẻ trầm mặc, dùng thân phận người nhà gọi ông ta, “Xảy ra chuyện như vậy, lúc này, con cần suy nghĩ cách để giải thích, đối với Từ Thần, con không muốn anh ấy bởi vì con mà chịu chút xúu tổn thương nào, như vậy không công bằng với anh ấy, cho nên con kính xin cha, vào thời kỳ đặc biệt này đồng ý với thỉnh cầu của con.” Kiều Tịch Hoàn nói rất chân thành. die nda nle equ ydo m

Dù là do dự, nhưng nể tình con trai mình, cũng có thể sẽ thỏa hiệp.

Quả nhiên, Cố Diệu Kỳ nhìn Kiều Tịch Hoàn một lúc lâu, cầm điện thoại bên cạnh lên, “Gọi Cố Từ Hàn vào giúp tôi.”

Kiều Tịch Hoàn cười một tiếng trong lòng.

Cố Diệu Kỳ có thể làm như vậy, đương nhiên đã bị cô thuyết phục.

Cô không lộ vẻ gì vẫn đứng bên cạnh trong phòng làm việc của Cố Diệu Kỳ, chờ Cố Từ Hàn đến.

Không lâu lắm, Cố Từ Hàn xuất hiện trong phòng làm việc của Cố Diệu Kỳ, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn thì trông mắt khựng lại một chút, khóe miệng kéo ra một nụ cười khề đến không thể phát hiện ra, về mặt chế giễu.

Ở trong lòng Cố Từ Hàn, hiện giờ Cố Diệu Kỳ chắc chắn đang thất vọng về Kiều Tịch Hoàn.

Anh tỏ vẻ rất trầm tĩnh, “Chủ tịch, ngài tìm tôi có chuyện gì.”

“Hai người đều ngồi đi.”

“Vâng.”

Hai người ngồi song song trước mặt Cố Diệu Kỳ.

Cố Diệu Kỳ nhìn bọn họ, cuối cùng thở dài trước, mới lên tiếng: “Hôm nay gặp phải chuyện như vậy, cho dù là về công hay về tư, tôi đều hơi cảm thấy khó có thể tiếp nhận. Từ công việc mà nói, đây đã tạo thành ảnh hưởng nhất định với công ty chúng ta, không xử lý tốt, cũng sẽ có ảnh hưởng tới công ty trên thị trường chứng khoán. Về tư mà nói, Kiều Tịch Hoàn con nhất định là con dâu của cha, con xảy ra chuyện như vậy, làm cha chồng tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, càng không thể bỏ đá xuống giếng, cho nên, cha suy nghĩ thật lâu, Từ Hàn.”

Cố Diệu Kỳ đột nhiên hướng về phía Cố Từ Hàn.

Cố Từ Hàn vội vàng gật đầu, “Chủ tịch, ngài có chuyện gì cần tôi xử lý, xin ngài cứ việc phân phó.”

“Cậu ở Cố thị trong thời gian không ngắn, bình thường Cố thị đưa vào hoạt động đều do cậu dẫn đầu phụ trách, đều giám sát đúng chỗ đối với mỗi hạng mục chỉ tiêu công việc, quả thật khiến cho tôi tránh được rất nhiều phiền toái, khiến cho tôi nhẹ nhõm đi không ít, cho nên tôi quả thật tin tưởng cậu, tôi không cần nói quá nhiều chắc cậu nên hiểu.”

“Đúng vậy.” Cố Từ Hàn vô cùng cung kính.

Trong lòng lại mừng thầm.

Đến bây giờ, rốt cuộc biết, Cố thị này vẫn cần anh tới phụ trách?!

Chính là một Kiều Tịch Hoàn, là cái thứ gì!

Cố Diệu Kỳ nhìn Cố Từ Hàn, rất vui mừng gật đầu một cái, tiếp tục nói: “Cho nên dự án hợp tác trung tâm thương mại Áo Phi, hiện giờ tôi chính thức giao cho cậu đi làm”

“Cái gì?” Một khắc kia Cố Từ Hàn thậm chí hơi không khống chế được, không thể tin được.

“Thế nào?” Cố Diệu Kỳ nhìn sắc mặt Cố Từ Hàn biến hóa trong khoảnh khắc kia, chân mày hơi không thoải mái cau lại.

Một khắc kia Cố Từ Hàn cũng cảm nhận được biểu hiện của mình hơi quá đáng, trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh: “Chủ tịch, đây là hạng mục của Kiều Tịch Hoàn, tôi đột nhiên nhúng tay, về công về tư đều không nói được. Chủ tịch ngài ở trong công ty này tuy uy quyền không ai có thể khiêu chiến, nhưng trên xử lý hơi không công bằng, nhân viên phía dưới tự nhiên sẽ có oán trách, sẽ tạo thành ảnh hưởng bất lợi cho ngài. Nếu như ngài giao hạng mục đã gần hoàn thành cho tôi, khó tránh khỏi sẽ có người nói vài lời sau lưng, khi cấp dưới gặp phải chuyện sẽ không kịp thời hỗ trợ giải quyết, ngược lại không để ý cách xa về tình cảm và thể diện, về sau nhân viên đi làm sẽ không có cảm giác an toàn, cảm thấy Cố thị chúng ta lạnh lùng vô tình. Hơn nữa, bản thân tôi cũng không muốn vào giờ phút này lại giấu đố bìm leo, chiếm lấy thành tích lao động của Kiều Tịch Hoàn.” dinendian.loqid]on

Cố Từ Hàn nói nghiêm trang, đường hoàng, nhưng cẩn thận phát hiện, cũng sẽ cảm thấy trong miệng mồm có phần gấp gáp và hốt hoảng.

Mặt Kiều Tịch Hoàn không đổi sắc nói, “Là tôi tự nguyện xin rút lui khỏi hạng mục, không phải ý tứ của chủ tịch. Hơn nữa nhìn chung cả Cố thị, chủ tịch vô cùng tin tưởng anh, mới có thể giao hạng mục này cho anh xử lý, cũng không phải như anh nói, không công bằng. Tổng giám đốc, tôi vẫn cho rằng anh là một người công tư rõ ràng, trước nay luôn là người đứng trên đại cục để nhìn sự việc, không ngờ, cũng sẽ có lúc ‘nhĩ nữ tình trường’ như vậy, cũng là lần đầu tiên khiến cho tôi lau mắt mà nhìn.”

Kiều Tịch Hoàn nói rất có nghệ thuật.

Cô nói anh ta “Nhĩ nữ tình trường” dĩ nhiên không phải nói Cố Từ Hàn là một người vô cùng cảm tính, cô chính là chọc anh không đủ khí phách không có phong độ của trời sinh Vương giả, làm việc bỏ chân bỏ tay, không thấy được khuynh hướng phát triển của đại cục, cẩn thận không phải là thái độ đối xử của một nhân vật lớn nên có.

Sắc mặt Cố Từ Hàn lập tức thay đổi.

Lúc này, Kiều Tịch Hoàn vẫn có thể đưa cho anh một quân như vậy, anh tự nhiên tức đến cắn răng nghiêng lợi, nhưng ở trước mặt Cố Diệu Kỳ, cũng thật sự không thể phát giận.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 46: Chương 13.2

“Từ Hàn, vào lúc này cậu vẫn có thể suy tính nhiều như vậy, tôi cũng không thể không nói cậu quả thật đủ tỉ mỉ. Nhưng mà người làm chuyện lớn, liền đừng giữ lễ tiết với mấy chuyện nhỏ như hạt vè vừng tòi trên da, ngược lại sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của đại cục, thế sẽ chỉ được không bù nổi mất. Một điểm này, Kiều Tịch Hoàn có khí phách hơn cậu.” Cố Diệu Kỳ nói rất khẳng định.

Cả người Cố Từ Hàn đè nén lửa giận không nói được, cũng chỉ gật đầu với Cố Diệu Kỳ nói, “Dạ, về sau tôi sẽ từ từ loại bỏ tính tình không tốt lắm này.”

“Những chuyện này từ từ đi. Chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là bảo đảm ký hợp đồng với tập đoàn Áo Phi.” Cố Diệu Kỳ nói, “Bây giờ tôi bố trí như thế nào, Kiều Tịch Hoàn hiện giờ ở lại Thượng Hải giải quyết chuyện của chính cô, lúc này nơi đầu sóng ngọn gió cô không thể buông tay mặc kệ ra nước ngoài, bị truyền thông chụp được, còn tưởng rằng Cố thị chúng ta chỉ biết trốn tránh vấn đề, tự nhiên sẽ bất lợi với Cố thị. Mà Cố Từ Hàn, vào lúc này cậu thay thế Kiều Tịch Hoàn đi tìm tập đoàn Áo Phi nói chuyện hợp tác, phương án hợp tác Kiều Tịch Hoàn đã xác định rất nhiều lần với tôi, không có gì bất ngờ xảy ra, hợp đồng này tất nhiên là hạng mục thành công, Từ Hàn, cậu đừng khiến tôi thất vọng.”

Quyết định của Cố Diệu Kỳ đã vô cùng rõ ràng.

Cố Từ Hàn mím môi, một khắc kia cánh môi giống như mím ra một đường cong cứng ngắc.

Vào giờ phút này, mặc dù nhìn mặt Cố Diệu Kỳ có vẻ ôn hòa, nhưng nếu như anh từ chối nữa, nói thêm một chữ nữa, tuyệt đối sẽ đụng chạm đến ranh giới cuối cùng của Cố Diệu Kỳ, đó mới thật là được không bù mất.

Anh hùng hăng liếc nhìn Kiều Tịch Hoàn đang ngồi vắt chéo ở bên cạnh anh tỏ vẻ việc không liên quan đến mình, một khắc kia thật sự có một cảm giác muốn xé cô ta ra, nhưng cuối cùng Cố Từ Hàn là một người đàn ông rất kiên định, đến giờ phút này trên mặt anh vẫn còn xuất hiện nụ cười không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, nói, “Nếu cha đã nói như vậy, con cũng chỉ có thể gánh nặng đường xa *. Hơn nữa Kiều Tịch Hoàn còn là chị dâu của con, chúng ta là người một nhà, con tự nhiên nên đứng ra vào lúc này, gánh chịu trách nhiệm công ty và gia đình. Cha hãy yên tâm đi.”

(*) gánh nặng đường xa: ví với trường kỳ gánh vác trách nhiệm trọng đại

“Con có thể nghĩ như vậy, cha đã rất được an ủi.” Cố Diệu Kỳ đứng lên, vỗ vỗ bả vai Cố Từ Hàn, hình như đang khích lệ, “Thời điểm trước kia anh cả con chia sẻ giúp cha khắp nơi, từ sau khi nó xảy ra chuyện, vẫn là con ở bên cạnh cha giúp cha làm việc, nhiều năm như vậy, cha nhìn con lớn lên và phát triển từng chút một, cũng càng ngày càng có phong độ năm đó của anh cả con, làm rất tốt, Cố thị về sau, sớm muộn gì cũng là đời sau các con.”

Cố Diệu Kỳ nói câu này rất nghệ thuật.

Sớm muộn gì đều là “Đời sau” các con, đời sau của ai?

Còn phải nhìn biểu hiện của Cố Từ Hàn này.

Cố Từ Hàn vội vàng gật đầu, “Có thể thay thế anh cả chia sẻ vì cha chính là mục tiêu tiến tới của con, con sẽ tiếp tục cố gắng.”

“Con đã làm được rất tốt, về sau cũng không cần khiến cha thất vọng.” Cố Diệu Kỳ khẳng định mà khích lệ.

“Vâng.”

Cố Diệu Kỳ gật đầu một cái, “Chuyện cứ quyết định như vậy, Từ Hàn con lập tức kêu bộ phận tổng hợp đặt xong vé máy bay cho con, yêu cầu của cha là, trong vòng hôm nay phải tới nước Anh, cha không hy vọng dây dưa kéo dài thời gian, đêm dài lắm mộng.”

“Vâng.” Cố Từ Hàn gật đầu.

“Kiều Tịch Hoàn, chuyện phương án hợp tác Từ Hàn sẽ đón nhận lấy thay con, sau này con phải xử lý tốt chuyện riêng của con, tạm thời trước không cần đến Cố thị làm, chờ con giải quyết xong rồi, bên công ty quyết định con quay lại.” Cố Diệu Kỳ gọn gàng dứt khoát, “Con phải biết, không phải bất cứ lúc nào, đều dựa vào quan hệ thì có thể sinh tồn được, tất cả đều phải xem năng lực của chính con.”

“Con biết rõ, cảm ơn cha.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Cô đã sớm nghĩ tới, xảy ra chuyện như vậy, Cố Diệu Kỳ chắc chắn không để cho cô tiếp tục đi làm, cho dù cô đi nước Anh bàn xong chuyện hợp đồng, sau khi trở về nước sẽ tuyệt đối bị tạm dừng chức vụ, mà khi đó nếu để cho cô trở lại xử lý sự việc hiện giờ, cô nghĩ đã bị hai mẹ con Dụ Tĩnh vụng trộm náo loạn đến mức độ không thể ngăn cản, xử lý khó hơn hiện giờ gấp trăm lần. Cho nên giờ phút này, cô cảm nắm chặt thời gian, đao lớn chém loạn, một chút kéo dài cũng được.

Hơn nữa, trước kia từ rất sớm cô đã muốn cho Cố Từ Hàn một lần dạy dỗ từ tế, ở lại Cố thị trong thời gian bao lâu, Cố Từ Hàn đã vụng trộm làm bao

nhieu cử động, cô không phải là người nhân từ nương tay với kẻ địch, cô chính là muốn cho Cố Tử Hàn hiểu, trêu chọc đến cô, hay là... Tự chui đầu vào rọ.

Hai người Cố Tử Hàn và Kiều Tịch Hoàn cùng đi ra khỏi phòng làm việc của Cố Diệu Kỳ.

Hai người vừa đi ra, sắc mặt đã thay đổi.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn cười đến rất rực rỡ, không giống như người đang xảy ra chuyện, cười đến một cách hồn nhiên, rất thành thật nói, “Tử Hàn, lần này làm phiền cậu, bằng không tôi khẳng định không có tâm tư bàn chuyện hợp đồng, nhất định sẽ thất bại, đến lúc đó không biết cha sẽ đối xử với tôi như thế nào, may mà có cậu.”

“Kiều Tịch Hoàn, cô việc gì phải giả bộ trước mặt tôi như vậy, tôi không ăn chút trò vật này của cô.” Cả người Cố Tử Hàn đã cực kỳ khó chịu.

Đón lấy hạng mục này, rõ ràng chính là cảm giác mình tự đào hầm cho mình.

“Mặc dù nói không biết tại sao cậu lại oán hận tôi như vậy, nhưng mà... Tôi không thể không nói, thật ra thì hạng mục này vô cùng dễ đàm phán, ưu đãi chúng ta đưa ra và chỗ có thể được lợi sau khi hợp tác, đều là mức độ mà các công ty khác không có khả năng nghĩ đến cũng không thể nào đạt đến, tôi sẽ giải thích qua tình huống của các công ty cạnh tranh khác, phần thắng của chúng ta đạt 90%, tôi nghĩ phải lấy 10% tỷ lệ thất bại, theo năng lực của tổng giám đốc, tuyệt đối sẽ không sai lầm.” Kiều Tịch Hoàn nói rất thẳng thừng.

Cũng rất châm chọc.

Cố Tử Hàn càng nghe thì sắc mặt càng khó nhìn.

Đúng, mấy đối thủ cạnh tranh kia đúng là không chịu nổi một kích về hạng mục này của bọn họ.

Nhưng mà Tề Lăng Phong đã mang theo phương án của bọn họ đi nước Anh trước một bước.

Anh siết chặt ngón tay, cả người tản ra hơi thở rét lạnh.

“Tổng giám đốc, chúc anh nhiều may mắn.” Kiều Tịch Hoàn rời đi trước.

Cố Tử Hàn nhìn theo bóng lưng của cô, xoay người đi thẳng vào phòng làm việc.

Anh cầm điện thoại lên, gọi thẳng cho Tề Lăng Phong.

Thời khắc mấu chốt này, cũng chỉ muốn để cho Tề Lăng Phong dừng tay.

Nhưng mà Tề Lăng Phong này...

Anh hoàn toàn không hề nắm chắc!

...

Kiều Tịch Hoàn trở lại phòng làm việc, ngồi trên ghế làm việc của mình, hình như còn nhàn nhã tự đắc.

Milk vẫn đi theo Kiều Tịch Hoàn, biết hạng mục này đã chuyển tới trong tay tổng giám đốc, thật sự hơi không cam lòng, rõ ràng là bọn họ bỏ ra rất nhiều tâm tư với hợp đồng này, về mỗi một chi tiết nhỏ, mỗi một điểm lợi nhuận, từng mất xích có thể thương lượng đều trải qua cân nhắc liên tục, trải qua nhiều lần sửa đổi, mới hoàn thành hoàn mỹ một bộ phương án hợp tác, đến bây giờ, thành vật trong túi người khác, cuối cùng vẫn cảm thấy không đáng giá vì quản lý Kiều, khó chịu mở miệng nói, “Quản lý Kiều, chị đều không cảm thấy không thoải mái sao? Chúng ta tốn nhiều tâm tư như vậy, bây giờ bị người khác ngồi mát ăn bát vàng.”

“Chị vẫn cho rằng em là người không có nhân tính với người khác phải. Lúc nào thì biến thành lý tính như vậy rồi?” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười, không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

Milk không hiểu nhìn Kiều Tịch Hoàn, chuyện này có liên quan gì đến cô?

“Không phải em vẫn luôn cảm thấy Cố Tử Hàn là nam thần của em sao? Hiện giờ nam thần cầm phương án của chúng ta đi diễn võ giương oai, không phải em nên cao hứng sao?” Hình như Kiều Tịch Hoàn vẫn còn nói giỡn với cô ấy.

Milk hơi ngượng ngùng nói, “Đó là khi không đụng chạm đến lợi ích thì là nam thần, khi đụng chạm đến lợi ích, chính là nam thần bệnh thần kinh!”

“Ha ha!” Kiều Tịch Hoàn nhìn cười không được, cười đến rực rỡ, “Quả nhiên là người chị nhìn trúng, quả thật rất hợp khẩu vị của chị.”

Milk cũng phụ họa cười cười, lại đột nhiên nghĩ đến, “Quản lý Kiều, chị thật sự không thêm để ý bị người ta chiếm đoạt như vậy?”

“Em xem chị là hạng người như thế sao?”

Milk lắc đầu.

“Cho nên nói, chị có thể dễ dàng buông tay như vậy, nhất định chị có đạo lý của chị. Em còn trẻ, rất nhiều chuyện không hiểu cũng không cần suy nghĩ, làm rất tốt theo cách thức của chị là được rồi.” Kiều Tịch Hoàn không muốn giải thích quá nhiều.

Milk chu mỏ, mặc dù cô quả thật không thể làm như quản lý Kiều, nhưng về số tuổi cô cũng không nhỏ hơn quản lý Kiều, quản lý Kiều hai mươi lăm tuổi, năm nay cô cũng hai mươi lăm tuổi, mỗi lần đều cảm thấy, quản lý Kiều đều có được thành thực không phù hợp với tuổi tác của chị ấy.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Milk ra cửa, trong mắt đảo một cái.

Lần này Cố Từ Hàn đảo hăm cho mình, đó hoàn toàn là do anh ta tự tìm.

Nếu như đối tượng hợp tác không phải là Tề Lăng Phong, có lẽ cô chủ động giao phương án hợp tác ra như vậy chính là cô tự tìm tội, tự vỗ bặt tai. Nhưng khi người kia là Tề Lăng Phong, tất cả sẽ phát triển theo ý nguyện của cô.

Tề Lăng Phong nhiều tâm tư như vậy, người coi trọng lợi ích lại không để ý đến tình cảm như vậy, khẳng định không thể nào để cho khối thịt béo lớn như thế cứ như vậy biến mất trước mặt mình, hơn nữa vào dự án hợp tác với tập đoàn James lần trước, Kiều Tịch Hoàn cố ý kích bác lý gián, lần này mặc dù Tề Lăng Phong chọn hợp tác với Cố Từ Hàn, cũng nhất định có khúc mắc, thừa cơ hội này, anh ta tuyệt đối sẽ trả thù lại, cho nên, Cố Từ Hàn muốn khuyên Tề Lăng Phong buông tha hợp đồng này, quả thật là người si nói mộng, ý nghĩ kỳ lạ.

Hơn nữa theo ý cô, bàn về năng lực và thủ đoạn, Cố Từ Hàn thua kém Tề Lăng Phong nhiều chỗ lắm.

Cho nên hợp đồng này, kết quả cuối cùng chính là, Cố thị thua hoàn toàn.

Nghĩ tới đây, Kiều Tịch Hoàn không nhịn được nhếch môi nở nụ cười.

Kéo một đệm lưng tới cho mình, cô cũng không phải muốn đồng quy vu tận *, bây giờ cô cũng muốn để cho mình, hưởng mùi vị đập lên thi thể của người khác.

(*) đồng quy vu tận: cùng đến chỗ chết

Chính là... Dụ Tĩnh, Dụ Lạc Vi!

Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta tiếp nhận mỗi hận cũ!

Trước kia tới trêu chọc Kiều Tịch Hoàn, lấy chuyện cũ vốn không thể quay đầu kia có thể coi như không có chuyện gì mà xóa bỏ, dù sao cô không trải qua những chuyện của thân thể này, bây giờ cô cũng không có thời gian đi trả thù cho chủ nhân của thân thể này, vốn tưởng rằng chính là nước sông không phạm nước giếng, mọi người bình an vô sự.

Nhưng mà...

Rất tốt.

Rốt cuộc các người đã chạm đến ranh giới cuối cùng của tôi.

Hiện giờ chúng ta liên nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt, tính từ tề!

Để cho mấy người biết, Kiều Tịch Hoàn bây giờ, đã sớm thay da đổi thịt!

Trong mắt đột nhiên sâu hơn, chuông điện thoại di động vang lên.

Cô nhìn hiển thị gọi tới, mím mím môi nhận.

“Kiều Tịch Hoàn, hợp đồng bây giờ bị Cố Từ Hàn nhận lấy, tất cả việc chúng ta làm đều thành uổng phí, cô quả nhiên không có vận số như Cố Từ Hàn, tôi và cô hợp tác, hoàn toàn thành cái rắm” Bên kia truyền đến giọng nói hơi không thoải mái của Diệp Mị.

“Tôi không cảm thấy như thế.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Lúc này cô còn không nhận thua. Tôi đưa cho Tề Lăng Phong phần giả hợp đồng kia, là vũ khí có lợi nhất của Cố Từ Hàn bây giờ, sớm biết, tôi đã không đội cô, mang một phần thật tới đưa cho anh ta, vốn tưởng rằng có thể mượn địa vị hiện tại của cô ở nhà họ Cố hoàn thành mục đích của mình, xem ra, tôi đúng là đánh giá cao cô.” Giọng của Diệp Mị cũng rất không tốt, hình như đúng là hết sức thất vọng về Kiều Tịch Hoàn, “Về sau tôi nghĩ chúng ta sẽ không còn hợp tác.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 47: Chương 13.3

“Là một đoạn nhạc đậm nhạt như vậy, sao giống như cô hủy bỏ tôi?” Kiều Tịch Hoàn nói, “Tôi vốn cho rằng Diệp Mị cô là đại tiểu thư nhà họ Diệp, dù thế nào cũng sẽ không giống như những người khác, ít nhất tố chất tâm lý cũng tốt hơn nhiều. Hơn nữa tôi vẫn cảm thấy, cô có thiên phú nhìn người, luôn luôn rất thường thức cô.”

“Tố chất tâm lý của tôi được xây dựng ở phần tin tưởng của tôi đối với cô, về phần mắt nhìn người, tôi nghĩ chính là lần đầu tiên tôi mất vọng về ở trên người cô.” Diệp Mị gằn từng chữ.

Kiều Tịch Hoàn cười lạnh, thẳng thừng mở miệng, “Ai nói, tôi không đưa một phần hợp đồng thật sự cho Tề Lăng Phong.”

“...” Diệp Mị khựng một chút, “Cô có ý gì?”

“Phần hợp đồng lúc sau tôi để người đưa cho cô, không chỉ có bản thảo hợp đồng sửa đổi cuối cùng trước mắt của Cố thị, còn tặng thêm tài liệu bổ sung hoàn thiện, bảo đảm Tề Lăng Phong có thể nắm bắt được đầy đủ mọi thứ hợp đồng. Diệp Mị, rất nhiều khi, tôi làm việc còn thấy xa hơn cô.”

Khoảnh khắc kia, Diệp Mị giống như á khẩu không trả lời được.

“Nói nhiều với cô như vậy, chính là để cho cô hiểu, hợp tác với tôi là cô đúng. Không tin, chúng ta nhìn kết quả.” Kiều Tịch Hoàn nói rất tùy ý, “Cô sẽ hiểu, thật ra thì cô một mực muốn yêu sống yêu chết Cố Tử Hàn, cũng thật ra không hơn gì cái này.”

Vừa dứt lời.

Bên kia đã cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng cười một tiếng.

Cô chưa bao giờ để cho bất kỳ kẻ nào coi thường mình, đây là kiêu ngạo cho tới nay của cô.

Cô đứng lên từ trên ghế làm việc, đi về phía bên cạnh cửa sổ đuổi người.

Cô vận cô và bả vai của mình, xoay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Milk ngồi trên ghế làm việc, nhìn Kiều Tịch Hoàn ra ngoài, liền vội vàng đứng lên, “Quản lý Kiều muốn đi đâu à?”

“Đi phòng vệ sinh, sau đó đi gặp phóng viên ở dưới lầu.”

“Như vậy đã gặp phóng viên rồi? Làm cái gì?” Lúc này như vậy đi gặp phóng viên, đó không phải là tự mình chuốc lấy cực khổ sao?! Hiện giờ vấn đề phóng viên sẽ có nhiều kịch liệt, phóng viên bây giờ có bao nhiêu sắc bén, mặc dù cô chưa từng nhìn heo chạy trốn, cũng từng nhìn heo chạy trên đường, cho nên không khỏi hơi lo lắng.

“Chịu ngược.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng tiếng.

Milk càng thêm kinh hãi.

Đây là có khuynh hướng chịu ngược?!

Kiều Tịch Hoàn đi vào phòng vệ sinh, tẩy trang toàn bộ trên mặt, cho dù tẩy trang hết, nhưng gương mặt tinh xảo này của Kiều Tịch Hoàn vẫn đẹp đến rung động lòng người như cũ, cô hít sâu, đi từ trong phòng vệ sinh ra.

Milk đã đứng ở cửa đợi cô rồi.

Hai người cùng đi xuống lầu dưới.

Vừa xuất hiện ở sảnh chính, những phóng viên vốn chờ đợi đã hơi mệt mỏi liếc mắt nhìn thấy cô, trong nháy mắt giống như cần thuốc lắc, chợt đứng lên từ trên mặt đất, lại bắt đầu vây kín lấy cửa toàn nhà, đèn flash vô số, chỉ sợ bỏ lỡ điều gì.

Kiều Tịch Hoàn một mực nghĩ, mình rốt cuộc lấy được năng lực lớn như thế nào có khả năng khiến cho nhiều phóng viên chặn ở cửa như vậy?

Trong khoảng thời gian này, Thượng Hải thật sự không có tin tức gì hot sao? Vì sao cô một người dân bình thường như vậy, tiêu phí tinh lực lớn như thế.

Cô đi tới cửa.

Các phóng viên càng thêm đông đúc, ùn ùn kéo tới.

Nhân viên an ninh liều mạng chặn cửa, Kiều Tịch Hoàn đứng trong bộ phận an ninh, một vị trí ngược lại tương đối an toàn.

Đèn flash không ngừng chụp gương mặt trắng nõn của cô, cô cứ kinh ngạc nhìn phóng viên trước mắt, không cười không khóc không làm khó, cứ nhìn chăm chăm vào bọn họ như vậy.

Bên tai vang lên tiếng phóng viên, bén nhọn kích động, “Kiều Tịch Hoàn, người trong video có phải là cô không, người đàn ông kia có phải là cậu ruột của cô không?”

“Kiều Tịch Hoàn, lần trước ngộ sát vào ngục, bây giờ bị lộ video thiếu lễ độ, đối với cuộc sống của cô, cô có ý kiến như thế nào?”

“Kiều Tịch Hoàn, hiện giờ một mình xuất hiện ở cửa, người nhà họ Cố không có ai đứng cạnh cô, có phải bởi vì bọn họ cực kỳ bất mãn với cô không?”

“Kiều Tịch Hoàn, nghe nói Cố Từ Thần là một người tàn tật, tàn tật từ thân dưới. Thân thể không nắn nặn, có phải là nguyên nhân khiến cho cô làm nhiều hành động điên cuồng như vậy không?”

...

Trí tưởng tượng và năng lực xuyên tạc của phóng viên, thật sự khiến cho người bình thường theo không kịp.

Cô đứng ở đó, một chữ không nói, cứ trầm mặc đứng đó, không nhúc nhích.

Cô nghe phóng viên nêu câu hỏi, không trả lời.

Cô bị máy quay phim, máy chụp hình không ngừng quay chụp, không né tránh.

Phóng viên điên cuồng đặt câu hỏi liên tục, người trước ngã xuống, người sau đứng lên.

Kiều Tịch Hoàn không hề lộ chút cảm xúc, cứ thẳng tắp đứng đó, như tượng gỗ búp bê.

Phóng viên hơi nổi giận, hỏi nhiều như vậy, lại không nhận được một đáp án, lời nói hơi không tốt bật thốt lên từ trong miệng: “Kiều Tịch Hoàn cô là người ngu sao? Kích thích quá mức sao? Sao không nói chuyện!”

“Kiều Tịch Hoàn, cô đây là có ý tứ gì, cứ đứng ở đây như vậy, cô không giải thích được à!”

“Quả nhiên là ngực lớn nhưng không có đầu óc, ngu quá mức.”

...

Trông mặt Kiều Tịch Hoàn khề nhúc nhích, cánh môi khề mở, nói, “Tôi sợ các người còn chưa nói hết, cắt đứt lời tôi muốn nói, cho nên bây giờ tôi muốn lẳng lặng chờ mấy người nói xong vấn đề, mới mở miệng nói lời tôi muốn nói. Chỉ có một mình tôi, các người nhiều người như vậy, giọng nói của tôi dễ dàng bị giọng của mấy người bao trùm, ít ra tôi cảm thấy, như vậy sẽ kéo dài thời gian của mọi người. Nếu như bây giờ mấy người cảm thấy hỏi xong, tôi nghĩ có thể nói.”

Phóng viên đột nhiên giật mình, lần đầu tiên có một cảm giác đối khách thành chủ.

Lần đầu tiên có người nhẹ nhàng nói hai câu như vậy đã khiến phóng viên ngậm miệng, còn ở nông nổi không thể không ngậm miệng.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn khề mỉm cười, nụ cười nhìn qua có vài phần ngấm một đắng nói một nẻo, kéo ra thật sự rất miễn cưỡng, “Xem ra, mấy người không có gì để hỏi nữa. Đã như vậy, tôi liền nói một chút chuyện của tôi thôi.”

Phóng viên trừng mắt, chìa máy ghi âm và microphone lại gần thêm một chút.

“Người trong video là tôi không sai. Người muốn xâm phạm tôi là cậu ruột của tôi, cũng không sai. Nhưng mấy người hơi làm một chút rồi. Thứ nhất, cô gái nhỏ trong video đó không phải tự nguyện, mà bị xâm phạm, cho nên không gọi là tình yêu cấm kỵ, tôi vẫn biết ‘yêu’, ‘yêu’ ít nhất là hai bên cam tâm tình nguyện, nhưng rất dễ nhận thấy, cô gái kia bị ép buộc. Thứ hai, khi đó không phải đã làm, mà là chưa hoàn thành. Cho nên tôi rất muốn cảm ơn cha của tôi và mẹ kế của tôi với em gái con mẹ kế, là bọn họ kịp thời trở về giải cứu tôi năm đó mới chỉ mười bảy tuổi, hơn nữa tôi còn đặc biệt nhấn mạnh cảm ơn mẹ kế của tôi là nữ sĩ Dụ Tĩnh, không phải năm đó bà thuyết phục cha tôi không cần đưa cậu tôi đi đồn công an tiếp nhận trừng phạt của pháp luật, thậm chí còn cho cậu tôi một số tiền lớn để ông ta tiêu điều tự tại, đoạn lịch sử uất ức và tủi nhục này hẳn đã sớm lộ ra ngoài, tôi cũng sẽ không có chuyện cho tới bây giờ mới tiếp nhận ánh mắt khinh bỉ của người đời, cho nên, tôi tự nhận tôi tiêu dao nhiều năm như vậy.” Kiều Tịch Hoàn gần từng chữ, lời nói không nhiều lắm, nhưng lượng tin tức lớn như siêu nhân.

Khiến phóng viên trong chốc lát còn không hiểu tới.

“Đứng rồi, cuối cùng tôi còn muốn nói một câu, mẹ kế của tôi nữ sĩ Dụ Tĩnh đối xử với tôi rất tốt, bà luôn lo lắng thời kỳ trưởng thành của tôi sẽ phản nghịch, sẽ học cái xấu, cố ý lắp đặt camera giám sát quá trình trưởng thành của tôi, cho nên đến bây giờ, tôi cảm thấy tôi không đi đường ngoằn ngoèo lớn lên, đều là công lao của mẹ kế tôi.” Phóng viên nhìn Kiều Tịch Hoàn, hình như còn chờ đợi cô tiếp tục nói ra.

Vừa mới bắt đầu không nghe rõ, hiện giờ đã làm rõ ràng hết.

Trừ việc Kiều Tịch Hoàn giải thích mình mới không biết vô liêm sỉ xảy ra quan hệ với cậu ruột của mình như vậy ra, còn từng câu từng chữ chăm chọc mẹ kế của mình đã từng làm những chuyện gì với mình.

Hơn nữa, người hơi thông minh một chút cũng có thể nghĩ đến, nếu video này quay chụp ở trong nhà, như vậy người lộ ra ngoài kia, không thể nghi ngờ, chính là mẹ kế của cô Dụ Tĩnh.

Cách nói chuyện thông minh lại có nghệ thuật như vậy, thoát khỏi hiềm nghi của mình, lại chĩa mũi dùi về phía người khác, quả nhiên không phải là hạng người đơn giản.

Kiều Tịch Hoàn nhìn phóng viên tức cười, đột nhiên cúi sâu người chào, nghênh ngang rời đi.

Milk đuổi theo sát bước chân của Kiều Tịch Hoàn.

Hai người đi vào thang máy.

Milk vụng trộm nhìn sắc mặt Kiều Tịch Hoàn, muốn nói cái gì lại không dám nói.

“Em có điều gì cứ nói đi, nhện hồng mình không tốt.” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng.

Milk vừa nghe, vội vàng hỏi, “Mẹ kế của chị đối xử với chị như vậy thật không tốt.”

“Ừ.”

“Vậy chị...”

“Nội tâm của chị rất cường đại.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Không có gì không tiếp nhận nổi.”

“Nhưng mà...” Milk nhìn cô, “Chị cũng nên hận chết mẹ kế chị chứ.”

“Cho nên mới muốn, ăn miếng trả miếng.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng chữ.

Milk nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Một khắc kia, thật sự bị khí thế của Kiều Tịch Hoàn làm cho ngơ ngẩn.

Thang máy đột nhiên mở ra, Kiều Tịch Hoàn đi vào.

Mới vừa ngồi vào chỗ làm việc, trực tiếp nói với Milk, “Em gọi điện thoại cho Doãn Tường, kêu cậu ta liên hệ với chủ biên Ngụy Dũng của tuần san tài chính và kinh tế Tân Bình Quả, chị có chuyện muốn nói với anh ta.”

“Vâng.” Milk liền vội vàng gật đầu.

Hiệu ứng giải trí.

Sẽ giải trí, mới có hiệu ứng.

Cô nhú chặt mày.

Không bao lâu, Doãn Tường từ dưới lầu đi lên, đi vào phòng làm việc của cô, “Đã vừa gọi điện thoại cho Ngụy Dũng, anh ta nói bất cứ lúc nào cũng rảnh rồi, hoan nghênh chị gọi điện thoại liên lạc với anh ta.”

“Ok.” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

Ban đầu gây ra vụ Hoàn Vũ, để cho đối phương kịp thời rút lui, bảo đảm an toàn cho tuần san của bọn họ và bảo đảm chức vụ cho cá nhân Ngụy Dũng xem ra Ngụy Dũng ôm lấy một phần lòng cảm kích với cô.

Cho nên bây giờ cô muốn đòi lại phần ân tình này, cũng không phải việc khó.

“Cậu đi ra ngoài trước đi.” Kiều Tịch Hoàn nói với Doãn Tường.

“Quản lý Kiều, em tới chỉ muốn nói cho chị biết, em vẫn luôn đứng về phía chị, chị có chỗ nào cần giúp một tay cứ việc nói bất cứ lúc nào, em nhất định sẽ dốc hết toàn lực.” Doãn Tường nói rất khẳng định.

“Có một lời này của cậu là được. Về sau khi có chuyện gì, tôi tự nhiên sẽ gọi điện thoại cho cậu.” di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

“Vâng.”

“Đi ra ngoài đi.”

“Dạ.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng Doãn Tường rời đi.

Chuyện lần này đi qua, cô quả thật nên gia tăng nhân viên trong tay mình.

Trông mặt hơi đỏ, cảm điện thoại lên, “Anh Ngụy.”

“Hoàn Hoàn.” Bên kia rất tự nhiên, giọng nói cũng giống như thân thiết.

“Em xảy ra chút chuyện.”

“Nghe nói.” Ngụy Dũng rất khảng khái, “Anh đây có thể giúp được chỗ nào em cứ nói là được.”

“Em nghe nói anh am hiểu nhất chính là viết tự truyện.”

“Nhưng mà... Tự truyện do anh viết, cũng không phải tùy tiện là ai cũng có thể có tư cách này.” Ngụy Dũng cố ý nói.

“Vậy là em đây, có thể có vinh hạnh này không?”

“Rất vui ra sức vì em.” Bên kia rất thân thiện.

“Như vậy, buổi chiều có rảnh không? Chúng ta gặp mặt nói chuyện.”

“Biết bây giờ em rất gấp gáp, sau khi com nước xong anh sẽ đi qua tìm em.”

“Cám ơn.” Kiều Tịch Hoàn vô cùng cảm kích.

“Không khách khí, cúp trước.”

“Bye bye.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn hiển thị kết thúc trò chuyện.

Đóng mình lại, chen ép người khác.

Lịch sử nói cho chúng ta biết, phải như vậy, mới có thể, hạc trong bầy gà!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 48: Toàn Diện Bộc Phát (3)

Tòa nhà Cổ thị.

Thời gian buổi chiều.

Cổ Tử Hàn đi nước anh, mang theo Diệp Mị, đi rất vội vàng.

Ngụy Dũng đi tới phòng làm việc của Kiều Tịch Hoàn, hai người đối mặt mà ngồi, gặp mặt nói chuyện.

“Xem tin tức mới nhất xế chiều này, hình như quan hệ của em và mẹ kế em không được tốt lắm.” Ngụy Dũng nói.

“Ừ, từ nhỏ bà ấy đã lấn lướt cuộc sống của em, có thể khỏe mạnh lớn lên như vậy thật sự không dễ dàng.” Kiều Tịch Hoàn hơi tự giễu.

Khóe miệng Ngụy Dũng cười cười, “Vẫn có thể ưu tú như vậy, quả nhiên không dễ dàng.”

“Ha ha.” Kiều Tịch Hoàn cười cười, không nói nhiều.

Kiều Tịch Hoàn trước kia bị xã hội thượng lưu châm chọc thế nào làm nhục thế nào cười nhạo thế nào?

Thôi, những thứ kia đều là chuyện cũ!

Cô bây giờ, vốn không phải là Kiều Tịch Hoàn, “Em định để anh viết tự truyện về phương diện nào của bản thân mình?” Ngụy Dững kéo về chủ đề.

“Cuộc sống và công việc.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Từ cảnh ngộ lúc nhỏ, đến bây giờ em thật vất vả lập nên thành tích. Anh, bởi vì thời gian cấp bách, em liền sơ qua chút trọng điểm nói với anh. Anh viết tin tức, xử lý câu từ trau chuốt như thế nào còn hơn em, toàn bộ em đều nghe theo anh.”

“Được.” Ngụy Dững gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn uống một ngụm nước lọc, giọng nhàn nhạt, nói liên tục tất cả những chuyện cô trải qua.

Những thứ kia đều là quá khứ đã trải qua của ‘Kiều Tịch Hoàn’.

Cô có thể nói rất lạnh nhạt, nói nhẹ nhàng như vậy, cũng quả thật vốn chính là chuyện xưa của người khác. di1enda4nle3qu21ydo0n

Nhưng mà Ngụy Dững nghe tới, lại cảm thấy người phụ nữ trước mặt này, biểu hiện ra kiên cường và nghị lực kinh người. Nhìn vào trong ánh mắt của cô, hơi đồng tình, càng nhiều thêm là khâm phục.

Đối thoại gần một giờ, Kiều Tịch Hoàn trình bày xong quá khứ của mình, chuyện xưa lúc này.

Ngụy Dững vừa tay ghi chép, vừa dùng máy ghi âm, một đoạn thời gian rất dài, không đặc biệt viết tự truyện vì một người, nghiêm túc hao phí tinh thần như vậy.

Kiều Tịch Hoàn nói với Ngụy Dững, “Anh Ngụy, em biết rõ tin tức luôn cần lãng xê mới hiệu quả, cho nên mong rằng anh Ngụy có thể kịp tuần san của tuần này.”

“Yên tâm đi, chuyện của em cũng là chuyện của anh. Hôm nay viết bản thảo, sáng ngày mai ra bản tin tức sớm.”

“Vô cùng cảm ơn.”

“Không cần khách khí như vậy. Ngụy Dững anh cũng không phải người không coi nghĩa khí là gì, ban đầu em có khả năng can nhắc chu toàn cho anh như vậy, anh đã coi em là bạn bè có thể tin cậy. Ở trong xã hội vật chất này, có thể tìm được một người bạn cũng không dễ dàng.” Ngụy Dững nói từng câu từng chữ. Diển diễn lee quý đôn

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười một tiếng, “Nếu anh Ngụy đã nói thế, vậy em cũng không cần nhiều lời, em chỉ nhiều hơn một câu dài dòng, về sau anh Ngụy có chỗ nào cần em gái giúp cứ nói một tiếng bất cứ lúc nào, em gái có thể làm, tuyệt đối là vượt lửa qua sông cũng không chối từ.”

“Được.” Hình như Ngụy Dững vô cùng thưởng thức khí phách của Kiều Tịch Hoàn, một mực chắc chắn.

Kiều Tịch Hoàn cười, tiễn Ngụy Dững đi.

Sắc trời Thượng Hải hôm nay vẫn âm u.

Phóng viên trước cửa tòa nhà Cổ thị cũng sớm tốp năm tốp ba rời đi.

Cô nhìn bầu trời vô cùng âm trầm, sau khi xử lý xong chuyện trước mắt tương đối chặt chẽ, một khắc cũng không thả lỏng, không biết là do những chuyện mà Kiều Tịch Hoàn đã từng trải qua lại một lần nữa rõ mồn một trước mắt như vậy khiến cho cô thật sự hơi khó chịu, nhất định là do thân thể này vô cùng nhạy cảm nhớ lại từng đau đớn quá khứ, cho nên cô tự nhiên sẽ giống như người từng bị vậy. Hay là nói, vẫn còn đang nhớ tới chuyện kiếp trước của mình.

Kiếp trước không biết nhìn người, bị người thân nhất của mình hại mình nhà tan cửa nát! Bằng không một đời này, sao cô có thể đi trải nghiệm tất cả khổ sở của người khác mà không phải thuộc về mình?! Sao cô cần phải chịu đựng khổ sở của người khác mà không phải của mình?!

Cô cười lạnh.

Tề Lăng Phong.

Tề Lăng Phong.

Lần này, lại để cho anh điều vô gương oai một lần.

Nhưng anh nhớ, anh có thể có khả năng lấy được đều do tôi bố thí, chỉ có điều, tôi tạm thời bố thí cho anh mà thôi! die nd da nl e q uu ydo n

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Trông mặt cô khẽ chuyển, hít thở sâu một hơi, nhận điện thoại.

“Bối Định.” Giọng nói thật bình tĩnh.

“Kiều Tịch Hoàn, cô làm sao vậy?” Hình như Điều Bối Định đang quan tâm cô.

“Có lòng rảnh rỗi quan tâm tôi như vậy, còn không bằng quan tâm bản thân mình một chút, lúc nào ly hôn với Tiêu Dạ.” Kiều Tịch Hoàn trở lại ghế làm việc, nói không hề để ý.

Cô không thích tuyệt hảo gì đó, rất lâu cũng không quá bằng lòng chuyện để người khác tiếp xúc sâu trong nội tâm của cô, nhìn qua người dừng cảm như thế, cũng sẽ có lúc yếu ớt, không có cảm giác an toàn.

“Cô người này sao không biết tốt xấu như vậy, thật sự không biết vì sao tôi lại gọi điện thoại cho cô, tôi điên rồi.” Điều Bối Định hơi không thoải mái nói.

Kiều Tịch Hoàn nhếch miệng cười ra tiếng.

Cô không cần nghĩ cũng biết dần về cực kỳ tức giận lúc này của Điều Bối Định.

Thật ra thì Điều Bối Định rất đáng yêu, rất nhiều vẻ mặt, ví dụ như cười, ví dụ như ngẩn người, ví dụ như làm nũng, ví dụ như tức giận...

Thật tiếc nuôi thay Tiêu Dạ, anh ta lại không nhìn thấy tất cả cảm xúc của Điều Bối Định.

Khóe miệng cô nhếch lên, nói một câu từ trong đáy lòng, “Ly hôn sớm một chút đi, Tiêu Dạ không phải là chồng của cô.”

“Không lâu.” Điều Bối Định đột nhiên nói, “Đã đề cập tới, bất cứ lúc nào cũng sẽ kết thúc đoạn hôn nhân này.” di3nd@n3qu.yd0n

“Tôi không cảm thấy.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng chữ.

Điều Bối Định cau mày.

“Tôi không cảm thấy ‘bất cứ lúc nào’.” Kiều Tịch Hoàn lặp lại lần nữa, “Tiêu Dạ sẽ không ly hôn với cô.”

Chân mày Điều Bối Định nhíu chặt hơn, “Cô hiểu rất rõ Tiêu Dạ sao?”

“Không biết.”

“Vậy sao cô biết, anh ta sẽ không ly hôn với tôi?” Điều Bối Định hỏi, không chế nhạo tìm nhanh khó hiểu của mình.

“Bởi vì tôi đủ thông minh. Nếu như Tiêu Dạ muốn ly hôn, sẽ không cho cô sáu năm.”

“Đó là bởi vì Lôi Lôi chưa trở về.”

“Lôi Lôi có thể trở lại bất cứ lúc nào, tại sao bây giờ mới chịu về?” Kiều Tịch Hoàn hỏi ngược lại.

Điều Bối Định im lặng.

Được rồi, cô không biết.

“Thật ra thì tôi cũng không biết.” Kiều Tịch Hoàn giống như rất biết nghiền ngẫm tâm tư, đón lấy lời nói, “Nhưng mà tôi sẽ thông qua suy nghĩ của người bình thường mà suy đoán, Tiêu Dạ không dễ dàng ly hôn với cô như vậy. Cho nên nói, nếu như muốn ly hôn, mình chủ động chút, nếu không luôn ở trong thế giới của anh ta, vẫn bị động như vậy tiếp.”

Điều Bối Định trầm mặc không nói.

Chủ động.

Cô ở trước mặt anh, hình như bắt đầu từ lần đầu tiên quen biết, cô đã đánh mất quyền chủ động. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

“Suy nghĩ thật kỹ, tôi cúp.”

“Ừ.” Điều Bối Định đột nhiên gọi cô lại, “Tôi rất muốn hỏi cô, sao cô gặp phải mọi chuyện đều có thể thân nhiên như vậy? Mà tôi, luôn không làm được.”

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn cười cười, “Bởi vì không tim không phổi.”

Điều Bối Định tức cười.

Trong đầu lại nhớ tới người phụ nữ kia cũng từng nói như vậy với cô, bởi vì không tim không phổi.

Bởi vì không tim không phổi, cho nên có thể không chút kiêng kỵ, cho nên có thể không cần thiết chút nào, cho nên có thể điều chỉnh vô gương oai...

“Chỉ là trùng hợp sao? Trùng hợp đến, khiến cho tôi thật sự bắt đầu hoài nghi, trên thế giới này thật sự có thể có, cái từ hồi sinh.” Điều Bối Định nặng nề cảm thán.

Kiều Tịch Hoàn trầm mặc nửa giây, nói, “Chỉ tin tưởng một lần thôi.”

Chỉ tin tưởng một lần thôi.

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại.

Điều Bối Định nhìn hiển thị “Kết thúc trò chuyện”.

Lời vừa rồi, lượng tin tức rất lớn.

Chỉ tin tưởng một lần, tin tưởng một lần, trên thế giới này thật sự có cái từ hồi sinh?!

Như vậy Kiều Tịch Hoàn chính là, Hoắc Tiểu Khê?!

Nghĩ tới đây, Điều Bối Định cũng bị suy đoán của mình làm sợ hết hồn.

Làm sao có thể tin tưởng.

Cô nhìn tận mắt thi thể của Hoắc Tiểu Khê, thể xác không nở nhìn. Cô tận mắt nhìn thi thể Hoắc Tiểu Khê hóa táng, chôn cất!

Chẳng lẽ thật sự có một trùng hợp, linh hồn Hoắc Tiểu Khê, sống lại?!

Cả người chợt khựng lại, một cơn lạnh dâng lên từ sau lưng, lạnh đến cả người cô nổi da gà. die ennd kdan/le eequhyd omnn

Không nhận được, cô vội vã cầm điện thoại gọi cho Cố Nguyên, bây giờ cô thật sự không biết nên tìm ai mà nói chuyện lý kỳ như vậy, cảm giác, cảm giác những chuyện này không phải do khoa học mà cô tôn trọng có thể giải thích được rõ ràng.

Bên kia nhận điện thoại, “Bối Định, tìm tôi có chuyện gì vậy?”

“Cố Nguyên, tôi thật sự cảm thấy Kiều Tịch Hoàn chính là Hoắc Tiểu Khê.” Điều Bối Định nói từng câu từng chữ, vừa nhanh vừa vội.

“Xảy ra chuyện gì? Khiến cho cậu nghĩ như vậy.” Cố Nguyên có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, nhưng trong lòng dù ít dù nhiều cũng có cảm xúc không giống như vậy.

Nhất định, người có ảo giác như vậy, không chỉ Điều Bối Định, anh cũng không phải không nghi ngờ thật sâu như thế.

“Không phải hôm nay Kiều Tịch Hoàn xảy ra một số chuyện sao? Tôi gọi điện thoại hỏi tình huống một chút, tôi cũng không biết mình như thế nào, dù sao cũng không giải thích được muốn đi quan tâm cô ấy, rõ ràng người phụ nữ này không hề có chút quan hệ nào với tôi, hơn nữa tôi cũng thật sự không muốn kết bạn lần nữa. Nhưng kết quả chính là, nhận một ngày vẫn gọi điện thoại cho cô ấy.” Điều Bối Định dừng lại một chút, hình như đang sắp xếp lại câu từ, hồi lâu lại nói, “Trong quá trình gọi điện thoại, cách nói chuyện của cô ấy, chuyện cô ấy biết, thậm chí lời nói giống lời Hoắc Tiểu Khê đã từng nói như đúc, cũng từ trong miệng cô ấy nói ra. Lúc đó tôi không nhận được hỏi cô ấy, tôi nói trên thế giới này có cái từ hồi sinh không? Câu trả lời của cô ấy lại là, có thể tin tưởng một lần.”

Điều Bối Định nói rất kích động, sau khi trình bày xong, thở không đều hỏn hển hỏi, “Nói cho tôi biết Cố Nguyên, không phải chỉ có tôi mới có ảo giác này, không phải chỉ có tôi mới có tư tưởng thiên phương dạ đàm * này, bằng không, tôi thật sự sẽ hoài nghi tôi xuất hiện rối loạn thần kinh, đã tẩu hỏa nhập ma bệnh nguy kịch rồi!” dfienddn lieqiudoon

(*) thiên phương dạ đàm là thành ngữ, ý chỉ chuyện không có khả năng.

Cố Nguyên bên kia trầm mặc thật lâu.

Lâu đến mức, Điều Bối Định cho rằng Cố Nguyên cảm thấy cô đang nói hươu nói vượn, cúp điện thoại rồi.

“Kiều Tịch Hoàn là Hoắc Tiểu Khê.” Cố Nguyên đột nhiên mở miệng.

“Cậu cũng cảm thấy như vậy đúng không?” Điều Bối Định rất kích động.

Cô thật sự không tin những chuyện này, một khắc cũng không tin.

Nhưng mà nếu như có một người giống như cô, cô nghĩ cô không thể không tin tưởng.

“Kiều Tịch Hoàn là Hoắc Tiểu Khê.” Cố Nguyên lặp lại lần nữa, khẳng định, “Từ trước kia rất lâu, tôi đã hoài nghi tới, chỉ có điều tôi cũng giống cậu, cho tới bây giờ đều không tin chuyện quỷ quái, cho nên tạm thời bỏ qua sự thật Kiều Tịch Hoàn chính là Hoắc Tiểu Khê, nhưng mà giờ khắc này, tôi đột nhiên hơi tin tưởng tồn tại của sự thật này, mà những sự thật này, có khả năng khoa học còn chưa phát triển đến mức có thể giải thích được.”

“Vậy hiện giờ chúng ta làm như thế nào? Gọi Kiều Tịch Hoàn ra, đối chất sao?” Điều Bối Dịch hơi luống cuống, lại hơi không nhìn được kích động, “Tôi cảm thấy bây giờ trái tim không có cách nào tải được tốc độ nhịp đập rồi. Tôi thật sự không biết, nếu như đây là sự thật, tôi sẽ làm như thế nào...”

“Vậy trước tiên không nên hoảng hốt.” Cổ Nguyên nói, “Nếu như Kiều Tịch Hoàn là Hoắc Tiểu Khê, nếu như cô ấy bằng lòng thừa nhận, như vậy cô ấy nhất định sẽ chủ động đến tìm chúng ta, nếu như cô ấy không muốn thừa nhận, nhất định có nỗi niềm khó nói của cô ấy, tôi tin tưởng Hoắc Tiểu Khê không phải là người ích kỷ như vậy, cô ấy biết chúng ta mong đợi cô ấy, cũng sẽ không để cho chúng ta đợi quá lâu.”

Rõ ràng, Cổ Nguyên cũng mong đợi giống như cô, trong một khắc kia, lý trí hơn cô nhiều lắm.

Điều Bối Dịch cố gắng để cho mình từ từ bình tĩnh lại, “Vẫn là cậu hiểu rõ Hoắc Tiểu Khê nhất. Cổ Nguyên, tôi đều nghe lời cậu.”

“Cho nên đừng suy nghĩ bậy bạ, tôi còn có chút việc, cúp đây.”

“Được, bye bye.”

Cúp điện thoại, Điều Bối Dịch cũng dần dần điều chỉnh tâm tình của mình.

Chỉ có điều.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 49: Chương 14.2

Nếu như, nếu Hoắc Tiểu Khê thật sự không chết, tốt biết bao nhiêu...

Một khắc kia, hốc mắt đột nhiên hơi ửng đỏ.

...

Tòa nhà Cổ thị.

Kiều Tịch Hoàn tan làm.

Còn chưa tới lúc tan làm, nói rồi đi trước.

Dù sao Cố Diệu Kỳ đã nói, cô tạm thời không nên đến công ty đi làm, nếu truyền đạt mệnh lệnh như vậy rồi, cô cũng không vô tư như thế vẫn còn ở công ty dăng hiến, cô luôn luôn không phải là người vĩ đại như vậy.

Cô ngồi xe Vũ Đại lái.

Dọc theo đường đi Vũ Đại vẫn yên tĩnh, khi cô không chủ động mở miệng nói chuyện, cho dù xảy ra chuyện lớn như thế nào, đoán chừng cô ấy đều mặt không biến sắc tim không đập mạnh, nên làm gì thì làm cái đó đi.

“Xem tin tức không?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

Vũ Đại gật đầu, “Xem.”

“Xem tin tức của tôi không?”

“Xem.” Vũ Đại vẫn gật đầu.

“Không có gì định nói?”

“Cô lên màn hình vẫn xinh đẹp như vậy.” Vũ Đại nói thẳng.

“Chỉ biết suy nghĩ của cô không giống như người bình thường.” Mắt Kiều Tịch Hoàn tròn trĩnh.

Vũ Đại cười cười, “Bởi vì tôi biết những chuyện này không đã kích được cô. Ở trong ngực, không phải bị bắt nạt như vậy nhưng vẫn gắng gượng vượt qua sao? Tôi tin tưởng năng lực của cô.”

“Thật ra thì bây giờ nghĩ lại, cảm thấy thời gian trong ngực cũng không tệ lắm.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Ít nhất khi đó chưa hề nghĩ nhiều, bởi vì nghĩ quá nhiều cũng không áp dụng được, đơn giản là qua hết một ngày là một ngày.

“Chỗ đó cũng dễ tiến vào.” Vũ Đại nghiêm túc lái xe, nói rất nghiêm túc.

“Đĩ nhiên, tôi chỉ nói giỡn.” Kiều Tịch Hoàn rất sợ Vũ Đại nghiêm túc như vậy, thật sự nghiêm túc.

Cô quay đầu nhìn sắc trời âm trầm, nói sang chuyện khác, nhằm chán than thở, “Trời nặng như vậy, không biết sẽ có mưa không?”

Vũ Đại nở nụ cười.

Cô cũng biết người phụ nữ này, cho dù trời sập, cũng có thể coi như việc không liên quan đến mình ngồi vắt chân nhìn như vậy, cho nên chút chuyện nhỏ như thế, cô ấy tuyệt đối sẽ không sa sút xuống.

Cũng không biết vì sao, đột nhiên lại khâm phục một người như vậy.

Cũng có lẽ, khó có được để cho anh tìm được một người vợ như vậy.

Xe một đường tới đại viện nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn đi vào.

Phòng khách biệt thự, Tề Tuệ Phân đang ngồi đó, hình như đặc biệt đợi cô.

Cô cũng không hề do dự, trực tiếp đi tới.

Lúc này cần giải thích từ tế, cô ngồi đối diện Tề Tuệ Phân.

Hôm nay khó có được Cố Tử Nhan có ở nhà, thân mật rúc vào bên người Tề Tuệ Phân, nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Thật ra thì Kiều Tịch Hoàn rất bội phục Tề Tuệ Phân, sau khi gả cho Cố Diệu Kỳ, liên tiếp không ngừng sinh năm đứa con như vậy, mang thai bốn lần, làm phụ nữ, ít nhiều cũng phải quan tâm đến thân thể mình, Tề Tuệ Phân lại vui vẻ chịu đựng nỗi dỗi tông đường vì nhà họ Cố, nghĩ đến, theo truyền thống dân tộc Trung Hoa mà nói, bà chính là công thần cực lớn của nhà họ Cố.

Nghe nói năm đó, Cố Diệu Kỳ đủ khả năng chèn ép những người anh chị em khác thuận lợi giữ lấy công ty Cố thị, trong nhà nhiều đứa nhỏ cũng được coi là một quả cân quan trọng.

“Tin tức hôm nay là xảy ra chuyện gì?” Kiều Tịch Hoàn vừa mới ngồi yên, Tề Tuệ Phân đã trực tiếp sáng khoái.

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, “Buổi chiều con đã nói với truyền thông rồi, chuyện đã xảy ra chính là như con nói, mẹ kể con Dụ Tình cố ý bôi đen con.”

“Vậy bây giờ con định xử lý như thế nào? Kiều Tịch Hoàn, từ sau khi con ra tù, đúng là rất cố thay đổi, nhưng luôn bị người trả thù nói gièm pha, con có nghĩ tới bản thân con có vấn đề không?”

Kiều Tịch Hoàn nhìn bà, “Mẹ, chuyện con làm luôn công và tư rõ ràng, chưa bao giờ cố ý nhắm vào ai.”

“Có một câu là cây lớn đón gió, mẹ đã sớm khuyên con, không nên đến công ty làm, ở nhà cần cù chăm chỉ giúp chồng dạy con nhưng con vẫn không nghe lời.” Tề Tuệ Phân luôn khuyên cô không đi làm, luôn khuyên cô ở nhà giúp chồng dạy con, nói thật, có một khắc Kiều Tịch Hoàn không rõ mục đích thật sự của Tề Tuệ Phân.

“Phụ nữ nên độc lập, chị dâu cả làm gì mà nhất định phải canh chừng anh cả, nên có phong thái tự nhiên của mình, tư tưởng của mẹ cũng quá cũ rồi.” Cố Tử Nhan đột nhiên chen miệng, cô vẫn còn đang học đại học, hình như không hề tán thành tư tưởng cũ kỹ của mẹ mình.

Ánh mắt Tề Tuệ Phân hơi hung dữ, tức giận nói, “Con còn nhỏ như vậy, biết cái gì, về phòng ôn tập bài vở đi.”

“Mẹ, con đã học đại học rồi, nào còn cần ôn tập bài vở. Haizzz, thật sự không biết mẹ quan tâm cái nhà này như vậy làm gì, người khác nói tất cả con cháu đều có phúc của con cháu, mẹ luôn quơ tay múa chân, cẩn thận nếp nhăn trên mặt nhiều hơn.” Cố Tử Nhan đứng lên từ trên ghế sa lon, hơi không cam tâm nói, trước khi rời đi lại xoay người nói với Kiều Tịch Hoàn, “Chị dâu, em ủng hộ chị.”

Kiều Tịch Hoàn khẽ gạt đầu, cười một tiếng.

Dưới con mắt không tốt của Tề Tuệ Phân, Cố Tử Nhan chạy thẳng lên lầu.

Kiều Tịch Hoàn không dồn hết sức đi tìm hiểu về Cố Tử Nhan và Cố Tử Hình, nhà họ Cố rõ ràng có tư tưởng trọng nam khinh nữ, hai khuê nữ không lấy chồng này nhất định không lật nổi ngọn sóng nào, hơn nữa bình thường thời gian ở nhà thật sự không nhiều lắm, Kiều Tịch Hoàn cũng thật sự cảm thấy, không cần thiết tốn tâm tư.

Cô nhìn Cố Tử Nhan rời đi, trầm mặc một lúc, mới trầm ổn nói, “Mẹ, có lúc không phải nói trốn tránh là có thể giải quyết được vấn đề, con càng lùi

bước càng sợ, càng khiến cho người khác cảm thấy con dễ bắt nạt. Cuộc sống sau này càng không dễ chịu. Từ đầu đến cuối con đều cảm thấy, tất cả đều chỉ có bản thân mạnh mẽ, có năng lực, mới có thể chân chính giải quyết vấn đề.”

“Mạnh mẽ, có năng lực?! Bản thân con một người phụ nữ, có thể mạnh cỡ bao nhiêu, có năng lực bao nhiêu?! Đừng quá tự cho là đúng.” Hình như Tề Tuệ Phân hơi khinh thường.

Kiều Tịch Hoàn cũng không nói quá nhiều, bây giờ Tề Tuệ Phân vẫn rất ác cảm với việc cô ra ngoài đi làm, hiện giờ xảy ra chuyện như vậy, nếu như tiếp tục chống đối lại bà ta, như vậy về sau cô cũng sẽ không có thời gian sống dễ chịu rồi, cô cắn cắn môi, nói, “Con trước giải quyết chuyện này rồi nói sau, về sau có muốn đi làm hay không, đều dựa vào cha định đoạt. Hơn nữa hôm nay cha cũng nói với con, trong khoảng thời gian này không phải đi làm, hội đồng công ty sẽ quyết định hướng đi của con.”

Đối với Tề Tuệ Phân, Kiều Tịch Hoàn nhiều hơn chính là thần phục.

Ít nhất ngoài mặt thuần phục.

Cô không muốn đấu với người phụ nữ này, đấu thắng hay không trước khỏi bàn, quan trọng nhất là, cô cảm thấy không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Cô chỉ muốn mượn Cố thị làm xong vấn đề thực hiện mục đích của mình, Tề Tuệ Phân sẽ không thành trở ngại cô phát triển mục đích kia, nên tự nhiên sẽ không nằm trong phạm vi giới hạn của cô.

Tề Tuệ Phân không có sắc mặt tốt ai oán nói, “Thật sự không biết Cố Diệu Kỳ nghĩ gì, rõ ràng trước đã nói phụ nữ không tham dự vào công ty Cố thị, lại xưa nay chưa từng thấy cho con đi vào. Thôi, dù sao sau chuyện này, mẹ nghĩ cha cũng sẽ không để cho con đi công ty, tự con điều chỉnh tâm tình, làm chuẩn bị ở nhà.”

“Vâng.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Cô không phản bác lại người phụ nữ này, dù sao kết quả cuối cùng, chắc chắn sẽ không như suy nghĩ của Tề Tuệ Phân.

“Không có chuyện gì, con trở về phòng đi. Xảy ra chuyện như vậy, vẫn nên nói từ tế với Từ Thần. Mặc dù nhà chúng ta không phải nhà không để ý tới tình cảm và thể diện, vẫn canh cánh trong lòng chuyện trước kia của con, nhưng đàn ông gặp phải chuyện như vậy dù ít dù nhiều thế nào đi nữa cũng sẽ không tiếp nhận được, đừng ảnh hưởng tới tình cảm của các con.” Tề Tuệ Phân dặn dò.

“Con biết rõ, con sẽ đi lên lầu, giải thích cẩn thận với Từ Thần.” Kiều Tịch Hoàn cung kính nói.

Tề Tuệ Phân gật đầu một cái.

Kiều Tịch Hoàn xoay người đi lên lầu hai.

Cố Từ Thần sẽ để ý sao?

Thật ra thì từ lúc lộ ra đoạn video thiếu lễ độ này, trước tiên cô đã từng nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng đề tài này không phải là chuyện cô cần nhanh chóng xử lý, cho nên chỉ thoáng qua trong đầu cô.

Mà giờ khắc này, xử lý xong tất cả mọi chuyện, cô lại đột nhiên rất muốn biết đáp án.

Cố Từ Thần tòa núi băng này, có thể vì vậy mà lộ vẻ xúc động không?!

Không hiểu sao còn hơi mong đợi.

Cô đẩy cửa phòng Cố Từ Thần ra.

Cố Từ Thần ngồi trên ban công, đọc sách.

Giống như niềm vui thú trong cuộc sống mà anh luôn yêu thích.

Đối với sách, Kiều Tịch Hoàn luôn luôn không có bao nhiêu hứng thú.

Hơn nữa sách đồng âm với “Thua”, đừng trách cô mê tín, cô thật sự không thích từ “Thua” này.

(*) Sách – thư - 书 (shū) và Thua – thua - 输 có cùng cách đọc (shū)

Tròng mắt đang xem sách của Cố Từ Thần khẽ nâng lên, rất bình tĩnh liếc nhìn Kiều Tịch Hoàn, lại hạ thấp tròng mắt xuống, mặt không đổi sắc.

Cô cũng biết sẽ là như vậy.

Kiều Tịch Hoàn khó chịu, mắt tròn trắng.

Cô cũng biết người này khẳng định chính là về mặt đó, giống như những chuyện này hoàn toàn không liên quan đến anh nữa xu, anh hoàn toàn không quan tâm. dinendian.loqidjon

Hoàn toàn không quan tâm?!

Nghĩ đến từ ngữ này, trong lòng đủ loại khó chịu, gãi tâm gãi phổi rất không dễ chịu.

Cô sai bước đi tới, thế tới hơi hung hăng, “Anh có đọc tin tức về em không? Hôm nay nhiều lần lên tít trang đầu.”

Chân mày Cố Từ Thần không nhìn được nhú lại, anh gấp sách lại, xe lăn trực tiếp lướt qua thân thể cô đi vào phòng ngủ, rõ ràng không hề có hứng thú chút nào.

Mẹ nó!

Không thèm để ý coi như xong đi, lại còn là về mặt không nhìn được như thế, làm vậy cho ai nhìn chứ?!

Kiều Tịch Hoàn nổi trợn lời đĩnh, tăng nhanh bước chân trực tiếp ngăn cản trước mặt Cố Từ Thần, “Anh chính là đàn ông sao?!”

“Không phải em rời nhà ra đi sao?” Cố Từ Thần nhướn mày, thật bình tĩnh.

Trông nết Kiều Tịch Hoàn giật giật, nhớ tới lời nói sáng nay lúc rời đi, người đàn ông này cũng quá mang thù đi.

“Anh biết rõ đó là em nói chơi.”

“Nhưng mà tôi lại không thích nghe.” Cố Từ Thần gằn từng chữ.

Kiều Tịch Hoàn hung hăng nhìn anh, “Anh thích nghe cái gì?”

Cố Từ Thần mím môi.

“Anh thích nghe cái gì, anh nói đi, anh nói ra, em sẽ nói cho anh nghe.” Kiều Tịch Hoàn gây sự. diee ndda finleeq uysd doon

“Em câm miệng.” Cố Từ Thần nói, “Tôi không muốn nghe bất kỳ một câu nào từ em.”

“...” Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Từ Thần.

Cố Từ Thần muốn đi.

“Mẹ nó!” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên nhào qua, chân thon dài trực tiếp ngồi trên đùi anh, hung hăng ôm cổ anh, gất gao quán lấy trên người anh, “Về sau em không nói, em liền làm.”

Không nói hai lời, đôi môi liền trực tiếp đưa sang.

Mặt Cố Từ Thần quay sang bên cạnh, dấu môi son của Kiều Tịch Hoàn dính trên mặt anh.

“Thế nào? Như vậy cũng không thích?” Kiều Tịch Hoàn ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ.

Cử động thân mật như vậy, khiến lỗ tai Cố Từ Thần bắt đầu nóng lên, đỏ lên.

Kiều Tịch Hoàn nhìn lỗ tai của anh giống như đột nhiên phát hiện ra một vùng đất mới, vui mừng, “Cố Từ Thần, lỗ tai của anh lại đổi màu sắc...”

Càng nói, hình như càng đỏ lên rõ ràng.

Cố Từ Thần siết chặt ngón tay, từng câu từng chữ cắn răng nghiền lợi nói: “Em nói chuyện hôm nay của em.”

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

Chị đây có ngàn vạn phương thức khiến cho anh thần phục dưới váy thạch lựu của chị.

Kiều Tịch Hoàn vui vẻ từ trên đùi Cố Từ Thần xuống, đứng trước mặt anh, đột nhiên hơi nghiêm túc, hỏi, “Anh không để ý trước kia em bị lãng nhục như vậy sao? Mặc dù chưa thành công, nhưng cuối cùng, bị hèn mọn như vậy.”

“Không ngại.” Cố Từ Thần trực tiếp nói.

“Tại sao không ngại chứ? Đối với đàn ông mà nói, sẽ phải thích sạch sẽ.” Kiều Tịch Hoàn rất nghiêm túc nhìn anh.

“Kiều Tịch Hoàn, lúc này không phải em nên khóc lóc kể lể sao?! Khóc lóc kể lể mình đã từng bị bao nhiêu uất ức, khiến cho người ta tới đồng tình em, an ủi em! Mà không phải tới hỏi tôi, không thèm để ý tới quá khứ của em!” Nét mặt Cố Từ Thần rất nghiêm túc, lạnh lùng nói.

(1) Quỳ gối dưới váy thạch lựu: bắt nguồn từ tích của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi.

Dương Quý Phi rất thích cây lựu, cho nên Đường Minh Hoàng cho trồng rất nhiều cây lựu. Sau khi Dương Quý Phi uống rượu say, hai má ửng đỏ, Đường Minh Hoàng rất thích dáng vẻ say rượu quyến rũ của Quý Phi. Nhân việc Đường Minh Hoàng quá sủng ái Dương Quý Phi, không để ý tới triều chính, các đại thần không dám chỉ trích hoàng thượng, lại giận chó đánh mèo với Dương Quý Phi, không hành lễ với nàng.

Dương Quý Phi đành chịu, vẫn thích ngắm hoa lựu, ăn trái lựu, đặc biệt thích mặc váy thêu màu lựu. Một hôm, Đường Minh Hoàng mời quần thần đến dự yến hội, thỉnh Dương Quý Phi hiển vũ giúp vui. Dương Quý Phi bưng một ly rượu đến bên mời Minh Hoàng, nói nhỏ bên tai: “Phần lớn những thần tử này lờm nguýt thần thiếp, không giữ lễ, không cung kính, thiếp không muốn hiển vũ cho bọn họ.” Đường Minh Hoàng nghe thế, thấy ái phi chịu uất ức, lập tức hạ lệnh: Yêu cầu tất cả quan văn võ tướng, phẩm cấp quý phi đều phải hành lễ, nếu như không quỳ, phạm vào tội khi quân. Chúng thần bất đắc dĩ, hề nhìn thấy váy thạch lựu của quý phi đi tới, đều dón dập quỳ xuống hành lễ. Do đó, điển cố “quỳ gối dưới làn váy thạch lựu” lưu truyền đến bây giờ, trở thành tục ngữ tôn thờ phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 50: Chương 14.3

Kiều Tịch Hoàn khẽ đảo mắt, cố chấp nói, “Nhưng mà, em thật sự càng để ý, có phải anh để ý không?”

Cố Tử Thần nhìn cô.

“Mà em sẽ để ý điều này hơn, anh từng nghĩ tại sao không?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh.

Cố Tử Thần không nói, lạnh lùng nghiêm mặt, ngón tay lại âm thầm nhéo nhéo.

“Em sẽ không nói ra ngoài.” Kiều Tịch Hoàn nhếch miệng cười, “Bởi vì chính em không xác định, cho nên, em sẽ không nói ra ngoài. Nhưng mà Cố Tử Thần anh không phải ngốc, khẳng định đoán được.”

Cố Tử Thần đảo mắt sang hướng khác, cung dời đề tài đi, “Nếu như không phải muốn tới tới an ủi em, tôi đi ra ngoài đây.”

Nói xong, Cố Tử Thần rời khỏi phòng.

Lần này, Kiều Tịch Hoàn không ngăn cản.

Cô vẫn chỉ nhìn theo phương hướng Cố Tử Thần rời đi, như có điều suy nghĩ.

Cố Tử Thần đang trốn tránh sao?

Vì sao anh phải trốn tránh tình cảm của cô.

Cảm giác người đàn ông này, không thể tưởng tượng nổi.

Kiều Tịch Hoàn đặt mông ngồi lên ghế sa lon trong phòng, thật ra thì cô cũng rất phiền muộn, tại sao hướng về Cố Tử Thần mình luôn có một cảm giác nói không nên lời, cô cũng không cảm thấy mình là người dễ dàng để ý tới người khác, dĩ nhiên, ngoại trừ Tề Lăng Phong.

Yêu Tề Lăng Phong là chuyện tốn một phút, nhưng quên anh ta lại cần cả đời.

Cũng may, cả đời cô kết thúc rất sớm.

Đời này, chính là cả đời mới bắt đầu của cô.

...

Cố Tử Thần ra khỏi phòng, cả người hình như không thay đổi.

Nét mặt vừa rời của Kiều Tịch Hoàn, không hề giống như người từng trải qua chuyện đó, biểu hiện của cô không thêm để ý chút nào, nếu như nói là giả bộ, lần đầu tiên anh phải thừa nhận, có người có kỹ thuật ngụy trang giỏi đến mức anh có thể khen ngợi. Nếu như không phải giả bộ, như vậy có thể lý giải thành Kiều Tịch Hoàn thật ra không trải qua một màn trong video kia không?!

Anh cau mày.

Đối với lai lịch của Kiều Tịch Hoàn, chung đụng càng lâu, thì sẽ càng cảm thấy là một câu đố.

Trước khi câu đố này chưa được giải ra, tất cả mọi thứ đều là một nhân tố không xác định đối với anh.

Mà anh, chưa bao giờ để ý tới “Không xác định”.

...

Sáng sớm hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn đang còn trong giấc mộng, liền nhận được điện thoại của Milk.

Kiều Tịch Hoàn day day huyết thái dương, sớm như vậy mới tám giờ đã quấy rầy giấc ngủ của cô, tốt nhất đối phương thật sự có chuyện quan trọng.

Cô không nhận được bất máy, giọng nói còn hơi lười nhác.

“Quản lý Kiều, bản tự truyện của chị đã lên tuần san tài chính và kinh tế Tân Bình Quả rồi, hiện giờ ở trên mạng có rất nhiều dân mạng đều ủng hộ chị, nói chị mới là người bị hại, không biết trên web mắng mề kể chị thê thảm ác liệt bao nhiêu.” Milk vô cùng kích động nói.

So sánh với Milk kích động, Kiều Tịch Hoàn giống như thật bình tĩnh, bình tĩnh đến mức giống như tất cả mọi chuyện đương nhiên là thế, nói, “Ừ, chị biết rồi.”

Sau đó, cúp điện thoại.

Milk trợn mắt há hốc mồm.

Điều này cũng, quá lạnh nhạt đi.

Kiều Tịch Hoàn dĩ nhiên không quan tâm người khác nghĩ gì, tối hôm qua cô ngủ không quá ngon, buổi sáng không cần đi làm, cô nhất định phải hung hăng ngủ một giấc, cho nên, để những tin tức kia tự sinh tự diệt bay đi trước một lát đi, hơn nữa ngày hôm qua kêu Ngụy Dững ra tin tức, đã dự đoán được sẽ có phản ứng như thế này vào ngày hôm nay, cô thật sự không cần thiết có vui mừng lẫn sợ hãi quá lớn.

Cho nên, cô tiếp tục ngủ là chuyện đương nhiên, ngày phơi ba sào.

Một giấc ngủ đến tự nhiên tỉnh.

Kiều Tịch Hoàn duỗi người, không biết người bên cạnh không ở đó từ khi nào.

Cô ngáp, rất tự nhiên đi vào phòng tắm rửa mặt.

Nhìn dáng vẻ hơi tỉnh táo của mình trong gương, không nhận được nói, may quả nhiên không tìm không phải.

Toét miệng, còn hung hăng cười cười.

Cô ngồi trên bồn cầu trong phòng tắm, cầm điện thoại di động lên, xem tin tức giải trí hôm nay.

Khi không có việc gì làm, luôn dùng phương thức này để giết thời gian, có lúc thậm chí ngồi đến chân hoàn toàn tê dại, mới có thể lòng không phục từ trên bồn cầu đứng lên đi ra ngoài.

Cô bình tĩnh mở giao diện tin tức ra, nhìn tít trang đầu.

“Kiều Tịch Hoàn Cố thị, từ thiếu nữ bị thảm biến thành tinh anh kinh doanh như thế nào.”

Tựa đề không tệ.

Nói trúng tim đen, vừa xem hiểu ngay.

Quả nhiên đề Ngụy Dững tới viết, quá sáng suốt rồi.

Nội dung bên trong có số chữ không nhiều lắm, nhưng chọc lọc toàn bộ tinh hoa mà cô nói ngày hôm qua, cũng do văn phong đặc biệt, sắc bén, dứt khoát lạnh lẽ của Ngụy Dững, càng thêm kích động lòng người.

Cô rất hài lòng đọc xong bản tự truyện xong, Dự Tĩnh này từng đối xử với cô như thế nào, cô gả cho nhà họ Cố như thế nào, tiến vào Cố thị như thế nào, cuối cùng đàm phán được bút hợp đồng kinh người đầu tiên vì Cố thị như thế nào, tất cả uất ức và chua cay được viết vô cùng tinh tế, độc lòng mà kích thích, tràn ngập chính là năng lượng.

Khỏe miệng cô cười nhạt, đọc phần bình luận dưới tin tức.

“Vị mẹ kế này quá ghê tởm, loại đàn bà như vậy nên đi đim lồng heo!”

“Không chịu nổi, trước kia vẫn xem chuyện cười của Kiều Tịch Hoàn, không ngờ cô ấy đã trải qua nhiều chuyện hiếm ai biết được như vậy, bây giờ còn không ngừng cố gắng thực hiện mơ ước của mình, phải có lời khen, hoàn toàn chính là tấm gương cho người tuổi trẻ chúng ta.”

“Mẹ kế và con mẹ kế đó quá đặc ý rồi, có thể bị trừng phạt của pháp luật không?”

“Có thể thịt người không, tôi thật sự vô cùng muốn nhìn sắc mặt hai mẹ con này...”

...

Còn có rất nhiều, Kiều Tịch Hoàn thậm chí không nhìn.

Gần như không thấy đánh giá xấu về cô, toàn bộ đều nhắm vào Dụ Tĩnh và Dụ Lạc Vi, thậm chí cũng có nhắm vào cha cô.

Khóe miệng cô cười một tiếng.

Tính toán của Dụ Tĩnh đánh hụt, hiện giờ chắc ở nhà hối hận chết đi.

Kiều Tịch Hoàn trước kia có thể sẽ yên lặng chịu đựng, nào có chuyện dám đối mặt với phóng viên, nào sẽ chuẩn bị quan hệ xã hội vì mình, nào sẽ tạo hường ứng giải trí!

Dụ Tĩnh thật sự chỉ mong cái lợi trước mắt quá rồi, hoàn toàn không suy tính hậu quả, muốn kéo cô xuống.

Chỉ có điều, gặp phải chẳng phải là cô tốt hơn sao?!

Ha ha.

Chị đây cười lạnh hai tiếng, bà cũng phải có bản lĩnh này chứ!

...

Kiều Tịch Hoàn nhìn một hồi lâu, để điện thoại di động xuống, khoan thai tự đắc rửa mặt xong.

Đổi một bộ đồ ở nhà, xuống lầu.

Mới vừa đi tới đầu cầu thang, điện thoại lại vang lên, cô nhìn số điện thoại xa lạ, nhú mảy một cái bắt máy, cô lường trước được số này chắc chắn sẽ không gọi tới an ủi cô, sắc mặt cũng biến thành hơi lạnh lùng, “Alo.”

“Hoàn Hoàn, cháu còn nhớ rõ giọng của cậu không?” Bên kia, truyền đến một giọng nói không quá quen thuộc.

Trông mắt cô căng thẳng.

Không quá quen thuộc, nhưng cũng trong nháy mắt có thể nghe ra, bởi vì quá ăn sâu bén rễ, quá sợ hãi.

“Như thế nào, Hoàn Hoàn tốt của cậu, cháu không nghe ra được giọng của cậu sao?” Không chờ được Kiều Tịch Hoàn đáp lời, bên kia lại mở miệng nói.

“Ông tìm tôi có chuyện gì?” Kiều Tịch Hoàn rất lạnh lùng, cũng rất tỉnh táo.

“Nhiều năm không gặp như vậy, cháu quả nhiên trưởng thành, giọng điệu nói chuyện cũng thay đổi. Ngày hôm qua đọc được tin tức, cậu đột nhiên cảm thấy mình còn có một đứa cháu gái khéo léo này, nên nhớ cháu vô cùng.”

“Tôi không rảnh nói chuyện vòng vèo với ông, nếu ông muốn tiếp tục nói như vậy ông cứ tùy tiện, tôi cúp.” Kiều Tịch Hoàn thật sự căm thù đến tận xương tủy người này.

“Này, Kiều Tịch Hoàn, mày đừng cúp thật!” Bên kia nóng nảy, giọng nói cũng thay đổi.

Trông mắt Kiều Tịch Hoàn sâu hơn, đảo mắt nhìn người trong sảnh chính dưới lầu, suy nghĩ một chút cầm điện thoại di động trở lại phòng, đóng cửa phòng.

“Ông muốn như thế nào?” Kiều Tịch Hoàn hỏi thẳng.

“Muốn như thế nào, trong khoảng thời gian này trên tay cậu rất túng thiếu, đương nhiên muốn cháu giúp một chút.”

“Giúp như thế nào?” Kiều Tịch Hoàn vẫn bình tĩnh.

Bên kia vừa nghe thấy Kiều Tịch Hoàn không hề do dự chút nào, không khỏi nở nụ cười xấu xa, cho rằng tất cả giống như trước kia, chắc hẳn có thể

được rất nhiều, ông ta khoe khoang khoác lác, “Cháu cho cậu hai trăm vạn, cậu thẻ đời này sẽ bao giờ xuất hiện trước mặt cháu nữa, tránh cho cháu mất thấy lại phiền lòng.”

Kiều Tịch Hoàn cười.

Cười rất trầm mặc.

Cô còn đang lo không tìm được người này, không có cơ hội trả thù từ tể, đây tự động đưa tới cửa.

Cô sẽ không bỏ qua cho Dụ Tĩnh Dụ Lạc Vi, đây gọi là “Cậu” này, càng thêm cần “Róc xương lóc thịt”!

Cô không để lại dấu vết khôi phục cảm xúc của mình lại trạng thái vững vàng nhất, “Được.”

“Thật?” Hình như bên kia không xác định, vui mừng hơi quá.

“Ừ. Ông đang ở đâu, khi nào tôi đưa cho ông.”

“Không cần đưa qua, cháu trực tiếp gửi tiền cho cậu là được.” Bên kia vội vàng nói.

“Cậu, chúng ta đã nhiều năm không gặp như vậy, chẳng lẽ cậu nói cực kỳ nhớ cháu, đều là gạt người?” Kiều Tịch Hoàn gần từng chữ hỏi.

Bên kia trầm mặc, “Mấy định giờ trò gì?”

Vẫn không tính là quá ngốc.

Kiều Tịch Hoàn hưng hăng cười một tiếng, “Cháu có thể giờ trò gì? Đưa tiền cho cậu mà thôi. Chẳng lẽ cậu không dám muốn? Đã như vậy, cậu à cháu cũng không ép buộc cậu, dù sao cậu đã biến mất không phải chỉ một năm hai năm rồi, sau này cứ biến mất như vậy tiếp là được.”

“Kiều Tịch Hoàn.” Bên kia đột nhiên gọi cô lại.

“Hả?”

“Cậu ở ngõ hẻm bến tàu, trong ngày hôm nay cháu mang tiền tới, cậu lập tức bố trí thuyền rời đi, tuyệt đối không bao giờ xuất hiện ở Thượng Hải nữa.” Bên kia nói.

“Vậy buổi chiều tôi mang tiền tới cho ông.”

“Liên lạc bằng số điện thoại này.”

“Được.”

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại.

Người này quá tham lam rồi, biết rõ cô có thể tới không có ý tốt, nhưng vẫn trúng bẫy của cô như thế.

Đào mất nghĩ, cũng có lẽ bản thân thật sự đến đường cùng rồi.

Chỉ có điều, cho dù là nguyên nhân gì, đưa người này vào ngục giam, không hề khó khăn chút nào.

Sau khi cúp điện thoại, cô không chút do dự gọi tới 110, “Tôi muốn báo cảnh sát.”

“Tình huống như thế nào?”

“Tôi là Kiều Tịch Hoàn, video trên bảng tin ngày hôm qua, về chuyện cậu tôi có ý đồ bắt chính với tôi vào năm tôi mười bảy tuổi, tôi muốn kiện cậu tôi tội cưỡng gian.”

“Tên cậu cô là gì?” Bên kia lạnh lùng ghi chép.

“Chu Chính Phú.”

“Người này...” Bên kia trì hoãn một lúc, nói, “Chính là tội phạm cảnh sát đang truy nã, bởi vì cướp bóc, trộm cướp và nhiều án kiện thật sự có tội, chỉ có điều người này giao hoạt, trước mắt vẫn không có tung tích của ông ta. Tôi có thể ghi chép án kiện của cô xuống, có kết quả sẽ thông báo cho cô.”

“Tôi có tung tích của ông ta.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

“Hả?”

“Hôm nay ông ta kêu tôi đưa tiền cho ông ta, ở ngõ hẻm bến tàu. Buổi chiều tôi sẽ gọi điện thoại cho ông ta, sau đó phối hợp với các anh bắt về quy án.”

“Như thế thì quá tốt. Cũng coi như lập công lớn cho cảnh sát.”

“Xế chiều anh trực tiếp xếp người đi ngõ hẻm bến tàu, tôi lại gọi điện thoại báo cho các anh biết vị trí cụ thể.”

“Được.”

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại, trông mắt sâu hơn.

Dụ Tĩnh, tám năm trước bà không thể làm chuyện vì tôi, tám năm sau tôi sẽ tự mình làm.

Mà tiền lời tám năm, chúng ta có thể phải tính toán từ tế, tính toán thật kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 51: Chương 15

Xế chiều hôm đó.

Khi Kiều Tịch Hoàn ở nhà nhàn nhã tự đắc uống cà phê, nghe nói cậu của cô Chu Chính Phú đã bị tóm vào đồn cảnh sát.

Khi cảnh sát gọi điện thoại tới cho cô, vô cùng cảm ơn cô đã cung cấp đầu mối, khiến cho bọn họ thuận lợi tóm được Chu Chính Phú về quy án, về phần án kiện cô báo, bọn họ sẽ xử lý theo luật định.

Kiều Tịch Hoàn nói đường đường chính chính, tâm tình rất tốt uống cạn chút cà phê còn dư lại trong tách, đứng từ trên ghế sa lon lên, đuổi người, không chút để ý gọi điện thoại, “Vũ Đại, đến đại viện nhà họ Cố, tôi muốn ra ngoài một chuyến.”

“Được.”

Cúp điện thoại, Kiều Tịch Hoàn ra khỏi phòng.

Trong sảnh chính Tề Tuệ Phân đang tập Yoga, thấy Kiều Tịch Hoàn từ trên lầu đi xuống, trông mắt khẽ nâng lên, giọng không tốt nói, “Thời kỳ đặc biệt này, con còn định ra ngoài?”

Kiều Tịch Hoàn gật đầu một cái, “Có chút chuyện quan trọng, hơn nữa hiện giờ tin tức này rất tốt với con.”

“Đừng quá đắc chí.”

“Con biết rõ mà mẹ, con biết chừng mực.”

“Ừ.” Tề Tuệ Phân gật đầu một cái, hình như quá không định quản chuyện của cô.

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi đại viện nhà họ Cố, ở cửa ra vào đợi một lúc lâu, Vũ Đại mới chạy xe xuất hiện. Dieễn ddàn lee quyí đôn

Cô mở cửa xe ngồi vào, trực tiếp nói: “Đến trại tạm giam.”

“Làm cái gì?” Vũ Đại thuận miệng hỏi.

“Đi gặp người gọi là ‘Cậu’ của tôi, nói không chừng sẽ có thu hoạch không tưởng tượng được.” Kiều Tịch Hoàn nói ý vị sâu xa.

Vũ Đại nhún vai, không có hứng thú đặc biệt lớn.

Chỉ có điều hơi kinh ngạc, nếu là người bình thường, ai cũng sẽ không muốn gặp người đàn ông này đi, Kiều Tịch Hoàn lại có thể không thèm để ý chút nào như vậy, người phụ nữ này quả tâm trí, quả nhiên không phải cường đại bình thường.

Dĩ nhiên, Kiều Tịch Hoàn không biết Vũ Đại đang suy nghĩ cái gì, cũng không có tâm tư đi suy tính đến tâm tư của người khác, bây giờ cô chỉ muốn, đạt tới mục đích của mình mà thôi.

Xe một đường ổn định đến nơi.

Kiều Tịch Hoàn đi vào trại tạm giam, thông qua quan hệ cảnh sát của án kiện này, vô cùng thuận lợi gặp được Chu Chính Phú.

Chu Chính Phú, em trai ruột của mẹ thân thể này, từ nhỏ phản nghịch, không học vẫn không nghề nghiệp, mười hai tuổi đã bắt đầu đi theo lũ lưu manh lớn lên, người nhà ông ngoại đã sớm cảm thù ông ta đến tận xương tủy, cũng tuyên bố chưa bao giờ sinh ra đứa con cháu bất hiếu này, nói hơi thẳng thừng chính là bị đuổi triệt để ra khỏi nhà.

Đã nhiều năm như vậy, Chu Chính Phú cũng không kiếm ra được thành tựu gì, chuyện trộm gà trộm chó ngược lại đã làm nhiều lần, về sau lại bị lây nghiện, tên căn bản đời này bị hủy như vậy.

Khi Kiều Tịch Hoàn xuất hiện, Chu Chính Phú vừa nhìn thấy cô đã nổi giận, sắc mặt biến thành vô cùng kinh khủng, lớn tiếng mắng, “Mày con tạp chủng do đẻ tiện sinh ra, lại hãm hại tao, tao thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho mày.”

Về mặt dữ tợn đó.

Kiều Tịch Hoàn lại không không khỏi cực kỳ bình tĩnh.

Cô nhìn về phía người đàn ông mà thân thể này từng sợ hãi nhất trong ký ức, chỉ cười lạnh lùng, không có cảm xúc gì khác.

“Yên tĩnh một chút!” Giọng giám ngục rất nghiêm túc, lạnh lẽo hướng về phía Chu Chính Phú.

Chu Chính Phú nhẩn nhẩn con tức, không cãi lại.

Kiều Tịch Hoàn ngồi trên cái ghế trước mặt, nhìn ông ta, “Đây là kết quả mà cậu nên có, không trách được người khác.”

“Kiều Tịch Hoàn, chờ ngày nào đó tao từ trong ngục ra, việc đầu tiên của tao chính là không tha cho mày, mày chờ đó cho tao!” Chu Chính Phú gằn từng câu từng chữ uy hiếp.

“Không sao, tôi chờ.” Kiều Tịch Hoàn không thêm quan tâm.

Đối với dáng vẻ ung dung thản nhiên của Kiều Tịch Hoàn, Chu Chính Phú tức giận đến cả người phát run.

Người phụ nữ trước mắt với Kiều Tịch Hoàn trong trí nhớ của ông có phải có biến hóa quá lớn không?! Ông vẫn cho rằng Kiều Tịch Hoàn phải yếu ớt không có khả năng, thậm chí không có chủ kiến không dám cãi lại, chỉ biết vâng lệnh nghe theo. Bây giờ bị cô ta dễ dàng hãm hại như vậy, một mặt bởi vì bản thân mình chạy tới đường cùng, vì hít thuốc phiện, ông chộc phải một thủ lĩnh hắc bang, bây giờ đang tránh né chung quanh, hận không thể sớm rời khỏi Thượng Hải, vừa vận lúc này tuôn ra tin tức, ông đột nhiên nghĩ đến ông còn có một quả cân như vậy. Mặt khác, ở trong mắt ông, Kiều Tịch Hoàn quá ngu ngốc, thật sự không có chủ kiến không thể nhẩn nhẩn, y theo hiểu biết của ông về Kiều Tịch Hoàn, một câu uy hiếp đơn giản của ông sẽ khiến Kiều Tịch Hoàn bị sợ đến mất hồn mất vía, cho nên khi ông gọi điện thoại cho Kiều Tịch Hoàn có một khắc nghi ngờ và do dự, cũng bởi vì nguyên nhân trên mà quyết định phóng tay một lần.

Ông vẫn cho rằng phần thắng của mình ít nhất ở tám phần.

Không ngờ.

Thật sự bị Kiều Tịch Hoàn tính toán vào!

Đến bây giờ bị đưa vào trại tạm giam, hình như Chu Chính Phú vẫn còn không cam lòng.

Nhớ tới mình nhiều năm trốn trốn tránh tránh, gần như có phương pháp tránh được cảnh sát, mà bây giờ bị đưa vào đồn cảnh sát nhẹ nhàng như vậy?! Ông thật sự tức hộc máu.

“Cậu, thật ra thì cậu có nghĩ tới không, nhiều năm như vậy, rốt cuộc tại sao bây giờ mình phải vào ngục giam?” Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng nhìn về mặt tức giận của Chu Chính Phú, rất bình tĩnh hỏi ông ta.

Chu Chính Phú đang nổi nóng, vốn không muốn nói chuyện tử tế với Kiều Tịch Hoàn, sắc mặt khó coi đến muốn chết, trong miệng nói, “Mày đừng như chuyện đương nhiên nhìn chuyện cười của tao.”

“Tôi không nhìn chuyện cười của cậu, tôi chỉ đang nhắc nhở cậu, đầu sỏ khiến cho cậu vào trong ngục.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

Chu Chính Phú hung hăng nhìn cô.

“Đã qua nhiều năm như vậy, vào ngày hôm qua bị lộ ra video. Nếu như không phải vì video đó, sẽ không nghĩ đến gọi điện thoại cho tôi, tự nhiên cũng sẽ không bị cảnh sát bắt được, đầy đủ mọi thứ cậu nhận được không phải là công lao của Dụ Tĩnh sao?! Nói thật ra, bây giờ cậu đổ tội lên đầu tôi thật sự rất gượng ép, cậu cũng chưa từng nghĩ tới có lẽ tất cả chính là Dụ Tĩnh cố ý, bà ta biết rõ lộ ra video như vậy, coi như tôi không kiện cậu, người trên toàn thể giới cũng biết được cậu chính là tội phạm cường gian. Chỉ có điều không sao, cậu là cậu của tôi, cậu nói cái gì chính là cái đó, tôi nhất định nghe lời, cũng không chống lại bậc cha chú.” Kiều Tịch Hoàn nói, khóe miệng nhếch lên nụ cười cứng cỏi.

“Con đẻ tiện kia!” Chu Chính Phú tức giận mắng, “Gái điểm thú chết tiệt, tao biết ngay con đàn bà kia không phải đèn đã cạn dầu, năm đó còn sắm vai người tốt đưa tiền để cho tao đi, tao biết ngay sớm muộn gì cũng bị hãm hại bởi con đàn bà kia vì lợi ích của mình!”

“Cho nên nói cậu này, người cậu nên hận nhất không phải là tôi, mà là Dụ Tĩnh.” Kiều Tịch Hoàn tổng kết.

“Hận mụ ta?! Hiện giờ tao rơi vào hoàn cảnh này, cho dù hận mụ ta, tao có thể làm gì mụ ta?! Lăn ngồi tù này, còn không biết sẽ ngồi bao lâu, lúc đi ra, có lẽ xương cũng đã mềm nhũn, chỉ có thể chờ chết.” Thật ra thì Chu Chính Phú cũng biết hậu quả của lần bị bắt này như thế nào.

“Cậu, đến mức độ này, có mấy lời tôi cũng sẽ không vòng vo nữa.” Kiều Tịch Hoàn nói, từng câu từng chữ, “Tôi hận Dụ Tĩnh, nhiều năm như vậy cậu cũng biết tôi lớn lên dưới bóng ma của bà ấy như thế nào. Hiện giờ cậu đã bị Dụ Tĩnh hãm hại như vậy, cậu không cảm thấy, chúng ta là người trên một chiến tuyến sao?”

Chu Chính Phú cau mày nhìn Kiều Tịch Hoàn, ông hơi khinh thường nở nụ cười, “Kiều Tịch Hoàn, bây giờ mày muốn tao giúp gì đúng không?”

Kiều Tịch Hoàn cười một tiếng.

Chu Chính Phú quả thật không tính là ngốc.

Chỉ có điều đến giờ này ngày này, ông ta cũng chỉ có thể bị động nghe theo sắp xếp của cô.

“Không phải giúp một tay, là hợp tác. Có lợi cho nhau.” Kiều Tịch Hoàn sửa lại, “Cậu, nếu bây giờ cậu đã đến tình trạng này, cái gọi là bình nứt thì cho bể luôn, tìm người tới làm đệm lưng, dù sao cũng thoải mái hơn một mình cô đơn lẻ loi chịu đựng nhiều, nếu như tôi mà là cậu, tôi sẽ không tro mắt nhìn người hại mình còn có thể điều võ dương oai tiếp.”

“Nói thật dễ nghe.” Chu Chính Phú châm chọc cười một tiếng, “Kiều Tịch Hoàn, mày muốn tao giúp mày cũng được, mày phải có thứ tốt cho tao.”

Chu Chính Phú không bị Kiều Tịch Hoàn thuyết phục, một mực chắc chắn đang giúp Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn nhún vai.

Không thể bị thuyết phục cũng không sao, nếu Chu Chính Phú vẫn kiên trì như vậy, khẳng định cũng có chỗ cần cô giúp, hai bên cùng có lợi, vừa đúng, cô cũng thích phương thức này.

Nhưn nhưn mày, “Cậu nói một chút chỗ tốt mà cậu muốn?”

“Tao muốn ra tù.”

“Tôi không có khả năng lớn như vậy.” Kiều Tịch Hoàn cũng không vì ý tưởng nghìn lẻ một đêm của ông ta mà cười nhạo, cô vô cùng nghiêm túc nói, “Tôi nghĩ hiện giờ bất kỳ là ai cũng không có năng lực này. Cậu phạm tội đã thành sự thật, không có ai có thể giúp được cậu. Ngược lại...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 52: Chương 15.2

“Ngược lại cái gì?” Chu Chính Phú bị Kiều Tịch Hoàn gọi lên hứng thú.

“Ngược lại, tôi đã từng ngồi tù. Hình như trước đây cậu cũng từng có một lần hai năm ở trong tù, cậu rất hiểu, trong tù cũng là một xã hội thu nhỏ, muốn có cuộc sống tốt ở bên trong, tiền bạc là thứ không thể thiếu được.” Kiều Tịch Hoàn gần từng chữ.

Chu Chính Phú nhìn cô.

“Chúng ta hợp tác, tôi cho cậu một khoản tiền, ít nhất bảo đảm trong khoảng thời gian ở trong ngục là những ngày thoải mái cho cậu.”

Chu Chính Phú cau mày, vẫn không trả lời.

“Cậu, có thể đưa cho cậu chính là mức độ lớn nhất của tôi, hơn nữa tự cậu cũng biết tình thế vị trí hiện giờ của mình. Tôi cũng không vội, cậu có thể suy nghĩ thật kỹ.” Nói xong, Kiều Tịch Hoàn liền chuẩn bị đứng lên rồi đi.

“Đợi chút.” Chu Chính Phú gọi cô lại, “Mày muốn tao làm gì?”

“Rất đơn giản, vạch trần chuyện tốt năm đó Dụ Tĩnh đã làm.” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng.

“Chuyện tốt gì?!”

“Về chuyện cậu cưỡng gian tôi chưa thành, chuyện tốt năm đó Dụ Tĩnh đưa tiền giúp cậu rồi đi nhon nhon ngoài vòng pháp luật như thế nào!” Tròng mắt Kiều Tịch Hoàn lóe ra vẻ lạnh lùng, đáng vẻ cả người trở nên dữ tợn.

“Tao phải nói như thế nào?”

“Chờ tôi báo án, cậu làm nhân chứng.” Kiều Tịch Hoàn vừa nói, vừa đi về phía Chu Chính Phú.

Nhân viên canh ngục đứng bên cạnh cau mày, lạnh lùng nói, “Không thể tới gần phạm nhân.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn người canh ngục, “Tôi được cảnh sát Chu gọi tới thuyết phục ông ta nhận tội, giúp mấy người sớm ngày xử lý xong án kiện của ông ta.”

Nhân viên canh ngục nhú mày.

Kiều Tịch Hoàn cười nói tiếp, “Ở dưới mắt các anh tôi là một cô gái yếu đuối cũng không thể làm được cái gì.”

Nhân viên canh ngục trầm mặc một lúc, hình như ngầm cho phép.

Kiều Tịch Hoàn vội vàng khẽ nói bên tai Chu Chính Phú, “Việc cậu làm năm đó với tôi, cậu cứ một mực chắc chắn là do Dụ Tĩnh chỉ điểm.”

“Cái gì?” Chu Chính Phú nhú mày thật chặt, nhẹ giọng nói, “Mày kêu tao làm giả chứng cứ.”

“Có muốn làm hay không nhìn chính cậu, lời của tôi nói nhiều như vậy.” Kiều Tịch Hoàn khoan thai tự đắc trở về vị trí của mình, nhắc nhở, “Suy nghĩ một chút về nửa đời sau của cậu.”

Chu Chính Phú siết chặt ngón tay.

“Vẫn là câu nói kia, cậu có thể từ từ suy tính, nhưng thời gian không đợi người, một khi việc này không thể trở thành tin tức nóng, có thể không có bao nhiêu người sẽ quan tâm, khi đó nói không chừng, tôi sẽ thay đổi chủ ý, dù sao tôi cũng chỉ muốn chính là hiệu ứng xã hội này thôi...”

“Tao đồng ý với mày.” Chu Chính Phú đột nhiên gật đầu.

Cho tới nông nổi bây giờ, làm nhiều thêm chút chuyện phạm pháp thì như thế nào?!

Kiều Tịch Hoàn chính là bắt được tâm lý của Chu Chính Phú.

Hơn nữa.

Cho dù vào năm đó chuyện kia không phải do Dụ Tĩnh chỉ điểm, nhưng tuyệt đối cũng là chuyện bà ta hài lòng, cô cảm thấy cô chỉ thay đổi quan hệ chủ động bị động, cũng không cảm thấy “Vu khống hãm hại” như vậy có gì không ổn. di3n~d@n'13q21y'd0n

Hít sâu, chậm rãi đứng lên từ trên ghế, nhìn Chu Chính Phú từ trên cao xuống, “Cậu, tôi liền nhìn cậu rồi, đi trước, xong chuyện, tôi lại tới thăm cậu.”

Xong chuyện.

Cũng chính là sau khi chuyện thành công.

Sau khi chuyện thành công, theo như nhu cầu.

Kiều Tịch Hoàn rời khỏi trại tạm giam.

Thời tiết hôm nay trái lại rõ ràng sáng sủa hơn ngày hôm qua nhiều lắm, đây chính là cái gọi là sau cơn mưa trời lại sáng đi.

Chính là vậy đối với cô.

Còn với những người khác thì sao?!

Cô cười lạnh, ngồi vào trong xe con.

Vũ Đại lái xe, không gian trầm mặc.

Kiều Tịch Hoàn lấy điện thoại di động, xem tin tức.

Hai ngày nay tin tức về cô nhiều như vậy, cô không chú ý từ tế một chút hình như không được.

Cô mím môi, nhìn số lượng bình luận càng lúc càng lớn, hơn nữa từ ngữ “Nhân nhục” * này cũng bắt đầu thường xuyên xuất hiện, tròng mắt cô căng thẳng, thừa dịp lúc này, cô quả thật nên trợ giúp một chút.

(*) nhân nhục: chỉ bộ phận lấy internet làm trung gian, lấy cách thức dùng người tìm tòi tin tức thông tin phân biệt thật giả, lại căn cứ vào người nặc danh biết chuyện cung cấp số liệu, tra tìm được chân tướng nhân vật hoặc sự thật. Ngôn ngữ mạng, nghề “Chim lợn” và bóc phốt.

Trông mặt cô hơi căng thẳng, tất tin tức, gọi điện thoại, bên kia tiếp thông, “Có nghĩ tới không, chuyện sẽ phát triển đến nông nỗi này?”

Người bên kia đã giận đến nổi tung, một hồi lâu mới thuận khí, hung hăng nói với cô, “Kiều Tịch Hoàn mày đừng đắc ý quá sớm!”

“Quả thật không nên đắc ý quá sớm, nhất định... Tôi còn chưa thấy được kết quả của di không phải sao?”

“Mày có ý gì!”

“Đương nhiên là ý trên mặt chữ. Di, thiện ác có báo chứ không phải không báo, thời giờ chưa tới mà thôi. Hôm nay tôi gọi điện thoại tới là để thông báo cho di biết một tiếng, thời giờ của di, lập tức tới rồi.”

“Mày đừng uy hiếp tao, tao cho mày biết, tao cũng biết chơi truyền thông.”

“Vậy thì tôi mời mày mong chờ.” Kiều Tịch Hoàn không thêm quan tâm, trong miệng mồm còn mang theo châm chọc cực lớn.

“Kiều Tịch Hoàn, mày nhớ kỹ cho tao!”

Bên kia đã tức giận cúp điện thoại.

Nhớ?!

Mỗi một điểm bà đã từng làm với thân thể này trước kia, cô vẫn nhớ rất rõ ràng.

Xe hơi vẫn vững vàng chạy đến đại viện nhà họ Cố.

Không gian một lần nữa trầm mặc, đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn cúi đầu, là số xa lạ gọi tới, nhúu mày một cái, “Alo, xin chào.”

“Xin chào, xin hỏi cô là mẹ của Cố Minh Lộ sao?”

“Là tôi.” Kiều Tịch Hoàn nhắm chặt mắt, khi con xảy ra chuyện gì sao?

“Tôi là giáo viên nhà trẻ của Cố Minh Lộ, hôm nay cậu bé đánh nhau với bạn học ở trường, cô có thể bớt chút thời gian tới đây không?”

“Tôi lập tức tới.”

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại, cả người cũng không tốt.

Cô chuyển mắt về phía Vũ Đại, “Đi nhà trẻ của Cố Minh Lộ.”

“Sao vậy?” Vũ Đại nhất định để ý đến khi con, trong miệng mồm không hề che giấu chút nào.

“Đánh nhau ở trường.”

“Thắng hay thua vậy?” Đề tài Vũ Đại quan tâm hỏi, vĩnh viễn không giống bình thường.

Kiều Tịch Hoàn tròn mắt, “Tôi không hỏi.”

“Chuyện quan trọng như vậy, sao không hỏi?!” Vũ Đại hơi oán trách.

“...” Kiều Tịch Hoàn á khẩu không trả lời được.

Tốc độ lái xe của Vũ Đại rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Kiều Tịch Hoàn nhìn gò má Vũ Đại.

Khi con không giống như cô ấy.

Dáng dấp của khi con không hề giống cô ấy chút nào.

Cô đột nhiên hồi hồn, rút cuộc trong đầu đang suy nghĩ những thứ gì!

Rất nhanh đã đến nơi, Kiều Tịch Hoàn xuống xe.

Vũ Đại cũng bước từ trên xe xuống.

“Cô, muốn đi cùng tôi?” Kiều Tịch Hoàn nhìn dáng vẻ của Vũ Đại.

Nhìn dáng vẻ cô nàng này cũng không giống như đàn phán tử tế, rõ ràng chính là đi tranh cãi!

Lại nói Vũ Đại muốn đi đánh nhau như vậy...

Đó không phải là, tiết tấu chết một đám sao.

“Không thể đi sao?” Vũ Đại nhìn cô, lần đầu tiên trong ánh mắt có vẻ chờ mong.

“... Đi thôi.” Kiều Tịch Hoàn thỏa hiệp.

Hai người một đường đi vào phòng làm việc của giáo viên.

Lần trước biểu diễn tiết mục, Kiều Tịch Hoàn vừa xuất hiện thì giáo viên đã lập tức nhận ra cô, vội vàng nhiệt tình chào hỏi, “Cô Kiều, thật sự không muốn vào thời khắc mấu chốt này lại gọi điện thoại cho cô, nhưng mới vừa rồi tôi hỏi Minh Lộ, bé cố ý kêu cô đến, không báo cho cha bé.”

Xem ra giáo viên cũng biết tin tức “Phi thường” trong thời gian này của cô.

Cô cười cười, “Chồng tôi đi đứng không tiện lắm.”

“Ừ. Minh Lộ luôn là người bạn nhỏ quan tâm.” Giáo viên nhà trẻ gật đầu đánh giá.

Kiều Tịch Hoàn phụ họa gật đầu một cái, lại hỏi, “Sao hôm nay Minh Lộ lại đánh nhau với bạn nhỏ khác? Thăng bé không phải là người thích gây chuyện thị phi.”

“Không phải là lỗi của Minh Lộ. Là người bạn nhỏ kia làm không đúng, dùng ngôn từ kích thích Minh Lộ.” Giáo viên nhà trẻ giải thích.

“Kích thích thăng bé cái gì?” Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ tò mò.

“Đại khái chính là tin tức lần này của cô. Người bạn nhỏ đó cũng không biết nội tình, có thể trong lúc người lớn nói chuyện đã cắt câu lấy nghĩa, nói vài lời nói không dễ nghe, Minh Lộ liền đánh nhau với người bạn đó. Bây giờ người bạn nhỏ kia đã bị người lớn mang về giáo dục, sau này chuyện như vậy chắc chắn sẽ không xảy ra nữa.” Giáo viên nhà trẻ bảo đảm.

Đây nhất định là trường học quý tộc, ở trước mặt phụ huynh, giáo viên đương nhiên không giống như ở trường học bình thường khác, hoàn toàn chiếm quyền chủ động.

“Minh Lộ đâu?”

“Ở ngoài cửa lớp học, tôi để cho bé đứng đó. Mặc dù sai lầm không phải ở chỗ Minh Lộ, nhưng đánh nhau suy cho cùng vẫn không đúng.”

“Vậy bây giờ tôi có thể dẫn thăng bé đi về trước không?”

“Có thể.” Giáo viên nhà trẻ vội vàng nói.

“Cám ơn cô, vậy hiện giờ tôi dẫn thăng bé đi.”

“Được, cô đi theo tôi.” Giáo viên nhà trẻ mang theo Kiều Tịch Hoàn và Vũ Đại đi về phía lớp học.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 53: Toàn Diện Bộc Phát (3) Thiện Ác Có Báo

Từ xa nhìn bóng dáng nho nhỏ đứng thẳng tắp cạnh vách tường, giống như biết mình làm sai chuyện, làm vô cùng quy củ.

Cảm thấy có người đi tới bên cạnh, bé quay đầu, khi thấy Kiều Tịch Hoàn, lại chậm rãi cúi đầu xuống.

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, nín cười.

Giáo viên nhà trẻ đi tới ngồi xổm xuống, nói mấy câu bên tai khi con, khi con ngoan ngoãn đi tới trước mặt Kiều Tịch Hoàn, vẫn cúi đầu như cũ, nhất định nhìn mũi chân mình.

Kiều Tịch Hoàn nói cảm ơn giáo viên, dẫn khi con chuẩn bị rời đi.

“Đúng rồi cô Kiều.” Giáo viên nhà trẻ gọi cô lại, khẽ mỉm cười, “Các giáo viên trong trường chúng tôi đều ủng hộ cô, cô nhất định phải kiên cường.”

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười một tiếng, “Cảm ơn.”

Xem ra, cô đúng là lấy được đồng tình trên diện lớn.

Kiều Tịch Hoàn mang theo khi con vào trong xe con.

Vũ Đại ngồi trên chỗ tài xế, xe vẫn chưa khởi động, xoay người trực tiếp hỏi, “Hôm nay cháu đánh nhau thua hay thắng?”

Kiều Tịch Hoàn tròn trĩnh mắt.

Vũ Đại ngược lại nửa phút cũng không quên.

May mà lúc đi ra không thấy người bạn nhỏ đối phương rồi, nếu gặp được, không chừng Vũ Đại sẽ làm ra cử động kinh người gì đó.

Khi con cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Vũ Đại, “Cháu thắng.”

“Rất tuyệt.” Vũ Đại đột nhiên cười.

Nụ cười của Vũ Đại rất có vẻ thân thiện, hoàn toàn khác đáng vẻ nghiêm túc hơi dọa người lúc bình thường.

Lơ đãng, khi con cũng bị chọc cười.

“Lúc này vẫn có thể cười được.” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên chen miệng.

Nét mặt khi con lập tức thay đổi, trong nháy mắt không còn nụ cười, giống như phạm sai lầm, cúi thấp đầu.

“Vũ Đại, lái xe.” Kiều Tịch Hoàn nhắc nhở.

Vũ Đại mới nổ máy xe, rời đi.

“Người bạn nhỏ đánh nhau với con mắng mẹ cái gì?” Kiều Tịch Hoàn bình tĩnh hỏi.

Khi con không nói lời nào.

“Tại sao không nói?” Giọng Kiều Tịch Hoàn không ấm không nóng.

Khi con cắn môi, giống như lấy dũng khí ngẩng đầu lên nhìn Kiều Tịch Hoàn, “Con biết rõ bạn ấy nói không đúng sự thật?”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như... Bạn ấy nói con không phải là con của cha và mẹ sinh ra, là đứa bé mẹ với người bên ngoài sinh ra, còn là người xấu sinh. Nói con chính là đồ tạp chủng!” Khi con nói ra lời trong trí nhớ, khi nói dường như còn nổi trận lôi đình.

Kiều Tịch Hoàn nhìn thẳng bé, cười một tiếng, sờ sờ đầu nhỏ của bé, “Con biết rõ những chuyện kia không phải là thật, tại sao còn phải tức giận?”

“Con nghe khó chịu.” Khi con uất ức nói.

Kiều Tịch Hoàn khẽ mỉm cười, “Cho nên con liền đánh nhau?”

“Vâng.” Khi con gật đầu, lại nhận sai nói, “Con biết rõ con làm sai, không nên đánh nhau.”

“Mẹ không nói con làm sai rồi.” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng.

“Hả?” Khi con không tin nhìn cô.

Không phải nói, đánh nhau đều không đúng sao? Cho dù là nguyên nhân như thế nào, đứa bé chính là không nên đánh nhau.

“Bởi vì bây giờ con còn nhỏ, chỉ có thể dùng phương thức vũ lực này để phát tiết bất mãn. Chờ khi con trưởng thành rồi sẽ biết, rất nhiều chuyện không cần vũ lực cũng có thể giải quyết.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Khi con không hiểu.

“Con còn nhỏ, dĩ nhiên không hiểu.” Kiều Tịch Hoàn cười cười, “Chuyện hôm nay mẹ không trách con, con cũng không cần tự trách, về phần về sau có cần đánh nhau hay không, khi con, mẹ chỉ có thể nói cho con biết như thế này, đánh nhau không phải là một hành động tốt, nhưng cũng có lúc là một phương thức nhanh nhất khiến cho đối phương cảm thấy. Cho nên, trước khi con chưa tìm được phương thức tốt hơn, không ngại dùng trước. Nhưng con phải nhớ được, người không phạm ta, ta không phạm người, tuyệt đối không thể chủ động đi trêu chọc người khác! Biết không?”

Khi con nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Rất nhiều điều đều nghe không hiểu.

“Nghe không hiểu cũng không sao, con chỉ cần nhớ lời mẹ nói với con hôm nay là được. Một ngày nào đó, con sẽ rõ ràng ý tứ của mẹ.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ. diee ndda fileeq uysd doon

Khi con gật đầu, hung hăng gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn ôn hòa cười một tiếng, tỏ vẻ khích lệ.

“Mẹ.” Khi con đột nhiên mở miệng.

“Hà?”

“Con là con của mẹ và cha đúng không?” Khi con không nhận được, vẫn hỏi.

“Con sợ không phải sao?”

“Vâng.” Khi con gật đầu.

“Đưa ngón, con đương nhiên là con trai của mẹ và cha.” Kiều Tịch Hoàn khẳng định.

Là cảm giác sai rồi sao?

Cảm giác ngón tay lái xe của Vũ Đại, có một khác cứng nhắc.

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười, một khác kia, thật ra thì ngay cả chính mình cũng không xác định.

Khi con lấy được câu trả lời khẳng định, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười thật to.

Đứa bé cười thỏa mãn không hề che giấu chút nào, cho nên rất dễ lấy lòng người.

Kiều Tịch Hoàn sờ sờ đầu khi con, lần đầu tiên có chút sợ hãi như vậy, sợ khi con không phải là con của mình. . . di ien n#đang# yuklle e#q quiq on

...

Một đường trở lại đại viện nhà họ Cố.

Trước khi đi vào, Kiều Tịch Hoàn dặn dò khi con, chuyện xảy ra hôm nay ở trường học không cần nói cho bất kỳ ai.

Khi con không hiểu, nhưng vẫn nghe lời gật đầu.

Gây chuyện thị phi, cô có thể lý giải, không có nghĩa những người khác có thể hiểu.

Bây giờ ấn tượng của khi con với người nhà họ Cố càng ngày càng tốt, không thể bởi vì chút chuyện không quan trọng này mà phá hư địa vị của thằng bé ở nhà họ Cố.

Hai người tay trong tay đi vào.

Trong sảnh chính chỉ có một mình Tề Tuệ Phân, bà đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, xem phim luân thường đạo lý gia đình, hẳn là kiểu mà bậc cha mẹ niên đại này thích nhất.

Đột nhiên cảm thấy nhà họ Cố thật yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn mang theo khi con từng bước đi về phía Tề Tuệ Phân.

Trong thời khắc mấu chốt này, Ngôn Hân Đồng không có ở đây đúng là ngoài ý muốn, nhưng cố ý bỏ trí Cố Tử Hàn và Tề Lăng Phong, cũng là sắp xếp cô sớm làm xong, bằng không nào có thể thuận lợi như vậy.

Cô nở nụ cười hoàn mỹ, đứng trước mặt Tề Tuệ Phân, “Mẹ, con đã về.”

“Bà nội, cháu cũng đã về.” Khi con lễ phép chào.

Tề Tuệ Phân liếc mắt nhìn Cố Minh Lộ, “Sao hôm nay tan học sớm như vậy.”

“Giáo viên để cho tụi nhỏ về làm bài thủ công, nên tan học sớm, hôm nay con vừa vặn ra ngoài đi qua trường học của Minh Lộ, thuận tiện đón thằng bé về trước.” Kiều Tịch Hoàn nói. di1enda4nle3qu21ydo0n

Tề Tuệ Phân gật đầu một cái, “Vội sớm về phòng làm bài tập, đợi lát nữa xuống dùng cơm sớm một chút.”

“Vâng, bà nội.” Nói xong, khi con khéo léo gật đầu, đi lên lầu hai.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng vui vẻ của khi con, khoe miệng nhếch lên đường cong đẹp mắt nhất.

Tề Tuệ Phân quay đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn, giống như nghĩ tới tâm tình đoạn thời gian trước, giọng không có gì hay ho nói, “Thời điểm này mệt cho con vẫn còn cười được.”

“Cũng không thể khiến cho mẹ lo lắng.” Kiều Tịch Hoàn thu lại nụ cười, cung kính nói.

Tề Tuệ Phân không tỏ vẻ gì vẫn nhìn ti vi, “Cho dù nói như thế nào, ra tin tức này, cách nhìn của mọi người về con ra sao, suy cho cùng cũng khiến nhà họ Cố bị chê cười lần nữa, mẹ nhắc nhở con, ở xã hội thượng lưu không giống như nhà dân chúng bình thường, lời nói việc làm mỗi một chỗ đều phải làm cẩn thận, không thể mất thân phận. Nếu không phải khoảng thời gian trước con rêu rao như vậy, cũng sẽ không như thế.”

Kiều Tịch Hoàn cười gật đầu.

Nhưng trong lòng không hề để ý.

Tề Tuệ Phân đã không chỉ lần một lần hai ngoài sáng trong tối ám chỉ cô ở yên nhà đừng đến công ty làm.

Nói thật ra, lúc trước cô vẫn cảm thấy đi Cố thị phải là Cố Diệu Kỳ phản đối nhất, Cố Diệu Kỳ này coi trọng sản nghiệp của ông ta chỉ sợ rơi vào tay người ngoài, hiện giờ ngược lại là Tề Tuệ Phân.

Cô nhủ chặt mày, chờ sự việc đi qua, cô nghĩ cô nên tra rõ ràng rốt cuộc vì sao Tề Tuệ Phân phải phản đối như vậy, bằng không có một ngày không giải thích được bị người đâm một dao, hậu quả tuyệt đối không tưởng tượng nổi.

Mím môi, cô đứng lên từ trên ghế sa lon, “Mẹ, con về phòng trước, không quấy rầy mẹ nữa.”

Tề Tuệ Phân lạnh lùng gật đầu.

...

Gần tối.

Lại tuần ra tin tức mới nhất.

Lần này tin tức rõ ràng lấy bôi đen cô làm mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 54: Chương 15.4

Tin tức đứng dưới góc độ của Dụ Tĩnh, tề tâm liệt phé nói Dụ Tĩnh làm mẹ kẻ có bao nhiêu khó khăn khổ cực, kể từ khi Kiều Tịch Hoàn tám tuổi đã bắt đầu một mực chăm sóc cuộc sống thường ngày của cô, vốn không phải như Kiều Tịch Hoàn đã nói lúc trước, bà cũng thừa nhận năm đó đúng là bà cài đặt camera ở trong phòng Kiều Tịch Hoàn, nhưng bà không cảm thấy có lỗi, trước khi Kiều Tịch Hoàn chưa trưởng thành, bà có trách nhiệm giám hộ.

Hơn nữa không chỉ làm như thế với Kiều Tịch Hoàn, bà còn làm như vậy với con gái ruột, cho nên là đối xử công bằng.

Bà một mực nói mỗi một người mẹ đều sẽ có phương thức giáo dục riêng với con của mình, mà chút ít đó, cũng chỉ là phương thức giáo dục mà thôi, không nên bị một số người lấy ra ngụ ý.

Hơn nữa còn một lần nữa cường điệu, bà đối xử với Kiều Tịch Hoàn và đối xử với con gái ruột không hề có thiên vị chút nào, có lúc thậm chí còn đối xử với Kiều Tịch Hoàn tốt hơn, ngược lại bỏ quên con gái mình, có lẽ cũng bởi vì làm quá nhiều, quản giáo quá nghiêm, mới có thể khiến cho hiện giờ Kiều

Tịch Hoàn không hiểu được nỗi khổ tâm của bà, nhưng cuối cùng tất cả mọi thứ, cũng chỉ vì bà muốn dạy dỗ con mình mới làm.

Về chuyện lộ video.

Bà thì tuyệt đối không phải do bà làm.

Năm đó bà không đề cập của Kiều Tịch Hoàn bị đưa đến đồn cảnh sát, hoàn toàn đứng dưới góc độ của một người mẹ bảo vệ danh tiếng của con gái, bà vẫn cho rằng bà làm rất tốt, không ngờ bị Kiều Tịch Hoàn trách cứ như vậy. Bây giờ nghĩ lại có lẽ năm đó mình thật sự làm sai, không nên phóng túng hành vi phạm tội này, bà thừa nhận mình sai lầm, hy vọng nhận được sự tha thứ của Kiều Tịch Hoàn và người ngoài.

Cuối tin tức Dự Tĩnh còn rất kích động mà nói muốn nói chuyện từ tế với Kiều Tịch Hoàn, hy vọng có thể tiêu tan hiềm khích lúc trước, nói mình không muốn bị con gái hiểu lầm như vậy, nhưng từ khi xảy ra tin tức đến bây giờ, cho dù Kiều Tịch Hoàn nói lời khó nghe như thế nào, bà đều bằng quang một mực cố gắng liên lạc với Kiều Tịch Hoàn, tuy nhiên bị con bé lạnh lùng từ chối, bà cũng chỉ muốn mượn truyền thông giúp bà, thông cảm cho khó xử của bà người làm mẹ kế, cũng có thể hòa hảo như lúc ban đầu với Kiều Tịch Hoàn. Dieễn đàn lee quiy đồn

Hòa hảo như lúc ban đầu?!

Kiều Tịch Hoàn đọc được chữ này, ngón tay siết chặt.

Như lúc ban đầu có phải có ý tứ chính là, nhớ năm đó, mặc cho Dự Tĩnh không ngừng bắt nạt.

Cô hung hăng cười một tiếng.

Nghĩ quá ngây thơ rồi.

Cô nhìn tin tức vừa ra và bình luận.

Có vài người vẫn thuộc về không đề ý, nói Dự Tĩnh giả tình giả ý, đến lúc này mới đứng ra nói vài lời, đừng nhắc tới có bao nhiêu đối trá.

Dĩ nhiên, cũng có vài người bắt đầu không xác định được trận chiến “Xé rách” này rốt cuộc ai đúng ai sai, bây giờ đưa nhỏ điều vô dương oai đã quen, ai còn có thể bắt nạt được!

...

Buổi tối.

Tiếp đó lại tuôn ra tin tức.

Lần này không phải Dự Tĩnh nhảy ra nói chuyện, là cha của Kiều Tịch Hoàn – Kiều Vu Huy.

Kiều Tịch Hoàn nắm ngón tay.

Không tệ.

Thông minh hơn một chút so với suy nghĩ của cô.

Kiều Vu Huy nói, kể từ khi Dự Tĩnh gả cho ông tới nay trong nhà luôn giúp đỡ ông trông nộm Kiều Tịch Hoàn, rất nhiều khi đều là ông để Dự Tĩnh nghiễm nghị như vậy với Kiều Tịch Hoàn. Có lúc Dự Tĩnh cảm thấy quản lý quá nghiêm khắc, Kiều Tịch Hoàn phản kháng quá gay gắt, bản thân bà ngược lại sẽ nửa đêm trộm lau nước mắt, một khoảng thời gian dài đều là ông khích lệ bà. Đã qua nhiều năm như vậy, khi Kiều Tịch Hoàn đã trưởng thành, lại có thể xảy ra chuyện như vậy Kiều Vu Huy nói mình thật sự rất khó chịu, hơn nữa từ khi chuyện xảy ra đến giờ, Dự Tĩnh luôn khóc, càng không ngừng khóc, thậm chí nhiều lần suýt chút nữa té xỉu. Bây giờ đã vào bệnh viện, bác sỹ nói là đau lòng quá mức. Vốn không muốn ra ngoài giải thích cái gì, nhất định đây là việc xấu trong nhà, có câu nói trong nhà không nên không phải đóng cửa bảo nhau, nhưng đến lúc này, là người trong cuộc, là người quan trọng nhất của hai người, đúng lúc ra ngoài nói lời công đạo. die nd da nl e q uu ydo n

Dự Tĩnh không sai.

Mấy chữ này, Kiều Tịch Hoàn nhìn thấy thì cười càng thêm lạnh lùng.

Dự Tĩnh không sai.

Dự Tĩnh làm tất cả đều chỉ vì để Kiều Tịch Hoàn lớn lên, bà dốc hết tâm huyết, thậm chí còn tốt với Kiều Tịch Hoàn hơn con gái mình. Kiều Tịch Hoàn không thể hiểu bà, Kiều Vu Huy cảm thấy không chỉ có Dự Tĩnh không thể tiếp nhận được, ngay cả ông cũng không thể tiếp nhận.

Cuối cùng, ông hy vọng Kiều Tịch Hoàn sờ lương tâm mình suy nghĩ thật kỹ những năm này rốt cuộc Dự Tĩnh đã đối xử với cô như thế nào, đừng tổn thương lòng hai người già bọn họ, người tới bó tuổi như vậy đều muốn gia hòa vạn sự hưng. Hy vọng Kiều Tịch Hoàn có thể về nhà nhận sai, đừng cố ý khích bác thị phi nữa.

Bình luận phía dưới, càng ngày càng có nhiều bình luận bắt đầu nghiêng về Dự Tĩnh.

Kiều Vu Huy với vai diễn quan trọng như vậy, có thể đứng ra nói chuyện này, ít nhiều gì, khiến cho người ta càng thêm tin phục.

Kiều Tịch Hoàn tắt điện thoại di động.

Rất tốt.

Dạ Tình.

Tôi mong đợi bà tự đặt mình vào chỗ uất ức nhất khiến cho người ta đồng tình.

Cái gọi là nguyên lý lò xo.

Đến lúc đó bắn ngược lại mới càng thêm vui sướng tràn trề.

...

Kiều Tịch Hoàn đi thẳng tới phòng ngủ của Cố Diệu Kỳ, gõ cửa, “Cha, có thể tìm cha nói chuyện một chút không?”

Hiện giờ đã khuya lắm rồi, Cố Diệu Kỳ đã nằm trên giường.

“Chuyện gì?” Bên trong truyền đến giọng nói không kiên nhẫn của Cố Diệu Kỳ.

Hiện giờ phương hướng phát triển của dư luận về tin tức rõ ràng phát triển theo hướng đồng tình với Kiều Tịch Hoàn, nhìn qua khuynh hướng ít nhất là tốt, mặc dù Cố Diệu Kỳ lạnh nhạt, nhưng không có tức giận và bài trừ giống như ban đầu.

“Có thể nói chuyện riêng với cha một lúc không?” Kiều Tịch Hoàn nói.

Cố Diệu Kỳ hơi do dự, “Con đến thư phòng chờ cha.”

“Vâng.”

Kiều Tịch Hoàn đi về phía thư phòng, chỉ chốc lát sau, Cố Diệu Kỳ mặc bộ đồ ngủ xuất hiện.

“Chuyện gì?” Giọng điệu của Cố Diệu Kỳ vẫn luôn không tốt.

Đối với người ở độ tuổi này, giấc ngủ bị quấy rầy, sẽ rất khó khôi phục.

Kiều Tịch Hoàn cũng biết, nhưng có một số việc, một chút cũng không kéo dài được.

“Con muốn mở một cuộc họp báo.” Kiều Tịch Hoàn mở miệng, gọn gàng dứt khoát.

“Làm cái gì?”

“Giải thích bản thân, cũng cho nhà họ Cố chúng ta một trong sạch.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ, “Thừa dịp hiện tại công chúng vẫn đồng tình với con còn chưa biến mất, con phải tỏ rõ tâm trạng và lập trường lúc này của con.”

Cố Diệu Kỳ trầm mặc một lúc, giống như đang suy tính tới tính khả thi của chuyện này.

Kiều Tịch Hoàn cũng không vội thúc giục, cứ yên lặng chờ đợi như vậy.

“Con chắc chắn bây giờ con cần mở họp báo?” Cố Diệu Kỳ dừng lại một hồi lâu mới lên tiếng, “Phóng viên đều không phải đèn đã cạn dầu, cho dù dư luận nhằm vào hoàn toàn không ở trên người con, nhưng có một vài phóng viên vì để cho tin tức càng thêm đắt khách, cướp giật mảnh lời, lại cố ý viết trái với trào lưu. Hơn nữa con đi đối mặt với nhiều phóng viên như vậy, đừng trách cha không cảnh tỉnh con, đó không phải là chuyện dễ dàng.”

Kiều Tịch Hoàn dĩ nhiên biết khả năng của phóng viên.

Thậm chí cũng nghe nói tới tin đồn, có người ở trong buổi họp báo đã bị phóng viên hỏi đến á khẩu không trả lời được trực tiếp tới mức hồng mắt.

Cố Diệu Kỳ vẫn quá đánh giá thấp mình rồi.

Cô không để lại dấu vết nở nụ cười, “Vì mình, cũng vì nhà họ Cố chúng ta, con cảm thấy cái gì con cũng có thể thử một chút.”

Cố Diệu Kỳ thở dài một hơi, “Có phần tâm ý là tốt, nhưng nếu như con cố ý như thế, cha sẽ bố trí cho con. Con lo chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

“Cha, con hy vọng thời gian càng nhanh càng tốt, nếu như có thể, sáng sớm ngày mai được không?”

“Cha cố hết sức.”

Kiều Tịch Hoàn cảm kích cười một tiếng, xoay người trở lại phòng của Cố Từ Thần.

Cố Từ Thần đã nằm trên giường rồi.

Trong phòng đều là ánh đèn mờ.

Kiều Tịch Hoàn đi tới, nằm bên cạnh anh, trong không gian yên tĩnh, đột nhiên vang lên giọng nói thản nhiên của Kiều Tịch Hoàn, “Ngày mai em muốn mở hộp báo.”

Cố Từ Thần không nói gì.

“Ngày mai anh có muốn đi cùng em không?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

Cố Từ Thần nhũn chặt mày, quay đầu nhìn cô.

“Em muốn đến thời điểm cuối cùng, anh nên tỏ rõ thái độ của mình.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Tôi không có thái độ gì.”

“Giả bộ cũng được. Vì hiệu ứng công chúng, anh nên tỏ rõ, anh thương tiếc và yêu thương em.” Kiều Tịch Hoàn nói từng chữ.

Nếu như ngày mai Cố Từ Thần có thể trình diện, càng thêm có lợi cho cô.

Trông mắt Cố Từ Thần khê nhúc nhích, giọng nói vô cùng lạnh lùng nói từng câu từng chữ, “Từ rất lâu trước kia tôi đã từng nhắc nhở cô, đừng lợi dụng tôi, cô quên?”

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh.

Cố Từ Thần xoay người, đưa lưng về phía cô.

Cả sau lưng, thậm chí ngay cả một sợi tóc, nhìn qua đều không muốn người khác đến gần, lạnh lùng vô tình.

Một khắc kia, tim không hiểu sao, bỗng giật mình.

Có một cảm giác tim nứt ra.

Kiều Tịch Hoàn nhắm mắt lại, khoe miệng kéo ra nụ cười, nhàn nhạt, nhẹ nhàng, nụ cười hơi lạnh lẽo, ở dưới ánh đèn mờ nhạt nhìn rõ ràng đến mức khác thường.

Cô vẫn yêu cầu quá cao với Cố Từ Thần sao.

Sao cô có thể có yêu cầu với một người đàn ông phiền toái, cổ quái, kỳ dị, nhiều tật xấu như vậy chứ?!

Mình cũng không phải bệnh thần kinh!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 55: Toàn Diện Bộc Phát (4) – Hộp Báo

Sáng sớm hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn rời giường.

Cả người sáng khoái tinh thần, giống như không bởi vì bất cứ chuyện gì mà ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của mình.

Cô đuổi người, đi toilet rửa mặt.

Ngồi ở trên bồn cầu, lấy điện thoại di động ra.

Mở tin tức của mình.

Vẫn như cũ bị xào đến vị trí lửa nóng tương đối.

Cô mím môi, nhìn xuống bình luận.

Quả nhiên.

Càng ngày càng có nhiều người bắt đầu chất vấn cô đủ loại, thậm chí cảm thấy ngày đó ra tự truyện đều là giả, thậm chí có người còn nói Kiều Tịch Hoàn mang một bộ mặt khác sau lưng, mọi người bị cô dối trá lừa gạt.

Kiều Tịch Hoàn tắt điện thoại di động, thậm chí ngay cả chân mày cũng không nhíu lại, mặt không tỏ vẻ gì dỗi nước, đánh răng rửa mặt.

Càng như vậy.

Dụ Tĩnh.

Hậu quả sẽ càng thảm thiết.

Cô nhìn dáng vẻ hơi lạnh lùng của mình ở trong gương, cô tuyệt đối không thể nào nhân từ nương tay với Dụ Tĩnh.

Rửa mặt xong, đổi một bộ váy liền màu trắng, làn váy thậm chí lộ chân, hơi có cảm giác bông bênh, lại khiến cho người ta có cảm giác yếu ớt và vô dụng không nói ra được, cô soi gương, giả bộ đáng thương, ai không biết?! đi! enda4nle3qu2l ydo0n

Mím môi đi ra khỏi phòng ngủ.

Không biết Cố Diệu Kỳ sẽ thông báo mình mở hộp báo lúc mấy giờ, trước tiên cô chuẩn bị thỏa đáng cho mình, chờ được gọi đi.

Từng bước từng bước một đi về phía sảnh chính.

Trong sảnh chính rất yên tĩnh, ngay cả Tề Tuệ Phân xưa nay thích ở nhà tập Yoga cũng không thấy.

Cô không có việc gì ngồi trên ghế sa lon, ti vi cũng không xem, gác chân ngâm ngốc nhìn ngoài cửa sổ sát đất trong sảnh chính, hậu hoa viên sức sống tràn trề.

Cô biếc mọc thành bụi, đóa hoa xinh đẹp.

Hậu hoa viên ở đại viện nhà họ Cố có khoảng trời riêng, trừ nhà ảm ngoài vườn hoa khiến cho cô đã từng khiếp sợ một lần ra, còn có rất nhiều thiết bị xanh hóa * dày đặc, nhớ tới biệt thự nhà mình ở đời trước, thật ra biệt thự không coi là nhỏ, nhưng khi đó chính là không thích xanh hóa và hoa tươi, cả biệt thự nhìn qua trụi lủi, ngược lại làm nhiều bể bơi bên ngoài.

(*) xanh hóa: trồng cây xanh nhằm giảm bớt tiếng ồn, chống khói bụi.

Cô luôn không thích làm theo lễ thường, cha mẹ cô lại vẫn vô biên cưng chiều cô. Có lúc khiến bọn họ tức giận đến nổi giận, nhưng đa phần, bọn họ vẫn kiên nhẫn vì cô.

Nhất là cô năm đó, đã xông vào một mảnh trời đất của riêng mình trên thương trường.

Thậm chí danh tiếng khi đó, sắc bén không thể đỡ.

Mà bây giờ.

Cô nhìn chung quanh, đột nhiên cảm thấy xa lạ với tất cả.

Bây giờ sống lại, sống lại trong bối cảnh gia đình như vậy, sống lại trên thân thể một người có bóng mờ thời thơ ấu như vậy. Dieễn ddàn lee quyí đôn

Cha ruột của mình có thể đối xử tàn nhẫn đến nước này với mình, cô nghĩ nếu như không phải cô tự mình trải qua, cô thật sự sẽ không tin tưởng còn tồn tại hạng người như thế, cô vẫn cho rằng, làm cha mẹ, nên vô tư đối xử với con mình, nên bảo vệ tốt cho con mình không bị tổn thương. Thì ra trên thế giới này vẫn có chủng loại này, hận không thể đẩy con mình tới nơi nước sôi lửa bỏng đầu gió đình sóng, hận không thể khiến cho con của mình bị tổn thương không được tốt hơn!

Một khắc kia, đột nhiên cảm thấy mình giống như không cười được.

Dù là cười nhạo thân thể này, cũng không thể cười nổi.

Cô khẽ mím môi, không che giấu vẻ mặt của mình, cô không muốn che giấu.

Có lúc, cứ lẳng lặng khó chịu một lát như vậy, có lẽ đợi lát nữa sẽ tốt.

Cô nhớ cha cô đã từng nói với cô, ông nói ông trải qua rất nhiều chuyện, có chút chuyện ngay cả chính bản thân mình cũng không thể tiếp nhận nổi, đến

lúc này bản thân nên tỉnh táo, trầm mặc, bình tĩnh, tự nói với mình, thời gian là phương thuốc điều trị tốt nhất.

Cô hơi ngẩng đầu.

Rất nhiều khi thật ra cô không muốn nhớ lại quá khứ.

Trong lòng mắt cô khẽ lóe ra chút chất lỏng, từng nghe ai nói, ngược đầu như vậy, nước mắt sẽ không dễ dàng rơi xuống.

Xem ra.

Nước mắt của cô lóe lên trong hốc mắt, chính là sẽ không rơi xuống.

...

Cố Tử Thần đẩy xe lăn từ sau vườn hoa đi vào.

Sảnh chính khó có được yên tĩnh như vậy.

Anh im lặng đi về phía trước, khi xe lăn đi ngang qua song song với ghế sa lon thì khựng lại một chút. die nd da nl e q uu ydo n

Từ góc độ này của anh, anh chỉ có thể nhìn thấy nửa bên gò má của Kiều Tịch Hoàn, lại nhìn rõ nửa bên gò má này, cũng giống như có thể nhìn thấy rõ ràng khó chịu trên toàn bộ khuôn mặt cô.

Cô mặc áo đầm màu trắng, gác chân ngồi trên ghế sa lon, tóc thật dài tự nhiên buông lỏng ở hai bên, ánh mắt trời bên ngoài chiếu xuống, gương mặt trắng nõn tinh tế nhìn như thanh thuần thoát tục, lại giống như thiên sứ lạc xuống trần gian, đột nhiên đến một hoàn cảnh xa lạ không tìm được phương hướng, không tìm được chỗ dựa vào.

Anh mím mím môi.

Từ sau khi chuyện xảy ra cho đến giờ, anh vẫn cảm thấy cô kiên cường, thậm chí kiên cường đến hơi quá mức, quả thật không tìm không phải.

Nhưng giờ phút này.

Anh hơi chuyển tầm mắt.

Đẩy xe lăn yên lặng rời đi.

Những chuyện kia, đều là chuyện của người khác.

Tạm thời không liên quan đến anh.

...

Mười giờ sáng.

Kiều Tịch Hoàn nhận được điện thoại của Cố Diệu Kỳ.

Bởi vì thời gian quá gấp quá vội vã, họp báo triển khai lúc hai giờ chiều, nói trước để cho cô chuẩn bị sẵn sàng.

Cô gật đầu đồng ý.

Thừa dịp thời gian này, cô vừa đứng có chút chuyện cần phải làm.

Đảo mắt gọi điện thoại cho Vũ Đại, trực tiếp ra cửa.

Xe một đường đi tới phố ăn vặt Hồng Vận đường Thiên Nhai, cô xuống xe, đi vào đầu ngõ phố quà vặt, dừng chân trước cửa tiệm “Canh miễn tiết vị”.
di3nd@n3qu.yd0n

Bên trong có người phụ nữ trung niên đang ngồi ở cửa hàng không có việc gì chờ đợi khách, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn xuất hiện, cả người khựng lại, nhìn chung quanh một chút, vội vàng đi ra ngoài kéo Kiều Tịch Hoàn đi vào trong.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bà, rất bình tĩnh nói, “Con vốn chưa từng nghĩ sẽ xuất hiện, nhưng mà con cần mẹ trợ giúp.”

Trong mắt người phụ nữ trung niên sụp xuống.

“Khoảng thời gian này mẹ cũng nhìn thấy tin tức rồi đấy, con không cần mẹ giải thích gì với truyền thông cả, con cũng sẽ cố hết sức không bại lộ thân phận của mẹ, nhưng khi ra tòa, con cần mẹ làm người làm chứng.”

Người phụ nữ trung niên hơi do dự.

Nhưng cuối cùng chỉ do dự mà thôi, con bé chính là con gái ruột thịt bà sinh ra, bị ép buộc đến mức độ này, tự nhiên trong lòng cũng không dễ chịu.

Hơn nữa bà nên biết rõ, Kiều Tịch Hoàn ở nhà họ Kiều rốt cuộc đã có cuộc sống như thế nào.

Thừa dịp lúc này phản kích, cho đối phương chút dạy dỗ, đây là nguyện vọng từ rất lâu trước kia hai người bọn họ đều có.

Mà bây giờ, rốt cuộc phải thực hiện.

Người phụ nữ trung niên gật đầu một cái, “Được, mẹ giúp con.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn bà, không nói lời cảm ơn.

Cô thật sự không nghĩ tới muốn làm khó dễ gì bà cả, nhưng đến mức độ này, không liên lụy tới bà đã nói không được, “Mẹ sắp xếp xong chỗ bên mẹ, đến lúc đó con sẽ tới đón mẹ.”

“Ừ.” Người phụ nữ trung niên gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn xoay người định rời đi.

“Hoàn Hoàn.” Người phụ nữ trung niên gọi cô lại, “Khoảng thời gian này con có tốt không?” đi@en*dyan(lee^qu.donn)

“Mẹ không nhìn thấy sao?” Kiều Tịch Hoàn rất thẳng thừng đứng trước mặt bà.

“Con thật sự thay đổi.” Người phụ nữ trung niên cảm thán, “Cô gái nhỏ trước kia bị người bắt nạt, bây giờ thật sự trưởng thành.”

Khóe miệng, rõ ràng còn mang theo nụ cười vui mừng.

Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười, không giải thích gì quá nhiều.

Cô không phải thay đổi.

Mà là, cô không còn là Kiều Tịch Hoàn rồi.

Cô sai bước rời đi.

Lúc này, cô không còn bao nhiêu thời gian có thể kéo dài.

Một đường trở lại đại viện nhà họ Cố, sau khi ăn cơm trưa xong, dưới lầu bầu nói liên miên của Tề Tuệ Phân, liền chuẩn bị ra cửa.

Lúc ra cửa, Cố Tử Thần ở sảnh chính, rất bình tĩnh đọc báo, không quay đầu liếc nhìn cô một cái.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười, không nói thêm một chữ gì, đi ra ngoài.

Từ lúc còn rất nhỏ cô đã biết, rất nhiều chuyện đều chỉ có thể dựa vào mình, trừ sinh con.

May mà cô không cần sinh con với người đàn ông này, nếu không cầu xin anh làm việc, còn khó hơn lên trời.

Cô bây giờ, trải qua một đêm, sau một đêm, đã trở nên bình tĩnh khác thường với thái độ của Cố Tử Thần.

Cô nhất định sẽ điều chỉnh tâm tình của mình.

Cũng chưa bao giờ để tâm đến chuyện vụn vặt.

Ngồi trên xe Vũ Đại lái một đường ổn định.

Hôm nay thời tiết rất tốt, tốt đến Kiều Tịch Hoàn cảm thấy hơi chói mắt.

Cô kéo rèm cửa sổ xe lên, dựa vào chỗ ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Xe một đường tới cửa phòng họp khách sạn Giang Hoàng.

Thông qua cửa sau đi thẳng vào hậu trường.

Kiều Tịch Hoàn nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa.

Bên ngoài đã chuẩn bị đâu vào đấy, cô yên vị ở sau sân khấu vẫn luôn rất bình tĩnh chờ đợi, Vũ Đại cũng ở phía sau sân khấu theo cô, không có việc gì ở

đó, cũng không nói quá nhiều, là người không có thói quen an ủi người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 56: Chương 16.2

Đúng lúc đó điện thoại đột nhiên vang lên, Kiều Tịch Hoàn nhìn điện thoại gọi tới, mỉm cười, “Cha.”

“Phóng viên hôm nay cha tìm tới vốn là truyền thông hợp tác rất nhiều lần với Cố thị, phần lớn cha đều có tổ công tác bí mật, bọn họ sẽ biết hỏi như thế nào, nhưng khó tránh khỏi sẽ có ra bài tạm thời không theo lẽ thường, tự con phải có chuẩn bị tâm tư.”

“Dạ.”

“Kiều Tịch Hoàn, trong khoảng thời gian này cha vẫn rất coi trọng con, tự con không cần hủy trên tay mình.”

“Con biết rồi.”

“Những chuyện khác cha không nói nhiều, tự con cân nhắc đúng mực.” Nói xong, bên kia liền cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn nhìn hiển thị “Cuộc gọi kết thúc”, khóe miệng bỗng nhiên cười một tiếng.

Cố Diệu Kỳ vẫn không quá tin tưởng cô.

Mặc dù trong khoảng thời gian này có thể thật sự có ấn tượng tốt về cô, nhưng vẫn không tin tưởng cô quá.

Cô chẳng quan tâm vượn vai một cái, “Vũ Đại, cô đi xem một chút xem bên ngoài như thế nào?” die ennd kdan/le eequhyd onnn

Vũ Đại gật đầu, đi ra ngoài.

Không bao lâu, Vũ Đại vào nói, “Phòng họp chặt kín phóng viên rồi, tôi hỏi nhân viên làm việc ở hội trường, nói tất cả đều bố trí thỏa đáng, chờ thời gian vừa tới sẽ thông báo cô ra sân.”

“Được.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Vũ Đại vẫn còn hơi không nhận được hỏi, “Sao cảm giác cô đều có thể không để ý đến bất cứ chuyện gì, giống như những chuyện kia đều không phải là chuyện của cô?”

“Vốn cũng không phải là chuyện của tôi.” Kiều Tịch Hoàn đáp lại như điều đương nhiên, mấy chuyện quá khứ này vốn không liên quan gì đến cô, hiện giờ cô chỉ giúp người khác hoàn thành tâm nguyện mà thôi.

Dĩ nhiên, về phần có phải là “Nguyện vọng” của cô ấy hay không cô cũng không rảnh đi nghiên cứu sâu, hiện giờ chỉ thật sự chọc vào cô, cô trả thù lại mà thôi.

Hơn nữa cô chưa bao giờ thích bị người khác trói tay trói chân, như vậy cô sẽ cảm thấy trói được rất khó chịu, hô hấp không được.

Đúng lúc này.

Nhân viên làm việc bên ngoài gõ cửa đi tới, “Kiều tiểu thư, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng, còn có hai phút nữa sẽ chính thức bắt đầu, cô chuẩn bị một chút.” dfienddn lieqiudoon

“Được, cảm ơn.”

“Không có gì.”

Nhân viên làm việc đi ra ngoài.

Kiều Tịch Hoàn nhìn mình trong gương lần nữa, không trang điểm gương mặt sạch sẽ, nhưng vẫn đẹp như vậy, trong xinh đẹp, lại dường như có hương vị khổ sở thấu đáo chút làm động lòng người, khiến cho người ta không nhận được muốn thương tiếc.

Cô đột nhiên thấy rất may mắn, gương mặt này cho cô rất nhiều chuyện có thể “Làm”.

Khóe miệng nhếch lên, xoay người đi về phía phòng họp.

Nhân viên làm việc dùng tay ra hiệu, ba, hai, một!

Kiều Tịch Hoàn đi vào phòng họp.

Đập vào mắt là đèn flash thiếu chút nữa nhanh chóng lóa mắt cô.

Cô ngồi ở vị trí chính giữa, đèn flash vẫn không ngừng đánh vào mặt cô, khiến gương mặt vốn trắng nõn rõ ràng càng thêm rõ ràng, giống như có cảm giác đụng vô là rách, làn da yếu ớt như vậy, cả người nhìn qua, cũng yếu ớt như vậy. die,n; da.nlze.quydo/mn

Cô duy trì bình tĩnh nhìn đoàn phóng viên đông đúc phía dưới.

Khả năng của Cố Diệu Kỳ coi như tạm được, trong thời gian ngắn ngủi như thế tìm được nhiều nhà truyền thông như vậy, cô liếc mắt nhìn, những truyền thông này còn đều tương đối có mức độ ở Thượng Hải, bao gồm tuần san tài chính kinh tế Tân Bình Quả cũng ở đây, cô âm thầm cười một tiếng, may mà lúc này Cố Từ Hàn không ở Thượng Hải, bằng không đoán chừng sẽ âm thầm làm gì đó.

Cô nhất định giữ vẻ mặt uất ức lại hơi yếu ớt, nhìn qua có vẻ điềm đạm đáng yêu.

Đèn flash vẫn còn tiếp tục, vấn đề của phóng viên cũng ùn ùn kéo tới.

“Kiều Tịch Hoàn, trong khoảng thời gian này vẫn tuồn ra ân oán giữa cô và mẹ kế của cô, rốt cuộc trong lời nói của các người có lời nào đáng để chúng tôi tin tưởng?”

“Kiều Tịch Hoàn, cha cô đột nhiên nhúng tay vào, gây bất lợi cho cô, là cô thật sự theo như lời ông ta nói, hay nói có ẩn tình khác?”

“Kiều Tịch Hoàn, tin tức của cô gần như chiếm đoạt các trang đầu, có người nói cô có tình lãng xê, cô thấy như thế nào?”

“Kiều Tịch Hoàn, cô tổ chức họp báo, là vì định chinh phạt mẹ kế của cô trước mặt mọi người sao?”

“Kiều Tịch Hoàn, nói thẳng thắn hơn, chuyện lần này là việc nhà của cô và mẹ kế cô, bây giờ bị người ngoài tham dự bình luận như vậy, khi trước cô có từng nghĩ tới hậu quả như vậy không?” di3n~d@n`l3q21y'd0n

...

Rất nhiều vấn đề, có một vài vấn đề Kiều Tịch Hoàn thậm chí không nghe được.

Cô cầm microphone, “Xin lỗi, vấn đề của các bạn quá nhiều, tôi thật sự không biết nên đáp lại ai. Hôm nay tôi tổ chức họp báo, khẳng định muốn nói rõ ràng sự tình ra, các bạn không cần gấp gáp.”

Phóng viên ở bên dưới hơi an phận một chút.

Kiều Tịch Hoàn khép hờ mắt, nhìn bàn tay trắng nõn của mình, thái độ có vẻ khó chịu như thế, “Mới vừa rồi tôi có nghe một bạn phóng viên nói, về tổ chức họp báo lần này có phải chinh phạt mẹ kế tôi ở trước mặt mọi người không? Có phóng viên nói, đây vốn là chuyện nhà chúng tôi, bây giờ bị toàn bộ người Thượng Hải bình luận nhúng tay vào, hậu quả như thế có phải là mong muốn của tôi không?”

“Dĩ nhiên không phải.” Kiều Tịch Hoàn lắc đầu, “Tôi cũng không phải là người thích tạo ra thị phi, nếu như không phải bùng nổ ra đoạn video kia, chuyện của mẹ kế và tôi vốn là chuyện riêng của hai chúng tôi, hơn nữa đã qua nhiều năm như vậy, tôi đã gả cho người ta sinh con, tôi thật sự không cần thiết đến giờ phút này mới nói mẹ kế của tôi không tốt, như vậy có vẻ bản thân tôi rất hẹp hòi, có câu hay lắm, trong tình huống không phải bị ép, chớ cũng không dễ dàng cắn người.”

“Ha ha, tạm thời tự coi tôi như một con chó thôi. Một con chó nhỏ đã từng bị bắt nạt, yên phận thủ thường không có tiếng tăm gì, đột nhiên cần đến mức phải đứng lên cắn người.” Kiều Tịch Hoàn hơi châm chọc cười nhạo mình. dieendaanleequydonn

Phóng viên cầm microphone, rất nghiêm túc nghe cô nói từng câu từng chữ.

Cho dù người trước mắt có phải giả bộ hay không, nhìn như vậy, người phụ nữ này thật đáng thương, cũng nói rất có đạo lý, đã nhiều năm như vậy, tại sao đến lúc này mới xuất hiện chuyện như thế, rất dễ nhận thấy, nhất định là có nguyên nhân.

Mà bọn họ, chính là muốn hiểu được nguyên nhân này.

Kiều Tịch Hoàn hít vào một hơi thật sâu, giống như đang nỗ lực khống chế tâm tình của mình, cô nói lần nữa, “Lúc này, tôi nghĩ tôi nên nói trước nguyên nhân vì sao mẹ kế của tôi lại tung video clip của tôi lên. Khoảng thời gian trước, con gái của mẹ kế tôi cũng chính là em kế của tôi Dụ Lạc Vi ý tưởng đột phát muốn đến Cố thị làm việc, muốn dựa vào tôi đi cửa sau, tôi không đồng ý. Không phải tôi bài trừ gì em kế của tôi, là bởi vì bây giờ em ấy còn nhỏ, tôi hy vọng em ấy có thể bắt đầu từ đầu, nộp đơn qua Cố thị phát triển từ căn bản, nhưng hiển nhiên, em ấy ở nhà ăn sung mặc sướng không thể nào tiếp nhận được bố trí này, sau khi về nhà đã oán trách với mẹ kế, tôi cũng từng bị cha tôi và mẹ kế của tôi gọi về nhà giáo dục một lần, nhưng tôi vẫn phải có tính nguyên tắc, cũng không đồng ý yêu cầu của bọn họ, có thể cũng bởi vì vậy mà kích thích sự thù hận của mẹ kế đối với tôi, mới có thể bùng nổ đoạn video kia ra truyền thông.”

Kiều Tịch Hoàn bày tỏ, phóng viên hình như cũng hơi đồng ý khẽ gật đầu.

“Thật ra thì tôi thật sự không nghĩ tới, mẹ kế của tôi sẽ dùng phương thức cực đoan này tới báo thù tôi, thậm chí khi biết được sự thật này, trước tiên tôi không nghĩ tới người ngoài nghĩ về tôi như thế nào, mà chỉ đang suy nghĩ, chúng tôi sống chung một chỗ nhiều năm như vậy, cho dù trước kia chúng tôi chung đụng không vui vẻ bao nhiêu, nhưng dù sao chúng tôi cũng là người một nhà, người một nhà cho dù chung đụng không được tốt lắm, nhìn lâu không quen đối phương, nhưng cũng không cho phép người ngoài bắt nạt chút nào, mà bà ấy, lại đẩy tôi ra ngoài, khiến người của toàn thể giới dùng thành kiến tới nhìn tôi, tôi thành chuyện cười của cả Thượng Hải.”

“Hiện giờ tạm thời tôi không có chứng cứ chứng minh video này do mẹ kế của tôi tuồn ra, nhưng may mắn thay, làm người luôn có sẵn suy đoán logic căn bản nhất. Tôi muốn nói suy đoán logic này ra, cũng tuyệt đối nói thông. Đoạn video này được quay ở nhà, hơn nữa quản lý trong nhà chúng tôi đều chỉ có mẹ kế của tôi, cho nên không cần suy đoán ra sao, ngoài bà ấy ra, không có ai có thể có được đoạn video này. Nếu không có ai có thể lấy ra, video như vậy lộ ra, chia mũi dùi về phía bà ấy cũng là chuyện đương nhiên rồi.

“Nhưng cha của cô cũng đứng ra nói chuyện giúp mẹ kế của cô, cha cô là người thân nhất của cô, ông ấy không cần thiết vô duyên vô cớ lại khiến cho cô trở thành tâm điểm cho mọi người chỉ trích đi!” Một phóng viên đột nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 57: Chương 16.3

Cũng trong khoảng thời gian này chất vấn cô đến điểm mâu thuẫn mâu chốt nhất.

Trông mặt Kiều Tịch Hoàn khổ chườn.

Phóng viên Cố Diệu Kỳ tìm đến, xem ra vẫn rất biết làm việc.

Cô cắn cắn môi, biểu hiện trên mặt càng thêm khó chịu, cô giống như đang nỗ lực không chế cảm xúc, không gian trầm mặc, chỉ có tiếng đèn flash “Tách tách”, phóng viên hơi nóng nảy chờ Kiều Tịch Hoàn mở miệng.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bọn họ, cực kỳ lâu, “Tôi thật sự không muốn nói ra ngoài, bởi vì tôi vẫn cho rằng cho dù ông ấy làm gì đều vẫn là cha ruột của tôi, tôi nên cảm tạ ông ấy đã mang đến sinh mạng cho tôi, nuôi dưỡng dạy dỗ tôi đến tuổi bây giờ. Nhưng mà... Tôi nghĩ đã đến tình trạng này, khi tất cả đều đã mờ ra khiến cho người ta tới đánh giá nói chuyện say sưa, thì thật sự không cần thiết che giấu làm gì!”

“Cha tôi Kiều Vu Huy, tôi nghĩ các bạn có thể không quá quen thuộc người này, dĩ nhiên cũng có một vài phóng viên tài chính và kinh tế lão thành quen thuộc ông ấy, ông là là con trưởng của công ty Kiều thị, đương nhiên kế thừa gia nghiệp. Dưới thời kỳ của ông nội tôi, Kiều thị là công ty lớn, gia tộc Kiều thị là quý tộc hào môn, lúc ấy khi Kiều thị giao vào trên tay cha tôi không nói được có bao nhiêu tiềm lực phát triển, sinh tồn ở Thượng Hải tuyệt đối không khó khăn. Nhưng mà lại bởi vì cha tôi thích đánh bạc, tiêu phá từng chút từng chút một gia nghiệp, thậm chí thua đến thiếu chút nữa táng gia bại sản. Mỗi lần sau khi đánh bạc về tâm tình không được tốt lại quyền đâm cược đá tôi và mẹ tôi, vào một năm tôi sáu tuổi, mẹ tôi rốt cuộc không nhận được cha tôi bạo hành gia đình mà rời khỏi cái nhà này, hai năm sau, mẹ kế của tôi xuất hiện. Mẹ kế của tôi mang theo con gái của bà xuất hiện ở trong nhà chúng tôi, tôi thật sự tò về tôi cực kỳ thân thiện, đối lấy lại là kết quả không tốt, không chỉ không ngăn cản tôi vẫn bị cha tôi đánh đập, ngược lại bà còn trợ giúp, khiến cho tôi bị đánh chửi nhiều hơn.”

“Sau đó tôi kết hôn, gả cho Cố Tử Thần của Cố thị, cha tôi vẫn không ngừng đòi lấy trên người tôi. Khi tôi bởi vì tội ngộ sát bị phạt bỏ tù, tôi không chờ đợi được cha tôi tới thăm tôi một phút, chuyện này tất cả canh ngục ở ngục giam đều có thể làm chứng. Cũng có lẽ bởi vì bọn họ lạnh lùng và không gặp không hỏi, trong thời gian ba năm trong tù, tôi hoàn toàn tự hỏi cuộc sống của mình, cả đời mình sao lại phải rơi vào kết quả đó. Hồi hận nghĩ qua, mới có thể tức giận phẫn đấu không ngừng học tập, đến sau khi ra tù phát triển tới Cố thị làm, cũng bắt đầu tìm được mình trong đi làm. Tôi vẫn cho rằng cuộc đời của tôi cứ như vậy đã thỏa mãn, nhưng không nghĩ đến, vẫn còn cần phải chịu đủ loại khó chịu mà một vài người nhà cha tôi mang đến, tôi cảm thấy không đáng giá. Thật sự không đáng giá. Tôi không hy vọng xa vời bọn họ có thể yêu tôi, để ý tới cảm nhận của tôi, khinh lệ tôi phát triển như những cha mẹ khác, nhưng mà tôi thật sự không nhận được, bọn họ không ngừng ngăn cản bước chân tôi tiến tới trong cuộc đời tôi.”

“Cho nên.” Hình như Kiều Tịch Hoàn nói tới điểm kích động. “Tôi không muốn vì chính tôi, cũng phải vì chính tôi, tôi cũng muốn cho mỗi cha mẹ làm không tốt một lời khuyên, không phải các người sinh ra trai ra gái rồi muốn làm gì thì làm, đứa bé cũng sẽ có lúc phản kháng lại cũng sẽ có cảm xúc, một ngày nào đó sẽ giống như tôi không rảnh để ý đến gì khác. Mà bây giờ, chuyện tôi cần làm chính là, kiện mẹ kế của tôi chỉ điểm cậu ruột tôi có hành vi bị ỉ với tôi, kiện cha tôi bạo hành gia đình. Tôi không có năng lực tranh đấu gì cho mình, coi như vừa rồi tôi nói nhiều như vậy, kết quả cuối cùng sẽ bị bề ngoài bình luận như thế nào tôi thật sự không biết, nhưng mà, mặc dù cách làm hơi cực đoan, tôi nghĩ vào lúc này, cần khẩn cấp dùng cách thức pháp luật đến bảo vệ mình, cho mình một công đạo, tôi nghĩ rất nhanh mọi người sẽ thấy, rốt cuộc sự thật trước kia là gì!”

Giọng Kiều Tịch Hoàn rất lớn, rất kiên quyết.

Mỗi một chữ một câu, đều khiến cho cả phòng họp hơi khiếp sợ.

“Có ý là, bây giờ cô muốn kiện cha ruột và mẹ kế của mình lên tòa án?” Phóng viên vội vàng hỏi.

“Đúng, hơn nữa tôi có đầy đủ chứng cứ.”

“Chứng cứ gì?” Phóng viên tiếp tục truy hỏi.

“Tạm thời không thể trả lời. Đến lúc đó sau khi vụ án kết thúc, các bạn tự nhiên sẽ biết.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng chữ.

Phóng viên suy nghĩ một chút cũng biết đây là điểm quan trọng của Kiều Tịch Hoàn, khẳng định không dễ dàng tuôn ra, dời sang vấn đề khác hỏi, “Bây giờ cô và cha mẹ mình nào loạn đến mức độ này, cô có nghĩ kết cục sau này không?”

“Nếu như không suy tính đến hậu quả, nếu như không bị buộc đến mức độ này, tôi sẽ không ngồi đây.” Kiều Tịch Hoàn nói, hướng về phóng viên.

“Kiều Tịch Hoàn.” Một phóng viên đột nhiên tiếp lời, hỏi, “Từ khi cô bùng phát ra tin tức đến giờ, nhà họ Cố mà cô gả vào không ai đứng ra nói một câu vì cô. Tôi nghe nói từ sau khi cô gả cho Cố Tử Thần vẫn không được chào đón, mà lại từng có ba năm ngồi tù, có phải cô không có địa vị gì đối với người nhà họ Cố không?”

Vấn đề người phóng viên này hỏi ra quả thật không phải bén nhọn bình thường, thậm chí không hề che giấu. Trông mắt cô hơi căng thẳng.

Nhìn các phóng viên truyền thông khác cũng giống như cảm thấy vô cùng hứng thú với vấn đề này.

Kiều Tịch Hoàn bị cười nhạo thành quen ở xã hội thượng lưu, Kiều Tịch Hoàn không hề có tôn nghiêm trong gia tộc Cố thị là sự thật mà tất cả mọi người ở xã hội thượng lưu đều biết rõ.

Hiện giờ xảy ra chuyện như vậy.

Về tình về lý về công về tư, Cố thị làm nhà chồng của Kiều Tịch Hoàn, cũng nên đứng ra nói câu công đạo, cũng nên hướng về vợ mình. Nhưng sự tình phát sinh lâu như vậy, Cố thị vẫn trầm mặc không nói gì, giống như quên mất có sự việc như vậy, một thái độ việc không liên quan đến mình vắt giò ngồi xem, thật sự khiến cho người ta không thể không hoài nghi phân lượng của Kiều Tịch Hoàn trong lòng người nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn hít sâu.

Cô đã nghĩ tới vấn đề mà phóng viên vừa hỏi, bằng không cô sẽ không đề cho Cố Tử Thần ra mặt.

Kế hoạch ban đầu của cô chính là, thông qua tai nạn lần này, giải thích mình bị lời đồn đại bên ngoài, giải thích mình trở thành chuyện cười ở xã hội thượng lưu, ít nhất bây giờ cô không còn là Kiều Tịch Hoàn của năm đó, ít nhất bây giờ cô nhận được thấu hiểu của người nhà họ Cố, chuyện này tuyệt đối có lợi mà không có hại đối với sự phát triển sau này của cô trong giới kinh doanh, hơn nữa, ai không muốn để cho người khác biết mình sống rất tốt, ai không muốn để cho người khác biết mình được bảo vệ rất tốt chứ.

Nhưng mà... Cố Tử Thần không muốn giúp cô, coi như xong.

Cô đảo trông mắt, trên mặt thật bình tĩnh nói, “Từ khi gả vào nhà họ Cố đến giờ, tôi không biết vì sao bên ngoài sẽ đồn đại tôi tới mức độ kia, dĩ nhiên, có lẽ có khả năng bị hiểu lầm, nhất định theo lẽ thường mà nói, lúc này người nhà họ Cố nên ra nói chuyện đi. Nhưng mà việc nhà họ Cố chúng tôi không giống vậy, chúng tôi là một gia đình độc lập, tất cả chuyện tôi làm đều cần tự bản thân tôi đi đối mặt mà không phải sinh tồn dưới sự che chở của bất kỳ ai, Cố thị có thể phát triển đến mức độ này, vẫn tuân theo quan điểm như vậy. Hơn nữa, tôi nghĩ tôi không cần nhiều lời chuyện khác, sau khi tôi chịu hình phạt tội ngộ sát, người nhà họ Cố không gạt bỏ tôi, hiện giờ tôi có thể đi làm ở Cố thị nhận lấy trách nhiệm nặng nề, đủ mọi sự thật đặt trước mặt mọi người, tôi nghĩ nhà họ Cố rất cuộc đối xử với tôi như thế nào, tôi không cần phải nhiều lời nữa, mọi người có thể nhìn thấy.”

Một vài phóng viên gật đầu, ghi chép.

Một vài phóng viên vẫn hơi không tin tưởng câu trả lời của cô.

Kiều Tịch Hoàn cũng không cần làm nhiều văn chương về mặt này, làm nhiều rồi ngược lại thành đối trá, làm nhiều rồi, ngược lại lộ ra. Cô mím mím môi, cho đến bây giờ, hình như có thể kết thúc buổi họp báo này rồi.

Mục đích của cô đã đạt tới.

Cô tố cáo Dụ Tĩnh và Kiều Vu Huy làm đủ thứ chuyện với cô, cũng nhân tiện nói một chút về hành vi bất lương đi cửa sau của Dụ Lạc Vi, điều này thuận lợi ngăn cản bước chân vào nghề của Dụ Lạc Vi sau này, sau khi Dụ Tĩnh và Kiều Vu Huy té ngựa, ít nhất một vài công ty lớn, cô ta khẳng định không vào được.

Cô đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Cửa chính phòng họp đột nhiên mở ra.

Kiều Tịch Hoàn dừng lại, nhìn Cố Diệu Kỳ đột nhiên xuất hiện, nhìn qua không có việc gì khác trực tiếp đi tới bên cạnh cô, tự nhiên ngồi vào bên cạnh cô, nói về phía microphone, “Hy vọng không tới trễ.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 58: Chương 16.4

Vốn tất cả mọi người đều chuẩn bị kết thúc buổi họp báo, hiện giờ lại hơi xao động.

“Mọi người không cần cảm thấy kinh ngạc, tôi là cha chồng của Kiều Tịch Hoàn, chủ tịch của Cổ thị, lúc này tôi xuất hiện ở đây cũng không có bất kỳ đường đột gì.” Cổ Diệu Kỳ nói từng câu từng chữ, “Vốn tôi không muốn xuất hiện, bởi vì đây là chuyện của bản thân Kiều Tịch Hoàn, nhà họ Cổ chúng tôi mong muốn nhìn thấy con bé tự giải quyết được mà trưởng thành, đây là khảo nghiệm với con bé, nhưng mà bây giờ, tôi nghĩ tôi không thể nhẫn nại được, khi con bé không có nhà mẹ có thể dựa vào, bây giờ tôi làm cha con bé, làm người nhà của con bé, đúng lúc đi ra nói vài lời công đạo vì con bé.”

“Từ khi chuyện xảy ra cho tới bây giờ, Kiều Tịch Hoàn vẫn rất kiên cường. Không khóc tố cáo không náo loạn, biểu hiện của con bé thể hiện nghị lực kinh người, điều này khiến cho tôi đứng là hơi không kịp chuẩn bị. Nhưng rất lâu, con bé lại vô cùng yếu ớt núp góc khóc thút thít. Bây giờ con bé có thể đứng cảm đứng đây, tôi phải cho con bé ủng hộ cực lớn, nói lên người nhà họ Cổ chúng tôi, tất cả nhân viên Cổ thị ủng hộ và khích lệ con bé. Tôi không phán xét việc mẹ kế con bé mang tới đủ loại tổn thương cho con bé, tôi cảm thấy tôi cũng không có tư cách đi nhúng tay vào việc nhà mẹ con dâu, nhưng tôi cần nói rõ một chút với Kiều Tịch Hoàn, với các bạn phóng viên, cho dù kết quả cuối cùng là gì, nhà họ Cổ chúng tôi đều là hậu thuẫn kiên cố nhất của con bé, nhà họ Cổ chúng tôi không quan tâm con bé đã từng trải qua chuyện gì, hơn nữa hoàn toàn khác biệt, thông qua chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, nhà họ Cổ chúng tôi thấy được một điều, con dâu hiền khiến cho chúng tôi tin phục này, con bé là kiều ngạo của nhà họ Cổ chúng tôi, tôi tin tưởng kiều ngạo này sẽ không bởi vì ai mà dễ dàng thay đổi.”

Cổ Diệu Kỳ nói một phen, giọng nói âm vang có lực.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới, Cổ Diệu Kỳ có thể xuất hiện ở đây.

Suy đoán nhiều nhất chính là cũng chỉ có chồng của Kiều Tịch Hoàn hoặc mẹ chồng của Kiều Tịch Hoàn xuất hiện, dù sao Cổ Diệu Kỳ cũng coi như là một nhân vật ở Thượng Hải, ông tội gì vì chuyện này mà tự ra tay.

Mà chính là hành động này, không thể nghi ngờ đã nói rõ mức độ quan trọng của Kiều Tịch Hoàn ở nhà họ Cổ. dĩn~d@n`l3q21y"d0n

Có thể tưởng tượng, đợi lát nữa sau khi tin tức ra ngoài, ngòi bút sắc bén của phóng viên sẽ có chuyển biến lợi hại.

“Chủ tịch Cổ, tại sao ông lại xuất hiện ở đây, mà không phải là con trai của ông, chồng của Kiều Tịch Hoàn là Cổ Tử Thần?” Một phóng viên vẫn hỏi ra nghi vấn.

Cổ Diệu Kỳ nhìn phóng viên, “Tôi nghĩ tất cả mọi người đều rõ tình huống của con trai tôi, thằng bé quả thật không tiện xuất hiện ở trong trường hợp công cộng, còn hy vọng các bạn phóng viên cũng không cần hỏi tới quá mức.”

Phóng viên gật đầu, hình như cũng hiểu.

Mấy năm trước xảy ra sự cố kia, phóng viên hơi thâm niên một chút đều biết rõ.

Hơn nữa đã nhiều năm như vậy, Cổ Tử Thần giống như biến mất, cũng không xuất hiện trước mặt truyền thông.

“Tôi nghĩ buổi họp báo đến đây chấm dứt, con dâu tôi có chuyện quan trọng hơn chính là cần kiện lên tòa án, cảm ơn các bạn đã tới hôm nay, cực khổ rồi.” Cổ Diệu Kỳ đứng lên, rất đúng mực nói.

Dưới hướng dẫn của nhân viên làm việc, các phóng viên tùm năm tùm ba rời đi.

Kiều Tịch Hoàn cũng đi theo Cổ Diệu Kỳ theo một lối đi khác ra ngoài.

Kiều Tịch Hoàn thật sự không nghĩ tới Cổ Diệu Kỳ có thể tự mình xuất hiện, cô vẫn cảm thấy lấy hiểu biết của cô về Cổ Diệu Kỳ, ông ta tuyệt đối sẽ không để cho mình đi tới một vùng nước đục như vậy, Kiều Tịch Hoàn của cô tuyệt đối không quan trọng đến mức dùng gia tộc Cổ thị, công ty Cổ thị tới bảo đảm và che chở.

Hành động lớn như vậy không thể nghi ngờ chính là đã nhận định cô người con dâu này.

Sau khi xảy ra sự cố, đã từng nghĩ tới, hiện giờ thái độ của Cổ Diệu Kỳ đối với cô có hai tình huống, không thể nghi ngờ chính là sau khi giải quyết tốt chuyện này, ông ấy có lẽ có khả năng nhìn bằng con mắt khác, sau đó suy tính đến bước kế tiếp của cô. Không giải quyết được, ha ha, xin lỗi, đi xa chừng nào tốt chừng đó, đừng mong chờ ông ta có thể cho cô có một cơ hội có thể chấm dứt.

Cổ Diệu Kỳ cũng chỉ cần ngồi chờ kết quả là được.

Đột nhiên nhúng tay như vậy.

Được rồi.

Cô thừa nhận, một khắc kia khi thấy Cố Diệu Kỳ xuất hiện thì cô thật sự có nửa phần cảm kích.

Cô điều chỉnh cảm xúc lộn xộn lung tung không hiểu sao hơi rối loạn của mình, ngược mắt nhìn Cố Diệu Kỳ, rất cảm kích nói, “Cha, cảm ơn cha.”

Cố Diệu Kỳ quay đầu nhìn cô, “Chuyện khác đều không cần nhiều lời, giải quyết sự tình ổn thỏa rồi mới là cảm ơn lớn nhất với cha.”

“Con nhất định sẽ.” Kiều Tịch Hoàn kiên định gật đầu.

“Cha còn có việc phải làm, chuyện sau này phải nhìn chính con.”

“Vâng.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu, rất dùng sức.

Cố Diệu Kỳ gật đầu một cái, ý vị sâu xa vỗ vỗ bả vai Kiều Tịch Hoàn, “Làm cho tốt, về sau sẽ có phát triển.”

“Cảm ơn cha.”

Cố Diệu Kỳ xoay người đi vào xe con của mình.

Kiều Tịch Hoàn kinh ngạc mà nhìn Cố Diệu Kỳ.

Cái gì gọi là “Về sau sẽ có phát triển”? Hôm nay biểu hiện của Cố Diệu Kỳ rõ ràng hơi kỳ quái, đã xảy ra chuyện gì sao?!

Cô cau mày, đi vào trong xe của mình.

Vũ Đại ngồi trên vị trí tài xế, quay đầu hỏi, “Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đi văn phòng luật sư.”

“A.” Vũ Đại gật đầu.

Xe một đường chạy về phía mục đích.

Kiều Tịch Hoàn đi vào văn phòng luật sư, tìm được luật sư đáng tin cậy, giao án kiện của mình cho ông ta, để cho ông ta làm giúp cô tất cả các công đoạn báo án.

Xử lý xong tất cả trên tay, từ khi hợp báo kết thúc không tới một giờ, tin tức ùn ùn kéo tới nổ ra.

Kiều Tịch Hoàn cầm điện thoại di động xem tin tức bên trong.

Rất tốt.

Hiệu quả hợp báo cực kỳ tốt.

Những chữ “Lên án, còn rõ ràng” kia rành mạch, đương nhiên còn có hình ảnh sau lưng của Cố Diệu Kỳ, khiến trong mắt người đời Kiều Tịch Hoàn lại bắt đầu trong sáng lên, và lại cảm thấy người phụ nữ này, càng ngày càng có nhiều sắc thái thần bí.

Dường như bình luận về cô lúc trước có tính chuyển biến ngược lại, những tin đồn gây bất lợi cho cô ở xã hội thượng lưu cũng dần dần bị người đời chất vấn.

Cô nhìn bình luận phía dưới.

Phần lớn đều bày tỏ không hiểu tình huống lúc này rồi, chờ sự thật của pháp luật.

Sự thật pháp luật?!

Khóe miệng cô khẽ nhếch, nhìn số điện thoại đột nhiên hiện lên trên màn hình điện thoại di động.

Cười lạnh, tiếp nhận, “Alo.”

“Kiều Tịch Hoàn, mày có tư cách gì vu khống tao, tao chỉ điểm Chu Chính Phú cường gian mày khi nào.” Bên kia truyền đến giọng nói giận dữ điên cuồng của Dụ Tĩnh.

Đến mức độ này, hình như Dụ Tĩnh cảm thấy tin tức này xảy ra đã là tình trạng không thể ngăn cản.

“Có hay không, giao cho luật pháp định đoạt, chúng ta nói không tính.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng chữ.

“Mày đừng vội đắc ý, Kiều Tịch Hoàn mày đừng vội đắc ý.” Dụ Tĩnh đã đến mức hồng mắt.

“Tôi không đắc ý, di.” Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng nói, “Tôi cũng thật bình tĩnh xử lý chuyện của chúng ta, di biết, từ nhỏ đến lớn tôi đều một mực sống dưới sự bắt nạt của di, chưa từng chống lại một lần, lần này khiến cho mình chống lại như vậy, tôi cũng hạ quyết tâm rất lớn, di nên cảm thấy vô cùng cảm tạ, di có thể kích hoạt tiềm lực lớn như vậy của tôi.”

Dụ Tĩnh giận dữ ngút trời cúp điện thoại.

Có thể thật sự không nghĩ đến, chuyện lần này, đã âm ỉ đến mức độ này.

Cho dù người bình thường cũng có thể cảm thấy, sự kiện lần này đã không phải là tin tức dư luận đơn giản rồi.

Kiều Tịch Hoàn còn chưa để điện thoại xuống, điện thoại đột nhiên lại vang lên.

Liên tiếp như vậy.

Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng cười một tiếng, “Alo.”

“Kiều Tịch Hoàn, mày cần gì phải làm đến nước này?”

“Cha, khi cha phối hợp với di viết tin tức kia, cha có nghĩ tới hay không, tại sao cha phải làm tới tình trạng này?!”

“Kiều Tịch Hoàn, suy cho cùng tao là cha mày.”

“Nhưng cuối cùng cha không coi tôi là con gái.” Kiều Tịch Hoàn gần từng chữ.

“Mày!” Kiều Vu Huy tức giận đến không nói ra được một chữ.

“Tôi thật sự không muốn nói thêm gì với cha nữa, chờ trừng phạt của luật pháp đi!” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

Lần này, cô cúp điện thoại.

Cô khó có được khiến người nhà họ Kiều tức hộc máu như vậy, cô cảm thấy có thành tựu rất mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 59: Toàn Diện Bộc Phát (6) Thừa Nhưng Khó Lọt

Không biết có phải tin tức dư luận quá lớn không, sau khi hợp báo kết thúc, luật sư do Kiều Tịch Hoàn phái đi lập tức đến cơ quan công an tiến hành báo án, xê chiều hôm đó, Dụ Tĩnh liên bị đồn cảnh sát lấy lý do xui khiến người khác phạm tội tiến hành tạm giữ hình sự, Kiều Vu Huy lấy lý do bạo hành gia đình lâu dài tiến hành tạm giữ hình sự, tạm giữ qua ngày hôm sau, luật sư của Kiều Tịch Hoàn cung cấp sự thật phạm tội và lời khai của người làm chứng, ngày thứ ba đồn cảnh sát hạ lệnh bắt, mà đến buổi sáng ngày thứ tư bắt đầu mở phiên tòa thẩm tra xử lý lần đầu tiên.

Mở phiên tòa thẩm tra xử lý đưa ra nhân chứng vật chứng, sự thật phạm tội của Dụ Tĩnh được xác nhận, cơ quan quan hệ công chúng tìm được truyền thông đầu tiên phát video về Kiều Tịch Hoàn, xác định người phát lên có liên hệ tới chính Dụ Tĩnh, khi mở phiên tòa Chu Chính Phú cũng chỉ ra năm đó Dụ Tĩnh xui khiến ông tiến hành cưỡng gian Kiều Tịch Hoàn, cũng sau đó cho ông một khoản phí bịt miệng. Mà Kiều Vu Huy, cảnh sát thông qua điều tra người hiềm nghi phạm tội xác nhận hành vi, xác định là người mê đánh bạc, cũng vì vậy thua hơn phân nửa gia sản. Thăm hỏi điều tra trong thân thích cơ bản nhận định Kiều Vu Huy tiến hành bạo hành gia đình với Kiều Tịch Hoàn và mẹ của Kiều Tịch Hoàn, ngày đó, mẹ của Kiều Tịch Hoàn ra tòa, dùng vết bồng trên người mình do Kiều Vu Huy dùng tàn thuốc lưu lại suốt đời, sau khi giám định y tế xác định là vết thương cũ trong thời gian dài gây ra, sự thật Kiều Vu Huy bạo hành gia đình được thành lập.

Lần đầu tiên mở phiên tòa, tòa án phán quyết tại chỗ, phán xử Dụ Tĩnh cố ý xui khiến tội cưỡng gian, là tòng phạm và lại chịu trách nhiệm hình sự chủ yếu, cần nhắc đến cuối cùng chưa thực hiện được không đủ gây thành sai lầm lớn, phán xử tù có thời hạn hai năm. Phán xử Kiều Vu Huy bạo hành gia đình gây nên người bị tổn thương nhẹ, bởi vì bạo hành gia đình thời gian kéo dài và lại có tính chất ác liệt hơn nữa, xử tù có thời hạn bốn năm.

Dụ Tĩnh và Kiều Vu Huy không phục với phán quyết của tòa án, xin kháng cáo.

Thời gian kháng cáo định tại nửa tháng sau.

Nhưng điều này cơ bản đã không có sức mạnh gì lớn lao, hai vụ kiện cáo này, Kiều Tịch Hoàn thắng được cực kỳ đẹp mắt.

Khi phiên tòa kết thúc.

Kiều Tịch Hoàn trước tiên để cho Vũ Đại bí mật đưa mẹ của cô đi, không cần nghĩ cũng biết ở bên ngoài nhất định có một nhóm phóng viên chờ, cô đã đồng ý, cố gắng hết sức không đưa thân phận của mẹ ra ngoài ánh sáng, vậy cũng coi như cho thân thể này một công đạo. d1en d4nl 3q21y d0n

Sau khi xử lý xong, điều chỉnh cảm xúc, đi ra ngoài tòa án.

Dụ Tĩnh và Kiều Vu Huy đã đi trước một bước được cảnh sát dẫn ra khỏi tòa án, trên bậc thang tòa án thật cao, phóng viên ùn ùn kéo tới, đèn flash về phía Dụ Tĩnh và Kiều Vu Huy không ngừng, chụp đáng và nhếch nhác của bọn họ vô cùng tinh tế.

Một lớp sóng bên nhọn mà thẳng thắn.

“Kiều Vu Huy, ông bị chính con gái mình kiện ra tòa, bây giờ ông có cảm nhận gì?”

“Dụ Tĩnh, bà làm mẹ kế, ngược đãi con chồng như vậy, bà không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Kiều Vu Huy, trước đó ông giúp Dụ Tĩnh chất vấn con gái ruột thịt của mình thì có nghĩ tới cảm nhận của con gái mình không? Ông làm cha không tròn trách nhiệm của một người cha, ông còn gặt dây cho những người phụ nữ khác tới bắt nạt con gái mình, ông cũng không cảm thấy bất khoan sao?”

...

“Đừng chụp, xin nhường đường!” Đường đi phía trước bị phóng viên chặn gắt gao, cảnh sát hơi nghiêm nghị nói.

Phóng viên cũng không khuất phục không buông tha, không có được câu trả lời, hình như không cam tâm.

Đột nhiên, một quả trứng gà đập vào trên mặt Dụ Tĩnh, vỏ trứng vỡ nát, lòng trắng và lòng đỏ trứng từ trên mặt chảy xuống, nhếch nhác nói không hết.

Dụ Tĩnh ngẩng đầu, nhìn xa xa có người cầm trứng gà ném về phía bà.

“Thượng Hải có một người mẹ kế nát vụn như mây, tao đây cũng cảm thấy sỉ nhục!” Là giọng nói hung tợn của một người phụ nữ trung niên.

Bên cạnh còn có nhiều phụ nữ trung niên, đáng vẻ kia, giống như các bác gái khi cần thuốc lắc khiêu vũ trên quảng trường.

Giống như tổ chức thành đoàn thể đến thảo phạt, trứng gà liên tiếp ném tới, vừa ném vừa mắng: “Mây đồ cặn bã, trứng thối, không bằng heo chó, sỉ nhục người dân Thượng Hải, nên dim lông heo...”

Âm thanh ác độc, từng đợt sóng.

Chưa từng nghĩ tới mẩu tin tức sẽ náo loạn đến mức độ này, bộ phận công an cũng hơi không chuẩn bị kịp, cho nên cũng không phải thêm người tới ngăn cản sóng người đang dao động, đại khái qua gần hai mươi phút mới có cảnh sát chạy tới duy trì trật tự, hòa hoãn bình thường trận sóng gió “Thảo phạt” này, nhưng hai mươi phút, đã sớm đủ để khiến cho các “Bác gái khiêu vũ ở quảng trường” chút trả thù tùy ý, trong suốt quá trình, Dụ Tĩnh và Kiều Vu Huy nhếch nhác và không chịu nổi không nói ra được.

Cũng có lẽ, ngay cả bản thân cũng không nghĩ tới, mình sẽ có một ngày như thế này, bị người đời cấm hận như thế.

Dưới ngăn cản của cảnh sát, trước tòa án tôn nghiêm rốt cuộc khôi phục trật tự của nó, thừa dịp này, Kiều Tịch Hoàn thông thả ung dung ra ngoài, bước từng bước một đi xuống cầu thang.

Lúc ấy Dụ Tĩnh và Kiều Vu Huy đang chuẩn bị lên xe cảnh sát, quay đầu trong nháy mắt nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn bị phóng viên vây quanh, đối xử tuyệt đối khác một trời một vực với bọn họ, Dụ Tĩnh tức đến cắn răng nghiền lợi, thật sự chưa từng nghĩ tới, mình sẽ bị Kiều Tịch Hoàn một con nhóc lừa đảo làm đến nông nổi như bây giờ.

Bây giờ bà bị toàn bộ Thượng Hải khinh bỉ, cũng không có cách nào ngẩng đầu sống qua ngày. Kiều Tịch Hoàn nhìn chiếc xe cảnh sát kia rời đi, ngoái đầu lại nhìn về phía phóng viên.

“Kiều Tịch Hoàn, rốt cuộc chứng minh mình, cô có gì muốn nói không?” Phóng viên phỏng vấn cũng ôn hòa chút.

Cho dù là ai, dù là phóng viên luôn không có cảm tình gì ở trong mắt người ngoài, cũng rõ ràng thiên vị Kiều Tịch Hoàn hơn nhiều, sự kiện lần này Kiều Tịch Hoàn không chỉ thắng phiên tòa, mà hoàn toàn thắng được tiếng vỗ tay của toàn bộ người dân Thượng Hải.

“Thật ra thì trong lòng tôi rất khổ sở.” Kiều Tịch Hoàn nói, trên mặt vẫn ngây thơ, đẹp để động lòng người, “Tôi chưa từng nghĩ tới sẽ náo loạn đến tình trạng này với bọn họ, tôi mới vừa thấy có một bác gái ném trứng gà lên người cha và mẹ kế của tôi, tôi biết rõ bọn họ bởi vì đồng tình tôi, nhưng mà tôi hy vọng bọn họ không cần nhắm vào bọn họ như vậy, bọn họ đã chịu trừng phạt của pháp luật, nhận lấy trừng phạt bọn họ nên có, không nên bị tổn thương như vậy. Có lời nói quen thuộc, tôi chỉ hy vọng sau khi bọn họ ra tù có thể sống tốt, một lần nữa bắt đầu cuộc đời mới, nếu như có thể, tôi vẫn bằng lòng có hết sức một phần lòng hiếu thảo của mình.”

Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ đều nói đến vô cùng thành khẩn.

Phóng viên không khỏi càng thêm có cái nhìn khác về Kiều Tịch Hoàn, cho dù già bộ cũng được, ít nhất đến mức độ này, người phụ nữ này vẫn có thể nói ra lời nói khiến cho người ta thuyết phục như vậy.

Kiều Tịch Hoàn miễn cưỡng cười cười, “Xin lỗi, hiện giờ tôi rất không thoải mái, rời đi trước, cảm ơn các bạn phóng viên đã quan tâm.”

Nói xong, Kiều Tịch Hoàn liền đẩy các phóng viên ra rồi đi.

Phóng viên cũng không ngăn cản bước chân của Kiều Tịch Hoàn, giờ phút này nhìn qua Kiều Tịch Hoàn thật sự đang gượng cười, giống như rất khổ sở.

Kiều Tịch Hoàn bước từng bước một xuống bậc cầu thang tòa án, đợi trong chốc lát, Vũ Đại lái xe tới đón cô.

Cô ngồi trong ghế xe, thái độ lập tức trầm xuống.

Kiều Vu Huy và Dụ Tĩnh nhận được kết cục như vậy, cô cũng sẽ không vì vậy mà lộ vẻ xúc động, đây là báo ứng mà bọn họ nên được, trên thế giới này không phải ai cũng có thể muốn làm gì thì làm, làm sai chuyện nên bị trừng phạt, bằng không luật pháp lấy ra làm gì?!

Trông mắt cô hơi đỏ, nói với Vũ Đại, “Theo lời tôi nói, đưa tấm thẻ kia cho mẹ tôi sao?”

“Ừ.” Vũ Đại gật đầu.

“Bà ấy nói gì?”

“Không nói gì, vốn không muốn nhận, nhưng tôi cố ý đưa cho bà ấy, bà ấy liền nhận. Lúc rời đi hốc mắt rất đỏ, giống như nói một câu, bà ấy thật xin lỗi cô. Tôi nghĩ cô cũng không thích nghe lời nói như thế, nên không nhiều lời với bà ấy.” Vũ Đại bình tĩnh nói.

“Ừ, thu tiền là được, tôi không muốn thiếu nợ nhân tình của bất kỳ ai.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

Đời trước mình cũng không thích nợ nhân tình, như vậy sẽ khiến cả người cô không được tự nhiên.

“Bà ấy là mẹ cô, không tồn tại cái gọi là nhân tình.” Vũ Đại hơi không hiểu lý giải, giữa mẹ con giúp đỡ nhau là chuyện đương nhiên, nếu nói nhân tình, hơi quá mức.

Kiều Tịch Hoàn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cô không phải.

Nhưng cô không cần thiết phải giải thích cho Vũ Đại.

Vũ Đại cũng không phải người thích truy cứu nguyên nhân, cho nên cũng thức thời không hỏi nhiều.

Chỉ có điều nói sang chuyện khác, “Bây giờ trở về nhà họ Cổ hả?”

“Không, tôi đi trại tạm giam nhìn một chút.”

“Nhìn gì?”

“Dụ Tĩnh.”

Vũ Đại mím mím môi, “Hành tung của cô thật sự khiến cho người ta nhìn không thấu.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 60: Toàn Diện Bộc Phát (6) Thừa Nhưng Khó Lọt (Tt)

“Vậy cũng không nên đoán.” Kiều Tịch Hoàn tựa vào chỗ ngồi sau xe hơi, rất thả lỏng để cho mình nhắm mắt lại, dưỡng thần.

Xe một đường tới nơi.

Kiều Tịch Hoàn đi vào trại tạm giam, sau đó ở sảnh gặp mặt chờ Dụ Tĩnh.

Khi Dụ Tĩnh vừa ra, đầu tiên nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn, liền hận không thể nhào tới cào nát mặt cô ta, bị canh ngục hung hãn ngăn trở, cường thế áp bức trên ghế trước mặt, uy hiếp nói, “Yên tĩnh một chút!”

Dụ Tĩnh bị canh ngục quát như vậy, cũng không còn dám gây chuyện.

Canh ngục nhìn Dụ Tĩnh đã bình tĩnh lại, mới thả bà ta ra, đi về phía trước, vừa nhìn chăm chăm hai người đang nói chuyện với nhau.

“Mày tới đây làm gì?” Giọng điệu của Dụ Tĩnh lạnh đến dọa người.

“Đương nhiên là đến để nhìn chuyện cười, nếu không bà cảm thấy, tôi còn có thể có cảm tình với bà sao?” Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng cười một tiếng.

Dụ Tĩnh hung hăng siết quả đấm, hận không thể giết người.

“Trước kia khi bắt nạt tôi như vậy, có nghĩ tới không, có một ngày tôi sẽ bắt nạt lại như vậy!”

Dụ Tĩnh tức đến phát run, “Mày xử oan tao, cuối cùng có một ngày tao sẽ kiện mày ra tòa, Kiều Tịch Hoàn mày chờ đó cho tao.”

“Oan uổng?” Trông mắt Kiều Tịch Hoàn căng thẳng, “Vậy khi bà đã từng xử oan tôi? Dụ Tĩnh, đây gọi là ăn miếng trả miếng, để cho bà tự trải nghiệm cảm nhận này, không phải rất tốt sao?”

“Mày!” Dụ Tĩnh hận không thể giết chết Kiều Tịch Hoàn.

“Chỉ có điều ngược lại, từ khi xảy ra chuyện cho tới bây giờ, xin hỏi con gái ruột thịt Dụ Lạc Vi của bà đang ở đâu?” Kiều Tịch Hoàn hỏi bà ta, giọng điệu rõ ràng nhẹ nhàng nhàn nhạt, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy vô cùng chói tai.

Dụ Tĩnh đột nhiên trầm mặc.

“Ở một góc người không biết len lén khóc thút thít, hay đang trốn ở trong góc không ai biết tránh đối mặt với truyền thông, hay là, vốn không muốn nhận các người nữa?” Kiều Tịch Hoàn tiếp tục châm chọc.

“Vi Vi không phải người như thế, mày đừng nói lung tung, là tao để cho con bé không nên xuất hiện trong khoảng thời gian này đây!” Dụ Lạc Vi lớn tiếng phản bác.

Nói đến con gái của mình, lại bao che như thế.

Kiều Tịch Hoàn cười lạnh, “Chỉ hy vọng như thế.”

“Kiều Tịch Hoàn, mày tạm thời diều võ giường oai trước mặt tao, điểm này tính là gì, không phải chỉ ngồi tù hai năm thôi sao, tao vốn không sợ!” Dụ Tĩnh hung hăng nói.

“Không sợ sao?” Kiều Tịch Hoàn đứng lên, không chút để ý nói, “Quả thật, cái này cũng chưa tính là gì! Dụ Tĩnh, khi bà chân chính bị đưa vào trong tù bà mới biết được, tôi rốt cuộc là ai?! Tôi có khả năng bao lớn?! Khi đó, bà mới có tư cách nói, bà rốt cuộc có sợ hay không?!”

“Mày có ý gì?!” Dụ Tĩnh nhìn bóng lưng xoay đi của Kiều Tịch Hoàn, liền vội vàng hỏi.

Thân thể Kiều Tịch Hoàn dừng lại một chút, “Sau này bà sẽ biết là ý gì rồi.”

Nói xong, sải bước rời đi.

Cô ở lại trong tù khoảng thời gian đó cũng không phải ở không.

Cô đi ra trại tạm giam, ngồi trên xe Vũ Đại, khoe miệng cười nói, “Đi nhà tù, chúng ta đi xem mấy người bạn cũ lâu năm một chút.”

“Ai?” Vũ Đại hơi không rõ.

“Cô nói đi?” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

Vũ Đại sững sờ một giây, trong nháy mắt hiểu ra.

Cô nổ máy xe, chạy về phía nhà tù.

Hai người đi về phía nhân viên canh ngục, còn là nhân viên canh ngục hồi đó làm thủ tục cho bọn họ, khi nhìn bọn họ còn nhiệt tình chào hỏi chút, cười nói, có rất ít người sau khi rời khỏi nơi đây, còn trở về như vậy.

Kiều Tịch Hoàn và Vũ Đại chỉ cười nhạt.

Hai người đi về phía sảnh gặp mặt, gặp được người bạn cũ lâu năm của bọn họ.

Một nữ tù nhân cắt tóc húi cua như kiểu đàn ông, trong miệng còn ngậm một miếng thuốc, tùy tiện ngồi trước mặt bọn họ.

Cho dù là bất kỳ một nhà tù nào, bên trong đều có một tên đứng đầu, trợ giúp cảnh sát quản lý tốt trật tự nhà tù, người này bình thường có khả năng tương đối lớn, cũng có thể nhận được đối xử đặc biệt của cảnh sát, rất nhiều khi chỉ cần không xảy ra mạng người, người này có thể làm gì thì làm ở trong tù.

Mà người phụ nữ trước mắt này, đơn giản chính là người đứng đầu ở trại giam nữ.

Cô hung hăng hít một hơi khói, chân mày nhíu lên, “Ồ, còn nhớ rõ trở lại thăm tôi, nhìn đáng đáp sau khi rời khỏi đây lẫn lộn không tệ.”

Kiều Tịch Hoàn cười cười, “Là lẫn lộn không tệ, cho nên sau khi cô ra tù, có thể tới tìm tôi.”

“Được, giả tình giả ý. Biết rõ tôi kiểu ở tù chung thân nhất định cả đời ở trong tù mà còn cười giỡn tôi như vậy. Nói đi, cô tìm tôi có chuyện gì?” Người bạn cũ lâu năm rất thẳng thắn nói, giọng cũng không nhẹ không nhạt.

“Chăm sóc thật tốt giúp tôi một người. Tên là Dục Tĩnh, không có bất ngờ gì xảy ra, chắc trong một tháng này sẽ bị đưa tới đây.”

“Chăm sóc như thế nào?” Người bạn cũ lâu năm quát thêm một hơi khói, hỏi.

“Năm đó chăm sóc tôi như thế nào, thì chăm sóc bà ta nghiêm trọng hơn.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng chữ.

“Xem ra, là kẻ thù.” Người bạn cũ lâu năm tổng kết.

Kiều Tịch Hoàn nhún vai, cam chịu.

Người bạn cũ lâu năm dập tắt tàn thuốc, không chút để ý nói, “Yên tâm đi, chuyện của cô chính là chuyện của tôi. Tôi sẽ khiến người bạn của cô ở trong này... Sống, không, bằng, chết.”

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhíu lên cười một tiếng, “Cám ơn.”

“Còn có những chuyện khác sao?” Người bạn cũ lâu năm nhìn cô.

“Nhanh như vậy đã muốn đuổi chúng tôi đi?” Kiều Tịch Hoàn cười giỡn nói.

“Bằng không cô lại đi vào ở cùng tôi vài ngày?”

“Vậy tôi vẫn nên đi thôi.” Kiều Tịch Hoàn đứng lên, lúc rời đi bỗng nhiên lại nói, “Đúng rồi, có phải trong tù có một canh ngục tên Vương Quế Hòa không?”

“Vương Quế Hòa?” Người bạn cũ lâu năm suy nghĩ một chút, “Hình như có một người như vậy, sao thế, anh ta chọc giận cô rồi hả?”

“Có một cô em họ không biết che đậy miệng, cho chút dạy dỗ là được.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Vẫn bận làm biểu hiện ở nhà họ Cố, căn bản không rảnh bận tâm rất nhiều chuyện.

Nhưng không phải đồng nghĩa với việc Kiều Tịch Hoàn cứ quên mất như vậy, cô nhớ rất rõ ràng, lúc trước khi Ngôn Hân Đồng mang theo một đám người tới để chúc mừng cho Dục Lạc Vi, một người phụ nữ đã chế nhạo cô trước mặt mọi người, cô thật sự không phải người dễ bắt nạt như vậy.

Người bạn cũ lâu năm gật đầu, “Đã biết.”

“Mặt khác.” Kiều Tịch Hoàn lấy một chiếc thẻ từ trong túi ra, “Biết cô không phải thiếu tiền, nhưng có lúc bên trong cũng cần dùng tới cái này, mặt mã là sinh nhật của cô, cô ngàn vạn lần đừng cảm động, không phải tôi có ý nhớ sinh nhật của cô, chỉ vì quá dễ nhớ, 0308, đồ chết tiệt, khiến cho người ta nhìn một lần rất khó quên.” Kiều Tịch Hoàn nói rất thẳng thừng, không hề có ý tứ tốt đẹp.

(*) đồ chết tiệt – từ tam bát

Lại không hiểu một khoảnh khắc kia, khiến cho người ta có một giây đồng hồ cảm xúc.

Có lúc, có lẽ chính là một đôi lời trong lúc lơ đãng, sẽ khiến cho lòng người ta bất chợt không chịu nổi.

Người bạn cũ lâu năm khựng lại một chút, nhiều năm ở trong tù như vậy, có lẽ không ai khiến cho cô lộ cảm xúc.

Cô nhận lấy tấm thẻ kia, khóe miệng cười cười, ngẩng đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn, nhìn không có cảm xúc đặc biệt gì nói, “Tôi rất thiếu tiền, lần sau không ngại đưa nhiều.”

“Vậy cứ cầu nguyện tôi ở ngoài thuận buồm xuôi gió.”

Người bạn cũ lâu năm cũng đứng dậy từ trên ghế, vỗ vỗ bả vai Kiều Tịch Hoàn, “Bảo trọng.”

“Ừ, bảo trọng.”

Bạn bè như thế, không cần nói quá nhiều, trong lòng hiểu rõ lẫn nhau là được rồi.

Kiều Tịch Hoàn mang theo Vũ Đại rời khỏi nhà tù.

Hai người cùng ngồi lên xe.

Vũ Đại nhìn Kiều Tịch Hoàn thông qua kính chiếu hậu, hỏi, “Lần này về nhà?”

“Ừ, trở về thôi.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Một khắc kia hình như cũng hơi mệt mỏi.

Chuyến rút cuộc cũng giải quyết xong rồi. Từ khắc này trở đi, sự tình dần tới sóng gió không ngừng trên đường phố Thượng Hải coi như đã qua một đoạn thời gian.

Cô tựa vào ghế, thả lỏng mình.

Xe một đường yên tĩnh mà vững vàng.

Vũ Đại đưa Kiều Tịch Hoàn đến cửa đại viện nhà họ Cố, Ngôn Hân Đồng đang đứng ngoài cửa.

Cô ta còn cảm hành lý, hình như mới vừa xuống máy bay về đến nhà.

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, biến mất một lúc như vậy, lại trở về như thế, khó khăn lắm mới xử lý xong một số chuyện, vốn muốn có thể tiêu dao hai ngày, thật đúng là tiết tấu âm hồn không tan.

Cô xuống xe, nhưng trên mặt lại không hề lộ ra một chút không vui nào, còn lộ vẻ tươi cười nghênh đón khách về phía Ngôn Hân Đồng, “Em dâu từ nước Mỹ trở lại?”

Ngôn Hân Đồng tròn mắt với cô, tỏ vẻ biết rõ rồi còn hỏi.

Kiều Tịch Hoàn cũng không để ý, mím môi đi về phía biệt thự.

“Kiều Tịch Hoàn, tôi không ở đây mấy ngày, chị thật ra một chút cũng không yên phận được.” Ngôn Hân Đồng vô cùng châm chọc nói.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên, “Chuyện này không liên quan gì tới việc em dâu ở đây hay không ở đây.”

Ý nói rõ, đối với cô, Ngôn Hân Đồng không tính là gì, đừng tự cho là đúng.

Ngôn Hân Đồng không ngu ngốc, dĩ nhiên nghe được tới nơi ý tứ của Kiều Tịch Hoàn, sắc mặt lập tức thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 61: Toàn Diện Bộc Phát (6) Thừa Nhưng Khó Lọt

Editor: Puck

Kiều Tịch Hoàn giả bộ như không nhận ra, còn có ý tốt nói, “Em dâu, em ngồi máy bay lâu như vậy, nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi đi, chị nghĩ ngày mai Từ Hàn cũng sẽ về nước rồi, em đường tốt tinh thần mới có tinh lực chăm sóc cho cậu ấy đúng không?”

Ngôn Hân Đồng hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Người phụ nữ này, dựa vào cái gì mà có thể điều võ giường oai như vậy, dựa vào cái gì!

Hơn nữa sở dĩ Cố Minh Lý bị đưa đi nước Mỹ, toàn bộ đều là “Công lao” của Kiều Tịch Hoàn, khoảng thời gian đến Mỹ, cô càng nghĩ càng giận, nhìn Cố Minh Lý nhỏ như vậy một mình ở nước ngoài đi học, nhớ tới Cố Minh Lộ vẫn có thể ở nhà điều võ giường oai như vậy càng thêm rất không dễ chịu, cô không cho Kiều Tịch Hoàn chút dạy dỗ, cô thật hận không thể đập đầu chết!

Hai người một trước một sau đi vào sảnh chính.

Tề Tuệ Phân đang ở sảnh chính xem tivi, tin tức về Kiều Tịch Hoàn cũng đã được đài địa phương ở Thượng Hải tiến hành đưa tin toàn bộ quá trình, cả hình ảnh cực kỳ động lòng người, khi Tề Tuệ Phân thấy Kiều Tịch Hoàn trở lại, thái độ dĩ nhiên nhiệt tình chút, vội vàng chào hỏi, “Hoàn Hoàn, con mau tới đây, nhìn xem truyền thông tán dương con như thế nào, nói con dùng cách thức pháp luật bảo vệ mình thật tuyệt vời, đáng giá để cho những người gặp phải tổn thương như vậy tham khảo học tập...”

Kiều Tịch Hoàn cười đi về phía Tề Tuệ Phân, ngồi bên cạnh Tề Tuệ Phân xem tin tức trên tivi.

Từ đầu đến cuối Ngôn Hân Đồng đều không được Tề Tuệ Phân hỏi qua một câu, thời gian cô rời đi Thượng Hải đã có một tuần rồi, Tề Tuệ Phân nhìn thấy lại không hề có chút biểu hiện nào, hướng về Kiều Tịch Hoàn rõ ràng là nhiệt tình quá mức.

Nghĩ tới đây, trong lòng khó chịu, hết sức hưng ác nắm ngón tay.

Nhưng Ngôn Hân Đồng ở nhà họ Cố cũng không phải trong ngày một ngày hai, cô cũng có phương pháp lấy lòng Tề Tuệ Phân, cô âm thầm hít sâu, để cho mình không lộ ra bất kỳ khác thường nào, kéo ra nụ cười đẹp mắt nhất, “Mẹ, con đã về.”

Nói xong, cũng rất tự nhiên đi tới.

Tề Tuệ Phân quay đầu liếc mắt nhìn Ngôn Hân Đồng, tỏ vẻ hứng thú không lớn.

“Khi con ở nước Mỹ cũng chú ý tới tin tức của chị dâu cả. Thật không nghĩ tới trước kia chị dâu cả gặp nhiều cảnh ngộ như vậy, vốn cũng định sớm chạy về, cho dù không giúp được gì, nhưng cho chị ấy chút khích lệ suy cho cùng vẫn tốt, nhưng Minh Lý ở nước ngoài không quen, con chỉ có thể ở bên cạnh thẳng bệ thêm mấy ngày, để cho thẳng bệ mau chóng thích ứng với hoàn cảnh, nên trì hoãn thời gian trở về, chị dâu sẽ không trách tội đúng không?” Ngôn Hân Đồng nói một phen nhưng nói được thỏa đáng.

Kiều Tịch Hoàn vội vàng nói, “Làm sao có thể, em dâu có việc bận, chị đương nhiên lý giải được. Ngược lại nói đến Minh Lý, Minh Lý ở bên kia như thế nào? Nghe nói cũng tìm giáo viên tốt nhất trường học tốt nhất đi học.” di3nd@n3qu.yd0n

Lời Kiều Tịch Hoàn nói cũng vô cùng có kỹ xảo.

Đầu tiên tỏ rõ thái độ của mình, không phải người tính toán chi ly. Sau đó còn độ lượng hơn hỏi thăm tình huống của Minh Lý, hơn nữa đặc biệt cường điệu chính là “Giáo viên tốt nhất trường học tốt nhất”, những lời này dĩ nhiên khiến Tề Tuệ Phân yên tâm, cũng tính toán nói rõ Cố Diệu Kỳ bố trí rất tốt, không cần thiết phải thay đổi.

Ngôn Hân Đồng giống như không nghe ra tới, tiếp nhận nói, “Hai ngày đầu hơi bài xích, sau đó thì tốt hơn rồi, năng lực thích ứng của Minh Lý thật sự không tệ, mẹ, khi nào có rảnh mẹ cũng qua đó thăm thẳng bệ, biểu hiện lần này của Minh Lý thật sự vượt quá xa tưởng tượng của con, hơn nữa nó cũng biết mình phạm phải sai lầm, nói về sau bản thân học giỏi rồi, muốn đích thân trở về nói xin lỗi ông bà nội.”

Ngôn Hân Đồng một mực nói giúp Cố Minh Lý, nhưng một chút cô cũng không cân nhắc tới.

Nếu như Cố Minh Lý được bố trí phương thức học tập ở Mỹ rất tốt, như vậy trong một khoảng thời gian rất dài không có cách nào về nước.

Dĩ nhiên, cô tuyệt đối không có lòng tốt nhắc nhở như vậy.

Về tình về lý về công về tư, Cố Minh Lý đi nước Mỹ dù sao cũng khiến cho người ta thoải mái hơn là ở dưới cùng một mái hiên nhà với khi con, tính tình khi con ít nhiều gì cũng sẽ bị Cố Minh Lý bắt nạt, đến giờ vào khoảnh khắc này cô vẫn có thể nhớ tới một màn kia lúc ngã từ trên cầu thang xuống, nếu thật sự có chuyện gì, cô cũng không biết mình đón nhận như thế nào. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Cho nên, Cố Minh Lý ở lại nước Mỹ, không thể tốt hơn.

“Xin lỗi hay không xin lỗi không quan trọng, quan trọng là Minh Lý biết sai có thể thay đổi. Nhưng chuyện Minh Lý đi nước Mỹ do một tay cha con bố trí, tuy rằng làm hơi cực đoan, nhưng cũng vì tốt cho Minh Lý, trong lòng con cũng không cần có khúc mắc, chờ sau khi đứa nhỏ trưởng thành rồi, nói không chừng còn muốn cảm ơn con.” Tề Tuệ Phân gật đầu nói, “Có rảnh mẹ sẽ bớt chút thời gian qua thăm nó, để cho thẳng bệ không có gánh nặng tâm lý, người một nhà suy cho cùng vẫn là người một nhà.”

“Cảm ơn mẹ, con sẽ nói cho Minh Lý.” Ngôn Hân Đồng liền vội vàng gật đầu nói. Đôi mắt liếc nhìn Kiều Tịch Hoàn, mang theo chút khinh thường, phảng phất giống như đang nói, Tề Tuệ Phân vẫn để bụng đến mình và Minh Lý.

Kiều Tịch Hoàn thật sự cảm thấy thình thoảng Ngôn Hân Đồng hành động vô cùng ngây thơ, như vậy còn có thể khoe ra sao?!

Nghe không hiểu, Tề Tuệ Phân có lẽ cũng chỉ nói một câu lấy cớ sao?

Thôi.

Kiều Tịch Hoàn cảm giác mình thật sự không cần phải nói nhiều, cô đứng lên từ trên ghế sa lon, “Mẹ, con hơi mệt, muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút, sẽ không nói chuyện với mẹ và em dâu nữa.”

“Mấy ngày qua cũng quá cực khổ, đi đi, thân thể mệt chết rồi sẽ được không bù nổi mất.” Tề Tuệ Phân có lòng tốt nói.

Kiều Tịch Hoàn mỉm cười gật đầu, đi lên lầu hai.

Mấy ngày nay quả thật hơi mệt.

Chuyện phải nghĩ nhiều lắm, việc phải làm cũng không ít.

Hơn nữa kể tiếp không lâu, có lẽ lại có chuyện khác xảy ra.

Cô có dự cảm.

Khóe miệng nhếch lên, cười nhẹ.

Một khoảng thời gian dài đã quen với tranh đoạt và ứng phó như vậy, cô ngược lại không cảm thấy bài xích gì, mà vô hạn chờ mong. Đẩy cửa phòng Cố Từ Thần ra, người kia vẫn như cũ ở trên sân thượng đọc sách.

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy, quyển sách kia chắc đủ để thứ hàng đó xem cả đời, cô còn nắm lấy, nếu thứ hàng kia chết đi, cô sẽ thiêu quyển sách chôn cùng cho anh ta. die ennd kdan/le eequhyd onnn

Cố Từ Thần thấy Kiều Tịch Hoàn trở về, không biết giờ phút này trong đầu Kiều Tịch Hoàn đang nghĩ cái gì, trên mặt cũng không có biểu cảm gì đặc biệt, đôi mắt đảo lên, lại cúi đầu, cô về thờ ơ.

Kiều Tịch Hoàn cũng cảm thấy không có gì để nhiều lời với Cố Từ Thần, dù sao người đàn ông này, cũng không trông cậy vào có thể giúp cô được bao nhiêu.

Cô cầm lấy áo ngủ tiến vào phòng tắm.

Rất nhanh tắm sạch một chút, nằm vật xuống giường chuẩn bị ngủ.

Ngủ là phương thức tốt nhất để điều dưỡng bản thân, cho dù là tâm linh hay là thân thể.

Rất nhiều khi, sau khi xử lý xong một chuyện lớn, chúng ta thích lựa chọn phương thức này để khiến thân thể và tâm lý của mình đạt được thỏa mãn thật lớn, đây là cô khao mình.

Cô nhắm mắt lại, khoảnh khắc khi đang sắp ngủ, điện thoại đột nhiên vang lên.

Mẹ nó!

Là ai!

Kiều Tịch Hoàn khó chịu lật người qua lấy di động, nhìn hiển thị, miệng cũng không quá tốt, “Diêu Bối Định, cô tốt nhất có chuyện lớn gì!”

Diêu Bối Định sợ run một lát, một hồi lâu sau mới hồi hồn nói, “Cô đang ngủ?”

“Bằng không thì sao?!”

“A. Tôi chỉ muốn hỏi cô một chút tình huống vụ án...”

“Cô không phải đã nhìn rõ ràng trên tin tức rồi sao?” Kiều Tịch Hoàn tức giận nói thẳng.

Bên kia cũng không bốc lửa, hình như còn cười cười, “Vậy cô ngủ đi.”

Kiều Tịch Hoàn tức giận cúp điện thoại.

Ghét nhất bị người đánh thức như vậy.

Diêu Bối Định nhìn hiển thị “Kết thúc cuộc gọi”, nụ cười nơi khóe miệng càng rõ ràng.

Hoắc Tiểu Khê cũng như thế, sau khi xử lý xong một việc, trước tiên để cho mình triệt để nghỉ ngơi một chút, dĩ nhiên mỗi lần sau khi ngủ bị người âm ỉ, sẽ giống như hiện giờ, vô cùng tức giận.

Chính là Hoắc Tiểu Khê rồi.

Cô cảm thấy, cô đã có thể xác nhận tám phần.

...

Kiều Tịch Hoàn nằm trên giường, xoay người.

Bị người âm ỉ, thật sự cực kỳ khó chịu.

Lật người trong chốc lát như vậy, điện thoại đột nhiên lại vang lên.

Kiều Tịch Hoàn thật sự cảm giác mình muốn bùng nổ rồi!

Cô bỗng nhiên bật dậy từ trên giường, tóc bị bản thân cào vô cùng hỗn loạn, cả người cực kỳ tức giận đến nói không nên lời!

Giờ phút này Cố Tử Thần vừa đứng từ ngoài ban công tiến vào, liền nhìn thấy một màn “Điên cuồng” như vậy của Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn nhũn chặt mày, “Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy đáng vẻ phong tình vạn chủng như thế của chị đây sao?!”

Cố Tử Thần nhũn mày.

Bỗng nhiên rời đi.

Là “Phong tình vạn chủng”?!

Khóe miệng không hiểu kéo ra một chút, mỉm cười đến có thể ngay cả chính bản thân cũng không phát hiện ra.

Kiều Tịch Hoàn cầm điện thoại lên, nhìn hiển thị, “Dụ Lạc Vi, cô muốn làm gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 62: Chương 17.4

“Chị, hu hu, hu hu...” Bên kia truyền đến tiếng khóc sụt sùi.

Kiều Tịch Hoàn nhũn mày, “Nói tiếng người.”

“Chị.” Bên kia vẫn lê hoa đầm mưa, “Em không biết năm đó cha mẹ mang đến cho chị bóng ma như vậy, em biết bọn họ có lỗi với chị, hiện giờ mỗi người bọn họ đều nhận được trừng phạt. Nhưng mà chị, trước kia em còn nhỏ, không thể đủ sức bảo vệ chị, nhưng bây giờ nhìn thấy vậy em cũng thật sự khó chịu, chị không cần so đo với em, về sau em đều đứng về phía chị.”

Tay cầm di động của Kiều Tịch Hoàn hơi siết chặt, hồi lâu không nói gì.

Dụ Lạc Vi ở đầu bên kia hơi không hiểu rõ hiện giờ Kiều Tịch Hoàn đang nghĩ gì, thật lâu trước kia cũng không biết Kiều Tịch Hoàn đột nhiên bùng nổ rồi cuộc ân oán năng lực to lớn như thế nào, cô dùng giọng nói dè dặt cẩn thận tiếp tục hỏi, “Chị, chị còn giận em sao? Hiện giờ em biết sai rồi, biết là do cha mẹ, bây giờ em cũng rất không hiểu bọn họ, chị, hiện giờ em cũng chỉ có một người thân là chị rồi...”

Nói được, rất đáng thương.

“Dụ Lạc Vi, tôi ít ra cảm thấy, cho dù là ai gặp phải chuyện này, thay đổi thái độ cũng phải sau một tháng, coi như cô khác hẳn người thường, ít ra cũng phải tốn thời gian một tuần đi, mà cô, chỉ tốn mấy giờ đã nghĩ thông suốt tất cả, tôi chắc nên bội phục cô rồi?” Kiều Tịch Hoàn gằn từng tiếng.

“Giờ khắc này, tôi giống như không chán ghét Dụ Tĩnh như vậy, tôi đã từng hận bà ta thấu xương, hận không thể giết chết bà ta, nhưng bây giờ, bởi vì bà ta có cô con gái như cô, tôi đột nhiên lại cảm thấy, bà ta thật ra cũng vô cùng đáng buồn.” Kiều Tịch Hoàn nói lời vô cùng châm chọc.

“Em, em đều hướng về chị, bây giờ chị còn châm chọc em như vậy?” Dụ Lạc Vi định phát giận, nhưng bây giờ lại không dám phát giận.

“Là cùng đường thôi, Dụ Lạc Vi. Khi bản thân dưới tình huống không thử đi về phía trước, đã bắt đầu tìm kiếm chỗ dựa rồi hả? Chị có điều Dụ Lạc Vi, cô không cần thiết phải giả vờ đáng thương trước mặt tôi, không có tác dụng. Tôi không có nghĩa vụ giúp cô cái gì, cô muốn sống tốt được, thì dựa vào hai tay của mình chậm rãi phát triển đi. Mỗi người đều phải vì chuyện mình từng làm mà trả giá, cô cũng không ngoại lệ.”

Kiều Tịch Hoàn nói không nặng không nhẹ, không có tình cảm dư thừa, phảng phất giống như đang nói một chút triết lý nhân sinh với người không liên quan máu chó, không dây nổi tác dụng quá lớn, có thể nghe thì nghe, không thể nghe, thì vào tai này ra tai kia.

“Kiều Tịch Hoàn, tôi không cần nghe chị giảng đạo lý lớn! Bây giờ chị hại chúng tôi thành như vậy, chị ngay cả nửa điểm áy náy cũng không có sao? Là muốn đuổi cùng giết tận sao?!” Dụ Lạc Vi không nhịn được, cuối cùng vẫn hung dữ nói ra. dfienddn lnequidoon

“Không phải làm hại, là báo ứng các người nên có. Dụ Lạc Vi, hiện giờ tôi không có tâm tình cũng không có nghĩa vụ giúp cô cái gì, tự giải quyết cho

tốt.”

“Kiều Tịch Hoàn!” Bên kia hét chói tai.

Kiều Tịch Hoàn đã cúp điện thoại, lần này trực tiếp tắt máy.

Bị quấy rầy nhiều lần lặp đi lặp lại như vậy, cô cũng sẽ không chịu nổi.

Đặc biệt là cú điện thoại này, thật sự khiến cho cô không có tâm trạng tốt.

Cô nghĩ, sau lần tai nạn này, Dự Tĩnh ngược lại thật sự bị báo ứng, bà ta cũng sẽ thấy rõ ràng, cô con gái mà bà ta cưng chiều đến tận xương tủy, thật ra chẳng qua cũng chỉ đối xử với bà ta như thế, khi tai vạ chân chính đến, Dự Lạc Vi chạy trốn nhanh hơn bất kỳ ai.

Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng đắp chăn lên người, không hề có cảm xúc ngủ bù.

...

Tiệm thuốc Khang Thịnh.

Diêu Bối Dịch ngồi trong phòng làm việc, nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa tan việc.

Hôm nay thật ra tâm tình của cô không tệ, bởi vì Kiều Tịch Hoàn cuối cùng “Hâm oan được rửa sạch”, cũng bởi vì, càng ngày càng xác định thân phận của Kiều Tịch Hoàn, mặc dù bây giờ nghĩ tới còn cảm thấy vô cùng dữ tợn rợn cả tóc gáy, nhưng dù thế nào, cũng không như “Người kia”, càng khiến cho cô vui mừng.

Cô vui vẻ vươn vai một cái, ngồi chờ tan việc.

Tối nay ban ngành công ty liên hoan, thật ra thì cô vẫn luôn không quá vui vẻ tham gia hoạt động như vậy. Hơn nữa dường như mình đã lâu không bên cạnh Tiểu Tiểu rồi, ngày mai chủ nhật, sợ tối nay uống say, tri hoãn thời gian rồi giường ngày mai, nghĩ tới tối nay tuyệt đối không thể say, cho dù ai tới chuốc rượu, cô đều tuyệt đối không được uống.

Lời thề son sắt như vậy.

Mãi cho đến buổi tối thời điểm ăn cơm.

Địa điểm ăn cơm chọn ở đình Hạo Hân.

Nói thật ra, bữa liên hoan ban ngành bình thường này, cô thật ra không thích ở chỗ đó, nhưng người đặt chỗ không phải cô, sau khi biết đã thành chuyện đã rồi, hơn nữa tất cả mọi người đều thích ăn cơm ở đó, ăn cơm xong còn có thể đến thẳng phòng bao ca hát, vô cùng dễ dàng, lại cao cấp, cô ở vị trí này quả thật cũng không tiện nhiều lời.

Bộ phận tài chính có tổng cộng mười người, cộng thêm tạm thời có hai người của ban ngành khác sáp vào náo nhiệt nói muốn tham gia, tổng cộng thành mười hai người, ngồi trong một phòng bao lớn, Diêu Bối Dịch cân nhắc đến kinh phí ban ngành mời khách, có thể tiết kiệm một chút liền tiết kiệm một chút, về sau cũng có thể triển khai hoạt động vài lần, cho nên trước khi dùng cơm đi tới trước quầy lễ tân muốn một giảm giá.

Cô muốn giảm giá thật ra rất đơn giản, rất nhiều khi miễn phí cũng có thể.

Tiêu Dạ không cho cô quyền lợi đặc biệt, nhưng nhân viên làm việc ở đình Hạo Hân cũn sẽ cho cô đủ mặt mũi.

Đây chính là, cho dù ở trước mặt Tiêu Dạ chẳng đáng là gì, ít nhất ở trong mắt người khác, cô là phu nhân của ông chủ nhà hàng này.

“Giảm ba phần là được rồi, dựa theo giảm giá Vip.” Diêu Bối Dịch nói với nhân viên lễ tân. [die,n; da.nlze.qy;dydo/nm](#)

Nhân viên lễ tân vội vàng gật đầu, “Giảm ba phần sao? Được, tôi lập tức ghi chép lại. Có cần chọn điểm tâm không? Gần đây chúng tôi mới nghiên cứu một điểm tâm mới, đã một thời gian rất dài cô không tới, còn chưa nếm thử.”

Nhân viên lễ tân vẫn rất cung kính với Diêu Bối Dịch.

Hơn nữa quả thật có cảm tình với Diêu Bối Dịch hơn Lôi Lôi hiện tại nhiều.

Dù thế nào đi nữa Diêu Bối Dịch luôn khách khí với bọn họ, nào giống như người phụ nữ kia...

Xem đi.

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Tiểu thư sảnh chính đưa tầm mắt ra sau lưng Diêu Bối Dịch, cả người cũng biến thành cung kính, “Lôi tiểu thư.”

Điều Bối Định nghe xong, mím mím môi, không quay đầu lại, giống như bình tĩnh nói với tiểu thư sảnh chính, “Ừ, nếu mới nghiên cứu, vậy đưa vài phần vào.”

“Đưa thứ gì vậy?” Lôi Lôi đi tới, nhìn qua đáng vẻ không chút để ý, lại hình như mang theo vẻ, về ông chủ.

Tiểu thư sảnh chính vội vàng nói, “Lôi tiểu thư, mấy ngày nay phòng bếp mới nghiên cứu một loại điểm tâm, từ nước Pháp, tôi đưa một chút cho Tiêu phu nhân thưởng thức...”

Tiêu phu nhân, Lôi tiểu thư?!

Cách xưng hô này, trong nháy mắt đã khiến cho Lôi Lôi dựng lông.

“Ai cho cô tùy tiện tặng người vậy! Cô là ông chủ nhà hàng này sao? Có tư cách đưa như vậy! Cô chính là muốn đưa cả nhà hàng này sao? Lấy tiền đưa cô đi làm, cô chính là làm như thế?!” Lôi Lôi Lôi nói, không hề có tình cảm và thể diện, thẳng thắn mà bén nhọn, thậm chí là người gây sự.

Tiểu thư sảnh chính cắn môi, cả khuôn mặt đỏ bừng lên, nhìn qua hình như muốn khóc, cũng không dám nói một chữ.

Điều Bối Định vỗ nhẹ tay tiểu thư sảnh chính, nhìn như đang an ủi, miệng cũng nói, “Hạch toán theo giá tiền, không cần đưa.”

Cô thật sự không muốn nói thêm gì với người phụ nữ trước mặt này, cũng không muốn làm khó dễ nhân viên lễ tân.

“Vâng.” Tiểu thư sảnh chính uất ức gật đầu.

Nhà hàng này, rốt cuộc ai là nữ chủ nhân?!

Cô cảm thấy uất ức, thậm chí cô còn cảm thấy uất ức thay Tiêu phu nhân.

“Cứ bố trí như vậy đi. Kêu phòng bếp nắm chặt thời gian lên thức ăn.” Điều Bối Định phân phó. di3n~d@n`Bq21y"d0n

“Vâng.” Tiểu thư sảnh chính vội vàng đồng ý.

Điều Bối Định xoay người định đi.

“Đợi chút.” Lôi Lôi đi tới, nhìn lên máy tính của tiểu thư sảnh chính, nhìn thực đơn và giảm giá trên màn hình, giọng nói the thé lại vang lên lần nữa, “Có thẻ hội viên không? Giảm giá lớn như vậy.”

Tiểu thư sảnh chính hung hăng cắn môi, không biết trả lời như thế nào, chỉ biết cúi đầu, lặng lẽ thừa nhận Lôi Lôi có ý bới móc.

“Cô câm rồi hả?!” Khí thế của Lôi Lôi càng lúc càng thêm mãnh liệt.

Giờ ăn cơm này, người đến người đi không ít, rất nhiều người khi đi qua đều ném tới ánh mắt khác thường.

Điều Bối Định nhíu chặt mày, quay đầu lại đối diện với Lôi Lôi, nói từng câu từng chữ, “Tôi muốn giảm giá như thế nào, còn cần cô tới quơ tay múa chân?!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 63: Lấy Hôn Nhân Làm Danh Nghĩa Trả Thù

“Tôi muốn giảm giá như thế nào, còn cần cô tới quơ tay múa chân?!” Giọng Điều Bối Định lạnh lùng, từng câu từng chữ hướng về phía Lôi Lôi hung hăng nói.

Lôi Lôi giật mình, giống như không nghĩ tới Điều Bối Định sẽ nói ra như vậy.

Sắc mặt cô thoáng chốc chùng xuống, cực kỳ khó chịu, “Cô có ý tứ gì?”

Điều Bối Định nhìn cô ta, lạnh nhạt nói, “Trên giấy hôn thú của Tiêu Dạ bây giờ là tên ai, tôi có ý gì! Lôi Lôi, có đôi khi mọi người một mắt nhắm một mắt mở là đủ rồi, thật sự xé rách mặt, cũng không thấy cô có quả ngon gì mà ăn.”

“Bây giờ cô đang uy hiếp tôi?” Hình như Lôi Lôi không tin được châm chọc cười một tiếng, lời nói tiếp theo càng thêm chói tai, “Năm đó làm những chuyện mất hết tính người kia, hiện giờ lại đến uy hiếp tôi như vậy?! Cô rốt cuộc có bao nhiêu tư cách nhiều lời nói những lời này, cô rốt cuộc sao có thể làm như chuyện đương nhiên vậy?!”

“Chuyện năm đó tôi chưa bao giờ cảm thấy mình là chuyện đương nhiên. Nhưng bây giờ, Lôi Lôi, cô không cảm thấy chuyện cô làm bây giờ, không có gì khác chuyện tôi làm năm đó sao?! Khi đó, ít nhất Tiêu Dạ còn chưa kết hôn, mà cô bây giờ, đang cứng rắn phá hoại hôn nhân của người khác. Ở cổ đại đây chính là muốn đìm lòng heo đấy!”

“Điều Bối Định!” Lôi Lôi găm lên giận dữ.

Điều Bối Định giống như không muốn nhiều lời với cô ta, đảo mắt hướng về phía tiểu thư sánh chính, “Lễ tân là đại diện cho nhà hàng, ngàn vạn lần không được làm chút chuyện không khéo léo ở chỗ này, đây chính là đang đập chiêu bài của mình, biết không?”

Lôi nói với tiểu thư sánh chính, nhưng từng câu từng chữ đều nhắm vào Lôi Lôi.

Lôi Lôi nắm ngón tay.

Đột nhiên phát hiện trong các khách đi qua đi lại, quả thật có không ít người nhìn về phía bên này.

Cô cắn môi, tạm thời không nổi đóa.

“Mặt khác, mới vừa rồi tôi nói giảm giá ba phần... Cô bây giờ giảm thẳng năm phần cho tôi, đồng thời, mang hai phần bánh ngọt mới nghiên cứu miễn phí toàn bộ đưa vào cho tôi.” Điều Bối Định căn dặn từng câu từng chữ, xoay người rồi đi trong nháy mắt, “Nếu có người cảm thấy không ổn, kêu Tiêu Dạ trực tiếp tới tìm tôi!”

Nói xong, rồi đi.

Vốn không cho Lôi Lôi có cơ hội nói thêm một câu.

Lôi Lôi giận đến dậm chân.

Tiểu thư sánh chính hận không thể vỗ tay ăn mừng. Lôi Lôi này, đã sớm phải biết mình có thân phận gì, một tiểu tam mà có thể làm điều vô dương oai như thật sự không biết trời cao đất rộng gì, xem xem ở trước mặt vợ chính thức, trong nháy mắt không có sức lực gì!

“Lôi tiểu thư, đây là chỗ đón khách, ông chủ từng nói, chỗ này trừ nhân viên làm việc ra không ai được đi vào. Không biết giờ phút này Lôi tiểu thư...”
Tiểu thư sánh chính nhắc nhở.

Rõ ràng tôn lên lời Điều Bối Định vừa nói.

Lôi Lôi quay đầu hung hăng nhìn tiểu thư lễ tân, đập giầy cao gót mười phân sai bước rồi đi.

Sáu năm trước bị Điều Bối Định tính toán đến nông nỗi kia, sáu năm sau, cô chưa từng nghĩ sẽ thỏa hiệp với người phụ nữ này!

Tuyệt đối không thể nào thỏa hiệp, tuyệt đối sẽ không để cho người phụ nữ kia có một khác điều vô dương oai trong sinh mệnh của mình, tuyệt đối không cho phép!

...

Điều Bối Định trở lại phòng bao.

Cô mím môi, sau khi cố gắng hết sức để cho mình giữ cảm xúc bình thường, mới đẩy cửa phòng ra đi vào.

Bữa tiệc của người Trung Quốc, món ăn còn chưa lên bàn, rượu đã đổ đầy.

Lúc Điều Bối Định xuất hiện, bên trong đã là lửa nóng, nam hay nữ, đã uống xong một lượt.

“Quản lý Điều, chị đi đâu vậy? Sao vòng đầu tiên không thấy bóng dáng chị? Tất cả mọi người uống một vòng, chị không thể sót lại.” Tiểu Hạ tương đối hoạt bát trong bộ phận vội vàng nói.

Những người khác đều kêu gọi cô.

Điều Bối Định tự nhiên ngồi vào chỗ trống duy nhất còn lại, ngồi bên cạnh Ân Ân, người đàn ông Ân Ân này rất thích tham gia náo nhiệt, hễ là bất kỳ bộ phận nào liên hoan tuyệt đối không thiếu được anh ta, giải thích của anh ta chính là người đàn ông độc thân phòng khác, không có chuyện gì cũng chỉ có thể ăn chực cạ rượu khắp nơi. Thật ra thì tất cả mọi người đều vui lòng cho Ân Ân tham dự, người đàn ông này không chỉ có đáng đáp tạm được, tính tình cũng tốt, biết nói chuyện biết điều chỉnh không khí cũng rất hào phóng, trong công ty nam hay nữ có già có trẻ toàn bộ ăn sạch, nhân duyên tốt đến tràn đầy.

“Tôi nay tôi không uống rượu, hơi không tiện, mọi người cứ uống, không cần để ý tới tôi.” Điều Bối Định cười nói.

Không tiện.

Phụ nữ luôn có vài ngày không tiện như vậy. Lấy cớ này thật sự không tệ.

Những người khác ngăm hiểu cười cười, cũng không cưỡng cầu nữa.

Điều Bối Dịch yên lặng ăn cơm, suy nghĩ của cô rất đơn thuần, cho dù vừa rồi ở bên ngoài gặp mặt Lôi Lôi rất không vui vẻ, nhưng giờ phút này, cô chỉ muốn yên lặng ăn cơm xong, bình an vô sự rời đi, rất nhiều khi cô tình nguyện làm một con đà điểu, coi mình cái gì cũng không biết, như vậy ít nhất, cuộc sống còn có thể trôi qua tiếp.

Không khí trong cả bữa tiệc luôn luôn rất tốt, nên uống rượu thì uống rượu, nên trao đổi tình cảm thì trao đổi tình cảm, Điều Bối Dịch lẫn lộn trong bọn họ, che giấu cảm xúc của mình, không còn bóng dáng.

Bữa tiệc tiến hành được một nửa, cửa phòng đột nhiên được người đẩy ra.

Điều Bối Dịch cho rằng là nhân viên phục vụ đưa đồ ăn vào, liền chân mày cũng không nhếch lên, cúi đầu rất nghiêm túc ăn mấy thứ.

Thật ra thì cô có thể ăn, cũng may, ăn không mập.

Đây đại khái là điểm duy nhất cô cảm giác mình còn có một chút ưu thế.

“Xin lỗi, quý rầy các vị.”

Một giọng nữ quen thuộc vang lên bên tai, Điều Bối Dịch chợt quay đầu lại, nhìn dáng vẻ như chuyên đương nhiên xuất hiện trong phòng bao của Lôi Lôi, càng khiến cho cô kinh ngạc chính là Tiêu Dạ đứng bên cạnh Lôi Lôi.

Cô ngăn người ra.

Hình như Tiêu Dạ cũng phát hiện ra sự tồn tại của cô, trông mắt khẽ căng chặt.

“Tôi là bạn học cấp ba của Bối Dịch, nghe nói cô ấy tới đây liên hoan, nên không nhịn được muốn tới đây bắt chuyện.” Lôi Lôi nói giống như vô cùng hữu nghị, vô cùng nhiệt tình, “Vị bên cạnh tôi là ông chủ của đình Hạo Hân, bởi vì nghe nói là bạn của tôi tới dùng cơm, cho nên giảm giá năm phần thức ăn tối nay cho các bạn, còn khuyến mãi thêm bánh ngọt mới nhất, không biết có hợp khẩu vị của mọi người hay không?”

“Ăn rất ngon, tôi chưa từng ăn bánh ngọt ngon như vậy.” Một đồng nghiệp cùng phòng vội vàng phụ họa.

Những người khác cũng bắt đầu bàn luận xôn xao, đều đang âm thầm than thở, chưa từng nghe nói tới nhà hàng này ăn cơm có thể giảm giá năm phần, hơn nữa còn khuyến mãi nhiều món ăn như vậy. Không khỏi chăm chú nhìn thêm hai người trước mặt, không nhịn được cảm thán bạn bè bên cạnh Điều Bối Dịch đều là người có chút thân phận.

Lôi Lôi cố ý bỏ qua ánh mắt người khác, cười đến rất rục rịch, ngoài miệng vô cùng đắc chí nói, “Hợp khẩu vị của các bạn vậy tôi yên tâm. Đúng rồi Bối Dịch, nếu tôi đã tới, không ngại uống với bạn bè của cô một ly, tôi làm chủ xị.”

Điều Bối Dịch không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Lôi Lôi.

Hình như Lôi Lôi cũng không cảm thấy có gì lúng túng, ánh mắt liếc nhìn nhân viên phục vụ bên cạnh.

Nhân viên phục vụ lĩnh ý đưa một cái ly cho Lôi Lôi, rót đầy rượu.

Lôi Lôi đi về phía bàn cơm, cúi đầu tự quen thuộc nói, “Bắt đầu từ vị đại ca này đi.”

“Chào cô chào cô, đại ca không dám nhận, cô gọi tôi tiểu Vương là được, tôi là nhân viên của quản lý Điều, chủ yếu phụ trách mảng dự toán tài chính, chào cô chào cô...” Trong miệng, sao mà tôn kính.

Điều Bối Dịch cứ hờ hững nhìn Lôi Lôi tự biên tự diễn với người cả bàn như vậy.

Trông mắt cô liếc nhìn Tiêu Dạ bên cạnh.

Lúc này xuất hiện ở đây, là tới thị uy sao?

Tiêu Dạ ngoái đầu lại liếc nhìn cô.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt Tiêu Dạ lạnh lùng không hề có chút biến hóa cảm xúc.

Điều Bối Dịch không tự chủ được dời tầm mắt đi.

Từ lượng của Lôi Lôi tốt đến kinh người, mỗi người một ly rượu đỏ, một vòng, không thiếu một ai.

Đến lượt Diêu Bối Định, cô ta cầm ly rượu.

“Bối Định, chúng ta đã lâu không gặp mặt, hiếm có cơ hội như vậy, chúng ta uống một ly đi.” Lôi Lôi nói thành khẩn, “Cho tới nay tôi đều coi cô là bạn tốt nhất, cho dù ra nước ngoài nhiều năm như vậy, cũng chưa bao giờ quên tình cảm của chúng ta, bây giờ cô có thể khoan dung tôi đến tình trạng này, tôi cảm ơn từ đáy lòng.”

Giữa những câu chữ, rõ ràng đang vận vẹo sự thật.

Cô khoan dung?

Cô ta có ý hướng về phía Tiêu Dạ nói thôi.

Cô khoan dung từ khi nào?!

Cô đã nói khi nào, trong cuộc hôn nhân này, cô có ý chủ động thôi lui?!

Diêu Bối Định mím mím môi, cười cười, không nói một chữ.

Ngay trước nhiều người như vậy, ngay trước mặt người đàn ông này, cô không nói ra Lôi Lôi nói lời dối trá như vậy.

Cô cầm ly lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 64: Lầy Hôn Nhân Làm Danh Nghĩa Trả Thù (Tt)

“Đợi chút.” Lôi Lôi đột nhiên gọi cô lại, “Ly rượu này, tôi cùng Tiêu Dạ mời cô.”

Nói xong, Lôi Lôi liền kéo Tiêu Dạ tới đây, tay tự nhiên khoác tay anh, “Cho dù trước kia chúng ta từng xảy ra chuyện gì, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta liền đều không so đo, tôi chúc cho cô sớm ngày tìm được hạnh phúc của mình, cũng thật sự cảm ơn cô, thành toàn cho hạnh phúc của tôi.”

Khóe miệng Diêu Bối Định vẫn treo nụ cười nhàn nhạt, cười đến ngay cả chính mình cũng cảm thấy quá giả dối.

Ánh mắt của cô đặt trên mặt Tiêu Dạ, từ đầu đến cuối anh đều không tỏ vẻ gì, không nói một câu, cô nhìn ly rượu đỏ trên tay anh, ly rượu đỏ đẹp như máu tươi, giống như lửa, đang cháy nơi ngực cô.

Nếu như Tiêu Dạ thật sự cầm ly rượu này lên cùng Lôi Lôi mời rượu, mời rượu cô...

A.

Diêu Bối Định thật sự hơi châm chọc nở nụ cười.

Trong một khắc kia dường như trái tim cũng theo đó mà dao động.

Nếu quả thật làm như vậy.

Cô phải làm như thế nào đây?!

Cô cầm ly rượu lên, đang định cạn một ly thì Ân Ân bên cạnh đột nhiên đứng lên, đụng vào cánh tay cô một cái, rất tự nhiên nói, “Không tiện thì đừng uống rượu, sao chuyện gì cũng cạy mạnh như vậy.”

Giọng nói mang theo chút trách cứ, rõ ràng mang theo cung chiều nào đó không nói ra được.

Một khắc kia tay đang cầm ly rượu của Tiêu Dạ siết chặt lại.

Nụ cười của Lôi Lôi càng lúc càng rõ ràng, cô cố ý nói, “Bối Định ‘không tiện’ anh cũng biết, quan hệ của anh và cô ấy... Cũng quá thân mật đi.”

“Ly rượu này tôi uống thay cô ấy, hai người đã là bạn bè tốt nhất, khẳng định sẽ không để ý, đúng không?” Ân Ân không giải thích nhiều, đi thẳng vào vấn đề.

Lôi Lôi cười nói, “Đương nhiên, từ nhỏ Bối Định đã không thiếu hộ hoa sứ giả.”

Nói xong, Lôi Lôi uống không còn một giọt.

Cũng chính trong một khắc kia Tiêu Dạ xoay người đưa ly rượu cho nhân viên phục vụ, vẻ mặt rất bình tĩnh, giọng nói rất lạnh lùng, “Tôi có chút chuyện, mọi người tự tiện.”

Nói xong, liền đi ra ngoài.

Lôi Lôi quay đầu nhìn theo bóng lưng Tiêu Dạ, quay lại nói xin lỗi với mọi người trong bàn, “Anh ấy chính là như vậy, hy vọng mọi người bỏ qua cho. Quay đầu lại tôi để cho anh ấy quỳ bần giặt đi.”

Nói lời đùa giỡn, trong nháy mắt đã kéo không khí lại.

Lôi Lôi để ly rượu xuống, quay đầu nói với Diêu Bối Dịch, “Chắc Tiêu Dạ định tự mình mời rượu cô, lần sau chúng ta tìm cơ hội.”

Diêu Bối Dịch cười lạnh.

“Tôi không quấy rầy mọi người liên hoan, các vị từ từ dùng.” Lôi Lôi cũng xoay người đi ra ngoài.

Diêu Bối Dịch nhìn theo bóng lưng Lôi Lôi.

Cô cũng biết rõ tất cả mọi thứ đều do Lôi Lôi cố ý, nhưng Tiêu Dạ bằng lòng phối hợp với cô ta, cô còn có thể nói thêm điều gì?!

Cô khép hờ mắt, ăn cơm.

“Quản lý Diêu, người mới vừa rồi là bạn học cấp ba của chị sao? Dung mạo thật xinh đẹp, tính tình cũng tốt.” Một đồng nghiệp nói.

“Đúng vậy. Còn cho chúng ta một giảm giá lớn như vậy, xem ra thật sự là bạn bè thân thiết?”

“Mọi người biết người bên cạnh cô ấy chứ? Đó là Tiêu Dạ đó. Tôi chưa từng gặp nhân vật số một lớn như vậy ở bến Thượng Hải, hôm nay cuối cùng có kiến thức, thật sự nhờ phúc của quản lý Diêu.”

“Quan hệ của Tiêu Dạ và cô gái vừa rồi không cạn đi, nhìn hình thức chung đụng này, chắc là người yêu thôi.”

“Đúng là trời sinh một đôi...”

Những người này vốn sinh tồn trên môi trường kinh doanh, thật ra ít nhiều gì cũng không phải thuần túy khen ngợi Lôi Lôi hay Tiêu Dạ, trên thực tế đều chụp vào Diêu Bối Dịch mà nịnh bợ, tất cả mọi người nhất định cho rằng, Lôi Lôi là bạn của Diêu Bối Dịch, khen ngợi bạn của cô, dĩ nhiên chính là một loại khen tặng cô.

Vậy mà.

Lần vỗ mông ngựa này thật sự vỗ lên chân ngựa rồi. Diêu Bối Dịch đứng dậy rời khỏi phòng bao, nói là đi toilet.

Trong phòng bao có toilet, sao quản lý Diêu lại ra ngoài chứ?!

Không nghĩ ra, cũng không nghĩ cẩn thận.

Uống rượu quan trọng nhất.

Trong phòng bao trong nháy mắt đã khôi phục lại không khí vốn có.

Ân Bân nhìn theo hướng Diêu Bối Dịch rời đi, ứng phó uống rượu với những người khác, trong tròng mắt, cũng như có điều suy nghĩ.

...

Đinh Hạo Hân.

Trong phòng bao chuyên dụng xa hoa.

Tiêu Dạ ngồi trên ghế sa lon, uống rượu.

Nhìn qua không có cảm xúc đặc biệt gì, chỉ có điều tốc độ uống rượu rõ ràng nhanh hơn bình thường một chút.

A Bưu ở bên cạnh nhìn, hơi kinh ngạc, lại không dám nhiều lời, chỉ yên tĩnh nhìn hành động hơi khác thường của đại ca mình.

Không bao lâu, Lôi Lôi đi vào phòng bao, rất thân mật ngồi bên cạnh Tiêu Dạ, dựa vào trên bả vai anh.

Tiêu Dạ liếc nhìn cô ta một cái, không có biểu cảm và động tác gì, tiếp tục uống rượu.

Giọng Lôi Lôi hơi nũng nịu, “Dạ, mới vừa rồi anh tức giận sao?”

Tiêu Dạ không nói gì.

“Mới vừa rồi sở dĩ không nói cho anh biết trong phòng bao là Điều Bối Định... Em biết ngay nếu như nói anh nhất định sẽ không vào.” Lôi Lôi nói xong đầu càng thêm thân mật rúc vào cổ anh.

Lúc ấy cô nói với Tiêu Dạ rằng cô có người bạn tới đây ăn cơm, kêu Tiêu Dạ cùng đi gặp mặt chào hỏi với cô.

Tiêu Dạ vốn từ chối, nhưng đánh không lại không vẫn cứ nhai đi nhai lại không ngừng làm nũng, thật ra Tiêu Dạ chỉ định uống ly rượu rồi rời đi, coi như đuổi cô đi... Nhắc tới, trong khoảng thời gian này, cảm giác Tiêu Dạ không ngừng muốn đuổi cô đi, cảm nhận như vậy, rõ ràng cực kỳ khó chịu. Đến

Hơn nữa lời Điều Bối Định nói hôm nay cũng thật sự kích thích cô, cô cảm thấy cô không hề làm cái gì, thì thật sự có lỗi với uất ức mà mình đã từng bị, có lỗi với bản thân bây giờ!

“Thật ra thì, người đàn ông bên cạnh Điều Bối Định kia thật sự không tệ...” Lôi Lôi mở miệng.

Tay đang uống rượu của Tiêu Dạ dừng lại một chút, nhưng cũng không có cảm xúc dư thừa gì khác.

“Lúc trước em đã liên lạc với Bối Định, cô ta thật ra rất hối hận chuyện sáu năm trước. Còn nói chúc phúc chúng ta. Hôm nay em gọi anh đi vào, cũng muốn coi bỏ mâu thuẫn giữa hai người. Có câu nói bên nhau vui vẻ chia tay cũng vui vẻ, em nghĩ coi như sau này tách ra vẫn có thể làm bạn bè.” Lôi Lôi nói có vẻ thật bất đắc dĩ, “Chuyện năm đó, đã qua, chúng ta để cho cô ấy qua đi...”

“Lôi Lôi.” Tiêu Dạ đột nhiên ngắt lời cô, không để lại dấu vết đẩy cô ra khỏi thân thể mình, để ly rượu xuống, “Tôi nói em có thể tùy ý nhưng tay vào cuộc sống của tôi như vậy khi nào!”

Lôi Lôi ngăn cả người ra, hồi lâu không nói được một chữ.

“Lần trước bị em mật báo cho Tề Lăng Phong, tôi nể tình em bởi vì nặng tình bạn bè không so đo với em, em đừng lặp đi lặp lại nhiều lần chạm vào ranh giới cuối cùng của tôi!” Tiêu Dạ nói, lạnh lùng thẳng thắn đến vô cùng tổn thương người.

Tiêu Dạ đã từng rất lạnh lùng.

Vẫn lạnh lùng.

Nhưng cho dù lạnh lùng như thế nào, chưa từng nói chuyện với cô như vậy, chưa từng nói khó nghe như vậy.

Cô nhìn vào hốc mắt anh, trong nháy mắt liền đỏ, nước mắt không được khống chế, tí tách rơi xuống.

“Dạ, cho tới nay đều là em tự mình đa tình sao?” Lôi Lôi hỏi anh, lê hoa đầm mưa, đầm đậm đáng yêu.

Tiêu Dạ không nói gì.

“Em vẫn cho rằng, sáu năm sau em trở lại, quay lại dưới sự ngầm đồng ý của anh, là bởi vì anh muốn bắt đầu lần nữa với em. Sáu năm trước anh đã nói, anh sẽ đối xử tốt với em, để cho em ra nước ngoài một khoảng thời gian ngắn. Em không khóc không nào loạn không dây dưa không làm khó anh, tự mình thu dọn rồi rời khỏi Thượng Hải, đi tới đất nước xa xôi như vậy, khi đi ngay cả ngôn ngữ cơ bản nhất em cũng không có cách nào khai thông với người ta, em vẫn cứ nhằn nài đến bây giờ, em vốn cảm thấy tất cả khổ sở trước kia em đã chịu đựng đã đến đỉnh điểm, bây giờ anh lại nói em như vậy... Lôi năm đó anh nói, đã thật chẳng đáng là gì rồi sao?” Lôi Lôi chất vấn anh, đáng thương như vậy đau thương như vậy, lại cẩn thận từng ly từng tí chất vấn anh như vậy.

Tiêu Dạ uống một ngụm rượu lớn, cái gì cũng không nói.

“Dù không kết hôn cũng được. Em thật sự không quan tâm thân phận đó, bởi vì người em yêu chính là anh thôi. Chỉ ở bên cạnh anh là đủ rồi. Nhưng Dạ, anh có nghĩ tới không, một phụ nữ bằng lòng không danh không phận đi theo anh như vậy, rốt cuộc cần dùng tới bao nhiêu dũng khí, rốt cuộc cần chịu bao nhiêu ánh mắt người ngoài.” Lôi Lôi nói xong, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, “Mới vừa rồi khi Điều Bối Định tới dùng cơm, em đã vô tình gặp cô ta ở trước quầy lễ tân, cô ta đang nói chuyện giảm giá với nhân viên lễ tân. Điều Bối Định muốn nhân viên lễ tân trực tiếp giảm giá năm phần cho cô ta, còn cường thế để nhân viên lễ tân đưa bánh ngọt miễn phí tới, em thấy nhân viên lễ tân bị làm khó đến sắp khóc, nên không nhận được chen miệng. Điều Bối Định lại dùng thân phận Tiêu phu nhân để cho em chen miệng, em thấy ánh mắt nhân viên lễ tân nhìn em dường như trong một khắc kia cũng thay đổi. Thật ra thì những chuyện này... Em thật sự đều không so đo, nhất là hiện giờ người trên giấy đăng ký kết hôn của anh là Điều Bối Định, ở người ngoài xem ra, em chính là một tiểu tam, tiểu tam những tay vào hôn nhân của hai người, nhưng có ai nghĩ tới đâu, sáu năm qua, em bị chen chân như thế nào...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 65: Lấy Hôn Nhân Làm Danh Nghĩa Trả Thù (3)

Lôi Lôi đã uất ức đến khóc không thành tiếng.

Tiêu Dạ nhú chặt mày.

Anh không an ủi Lôi Lôi, bởi vì anh chưa bao giờ an ủi người ta, dĩ nhiên, cũng không muốn đi an ủi.

Cảm giác lúc này đã không giống sáu năm trước.

Sáu năm trước ít nhất anh vẫn có thể nói với Lôi Lôi, về sau anh sẽ đối xử tốt với cô.

Hiện giờ những lời này anh đều nói không ra miệng được, cũng sẽ không nói ra miệng.

Anh hưng hăng uống một ngụm rượu nữa, để ly rượu xuống.

Năm đó người phụ nữ này quả thật bị uất ức.

Người phụ nữ này, năm đó anh quả thật cho cam kết.

Anh quay đầu, “Tôi đưa em về.”

Lôi Lôi nhìn anh, nước mắt vẫn rõ ràng trên mặt, “Anh lại đang cố ý đuổi em đi sao?”

“Tôi nói, tôi đưa em về.” Tiêu Dạ lặp lại.

Là anh tự mình đưa cô về.

Không phải để ai khác.

Giờ khắc này hình như Lôi Lôi cũng nghe rõ.

Cô vội vã nhảy dựng lên từ trên ghế sa lon, cười rộ lên, vui mừng nói: “Dạ, em biết ngay anh tốt với em nhất.”

Tiêu Dạ cảm áo khoác bên cạnh, nói với a Bru, “Cậu coi ở đây.”

“Tôi nay đại ca không trở lại sao?”

Tiêu Dạ dừng một chút.

Lôi Lôi kéo cánh tay anh cũng tự nhiên khăn trương theo.

“Xem tình huống.” Ném lại một câu, Tiêu Dạ mang theo Lôi Lôi rời đi.

Nhìn tình huống có phải chính là...

Tròng mắt Lôi Lôi căng thẳng.

Đêm nay, có lẽ sẽ không giống bình thường!

Cô nhất định phải nắm chặt cơ hội này!

Hai người khoác tay cùng đi trên hành lang ở đình Hạo Hãn.

Trên mặt Lôi Lôi vẫn treo nụ cười hạnh phúc.

Bước chân Tiêu Dạ đột nhiên dừng lại, Lôi Lôi kinh ngạc nhìn theo mắt Tiêu Dạ, nhìn thấy hai người đứng bên cạnh hành lang.

Hai người kia không phải ai khác, chính là Điều Bối Dịch và người đàn ông đã cản rượu cho Điều Bối Dịch. Giờ phút này, hình như hai người đang nói gì đó, Điều Bối Dịch không có cảm xúc, Ân Ân hình như đang nỗ lực trêu chọc cô vui vẻ.

“Thật ra thì, tất cả mọi người đều rất tốt.” Lôi Lôi nói câu từ trong thâm tâm.

Mắt Tiêu Dạ dừng một chút, bước nhanh về phía trước.

Điều Bối Dịch đảo mắt, trong nháy mắt nhìn thấy Tiêu Dạ và Lôi Lôi tay trong tay cùng rời đi.

Bọn họ kết hôn đã sáu năm, chưa từng thân mật như thế xuất hiện trong bất cứ một trường hợp nào, mà Lôi Lôi, có thể đương nhiên chiếm đoạt vị trí bên người anh như vậy, bây giờ nghĩ lại, cái tên trên giấy đăng ký kết hôn tính là gì?

Cũng chỉ là một cái tên mà thôi.

Ân Bản nhìn theo hướng ánh mắt Điều Bối Dịch, mở miệng nói, “Bạn học cấp ba của cô, tính tình rất sáng sủa.”

Điều Bối Dịch không nói gì, nói đến người phụ nữ Lôi Lôi kia, cô ngay cả một vẻ mặt dư thừa cũng không muốn có.

Mới từ phòng bao ra ra ngoài, thật ra chính là muốn xả một khẩu khí mà thôi.

Toàn bộ bên tai đều là chủ đề Tiêu Dạ, toàn bộ đều là chủ đề Lôi Lôi, cô nghe đến hơi khiến làm cho người ta hồng mắt.

Cô mới ra ngoài không lâu, Ân Bản cũng ra ngoài.

Người đàn ông này dường như rất có thể nhìn thấu tâm tư của người khác, hình như phát hiện tâm tình của cô không tốt lắm, đang định chọc cười cô.

Cô thật sự không cười nổi, ngay cả giả bộ cũng giả bộ không được.

Cô nhìn Ân Bản, đột nhiên nói, “Ân Bản, người đàn ông vừa rồi, là chồng tôi.”

Nụ cười nơi khóe miệng Ân Bản lập tức cứng lại, hình như hơi không tin nổi điều mình nghe được.

“Ừ, anh không nghe sai, Tiêu Dạ là chồng tôi.” Điều Bối Dịch gằn từng chữ.

Ân Bản trầm mặc, nhìn Điều Bối Dịch.

“Cho nên, hiện giờ anh nói gì, thật ra thì tôi đều không cao hứng, không cần phí tâm tư để an ủi tôi, để tôi một mình yên tĩnh một chút là được rồi, dù sao mấy năm nay đều trôi qua như vậy, cũng không phải chỉ trong ngày một ngày hai, tôi sẽ không buồn bực đến, muốn tự sát.” Điều Bối Dịch hơi tự giễu nói.

Ân Bản nín thở, ngón tay khẽ siết chặt một chút, “Tại sao không ly hôn?”

“Từng không chỉ có một mình anh khuyên tôi như vậy.” Điều Bối Dịch nói, “Thật ra thì tôi từng nghĩ rất nhiều, ly hôn hay không ly hôn cũng không quá quan trọng, chính là một trang giấy mà thôi, nếu như trong lòng thật sự buông xuống, còn để ý tới tác dụng của tờ giấy nào sao?”

“Suy cho cùng, không thể để cho bản thân mình uất ức.”

“Uất ức sao?” Điều Bối Dịch cười cười, cười đến khó chịu như vậy, “Có thể người phụ nữ mới rời đi vừa rồi càng thêm uất ức.”

“Có ý tứ gì?” Ân Bản cau mày.

“Lúc này tôi không muốn nói, Ân Bản, tôi thật sự không muốn nhắc tới mấy chuyện trước kia. Cho dù như thế nào, cảm ơn anh quan tâm tôi như vậy. Bây giờ tôi đi về trước, làm phiền anh nói một tiếng với các đồng nghiệp, lúc này nếu như tôi lại đi vào, sẽ chỉ ảnh hưởng tới tâm tình của bọn họ.” Điều Bối Dịch đứng dậy rời đi.

Ân Bản nhìn theo bóng lưng của cô.

Trước kia từ rất sớm đã phát hiện ra người phụ nữ này không mấy vui vẻ.

Anh cũng nghĩ tới nhất định là vì hôn nhân.

Thì ra là, thật sự như thế.

Nhưng hôn nhân, ảm lạnh tự biết.

Không phải tự mình trải nghiệm, cũng không có tư cách đánh giá đúng hay không.

...

Điều Bối Dịch ngồi trên xe chuyên dụng của đình Hạo Hân rời đi.

Ly hôn?

Cô một mực chờ đợi Tiêu Dạ nói hai chữ này, thậm chí lúc đó cô cảm thấy, chính là chuyện ngày một ngày hai, nhưng rõ ràng đã qua một tuần lễ, Tiêu

Dạ vẫn không nói ra nửa câu, cũng có lẽ, cơ hội bọn họ chạm mặt quả thật quá ít, anh không thể đối mặt nói với cô.

Trông mắt cô đột nhiên hơi đỏ, nhớ tới lời nói lúc trước của Kiều Tịch Hoàn, cô ấy nói Tiêu Dạ sẽ không chủ động nói ly hôn.

Ngay lúc đó trong lòng cô còn có một khắc rung động.

Bởi vì Kiều Tịch Hoàn nói sáu năm rồi, muốn ly hôn, đã sớm ly hôn.

Cô nắm ngón tay, cô thật sự không biết ý tưởng của Tiêu Dạ, thậm chí cô không rõ ràng lắm, những năm này anh buộc chặt một chỗ với mình như vậy, rốt cuộc là tại sao?

Vì cái gì?

Trả thù sao?

Có lẽ, chính là trả thù đi.

Xe một đường chạy tới cửa tiểu khu nhà mình.

Cô xuống xe, đi vào thang máy, thang máy một đường đi lên.

Thang máy dừng lại, cô đi ra, ngoài cửa, tùy tiện đặt một đôi giày nam.

Cô chưa từng nghĩ tới lúc này Tiêu Dạ ở nhà.

Cô vẫn cảm thấy, đêm nay Tiêu Dạ sẽ không trở về, giống như mấy buổi tối trước vậy, sẽ không về nhà.

Cô cởi giày ra, quỳ củ bỏ giày của mình vào trong tủ giày, vẫn không để ý tới giày của Tiêu Dạ.

Cô nghĩ chuyện như vậy cuối cùng sẽ có một người phụ nữ khác làm giúp anh.

Cô thay dép đi vào.

Tiêu Dạ ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách xem ti vi.

Ngước mắt nhìn Diêu Bối Định trở về, sắc mặt hơi lạnh.

Diêu Bối Định cũng nhìn anh, khi chuẩn bị về thẳng phòng thì dừng lại, hỏi, “Tiêu Dạ, chúng ta cần nói chuyện một chút sao?”

Tiêu Dạ nhướn mày.

“Tôi có thể bình tĩnh nhã nhặn nói tất cả chuyện cần nói với anh. Mặc dù tôi không biết đoạn hôn nhân này là gì với anh, cũng chẳng qua chỉ muốn cho tôi một dạy dỗ. Nhưng mà đối với tôi, tôi thật sự chưa từng một lần oán trách và oán hận, tôi nghĩ, nếu như anh muốn ly hôn, tôi thật sự không khiến cho anh khó xử, trừ Tiểu Tiểu, thật ra anh không cho tôi cái gì cũng được. Nuôi sống mình và Tiểu Tiểu, tôi nghĩ tôi có năng lực kia.” Diêu Bối Định nói từng câu từng chữ.

“Không nói ly hôn, cô cho rằng tôi đang cân nhắc tới tâm tình của cô?” Tiêu Dạ hỏi cô.

Diêu Bối Định cắn môi, “Không phải, tôi chỉ muốn nói, nếu như muốn ly hôn, đuổi tôi rất đơn giản, sẽ không phiền toái.”

“Diêu Bối Định.” Tiêu Dạ đột nhiên đứng lên từ trên ghế sa lon, mắt cao cao tại thượng nhìn cô, “Tìm được một chốn đi về mới, hiện giờ bắt đầu nói chuyện ly hôn với tôi rồi hả?”

“Chốn đi về mới?” Diêu Bối Định ngắt ra, “Anh hiểu lầm.”

“Cho dù có phải là hiểu lầm hay không, Diêu Bối Định, đoạn hôn nhân này không phải cô nói bắt đầu liền bắt đầu, kết thúc liền kết thúc.” Tiêu Dạ lạnh lùng nói từng câu từng chữ, “Cô còn không có khả năng kia.”

Ném lại một câu, Tiêu Dạ xoay người rời đi.

Diêu Bối Định nhìn theo bóng lưng của anh, muốn nói gì đó nữa vẫn không nói ra.

Từ khi vào cửa nhìn thấy đôi giày kia cô liền cho rằng, tối nay Tiêu Dạ có thể trở lại, chính là muốn nói chuyện ly hôn, nhất là khi tất cả mọi người đã đến tình trạng này, ly hôn nên là chuyện đặt ở trước mắt.

Cho nên mới vừa rồi cô chỉ đang chứng tỏ thái độ của cô mà thôi.

Sáu năm trước cô giờ tâm tư nhỏ gả cho Tiêu Dạ, sáu năm sau, cô không muốn làm khó anh như vậy nữa.

Nhưng rất dễ nhận thấy, Tiêu Dạ hiểu lắm.

Hiểu lắm cô có người khác mới muốn ly hôn.

Cho nên càng như vậy, Tiêu Dạ sẽ càng không ly hôn. Bởi vì không nhìn thấy cô khổ sở, Tiêu Dạ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay!

Đây chính là, trả thù.

Một cuộc, lấy hôn nhân làm danh nghĩa trả thù.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 66: Lấy Hôn Nhân Làm Danh Nghĩa Trả Thù (4)

Editor: Puck

Kiều Tịch Hoàn ngủ một giấc ngủ nướng thật lớn.

Tỉnh dậy, chính là buổi tối.

Cô mơ mơ màng màng đứng lên từ trên giường, sáng khoái tinh thần khó có được như vậy.

Rất lâu, dù gặp phải chuyện lớn bằng trời gì, cô cũng có thể dùng giấc ngủ tới lắng đọng tâm tình của mình.

Cô nhảy bật dậy từ trên giường, thật sự là nhảy, sau đó nhảy nhót nhót đi vào phòng tắm rửa mặt.

Chuẩn bị tốt cho mình, cô mở cửa phòng xuống lầu.

Hiện giờ đúng là thời gian ăn cơm, người nhà họ Cố đã ngồi quanh bàn ăn cơm.

Người giúp việc nhìn cô vội vã chào hỏi, “Đại thiếu phu nhân muốn dùng bữa sao?”

Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Tiêu sái tự nhiên đi tới bàn cơm.

Không khí trong bữa cơm vô cùng đè nén, Kiều Tịch Hoàn nhìn người một bàn, dường như có chuyện không vui xảy ra?!

Cô rất thông minh không chủ động hỏi han, làm không tốt không cần thận chạm tới bãi mìn của ai đó, được không bù nổi mất.

“Chị dâu vẫn có thể khóp thời gian, vừa đến giờ cơm liền tỉnh.” Giọng Ngôn Hân Đồng hơi âm dương quái khí nói.

“Quả thật ngủ quên, con vốn không nghĩ tới ngủ thẳng tới tận bây giờ, cha mẹ, lần sau con sẽ chú ý.” Kiều Tịch Hoàn cũng không cãi lại lời Ngôn Hân Đồng, khéo léo nhận sai. die nd da nl e q u u ydo n

Tề Tuệ Phân cầu thả nói qua, “Một mõi nhiều ngày như vậy nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nhà chúng ta cũng không phải gia đình máy móc gì đó, một vài người chút tình người cũng không có.”

Những lời này, ngược lại nói khiến Ngôn Hân Đồng đỏ mặt lên.

Kiều Tịch Hoàn không tự chủ nở nụ cười nhạt.

Ai bảo Ngôn Hân Đồng không biết nhìn sắc mặt mà làm, mấy ngày nay cô mới xử lý xong chuyện lớn như vậy, dù có như thế nào, người thông minh một chút đều biết rõ cô được cưng chiều, nên theo cô, Ngôn Hân Đồng thiếu kiên nhẫn đi ngược hướng như vậy, xứng đáng như thế.

“Vụ tập đoàn Áo Phi...” Khi Cố Diệu Kỳ đang ăn cơm, đột nhiên quay đầu lại nói với Kiều Tịch Hoàn, “Không bàn tiếp.”

Kiều Tịch Hoàn âm thầm cười một tiếng.

Cô dĩ nhiên biết không bàn tiếp.

Nhưng vào giờ phút này, trên mặt lại tỏ vẻ vô cùng gặt mình, “Sao lại như vậy? Chúng ta đều đã hạ lợi nhuận xuống điểm kia! Hơn nữa thành ý của chúng ta tuyệt đối sẽ không kém hơn bất kỳ đối thủ cạnh tranh nào của chúng ta, làm sao có thể không bán tiếp được?”

Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ hơi kích động.

Càng kích động, càng tỏ vẻ mức độ kinh ngạc đối với vụ này của mình.

Sắc mặt Cố Diệu Kỳ vừa sa sầm lại nặng nề, “Xế chiều hôm nay Từ Hàn chỉ gọi điện thoại nói kết quả, tình huống cụ thể, ngày mai sau khi nó trở lại mới biết.”

“Rốt cuộc xảy ra tình huống gì? Con vẫn cho rằng vụ này tất nhiên làm được. Con thậm chí còn chuẩn bị phương án marketing tiêu thụ một loạt, chuẩn bị sau khi vụ này xác định, sẽ từ từ báo lại cho cha.” Kiều Tịch Hoàn nói vô cùng tiếc hận. di3nd@nl3qu.yd0n

Càng nói như vậy, càng hung hăng kích thích Cố Diệu Kỳ.

Quả nhiên, Cố Diệu Kỳ giận đến ngay cả cơm cũng ăn không vô, ông cũng hơi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói tiếp, “Cha không nói nhiều về năng lực bình thường của Từ Hàn, lần này có thể ở điểm mấu chốt như vậy mà như xe bị tuột xích. Cha thật sự hoài nghi nhiều năm ở Cổ thị vận tròng nó như vậy, hoàn toàn uống phí hơi sức.”

“Cha, có lẽ Từ Hàn có tình huống đặc biệt gì đó...” Ngôn Hân Đồng nói xen vào, giống như muốn làm gì đó vì ông xã của mình.

“Bản thân con lòng dạ đàn bà biết gì về chuyện kinh doanh.” Cố Diệu Kỳ vốn có tâm tình không tốt với Ngôn Hân Đồng, nghe Ngôn Hân Đồng nói xen vào, tâm tình càng tồi tệ hơn, nói chuyện cũng liên tưởng thần không hề che giấu chút nào.

Ngôn Hân Đồng chu mỏ, lại không dám mở miệng.

Nhưng mà trong lòng như thế nào cũng giận.

Kiều Tịch Hoàn cũng là phụ nữ, tại sao chị ta có thể tham dự vào đó nói ra quan điểm của mình, tại sao cô lại bị bài trừ như vậy!

Kiều Tịch Hoàn đảo mắt nhìn Ngôn Hân Đồng, nhìn cô ta không hề có cách nào che giấu ánh mắt ác độc.

Thật ra thì cô cũng không quá quan tâm chuyện Ngôn Hân Đồng hận cô như vậy, hơn nữa cô quả thật không có cách nào để khiến cho Ngôn Hân Đồng không hận mình.

Lòng tự ái của người phụ nữ này siêu mạnh, tuyệt đối không thể nhìn người khác tốt hơn mình, hơn nữa lấy trước kia Kiều Tịch Hoàn từng bị cô ta bắt nạt, hiện giờ ngược lại đâm trên đầu cô ta, đừng nói Ngôn Hân Đồng, người bình thường chắc cũng khó tiếp nhận.

Cho nên muốn để cho Ngôn Hân Đồng không đối địch với mình thật sự như nói chuyện nghìn lẻ một đêm.

Cô cũng khó mà lãng phí thời gian đi làm chuyện uống phí tâm cơ của mình.

“Cha, cha cũng đừng tức giận, chờ ngày mai Từ Hàn trở về rồi hỏi han tình huống kỹ càng một chút. Một hợp đồng mà thôi, sau này vẫn còn nhiều cơ hội mà.” Kiều Tịch Hoàn khuyên lơn. di@en*dyan(lee^qu.donn)

Cố Diệu Kỳ rõ ràng cho thấy lời của Kiều Tịch Hoàn dễ nghe hơn nhiều, “Bằng không cũng không có cách nào khác, ngại mai xem Từ Hàn định giải thích với cha như thế nào.”

Kiều Tịch Hoàn gặt đầu.

Cố Diệu Kỳ đúng là vẫn còn không bỏ được, không nhịn được lại nói, “Nếu ban đầu để cho con đi, không chừng sẽ không xuất hiện tình huống như vậy. Từ Hàn lần này thật sự quá làm cho cha thất vọng, quay đầu lại cha nghĩ cha cũng cần phải suy tính thật kỹ, chức vị bây giờ của nó, có phải ở trong phạm vi năng lực của nó không?”

“Diệu Kỳ, như vậy không tốt lắm đâu, dù thế nào Từ Hàn đã làm nhiều năm như vậy, ông đột nhiên cách chức của nó, tự ái cũng nó sẽ không chịu nổi.” Tề Tuệ Phân cũng không nhẫn nại được bắt đầu nói xen vào.

“Tôi đã nói đang suy nghĩ rồi, bà cũng không cần quan tâm bấy bọ. Đại trọng phu chính là phải co được giãn được, chuyện về công ty, bà cũng không cần nói xen vào, tôi có chừng mực hơn bà.” Cố Diệu Kỳ lạnh lùng nói.

Tề Tuệ Phân mấp máy môi, cuối cùng vẫn không dám nhiều lời thêm.

Chuyện Cố Diệu Kỳ quyết định, không ai có thể ngăn cản được.

Dù sao, Kiều Tịch Hoàn là vui mừng.

Âm thầm vui mừng.

Sau khi ăn cơm tối xong, người một nhà ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách xem ti vi, không khí một lần nữa rất yên tĩnh.

Cả quá trình, mọi người cũng thức thoi không tiết tục bàn luận chuyện phát sinh trên công việc trước mặt Cố Diệu Kỳ.

Cố Diệu Kỳ xem trong chốc lát, giống như không có tâm tình gì đi lên lầu.

Tề Tuệ Phân nhìn Cố Diệu Kỳ rồi đi đầu tiên, vội vàng quay đầu nói với Kiều Tịch Hoàn, “Vụ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao cha con lại thất vọng như vậy.” die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Là một phương án vốn rất có sức cạnh tranh, là lấy được vụ nước Anh tiến vào xâm nhập thương trường Thượng Hải, chúng con đã bàn luận rất lâu, tất cả các chi tiết đều cân nhắc vô cùng hoàn mỹ, cho nên đánh giá đặc biệt cao về vụ này. Từ Hàn đột nhiên nói hợp đồng không bàn tiếp được, cha khó tránh khỏi cũng hơi không thể tiếp nhận được. Chỉ có thể chờ Từ Hàn trở về giải thích từ tể, bằng không đoán chừng như thế nào cha cũng không thông được.” Kiều Tịch Hoàn hơi tiếc nuối nói.

“Nhất định có nguyên nhân đặc biệt, Từ Hàn có thể làm như vậy, sao có thể xảy ra không may.” Ngôn Hân Đồng ở bên cạnh vội vàng nói xen vào.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Ngôn Hân Đồng, cũng theo lời cô ta nói, “Ừ, năng lực của Từ Hàn vẫn phải có. Cho nên chúng con đều nghĩ, có thể đột nhiên gặp phải tình huống đặc biệt mà chúng con không cân nhắc tới.”

“Nhất định là như vậy, mẹ, mẹ phải khuyên nhủ cha, không thể để cho hủy bỏ Từ Hàn toàn bộ như vậy, mẹ cũng nhìn trong mắt, Từ Hàn vốn đáng hiện cả bản thân mình cho công ty, không thể bởi vì một hợp đồng nhỏ liền hủy bỏ toàn bộ công lao của anh ấy.” Ngôn Hân Đồng càng nói càng kích động.

“Được rồi được rồi, không phải chỉ có một mình con lo lắng, không phải mọi người đang hỏi tình hình sao?! Tính cách lâu ta lâu tấu như vậy, cũng không biết Từ Hàn là người chín chắn như vậy, sao chịu được con!” Tề Tuệ Phân tức giận nói.

Ngôn Hân Đồng khó chịu ngậm miệng.

Lúc này Kiều Tịch Hoàn rất tốt lấy lòng mở miệng, “Mẹ, mẹ cũng đừng lo lắng, nếu như con vẫn có thể tới công ty đi làm, con sẽ khuyên nhủ cha, dù thế nào Từ Hàn đã làm ở công ty lâu như vậy, tất cả nghiệp vụ đều rất quen thuộc, những người khác không có khả năng này, bây giờ cha có thể chỉ nói lấy thôi.”

“Quay đầu lại, con thật sự phải khuyên nhủ cha con nhiều hơn, hiện giờ trong nhà này trừ Từ Hàn ra, cũng chỉ có con mới có thể có khả năng nói chuyện công ty với ông ấy.” Tề Tuệ Phân vội vàng nói.

Kiều Tịch Hoàn gật đầu, “Cho dù cuối cùng cha có nghe hay không, con đều sẽ nói. Mẹ yên tâm đi.”

Tề Tuệ Phân vui mừng gật đầu.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười.

Cố Từ Hàn.

Chuyện tự chui đầu vào rọ như vậy, không biết anh nằm trong quan tài này, có nằm yên ổn?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 67: Thật Sao? Hoắc Tiểu Khê

Editor: Puck

Phòng khách nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn bị Tề Tuệ Phân lôi lôi kéo kéo nói thật lâu.

Làm mẹ, Tề Tuệ Phân vẫn rất suy tính vì Cố Từ Hàn, điểm này cũng không thể chỉ trích nhiều.

Kiều Tịch vẫn gật đầu đồng ý với Tề Tuệ Phân, nói gần nửa giờ, hình như Tề Tuệ Phân hơi mệt về phòng trước.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Tề Tuệ Phân rời đi, mình cũng chuẩn bị lên lầu.

“Kiều Tịch Hoàn.” Ngôn Hân Đồng đột nhiên gọi cô lại.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu lại, “Em dâu còn có chuyện gì? Tối nay em và mẹ nhờ cậy đã đủ nhiều rồi, chị đều nhớ.”

“Em biết rõ bình thường chung đụng giữa hai chúng ta không được tốt lắm, nếu như chuyện lần này chị có thể có khả năng trợ giúp Từ Hàn, em sẽ cảm ơn chị.” Ngôn Hân Đồng nói từng câu từng chữ.

“Cảm ơn thì chị không có hứng thú, không cần đối địch là được.” Kiều Tịch Hoàn nói rất thần nhiên, đuổi người, “Nhưng mà em dâu, Cố Từ Hàn xảy ra chuyện như vậy, không phải ai nói một hai lời là có thể thuyết phục được. Đừng ôm hy vọng quá lớn.”

“Nói thật dễ nghe, Kiều Tịch Hoàn, chị vốn không muốn giúp đỡ đi.” Ngôn Hân Đồng nghe giọng điệu có ý từ chối của Kiều Tịch Hoàn, cảm xúc vốn vô cùng phiền não lập tức kích động lên rồi, “Chị cố ý muốn thấy tôi và Từ Hàn khó chịu đi.”

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch ra nụ cười lạnh, cô nhìn Ngôn Hân Đồng, “Chị chưa bao giờ nghĩ như vậy, chị luôn tuân theo thái độ gia hòa vạn sự hưng. Em dâu, em đừng áp đặt suy nghĩ của em lên người chị, cái gọi là muốn gán tội cho người thì sợ gì không có lý do, đến lúc đó nếu Cố Từ Hàn thật sự có chuyện gì, cho dù chị nhảy vào Hoàng Hà cũng không thể làm rõ được.”

“Kiều Tịch Hoàn!” Ngôn Hân Đồng giận đến phát run.

“Nhỏ giọng một chút, bị cha mẹ nghe được, rốt cuộc không được tốt. Minh Lý mới đi nước Mỹ, chị nghĩ em dâu cũng không bằng lòng, bị đuổi đi nhì.” Kiều Tịch Hoàn gần từng chữ không nhanh không chậm không nặng không nhẹ, lại lộ ra thành phần uy hiếp.

“Tôi không ngu xuẩn như vậy, lập đi lập lại nhiều lần bị chị tính toán.” Ngôn Hân Đồng hung hăng nói.

“Em dâu, nói chuyện không thể không che đậy miệng, chị tính toán em khi nào? Nói hơi thẳng thừng chút nhiều lắm chỉ là đề phòng mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn cười lạnh, cười đến hơi châm chọc, cô nói sang chuyện khác, “Thời gian không còn sớm, chị trở về phòng.”

“Kiều Tịch Hoàn...”

“Chị khuyên em cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai Cố Từ Hàn trở lại nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì, nghỉ ngơi dưỡng sức, nói không chừng em còn có thể giúp chú ấy đó?!” Kiều Tịch Hoàn vốn không cho Ngôn Hân Đồng cơ hội nói chuyện, sau khi trực tiếp cắt đứt, bỏ lại lời nói của mình rồi đi lên lầu hai.

Ngôn Hân Đồng nhìn theo bóng lưng Kiều Tịch Hoàn.

Người phụ nữ này, thật sự quá hơi phách lối!

Cô thật sự không tin cô ta có thể diễn võ dương oai lâu!

...

Kiều Tịch Hoàn không cần suy nghĩ sâu xa cũng biết được giờ phút này Ngôn Hân Đồng nguyên rủa cô như thế nào, thật ra thì cô cũng không cảm thấy có gì không thoải mái, không phải khiến cho người ta phát tiết một chút thôi sao, cô còn chưa tính toán chi li như vậy. die,n; da.nlze.quydo/mn

Cô dường như trở lại phòng của Cố Từ Thần.

Sau khi Cố Từ Thần tắm xong, chuẩn bị lên giường ngủ.

Buổi chiều Kiều Tịch Hoàn mới tắm rửa, đi phòng tắm rửa mặt đơn giản, nằm bên cạnh Cố Từ Thần.

Hai người yên lặng không nói gì.

Ánh đèn hoàng hôn bao phủ cả phòng.

Kiều Tịch Hoàn híp mắt nhìn ánh đèn kia, nhìn màu sắc thiên biến vạn hóa trong mắt mình kia.

Lúc nhỏ rất thích chơi trò chơi này, chính là nhìn ánh sáng ở một vị trí, chớp chớp mắt, ánh sáng giống như ít đi rồi, khi đảo mắt ánh sáng lại giống như biến thành gần đi, khi đó luôn thật tò mò tại sao lại xuất hiện tình huống như thế, mỗi lần đều vui không dứt mà chơi trò chơi này.

Hiện giờ trưởng thành, thật ra thì chưa từng truy cứu đến cùng nghi ngờ khi còn bé, cũng rất cuộc sẽ không có hứng thú chơi trò chơi ngây thơ này. Bởi vì, hiện giờ phải làm, đều là chút chuyện thực tế cần so đo được mất thỏa mãn dục vọng bản thân.

Những ánh sáng đơn thuần và trẻ trung khi còn nhỏ kia, đã qua, thật sự là quá khứ rồi.

Kiều Tịch Hoàn lật người.

Kiếp trước mình sẽ rất ít cảm thán những chuyện không giải thích được này, nhưng sau khi sống lại, cô luôn sẽ nghĩ đến một số chuyện cảm tính gì đó, cô quy cho bởi vì thân thể này quá mức nhạy cảm, nhạy cảm đến khiến cho cô không có cách nào không chế được suy nghĩ của mình.

“Kiều Tịch Hoàn.” Không gian yên tĩnh, đột nhiên vang lên giọng nam mang theo quyền rũ của Cố Từ Thần.

Kiều Tịch Hoàn cho rằng mình nghe lầm.

Cố Từ Thần bình thường sẽ rất ít khi chủ động nói chuyện với cô.

“Anh gọi em?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh, đang xác định.

“Tôi có phải đã từng nhắc nhở cô, đừng tranh giành với Cố Từ Hân?” Cố Từ Thần gằn giọng.

Kiều Tịch Hoàn không tự chủ mím mím môi, chân mày hơi nhíu lại, “Cố Từ Thần, chuyện anh nhắc nhở em rất nhiều, em cũng không cần mỗi một chuyện tất cả đều nghe theo anh chứ sao?”

Trông mắt lạnh lùng cứng cỏi của Cố Từ Thần lóe ra một tia lạnh lẽo.

“Nhưng anh từng nghe em khi nào?” Kiều Tịch Hoàn cười lạnh.

Mọi người hỗ trợ lẫn nhau.

Không có ai có thể uất ức bản thân luôn luôn vì ai đó trả giá tất cả, ít nhất cô không làm được.

“Em sẽ không nghe lời anh.” Kiều Tịch Hoàn cười lạnh, giọng rất khẳng định, “Cho dù lý do của anh có đầy đủ bao nhiêu, em sẽ không nghe lời anh. Em có tính toán và khát vọng của chính em, em có thứ em muốn có, có vài thứ anh có thể giúp em đây, nhưng mà lại không giúp em, có vài lúc em có thể làm, anh lại một lần nữa ngăn cản, em nghĩ Cố Từ Thần, chúng ta suy cho cùng không phải người trên cùng một chiến tuyến. Nằm trên một chiếc giường, nhưng mơ giấc mộng không giống nhau, có lẽ một ngày kia, chúng ta sẽ không sống tiếp được nữa, anh nói sao?”

Lời Kiều Tịch Hoàn nói, nghe không ra cảm xúc gì, cứ thanh thanh thúy thúy một mực lẳng lẳng bay bổng trong phòng.

Vấn đề của cô chắc sẽ không nhận được câu trả lời của Cố Từ Thần.

Kiều Tịch Hoàn cũng không nghĩ tới sẽ nhận được câu trả lời của anh, mà chính cô cũng sẽ không mở miệng nói một chữ.

Không gian đột nhiên trầm mặc đến hít thở không thông, thật lâu dần dần biến mất trong giấc ngủ của hai người.

Kiều Tịch Hoàn nghĩ, tất cả chuyện này, một ngày nào đó sẽ kết thúc.

Có thể coi đến một khoảnh khắc đó, cô nghĩ cô cũng sẽ đi rất tiêu sái.

Cô luôn luôn, như thế.

...

Hôm sau.

Buổi sáng, Cố Từ Hân đã trở lại.

Bởi vì là chủ nhật, Cố Từ Hân không tới công ty, mà về thẳng đại viện nhà họ Cố.

Lúc ấy Kiều Tịch Hoàn đang ở trong phòng khách xem ti vi, không lo lắng thật vui vẻ.

Khi Cố Từ Hân trở về liền nhìn thấy đáng vẻ nhàn nhã tự đắc như vậy của Kiều Tịch Hoàn, anh đi nước Anh một tuần tới nay cũng cố ý biết được tin tức bên Thượng Hải này, cho nên biết rõ ràng Kiều Tịch Hoàn ở nhà thuận buồm xuôi gió, không chỉ thành công rửa đen bôi trắng mình, còn nhận được ủng hộ của phần lớn người dân Thượng Hải, quan trọng hơn là, vào thời điểm mấu chốt Cố Diệu Kỳ còn hăng hái kéo Kiều Tịch Hoàn một tay, điều này khiến cho anh vốn đang ở nước Anh lại như đứng đồng lúa càng thêm thấp thòm lo âu.

Kết quả hợp đồng giống như bọn họ đã biết, thất bại.

Tập đoàn Áo Phi cuối cùng lựa chọn tập đoàn Hoàn Vũ.

Khoảnh khắc khi biết Tề Lăng Phong sẽ không buông tay, Cố Từ Hân cũng biết hợp đồng này vô vọng, lần này cuối cùng bị Tề Lăng Phong một đường xé vào bấy, cũng cuối cùng bị Kiều Tịch Hoàn chiếm tiện nghi.

Tất cả kế hoạch anh bố trí cũng bị Kiều Tịch Hoàn làm cho rối tinh rối mù, tất cả lúc trước anh nghĩ về kết cục của Kiều Tịch Hoàn và kết quả đường như sắp ứng lên người chính anh.

“Tư Hân, em trở về rồi.” Kiều Tịch Hoàn quay đầu, nhìn Cố Tư Hân xách theo hành lý, gương mặt lạnh lẽo.

Cố Tư Hân nhún mồm một cái, xách theo hành lý lên thẳng lầu.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng Cố Tư Hân, ý cười trên khóe môi càng ngày càng sâu.

Chuyện xảy ra lần này, ngược lại cho cô một kết quả hài lòng không kịp chuẩn bị, một mặt trấn áp địa vị và thế lực của Cố Tư Hân ở Cổ thị, trải qua lần đàm phán hợp đồng thất vọng này, dù ít dù nhiều Cố Tư Hân sẽ không tiếp tục đứng vững được gót chân trước mặt Cố Diệu Kỳ, hội đồng quản trị và cấp lãnh đạo như trước kia, công ty tự nhiên sẽ có điều thất vọng về anh ta, mà phần thất vọng này sẽ tăng nhanh bước chân của cô. Mặt khác thuận tiện khiến Cố Tư Hân rời đi vào thời kỳ đặc biệt của cô, chuyện này không thể nghi ngờ khiến cho cô càng có thể đủ tốt đẹp không bị trở ngại xử lý chuyện của mình, lần này chuyện của mình có thể xử lý hoàn mỹ như vậy, Cố Tư Hân và Tề Lăng Phong không ở Thượng Hải tuyệt đối là một nhân tố có phần rất lớn. Lại nữa, sau lần đàm phán hợp đồng này, quan hệ giữa Cố Tư Hân và Tề Lăng Phong nhất định sẽ hoàn toàn bùng nổ, Cố Tư Hân ít đi là bài chủ chốt Tề Lăng Phong này... Ha ha, về sau đối phó với Cố Tư Hân, còn không phải là chuyện xử lý trong một phút đồng hồ?!

Kiều Tịch Hoàn vịn eo bẻ cổ.

Có thể có phân thu hoạch này, cô cảm thấy rất hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 68: Chương 19.2

Sau khi Cố Tư Hân để hành lý xuống, liền trực tiếp gõ cửa thư phòng Cố Diệu Kỳ.

“Đi vào.” Bên trong thư phòng truyền đến giọng nói hơi nghiêm nghị của Cố Diệu Kỳ.

Cố Tư Hân đi vào, vô cùng cung kính, “Cha, con đã từ nước Anh trở lại.”

Mí mắt Cố Diệu Kỳ khẽ nâng, gần như không thèm ngó tới cung kính của Cố Tư Hân, sắc mặt vẫn rất khó coi với Cố Tư Hân, giọng tự nhiên không được tốt, “Hợp đồng rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Là bị Tề Lăng Phong của Hoàn Vũ nhanh chân đến trước.” Cố Tư Hân gần như tức giận.

“Tề Lăng Phong? Nó bắt đầu nói về hạng mục này từ khi nào chứ?” Sắc mặt Cố Diệu Kỳ càng thêm khó coi.

Cố Diệu Kỳ ghét bỏ Tề Lăng Phong cho tới bây giờ đều biểu hiện trên mặt, chuyện này dường như là chuyện ăn sâu bén rễ.

“Con cũng không rõ ràng lắm. Tóm lại lần đầu tiên khi con đi thăm nhân vật mấu chốt của tập đoàn Áo Phi, đã nghe được, Tề Lăng Phong đã đi trước con một bước bàn chuyện hợp đồng với đối phương, phương án hợp đồng cơ bản giống với chúng ta, nghe nói điểm lợi nhuận thấp hơn chúng ta, thành ý biểu hiện càng thêm rõ ràng. Tập đoàn Áo Phi đã vào trước là chủ * lựa chọn Tề Lăng Phong, sau này cho dù con cố gắng thuyết phục cỡ nào dĩ nhiên không thay đổi được tình hình, cuối cùng khi đầu thầu công khai, tự nhiên rơi vào trong tay tập đoàn Hoàn Vũ, phương án của chúng ta với tập đoàn Áo Phi, lỗ mất dịp tốt.” Từng câu từng chữ của Cố Tư Hân vẫn như cũ vô cùng cung kính.

(*) vào trước là chủ: án tượng ban đầu giữ vai trò chủ đạo.

“Lỡ mất dịp tốt...” Tâm tình Cố Diệu Kỳ rất không vui lặp lại bốn chữ này, ông cảm tách trà trước mặt lên uống một ngụm Long tinh thượng hạng, giống như đang điều chỉnh tâm tình của mình, không muốn biểu hiện được quá rõ ràng, nhất là khi ngồi vào vị trí này của ông, xử sự không sợ hãi mới là thái độ ôn hòa nhã nhặn mà ông nên có, ông nhướn mày nói với Cố Tư Hân, “Con cảm thấy chuyện này, có kỳ quái?” die ennd kdan/le eequhyd onnn

“Con cảm thấy như vậy. Cảm giác khi Tề Lăng Phong đàm phán, chuyện gì cũng trước chúng ta một bước, chuyện gì cũng trội hơn chúng ta một chút. Tề Lăng Phong lớn lên từ nhỏ với con, anh ta có bao nhiêu khả năng có thể cân nhắc bao nhiêu sự việc là chuyện con rõ ràng nhất, anh ta có thể làm được đến trình độ này, con cũng không tin tưởng dựa vào thực lực của anh ta, lui một vạn bước coi như mấy năm nay năng lực của anh ta có tăng nhiều, nhưng cũng không thể đến mức phương án không có chỗ khác biệt với chúng ta, vền vền chỉ xuất sắc hơn chúng ta một chút như vậy, mức độ nắm bắt này con không tin là trùng hợp.” Cố Tư Hân nói ra suy nghĩ của mình, có vẻ bình tĩnh như vậy.

Cố Diệu Kỳ ngẩng đầu nhìn con trai mình Cố Tư Hân đứng trước mặt, trong lòng cũng đang suy ngẫm những lời kia của Cố Tư Hân.

Ngờ vực như vậy cũng không phải không có lý làm sao có khối, khi đó ông nghe được thảo luận hợp đồng thất bại, cũng nghĩ tới có phải phương án bị tiết lộ đưa đến kết quả này không, cho nên chỉ nghe lời nói đơn giản mới vừa rồi của Cố Tư Hân, cũng rất tự nhiên nghĩ tới chuyện này.

“Gọi Kiều Tịch Hoàn đi vào.” Trầm mặc mấy phút, Cố Diệu Kỳ đột nhiên mở miệng.

Cố Từ Hàn nháy nháy mắt, “Lúc này, gọi chị ấy đi vào sao?”

“Sao vậy, con hoài nghi Kiều Tịch Hoàn.” Cố Diệu Kỳ hỏi con trai.

Cố Từ Hàn không nói gì, hình như ngậm bằng lòng.

“Kiều Tịch Hoàn sẽ không khiêng đá đập chân mình.” Cố Diệu Kỳ gần từng tiếng, “Con bé không phải người không cân nhắc hậu quả.”

Giọng nói sao chắc chắn như vậy, khiến khoanh khắc khi Cố Từ Hàn xoay người đen mặt tới cực điểm. dfienddn liequidoon

Kiều Tịch Hoàn mới đi làm vài ngày, đã nhận được đánh giá như vậy của Cố Diệu Kỳ?!

Anh đi làm ở công ty nhiều năm như vậy, lại hoàn toàn không nhận được tán thành của Cố Diệu Kỳ từ trong nội tâm!

Nghĩ tới đây.

Cố Từ Hàn khẽ bóp ngón tay chặt hơn.

Khi anh đi xuống lầu, hình như Kiều Tịch Hoàn xem ti vi đến một mỗi chuẩn bị trở về phòng, vừa đi lên cầu thang, thấy Cố Từ Hàn từ trong thư phòng của Cố Diệu Kỳ đi ra, trên người tản mát ra khí lạnh như vậy, dưới trời hè lửa nóng bùng bùng hình như có thể đông lạnh ra băng, Kiều tịch Hoàn thâm nghĩ, năm đó Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân lấy tên cho Cố Từ Hàn, chính là để cho anh ta, không dễ đến gần đi.

Quả nhiên.

Cái tên có hiệu ứng hiện lên vô cùng rõ ràng.

“Cha kêu cô đi thư phòng.” Cố Từ Hàn nói.

“A.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Hình như đã sớm có dự đoán.

Cố Từ Hàn nhíu chặt mày.

Càng ngày càng cảm thấy, xảy ra sự tình này, chính là do Kiều Tịch Hoàn cố ý sắp xếp.

Anh xoay người sai bước đi phía trước.

Kiều Tịch Hoàn đuổi theo bước chân của Cố Từ Hàn, đi vào thư phòng.

Hai người một trước một sau đi vào, đóng cửa thư phòng.

Lúc Cố Từ Hàn đi từ phòng ngủ ra đã nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Anh thu hồi tầm mắt, đẩy xe lăn đi tới thang máy.

Kiều Tịch Hoàn, dường là do cô chọn, kết quả cuối cùng như thế nào, đó chính là tạo hóa của cô.

...

Trong thư phòng Cố Diệu Kỳ.

Cố Từ Hàn và Kiều Tịch Hoàn chia ra ngồi đối diện Cố Diệu Kỳ, trước khi Cố Diệu Kỳ còn chưa mở miệng nói chuyện, hai người cũng tự giác đều không chủ động nói một chữ, đây là tôn trọng Cố Diệu Kỳ.

Không gian trầm mặc một lúc, Cố Diệu Kỳ đột nhiên mở miệng nói với Kiều Tịch Hoàn, “Từ Hàn nói hợp đồng đi nước Anh có người tiết lộ bí mật thương mại của chúng ta, chuyện này con thấy như thế nào?”

Trên mặt Kiều Tịch Hoàn thoáng qua vẻ kinh ngạc, nhìn không giống như giả bộ. Cô quay đầu nhìn Cố Từ Hàn, lại quay đầu về phía Cố Diệu Kỳ, “Cha và Từ Hàn có ý là, công ty chúng ta có nội gián?! Nếu quả thật như thế, con đề nghị cha điều tra kỹ, chuyện này không chỉ có tổn hại cực lớn cho công ty chúng ta, tổn hại lợi ích của chúng ta tiện nghi cho người khác, đồng thời cũng là chuyện luật pháp không cho phép, chúng ta có thể kiện người này ra tòa.” die;n; da.nlze.q;yd0/mn

Kiều Tịch Hoàn nói rất nghiêm trọng.

Cố Từ Hàn không hề có một chút biến hóa sắc mặt nào.

Người này quả nhiên rất có khả năng giả bộ.

“Con cảm thấy sẽ là ai?” Cố Diệu Kỳ hỏi cô.

Kiều Tịch Hoàn không ngốc, biết giờ phút này Cố Diệu Kỳ thật ra đang thử dò xét cô. Cô cau mày suy nghĩ sâu xa, nhìn đáng vẻ giống như đang cố nhớ lại tất cả tiến trình và kết quả của phương án này, cô vừa lẩm bầm vừa suy xét nhớ lại, “Ban đầu hợp đồng này do Tử Hàn phụ trách, sau đó chính là do con tới khai đao, nhân viên tham dự hợp đồng đều do con tự mình tuyển ra từ các ban ngành, thời gian ở trong công ty không ngắn, cũng là người có thể đáng tin cậy, hơn nữa kết quả phương án cuối cùng của hợp đồng chỉ có con, thư ký Milk của con và a Miêu phụ trách viết phương án này có. Nhưng con đều tin tưởng hai người này, dám dùng ngực bảo đảm bọn họ là người không biết làm chuyện như vậy... Trừ đó ra. Đúng rồi, Tử Hàn, không phải ban đầu chú kêu thư ký Diệp Mị của chú sao chép một bản hợp đồng này sao? Cô ta có thể...”

“Chị đang hoài nghi tôi?!” Giọng Cố Tử Hàn cực kỳ lạnh lùng, “Diệp Mị là thư ký của tôi, tất cả mọi chuyện đều do tôi căn dặn mới làm, chị nói như vậy hay là đang hoài nghi tôi?!”

“Tử Hàn chú không cần quá kích động, tôi chỉ suy luận bình thường mà thôi. Sao chú lại kích động như vậy, ngược lại hơi...” Kiều Tịch Hoàn cố ý không nói tiếp. Đáng vẻ muốn nói lại thôi như vậy, rõ ràng càng khiến cho người ta suy nghĩ sâu xa.

Sắc mặt Cố Tử Hàn càng thêm khó coi hơn rồi, “Chị dâu, bản thân tôi đi làm ở Cổ thị không phải chỉ một hai năm, cũng không phải một hai tháng như chị, bản thân tôi ở Cổ thị nhiều năm như vậy, cho tới nay đều cần cù chăm chỉ nghiêm túc làm việc, bị chị oan uổng như vậy, tôi thật sự khó có thể tiếp nhận!”

“Tôi không hoài nghi chú.” Kiều Tịch Hoàn giải thích, “Tôi chỉ nói rằng, có thể xuất hiện khả năng này hay không, là bởi vì bên chỗ Diệp Mị có sơ sót...”

“Diệp Mị sẽ không sơ sót. Tôi rất rõ ràng năng lực của cô ấy.” Cố Tử Hàn nói như đinh chém sắt.

Cố Tử Hàn rất ít khi phản bác ai ngay mặt tới mức cực đoan như vậy.

Kiều Tịch Hoàn cười thầm.

Chắc chính là, trong lòng có quỷ đi.

Thật ra thì nếu thật sự điều tra ra, cuối cùng bại lộ, Cố Tử Hàn và Kiều Tịch Hoàn cùng với Diệp Mị đều không thoát khỏi liên quan, mấy người đều âm thầm động tay động chân ở đây, nhưng hiện giờ Kiều Tịch Hoàn dám nói Cố Tử Hàn như vậy chính là đã nghĩ tới Cố Tử Hàn không dám tra cứu chuyện này, chân chính tra cứu ra, người bị bắt ra ngoài đầu tiên chính là bản thân anh ta, anh ta không ngu xuẩn đến mức thật sự đào hố vùi mình vào.

Cho nên, sở dĩ Cố Tử Hàn cố ý nói có nội gián, chỉ vì muốn tìm một cái cớ có lợi cho vụ đàm phán hợp đồng thất bại lần này của mình mà thôi, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ bắt “Nội gián” chân chính này ra.

“Như vậy, Tử Hàn cảm thấy sẽ là ai?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh ta, vút vấn đề lại cho anh ta.

Cố Tử Hàn cười lạnh một tiếng, “Nếu như biết rõ, chị cảm thấy người kia có thể tiêu dao nán lại Cổ thị sao?”

“Cũng đúng.” Kiều Tịch Hoàn phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 69: Thật Sao? Hoắc Tiểu Khê (3)

Editor: Puck

Cố Diệu Kỳ nhìn hai người trước mặt, mày nhíu mày cau lại, giọng nói hơi nghiêm nghị, “Là ai hay không là ai, đây là chuyện tiếp theo nhất định phải nghiêm túc điều tra ra. Nhưng trước tiên chuyện quan trọng nhất chính là, hợp đồng lần này không bàn tiếp được, giao phó lại cho hội đồng quản trị như thế nào.”

“Cho dù quá trình như thế nào, kết quả không thành công, cha, con sẽ gánh chịu phần trách nhiệm này.” Cố Tử Hàn nói từng câu từng chữ rất có trách nhiệm, “Ở Cổ thị nhiều năm như vậy, cha đều nhìn trong mắt cố gắng và bỏ ra của con, con cũng luôn biết rõ cha coi trọng con, nhưng thất bại chính là thất bại, cha và hội đồng quản trị đưa ra bất kỳ hình phạt nào con đều có thể tiếp nhận. Cũng coi như cho bản thân mình một lần dạy dỗ, về sau không thể không chút kiêng kỵ như vậy, nên có lòng dè phòng người!”

Câu nói sau cùng kia, cố ý nói cho Kiều Tịch Hoàn nghe.

Kiều Tịch Hoàn nghe được, Cố Diệu Kỳ cũng nghe ra.

Nhưng hai người cũng không tỏ vẻ gì.

“Con đã nói như vậy, cha cũng không nói gì khác. Con biết lần này mình làm sai ở đâu là được! Về phần muốn gánh vác trách nhiệm, thứ hai trên hội đồng quản trị, cha sẽ cho con một kết quả.” Cố Diệu Kỳ tuyên bố.

Cố Từ Hàn gật đầu, “Vâng, cha.”

“Kiều Tịch Hoàn.” Cố Diệu Kỳ quay đầu nói với cô, “Thứ hai trên hội đồng quản trị, cũng sẽ tiến hành một đợt đánh giá đối với con, kết quả cuối cùng như thế nào, con liền cùng chờ đợi với Từ Hàn đi.”

“Vâng, cha.” Kiều Tịch Hoàn vội vàng phụ họa.

“Không có chuyện gì khác, hai đứa đi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Hai người lần lượt đi ra ngoài.

Cố Từ Hàn đi trước đột nhiên dừng lại trên hành lang, anh quay đầu, nhìn cô.

Kiều Tịch Hoàn cũng không lùi bước, nhìn lại anh ta.

“Từ Hàn tìm tôi còn có chuyện gì?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày, có vẻ gió nhẹ nước chảy như thế.

Cố Từ Hàn siết ngón tay, trong một khắc kia rất muốn hung hăng bóp chết người phụ nữ này, nhưng cuối cùng anh kiềm chế và tính khí không đến mức táo bạo như thế, anh chỉ hung dữ nói từng câu từng chữ uy hiếp: “Kiều Tịch Hoàn cô đừng hã hê quá sớm.”

“Thật sự không biết tại sao Từ Hàn lại nói lời như vậy? Tôi từng hài lòng khi nào? Chú không phải cũng nhìn thấy, bây giờ tôi còn bị giam cầm trong nhà không cho phép tôi công ty làm, tôi đã lo lắng đến thảm, chú còn nói tôi hã hê, thật sự không biết có phải chú cố ý châm chọc tôi không đây.” Kiều Tịch Hoàn nói không chút tâm cơ đơn thuần vô cùng như vậy.

Càng như thế, Cố Từ Hàn càng tức đòi mạng.

Anh chính là bị người phụ nữ này mỗi một lần giả bộ vô tội như vậy mà lặp đi lặp lại nhiều lần tính toán trong đó, từ sau khi người phụ nữ này từ trong tù ra, vẫn không ngừng đối nghịch với anh, đối nghịch khắp nơi, giống như làm bất cứ chuyện gì cũng bởi vì cô mà đưa đến không bệnh mà chết, địa vị của anh trong cảm nhận của Cố Diệu Kỳ, vị trí tổng giám đốc Cố thị của anh, cũng trở nên tràn ngập nguy cơ.

Anh thậm chí đến bây giờ còn hơi không hiểu, anh rốt cuộc từ khi nào thì bắt đầu bị Kiều Tịch Hoàn tính kế như thế, tính toán không tìm được dấu vết nào, rồi sau đó loại kết quả mỗi nhọn đều chỉ về phía người phụ nữ này.

Phương thức không để lại dấu vết này, thật sự khiến cho anh cắn răng nghiêng lợi, hận không thể chặt người phụ nữ này làm trăm mảnh, vĩnh viễn không cần nhìn thấy gương mặt hã hê như vậy nữa!

Kiều Tịch Hoàn dĩ nhiên biết giờ phút này Cố Từ Hàn tức giận đến mức hận không thể giết chết cô, cũng biết mặc dù Cố Từ Hàn tức thì tức, nhưng cũng không tìm được một chút xui nhược điểm của cô, hành hạ gãi tim gãi phổi này, mới khiến cho người ta vui vẻ trong lòng.

Khỏe miệng cô cười cười, có vẻ tự nhiên như vậy nói, “Từ Hàn, chú đừng suy nghĩ nhiều quá, mới từ nước Anh trở lại nên sớm nghỉ ngơi đi, lệch múi giờ rất khô sở. Trước tiên dưỡng tốt thân thể của mình mới quan trọng nhất. Ôi, tôi cũng trở về phòng, không biết về sau có thể vẫn phải ở lại trong nhà không, chỉ mong thứ hai chúng ta đều sẽ có một kết quả tốt.”

Nói xong, Kiều Tịch Hoàn liền đi tới phòng ngủ.

Cố Từ Hàn cứ lạnh lùng như vậy nhìn theo bóng lưng của cô, cả người đã luống cuống tới mức cao nhất.

Anh siết chặt ngón tay, hình như nơi khớp xương cũng trắng bệch. Có thể nghĩ nhận bao nhiêu khổ cực.

Càng nhìn dáng vẻ không chút để ý của Kiều Tịch Hoàn, càng khiến cho anh hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Tròng mắt anh sâu thêm.

Tuyệt đối không thể để cho Kiều Tịch Hoàn ở dưới mắt anh, rêu rao như vậy!

...

Kiều Tịch Hoàn trở lại phòng ngủ.

Cố Từ Thần kia không có ở đây.

Tối hôm qua cô ngủ rất ngon, hiện giờ cũng không ngủ gà ngủ gật, mới vừa rồi trong quá trình chọc giận Cố Tử Hàn đến nhảy loi choi, tâm tình cũng rất vui vẻ.

Bản thân cô là người luôn luôn không thích che giấu quá mức cảm xúc của mình, khi nên vui mừng thì vui mừng, một chút cũng không để cho vui vẻ của mình giảm thấp một phần.

Hôm nay thật rảnh rỗi.

Cô ngồi trên ghế bên ngoài ban công chỗ mà Cố Tử Thần thích ngồi nhất, hai chân vắt chéo không có việc gì nhìn ra ngoài biệt thự.

Hàng ngày Cố Tử Thần rất biết hưởng thụ, một ngày ngồi ở đây như thế, uống trà đọc sách, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng cỏ xanh xanh một chút, nhân hạ thoải mái nhường nào, Kiều Tịch Hoàn cảm thấy, thứ hàng này nuôi bản thân trắng trẻo xinh đẹp như vậy, một ngày nào đó sẽ bị sét đánh.

Cô đuổi người, đứng lên từ trên ghế, nằm trên lan can ngoài ban công, lấy điện thoại ra.

Bên kia tiếp nhận, âm thanh hơi ồn ào, “Kiều Tịch Hoàn, cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Có rảnh rỗi không? Chúng ta ra ngoài ngồi một chút.” Kiều Tịch Hoàn nói. Cô thật sự quá rảnh rỗi, rảnh rỗi tới mức muốn tìm bạn ra ngoài chơi.

Mà cô cũng không có bạn bè gì, trừ Diêu Bối Định.

“Tôi mang con gái tôi đi khu giải trí chơi, không có thời gian.”

“Một mình sao?”

“Còn có mẹ và em trai tôi.” Bên kia rất ồn ào, không khí khu vui chơi rất rõ ràng.

“Diêu Bối Khôn trở về khi nào?” Kiều Tịch Hoàn bật thốt lên.

Bên kia đột nhiên trầm mặc một giây.

Hình như Kiều Tịch Hoàn cũng biết mình giống như đã nói lộ chút gì, nhưng không muốn giải thích.

Hình như bên kia cũng không nhớ ra phải nghe giải thích, thẳng thừng nói, “Trở lại được mấy ngày.”

“A, nếu như vậy, tôi không quấy rầy cô.” Kiều Tịch Hoàn luôn luôn không thích làm khó người khác, đặc biệt là bạn bè của mình.

“Đợi chút.” Bên kia đột nhiên gọi cô lại, “Buổi tối tìm một chỗ cùng nhau ăn cơm đi. Sau khi tôi đưa Tiểu Tiểu về sẽ đi ra, đại khái trên dưới bảy giờ, tôi đặt bàn, đợi lát nữa gửi tới điện thoại di động của cô.”

“Được.” Kiều Tịch Hoàn đồng ý một tiếng.

Diêu Bối Định đứng trước khu chơi ngựa gỗ xoay tròn nhìn Tiểu Tiểu và Diêu Bối Khôn cùng với mẹ mình đang chơi được sao mà vui vẻ, lại như có điều suy nghĩ, cô mím mím môi, do dự nửa phút, gọi một số điện thoại khác, tiếp thông, “Cố Nguyên.”

“Bối Định, có chuyện gì sao?”

“Buổi tối có rảnh không, ăn cơm chung đi.”

“Sao đột nhiên muốn mời cơm?”

“Buổi tối tôi hẹn Kiều Tịch Hoàn. Tôi cuối cùng cảm thấy...” Diêu Bối Định muốn nói lại thôi, “Dù sao, buổi tối ăn cơm chung không, tôi nghĩ cuối cùng vẫn phải đối mặt.”

Cố Nguyên trầm mặc thật lâu.

Trầm mặc đến, Diêu Bối Định cho rằng anh đã cúp điện thoại, “Cố Nguyên?”

“Ừ, tôi nghe rồi, tôi sẽ bớt chút thời gian.” Bên kia đột nhiên nói.

“Thật ra thì, tôi và ông giống nhau, cho dù kết quả như thế nào, cũng sẽ khiến cho tôi kinh hồn bạt vía.” Diêu Bối Định nói từng câu từng chữ.

“Nhưng không có cách nào trốn tránh.”

“Ừ, bởi vì cô ấy rất quan trọng.” Diêu Bối Định nói.

Cúp điện thoại.

Điều Bối Định nhìn ánh mặt trời chói mắt.

Hoắc Tiểu Khê giống như ánh mặt trời, luôn mang đến cho bọn họ nụ cười vui vẻ.

Cô từ đầu đến cuối đều cảm thấy, một cô gái như vậy, ông trời không nên tàn nhẫn với cô ấy như thế.

Bây giờ nhìn lại, trời cao đối với cô ấy, ân huệ ngoài mức quy định!

“Mẹ, chúng ta đi chơi trượt nước đi.” Bên tai đột nhiên vang lên giọng Tiểu Tiểu.

Điều Bối Định quay đầu, Tiểu Tiểu bị Điều Bối Khôn ôm như vậy, xem ra chơi ngựa gỗ xoay tròn đã xong.

“Được.” Điều Bối Định cười vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rục của Tiểu Tiểu.

Rất lâu, cho dù lòng đã đau đến cực hạn, có Tiểu Tiểu ở bên cạnh cô là đủ rồi.

Mấy người cùng đi tới khu xếp hàng chơi trượt nước.

Điều Bối Định đột nhiên nói với Điều Bối Khôn, “Em còn nhớ rõ Hoắc Tiểu Khê không?”

“Chị Tiểu Khê? Dĩ nhiên nhớ, là thần tượng từ nhỏ tới lớn của em. Đáng tiếc, chết trẻ.” Điều Bối Khôn hơi hưng phấn, lại hơi bất đắc dĩ.

“Chết sớm. . .” Điều Bối Định lẩm bẩm lặp lại.

Cô thật sự không thích từ này.

Chỉ mong, không phải là từ này.

...

Ngây ngốc với Tiểu Tiểu ở khu vui chơi suốt cả một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 70: Chương 19.4

Lá gan Tiểu Tiểu nhỏ, chơi cũng không phải các trò hết sức kích thích, nhưng một vòng này, Điều Bối Định cũng cảm thấy bản thân hơi không chịu nổi, thân thể có tiết tấu hoàn toàn tiêu hao, đảo mắt nhìn Điều Bối Khôn, thứ hàng này có hoóc-môn tuyến thượng thận phân bố quá mức tràn đầy đi, bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào đều như đánh máu gà, một chút cũng không mệt, còn vĩnh viễn là đáng về tinh thần sáng láng.

Thật sự không biết, bị cha biết được nó bị cho thôi học, sau khi hung hăng hành hung ba ngày ba đêm, còn có thể tiêu điều tự tại như vậy không.

“Ánh mắt của chị khiến cho em rợn cả tóc gáy.” Điều Bối Khôn phát hiện chị mình nhìn mình như vậy, không nhận được nói.

Điều Bối Định trợn mắt, quay đầu lại nói với mẹ Điều, “Mẹ, buổi tối con có việc không ở nhà ăn cơm, sau khi con đưa mọi người về sẽ ra ngoài.”

“Có chuyện gì à?” Mẹ Điều quan tâm hỏi.

Hiện giờ Tiểu Tiểu mệt mỏi, vừa vào trong xe đã gục trên người bà ngoại ngủ thiếp đi.

“Chính là ăn cơm với một người bạn thôi, Cổ Nguyên cậu ấy cũng biết.” Điều Bối Định nói.

“Thằng bé Cổ Nguyên kia lúc này đã kết hôn chưa?”

Lúc nhỏ, Hoắc Tiểu Khê, Cổ Nguyên còn có cô, nhà ba người bọn họ ở tương đối gần, gần như đều cùng nhau lớn lên, sau đó bởi vì đủ loại nguyên nhân sự nghiệp gia đình, mọi người cũng liền tách ra, nói đến Cổ Nguyên, mẹ Điều vẫn rất để ý.

“Còn chưa có, ngay cả bạn gái cũng không có.” Điều Bối Định nói thẳng.

“Còn không quên được Tiểu Khê?”

Điều Bối Định mím mím môi, gật đầu.

“Đứa bé kia không biết vì sao lại cố chấp như vậy. Ngược lại cực kỳ giống con. Khi còn bé cha con và cha Cổ Nguyên còn từng nói tới định cô dâu nhỏ, nhìn hai đứa rất thích hợp, cho dù là số tuổi, tướng mạo, gia thế, cũng có thể môn đăng hộ đối...” die nd da nl e q uu ydo n

“Mẹ, đó đã là chuyện cũ năm xưa rồi, mẹ từng nhìn thấy bạn bè kết hôn sao?” Điều Bối Định thật sự không muốn nghe mẹ mình nói làm nhảm.

Lỗ tai cũng nổi vết chai rồi.

Biết rõ cô và Cổ Nguyên nói như thế nào cũng không có khả năng.

“Từng gặp, đồng tính luyến ái chính là chẳng phân biệt được giới tính, xằng bậy.” Điều Bối Khôn đột nhiên chen miệng.

Tay Điều Bối Định đang lái xe chọt gõ một cái lên đầu Điều Bối Khôn, “Em tự đâm đầu vào chỗ chết hả!”

Điều Bối Khôn che đầu mình, đau đến kêu to, “Chị sao mà hung dữ, thảo nào anh rể không thích chị!”

Điều Bối Định không nói lời nào, rõ ràng không muốn đề ý tới.

Điều Bối Khôn khó chịu, “Có phải bởi vì chị quá dữ tợn, thật sự không có mùi vị phụ nữ, anh rể mới chia phòng với chị không...”

“Điều Bối Khôn, em còn nói lung tung nữa, chị sẽ ném em ra ngoài.” Điều Bối Định cắt đứt lời em trai, uy hiếp nói.

Điều Bối Khôn khó chịu ngậm miệng.

Mẹ Điều vội vàng hỏi, “Bối Định, con và Tiêu Dạ hiện giờ chia phòng ngủ?”

“Mẹ đừng nghe Bối Khôn nói lung tung, không thể nào. Mặc dù tình cảm của con và Tiêu Dạ không bằng cha và mẹ, nhưng cũng coi như trải qua cuộc sống vợ chồng bình thường, mẹ cũng đừng quan tâm loạn, chuyện của con tự con biết xử lý.

“Haizzz.” Mẹ Điều thở dài nặng nề, “Còn nói tự mình xử lý, mỗi ngày cha con đều chỉ vì hôn nhân của con, ngủ cũng ngủ không yên.”

“Vây là do cha mẹ nghĩ nhiều. Mẹ nói với cha đừng bận tâm về con, chúng con vô cùng tốt, thật.” Điều Bối Định vẫn mở to mắt nói dối như vậy.

Điều Bối Khôn thiếu chút nữa không thất vọng đến chết ở ghế lái phụ.

Thật sự không biết chị anh vì sao phải nhẫn nại nhiều năm như vậy?!

Người đàn ông Tiêu Dạ này, rõ ràng không thích hợp làm ông xã cho người!

Mặc dù anh vô cùng sùng bái Tiêu Dạ, nhưng vô cùng lý trí biết được, chị anh đi theo người đàn ông này, không có hạnh phúc rồi!

“Dù sao, đừng uất ức bản thân.” Mẹ Điều ý vị sâu xa nói.

Điều Bối Định nhếch miệng cười gật đầu.

Một khắc kia hốc mắt hơi đỏ.

Đoạn hôn nhân này, vẫn luôn khiến cha mẹ khó chịu như vậy, thật ra thì cô cũng rất, không có cảm giác.

Cô cố gắng không chế tâm tình của mình, không để cho mình lại nghĩ quá nhiều, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Tiếu Tiếu ngủ say, cho dù như thế nào, đoạn hôn nhân này ít nhất cho cô một cô con gái quan trọng như vậy, như thế nào cũng coi như đáng giá.

Một đường đưa bọn họ trở lại biệt thự nhà họ Điều, lại lái xe rời đi.

Cô đeo tai nghe bluetooth, gọi điện thoại, “Kiều Tịch Hoàn, hiện giờ tôi từ trong nhà đi tới nhà hàng, cô rời nhà chưa?”

“Ừ, sắp tới.”

“Phòng bao Phụng Hoàng các.”

“Tôi biết rồi.”

“Được.”

Sau khi Điều Bối Định cúp điện thoại, lại gọi điện thoại cho Cổ Nguyên, “Cổ Nguyên, cậu tới đâu rồi?”*Tôi đã tới phòng ăn, lại nói có ba người chúng ta, cậu cần gì đặt phòng lớn như vậy?”

“Tiểu Khê thích, không phải sao?”

Bên kia trầm mặc.

“Tôi đang trên đường tới, cậu kêu nhân viên phục vụ lên đồ ăn trước đi.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại, Diêu Bối Định nghiêm túc lái xe.

Không biết tối nay sẽ có thu hoạch gì, cô chỉ hy vọng tất cả đều là hạnh phúc là được.

...

Kiều Tịch Hoàn để Vũ Đại đưa cô đến mục tiêu xong, trực tiếp đi vào nhà hàng đồ ăn Trung Quốc đặc sắc “Khê Thủy nhân gia”.

Nhân viên phục vụ nhiệt tình chào hỏi đưa cô tới phòng bao “Phượng Hoàng các”.

Cô dừng chân ngoài cửa, nhìn người đàn ông đang ngồi bên trong, Cổ Nguyên.

Khóe miệng cô đột nhiên nở nụ cười.

Bố trí đầy đủ mọi thứ...

Cánh môi nhếch lên càng rõ ràng.

Bạn của cô, xem ra thật sự không ngốc.

Cổ Nguyên cúi đầu không có việc gì xem điện thoại di động giết thời gian chờ hai người khác, hình như cảm thấy một tầm mắt, vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn đứng ở ngoài cửa phòng bao, cười với mình.

Dung mạo của Kiều Tịch Hoàn rất xinh đẹp.

Giữa mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười, lộ ra cảm giác tốt đẹp không nói ra được, làm cho người ta vui tai vui mắt.

Dáng vẻ này rõ ràng không giống với dáng vẻ không tìm không phổi của Hoắc Tiểu Khê có tướng mạo không xuất chúng, lại cứ cảm thấy, nụ cười treo trên mặt Kiều Tịch Hoàn sẽ thấy bóng dáng trên người Hoắc Tiểu Khê.

Là mình gặp ảo giác sao?

Hay là nói, người phụ nữ này thật sự chính là... Hoắc Tiểu Khê.

Tìm bỗng nhiên, nhúc nhích không theo quy luật, khi nhìn Kiều Tịch Hoàn, không nói một chữ.

Kiều Tịch Hoàn lại tỏ vẻ vô cùng tự nhiên, cô đi vào, tự nhiên chọn vị trí chủ khách mình thích, sau khi ngồi xuống, chống cằm nhìn Cổ Nguyên, “Tôi cho rằng về sau anh không muốn nhìn thấy tôi.”

Nói chuyện rõ ràng không che giấu, thẳng thắn đến vô cùng.

Cổ Nguyên gật gật mí mắt, “Tôi không hẹp hòi như vậy.”

“Thật ra thì tôi cũng biết rõ.” Kiều Tịch Hoàn cười đến càng thêm rộng rãi rồi.

Cổ Nguyên đảo mắt sang hướng khác.

Mỗi lần thấy Kiều Tịch Hoàn mỉm cười, cũng khiến cho anh không hiểu sao hơi cảm thấy... Không nói ra được tư vị.

Rất sợ đụng chạm vào, lại sợ mình đắm chìm.

“Không biết Bối Định còn bao lâu?”

“Anh đây là, tránh né tôi sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh.

“Tôi chỉ cảm thấy, nếu mời khách, làm chủ nhân nên đến sớm một chút mới đúng quy củ!” Mỗi lần, vài ba lời, Cổ Nguyên cũng sẽ bị người phụ nữ này chọc giận.

“Tôi cũng cảm thấy vậy.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu đồng ý.

Cổ Nguyên thật sự không muốn khơi thông trao đổi với người phụ nữ da mặt dày vô địch này, anh cúi đầu nghịch điện thoại di động.

“Có phải đột nhiên cảm thấy, ban đầu tôi từ chối anh là đúng, anh nhìn anh vốn không giữ được tôi, làm không tốt còn có thể bị tôi làm tức chết.” Kiều Tịch Hoàn hướng về phía anh ta, nói từng câu từng chữ.

Ngón tay chơi điện thoại di động của Cổ Nguyên lập tức cứng ngắc.

“Chúng ta trời sinh không thích hợp.” Kiều Tịch Hoàn lặp lại lần nữa.

Cổ Nguyên giật giật ngón tay, “Ừ, chúng ta trời sinh không thích hợp! Cho nên tôi không nên cứ khẳng khẳng một mực tê tâm liệt phế yêu Hoắc Tiểu Khê, cho dù là cô ấy trước kia hay cô ấy bây giờ, tôi đều không nên yêu, cô nói là sao? Kiều Tịch Hoàn?”

Cổ Nguyên nhìn cô, kiềm chế tất cả các cảm xúc nhìn cô.

“Hay là nói, thật sao? HOẮC, TIỂU, KHÊ.” Cổ Nguyên lặp lại lần nữa, rành mạch như vậy.

Thật sao?

Hoắc Tiểu Khê.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cổ Nguyên, trầm mặc không nói một chữ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 71: Trời Sinh Xung Khắc (1)

Editor: Puck

Diêu Bối Định một đường chạy tới “Phượng Hoàng các” ở “Khê Thủy nhân gia” thì Kiều Tịch Hoàn và Cổ Nguyên đã ngồi trong phòng bao.

Bước chân của cô đột nhiên dừng ở cửa, đang nghe trộm đối thoại của bọn họ.

“Hoắc là nói, thật sao? Hoắc, Tiểu, Khê.”

Ngón tay mảnh khảnh của Diêu Bối Định nhẹ nhàng chạm vào nhau, nhịp tim cũng không hề có quy luật mà không ngừng nhảy dựng lên.

Từng câu từng chữ của Cổ Nguyên, rõ ràng đang nói rõ.

Cô vẫn cho rằng Cổ Nguyên sẽ không hỏi ra lời này, cô vẫn còn nắm lấy, cô nên hỏi ra lời như thế nào, đột nhiên, nghe được giọng điệu như vậy.

Đôi mắt cô quay sang nhìn về phía Kiều Tịch Hoàn, nhìn khóe miệng cô ấy nhếch lên độ cong cũng biến thành càng ngày càng cứng ngắc.

Đôi mắt cô nhìn chằm chằm vào Cổ Nguyên, giống như cũng không biết làm sao.

Trước kia cô vẫn cảm thấy Cổ Nguyên cuối cùng mới thuộc sở hữu của Hoắc Tiểu Khê, đến bây giờ cô vẫn cảm thấy như vậy, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Cổ Nguyên đối xử tốt với Hoắc Tiểu Khê, quả thật người thần đều cảm phần, cũng chỉ có Hoắc Tiểu Khê không tìm không phôi kia mới có thể làm như không thấy, nhẹ nhõm vui vẻ vui đầu vào trong ngực người khác.

“Bối Định.” Tròng mắt Kiều Tịch Hoàn vừa nhắc lên, nhìn Diêu Bối Định đứng ngoài cửa.

Diêu Bối Định khôi phục tiêu sái tự nhiên đi vào, ngồi bên cạnh Kiều Tịch Hoàn, “Bị kẹt xe, tới trễ một chút.”

“VẬY ăn com thôi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Vấn đề mới vừa rồi kia, giống như thật sự trở thành một vấn đề, Kiều Tịch Hoàn không trả lời.

Diêu Bối Định gạt đầu, cầm đũa lên.

Kiều Tịch Hoàn đã bắt đầu ăn được mùi ngon.

Diêu Bối Định nhìn Cổ Nguyên, thấy anh không nhúc nhích nhìn Kiều Tịch Hoàn, không nhịn được nói, “Cổ Nguyên, ăn com đi.”

Cổ Nguyên hồi hồn, cảm thìa lên, nhưng cuối cùng lại không có khẩu vị, ăn rất ít.

Ba người đột nhiên đều trầm mặc.

Trước kia khi Hoắc Tiểu Khê, Cổ Nguyên, Diêu Bối Định cùng nhau ăn cơm, nói rất nhiều, rất ít khi trầm mặc như vậy.

Diêu Bối Định nhìn Kiều Tịch Hoàn, nhìn gò má hoàn toàn không tìm ra được độ quen thuộc, cúi mắt, hình như có điều suy nghĩ.

“Hai người đều không có khẩu vị sao?” Kiều Tịch Hoàn ngẩng đầu, nhìn hai người bên cạnh có dáng vẻ ăn không biết ngon như vậy.

Hai người đều không nói chuyện, im lặng là vàng.

Kiều Tịch Hoàn gọi nhân viên phục vụ mở một chai rượu đỏ, để nhân viên phục vụ rót cho mỗi người một ly, “Uống rượu được không?”

Diêu Bối Định nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Cổ Nguyên cũng ngẩng đầu.

“Tôi không thể đáp lại vấn đề kia của hai người, bởi vì... Tạm thời còn chưa phải lúc.” Kiều Tịch Hoàn hướng về phía bọn họ, không thấy bọn họ cầm ly lên, mình lại không còn một giọt.

Diêu Bối Định cau mày, “Tai sao? Không phải chúng ta là bạn bè sao?”

“Bạn bè thì nhất định phải sẽ hiểu biết thì nói, hiểu thì nói hết sao?” Kiều Tịch Hoàn nhìn bọn họ.

Diêu Bối Định cắn môi.

“Bối Định, Cổ Nguyên.” Kiều Tịch Hoàn kêu tên bọn họ, “Hiện giờ tôi có việc phải làm, chuyện phải làm rất quan trọng, chờ tất cả dần trở nên yên ổn, tôi nghĩ tôi sẽ nói cho hai người biết chân tướng.”

“Để cho cô thừa nhận cô là Hoắc Tiểu Khê, cứ khó khăn như vậy sao?” Cổ Nguyên cuối cùng không nhịn được, từng chữ từng câu hung hăng hỏi cô.

Tay cầm ly rượu của Kiều Tịch Hoàn siết chặt.

“Hay là sợ tôi dây dưa cô? Yên tâm đi, coi như cô thật sự là Hoắc Tiểu Khê thì tôi cũng sẽ không ép buộc cô làm điều gì?! Dù sao cái gì cũng đã thành thói quen, thói quen cô ra đi không từ già, thói quen cô và người đàn ông khác nắm tay ôm ấp, thói quen cô đột nhiên biến mất trong tầm mắt của tôi...” Cổ Nguyên nhìn thẳng cô, giống như sợ sót mất bất kỳ một ánh mắt nào mà nhìn cô, hơi khó chịu nói, “Chúng tôi chỉ muốn biết, người bạn tốt nhất kia của chúng tôi, rốt cuộc là ở bên cạnh chúng tôi, hay vĩnh viễn ở lại trong trí nhớ, chút yêu cầu này thật sự khó khăn với cô sao?”

“Ừ, rất khó.” Kiều Tịch Hoàn nói không chút lưu tình, như đinh chém sắt.

Cổ Nguyên kiềm chế dao động không ngừng chỗ yết hầu.

Diêu Bối Định nhìn dáng vẻ Kiều Tịch Hoàn lạnh lùng như vậy, hình như cũng hơi khó chịu, vì mình không nhận được đáp án mà khó chịu, vì Cổ Nguyên mà cảm thấy đau lòng chua xót.

Kiều Tịch Hoàn thật sự không nhìn ra Cổ Nguyên khổ sở sao?

“Tại sao cô lại ích kỷ như thế?” Diêu Bối Định hướng về phía Kiều Tịch Hoàn, “Tại sao vẫn không suy tính tới cảm nhận của người khác?”

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, nhìn bọn họ, “Tôi luôn luôn như thế.”

Đáp lại như chuyện đương nhiên. Diêu Bối Định định mở miệng nói gì đó, nhưng trong một khắc kia lại không tìm được từ để nói.

Cô cắn môi hung hăng nhìn cô ấy, cô thật sự tức giận về thái độ của Kiều Tịch Hoàn.

Hình như Cổ Nguyên cũng đã nhẫn nại đến cực điểm, anh để thìa xuống, đột nhiên đứng dậy, “Tôi đi về trước đây, hai người từ từ ăn.”

Sau đó, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Diêu Bối Định nhìn theo bóng lưng Cổ Nguyên, chột để thìa xuống, nhanh chóng đi theo ra ngoài.

Cùng lúc đi ra, quay đầu hung hăng trừng mắt lườm Kiều Tịch Hoàn.

Cũng trong cái nhìn đó, thấy được hốc mắt hơi đỏ của Kiều Tịch Hoàn.

Là thật sự có lời khó nói, thật sự có hiểu lầm sao?

Diêu Bối Định không lo nghĩ được nhiều như vậy, đuổi theo Cổ Nguyên chạy ra ngoài.

Kiều Tịch Hoàn cứ chăm chăm nhìn theo bóng lưng một trước một sau của bọn họ, cô nên lớn tiếng gọi Diêu Bối Định, cô ấy chắc còn chưa thanh toán hóa đơn, xem chừng nếu nói như vậy, Diêu Bối Định sẽ càng thêm khinh bỉ cô thôi.

Cô khép hờ mắt, một lần nữa rót cho mình ly rượu đỏ, một ngụm lại một ngụm nhỏ uống cạn.

Tại sao không muốn thừa nhận?!

Bởi vì

Không muốn cho bọn họ hy vọng lại để cho bọn họ thất vọng.

Thật ra thì cô không biết hiện giờ mình không giống như bản thân ở đời trước, không giải thích được đã bị kết thúc tính mạng.

Cho nên, cô không muốn dễ dàng thừa nhận bản thân.

Hơn nữa.

Đến hiện tại, không chỉ người ngoài hoài nghi thân phận của cô, có lúc chính cô cũng không phân rõ rốt cuộc mình là ai?! Hoắc Tiểu Khê sao? Nhưng đây rõ ràng là thân thể của người khác. Không phải Hoắc Tiểu Khê sao? Nhưng cô lại có tất cả trí nhớ và suy nghĩ của Hoắc Tiểu Khê.

Cho nên, cô có thể thừa nhận cái gì với bọn họ.

Cô hơi châm chọc cười một tiếng, giết toàn bộ rượu đỏ còn dư lại trong ly.

Chỉ mong có một ngày, thật sự có thể cho cô một kết quả rõ ràng, là kết cục là được...

...

Diêu Bối Định bước nhanh về phía Cổ Nguyên ở cổng đúc bê tông của nhà hàng, cô chạy đến thờ không ra hơi, nói cũng hơi dồn dập, “Cổ Nguyên, ông đừng như vậy, có lẽ cô ấy có thể có lý do không thể nói. Thật ra thì có thừa nhận hay không cũng không sao, có phải hay không cũng không sao, chúng ta chỉ cần cảm thấy có thể nhận người bạn này là được, không phải sao?”

Cổ Nguyên dừng bước lại, quay đầu nhìn Diêu Bối Định.

Ánh đèn ở cửa ra vào hơi lóa, hình như hốc mắt Cổ Nguyên cũng đã đỏ ửng.

Diêu Bối Định mím môi, đột nhiên thờ dài nói, “Chúng ta chuyển sang chỗ khác ăn cơm đi.”

Cổ Nguyên nhìn Diêu Bối Định.

“Đề Kiều Tịch Hoàn ăn một mình đi, xem cô ấy có thấy cô độc hay không?!” Diêu Bối Định cố ý giận dữ nói.

Một khắc kia làm như thế nào Cổ Nguyên cũng không cười được.

Anh chỉ trầm mặc đi theo bước chân của Diêu Bối Định.

Hai người lái xe, đổi một nhà hàng, ăn thịt bò bít tết.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Cổ Nguyên gần như không có khẩu vị gì, ăn được rất ít, gần như không hề động dao nĩa.

Diêu Bối Định thật sự không nhìn được, cầm lấy đĩa ăn của Cổ Nguyên, cắt gọn từng miếng nhỏ phần thịt bò bít tết trong đĩa cho anh, sau đó xiên một miếng thịt bò đưa tới khoe miệng Cổ Nguyên, giọng nói vẫn rất nghiêm nghị, “Người là sắt com là thép, ông muốn đổi chết mình sao? Vì một người phụ nữ không tìm không phối.”

Cổ Nguyên nhìn thịt bò trên tay Diêu Bối Định, nhìn Diêu Bối Định, “Bà nói đi, vì sao người phụ nữ tôi thích không phải là bà?”

Diêu Bối Định đột nhiên cười một tiếng, cười đến rất rục rờ.

“Thật ra thì tôi cũng rất tò mò, tôi rõ ràng xinh đẹp hơn đáng yêu hơn càng sắc sảo hơn Hoắc Tiểu Khê, năm đó sau khi biết ông thích Hoắc Tiểu Khê, tôi thật sự mất mấy buổi tối không nghĩ ra, cảm giác ông chính là một bạch nhãn lang, có mắt không trông.”

Cổ Nguyên không nhịn được cũng bật cười.

Cũng có lẽ chỉ có bạn bè tốt nhất, mới có thể đùa giỡn như vậy.

“Tay cũng mềm chết rồi, há mồm nhanh một chút.” Điều Bối Định không nhận được oán trách.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 72: Chương 20.2

Cổ Nguyên há miệng, đang định ăn hết thịt bò ở trước mặt anh thì bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói phụ nữ, “Bối Định, thật khéo, gặp cô ở đây.”

Hai người đồng thời quay đầu.

Khuôn mặt vốn đang treo nụ cười trong nháy mắt đã thu lại.

Điều Bối Định nhìn Tiêu Dạ và Lôi Lôi tay trong tay xuất hiện ngay trước mắt cô.

Trông rất lạnh lẽo nghiêm nghị của Tiêu Dạ nhìn cô, sau đó tầm mắt lại rơi lên cái nhẫn cô cầm trên tay, sắc mặt, không nhìn ra, lạnh lẽo.

Lôi Lôi cũng là đáng vẻ cười đến rất vui vẻ, “Anh là Cổ Nguyên nhỉ, không biết Cổ đại ca còn nhớ Lôi Lôi không? Năm đó cùng trường học, là bạn học với Điều Bối Định.”

Điều Bối Định không để lại dấu vết đặt nhẫn vào đĩa đồ ăn của Cổ Nguyên, cúi đầu ăn thịt bò bít tết, cũng không nói gì, ngay cả biểu cảm cũng không muốn có một.

Cổ Nguyên liếc mắt nhìn Điều Bối Định, liếc nhìn Tiêu Dạ và Lôi Lôi, giọng nói không ấm không nóng nói, “Nếu như muốn bắt đầu, vốn không cần đợi tới lúc này. Có tin hay không, tùy anh.”

Những lời này chính là nói với Tiêu Dạ.

Không muốn bị Điều Bối Định hiểu lầm, nhưng cũng không muốn quá uất ức cầu toàn.

Điều Bối Định đã quá nhẫn nhịn trên người đàn ông này rồi, cũng không thể, tiếp tục nhượng lối.

Tiêu Dạ đưa mắt liếc nhìn Cổ Nguyên, hình như lại ngoài đầu liếc mắt nhìn Điều Bối Định, không nói một chữ, mang theo Lôi Lôi sai bước rồi đi.

Cổ Nguyên nhìn theo phương hướng Tiêu Dạ rời đi, quay đầu lại nói với Điều Bối Định, “Bọn họ đi rồi, bà mà cúi thấp nữa, đầu sẽ vùi vào trong đĩa rồi.”

Điều Bối Định rút một khăn giấy ra, lau môi của mình, kéo ra nụ cười nhạt, “Tôi quen rồi, cũng may nội tâm đủ lớn mạnh, việc nhỏ không có gì. Hơn nữa mới vừa rồi cho dù ông không giải thích, anh ta cũng không có phản ứng. Hôn nhân của hai chúng tôi, cũng chính là được chẳng hay chớ như vậy.”

Cổ Nguyên nhìn đáng vẻ của cô.

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi sẽ ngượng ngùng.” Điều Bối Định vẫn cười, “Chỉ có điều ngược lại, tại sao năm đó người ông thích là Hoắc Tiểu Khê mà không phải là tôi? Bằng không, có lẽ hai chúng ta tốt rồi, ông xem cha mẹ tôi thật ra cũng thích ông, không cần phải giống như bây giờ...”

“Trong số mệnh đã định.” Cổ Nguyên nói, “Trong số mệnh đã định, hai chúng ta không hạnh phúc được.”

Điều Bối Định đột nhiên nở nụ cười, bật ra khỏi miệng, “Trong số mệnh đã định đi chết đi, một ngày nào đó có lẽ sẽ làm trái với số mệnh!”

“Chờ bà ngày nào đó.”

“Tôi cũng chờ ông ngày nào đó!” Điều Bối Định nói, “Cho nên, vì tương lai có một thời khắc phấn chấn lòng người này, chúng ta nên nâng chén chúc mừng, nhân viên phục vụ.”

Điều Bối Định cất cao giọng nói, “Hai chai rượu đỏ.”

Cổ Nguyên vốn định ngăn cô lại, nhưng mà...

Thình thoảng phóng túng một lần như vậy, có gì không được?!

Hai người mỗi người một ly, hơn nữa uống sạch trơn giống như uống nước.

Nhà hàng cao cấp như thế, phong cách tao nhã như vậy, hai người lại như hai lúa lên tỉnh uống đến không có hình tượng chút nào, nhân viên phục vụ

nhiều lần định tiến lên nhắc nhở chú ý giữ yên lặng, bởi vì chung quanh có rất nhiều khách hàng bắt đầu ném tới ánh mắt khác thường.

Khi nhân viên phục vụ rót cuộc hạ quyết tâm tới nhắc nhở thì Diêu Bối Dịch và Cổ Nguyên đã uống xong, sau khi hào phóng thanh toán, hai người đều choáng váng đi từ nhà hàng ra ngoài, thế giới giống như đang xoay tròn, cảm giác xoay xoay như vậy, không hiểu sao cảm thấy rất sáng khoái.

Lầu dưới nhà hàng, dừng một hàng xe taxi.

Hai người tùy tiện tìm một chiếc ngồi vào.

“Đưa bà trở về trước.” Cổ Nguyên nói.

Diêu Bối Dịch gật đầu.

Cổ Nguyên đọc một địa chỉ, xe tắc xi đi chuyển trên đường phố Thượng Hải trong bóng đêm miên man.

“Nếu Hoắc Tiểu Khê ở đây, hai chúng ta chắc sẽ không say thảm như vậy.” Trong xe nhỏ yên tĩnh, Diêu Bối Dịch đột nhiên mở miệng.

Cổ Nguyên gật đầu.

Từ lượng của Hoắc Tiểu Khê quả thật rất tốt.

“Thật ra thì, cô ấy chính là Hoắc Tiểu Khê.” Diêu Bối Dịch nói.

“Ừ, cô ấy là vậy.” Cổ Nguyên gật đầu.

“Nhưng mà, tại sao cô ấy không bằng lòng thừa nhận chứ?”

Cổ Nguyên nở nụ cười khổ, nhìn bóng đêm Thượng Hải trôi lướt qua ngoài cửa sổ xe, “Bối Dịch, bà biết vì sao tôi muốn ép buộc cô ấy thừa nhận không? Thật ra thì, thừa nhận hay không, chúng ta đều biết không phải sao?”

“Vậy vì sao ông muốn ép cô ấy thừa nhận?” Diêu Bối Dịch rất nghiêm túc hỏi.

“Bởi vì, tôi vẫn cứ cảm thấy cô ấy giống như đang làm chuyện gì cực đoan, cho dù lừa mình dối người cũng được, nếu như cô ấy thừa nhận bản thân, ít nhất những chuyện cực đoan kia sẽ không nguy hại đến an toàn tính mạng của cô ấy. Cảnh tượng năm đó Hoắc Tiểu Khê đột nhiên chết khiến cho tôi thật sự không dám hồi tưởng lại. Nếu lại phải trải qua như vậy một lần, tôi không biết mình sẽ hỏng mất đến trình độ nào...” Cổ Nguyên hơi khó chịu nói.

Ở dưới ánh đèn mờ mờ như thế, một khắc kia Diêu Bối Dịch dường như nhìn thấy hốc mắt hơi đỏ của Cổ Nguyên. Cô tựa vào ghế ngồi trên xe, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt.

Mới vừa rồi cô rất sợ Cổ Nguyên tức giận Kiều Tịch Hoàn, mặc dù bản thân mình cũng hơi tức giận, nhưng làm bạn bè, vẫn thật sự sợ giữa bọn họ xuất hiện ngăn cách gì đó...

Diêu Bối Dịch khẽ thở ra một hơi.

Thì ra là, tất cả toàn bộ đều chỉ bởi vì lo lắng, cũng chỉ bởi vì Cổ Nguyên lo lắng cho Kiều Tịch Hoàn, sợ cô ấy bị tổn thương.

Quả nhiên, trên thế giới này trừ Cổ Nguyên ra, không có bất kỳ ai có thể đối xử không oán không hối với Hoắc Tiểu Khê như vậy.

Xe một đường yên tĩnh chạy đi.

Bên trong xe tràn ngập cảm xúc đau buồn, trầm mặc không nói gì.

Mãi cho đến cửa chung cư của Diêu Bối Dịch.

Diêu Bối Dịch xuống xe, khẽ mỉm cười với Cổ Nguyên, “Tôi đi về trước, ông đi thông thả.”

Cổ Nguyên khẽ gật đầu.

Diêu Bối Dịch cất bước chân, đầu hơi choáng váng, kéo thân thể lắc lư chậm rãi hoạt động.

Cô thật sự cảm thấy hơi say.

Ngay cả nhìn con đường trước mắt cũng choáng váng, nhưng chính là không hiểu sao, suy nghĩ lại rõ ràng đến đời mạng.

Bằng không, cô nghĩ chắc là cô cũng sẽ không nhìn rõ ràng được như vậy, ở ngoài cửa chính có một chiếc xe màu đen, Lôi Lôi đang nhón chân hôn môi Tiêu Dạ.

Bước chân của cô cứ xiêu xiêu vẹo vẹo đi qua bọn họ, không hề dừng lại.

Bây giờ mục đích của cô chính là về nhà, ngủ, để cho cảm giác đầu óc choáng váng trời long đất lở của mình có thể mau sớm biến mất.

Cô cố gắng để cho mình đi được rất vững vàng.

Thật ra thì, muốn xem nhẹ cảm xúc của mình cũng không khó khăn.

Nhìn đi, giờ phút này cô có thể biểu hiện chẳng thêm để ý như vậy đi vào trong chung cư, đi ngang qua bên cạnh bọn họ có thể bình tĩnh tự nhiên như vậy, ngay cả một chút biểu cảm khác cũng không có.

Khoảnh khắc khi cô đang cảm thấy kiêu ngạo vì mình, trên chân chột đá phải cầu thang, thân thể vốn không quá vững trong một khắc kia liền té thẳng ra ngoài, cô nhắm mắt lại, chấp nhận chịu đựng đủ loại chát vật không chịu nổi tiếp theo. omnn

Không ngờ, khoảnh khắc khi mình ngã xuống, lại đột nhiên được một vòng ngực kiên cố đón được.

Khi bản thân còn chưa kịp phản ứng lại, vòng ngực kiên cố đó đột nhiên đến gần mặt của cô, một cái hôn nặng nề đè lên trên môi cô.

Cổ Nguyên.

Diêu Bối Dịch trợn to hai mắt.

Người đàn ông này đang làm gì?!

Cô hoảng sợ nhìn khuôn mặt anh gần sát.

Toàn thân không được tự nhiên, từ đỉnh đầu đến chân, có một cảm giác rợn cả tóc gáy.

Hình như Cổ Nguyên cảm nhận được Diêu Bối Dịch phản kháng, cũng biết người phụ nữ này không thích bất kỳ kẻ nào tới gần, chứ đừng nói chi tới cử động thân mật như vậy, thế nhưng một khắc kia, Cổ Nguyên trợn to mắt, giống như đang uy hiếp cô đừng động.

Diêu Bối Dịch cảm giác cả người mình cũng không tốt.

Người đàn ông này coi mình là Hoắc Tiểu Khê rồi, hay là nói...

Cho dù như thế nào, thật sự rất ghê tởm, cô nghĩ chờ một lát sau khi cô trở về, nhất định phải xúc miệng một trăm lần! Không, hai trăm lần!

Cô chán ghét nhắm mắt lại.

Ghê tởm chết đi được.

Đột nhiên, mềm mại trên cánh môi biến mất, tiếp theo nghe được một tiếng “Bịch”, là tiếng quả đấm đánh người.

Diêu Bối Dịch trở mắt một lúc lâu, mới nhìn rõ trước mắt thật sự là Tiêu Dạ đang đánh Cổ Nguyên.

Cổ Nguyên nào phải đối thủ của Tiêu Dạ.

Vừa mới bắt đầu còn liều mạng phản kháng trong chốc lát, sau đó không phản kháng nổi nữa rồi, bị Tiêu Dạ đánh nằm trên đất, không nhúc nhích.

Diêu Bối Dịch vội vã chạy tới, lập tức ngồi chồm hổm trên mặt đất, bảo vệ Cổ Nguyên ở trong người.

Bởi vì không chuẩn bị kịp, quả đấm của Tiêu Dạ một phát đánh lên lưng Diêu Bối Dịch.

Thật sự rất đau.

Diêu Bối Dịch cắn môi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 73: Trời Sinh Xung Khắc (3)

Mới vừa rồi Cổ Nguyên bị đánh nhiều lần như vậy, chắc đau muốn chết thôi.

Cô cố gắng để cho nước mắt của mình đừng chảy xuống, thật ra không phải bởi vì khổ sở, chỉ bởi vì đau đến một cái chớp mắt như vậy không không chế được phản ứng sinh lý, nước mắt dĩ nhiên bật ra.

Tiêu Dạ siết quả đấm, anh hình như không ngờ tới Diêu Bối Dịch đột nhiên hành động, anh hung hăng hằm hừ nhìn hai người ngồi trên mặt đất, trong mắt cố gắng, rõ ràng.

Diêu Bối Dịch quay đầu nhìn Tiêu Dạ đứng trước mặt bọn họ, “Đánh đủ chưa?”

Tiêu Dạ dường như nắm quả đấm chặt hơn, thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương vang lên khi nắm quả đấm quá sức.

“Nếu như đánh đủ rồi, vậy tôi đưa anh ấy về.” Diêu Bối Dịch nói.

Cô chịu đựng đủ loại không thoải mái trong lòng, đi đỡ Cổ Nguyên.

“Diêu Bối Dịch!” Tiêu Dạ đột nhiên kéo Diêu Bối Dịch đang tới gần Cổ Nguyên, sức lực lớn như vậy, Diêu Bối Dịch không hề có chút năng lực chống cự nào, cô bất ngờ bị Tiêu Dạ kéo ra, bởi vì bước chân quá mức gấp gáp, thân thể không ổn lập tức chạm thẳng vào trong lồng ngực Tiêu Dạ.

Lôi Lôi vẫn đứng bên cạnh, nhìn một màn này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Đêm nay khó khăn lắm mới quán Tiêu Dạ cùng anh ra ngoài ăn cơm, lại đụng phải Diêu Bối Dịch vui vẻ cùng một người đàn ông khác đang đút nhau ăn thịt bò bít tết, một khách kia cô thật sự cảm thấy ông trời cũng giúp cô, cuối cùng chộp được điểm sơ hở của Diêu Bối Dịch, về sau nhất định có trợ giúp cho việc Tiêu Dạ ly hôn.

Nhưng một đêm biểu hiện của Tiêu Dạ càng khiến cho cả người cô hốt hoảng.

Cả buổi tối Tiêu Dạ gần như không nói một chữ, sắc mặt càng thêm đen muốn chết, cô cố ý làm cho anh vui lòng anh cũng coi như không thấy, sau khi ăn cơm tối xong, Tiêu Dạ liền mang theo cô rời đi, hơn nữa dựa theo định luật trước kia, Tiêu Dạ đưa cô về nhà trước, nhưng sau khi anh ngồi lên xe lại nói với tài xế, đưa anh trở về trước, rồi đưa Lôi Lôi về nhà.

Xa lánh như vậy, khiến cho cô gần như không nhận được.

Nhưng ở trước mặt Tiêu Dạ, cô không dám phát quá nhiều tính khí, bây giờ thái độ của Tiêu Dạ với cô như thế nào cô thật sự không biết, chỉ có thể nhẫn nại lần nữa. [die,n; da.nlze.qy;do/mn](#)

Hai người tới cửa chung cư.

Tiêu Dạ xuống thẳng xe, cũng không nói với cô một câu.

Cô vội vã đi theo anh, kéo tay anh, “Dạ.”

Tiêu Dạ nhìn cô.

“Nghe a Bru nói mấy ngày gần đây công việc của anh rất nhiều, khẳng định rất mệt mỏi. Em không làm lỡ thời gian ngủ của anh, sẽ ngoan ngoãn tự về, anh cũng đi về nghỉ ngơi sớm một chút. Ngủ ngon.” Cô rất ngoan ngoãn nói.

Cô nghĩ cô đã làm đến tình trạng này, Tiêu Dạ ít nhiều gì sẽ sẽ đối xử với cô không giống vậy.

Hiện giờ cô không thể cường thế ép buộc Tiêu Dạ làm gì vì cô, cô chỉ có thể lấy lui làm tiến.

Tiêu Dạ gật đầu, “Ừ, ngủ ngon.”

Xoay người, lạnh lùng chuẩn bị rời đi.

Lôi Lôi nhìn theo bóng lưng của anh, tròn mắt chuyển một cái, đột nhiên nhìn thấy Diêu Bối Dịch từ trên một chiếc taxi bước xuống, bản thân nhảy bèn lên, đột nhiên chạy tới cầu cổ Tiêu Dạ, cố gắng nhón chân hôn lên môi anh.

Tiêu Dạ trở mắt một chút.

Cuối cùng lại không đẩy cô ra.

Thật ra thì cô biết, Tiêu Dạ chỉ ứng phó với cô mà thôi, mỗi lần đều muốn cực nhanh thoát khỏi cô, luôn thỏa mãn một chút dục vọng như vậy của cô, sau đó muốn rời xa cô, không muốn dây dưa quá nhiều với cô.

Lôi Lôi chính là bắt được điểm này trong lòng Tiêu Dạ, mới dám không chút kiêng kỵ như vậy.

Cô chính là muốn kích thích Diêu Bối Dịch, cô chính là muốn Diêu Bối Dịch biết, cô và Tiêu Dạ đã đến mức không thể tách rời, cô chính là muốn nhìn thấy Diêu Bối Dịch sụp đổ, cô muốn nhìn trò cười của Diêu Bối Dịch, giống như năm đó mình bị mọi người coi như là trò cười, nhìn cô ta không được

tốt hơn.

Nhưng mà.

Đây là tình huống gì?!

Nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim.

Một người đàn ông đột nhiên ôm lấy Diêu Bối Dịch, còn hôn nhau ở trước mặt bọn họ.

Lúc ấy cô nhìn thấy sắc mặt Tiêu Dạ lập tức thay đổi, thay đổi như long trời lở đất, ngay cả xưa nay đều không thích biểu lộ cảm xúc dư thừa của bản thân, một khắc kia cảm xúc lập tức lên đầu, anh trực tiếp đẩy mình ra, thậm chí dùng hơi nhiều lực, một khắc kia Lôi Lôi không ổn định lui về sau vài bước, cô nhìn Tiêu Dạ cứ trực tiếp thậm chí thô lỗ như vậy kéo người đàn ông hôn Diêu Bối Dịch ra, không chút do dự một quyền đánh tới.

Tiêu Dạ đối với Diêu Bối Dịch...

Lôi Lôi cắn môi, đứng ở bên cạnh, sẽ không đâu!

Chỉ bởi vì, Tiêu Dạ có chủ nghĩa đàn ông quá lớn, không nhìn nổi Diêu Bối Dịch lúc này còn là bà xã của mình, ở bên ngoài ngay trước mặt mình, là một người đàn ông chắc đều không tiếp nhận nổi thôi.

Cô nhìn chằm chằm Tiêu Dạ kéo Diêu Bối Dịch, mặc kệ Diêu Bối Dịch chống lại trực tiếp kéo tới chung cư, dường như mình, dường như người đàn ông đang nằm trên đất kia đều đột nhiên không tồn tại vậy, hai người cứ đi thẳng như vậy.

Cổ Nguyên cảm thấy cả người sắp rời ra thành từng mảnh.

Anh giật giật thân thể, về sau không bao giờ làm trò ngu xuẩn chết rồi này nữa!

Anh cố gắng để cho mình ngồi dậy, nhìn về phương hướng hai người trước mặt rời đi.

Diêu Bối Dịch, tôi cũng chỉ có thể giúp bà đến nước này.

Anh nhìn đau để cho mình đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Không phải nói, nếu như muốn bắt đầu, không cần chờ đến bây giờ sao?!” Sau lưng, truyền tới một giọng nữ the thé. Bước chân Cổ Nguyên rời đi quay đầu lại, nhìn Lôi Lôi đứng ở sau lưng anh, cả người đều ở mức hồng mắt.

“Anh quả nhiên cố ý để cho Tiêu Dạ nhìn thấy đúng không?! Cố ý kích thích Tiêu Dạ đúng không?” Lôi Lôi gào lên giận dữ.

Cổ Nguyên cũng không phủ nhận, anh nói với Lôi Lôi, “Tôi đang giúp cô để cho Tiêu Dạ và Diêu Bối Dịch mau sớm ly hôn, không phải cô nên cảm ơn tôi sao?!”

“Anh cho tôi là con nít sao?” Lôi Lôi thét chói tai.

Cổ Nguyên chẳng thêm đề ý, kéo thân thể đau đớn của mình rời đi.

Anh không hề có chút nghĩa vụ nào phải giải thích điều gì với người phụ nữ không quan trọng này.

Anh lần nữa gọi một chiếc taxi rời đi.

Ba người bọn họ, anh, Hoắc Tiểu Khê, Diêu Bối Dịch.

Có một người hạnh phúc, cũng tốt.

...

Diêu Bối Dịch bị Tiêu Dạ kéo thẳng vào thang máy như vậy.

Cả người Diêu Bối Dịch vẫn còn trong trạng thái say rượu, bước chân vốn không ổn, bị Tiêu Dạ không chút thương tiếc thậm chí hơi đã mạn kéo đi về phía trước như vậy, cô cảm thấy nhiều lần cô thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, đừng nhắc tới dọc đường đi có bao nhiêu chật vật.

Khi vào trong thang máy, Tiêu Dạ còn không buông cô ra, dùng lực túm lấy cô, rất đau.

Cô cau mày, muốn phản kháng.

Hậu quả phản kháng chính là, nắm tay càng đau đớn hơn.

Thang máy dừng đến cửa về nhà.

Tiêu Dạ cởi giày ra.

Điều Bối Định vẫn không nhúc nhích yên tĩnh đứng trước cửa.

“Cởi giày.” Tiêu Dạ lạnh lùng nói.

Điều Bối Định vẫn không động.

Tiêu Dạ nhú mảy lại nhấn lại, ngồi xổm người xuống, không chút thương tiếc nâng chân cô lên, hai ba phát cởi giày cao gót của cô ra, hình như hơi không há giận, ném giày của cô ra rất xa, sau đó đứng dậy kéo Điều Bối Định đi vào phòng khách, một phát ném cô lên ghế sa lon.

Điều Bối Định nhìn đáng vẻ giận dữ ngút trời của Tiêu Dạ.

Tức giận?

Tiêu Dạ lại có thể biết tức giận như vậy?!

Cái này gọi là chỉ cho châu quan đốt lửa không cho dân chúng đốt đèn rồi?!

(*) Chỉ cho châu quan đốt lửa, không cho dân chúng đốt đèn: Điền Đăng thời Tống làm quan trấn giữ một châu, bắt mọi người phải ký hủy tên mình (vì chữ “Đăng” trong tên của y có nghĩa là “lên”, nhưng do cùng âm với “Đăng” có nghĩa “đèn” cho nên y không cho người xung quanh dùng bất cứ chữ nào có âm “Đăng”). Kê xúc phạm điều luật của y bị cho ăn hèo, cho nên bá tánh nguyên một châu đành phải gọi “đăng” (đèn) là “hỏa” (lửa). Vì vậy đến ngày Tết Nguyên Tiêu thắp đèn, quan Phủ doãn cho phép dân cư trong khu vực du ngoạn thưởng lãm, đăng bố cáo rằng: “Bổn châu án chiếu quán lệ, phóng hỏa tam thiên” (Châu mình theo thường lệ, thắp đèn ba ngày — viết vậy có khác gì là cho phép “phóng hỏa” — đốt lửa ba ngày, vì chuyện đó mà viết hai câu đối: “Chỉ chuẩn châu quan phóng hỏa, bắt hứa bách tính điểm đăng” (Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho bá tánh thắp đèn). Bá tánh ai ai cũng vừa tức tởm vừa buồn cười. Ngày Tết thắp đèn mà chữ “đăng” không cho dùng thì còn ra thể thống gì nữa! Có người mượn hai câu đó sau này trở thành một thành ngữ lưu truyền đến ngày nay. Người ta dùng nó để hình dung bọn quan lại xấu xa hoành hành bá đạo, chèn ép dân lành, cho nên bỏ chẳng làm quan, hành hiệp giang hồ. Hay có thể hiểu là ích kỷ, mình làm được nhưng kẻ khác không làm được.

Quả nhiên đều là thói hư tật xấu của đàn ông.

“Túi thuốc ở đâu?” Tiêu Dạ đột nhiên hỏi cô.

Điều Bối Định chỉ chỉ vào một hộc tủ bên ngoài phòng khách.

Tiêu Dạ đi qua, lấy túi thuốc ra, lục ra một chai rượu thuốc ở bên trong, rồi vội vàng lấy tới, nhìn Điều Bối Định ngồi trên ghế sa lon, hình như khó nhiều thêm một chữ, một phát đè cô xuống ghế sa lon, để cho lưng cô quay về phía mình, trực tiếp vén váy cô lên.

Cô chỉ muốn nói, cô mặc chính là váy...

Mà giờ khắc này rất dễ nhận thấy, quần lót của cô và sau lưng của cô cứ trực tiếp lộ ra trong không khí như vậy.

Điều Bối Định đột nhiên có một giây luống cuống.

Càng làm cho cô kinh hoàng chính là, Tiêu Dạ trực tiếp cởi móc cài áo ngực màu đen của cô ra...

Điều Bối Định hung hăng cắn môi mình.

Tư thế như vậy.

Một khắc kia, cô chỉ chôn sâu mặt mình vào trong ghế sa lon, ngón tay hung hăng nắm thành ghế sa lon.

Trên lưng, đột nhiên cảm nhận được một chút mát mẻ.

Tiếp sau đó, hai bàn tay to lớn bắt đầu dùng sức sau lưng cô, vẽ loạn.

“Đau.” Điều Bối Định cắn môi, không nhịn được than nhẹ.

Thật sự rất đau.

Còn đau hơn lúc mới bị một quyền kia.

Cô nắm chặt lấy gối dựa lưng, cả người đau đến nước mắt cũng chảy ra...

Một khắc kia cô thậm chí cảm thấy, Tiêu Dạ chính là đang cố ý trả thù cô.

Q.3 - Chương 74: Trời Sinh Xung Khắc (4)

Editor: Puck

“Chịu đựng.” Cảm thấy cả người Diêu Bối Dịch không chịu nổi, giọng nói lạnh lùng của Tiêu Dạ vang lên trên đầu cô.

Diêu Bối Dịch nhin vô cùng khó chịu.

Cả quá trình quả thật sống không bằng chết.

Không biết đã trải qua bao lâu, lực độ trên tay Tiêu Dạ đột nhiên biến mất.

Diêu Bối Dịch chỉ có cảm giác trên lưng mình đau rát, đau đến cô không hề muốn động chút nào.

“Tắm nước nóng, ngày mai nếu như sau lưng còn chưa khỏe, phải đi bệnh viện chụp phim.” Tiêu Dạ ném lại một câu, xoay người chuẩn bị rời đi.

Diêu Bối Dịch đột nhiên một phát túm được tay Tiêu Dạ.

Cả người Tiêu Dạ khựng lại một chút.

Diêu Bối Dịch nâng đầu từ trên ghế sa lon lên, cả người cũng khó khăn ngồi dậy, váy của cô tự nhiên buông thõng xuống, che lấy thân thể cô, nhưng lại bởi vì không có áo ngực cột lại, một khắc kia dường như có chút như ẩn như hiện...

Cô kéo tay Tiêu Dạ, chịu đựng đau đớn sau lưng để cho mình đứng dậy, mặt đối mặt nhìn anh.

Cô đột nhiên nhón chân lên.

Giơ tay lên, dùng ngón tay nhẹ nhàng lau chùi cánh môi anh, môi của anh hơi mỏng, mỗi lần mím vào nhau, luôn có một hơi thở khiến cho người ta không thể dựa gần vào.

Cô xoa xoa, dường như cảm giác được mình lau sạch, cô nhắm mắt lại, in cánh môi của mình lên.

Cả quá trình Tiêu Dạ đều rất lạnh lùng, chỉ lạnh nhạt nhìn Diêu Bối Dịch, theo dõi cử động của cô, ngầm cho phép cử động của cô.

Hôn, cũng chỉ kéo dài một giây.

Diêu Bối Dịch buông anh ra, xoay người định đi.

Dù có tác dụng tâm lý cũng được, ít nhất như vậy, bọn họ liền công bằng.

Cô từng bước từng bước một đi lên lầu, chuẩn bị trở về phòng.

Bước chân rời đi vừa nhắc lên, Tiêu Dạ đột nhiên kéo cô lại, một cái xoay người, một nụ hôn liền nặng nề đè lại. die~nd a4nle^q u21ydo^h

Không phải như chuồn chuồn lướt nước giống vừa rồi.

Môi lưỡi của anh hung hăng cắn cánh môi cô, dây dưa, xâm nhập...

...

Kiều Tịch Hoàn rời khỏi “Khê Thủy nhân gia”.

Vũ Đại tới đón cô.

Cô ngồi ở ghế sau, không nói được lời nào.

Vũ Đại nhìn đáng vẻ cô qua gương chiếu hậu, trên xe bốc ra mùi rượu nồng nặc, Kiều Tịch Hoàn uống nhiều rượu.

Là mựon rượu giải sầu?

Cô cũng không cảm thấy người phụ nữ phía sau kia biết làm chuyện điên rồ như vậy.

Chỉ có điều cho tới bây giờ cô đều không phải là người lảm miệng, cho nên cả quá trình vẫn yên tĩnh.

Tới đại viện nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn xuống xe.

“Cần tôi đưa cô vào trong không?” Vũ Đại hỏi cô.

Kiều Tịch Hoàn khoát tay áo.

Cô uống nhiều quá, nhưng không say tới mức không thể đi bộ.

Cô xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào biệt thự.

Bây giờ đã khuya lắm rồi, cô thận trọng đi vào phòng khách, lên lầu.

Cho dù như thế nào, để mình uống say nửa đêm canh ba về nhà như vậy, suy cho cùng thể hệ trước sẽ không hiểu được.

Cô hít một hơi, khó khăn lắm đi vào phòng ngủ của Cố Tử Thần.

Vừa mới đi vào, cả người không hề có chút hình tượng nào.

Túi xách cô cầm trên tay một phát ném ra ngoài, cũng không biết ném tới chỗ nào, sau đó bắt đầu cởi giày, cởi áo, cởi quần, không hề có chút kiêng kỵ nào. die nda nle equ ydo m

Cởi đến chỉ còn lại áo ngực và quần lót nhỏ.

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên dừng lại một chút, ánh mắt cô mê man nhìn về phía giường lớn, thật ra thì cô cũng nhìn không quá rõ ràng người trên giường có mở mắt hay không, trùng to mắt mà nhìn người đàn ông trên giường kia, “Anh không ngủ à?”

Trông mắt Cố Tử Thần đảo một cái.

Người phụ nữ này vừa vào cửa, túi xách một phát bay lên người anh, anh nhả lại nhìn.

Tiếp theo cứ nhìn người phụ nữ này bắt đầu điên cuồng cởi quần áo, cởi đến đáng vẻ như hiện tại.

“Cố Tử Thần, anh có muốn nhìn thân thể của em một chút không?” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên nở nụ cười, cười hề hề như trộm hỏi.

Cố Tử Thần không nói gì.

“Rất muốn đi.” Kiều Tịch Hoàn đặt mông ngồi trên mặt đất, bám lấy đầu giường nhìn người đàn ông trên giường, “Thật ra thì em rất hài lòng với vóc người thân thể này, chỗ nên có đều có, chỗ không nên có cũng không có, tự em nhìn cũng phun máu mũi...”

Kiều Tịch Hoàn tự nhiên nói, nói không chút cố kỵ.

Cố Tử Thần cau mày lại.

Kiều Tịch Hoàn uống đến thần chí không rõ sao?!

“Chỉ có điều không biết thân thể này chịu được bao nhiêu đàn ông...” Kiều Tịch Hoàn như có điều suy nghĩ nghĩ tới, lại tự lảm bảm, “Thân thể tốt đẹp như vậy, thật ra thì coi như nhiều đàn ông một chút, cũng sẽ không bị người ghét bỏ đi...”

“Đáng tiếc, em chưa từng thử một lần...” Kiều Tịch Hoàn nằm trên đầu giường, hơi phiền muộn nói.

Người phụ nữ này rốt cuộc đang ở đây nói cái gì?!

Cố Tử Thần thật sự sắp không chịu nổi.

Trên người có mùi rượu lớn như vậy, cũng không đi tắm, nằm ở đầu giường của anh làm cái gì?!

Càng khiến cho anh hồng mắt chính là, hình như anh nghe được tiếng hít thở đều đều của người phụ nữ này. d1en d4nl 3q21y d0n

Tư thế này, cũng có thể ngủ.

Anh khẽ nâng thân thể mình lên nhìn đáng vẻ lúc này của Kiều Tịch Hoàn, mặc một quần lót nhỏ ngồi trên nền nhà sáng ngời, thân thể nằm bên cạnh giường anh, cứ ngủ được tự nhiên dàng hoàng như vậy...

Cố Từ Thần nhin lại nhin.

Thật sự chịu đủ người phụ nữ này rồi, không giải thích được.

Anh nằm xuống, dịch vào bên trong một chút, ngủ.

Anh không có lòng tốt chuyển cô lên như vậy.

Anh xoay người, đưa lưng về phía cô.

“Cố Từ Thần, anh nói sao anh cứ độc ác như vậy?!” Sau lưng, đột nhiên vang lên giọng nói căm thù đến tận xương tủy của Kiều Tịch Hoàn.

Cố Từ Thần không quay đầu lại.

“Bà đây cho dù bị lạnh chết anh cũng sẽ không quan tâm tới đi!” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên đứng lên từ bên giường, say lao đảo đi vào phòng tắm.

Cố Từ Thần quay đầu nhìn về phía phòng tắm.

Người phụ nữ, rốt cuộc vẫn không giống như trước kia.

Rất không giống nhau.

Rốt cuộc, là biến hóa như thế nào?!

Rốt cuộc, tại sao phải biến hóa?!

Thật sự là một điểm lờ mờ sao?!

Không bao lâu.

Cửa phòng tắm mở ra.

Kiều Tịch Hoàn mặc một bộ áo ngủ từ phòng tắm ra ngoài leo lên giường của anh, ngủ.

Không gian yên tĩnh.

Kiều Tịch Hoàn không dám nhắm mắt lại, bởi vì nhắm mắt lại sẽ lựa chọn long trời lở đất, rất dễ dàng khiến mình phun ra.

Cô liền mắt nhìn chằm chằm ánh đèn màu vàng nhạt, đột nhiên mở miệng nói, “Cố Từ Thần, anh từng có bạn bè không?”

Cố Từ Thần vẫn đưa lưng về phía cô, không nói gì.

“Anh là người có máu lạnh như vậy, chắc sẽ không có bạn bè gì đâu.” Kiều Tịch Hoàn tiếp tục nói.

Cố Từ Thần mím mím môi, chuẩn bị không để ý tới.

“Cho nên sẽ không cảm thấy, có lúc bạn bè mình khó chịu, so với bản thân khó chịu thì còn muốn khó chịu gấp một trăm lần!” Kiều Tịch Hoàn nói, xoay người, đột nhiên sáp lại gần Cố Từ Thần.

Cánh tay liền ôm hông anh, thân thể dán trên lưng anh, anh thậm chí cảm nhận được thân thể có lỗi có lờm của cô, kẻ sát chặt nhau.

“Mỗi lần nói chuyện với anh cảm giác giống như đang nói với một đồng không khí.” Kiều Tịch Hoàn oán trách, cái đầu vốn chôn ở gáy anh, lại nói, “Thật muốn có một chỗ dựa vào, là tối nay, cho nên đừng đẩy em ra, được không?”

Thân thể Cố Từ Thần giống như cứng ngắc lại, lại hình như là ảo giác của cô.

Lúc trong dạ dày của cô không thoải mái, đầu cũng hơi choáng váng, căn bản không muốn đi miệt mài theo đuổi.

Ở trong cảm nhận của cô, Cố Từ Thần sẽ không thể có khả năng có một chút phản ứng tới cô.

Người đàn ông này.

Thân dưới bại liệt.

“Ngủ ngon, Cố Từ Thần.” Không đẩy cô ra, khoe miệng Kiều Tịch Hoàn khẽ mỉm cười, nhắm mắt lại nói.

Thân thể Cố Từ Thần cứng ngắc, làm thế nào cũng không ngủ được.

Bên tai, rất nhanh truyền đến tiếng hít thở đều đều của Kiều Tịch Hoàn.

Cảm thấy Kiều Tịch Hoàn đã ngủ, anh giật giật thân thể định thoát khỏi Kiều Tịch Hoàn, lại nhích vào bên trong ngủ một chút, người phụ nữ này lại càng dựa chặt hơn.

Cuối cùng anh định buông tha.

Chỉ có điều tư thế như vậy, anh rất khó ngủ.

Anh thật ra không nghĩ cái gì, cũng quen để cho cảm xúc của mình ảm núp như vậy.

Nhưng cuối cùng lại không khỏi mất ngủ.

Đêm vốn càng sâu, cũng không biết trải qua bao lâu, khó khăn lắm cuối cùng ngủ thiếp đi.

Có lẽ mới ngủ không tới hai phút, lại cảm thấy Kiều Tịch Hoàn ở bên cạnh đột nhiên nhảy dựng lên từ trên giường, sau đó chạy vào trong toilet, bên trong truyền đến tiếng nôn mửa tê tâm liệt phế, phun một hồi lâu, người phụ nữ kia mới mơ mơ màng màng ra ngoài nằm trên giường, ngủ.

Yên tĩnh một lát.

Người phụ nữ kia lại nhảy dựng lên chạy vào toilet, lại một trận nôn mửa.

Hết đợt này đến đợt khác.

Đêm hôm đó, nhất định chính là không chơi được.

Cố Tử Thần nắm ngón tay, anh biết anh không nên có bất kỳ một chút nhân từ nào với người phụ nữ này, anh chỉ biết người phụ nữ này rõ ràng chính là cố ý đối nghịch với anh, rõ ràng chính là trời sinh xung khắc với anh!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 75: Dừng Tình Cảm, Giá Rẻ Lại Có Hiệu Quả! 1

Ở nhà nghỉ ngơi một ngày, dưỡng tốt một ngày say rượu trước.

Thứ hai cứ đến như vậy.

Kiều Tịch Hoàn ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, khi đó vẫn rất sớm.

Cô vận eo bẻ cổ, vào phòng tắm rửa mặt một chút, không chút để ý đi xuống lầu.

Bước chân của cô đột nhiên dừng một chút, nhìn Cố Tử Hàn phía trước mặt cách đó không xa, giày Tây, cầm cặp công văn, dáng vẻ đi làm.

Cố Tử Hàn hình như cũng nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn, sắc mặt khẽ biến hóa.

Kiều Tịch Hoàn lần nữa cất bước chân, từng bước từng bước tiêu sái tự nhiên đi về phía anh ta, “Đi làm sao?”

Cố Tử Hàn không có biểu cảm gì.

“Thật tốt, vẫn có thể đi làm như vậy.” Kiều Tịch Hoàn cảm thán.

Trông mặt Cố Tử Hàn khẽ chuyển một cái, lạnh lùng nhìn cô, “Kiều Tịch Hoàn, muốn tôi rời khỏi công ty, cô còn không có khả năng kia.”

“Tại sao chú, chú luôn thích xuyên tạc suy nghĩ của tôi, tôi chỉ tùy tiện cảm thán một chút mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn nói có vẻ rất vô tội, “Xem ra sau này tôi phải cố hết sức nói chuyện trước mặt mấy người, tránh cho đưa tới hiểu lầm của mấy người.”

“Tôi không cảm thấy đây là hiểu lầm.” Cố Tử Hàn hừ lạnh, bước nhanh đi xuống lầu dưới.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Tử Hàn.

Người đàn ông này bắt đầu đề phòng cô từ đầu tới cuối, nói cách khác bây giờ cô thỉnh thoảng đùa bỡn một chút khôn vặt sẽ không có cách nào khiến

Cố Từ Hàn buông lỏng cảnh giác dù chỉ một chút, cũng tốt, như vậy đối mặt trực diện. Cô thật ra luôn không thích làm quá nhiều hành động tiểu nhân, cô cảm thấy không cần thiết, cũng sẽ cảm thấy, thắng không được đẹp đẽ.

Mím mím môi, Kiều Tịch Hoàn chậm rãi đi xuống lầu.

Cố Từ Hàn đã đi thẳng ra phòng khách đi làm, Kiều Tịch Hoàn đi về phòng ăn bên cạnh, ăn điểm tâm.

Thời gian Cố Từ Thần rời giường đặc biệt sớm, cho nên thời điểm này không thấy Cố Từ Thần trên bàn cơm, cũng chỉ có Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân, cũng bởi vì Cố Từ Hàn đi làm nên Ngôn Hàn Đồng rời đi tiễn anh ra cửa.

Mặc dù Cố Diệu Kỳ vẫn đi làm ở công ty, nhưng thời gian làm việc và mức độ vẫn kém Cố Từ Hàn rất nhiều, rất lâu Cố Từ Hàn đều đi làm lúc Kiều Tịch Hoàn vừa rời giường, mà Cố Diệu Kỳ không hề lo lắng ở nhà vui ăn điểm tâm, lão già này, quả nhiên bắt đầu chậm rãi gần về trạng thái nghỉ hưu.

Kiều Tịch Hoàn cúi đầu, nhìn qua không hề để ý ăn cháo dưỡng sinh.

Nói cách khác, không được bao lâu nữa, có lẽ Cố Diệu Kỳ sẽ giao công ty ra.

Trong lòng không khỏi hơi xao động, cô từng nghĩ lấy được Cố thị, cũng biết Cố Diệu Kỳ lão giáo hoạt này, cho dù cô thật tâm thật ý liều mạng bỏ ra vì công ty, Cố Diệu Kỳ cũng không thể giao công ty cho cô một người khác họ như vậy, mà chính cô cũng không muốn thông qua các phương thức ác ý khác lấy được, cho nên, cô nhất định phải lợi dụng Cố thị lấy được tất cả những gì cô muốn trước khi Cố Diệu Kỳ thoái lui.

“Kiều Tịch Hoàn.” Lúc ăn điểm tâm, Cố Diệu Kỳ đột nhiên mở miệng.

“Cha.” Kiều Tịch Hoàn vô cùng cung kính gọi ông.

“Hôm nay họp hội đồng quản trị sẽ lấy ra kết quả cuối cùng của con, con yên tâm ở nhà chờ đợi.”

“Vâng.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Tề Tuệ Phân nhìn Cố Diệu Kỳ ăn xong, đi theo đưa ông ra cửa.

Kiều Tịch Hoàn nhìn người một trước một sau như vậy, quay đầu lại tiếp tục ăn bữa sáng của mình.

Ở nhà họ Cố, đàn ông chính là trời.

Cho dù là Cố Diệu Kỳ hay Cố Từ Hàn, luôn tràn đầy cảm giác ưu việt vô hạn. Nếu Cố Từ Thần cũng tồn tại khỏe mạnh hoàn chỉnh, như vậy thân phận của cô bây giờ có phải cũng như thế không, lấy chồng là trời.

Cúi đầu lặng lẽ ăn xong bữa sáng.

Cô đi ra phòng khách, đi về vườn hoa phía sau.

Cố Từ Thần kia lại đang ở nhà ẩm tu sửa một chút hoa cỏ của anh, khi Kiều Tịch Hoàn đi tới, Cố Từ Thần cũng không quay đầu lại nhìn cô, chỉ làm chuyện của mình, Kiều Tịch Hoàn luôn suy nghĩ, tại sao Cố Từ Thần luôn thích hoa cỏ cây cối này như vậy, điều này khiến cho người ta quả thật không tưởng tượng nổi.

Thay đổi suy nghĩ lại cảm thấy, Cố Từ Thần trừ làm những việc này ra, ở nhà một mình còn có thể làm gì?!

“Cố Từ Thần.” Kiều Tịch Hoàn đặt mộng ngồi xuống dưới đất, chống cằm nhìn người đàn ông trước mặt.

“Ừ.” Cố Từ Thần không hề khác thường tu bổ hoa cỏ của mình.

“Anh đã có bao nhiêu năm không ra cửa đi dạo phố rồi?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

“Tôi không cần đi dạo phố.” Cố Từ Thần nói.

“Em biết rõ. Có người giúp việc định kỳ mua quần áo cho anh.” Kiều Tịch Hoàn dĩ nhiên biết được tất cả sinh hoạt hằng ngày của Cố Từ Thần đều có chuyên gia phục vụ, cô chỉ cảm thấy, ở nhà một mình rất lâu rồi, cuối cùng sẽ khó chịu.

Cố Từ Thần không muốn nói nhảm với cô.

Kiều Tịch Hoàn lại giống như không nhìn ra Cố Từ Thần không kiên nhẫn, lại mở miệng nói, “Cố Từ Thần, nếu không hôm nay chúng ta đi dạo siêu thị một chút được không, em cũng đã rất lâu không mua thêm chút quần áo cho mình, tiện thể mua hai bộ cho anh và khi con.” “Không.” Cố Từ Thần thậm chí không thèm suy nghĩ, lạnh như băng không hề thỏa hiệp chút nào.

Kiều Tịch Hoàn khó chịu cau mày.

Cố Từ Thần để cây kéo chỉnh hoa xuống, dùng đôi tay chống đỡ dậy từ mặt đất ngồi lên xe lăn, lúc rời đi nói, “Đừng luôn áp đặt suy nghĩ của mình lên

người khác.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng lạnh lẽo của Cố Tử Thần, trong lòng hơi không sáng khoái.

Cô vội vã đứng dậy từ dưới đất, nhanh chóng đuổi theo xe lăn của Cố Tử Thần, kéo tay vịn xe lăn, ép buộc Cố Tử Thần không thể rời đi, “Em chính là muốn áp đặt suy nghĩ của mình lên người anh, em chính là không có ai đi dạo phố cùng, em chính là muốn anh đi cùng!”

Khuôn mặt lạnh phát rét của Cố Tử Thần hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn.

“Anh trừng mắt nhìn em chăm chăm như vậy cũng vô dụng.” Kiều Tịch Hoàn thần nhiên nói xong, đẩy Cố Tử Thần ra ngoài, vừa đi còn vừa gọi điện thoại cho Vũ Đại, “Vũ Đại, đến biệt thự đón tôi, tôi muốn ra ngoài.”

Nói xong, trực tiếp đẩy Cố Tử Thần ra cửa chính nhà họ Cố.

Cố Tử Thần hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn, “Cô đủ rồi!”

“Không đủ không đủ!” Kiều Tịch Hoàn hung hăng nói, “Em nói này Cố Tử Thần, em đi mua quần áo cho anh mà anh còn lải nhải, nếu ai mua quần áo cho em, em sẽ hạnh phúc chết mất!”

Cố Tử Thần chịu đựng không nói ra một chữ.

Kiều Tịch Hoàn cũng không quan tâm, cho dù Cố Tử Thần tức giận bao nhiêu, cô chính là đáng vẻ đương nhiên như vậy.

Không bao lâu.

Vũ Đại đã lái xe xuất hiện, nhìn Cố Tử Thần ở ngoài cửa thì tròn mắt khê khượng lại một chút.

Kiều Tịch Hoàn cũng không giải thích, đỡ Cố Tử Thần ngồi lên ghế sau.

Vũ Đại tự nhiên vác xe lăn chuyển vào cốp xe.

Kiều Tịch Hoàn ngồi chung ghế sau với Cố Tử Thần, Vũ Đại cất xe lăn xong, trở về vị trí lái xe.

“Đi đâu?”

“Trung tâm thương mại quốc tế Mậu Sâm, dạo phố.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Tay lái của Vũ Đại rõ ràng khượng lại, “Hai người là đi, đi dạo phố?”

Kiều Tịch Hoàn nhú mày một cái, “Có vấn đề sao?”

Vũ Đại lắc đầu.

Dĩ nhiên không có vấn đề gì, chỉ hơi ngạc nhiên mà thôi.

Khóe miệng cô kéo ra một nụ cười nhàn nhạt, quả nhiên ở trong suy nghĩ của người đàn ông này, Kiều Tịch Hoàn vẫn không giống vậy, thậm chí so với trước kia...

Cô khẽ đảo tròn mắt, nhìn qua gương chiếu hậu nhìn khuôn mặt không tỏ vẻ gì của Cố Tử Thần.

Thật ra thì như vậy, rất tốt.

Một số chuyện trước kia, cứ để cho nó trở thành lịch sử đi, lịch sử đóng băng.

Xe một đường chạy tới “Trung tâm thương mại quốc tế Mậu Sâm”, Vũ Đại lái xe tới bãi đậu xe, ba người vào thang máy đi lên.

Bởi vì là thứ hai, người đi dạo siêu thị không nhiều lắm.

Kiều Tịch Hoàn đẩy Cố Tử Thần, vừa đi vừa nói, “Anh xem em sáng suốt bao nhiêu, nếu chủ nhật đi dạo phố thì chen cũng chen chết rồi, anh còn bày ra vẻ mặt như cá chết, thật đúng là không biết nói cảm ơn.”

Cố Tử Thần thật sự không muốn nhiều thêm một câu với người phụ nữ này.

Anh không muốn ra ngoài đi dạo phố, cùng với có chen chúc với người trong siêu thị hay không không có liên quan gì!

Anh chịu đựng, không nói gì.

Kiều Tịch Hoàn hình như chưa từng nghĩ tới Cố Tử Thần sẽ “Vui vẻ” trao đổi với cô, cho nên cô cũng tỏ vẻ vô cùng tán thành việc Cố Tử Thần “Im lặng

là vàng”.

Ba người đi tới khu bán đồ nữ.

Kiều Tịch Hoàn tùy tiện đi vào một cửa hàng, nhân viên phục vụ nhiệt tình ra chào hỏi, trong khoảng thời gian này tin tức về Kiều Tịch Hoàn xuất hiện trên màn hình có tần suất tương đối cao, cho nên nhân viên phục vụ vừa liếc mắt đã nhận ra, vội vàng nói, “Cô là Kiều Tịch Hoàn, đại thiếu phu nhân nhà họ Cố đi.”

Kiều Tịch Hoàn nhú mày một cái.

Cảm giác này thật không tốt, cô thật ra luôn không quá quan tâm chuyện bát quái.

“Tôi có xem vụ án của ngài, tôi cảm thấy ngài cực kỳ tuyệt vời. Tất cả nhân viên trong tiệm chúng tôi đều rất ủng hộ ngài.” Nhân viên phục vụ nhiệt tình nói.

Kiều Tịch Hoàn chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 76: Dùng Tình Cảm, Giá Rẻ Lại Có Hiệu Quả! 2

Nhân viên phục vụ hình như cũng cảm thấy Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ không nhận được, vội vàng dời chủ đề đi, “Hôm nay đại thiếu phu nhân ngài muốn chọn quần áo kiểu gì? Chúng tôi có một số kiểu mẫu mới, vô cùng thích hợp với phong cách của đại thiếu phu nhân, tôi lấy tới đây cho ngài xem một chút đi.”

Kiều Tịch Hoàn gật đầu, giúp đỡ Cố Từ Thần ngồi lên ghế sa lon bên cạnh.

Nhân viên phục vụ cảm khá nhiều kiểu dáng tới đây, một số món Kiều Tịch Hoàn coi trọng phải đi mặc thử.

Vóc người và gương mặt của Kiều Tịch Hoàn, chính là móc treo quần áo trời sinh, mỗi một bộ đồ mặc trên người cô đều có một phong vị khác, cho dù là thực nữ, kêu gọi, dí dỏm, hay là trang phục công sở.

Kiều Tịch Hoàn thử một đồng, nói với Cố Từ Thần: “Anh cảm thấy nhìn được không?”

Mặt Cố Từ Thần không chút thay đổi, “Tự quyết định.”

Mắt Kiều Tịch Hoàn tròn trố, khó chịu, “Đưa anh tới đều trang trí sao?”

Cố Từ Thần chau mày, “Tôi có nói sẽ tới sao?”

“Nhưng anh đã tới rồi!” Kiều Tịch Hoàn trừng trừng mắt.

“...” Cố Từ Thần á khẩu không trả lời được.

Người phụ nữ này có suy luận cường đạo, không ai bằng.

Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ dương dương tự đắc, hoàn toàn không để ý tới cảm xúc cáu giận lúc này của Cố Từ Thần, lại hăng hái vội hỏi, “Mau nhìn xem, bộ nào đẹp mắt?”

Kiều Tịch Hoàn mặc bộ váy ôm gợi cảm màu đen trên người, trên tay cầm hai bộ đồ có màu sắc tươi sáng một chút, loay hoay, đang đợi Cố Từ Thần đánh giá.

Cố Từ Thần thật sự không muốn kéo dài thời gian, chỉ vào bộ đồ bên tay trái cô, “Là bộ đó đi.”

“Bộ này sao?” Kiều Tịch Hoàn giơ lên, rồi khoa tay múa chân một cái, “Màu sắc này hơi đơn giản đi, em cảm thấy cả người không có chiều sâu.”

“Vậy bộ bên phải đi.” Cố Từ Thần không nhận được lại chỉ một bộ khác.

Kiều Tịch Hoàn lại cầm một khác khoa tay múa chân trên người nói, “Anh không cảm thấy bộ đồ này quá bảo thủ sao? Anh nhìn chân váy đã dài đến bắp chân rồi, sẽ có vẻ khiến cả người em không đủ cao ráo...”

“Vậy thì bộ trên người cô. Màu sắc vừa đủ sâu sắc, váy đủ ngắn.” Cố Từ Thần thật sự hơi nổi giận.

Kiều Tịch Hoàn nhếch miệng cười một tiếng, cố ý nói, “Anh không phải sợ em tỏa sáng sao? Để cho người đàn ông khác nhìn thấy bên trong, anh sẽ không ăn dấm chua à!” die nda nle equ ydo mn

Cố Từ Thần nắm chặt ngón tay, “Cô rốt cuộc có mua không?”

“Đương nhiên phải mua chứ, không thấy em đang rối rắm sao?” Kiều Tịch Hoàn không quan tâm tới Cố Từ Thần tức giận, cầm lấy ba bộ đồ, trái khoa tay múa chân một chút, phải khoa tay múa chân một chút, giống như thật sự vô cùng rối rắm.

Cố Từ Thần rất ít khi bị người chọc tức đến mức độ này.

Anh thậm chí cảm thấy, khi hướng về người phụ nữ này sẽ không có lúc nào ôn hòa nữa nhận.

Anh ngoắc tay về phía nhân viên phục vụ, “Gói ba bộ quần áo trên người cô ấy lại, sổ sách ghi vào tên Cố thị, buổi chiều thanh toán.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ cười híp mắt đi viết hóa đơn, mặt cười đến xán lạn.

Quá khí phách, cô chỉ thích khách hàng như này.

“Đợi chút.” Cố Từ Thần đột nhiên gọi nhân viên phục vụ lại, “Gói tất cả những bộ quần áo cô ấy đã thử.”

“Tất cả sao?” Nhân viên phục vụ run run hỏi, hơi hoài nghi có phải nghe nhầm hay không.

“Đúng tất cả.”

“Vâng, tôi lập tức đi ngay.” Nhân viên phục vụ giống như chỉ sợ khách hàng đổi ý, vèo một phát chạy vội tới trước quầy viết hóa đơn.

Trước gương thử quần áo, khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên một nụ cười như ý.

Cô cũng biết Cố Từ Thần mặt hàng này, không nhịn được kích thích.

Một kích thích như này, cô giống như thường mong muốn.

Bởi vì là trung tâm thương mại quốc tế xa hoa, sau khi tất cả quần áo được mua xong, người bán ủi xong, gói bọc quy củ đưa tới trong nhà người bán hàng, cho nên cho dù mua một đồng lớn như vậy, ba người cũng có thể vô cùng thả lỏng tiếp tục đi dạo. d1en d4nl 3q21y d0n

Dừng chân trước một cửa tiệm bán đồ lót, Kiều Tịch Hoàn suy nghĩ một chút, đẩy Cố Từ Thần đi vào.

“Kiều Tịch Hoàn.” Cố Từ Thần đột nhiên gọi cô lại.

“Sao vậy?”

“Tôi ở ngoài cửa chờ hai người.” Cố Từ Thần nói.

Kiều Tịch Hoàn ngẩn ra, ngay sau đó nghĩ ra, khóe miệng cười một tiếng xấu xa, “Cố đại thiếu anh đây là xấu hổ sao?”

Cố Từ Thần không nói lời nào, ngay cả ánh mắt cũng không muốn cho Kiều Tịch Hoàn một cái.

Kiều Tịch Hoàn cười gian cũng không làm khó Cố Từ Thần, đẩy anh tới ngoài cửa tiệm bán đồ lót, mình và Vũ Đại đi vào cửa tiệm.

Vừa đi vừa nhìn, đảo mắt về phía Vũ Đại, “Size của cô bao nhiêu?”

Vũ Đại nhìn cô, “Làm gì?” “Tặng cho cô một bộ đồ lót.”

“Không cần.” Vũ Đại lắc đầu.

“Tặng đồ cho cô, tôi chiếm quyền chủ động.” Kiều Tịch Hoàn cường từ đoạt lý.

Vũ Đại kinh ngạc nhìn cô.

“36, B?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

Vũ Đại gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn chọn hai bộ đồ lót tương đối bảo thủ nhưng hình dáng đẹp, nói với phía nhân viên phục vụ, “Gói lại đi.”

“Vâng.” Nhân viên phục vụ vội vàng nhận lấy.

Kiều Tịch Hoàn lại lựa cho mình hai bộ, lúc chuẩn bị rời đi, nhìn chỗ quần lót tình nhân ở cửa, khóe miệng cười một tiếng xấu xa, thuận tiện cầm lấy hai

cái. dinendian.loqid]on

Sau khi mua xong đi ra khỏi cửa hàng đồ lót, trên hành lang dài thật dài, dường như chỉ có một mình Cố Từ Thần.

Cô vốn chỉ đẩy anh tới ngoài cửa tiệm, nhưng Cố Từ Thần hiển nhiên tự đẩy xe lăn của mình đi ra xa hơn một chút, cô đi ra liền đứng từ xa xa nhìn đáng vẻ yên tĩnh cúi thấp đầu trên xe lăn của Cố Từ Thần, không nhìn ra bất cứ tâm tình gì khác, một khắc kia không hiểu sao lại khiến Kiều Tịch Hoàn hơi xúc động.

Cố Từ Thần một mình như thế, trước nay luôn một mình, sẽ không cảm thấy cô độc sao?

Trông mặt cô khẽ động, cũng không biết tại sao lại có cảm xúc kiểu này.

Hình như Cố Từ Thần cảm nhận được tầm mắt của hai người, ngẩng đầu nhìn họ, dường như bình tĩnh đẩy xe lăn qua, nhướn mày hỏi, “Mua xong rồi?”

Kiều Tịch Hoàn gật đầu, “Ừ, còn mua cho anh nữa.”

Cố Từ Thần cau mày, “Tôi không cần.”

“Nhưng mà đã mua rồi, anh có muốn nhìn một chút không?” Kiều Tịch Hoàn xấu xa nói.

Lời không cần còn chưa nói ra khỏi miệng.

Kiều Tịch Hoàn đã lấy quần lót nam chữ T hoa văn báo văn ra, còn dùng hai tay nắm kéo quần lót chữ T, lắc trái lắc phải, lộ ra hai mặt trước sau cho Cố Từ Thần nhìn, còn tỏ vẻ phớt tình nói, “Em nghĩ, mong anh vênh như vậy, trắng như vậy, mặc kiểu quần lót này khẳng định đẹp mắt.”

Một khắc kia Cố Từ Thần thiếu chút nữa hộc máu.

Ngược lại Vũ Đại, giống như bị sắc nước miếng, đột nhiên không khống chế được mà ho khan.

Rõ ràng là, kích động quá độ.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu nhìn Vũ Đại, mắt tròn trắng, “Cô muốn đàn ông đi.”

“...” Vũ Đại tỏ vẻ mình rất vô tội, cô chỉ không nhìn được cười, vì kiểm chế, bị nước miếng của mình làm sặc, mới có thể ho khan như vậy.

“Em còn mua cho mình một chiếc giống vậy.” Kiều Tịch Hoàn lại lôi quần lót nữ chữ T hoa văn con báo mua cho mình ra, “Như thế nào, hấp dẫn đi, khi về lại mặc cho anh xem”

Một khắc kia vẻ mặt Cố Từ Thần đã trở nên long trời lở đất rồi, người phụ nữ trước mặt này không biết xấu hổ sao?!

Anh đưa mắt liếc nhìn bốn phía, thứ hai ít người, bằng không...

Anh đẩy xe lăn, trực tiếp lướt qua Kiều Tịch Hoàn, đi về phía trước.

Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ thực hiện được thu hai quần lót tình nhân lại, khúc miệng cười đến sao mà xấu xa.

Cô thật ra chính là vì đùa dai.

Hai cái quần lót này vĩnh viễn chỉ có phần cất đáy hòm.

Cố Từ Thần người kia sao có thể mặc quần lót kiểu này, mặc dù cô thật sự cảm thấy, Cố Từ Thần mặc quần lót kiểu này... Được rồi, suy nghĩ một chút cũng có kích động nho nhỏ.

Cô sai bước đuổi kịp Cố Từ Thần, đẩy xe lăn của anh.

Vũ Đại đi sau lưng bọn họ, nhìn hai người trước mặt.

Cho dù như thế nào, ít nhất vào giờ phút này, cô cảm thấy hai người trước mặt là trời sinh một đôi từ trong thâm tâm

...

Cuối cùng kết thúc đi dạo phố hơn hai giờ đồng hồ, ba người trở lại xe, chạy về đại viện nhà họ Cố.

Kể từ sau khi Kiều Tịch Hoàn dùng quần lót đùa giỡn Cố Từ Thần, sắc mặt của Cố Từ Thần càng thêm khó coi.

Kiều Tịch Hoàn đương nhiên là bàng quang, còn không lo lắng liếc nhìn hai bộ áo lót mình mới vừa mua, vô cùng chẳng biết xấu hổ khoa tay múa chân uớng lên người, đáng vẻ vô cùng hài lòng.

Trong xe nhỏ yên tĩnh, điện thoại của Kiều Tịch Hoàn đột nhiên vang lên.

Cô để áo lót xuống, cầm điện thoại di động lên, tiếp thông, “Cha.”

“Thành viên hội đồng quản trị nhất trí đồng ý để cho con về công ty đi làm, tiếp tục đảm nhiệm chức vụ trợ lý quản lý bộ phận thị trường.” Cố Diệu Kỳ nói từng câu từng chữ.

“Cám ơn cha, con sẽ làm việc cho tốt.” Kiều Tịch Hoàn vội vàng nói, tỏ rõ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 77: Dừng Tình Cảm, Giá Rẻ Lại Có Hiệu Quả! 3

“Ừ, bây giờ lập tức tới công ty một chuyến, cha có chuyện nói với con.”

“Vâng.” Kiều Tịch Hoàn cung kính gật đầu.

Bên kia cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười, đảo mắt nói với Vũ Đại, “Đưa tôi tới Cổ thị trước.”

“Được.” Vũ Đại gật đầu, đảo tay lái.

Tròng mắt của Cố Từ Thần đột nhiên sâu một giây, vừa nhìn Kiều Tịch Hoàn rõ ràng có tâm tình tốt hơn, môi mỏng không tự chủ mím lại một chỗ.

Xe rất nhanh đến nơi, lúc Kiều Tịch Hoàn xuống xe, ném áo lót của mình lên trên người Cố Từ Thần, “Nhớ mang về nhà giúp em.”

Sắc mặt của Cố Từ Thần lại khó coi một phần.

Kiều Tịch Hoàn còn lâu mới quan tâm, đóng cửa xe đi tới tòa nhà Cổ thị.

Thật ra thì đây là kết quả mà mình nghĩ đến, nhưng sau khi chân chính thực hiện, khó tránh khỏi cũng có chút kích động nhỏ.

Cô một đường đi vào thang máy.

Nhân viên đi ngang qua vẫn vô cùng cung kính gật đầu, khom lưng với cô.

Vẫn là trạng thái thích hợp nhất như vậy, Kiều Tịch Hoàn bấm thang máy, lên lầu, trực tiếp đến bên ngoài cửa phòng làm việc của Cố Diệu Kỳ.

Cô lễ phép gõ cửa.

“Đi vào.” Bên trong truyền ra giọng nói nghiêm nghị của Cố Diệu Kỳ.

Kiều Tịch Hoàn đẩy cửa phòng ra, tròng mắt hơi ngừng lại một chút, Cố Từ Hàn cũng ở đây.

Cô rất nhanh khôi phục tự nhiên, đi vào, tự nhiên ngồi đối diện với Cố Diệu Kỳ, bên cạnh Cố Từ Hàn.

“Cha, cha tìm con.” Kiều Tịch Hoàn cung kính hỏi.

“Ừ, mới vừa họp hội đồng quản trị xong, có một số việc muốn căn dặn hai con.”

“Vâng” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“Mặc dù cho tới nay công ty Cổ thị vẫn là công ty gia tộc, nhưng là vì mở rộng ưu thế, hiện giờ trong hội đồng quản trị ngoại trừ cha và các chú của con ra, còn lại đều là người họ khác, dĩ nhiên, nhà họ Cố chúng ta chiếm cổ phần tuyệt đại đa số, cũng sẽ không tồn tại cảm giác nguy cơ gì, chỉ có điều nội bộ đoàn kết gia tăng sức cạnh tranh, cuối cùng mà nói vẫn là quan trọng đấy.” Cố Diệu Kỳ mở miệng, câu nói đầu tiên nói tới cái gọi là đoàn kết.

Kiều Tịch Hoàn ngược lại cảm thấy hơi kinh ngạc.

Cố Diệu Kỳ người này chưa bao giờ cố ý hóa giải mâu thuẫn giữa cô và Cố Từ Hàn, ngược lại trong khoảng thời gian này khi nhìn ra giữa hai người bọn họ có chút ngăn cách, còn cố ý từ lửa cháy thêm dầu, rõ ràng chính là muốn khiến cho “Đấu tranh sinh tồn”, hiện giờ ý kiến như vậy là có ý gì?!

Dĩ nhiên, Kiều Tịch Hoàn tỏ ra thật không hề chút đắn, ngược lại gật đầu đồng ý.

Cố Tử Hàn bên cạnh cũng như thế, gật đầu phụ họa, “Vâng, chủ tịch.”

“Cha hi vọng hai con liên kết làm một việc.” Cố Diệu Kỳ rốt cuộc nói đến chủ đề chính.

Kiều Tịch Hoàn nhướng mày.

Cố Tử Hàn cũng là nhìn Cố Diệu Kỳ.

“Hoàn Vũ lần này đoạt hợp đồng của chúng ta, dĩ nhiên, lần trước chúng ta đoạt một vụ làm ăn bọn họ, cũng coi là công bằng. Nhưng công ty cạnh tranh chưa từng nói tới cái gọi là ‘Công bằng’ chân chính, đạo cao một thước, người khác hại mình ba phần, mình trả lại mười phần, đây mới là đạo lý để công ty có thể chân chính sống sót.” Cố Diệu Kỳ gần từng tiếng, hung hãn nói, “Cho nên không cho Hoàn Vũ chút dạy dỗ, về tình về lý đều không thể nào nói nổi.”

Kiều Tịch Hoàn nghe lời Cố Diệu Kỳ nói, khóe miệng âm thầm cười một tiếng.

Nếu như không nhớ lầm, Tề Lăng Phong của tập đoàn Hoàn Vũ là cháu của ông ta.

Đối xử với cháu của mình ngay cả một chút lòng tha thứ cũng không có?!

Cô đảo con mắt, nhìn Cố Tử Hàn đang tỏ vẻ bình tĩnh.

Trong lòng đột nhiên giống như nghĩ ra hiểu rõ chút gì, Cố Tử Hàn muốn trả thù Tề Lăng Phong đi, bị Tề Lăng Phong phản bội như vậy suy cho cùng ai chẳng muốn trả thù! Chỉ có điều Cố Tử Hàn có lẽ cần nhắc đến mình một người một ngựa đối phó với Tề Lăng Phong cũng không có niềm tin tuyệt đối, liền giật giây với Cố Diệu Kỳ kéo cả cô vào. Cố Diệu Kỳ không có ấn tượng tốt với Tề Lăng Phong cảm, bị Cố Tử Hàn nói như thế, vừa đúng có một bậc thang đi xuống liền nước chảy thành sông.

Kiều Tịch Hoàn còn đoán được, Cố Tử Hàn sợ dĩ muốn cùng Kiều Tịch Hoàn, một mặt thật sự muốn Kiều Tịch Hoàn giúp anh một chút, một khía cạnh khác, dù cuối cùng không có một kết quả tốt, cũng có thể tìm người làm đệm lưng. die,n; da.nlze.qurydo/mn

Cách làm một mũi tên hạ hai chim này, Cố Tử Hàn ngược lại đã suy tính vô cùng chu đáo.

Trông mặt cô hơi nhắc lên một chút, nói với Cố Diệu Kỳ: “Cha, tiếp theo chúng ta làm như thế nào?”

“Làm như thế nào, vậy phải nhìn khả năng của các con rồi. Sau khi đi xuống hai đứa thương lượng cẩn thận một chút. Yêu cầu của cha không cao, khiến Tề Lăng Phong biết đối nghịch với Cố thị chúng ta, không có trái ngon để ăn là được.” Cố Diệu Kỳ gần từng tiếng.

Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

Cố Tử Hàn cũng hung ác mà nói, “Con nhất định sẽ khiến cho Tề Lăng Phong biết, trêu chọc đến Cố thị chúng ta, cũng không phải anh ta một thằng nhóc không có danh tiếng gì như vậy có thể phui mờ một cái liền chạy lầy người.”

Kiều Tịch Hoàn cười lạnh.

Không phải trêu chọc đến Cố thị, là trêu chọc đến anh đi.

Dĩ nhiên, lời như vậy Kiều Tịch Hoàn chắc chắn sẽ không nói ra khỏi miệng, hai người lần lượt rời khỏi phòng làm việc của Cố Diệu Kỳ.

Kiều Tịch Hoàn chuẩn bị trở về phòng làm việc của mình thì Cố Tử Hàn đột nhiên gọi lại cô, “Đến phòng làm việc của tôi.”

Kiều Tịch Hoàn dừng một chút, vẫn đi theo bước chân của Cố Tử Hàn.

Nhất là ở công ty mà nói, Cố Tử Hàn là cấp trên của cô.

Đối đãi với cấp trên, cô cũng không có quyền lợi phản kháng.

Chỉ có điều lại nói, kết quả lúc này của Cố Tử Hàn là gì? Tiếp tục đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc của Cố thị.

Cố Diệu Kỳ sẽ không nhân từ như vậy đâu.

Hơn nữa nếu không lấy được chút kết quả, Cố Tử Hàn cũng sẽ không nghĩ tới muốn đối phó với Tề Lăng Phong như vậy.

Cô đè nén nghi ngờ, đi vào phòng làm việc của Cố Tử Hàn.

Cố Tử Hàn trực tiếp nói với cô, “Cô cảm thấy tiếp theo chúng ta làm như thế nào với Tề Lăng Phong?”

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh, “Thật ra thì hôm nay tùy tiện bị cha gọi về công ty như vậy, vừa trở về đã nói lời như thế, tôi xác thực không có một chút bài bản gì. Hơn nữa theo phân tích của tôi, mặc dù Hoàn Vũ không có lịch sử lâu đời như Cố thị, nhưng địa vị của công ty này ở Thượng Hải vẫn hết sức quan trọng, về phương diện tài sản còn hơn Cố thị chúng ta một bậc, đều muốn đối phó với tập đoàn Hoàn Vũ, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.” di3n-d@n`Bq21y"d0n

“Cho nên mới muốn nghe một chút ý kiến của cô.” Cố Từ Hàn nói, “Kiều Tịch Hoàn, mặc kệ lúc trước như thế nào, hiện giờ chúng ta đứng ở trên cùng một chiến tuyến.”

Kiều Tịch Hoàn rất muốn nói.

Cô mới không có tâm tư đứng trên cùng một chiến tuyến với anh.

Hơn nữa cô biết rất rõ, chuyện lần này nói là hợp tác, rõ ràng chiếm quyền chủ động chính là Cố Từ Hàn. Nếu bọn họ làm ra chút chèn ép gì với Hoàn Vũ, công lao của Cố Từ Hàn lớn nhất, sau đó ở trước mặt Cố Diệu Kỳ, ở trước mặt hội đồng quản trị có thể ngẩng đầu lên. Mà chính cô, cũng chỉ có chức năng hỗ trợ, không có chỗ đặc biệt phát sáng.

Chuyện không đạt được kết quả tốt như vậy, cô thật sự không nhiều hứng thú lắm.

Cô mím mím môi, “Tôi quay lại suy nghĩ một chút, có đề nghị gì tốt sẽ nói cho anh biết.”

Cố Từ Hàn nhú mày một cái.

Cũng cảm thấy lúc này đột nhiên khiến Kiều Tịch Hoàn nói ra chút phương án gì đó thật sự hơi khiến cho người ta khó chịu, hơn nữa anh cũng không bằng lòng tiếp nhận thậm chí là thừa nhận, khi bản thân mình không hề có chút đầu mối nào, Kiều Tịch Hoàn có thể nhất mình kinh nhân *.

(*) nhất mình kinh nhân: Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc

Suy nghĩ một chút, Cố Từ Hàn lạnh giọng nói, “Vậy cô suy nghĩ trước, chậm nhất là trong tuần này nói lại.”

“Ừ.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“Không có chuyện gì, cô đi ra ngoài đi.”

Kiều Tịch Hoàn đứng lên, đi ra khỏi phòng làm việc của Cố Từ Hàn.

Tính toán của Cố Từ Hàn, cô rốt cuộc sẽ để cho anh ta được như ý sao?!

Lời nói thật, cô cũng cảm thấy, đúng lúc có thể làm chút gì mờ ám với Tề Lăng Phong rồi!

Vẫn luôn kéo dài như vậy, cô cũng không biết chờ đến lúc nào mới có thể đạt tới mục đích của mình, chẳng qua.

Tròng mắt cô sâu thêm.

Mục đích định đạt tới của cô cho tới bây giờ đều không có bất cứ liên quan gì với Cố thị, cô sẽ không ngu xuẩn đến mức treo toàn bộ công lao ở trên đầu Cố thị, đây rõ ràng chính là từ một cái hố nhảy đến một cái hố khác, cô mới không có tinh lực không ngừng đào hầm cho mình nhảy như vậy.

Cho nên.

Tròng mắt cô căng thẳng, cô thật sự vẫn phải suy tính kế hoạch kỹ hơn.

Vừa cho Cố thị một công đạo, lại không thể khiến Cố Từ Hàn giành công lao lớn đi.

Suy nghĩ như vậy, bước chân đột nhiên ngừng một chút, tròng mắt nhìn Diệp Mị ở trước mặt, cô ta ôm một đồng tài liệu hình như đưa cho Cố Từ Hàn, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn cũng dừng bước chân một chút, thần nhiên nói, “Đi làm lại rồi hả?”

“Ừ.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“Như vậy, chúc mừng.” Diệp Mị không có biểu tình gì đặc biệt nói, khi lướt qua người cô ném lại một câu, “Đừng quên giao dịch của chúng ta.”

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn sâu thêm.

Dĩ nhiên không quên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 78: Dùng Tình Cảm, Giá Rẻ Lại Có Hiệu Quả! 4

Nhưng bây giờ còn chưa phải lúc.

Vị trí nhĩ thiếu phu nhân nhà họ Cố, hiện giờ Ngôn Hân Đồng ngồi rất tốt.

Ngôn Hân Đồng coi chồng là trời, còn chưa thể tạo thành ảnh hưởng quá lớn với cô, nhưng người phụ nữ Diệp Mị này rõ ràng tinh khôn hơn Ngôn Hân Đồng nhiều, không chừng sau khi khiến Diệp Mị được như ý, ngược lại sẽ trả thù mình.

Cô mới không ngu xuẩn đến bê đá tự đập vào chân của mình.

Chỉ có điều có ngược lại một chút.

Cô cứ lôi kéo Diệp Mị như vậy, phát triển ở Cố thị nhất định là có lợi, hơn nữa Ngôn Hân Đồng thật sự trêu chọc đến cô đến mức không thể chịu nổi, cô vẫn có thể để cho Diệp Mị vào nhà họ Cố. Nhưng thật sự đến lúc đó, cô nghĩ cô cũng không có gì lưu luyến với nhà họ Cố, phải chăng chạy lấy người đi.

Khóe môi nhếch lên ý cười, tiêu sái tự nhiên vào thang máy, trở lại tầng làm việc của mình.

Milk nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn xuất hiện, cả người lập tức trở nên kích động, liền vội vàng đứng lên nói, “Quản lý Kiều, chị trở lại.”

Kiều Tịch Hoàn gật đầu, đi vào phòng làm việc của mình.

Milk đi theo phía sau.

Kiều Tịch Hoàn ngồi ở trên ghế mình.

Vẫn không cảm thấy vị trí này có bao nhiêu thoải mái, nhưng lại cảm thấy, phương thức cuộc sống như thế mới là cuộc sống mà mình thích, cô ngược mắt nhìn Milk, “Ra thông báo chưa? Hiện tại chức vụ của Cố Từ Hàn là gì?”

“Đã ra thông báo, sau khi họp hội đồng quản trị xong mười phút phút tổng hợp lại các bộ phận rồi ra thông báo, bãi nhiệm chức vụ tổng giám đốc của Cố Từ Hàn, bổ nhiệm phó tổng giám đốc (chủ trì công việc), tương đương với giảm một cấp bậc, nhưng bởi vì chức vụ tổng giám đốc còn trống, hiện tại vẫn do Cố tổng đảm nhiệm, nên nói là, không bị trừng phạt gì thời.” Milk nói xong, còn tổng kết.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên.

Làm sao có thể gọi là không bị trừng phạt gì.

Đây rõ ràng chính là cho Cố Từ Hàn một đá kích trí mạng, cho dù quyền lợi như thế nào, chức vị bị người cứng rắn kéo xuống một cấp bậc, thế nào cũng là chuyện tổn hại tới tự tôn của anh ta, hơn nữa Cố Từ Hàn hiếu thắng như thế, chắc là rất lâu cũng không tiêu hóa được, cho nên mới vội vàng muốn trả thù Tề Lăng Phong.

“Được rồi, đi pha một tách cà phê giúp chị đi.” Kiều Tịch Hoàn ngoắc tay.

“Em lập tức đi.” Milk vội vàng chạy ra ngoài phòng làm việc.

Kiều Tịch Hoàn nhìn theo bóng lưng của cô ấy, đảo mắt mờ mịt vì tính ra.

Khi rời khỏi Cố thị cô đã từng nghĩ, thừa dịp hiện giờ mình coi như nhàn hạ, cô phải chiêu binh mãi mã, lôi kéo thế lực của mình, nếu như thật sự phát triển ở Cố thị, để không dễ dàng bị dao động, thì cần có một ít nhân viên trung thành của riêng mình, cho dù về sau bản thân mình phát triển đến mức Cố Diệu Kỳ cũng bắt đầu sợ hãi thế lực của mình thì ít nhất bảo đảm mình không thể chỉ trong chốc lát đã bị đánh trở về phủ.

Kiều Tịch Hoàn lật xem tài liệu lần trước từ bộ phận nhân sự chọn lọc, nắm lấy các khâu trước đây vào tay, như vậy sẽ không khiến cho mình làm quá mức rõ ràng để cho người khác phát hiện.

Sau khi Milk mang cà phê đã pha xong vào, đặt ở trên bàn Kiều Tịch Hoàn, cũng không quấy rầy cô làm việc nữa.

Không biết vì sao, cảm giác bất cứ lúc nào quản lý Kiều đều giống như cần thuốc lắc, chỉ cần ngồi lên cái ghế đó, là có thể hết sức chăm chú.

Cả đời mình nhất định cũng không đuổi kịp được bước chân của quản lý Kiều.

Milk chịu đá kích tương đối rời khỏi phòng làm việc.

Kiều Tịch Hoàn vẫn rơi vào trạng thái tập trung cả thể xác và tinh thần, cô uống một ngụm cà phê, ngón tay mảnh khảnh không ngừng gõ trên bàn phím, bên tai đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại, cô hơi không nhận được cau lại chân mày, nhìn hiển thị gọi tới.

Cả người bỗng khựng lại.

Cô mím môi, nhận điện thoại, “A lô.”

“Kiều Tịch Hoàn, tôi là Tề Lăng Phong.”

“Tôi biết rõ.” Kiều Tịch Hoàn nói, giọng rất lạnh lùng.

“Có rảnh không? Buổi tối mời cô ăn bữa cơm.”

“Ăn cơm?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày, nhìn ngày hôm nay, “Đột nhiên mời tôi ăn cơm là bởi vì sao?”

“Không có bởi vì sao, đơn thuần muốn mời cô ăn cơm mà thôi.” Tề Lăng Phong nói.

Kiều Tịch Hoàn cười lạnh.

Trước kia có lẽ mình sẽ tin tưởng anh ta chỉ đơn thuần muốn mời mình ăn cơm, nhưng bây giờ mình đã không cảm thấy Tề Lăng Phong sẽ đơn thuần như vậy, trông mắt căng chặt, “Nếu như chỉ đơn thuần ăn bữa cơm, tôi nghĩ tối nay tôi không có thời gian.”

“Ha ha.” Bên kia đột nhiên truyền đến tiếng cười sang sảng của Tề Lăng Phong, “Cố chấp như vậy, cần tôi nói rõ ràng ra sao?”

“Không hiểu ý của anh là gì.” Kiều Tịch Hoàn cố ý giả bộ ngu.

Tề Lăng Phong dừng cười, nghiêm túc rất nhiều, “Không phải nói muốn hợp tác với tôi sao? Chúng ta cũng có thể nói một chút về chuyện hợp tác.”

Hợp tác?!

Ánh mắt lạnh lùng của Kiều Tịch Hoàn khẽ nhúc nhích, “Hợp tác thế nào?”

“Không nói rõ ràng trong chốc lát được, gấp mặt nói như thế nào?” Tề Lăng Phong hỏi.

Kiều Tịch Hoàn do dự nửa phút, “Mấy giờ tối?”

“Bây giờ, tôi ở khách sạn Giang Hoàng chờ cô.”

“Được.” Kiều Tịch Hoàn đồng ý một tiếng.

“Không gặp không về. Bye bye.” Bên kia cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn nhìn hiển thị “Trò chuyện kết thúc”.

Cố Tử Hàn hôm nay mới nói muốn đối phó Tề Lăng Phong, hiện tại Tề Lăng Phong liền điện thoại cho cô, cô cũng không cảm thấy đây là vừa vặn.

Trông mắt chột sâu.

Cô ngược lại phải xem một chút, Tề Lăng Phong muốn làm cái gì?!

...

Buổi chiều tan việc.

Vũ Đại đưa Kiều Tịch Hoàn đặt tới khách sạn Giang Hoàng.

Thật ra thì Kiều Tịch Hoàn tới sớm mười phút, nhưng mà dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ đi vào bao phòng thì Tề Lăng Phong đã sớm chờ đợi bên trong, nhìn Kiều Tịch Hoàn đến thì ga lăng đứng lên từ trên chỗ ngồi, khoát tay để nhân viên phục vụ rời đi, đích thân kéo ghế ra cho Kiều Tịch Hoàn, mời cô ngồi xuống.

Đối xử như vậy.

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười một tiếng.

Tề Lăng Phong quả nhiên có chuyện “Nói” với cô?!

“Bởi vì không rõ ràng cô thích ăn cái gì, cho nên còn chưa chọn món ăn.” Tề Lăng Phong đưa thực đơn cho Kiều Tịch Hoàn, cố ý khom lưng hơi thân mật tựa vào bên người cô, vô cùng tự nhiên nói, “Món ăn chiêu bài của khách sạn này là tôm hùm, nếu không gọi một phần.”

Kiều Tịch Hoàn mím môi.

Cô có thể cảm giác được hơi thở của Tề Lăng Phong đến gần trên người cô, cô đã từng quá quen thuộc mùi trên người anh, đã từng vẫn thích dựa vào trong ngực anh không tình nguyện rời đi, cô nắm đó rất ưa thích mùi thơm thanh thanh đậm đậm lại dường như mang theo chút nước hoa nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh, thích đến mức độ không thể tự thoát ra được.

Mà giờ khắc này thân thể cô ngoài không ngừng cứng ngắc ra, cả người còn có một cảm giác ghê tởm đến buồn nôn.

Cô không để lại dấu vết xích thân thể mình ra, cố ý chống cảm ngược mắt nhìn Tề Lăng Phong nói, “Con người của tôi không quá thích gọi món, cũng là tham ăn điển hình, nhưng hề là thịt tôi đều thích. Thật xin lỗi, tôi đi toilet trước.”

Nói xong, liền tự nhiên đứng dậy, đi vào trong phòng vệ sinh chung.

Tề Lăng Phong nhìn bóng lưng Kiều Tịch Hoàn, khoe miệng bỗng nhiên cười một tiếng.

Rất lâu từ trước kia anh đã cảm thấy Kiều Tịch Hoàn cố ý bài xích, nói thật ra, anh và Kiều Tịch Hoàn gặp mặt không nhiều lắm, không phải là bởi vì một hợp đồng về James, bọn họ sẽ không có bất kỳ tiếp xúc gì, cho nên anh hơi không thể tưởng tượng nổi về việc Kiều Tịch Hoàn bài xích, hôm nay thử dò xét như vậy lần nữa, quả nhiên không phải là ảo giác của mình.

Trông mắt anh sâu thêm.

Một người phụ nữ khi không giải thích được bài xích một người đàn ông, không phải cực hận người đàn ông kia, chính là có đặc biệt ý tứ với người đàn ông kia...

Anh cũng không cảm thấy anh từng trêu chọc người phụ nữ này khi nào, nói hận thì hơi quá.

Nói có ý tứ đặc biệt?

Khoe miệng anh nhếch ra một cười sâu.

Chồng của Kiều Tịch Hoàn là Cố Từ Thần, mọi người đều biết bây giờ là người tàn tật, thân dưới còn bị liệt, một người phụ nữ có diện mạo như hoa như vậy, sống sờ sờ thủ tiết nhiều năm như vậy, không có chút oán hận tuyệt đối là không thể nào...

Cho nên, Kiều Tịch Hoàn hoặc chính là tuân thủ nữ tắc không muốn có bất kỳ suy nghĩ gì, cho nên cố ý bài xích đàn ông sợ bản thân có phần lay động. Nhưng qua quan sát của anh, trong số những người đàn ông mà Kiều Tịch Hoàn tiếp xúc chỉ có bài xích anh, như vậy sự hiện hữu của anh có lẽ còn có điều khác với Kiều Tịch Hoàn.

Mặt khác, nếu như Kiều Tịch Hoàn vốn chính là một người không an phận, chưa bao giờ nghĩ tới phải trung thành với người chồng tàn tật, mà cô cố ý bài xích lấy lui làm tiến như vậy, cũng vì đưa tới sự chú ý của anh, tâm tư của người phụ nữ này, chính là sao gây thơ vậy.

Tóm lại.

Mặc kệ Kiều Tịch Hoàn là thuộc về loại nào, đối với người phụ nữ này mà nói, anh suy cho cùng khác với những người khác.

Nghĩ tới đây, nụ cười thâm thúy của Tề Lăng Phong càng ngày càng rõ ràng.

Khổng chế phụ nữ chia làm rất nhiều loại, tiền bạc, quyền lợi và tình cảm...

Mà tình cảm

Là phương thức anh cảm thấy giá rẻ nhất cũng hiệu quả nhất.

Cho nên không ngại, dùng nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 79: Bắt Đầu Hay Kết Thúc, Trong Một Ý Niệm Của Anh!

Khách sạn Giang Hoàng.

Trong toilet phòng bao, Kiều Tịch Hoàn nhìn mình trước gương thật to.

Sắc mặt hơi trắng bệch, cho dù trang điểm trang nhã, cũng không cách nào che giấu gương mặt đột nhiên trắng bệch.

Luôn cho rằng trừ hận ra, sẽ không còn có bất kỳ tâm tình gì với người đàn ông này, nhưng không biết, hận này, quá mức cực đoan, cũng sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của mình như vậy, cũng sẽ cảm thấy thương tâm khó hiểu.

Chưa từng xảy ra chuyện này, bây giờ cô vẫn có thể kéo tay của anh, hưởng thụ ngực của anh, có thể ngày ngày đắm chìm ở chung một chỗ, ân ái ái ái.

Nhưng đến bây giờ.

Cô hướng về phía người đàn ông này, vừa nghĩ tới anh đã từng dịu dàng như nước, vừa thừa nhận anh máu lạnh vô tình!

Loại cảm giác này, khiến cho cô hết sức sụp đổ.

Cô cắn môi, để cho hơi thở của mình dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

Cô hung hăng nhìn mình trong gương, từng chữ từng câu, dùng khẩu hình miệng nói, “Điều bây giờ mày phải làm, chính là để cho người đàn ông ở bên ngoài kia, sống không bằng chết!”

Lấy túi đồ trang điểm ra, mở hộp phấn lót vẽ loạn trên mặt, lại quét chút phấn, để cho huyết sắc của mình nhìn qua đã khá nhiều, cô điều chỉnh xong cảm xúc của mình, kéo cửa phòng ra đi ra ngoài, ngồi trở lại vị trí của mình.

Tề Lăng Phong ngồi đối diện với cô, ga lăng lễ độ, tao nhã lịch sự.

Khóe miệng anh nhếch ra một nụ cười, đường cong hoàn mỹ nhếch lên, đó là vẻ dịu dàng mà kể cả đời trước, mình như thế nào cũng không cự tuyệt được.

Cô âm thầm cười lạnh.

Tề Lăng Phong chính là dựa vào những thứ này, khiến cho cô yêu đến khăng khăng một mực, cho đến khi tất cả mọi thứ đều bị tính toán đến không còn một mảnh.

“Đều là chút thịt em thích.” Tề Lăng Phong nói, giọng nói quyến rũ mang theo sức hấp dẫn câu người.

Tối nay Tề Lăng Phong, hình như ở cố ý biểu hiện mình.

Dùng sắc đẹp, biểu hiện mình.

Tề Lăng Phong có dung mạo rất đẹp trai, không cần hoài nghi.

Mất to mày rậm, môi hồng răng trắng, ngũ quan tách biệt mà thâm thúy, là một vẻ đẹp trai nam tính mà sáng ngời, khác biệt với công tử bột hiện giờ, dĩ nhiên, cũng khác với người đàn ông Cổ Từ Thần có dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, ngũ quan của Tề Lăng Phong có tính sát thương không mãnh liệt như Cổ Từ Thần, nhưng lại vừa đúng có thể kết hợp với vẻ dịu dàng của phụ nữ, là vẻ đẹp trai mà phần lớn phụ nữ đều thích và lại có thể không chế được. Cộng thêm tính tình của Tề Lăng Phong rất tốt, ít nhất người bên ngoài nhìn vào, tác phong nhanh nhẹn, diện mạo không tầm thường.

Cho nên chuyện đương nhiên, ở trong nhóm phụ nữ Tề Lăng Phong rất được hoan nghênh.

Đời trước khi cô và Tề Lăng Phong vẫn như keo như sơn, hình như từng nghe nói, công ty có bao nhiêu người thêm thường Tề Lăng Phong đã lâu, nhưng lúc đó lòng tự tin của mình bành trướng, cảm thấy Tề Lăng Phong yêu mình như vậy không thể nào phản bội mình, cho dù son vô lăng thiên địa hợp *, Tề Lăng Phong cũng sẽ không rời khỏi mình nửa bước, sẽ thương yêu mình tới lão, bây giờ nghĩ lại, nếu như ngay lúc đó mình hề có một chút ý nghĩ như vậy, có lẽ có thể phát hiện, chuyện ám muội của Tề Lăng Phong và Sở Dĩ Hoàn...

(*) Son vô lăng thiên địa hợp: Câu đầy đủ, Son vô lăng thiên địa hợp cùng quân tuyệt, đại ý núi không có góc cạnh, trời đất hợp lại, mới có thể tách khỏi quân (quân là từ cổ đại chỉ phái nam). Là lời tự thuật của thiếu nữ, biểu hiện theo đuổi hạnh phúc tình yêu không cố kỵ.

Cô giật giật khóe miệng, để cho mình cười đến rất tự nhiên, “Tề Lăng Phong, chúng ta người sáng mắt cũng không nói lời bóng gió, anh có chỗ nào muốn hợp tác với tôi cứ mở miệng đi, bản thân tôi là người có gia đình, đơn độc ra ngoài ăn cơm với người đàn ông khác như vậy, cuối cùng vẫn không thỏa đáng.”

“Thật sao?” Tề Lăng Phong nhướn mày lên, hai tay anh chống cằm, cười nhìn Kiều Tịch Hoàn, “Trước kia thường nghe di nói quan hệ giữa em và anh họ không tốt lắm, nhìn em quan tâm gia đình như vậy, xem ra là di hiểu lắm? Quay đầu lại em có thể phải giải thích với mẹ chồng em một phen, tránh cho trong lòng bà có ngăn cách, về sau không tốt cho em.”

“Chuyện của tôi, cũng không phiền đến anh quan tâm. Anh cứ nói thẳng đi, mục đích tối nay của anh.” Đối với Tề Lăng Phong cố ý nói sang chuyện khác, Kiều Tịch Hoàn trực tiếp kết thúc.

Cô không muốn dây dưa quá nhiều với Tề Lăng Phong, đối mặt với vẻ mặt hư tình phụ nghĩa như vậy, cô chỉ hận không thể xé nát da mặt chán ghét này!

“Về dự án hợp tác lần này, tôi cướp được từ trên tay Cố thị các em.” Tề Lăng Phong hình như cũng cảm thấy Kiều Tịch Hoàn không bình tĩnh, không nói nhiều gì khác, đi thẳng vào vấn đề, “Mà tôi nghĩ, Cố Từ Hàn sẽ có thái độ với tôi.”

Kiều Tịch Hoàn uống một ngụm rượu đỏ trong ly thủy tinh để cao.

Tề Lăng Phong cáo già quả thật cao hơn Cố Từ Hàn mấy bậc thang, cho nên ngay từ đầu Cố Từ Hàn để Tề Lăng Phong hợp tác với mình chính là tự mình bê đá tự đập vào chân mình, được không bù nổi mất.

Cô ngược mắt nhìn Tề Lăng Phong, “Anh cảm thấy lấy khả năng của Cố Từ Hàn, sẽ làm gì anh?”

Tề Lăng Phong cũng thuận tay cầm ly thủy tinh để cao lên, chất lỏng màu đỏ lắc lư trong ly, lóe ra sắc màu mê người. Rượu vang đỏ treo tường, quả nhiên là rượu ngon, Kiều Tịch Hoàn yên tĩnh nhìn Tề Lăng Phong, chờ đợi lời anh ta nói.

Tề Lăng Phong giống như nhấp một ngụm nhỏ, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm rõ ràng, “Tôi ngược lại thật ra không lo lắng về cậu ta, chính là em, em có thái độ gì?”

Ở trong suy nghĩ của Tề Lăng Phong, Cố Từ Hàn cũng không chịu nổi một kích.

Cho nên anh thật ra vẫn không hiểu, nếu cô và Tề Lăng Phong đều có thể liếc mắt nhìn ra Cố Từ Hàn không có năng lực nhiều lắm, như vậy vì sao Cố Diệu Kỳ lại giao trách nhiệm nặng nề này cho Cố Từ Hàn làm?

Là bởi vì nhà họ Cố không có ai sao? Cố Từ Thần tàn tật, Cố Từ Tuấn ham chơi đến chẳng thèm ngó tới, lại không yên lòng về hai cô con gái nhà họ Cố... Đường như, cũng chỉ có một lý do như vậy.

“Tôi có thể có thái độ gì?” Kiều Tịch Hoàn cười, có vẻ như thế không sao cả.

“Kiều Tịch Hoàn, tôi biết rõ em muốn phát triển thật tốt ở trong Cố thị.” Tề Lăng Phong nói, trong mắt trong suốt lóe ra tia sáng vô cùng xấu xa, anh nói từng câu từng chữ, “Muốn phát triển tiếp ở Cố thị còn không đơn giản sao? Chèn ép Cố Từ Hàn ngã xuống, dễ dàng.”

Kiều Tịch Hoàn đảo mắt, trừng mắt nhìn Tề Lăng Phong chằm chằm, “Cho nên đây chính là hợp tác của chúng ta?”

“Không thể được sao?” Tề Lăng Phong hỏi cô.

“Thật ra tôi vẫn nghi ngờ, tôi đây chính là một người phụ nữ, sao có thể đủ làm phiền đến Tề Lăng Phong anh tự mình nói chuyện hợp tác với tôi? Anh không cảm thấy mất thân phận của mình sao?”

“Kiều Tịch Hoàn, em không cần phải che giấu tài năng của mình. Lần đầu tiên hợp tác với James tiền sinh đã thảm bại dưới tay em, khi đó tôi hoài nghi tới Cố Từ Hàn đang âm thầm gian lận, chưa từng nghĩ tới em có bao nhiêu khả năng, cho dù phương án đó đã vượt qua khỏi phán đoán của tôi về Cố Từ Hàn. Nhưng vì danh tiếng trước kia của em không được tốt, tôi cũng sẽ coi lời đồn là tiêu chuẩn đầu tiên để tôi xác định nhìn nhận một người. Nhưng hợp đồng về tập đoàn Áo Phi lần này... Sở dĩ tôi có thể bàn xong hợp đồng này, cũng là bởi vì em có một phương án hoàn mỹ, nếu phương án này là của Cố Từ Hàn, cậu ta tuyệt đối sẽ không đưa cho tôi, nhưng mà cậu ta đã đưa cho tôi, đã nói lên người ra phương án này không phải là cậu ta, đã không phải là cậu ta, vậy chính là em, em lại một lần nữa khiến cho tôi lau mắt mà nhìn. Còn chân chính để cho tôi nhận định em có tài làm người ta kinh ngạc chính là khi em giải quyết xong mấy người nhà cực phẩm kia, nhìn em tỏ vẻ thông minh, kiên cường, nhìn rõ năng lực hiệu ứng tin tức, đầy đủ mọi thứ đều không phải là kết quả của một tay mơ đánh bậy đánh bạ. Thậm chí tôi vẫn cảm thấy, tôi có thể thảo luận thành công hợp đồng của tập đoàn Áo Phi, có lẽ do em ban tặng.” Tề Lăng Phong nói từng câu từng chữ, không nhanh không chậm phân tích rõ.

Anh nhìn Kiều Tịch Hoàn, hỏi cô, “Là em ban tặng sao?”

“Anh nghĩ quá nhiều rồi Tề Lăng Phong, tôi còn không có tinh thần hy sinh lớn như thế, đưa vật trong túi Cố thị cho anh.” Kiều Tịch Hoàn phủ nhận, trong lòng lại không nhịn được thầm nghĩ, Tề Lăng Phong có lẽ còn thông minh hơn trong tưởng tượng của cô.

Tất cả mọi chuyện, anh ta có thể nghĩ đến mức độ này, cũng đã không phải là chỉ số thông minh mà người bình thường có thể có.

Kiều Tịch Hoàn không nhịn được cắn môi, đối phó Tề Lăng Phong, không thể đơn giản thô bạo, còn phải tính toán kỹ hơn.

“Dù có thế nào, Kiều Tịch Hoàn, tôi thường thức cá nhân em, tôi rất thành khẩn muốn hợp tác với em.” Tề Lăng Phong nói.

“Nhưng mà rất xin lỗi, làm người nhà họ Cố, tôi nghĩ tạm thời tôi không có tính toán muốn hợp tác với anh.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

Tề Lăng Phong nhú mày một cái.

“Rất khó mới có thể khiến cho mình ngồi vào vị trí hiện tại, tôi không muốn thất bại trong gang tấc.”

“Tôi sẽ khiến cho em ngồi lên vị trí cao hơn.”

“Mà hiện tại tôi không có dã tâm lớn như vậy, cũng không cảm thấy mình có khả năng kia.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Tề Lăng Phong nhìn cô.

Q.3 - Chương 80: Chương 22.2

“Đĩ nhiên, rất cảm ơn anh đã coi trọng tôi, bữa tối nay để cho anh tiêu pha, tôi thật sự không muốn chiếm tiện nghi của anh, lần sau khi có hợp tác, chúng ta lại cùng ăn cơm, như thế nào?” Kiều Tịch Hoàn đứng lên.

Thức ăn còn chưa lên bàn, Kiều Tịch Hoàn đã chuẩn bị rời đi.

Tề Lăng Phong ngồi tại chỗ, “Kiều Tịch Hoàn, lời mời của tôi có hiệu quả bất cứ lúc nào, nếu như em muốn để cho mình bò lên cao hơn, hợp tác với tôi thích hợp hơn hết. Nhà họ Cố không có bao nhiêu người tài ba, em hoàn toàn có thể nắm chặt cơ hội.”

Bước chân của Kiều Tịch Hoàn dừng lại một chút, đột nhiên quay đầu lại, “Nếu như tôi không nhớ nhầm, công ty Cố thị và anh là quan hệ thân thích đi.”

Tề Lăng Phong không tỏ vẻ gì như chân mày lên.

“Thân thích cũng có thể xuống tay được sao?”

“Tôi chỉ tự vệ, chỉ là người tự vệ, không để ý liên dễ dàng qua mà thôi.” Tề Lăng Phong nói như chuyện đương nhiên.

Kiều Tịch Hoàn cười, “Được, tôi biết rồi. Tôi sẽ suy tính.”

Sau đó, đẩy cửa phòng bao rời đi.

Đối với Tề Lăng Phong mà nói, không có gì không xuống tay được, chỉ cần nắm chắc hoàn toàn.

Cô siết chặt ngón tay, đi ra ngoài.

Tối nay cô không đồng ý hợp tác với Tề Lăng Phong, vì người đàn ông này, cô cần nghiên cứu liên tục, cũng vờ tha để bắt thật, cô cần treo đủ khẩu vị, mới có thể đạt tới mục đích cuối cùng của mình!

Cô không thể lơ là một chút xíu nào với Tề Lăng Phong, bởi vì một chút như vậy, có lẽ cô sẽ một lần nữa trải nghiệm cảnh tượng bị thảm như đời trước!
die,n; da.nze.qy;do/mn

Cô cũng không muốn sống thêm một lần, vẫn không cam lòng khiến người đàn ông này điều võ giường oai như thế!

Bước chân đột nhiên dừng lại một chút, trông mắt căng thẳng.

Cô nhìn người phụ nữ Sở Di Huân đậm đầu đi tới, và cô gái tay nắm tay thân mật khăng khít với Sở Di Huân là Lôi Lôi.

Rất tốt.

Hai người kia cấu kết * với nhau như vậy, quả nhiên chứng thực với đạo lý “Người đê tiện thành đôi”.

(*) Nguyên gốc 狼狽为奸 lang bái vì gian, cấu kết với nhau làm chuyện xấu

Nói thật ra, cô thật sự vẫn không biết Sở Di Huân và Lôi Lôi cấu kết với nhau từ khi nào, trong trí nhớ của cô, Sở Di Huân không có nhóm bạn bè, luôn đi làm, về nhà, thỉnh thoảng cô sẽ kêu Sở Di Huân đi ra ngoài, Sở Di Huân mới có thể đi xã giao hoặc đi chơi đùa với cô. Cho nên đời trước cô luôn cảm thấy, mình là người bạn duy nhất của Sở Di Huân, đương nhiên phải chăm sóc cô ấy nhiều hơn.

Bây giờ nghĩ lại.

Cô quả nhiên là, tự mình đa tình.

Sở Di Huân quả nhiên giống như Tề Lăng Phong, không có tình ý chân thật, cố ý che giấu.

Chính vì thế, cô giảm đề phòng xuống, sau đó cho cô một kích trí mạng!

Mặt Kiều Tịch Hoàn không có biểu hiện gì, ngược mắt nhìn họ.

Rất dễ nhận thấy, hai người trước mặt cũng nhìn thấy.

Sở Dĩ Huân khẽ đảo mắt, không thân thiện nhìn Kiều Tịch Hoàn, giọng nói hơi kỳ quái, “Ồ đây gặp được đại thiếu phu nhân nhà họ Cố, thật khéo. Lần trước không phải có Cố đại thiếu và con trai bảo bối của cô đi cùng sao? Sao hôm nay lại chỉ có một mình. A, đúng rồi, suy cho cùng Cố đại thiếu không tiện lắm, không thích hợp đi ra ngoài, đúng không, đại thiếu phu nhân?”

Trông mắt Kiều Tịch Hoàn nhìn chăm chú vào Sở Dĩ Huân, nghe lời nói châm chọc của cô ta, trên mặt không tỏ vẻ gì, chỉ có cánh môi đẹp mắt khẽ hé mở, không nhanh không chậm nói, “Đúng vậy, chồng tôi không tiện ra cửa. Cho nên hôm nay một mình tới nơi hẹn. Đáng tiếc một bàn thức ăn tối nay, tôi còn chưa kịp ăn đã vội vàng rời đi. Đúng rồi, không phải quan hệ giữa cô và Tề Lăng Phong không cạn sao? Anh ta chủ động hẹn tôi ăn cơm, cô nên rõ ràng đi. Vừa đúng, tôi nghĩ một mình anh ta cũng không thể ăn hết một bàn cơm lớn như vậy, chẳng bằng để cô và bạn của cô cùng đi ăn, dù sao lãng phí cũng đáng xấu hổ. Tôi thật sự rất băn khoăn.” dĩn-d@n'3q21y'd0n

“Tề Lăng Phong hẹn cô?” Sắc mặt Sở Dĩ Huân lập tức thay đổi.

“Như thế nào, cô không biết? Không thể nào, không phải Tề Lăng Phong luôn cùng cô... Cũng đúng cũng đúng.” Kiều Tịch Hoàn giống như bất ngờ hiểu ra, “Nói như thế nào Hoắc Tiểu Khê mới đúng là bạn gái chân chính của Tề Lăng Phong, mà cô chỉ là người do Hoắc Tiểu Khê ủy thác cho Tề Lăng Phong chăm sóc, nói thế nào cũng khác. Chỉ có điều không biết Tề Lăng Phong một mình ăn cơm, có thể sẽ gặp vật nhớ tình không...”

Càng nói, trên khuôn mặt xinh đẹp của Sở Dĩ Huân càng khó nhìn.

Tối nay mới bắt đầu cô vốn hẹn Tề Lăng Phong ăn cơm chung, từ sau lần trước đụng mặt Kiều Tịch Hoàn ở nhà hàng, Tề Lăng Phong liền cố ý giữ một khoảng cách với cô, nói bây giờ là thời kỳ đặc biệt, đừng tạo thành ảnh hưởng không quá tốt, chờ sau khi qua thời kỳ đầu sóng ngọn gió này rồi lại nói.

Nhưng muốn chờ qua đầu sóng ngọn gió này, không biết phải chờ đến ngày tháng năm nào.

Hơn nữa Tề Lăng Phong nói được là làm được, không có một chút xoay chuyển nào, lạnh lùng đến dọa người, điều này thật sự khiến cho cô hơi khủng hoảng.

Cho nên nhân dịp Tề Lăng Phong bàn xong hợp đồng từ nước Anh trở lại, coi như ăn mừng hợp đồng thuận lợi ký kết, khó khăn lắm mới lấy được có cùng nhau ăn cơm, buổi tối còn định qua đêm với nhau, không ngờ Tề Lăng Phong trực tiếp từ chối cô, mà lý do từ chối cô còn là, anh đi nước Anh một tuần hơi lệch múi giờ, vì ký kết hợp đồng vẫn không nghỉ ngơi cho tốt, để cho cô và bạn của cô cùng nhau ăn cơm.

Cô chịu đựng đủ loại không thoải mái trong lòng, không quản lấy Tề Lăng Phong, gọi điện thoại cho Lôi Lôi, trong khoảng thời gian này Lôi Lôi cũng vì Tiêu Dạ mà tâm tình rất tệ, hai người vừa đúng có thể kể khổ với nhau, khi cùng nhau xuất hiện ở khách sạn thì lại đụng phải Kiều Tịch Hoàn như vậy.

Kiều Tịch Hoàn là đầu sỏ gây nên ảnh hưởng giữa cô và Tề Lăng Phong, cô hận Kiều Tịch Hoàn thấu xương, nhìn một mình cô ta xuất hiện như vậy, liền hận không thể chế nhạo cô ta, lấy nó để giải quyết oán hận của mình với Kiều Tịch Hoàn, hoàn toàn không nghĩ tới, Kiều Tịch Hoàn lại ăn cơm cùng với Tề Lăng Phong. dieendaaneequydom

Hơn nữa mới vừa rồi lời Kiều Tịch Hoàn nói, từng câu từng chữ đều đang châm chọc, châm chọc cô không bằng Hoắc Tiểu Khê, châm chọc cô và Tề Lăng Phong chính là quan hệ không thấy được ánh mặt trời! Cô căm rãnh nghiêng lợi, khi Hoắc Tiểu Khê còn sống, cô cực kỳ ghét người này, sau khi Hoắc Tiểu Khê “Ngồi ỷ muốn” chết đi, cô cho rằng cái tên này sẽ biến mất ở bên tai mình, vốn gần như không tồn tại rồi, nhưng mỗi một lần gặp mặt người phụ nữ này, người phụ nữ này luôn luôn cố ý nhắc tới, cố ý một mực nói bên tai cô, quanh quẩn không ngừng, cô nhìn đến thân thể sắp hồng mắt.

Lại nghĩ đến tối nay Tề Lăng Phong gạt cô để ăn cơm với người phụ nữ này, trước không nói tới cô gái này có tình cảm đặc biệt gì với Tề Lăng Phong hay không, đương nhiên, cô không quá tin tưởng Tề Lăng Phong có cảm tình với Kiều Tịch Hoàn, bởi vì Tề Lăng Phong rất lý trí, lý trí đến mức sẽ không bởi vì chuyện tình cảm mà làm trễ nải tiền đồ của anh, anh hẹn Kiều Tịch Hoàn, cô không cần nghĩ cũng biết là vì bàn luận chuyện công việc, nhưng tại sao lại phải gạt mình?

Tề Lăng Phong đã từng làm chuyện gì chưa bao giờ sẽ gạt cô, đột nhiên như vậy, là bởi vì cái gì? Không tin tưởng rồi sao?!

Nghĩ tới đây, trái tim đột nhiên thịnh thích không có quy luật, cố ý xa lạ, bỗng nhiên giấu giếm, đó cũng không phải là một điềm báo tốt.

Sở Dĩ Huân hung hăng nhìn người phụ nữ trước mặt, “Hoắc Tiểu Khê đã là quá khứ rồi!”

“Thật sao?” Kiều Tịch Hoàn nhú nhú chân mày, “Nhưng mới vừa rồi Tề Lăng Phong nói với tôi, anh ta vẫn nhớ mãi không quên Hoắc Tiểu Khê, chẳng lẽ Tề Lăng Phong giả bộ? Giả bộ si tình như vậy để gạt người ngoài? Nếu quả thật như thế, vậy thật sự khiến cho tôi lau mắt mà nhìn, kỹ thuật diễn của Tề Lăng Phong có thể so sánh với ảnh đế, tôi không thể không bội phục!”

Kiều Tịch Hoàn nói đến nước này.

Một khắc kia Sở Dĩ Huân lại không thể phản bác lại dù chỉ nửa điểm.

Cô dĩ nhiên sẽ không thừa nhận Tề Lăng Phong giả bộ, nhưng cũng không cam tâm để mình luôn sống dưới bóng của Hoắc Tiểu Khê!

Cô hung hăng cắn môi, giống như đang khống chế tức giận, cắn răng nghiêng lợi gần từng chữ, “Kiều Tịch Hoàn, cô đừng từng câu từng chữ đều đối nghịch với tôi, đều đang cố ý xuyên tạc ý của tôi!”

“Tôi chỉ đang dùng suy nghĩ của người bình thường để suy tư mà thôi, nếu như giải thích sai, vậy đúng là sơ suất vô tâm.” Kiều Tịch Hoàn cười, nhìn gió

nhẹ nước chảy như thế.

So sánh với Sở Dĩ Huân đề nén đến mặt mũi vắn vẹo, quả thật là khác biệt trời vực.

Có thể chọc tức Sở Dĩ Huân như vậy, Kiều Tịch Hoàn cảm thấy rất sảng khoái!

Nhưng mà, còn thiếu rất nhiều!

Cô nhìn chăm chăm Sở Dĩ Huân.

Năm đó mình vô tâm vô phé đối xử với người phụ nữ này, đổi lại là hiện giờ ngay cả tên cũng không nguyên nhắc tới!

Cô âm thầm cười lạnh, nhìn đồng hồ trên cổ tay, cất bước chân, “Không còn sớm, tôi còn có chuyện, chúc các cô dùng cơm vui vẻ.”

Nói xong, liền sai bước rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 81: Chương 22.3

Cô vốn không nghĩ đến làm như thế nào để khiến Tề Lăng Phong nhận được dạy dỗ, còn lời nói của Cố Diệu Kỳ và Cố Từ Hàn thì coi như gió thoảng bên tai. Bây giờ nhìn Sở Dĩ Huân, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó! Bây giờ cô không thể rung chuyển được Tề Lăng Phong, nhưng người phụ nữ Sở Dĩ Huân này cũng không phải không lay động được! Cô ngược lại thật sự muốn nhìn một chút, Tề Lăng Phong thích Sở Dĩ Huân ở chỗ nào!

Cô chỉ khiến cho Sở Dĩ Huân hiểu, cô chỉ là một “Hoắc Tiểu Khê” tiếp theo mà thôi!

...

Sở Dĩ Huân tức giận đến gặm chân, cô nhìn Kiều Tịch Hoàn vô cùng ngênh ngang tiêu sái như vậy mà rồi đi, cả người đều không tốt, sắc mặt cũng khó nhìn muốn chết. Lôi Lôi ở bên cạnh an ủi cô, “Đừng so đo với người phụ nữ này, cô ta cũng không thể ảnh hưởng đến bà và Tề Lăng Phong. Quan hệ của hai người tốt như vậy.”

“Lôi Lôi, bà không biết tình hình bên trong.” Cảnh môi ửng hồng của Sở Dĩ Huân đã cắn đến trắng bệch.

“Như thế nào?” Lôi Lôi kéo Sở Dĩ Huân, đi về phía thang máy, đi tới nhà hàng ăn cơm.

“Người phụ nữ Kiều Tịch Hoàn kia giống như có thù oán với tôi, đối đầu với tôi khắp nơi, bà nghe những lời vừa rồi đó, giống như đang cố ý châm chọc tôi, hơn nữa quan hệ giữa tôi và Tề Lăng Phong đột nhiên biến thành như vậy, rõ ràng chính là do cô ta xúi giục. Lôi Lôi, tôi đã rất lâu rồi không ăn cơm chung với Tề Lăng Phong, chứ đừng nói tới qua đêm với nhau.” Sở Dĩ Huân khó chịu nói.

Lôi Lôi an ủi cô, hai người đi vào phòng bao đã đặt trước.

“Tôi cảm thấy bà chính là đang buồn lo vô cớ.” Gọi món ăn xong, Lôi Lôi nói từng câu từng chữ.

“Tôi buồn lo vô cớ như thế nào? Tề Lăng Phong ưu tú như vậy, tôi sợ tôi không nắm được anh ấy ở trong tay. Đến lúc đó anh ấy thật sự không quan tâm tới tôi vậy tay bỏ chạy lấy người...”

“Nghĩ đi đâu vậy! Bà đừng quên, bà rất rõ ràng tất cả mọi chuyện Tề Lăng Phong làm, cho dù anh ta thật sự không có tình cảm với bà cũng không dám hắt tay bà rồi đi, bà có tất cả nhược điểm của anh ta, tại sao bà phải sợ anh ta bất trung với bà?” Lôi Lôi nhắc nhở, khóe miệng cười đến rất xấu xa.

Sở Dĩ Huân sợ run một giây, nghĩ như vậy, hình như đột nhiên rõ ràng, nhưng trên cả khuôn mặt vẫn không lộ ra vẻ vui thích, “Tôi không muốn dùng những chuyện này để uy hiếp anh ấy, tôi có tình cảm thật sự với anh ấy. Tôi không nghĩ rằng quan hệ của chúng tôi cần dùng những thứ này tới duy trì.”

“Tôi chỉ nói là Tề Lăng Phong không dám làm gì bà, chưa nói hai người phải dùng tới thứ này để duy trì, sao tố chất tâm lý của bà lại kém như vậy!” Lôi Lôi không nhịn được trợn trắng mắt, “Chỉ có điều về sau bà phải chú ý nhiều đến người phụ nữ Kiều Tịch Hoàn kia, tôi luôn cứ cảm thấy người phụ nữ kia không hề đơn giản chút nào.”

“Ừ.” Sở Dĩ Huân nói, “Tôi cũng cảm thấy vậy, giống như xuất hiện vô căn cứ, lại giống như có cảm giác hơi quen thuộc khó hiểu. Bà biết không? Có nhiều lần tôi cứ cảm giác thấy trên người phụ nữ này bỗng nhiên có bóng dáng của tiểu Khê, khiến cho tôi nhìn thấy cô ta lại thấy phiền chán khó hiểu, còn hơi khủng hoảng.”

“Thật ra tôi cũng có ảo giác này.” Lôi Lôi gật đầu, “Nhưng mà Hoắc Tiểu Khê đã chết rồi, ảo giác của chúng ta cũng chỉ là ảo giác mà thôi, đừng suy

nghĩ nhiều.”

Sở Dĩ Huân gật đầu.

Người chết không thể sống lại, cô tận mắt nhìn thấy Hoắc Tiểu Khê bị hỏa táng, được chôn cất, ngay lúc đó mình lệ rơi đầy mặt, kích động điên cuồng, nhưng trong lòng lại vui mừng và sáng khoái không nói ra được, nhìn người phụ nữ kia nhiều năm như vậy, cuối cùng hoàn toàn được giải thoát!

“Chuyện của bà ngược lại dễ giải quyết, tôi thì số khổ.” Lôi Lôi Lôi xoay chuyện, nói đến bản thân, “Mức độ không chế của tôi với Tiêu Dạ đều không có, mỗi ngày chỉ có thể giả bộ đáng thương ở trước mặt anh ấy để nhận được đồng tình, cuối cùng vẫn cảm thấy Tiêu Dạ càng ngày càng lạnh nhạt với mình, năm đó chọn rồi đi, thật đúng không phải là một quyết định sáng suốt.” “Người đàn ông Tiêu Dạ này vốn không dễ chọc.” Sở Dĩ Huân thật sự cầu thị nói, “Anh ta có danh tiếng rất lớn ở bên Thượng Hải, bạch đạo hắc đạo đều không dám động tới anh ta một xu một hào, cũng rất nhiều người yêu cầu anh ta làm việc, anh ta đã quen thời gian duy ngã độc tôn, bà đi theo anh ta còn không phải chỉ là một người phụ nữ nhỏ, đều không có một chút quyền phát ngôn nào, có chỉ nhiều bực tức. Khi bà ở nước ngoài không phải có bạn trai sao? Khi đó tôi đã khuyên bà đừng nghĩ tới Tiêu Dạ bà còn không tin?! Bây giờ trở về mới biết hối hận sao!”

“Bà cho rằng tôi thật sự không muốn kết giao với bạn trai khác sống những ngày hạnh phúc sao, nhưng tôi chính là không bỏ được Tiêu Dạ, cũng nghĩ không thông tới những người mình đã gặp kia, tôi không thể để cho Điều Bối Dịch lấy được kết cục mà cô ta nên có thì tôi cảm thấy cả người tôi không được tự nhiên, giống như bị con kiến cắn vậy rất khó chịu, cho nên sau khi tôi và bạn trai trước chia tay, mới không thể không trở lại! Tôi cho rằng nhiều năm như vậy, sau khi tôi trở lại sẽ thấy chính là Tiêu Dạ hành hạ Điều Bối Dịch như thế nào, không ngờ, tình cảm của hai người lại giống như...” Lôi Lôi nhìn Sở Dĩ Huân, “Tôi cuối cùng cảm thấy Tiêu Dạ càng ngày càng dễ ý Điều Bối Dịch, đã đến mức đàn ông thích phụ nữ.”

“Có thật không?” Sở Dĩ Huân nhìn cô.

“Thật. Đối với tôi ngược lại càng ngày càng nhiều chính là dễ dàng tha thứ, hơn nữa rất nhiều khi để phòng tôi dây dưa nữa, mới có thể khiến cho tôi làm một chút chuyện mà tôi không biết nên đối đãi với Tiêu Dạ như thế nào, tôi nghĩ lần này nếu như tôi lại bị Tiêu Dạ đẩy ra, Tiêu Dạ và Điều Bối Dịch vui vẻ sống cùng một chỗ, tôi sẽ hận đến đi tự sát!” Lôi Lôi vô cùng cực đoan nói.

“Bà đừng tùy hứng như vậy! Không có gì quan trọng hơn sinh mạng.” Sở Dĩ Huân khuyên nhủ, “Lần trước không phải bà đã xảy ra quan hệ với Tiêu Dạ sao? Nếu Tiêu Dạ bằng lòng lên giường với bà, bà tìm cơ hội mang thai đứa bé cho anh ta. Dù thế nào, mang thai đứa bé của anh ta, anh ta muốn thoát khỏi bà cũng khó khăn chút, đây cũng là có thể là thủ đoạn có lợi nhất cũng là đã kích trực tiếp nhất với địch!” d1en d4nl 3q21y d0n

“Bà nghĩ rằng tôi không muốn sao? Sau buổi tối tôi làm với Tiêu Dạ đó, thời điểm khác cho dù tôi quyến rũ như thế nào thì người đàn ông kia đều giống như Liễu Hạ Huệ không hề có một chút cảm giác nào với tôi, tôi đã nhiều lần cời sạch trước mặt anh ấy, anh ấy ngay cả chân mày cũng không động một cái đã xoay người rồi đi! Tôi thật sự cảm thấy, có phải tất cả tôn nghiêm phái nữ của tôi đều dùng hết trước mặt anh ấy rồi không!” Lôi Lôi nói tới đây, thiếu chút nữa muốn khóc, “Càng khiến cho tôi hồng mắt chính là, ngày hôm qua tôi nhìn thấy trên cổ Tiêu Dạ có vết hôn!”

“Vết hôn?” Sở Dĩ Huân lặp lại hỏi.

“Ừ, tuyệt đối không phải là bị cái gì đụng phải, chính là vết hôn!” Lôi Lôi nói như đinh chém sắt, “Vết hôn kia không có nửa xu liên quan với tôi! Hơn nữa mặc dù trước kia Tiêu Dạ thường bị rất nhiều phụ nữ làm loạn, nhưng kể từ sau khi tôi xuất hiện thì không có người phụ nữ nào dám đi trêu chọc Tiêu Dạ, Tiêu Dạ cũng không phải người thích chủ động đi trêu chọc người khác, cho nên căn bản sẽ không có cơ hội xảy ra quan hệ với người phụ nữ bên ngoài, duy nhất có thể chính là, Điều Bối Dịch!” Sau khi Lôi Lôi nói đến đây đã hơi hồng mắt!

Tiêu Dạ không lên giường với cô, lại lên giường với Điều Bối Dịch!

Vừa nghĩ tới hình ảnh Tiêu Dạ và Điều Bối Dịch triền miên trên giường, cả người cô sẽ khó chịu muốn chết, hận không thể giết chết Điều Bối Dịch!

“Bọn họ là vợ chồng, hai người họ làm chuyện này cũng nói qua được.” Sở Dĩ Huân bắt đầu dĩ nhiên.

“Cái gì chứ! Tiêu Dạ vốn không thêm đụng vào Điều Bối Dịch có được không?! Dù sao tôi cũng không biết có phải là ảo giác hay không, cảm thấy kể từ sau lần đầu tiên Tiêu Dạ chạm vào Điều Bối Dịch, cũng chưa từng chạm vào cô ta nữa. Hơn nữa tôi nghe tiểu thư tiếp rượu trong đình Hạo Hân nói, cũng không biết cô ta nghe từ chỗ nào, dù sao nói Tiêu Dạ có rất nhiều đàn bà, nhưng chưa bao giờ làm với bà xã mình. Mặc dù hơi không có lửa làm sao có khói, nhưng tôi cảm thấy theo tính khí của Tiêu Dạ, tuyệt đối làm ra được, năm đó sau khi bị Điều Bối Dịch bố trí một đường như vậy, tuyệt đối sẽ như vậy với Điều Bối Dịch!” Lôi Lôi nói rất khẳng định, lại đau xót muốn chết không gì sánh bằng, “Nhiều năm như vậy cũng không chạm vào, hiện giờ đột nhiên chạm vào cô ta... Dĩ Huân, bà cảm thấy khả năng tôi trở lại bên cạnh Tiêu Dạ lớn sao?”

Sở Dĩ Huân lắc đầu.

Cô cũng không biết.

Bây giờ cô cảm thấy chuyện của bản thân mình đều rối loạn, cũng thật sự không có đề nghị gì tốt trợ giúp cho cô ấy.

“Quay về, tôi hỏi Lăng Phong một chút đi, xem anh ấy có chỗ nào có thể giúp được bà không.” Sở Dĩ Huân chỉ đành phải an ủi như vậy.

“Ừ, Tề Lăng Phong thông minh như vậy, nhiều chủ ý như vậy, bà nhất định phải khiến cho anh ta giúp tôi!” Lôi Lôi hưng phấn nói, ký thác hy vọng rất lớn với Tề Lăng Phong.

“Được, tôi sẽ cố hết sức.”

Q.3 - Chương 82: Chương 22.4

“Dì Huân, tôi biết người bạn tốt nhất trên thế giới này của tôi chính là bà rồi.” Lôi Lôi kéo tay Sở Dì Huân, thần mặt nói.

Sở Dì Huân cười cười, “Ừ, tôi biết rồi.”

Trước kia cũng có người phụ nữ kéo tay của mình nói, Dì Huân, tôi biết người bạn tốt nhất trên thế giới này chính là bà rồi. Lần đó, là khi Hoắc Tiểu Khê vừa mới được Tề Lăng Phong cầu hôn thành công, Hoắc Tiểu Khê cảm động đến rơi nước mắt nói, bởi vì lần bố trí cầu hôn đó, tất cả mọi người đều cho rằng là cô ra chủ ý, phương thức lãng mạn, ghen chết người khác.

Nhưng lúc đó trong lòng cô đang làm cái gì.

Đang dòm ngó người đàn ông của Hoắc Tiểu Khê!

Dưới cảm hận không thể xé nát mặt của Hoắc Tiểu Khê, hận không thể khiến Hoắc Tiểu Khê hoàn toàn biến mất, bản thân chui vào trong lòng ngực của người đàn ông của Hoắc Tiểu Khê, triền miên không nghỉ.

Tròng mắt cô hơi đổi.

Cô không muốn nhớ lại chuyện đã qua, thậm chí cô rất muốn xóa đi ký ức có Hoắc Tiểu Khê!

Bởi vì, cô thật sự căm hận sâu Hoắc Tiểu Khê, hận năm đó cô ta điều võ dương oai!

Ở trước mặt Hoắc Tiểu Khê, cho dù cô xinh đẹp gấp Hoắc Tiểu Khê mấy lần, khi đứng chung một chỗ với Hoắc Tiểu Khê, cũng sẽ bị người xem nhẹ một cách tự nhiên! Bỏ qua khuôn mặt xinh đẹp của cô, bỏ qua chỉ số thông minh của cô, bỏ qua cả người cô, cô đã sớm chịu đựng đủ vẫn luôn làm nền cho ánh sáng của Hoắc Tiểu Khê!

...

Biệt thự nhà họ Diêu.

Đã ăn xong cơm tối, đã dỗ Tiểu Tiểu đi ngủ.

Diêu Bối Dịch vẫn ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, xem ti vi với Diêu Bối Khôn.

Hình như Diêu Bối Khôn có vẻ mệt mỏi, anh quay đầu lại nói với Diêu Bối Dịch, “Đêm hôm khuya khoắt chị còn núp ở nhà mẹ làm cái gì?!”

Diêu Bối Dịch tròn trĩnh mắt, “Em quản chị.”

“Diêu Bối Dịch, chị đừng cho rằng em không phát hiện ra, tối hôm qua đã như thế, chị nhất định để cho bản thân đến gần đêm hôm khuya khoắt mới có thể trở về, giữa chị và anh sẽ xảy ra chuyện gì sao? Anh ta mang người phụ nữ bên ngoài về à... A, đau chết!” Diêu Bối Khôn còn chưa nói xong, đã bị Diêu Bối Dịch hung hăng gõ đầu một cái.

Diêu Bối Khôn ôm đầu mình, đau đến gào thét.

“Em đừng nói nhảm, nghe chói tai.”

“Chị phải nhận rõ sự thật, Tiểu Dạ người đàn ông kia vốn không thích hợp với chị. Chị xem chị bảo thủ làm sao, coi như không ở nhà cũng là về nhà mẹ đẻ, không hề biết chơi một mình sao? Thế giới này màu sắc rực rỡ nhiều như vậy, chị thật sự không biết, em có thể dạy chị... Đây, chị đừng đánh, em còn chưa nói xong!” Diêu Bối Khôn nhìn đáng vẻ Diêu Bối Dịch, ôm đầu của mình để phòng chị gái lại nói, “Nhưng mà Tiểu Dạ không giống vậy, người phụ nữ anh ta từng chơi đa dạng số tuổi lại nhiều hơn chị, khi chị và anh ta cùng nhau, chị không cảm thấy lỗ chết à, em đều cảm thấy không đáng giá vì chị!”

“Em nói đủ chưa?” Diêu Bối Dịch khó chịu nhìn chằm chằm Diêu Bối Khôn.

“Còn chưa đủ! Phải nói có thể quở trách một chồng cực kỳ lớn ra ngoài! Nhưng mà thôi, em không nói, tránh cho chị không chịu nổi đi tự sát, mẹ lại lo sợ đến đuổi giết em, nghĩ tới hình ảnh kia đều cảm thấy rợn cả tóc gáy.” Diêu Bối Khôn lắc lư thân thể, đáng vẻ hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Diêu Bối Dịch ném gối ôm trong ngực cho Diêu Bối Khôn, “Chị đi về.”

“Em đưa chị về.” Điều Bối Khôn đứng lên.

“Không cần, chị sẽ không buồn bực đến đi tự sát.”

“Em vẫn đưa chị về đi.”

“Điều Bối Khôn, có phải em lại định đi tìm Tiêu Dạ không, lần dạy dỗ trước đó của em vẫn còn chưa đủ sao?” Điều Bối Định cau mày.

“Nam tử hán bị thương tính là gì?”

“Vậy sau đó em kêu lớn tiếng như vậy làm gì?” Điều Bối Định nhớ tới tiếng kêu thảm thiết như giết heo của em trai khi cô thay thuốc cho nó, cả người cũng không tốt.

“Chị không hiểu, đó gọi là phát tiết. Chị thấy hai người khi XXOO, không phải đều kêu như vậy sao? Chị có thể nói rằng người kia đang khó chịu chứ không phải đang hưởng thụ?” Điều Bối Khôn rất nghiêm túc nói.

Điều Bối Định thật sự thấy mình không có cách nào trao đổi bình thường với Điều Bối Khôn!

Hai chuyện này lại có thể liên tưởng đến nhau sao!

“Há, mặt của chị đỏ kìa? Em nói chị này, chị đã làm mẹ người ta rồi mà còn xấu hổ, chị nói chị và Tiêu Dạ rốt cuộc làm mấy lần? Đừng nói với em rằng chị và anh ta chỉ làm một lần, chính là lần tạo ra Tiểu Tiểu kìa? Em cho chị biết, lần đầu tiên của phụ nữ bình thường đều khó đạt tới đỉnh, sẽ còn chưa cảm nhận được dục tiên dục tử... Muốn chết sao, chị định đánh chết em sao?!” Điều Bối Khôn ôm đầu mình, gào lên giận dữ.

Điều Bối Định xoa xoa quả đầu của mình.

Cuối cùng yên tĩnh.

Cô cầm giỏ xách trên ghế sa lon, sải bước đi ra ngoài.

Cô chạy chiếc xe nhỏ của mình, chạy trên đường Thượng Hải phồn hoa.

Cô lái xe rất nghiêm túc, đây vẫn thành thói quen với cô, cũng có lẽ bởi vì tài lái xe không được tốt lắm, không tập trung chút liền dễ dàng xảy ra tai nạn xe cộ, mà cô thật sự không muốn bị Điều Bối Khôn nói thành cô buồn bực đến muốn tự sát.

Chỉ có điều.

Trông mặt cô hơi đỏ.

Điều Bối Khôn quả thật nói đúng, cô thật sự chỉ làm một lần với Tiêu Dạ.

Khi tạo ra Tiểu Tiểu, bản thân mình dùng chút thủ đoạn, đã làm một lần.

Mà một lần kia, trừ cảm thấy đau ra, trên thân thể không hề có cảm giác gì khác.

Một lần trước lúc trời tối kìa.

Khuôn mặt cô ửng đỏ.

Thật ra thì bọn họ không tiếp tục làm.

Không biết cả quá trình rốt cuộc là ai bắt đầu, là ai kết thúc, có lẽ cũng không cần suy tính, ở trong thế giới hôn nhân của bọn họ, anh đều chiếm quyền chủ động. Anh bắt đầu, anh kết thúc, chỉ là một ý niệm của anh.

Cho dù không trải qua nhiều lần lắm, thật ra thì cô vẫn cảm thấy buổi tối hôm đó thân thể anh hơi hưng phấn.

Nhưng cuối cùng, anh vẫn kết thúc.

Sau khi buông cô xuống, trở về phòng ngủ của mình, không cần giải thích, cũng không còn cần thiết phải giải thích.

Mỗi một hành động việc làm của anh, chính là tự mình tùy theo lòng mình.

Cô tức giận thở hắt hắt nằm trên ghế sa lon.

Cho dù không tiếp tục làm, cô cũng cố ý để lại dấu vết trên người anh.

Không phải vì khoe khoang cái gì, chẳng qua cảm thấy, như vậy có lẽ Lôi Lôi nhìn thấy được, sẽ giận đến nôn ra máu.

Cô cũng không đơn thuần giống như Hoắc Tiểu Khê và Cổ Nguyên nghĩ, cô cũng có nhỏ mọn, bằng không năm mười tám tuổi kia, sao cô có thể bỏ được lên giường Tiêu Dạ?!

Chỉ có điều mỗi cái nhỏ mọn của cô đều thể hiện đến vô cùng vụng về, không hề có kỹ xảo.

Không giống như Hoắc Tiểu Khê, Hoắc Tiểu Khê có thể chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy năm khiến cho mình leo lên tột cùng kinh doanh, khiến người đời chú ý. Cô thật sự rất hâm mộ trí thông minh và trí khôn của Hoắc Tiểu Khê, Hoắc Tiểu Khê thật sự là thiên tài, cô ấy là một trong những thành viên của nhóm Mensa * có chỉ số IQ siêu cao của quốc tế.

(*) Nhóm Mensa: tổ chức dành cho những người thông minh

Rất nhiều khi cô nghĩ, nếu như cô có thể thông minh giống như Hoắc Tiểu Khê, như vậy mình sẽ không ngu ngốc đến khiến cho Tiêu Dạ ghét mình như thế, cô nghĩ nếu như cô có trí thông minh của Hoắc Tiểu Khê, hẳn sẽ biết, thật ra vết hôn dùng hôn là được, không cần dùng cách thức cần.

Là cô cần quá lợi hại, cho nên Tiêu Dạ đẩy cô ra sao?

Thật ra cô cũng không biết, bởi vì cô đều quên, là đẩy cô ra khi vừa cần, hay là thật lâu thật lâu sau khi cần, ngay lúc đó trong đầu cô thậm chí có một khắc là trống không.

Mà sáng ngày hôm sau, khi cô rời giường vô tình gặp được Tiêu Dạ còn chưa ra cửa thì thấy rõ trên cổ anh chính là dấu vết kia, mập mờ lại rõ ràng như vậy.

Hình như Tiêu Dạ cũng biết, dưới cái nhìn của cô, ánh mắt lạnh lùng, đảo mắt sang hướng khác, sải bước rời đi.

Anh không có ý mặc áo sơ mi có cổ, nếu như mặc áo sơ mi mà không mặc áo T-shirt kiểu cổ chữ V, có lẽ dấu vết chỗ kia sẽ nhìn không rõ ràng, thật ra thì rất nhiều khi cô đều không thông Tiêu Dạ đang làm gì, ngược lại tự nhìn thấy dấu vết kia thì không khỏi có vẻ không nói nên lời.

Cho nên hai ngày nay hơi có ý, đang trốn Tiêu Dạ.

Rất lâu hướng về phía Tiêu Dạ, cô đều có vẻ chuyện bé xé ra to, Tiêu Dạ cũng không thích nán lại trong nhà, ví dụ như giờ phút này, đã qua nửa đêm, Tiêu Dạ vẫn không trở lại, cô vẫn một mình đối mặt với căn phòng lạnh lẽo như vậy.

Cô trở lại phòng ngủ của mình, tắm xong, nằm trên giường của mình.

Không nhịn được vuốt ve môi mình.

Khi bị Cổ Nguyên hôn, cô thật sự có một cảm giác ghê tởm đến muốn té xỉu trong nháy mắt, rõ ràng cô không cảm thấy Cổ Nguyên không sạch sẽ, ít nhất Cổ Nguyên tốt hơn Tiêu Dạ gấp trăm lần, nhưng khi Tiêu Dạ hôn mình, dùng miệng đã hôn người khác để hôn cô thì cô không hề cảm thấy buồn nôn?! Thậm chí một khắc kia, giống như không thể nghĩ nhiều được như vậy, chỉ rất muốn đến gần anh...

Trước kia Hoắc Tiểu Khê nói, cô ấy nói Điều Bối Dịch, bà là người phụ nữ có nguyên tắc thích sạch sẽ như vậy, sao gặp phải Tiêu Dạ thì cái gì cũng không có?! Bà ấy cả đời này trừ Tiêu Dạ ra thì nhất định cô đơn tới già đi!

Cô nghĩ, có lẽ cô thật sự sẽ cô đơn tới già!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 83: Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ 1

Chân trước Điều Bối Dịch mới từ biệt thự nhà họ Điều rời đi, Điều Bối Khôn liền theo ra cửa, lái xe đi đình Hạo Hãn.

Anh từng nghĩ, đời này anh xác định cùng Tiêu Dạ rồi, cho dù cảm dao uy hiếp anh cũng không có tác dụng, anh chính là muốn đi theo Tiêu Dạ lưu lạc giang hồ.

Một đường mang theo quyết tâm không thể dao động như vậy chạy tới đình Hạo Hãn, đi về phía phòng bao chuyên dụng của Tiêu Dạ.

Mấy hộ vệ đứng ở cửa nhìn Điều Bối Khôn mặt xanh như tàu lá, bọn họ thật sự không chào đón thẳng thóc miệng còn hôi sữa này, nhớ tới chuyện mấy ngày trước, mày nháu lại càng sâu.

“Tôi muốn gặp Tiêu Dạ, nếu mấy người không cho tôi vào tôi sẽ ngồi ở đây, tuyệt đối không động.” Điều Bối Khôn đặt mộng ngồi xuống đất, mặt dày mày dạn nói.

Sắc mặt hộ vệ càng thêm khó coi.

Điều Bối Khôn ngồi dưới đất có vẻ khoan thai tự đắc.

Qua đại khái mười phút đồng hồ, hộ vệ nhìn Điều Bối Khôn hoàn toàn không có ý tứ rời đi, gương mặt cứng ngắt giắt giắt, một hộ vệ định xoay người đi vào phòng bao của Tiêu Dạ, lại nhìn thấy Tiêu Dạ mang theo a Bru từ trong phòng bao ra ngoài, dáng vẻ chuẩn bị rời đi.

Khóc mắt Điều Bối Khôn vừa liếc liền nhìn thấy Tiêu Dạ, lập tức nhảy dựng lên từ trên mặt đất, chặn trước mặt Tiêu Dạ, “Anh định đi đâu?”

Tiêu Dạ từ trên cao nhìn xuống Điều Bối Khôn, ánh mắt lạnh lùng quét qua cậu ta, đảo mắt ra hiệu bằng mắt về phía hộ vệ.

Hộ vệ lĩnh hội ý tứ gật đầu chuẩn bị túm lấy Điều Bối Khôn.

Điều Bối Khôn đột nhiên quán lấy người Tiêu Dạ, giống như bạch tuộc, tay chân bám lấy trên người Tiêu Dạ, trong miệng hét lớn, “Đừng mong ném em ra ngoài, em sẽ không rời đi.”

Hộ vệ nhìn sắc mặt càng sa sầm lạnh lùng thêm của Tiêu Dạ, hơi không biết phải làm sao.

Nhìn người đàn ông trước mặt như thế nào cũng không giống người có thể lăn lộn trên giang hồ, rõ ràng giống như đứa bé làm nũng với ông nội mới không sai biệt lắm, nhưng lại e ngại thân phận của Điều Bối Khôn và Tiêu Dạ rõ ràng lộ vẻ kiềm chế với người này nên không dám cựa mạnh lên trước kéo đi.

Tiêu Dạ lạnh lùng nhìn Điều Bối Khôn treo trên người mình như vậy, ngón tay khẽ nhúc nhích, mím chặt môi từng chút từng chút gỡ tay Điều Bối Khôn ra, tăng sức đẩy cậu ta ra ngoài, Điều Bối Khôn đặt móng ngồi dưới đất, đau đến anh cắn răng nghiến lợi.

“Tiêu Dạ, hôm nay anh đẩy em ra, ngày mai em còn muốn tới, em tuyệt đối không buông tha!” Điều Bối Khôn nhịn đau, hung ác gào lên giận dữ.

Tiêu Dạ sai bước chân rời đi đột nhiên dừng lại một chút, anh quay đầu nhìn Điều Bối ngồi dưới đất mặt vụn vẹo, môi mồng khẽ nhúc nhích, “Vậy hãy đuổi kịp.”

Có một khắc Điều Bối Khôn thậm chí tưởng mình nghe lầm rồi, hung hăng day day lỗ tai mình, mờ mịt nhìn theo phương hướng Tiêu Dạ rời đi, ý của anh là để cho mình đuổi theo sao? Ý của anh chính là mình có thể đi theo bên cạnh anh rồi hả?!

Đang mất hồn, a Bru đi theo bước chân Tiêu Dạ đột nhiên dừng lại một chút, nhếch miệng cười một tiếng, “Thế nào, sợ?”

“Làm sao có thể?!” Điều Bối Khôn nhanh chóng nhảy dựng lên từ trên đất, có dáng vẻ tinh lực tốt đến giống như vĩnh viễn đều dùng không hết.

Chạy bước nhỏ đuổi theo Tiêu Dạ, Điều Bối Khôn cảm giác cả người mình cũng đều kiêu ngạo rồi!

Tiêu Dạ ngồi vào một chiếc xe màu đen dừng sát ở đình Hạo Hân, a Bru cũng ngồi xuống theo, Điều Bối Khôn không hề nghĩ ngợi ngồi bên cạnh Tiêu Dạ, bởi vì hưng phấn quá mức, cũng không chú ý tới sau xe của Tiêu Dạ, có một nhóm xe đi theo, Điều Bối Khôn còn vô cùng hưng phấn hỏi, “Bây giờ đưa anh về nhà sao?”

Trông nét Tiêu Dạ khẽ nhúc nhích một chút, hoàn toàn có ý tứ không để ý tới Điều Bối Khôn, sắc mặt cả người vẫn rất lạnh.

Ngược lại a Bru mở miệng nói, “Chúng ta đi đánh nhau.”

“Đánh nhau, bây giờ sao?” Điều Bối Khôn hỏi.

“Ừ.” A Bru gật đầu, “Cho nên nếu như không dám, chúng tôi cho cậu xuống xe trước.”

“Nói giỡn! Điều Bối Khôn tôi đã đánh nhau từ nhỏ, từng sợ ai khi nào, vừa đứng thừa dịp đánh nhau lần này tôi muốn lộ ra một chút tài năng của mình, miễn cho bị mấy người coi thường!” Điều Bối Khôn gần từng chữ nói ra. dfienddn lieqjudoon

A Bru không nhịn được cười một tiếng, không nói nhiều.

Điều Bối Khôn còn lâu mới để ý tới a Bru cười nhạo, anh vẫn cảm thấy, anh chính là sẽ khiến cho bọn họ có vài phần kính trọng.

Một đường như vậy đạt tới một bến cảng Thượng Hải.

Giờ phút này trên bến cảng ánh đèn lờ mờ, gần như không làm việc, có vẻ trống trải mà yên tĩnh.

Điều Bối Khôn đi theo phía sau Tiêu Dạ đi về phía chỗ sâu bến cảng.

Càng chạy càng sâu, bến cảng yên tĩnh vang lên tiếng người rất nhỏ, không bao lâu, nhìn thấy chừng hơn mười người, ngay ngắn chỉnh tề khuôn vác hàng từ trên một con thuyền mới đến xuống, có vẻ cẩn thận và hơi gấp gáp.

Người vận chuyển hàng cảm thấy có người tới, đều ngừng lại quay đầu nhìn đoàn người Tiêu Dạ, trên mặt người dẫn đầu lộ ra vẻ mặt hơi kinh hoàng, khoảnh khắc nhìn Tiêu Dạ có chút không biết làm sao, giống như không tin người mình thấy, trong nháy mắt để cho mình tỉnh táo lại.

“Đại ca.” Người dẫn đầu cung kính kêu.

Tiêu Dạ khẽ gật đầu, không chút để ý đi tới.

Người dẫn đầu vẫn cúi đầu khom lưng, dáng vẻ rất tôn kính.

“Đều là những thứ hàng gì?” Tiêu Dạ nhìn qua, không chút để ý hỏi.

“Lá trà vận chuyển riêng, là đồng hàng của ông chủ Vương giai đoạn trước, để tôi mau chóng cho ông ấy, tôi liền buổi tối gọi người tới vận chuyển.” Người dẫn đầu liền vội vàng giải thích.

“Thật sao?” Chân mày Tiêu Dạ nhướn lên, dáng vẻ giống như bình tĩnh như vậy, lại khiến cho người ta không khỏi run sợ, trông mắt chuyển một cái, “A Buru, kiểm nghiệm giúp tôi.”

“Vâng.” A Buru đi từ phía sau Tiêu Dạ lên, tùy tiện dò qua một kiện hàng từ trên người một công nhân, dùng dao găm rất ngoan độc mở ra, rút một bao vải ra, mở ra toàn bộ đều là trà xanh thượng hạng.

Người dẫn đầu vẫn khẩn trương nhìn a Buru, trên trán bắt đầu冒 mồ hôi.

A Buru lấy thêm bao vải từ trong kiện hàng ra, đưa tay vào trong khuya khoảng một chút, giống như phát hiện ra điều gì, khúc miệng cười một tiếng xấu xa, lấy ra một bọc màu trắng từ trong bao vải.

Bản thân người dẫn đầu liền hốt hoảng, cả người vội vàng lùi bước lại, ngón tay bắt đầu không tự chủ được sờ lên eo lưng.

“Đại ca, em không biết vì sao vật này lại ở trong đó, em thật sự không biết.” Người dẫn đầu liền vội vàng giải thích.

Tiêu Dạ làm như không nghe thấy, rất lạnh lùng nhìn a Buru dùng mũi kiểm tra hàng, một hồi lâu a Buru mới khẳng định nói, “Đại ca, là bạch phiến.”

(*) Bạch phiến (heroin) là một loại ma túy thuộc nhóm gây nghiện giảm đau (narcotic analgesics) hay nhóm thuốc có á phiện (opiates) gồm á phiện (opium), morphine, codein, pethidine và methadone. Những loại này đều có tác dụng giảm đau rất hữu hiệu và rất dễ bị nghiền. Tiếng lóng, "Trắng", "Hàng trắng"

Cầm Tiêu Dạ khẽ nhíu mày, nhìn người đàn ông run run rẩy rẩy trước mặt.

“Không phải tôi đã sớm nói, vật này không thể đụng vào?” Tiêu Dạ cắn từng chữ hỏi anh ta.

“Đại ca, không liên quan gì tới em, em không biết vì sao thứ này lại ở đây, em bị người hãm hại, em theo đại ca lâu như vậy, một mực giúp đại ca xử lý mấy vùng đất Thành Tây kia, nhiều năm như vậy em đều cần cù chăm chỉ nghĩ tới đi theo đại ca lăn lộn cả đời, tuyệt đối không làm được chuyện như vậy.” Người dẫn đầu không ngừng giải thích.

“A Buru, làm việc theo quy củ cũ.” Trên mặt Tiêu Dạ lạnh lùng, hoàn toàn không nghe người dẫn đầu giải thích chút gì, lạnh lùng gằn từng chữ, “Chặt tay phải.”

“Vâng.” A Buru gật đầu.

Người dẫn đầu lập tức luống cuống, đột nhiên quỳ trên mặt đất, “Đại ca, anh không thể chặt tay phải của em, chặt tay phải rồi em còn xử lý vùng đất giúp anh như thế nào, em trên có già dưới có trẻ, em không thể trở thành một người tàn tật, đại ca anh bỏ qua cho em, van anh bỏ qua cho em, em thật sự vô tâm sơ suất, em thật sự chính là vào đường cùng rồi mới làm như vậy, trước đó em đánh bạc thua chút tiền, em chỉ muốn làm một khoản sau đó sẽ không động vào những thứ này, van anh cho em một cơ hội.”

Sắc mặt Tiêu Dạ vẫn như cũ không nhúc nhích, giống như không có tâm trạng bình tĩnh tiếp tục dây dưa gì khác với người đàn ông này, cho a Buru một ánh mắt, xoay người định đi.

“Đừng tới đây!” Người đàn ông quỳ dưới đất đột nhiên đứng lên, trên tay bắt ngờ nhiều thêm một cây súng lục màu đen, đề phòng chìa về người phía trước.

Trên khuôn mặt vốn không có biểu cảm gì của Tiêu Dạ khẽ nhúc nhích, trông mắt chăm chú nhìn chăm chăm vào súng trên tay người đàn ông, nhìn mặt anh ta, “Mày chắc chắn muốn dùng vật này chìa vào người tao?”

“Là mày ép buộc tao Tiêu Dạ. Tao đã sớm nhìn đủ rồi!” Người đàn ông hung hăng nói, “Tao theo mày nhiều năm như vậy, một mực dưới quyền mày làm việc cho mày, nhưng mày vẫn không để cho anh em tụi tao ăn một miếng cơm no! Hiện giờ người tới bãi của tụi tao càng ngày càng ít, vốn không có cái gì kiếm tiền béo bở như bạch phiến, mày lại không để cho bất kỳ kẻ nào động vào thứ này, nhiều anh em của tao đã sớm bí mật bắt nã đủ về mày, tao sớm không muốn cùng mày!”

Môi mòng Tiêu Dạ kéo ra một độ cong lạnh nhạt, lại có vẻ xấu xa mà ác độc, “Nếu không muốn đi theo tao làm việc, cũng không cần đi theo. A Buru,

chặt tay phải, vút vào trong biển.”

“Tiêu Dạ!” Người đàn ông gào lên giận dữ, súng lục hung hăng chỉ vào đầu Tiêu Dạ, “Mày thật sự cho rằng tao không dám nổ súng sao? Cùng lắm thì đồng quy vu tận!”

“Mày còn chưa có khả năng đồng quy vu tận với tao.” Tiêu Dạ lạnh lùng nghiêm mặt, đột nhiên lóe ra sát khí, khiến cho người ta không rét mà run.

Tay nắm súng lục của người đàn ông lại khẽ run.

A Bru đứng ở vị trí cách người đàn ông đó không xa, có vẻ ôn hòa hơn Tiêu Dạ một chút, nhưng cũng là tiểu lý tàng đao *, anh nhìn như lời nói thấm thía từng câu từng chữ nói với người đàn ông kia: “Lão Vương, chúng ta đi theo đại ca làm việc cũng không phải ngày một ngày hai rồi, nhiều năm như vậy khi nào khiến cho anh xảy ra chuyện này? Nếu đại ca để cho chúng ta không động vào thứ này khẳng định cũng vì tốt cho chúng ta, anh suy nghĩ một chút mặc dù thứ kia tiến tới nhanh, nhưng nhìn chung nhiều vùng nhiều nhóm bang phái khác, dính vào vật này, không phải khiến chính bản thân mình thiệt, chính là vào trong tù, có bao nhiêu người chân chính tiêu thụ được.”

(*) tiểu lý tàng đao: Mặt mang cười nhưng giấu dao, miệng thon thót bụng bỏ dao găm.

Người đàn ông được gọi là lão Vương hung hăng nhìn a Bru, “Tao nhỏ vào! Mày chính là một con chó bên cạnh Tiêu Dạ, nó nói gì mày cũng chỉ biết vẫy đuôi! Đừng tưởng rằng mày có bao nhiêu khả năng, người dưới tội tao đã sớm nhìn mày không vừa mắt rồi.”

“Khụ khụ.” A Bru vuốt cái mũi của mình, nhìn qua không chút để ý, nhưng đáy mắt lại hiện đầy sát ý!

Từ hình dung này thật sự không phải yêu thích của anh.

Ngón tay anh hơi căng, bước chân vừa nhấc, tăng sức, chính xác không làm đá văng cây súng trên tay lão Vương, lão Vương còn chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt liền bị những người khác bao vây lại, hung hăng đè trên mặt đất, không thể động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 84: Chương 23.2

A Bru đi tới ngồi xổm trước mặt lão Vương, hung hăng vỗ mặt lão Vương, nói: “Chó sẽ cắn người thì không sủa, lần sau học thông minh một chút.”

Lão Vương liếc mạng giấy giữa.

A Bru chỉ lạnh nhạt, nói với người dưới, “Theo căn dặn của đại ca, bẻ gãy tay ném vào trong biển.”

“Dạ.”

A Bru đứng dậy.

Lão Vương ở trên mặt đất, kêu gào khổ sở, “Buông tao ra, tội mày lù khốn kiếp này, Tiêu Dạ tao sẽ không bỏ qua cho mày, tao thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho mày, a...”

Đột nhiên, một tiếng kêu đau khổ tột cùng, liên tiếp vang lên không ngừng ở trên bến cảng trống không.

Dòng máu đỏ tươi đẹp đột nhiên chảy ra chung quanh.

Điều Bối Khôn đứng ở xa xa, trên mặt dùng như bị dính vào một giọt chất lỏng này, hình như anh vẫn có thể cảm thấy, độ ẩm ghê tởm này.

Trên mặt Điều Bối Khôn đã trắng bệch, anh dùng tay vuốt gò má mình, nhìn chất lỏng màu đỏ trong lòng bàn tay, sắc mặt càng thêm trắng bệch, trong một nháy mắt anh cảm thấy đầu óc trống rỗng, mới vừa rồi có phải anh đã thấy được cảnh tượng mà chỉ có trên ti vi mới có, cả bàn tay muốn thoát ra khỏi thân thể của chính mình...

Muốn chết.

Anh cảm thấy bây giờ anh đã không có cách nào nhúc nhích.

Hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng được cảnh tượng mới vừa rồi, làm sao tiêu hóa khỏi trong đầu anh đi.

Tiếng kêu của người đàn ông càng lúc càng xa, trong sóng biển trầm bổng, dường như chỉ nghe được tiếng nước xa xa, lại đột nhiên yên tĩnh.

Cứ như vậy đã xong rồi sao?

Dường như chưa qua năm phút.

Cả người Điều Bối Khôn còn ngây ngốc, trợn mắt há hốc mồm nhìn vào bên trong, nhìn chăm chăm vào sắc mặt Tiêu Dạ lạnh lùng rồi đi qua bên cạnh anh. dfienddn lieqiudoon

Tất cả mọi người đều tỏ vẻ lạnh nhạt, cũng không cảm thấy có gì khác thường.

A Bru dừng ở trước mặt Điều Bối Khôn, “Còn không đi?”

Điều Bối Khôn hồi hồn, “Dĩ nhiên phải đi.”

Nhưng mà, chân đang run rẩy.

Không ngừng run rẩy, dường như một khắc kia không có sức lực nâng lên nổi.

“Sao vậy, bị sợ mềm nhũn chân.” A Bru cười nhạo.

Điều Bối Khôn âm thầm mắng, nhưng một khắc kia lại không tìm được từ ngữ phản bác, trong lòng đủ kiểu không thoải mái.

“Cậu không đi, tôi đi trước.” A Bru nói xong liền chuẩn bị rời đi, “Chỉ có điều bến cảng này, không ít cô hồn dã quỷ, loại người da mìn thịt mềm như cậu vừa đúng hợp với khẩu vị của chúng...”

“Này này!” Điều Bối Khôn nghe được rợn cả tóc gáy, anh lớn tiếng gọi a Bru, “Anh đừng đi, đỡ tôi với.”

A Bru cười to.

Quả nhiên là một thằng nhóc thú miệng còn hơi sữa.

Chắc hẳn đại ca mang theo để cậu ta tận mắt nhìn, chính là vì để bỏ đi tính tích cực của cậu nhóc này mà thôi.

Anh đưa tay đỡ Điều Bối Khôn bước nhanh về phía trước, nói là đỡ, chẳng bằng trực tiếp kéo đi, Điều Bối Khôn cực kỳ bất mãn, cả người không ngừng kêu to, gay gắt, âm thanh quyết liệt mãi cho đến khi lên xe mới yên tĩnh.

Ngồi trên xe, Điều Bối Khôn vẫn còn rất không thoải mái nhìn a Bru, đủ loại không thoải mái.

“Đưa cậu về trước, sau này đừng đi ra với tôi.” Tiêu Dạ nói từng câu từng chữ, nói với Điều Bối Khôn.

“Tại sao?” Điều Bối Khôn gào lên giận dữ.

“Cậu còn xem chưa đủ?!” Tròng mắt Tiêu Dạ căng thẳng, hung hăng nói, “A Bru, lấy cái tay vừa chém đứt đưa cho cậu ta làm kỷ niệm.”

“Được, tôi lập tức đi xuống nhặt lên.”

“Đừng! Không...” Điều Bối Khôn quả thật không dám tưởng tượng cái tay máu tươi đầm đìa kia đặt trước mặt mình sẽ có cảm nhận gì, anh cảm thấy cả người đều không tốt.

Tròng mắt Tiêu Dạ đảo một cái, nói với tài xế, “Lái xe.”

“Vâng.”

Điều Bối Khôn cũng không dám phản bác nữa, ngồi ở bên cạnh Tiêu Dạ, vô cùng yên tĩnh.

Một ngày nào đó anh sẽ vượt qua sợ hãi! Âm thầm thề.

...

Ban đêm thâm trầm mà yên tĩnh.

Một nhóm xe hơi màu đen rời khỏi bến cảng, giống như chuyện vừa rồi xảy ra ở bến cảng sẽ theo sóng biển nước chảy bèo trôi, không lưu lại trong lòng ai quá nhiều dấu vết.

Dưới bầu trời đêm vô cùng yên tĩnh, đột nhiên có một chiếc xe tải trọng tải siêu lớn xông tới, đèn pha của xe tải lớn chiếu thẳng tấp lên xe con, sáng rõ khiến mắt tài xế hơi hoa lên, tài xế dùng ánh đèn xa gần không ngừng đan xen nhắc nhở, nhưng xe tải lớn ở đối diện giống như không hề tự biết một chút nào, vẫn như cũ làm theo ý mình mở đèn pha công suất lớn chiếu tới.

Ánh mắt của lái xe bị chói đến nhanh chóng chịu không nổi, hơi tức giận bưng bưng gầm thét một câu, “Lái xe này được dạy lái xe kiểu gì, muốn chết

sao!”

“Hướng phải, né tránh!” Tiêu Dạ đột nhiên lớn tiếng nói, bật đứng dậy từ ghế sau, đột nhiên chuyển động tay lái, xe vô cùng lắc lư, bắn sang phía bên phải ra một khoảng cách rất lớn, dưới bầu trời đêm vang lên một tiếng thảng xe không bình thường.

Còn chưa ngừng tới hai giây, xe tải lớn nhanh chóng mà đến hình như cũng đột nhiên rẽ sang thật nhanh, trực tiếp đánh tới xe con, giữa hai xe vang lên tiếng va chạm kịch liệt liên tiếp, hàng rào trên đường lớn bị cứng rắn va chạm thành hư, xe con bị đẩy xuống đê đập thật cao, dưới đê đập là bờ cát đá lộn xộn ngổn ngang, sau khi xe con rơi xuống, dưới trọng lực mãnh liệt gần như đã biến hình, thê thảm không nỡ nhìn.

Vào giờ khắc này xe con phía sau đột ngột dừng lại, một số người lao thẳng lên xe tải lớn kia túm lấy tài xế gây án, rất dễ nhận thấy sự cố này không phải tình cờ xảy ra, bắt được người mấu chốt, đề sau này điều tra trả thù!

Phần lớn những người khác lao xuống đê đập, bắt đầu giành giật từng giây, làm công việc cứu hộ.

Bên cạnh hết đợt này đến đợt khác, đêm nay nhất định không phải là một đêm bình thường!

...

Điều Bối Định cảm giác mình vừa mới nằm xuống, vừa mới ngủ, điện thoại vang lên.

Cô hơi không nhận được nhìn điện thoại di động, là số lạ, có một giây không muốn nhận, cô nhú mày một cái, “Xin chào.”

“Xin chào, chị dâu. Em là tiểu Tín thuộc hạ của Tiêu Dạ đại ca, hiện giờ đại ca bị tai nạn xe cộ đang cấp cứu, làm phiền chị tới phòng cấp cứu của bệnh viện trung tâm thành phố, vết thương rất nghiêm trọng.” Bên kia nói vừa nhanh vừa vội, diễn tả rõ ràng.

Cả người Điều Bối Định lập tức tỉnh táo, ngồi bật dậy từ trên giường: “Tiêu Dạ xảy ra tai nạn xe cộ?!”

“Vâng.” Bên kia cung kính đáp lời, lại nói, “Trên xe còn có em trai chị Điều Bối Khôn, hiện giờ cũng đang ở đây cố gắng hết sức cấp cứu.”

“Cái gì?!” Một khắc kia Điều Bối Định thậm chí cảm thấy như sấm sét giữa trời quang.

Cô túm chặt điện thoại di động, có vài giây căn bản không phản ứng kịp.

“Chị dâu, thời gian eo hẹp gấp gấp, làm phiền chị tới đây nhanh một chút.” Tiểu Tín nói xong, liền cúp điện thoại rồi.

Điều Bối Định nắm chặt điện thoại di động.

Trước mắt đột nhiên mơ hồ.

Cô hung hăng dụi mắt mình, cời quần áo ngủ, bắt đầu mặc quần áo.

Ổng quần jeans như thế nào cũng mặc không vào được, nhiều lần thiếu chút nữa vấp ngã, cô cắn môi, hung hăng cắn, trong một khắc kia rất muốn hồng mắt khóc lớn, nhưng giờ phút này, cô chỉ mãnh liệt khống chế thân thể vô cùng run rẩy của mình, hít sâu, hít sâu, để cho mình bình tĩnh thay đổi quần áo, cầm chìa khóa xe lên sai bước đi ra khỏi cửa.

Một đường lái xe vào bệnh viện trung tâm thành phố.

Thậm chí cô không biết mình chạy thật nhanh, có vượt đèn đỏ hay không, cô chỉ muốn nhanh chóng tới bệnh viện, nhanh hơn nữa tới bệnh viện.

Dừng xe xong, ngay cả cửa xe cũng quên khóa lại, cô chạy nhanh tới phòng cấp cứu.

Trên hành lang dài đứng đầy người, Điều Bối Định gần như đều từng thấy, đều là thuộc hạ của Tiêu Dạ, tất cả mọi người mang theo vẻ mặt lo lắng, lúc nhìn cô vô cùng cung kính.

Bước chân mới vừa rồi còn điên cuồng đột nhiên giống như không còn hơi sức, đứng xa xa ở đó, cũng không dám tiến lên.

Tiểu Tín đi từ ngoài cửa phòng cấp cứu sai bước về phía cô, nói với cô, “Đã đi vào hơn hai mươi phút.”

Điều Bối Định cắn môi, khống chế thân thể mình đang run rẩy, cô từng bước từng bước một đi về phía phòng cấp cứu.

Ánh mắt không chớp nhìn hiển thị “Đang phẫu thuật”, không dám đảo mắt, giống như sợ chỉ một cái đảo mắt, thế giới sẽ xảy ra biến hóa long trời lở đất.

“Lúc ấy xe của đại ca bay từ trên đê đập cao hai mét xuống, phía dưới lộn xộn, xe bị đè bẹp, khi tụi em kéo được đại ca và em trai chị còn có a Bru và tài xế ra ngoài thì bốn người đã máu me be bét rồi, nhưng vẫn còn có hơi thở, hiện giờ bác sỹ đang cố hết sức cấp cứu, đại ca luôn phúc lớn mạng lớn, không có chuyện gì.” Tiểu Tín vừa giải thích, vừa an ủi.

Điều Bối Định nắm chặt ngón tay.

Nếu như Tiêu Dạ không có chuyện gì, như vậy Điều Bối Khôn?!

Cả người cô hoảng hốt, đột nhiên lấy điện thoại di động ra, vội vàng gọi điện thoại, một hồi lâu bên kia mới nhận, truyền đến giọng nói hơi mệt mỏi, “Bối Địch, đã trễ thế này còn gọi điện thoại cho mẹ có chuyện gì sao?”

“Mẹ.” Điều Bối Địch cắn môi, thậm chí cảm thấy chữ này cũng khiến cho cô thiếu chút nữa nổi điên đến rơi lệ, cô hít sâu, cố gắng chống đỡ tâm tình của mình, nói, “Bối Khôn xảy ra tai nạn xe cộ, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện trung tâm thành phố, mẹ và cha tới đây một chuyến đi, con không biết nghiêm trọng đến mức nào, nhưng mà...”

“Bối Khôn xảy ra tai nạn xe cộ?!” Giọng nói bên kia cũng bắt đầu run rẩy.

Dường như có thể nghe được tiếng cha Điều ở bên cạnh, “Tai nạn xe cộ gì, nghiêm trọng không?”

Điều Bối Địch cắn môi: “Hai người tới đây đi. Bây giờ con đang ở trong bệnh viện.”

“Cha mẹ lập tức tới.” Bên kia chợt cúp điện thoại.

Cô có thể tưởng tượng lúc này cha mẹ rốt cuộc có bao nhiêu nóng nảy.

Mặc dù nhìn thì Điều Bối Khôn giống như luôn là đứa bé bị trong nhà “Ghét bỏ”, nhưng suy cho cùng mà nói, vẫn luôn là miếng thịt trong lòng cha mẹ.

Cô siết chặt ngón tay, yên lặng nhìn mấy chữ “Đang phẫu thuật”.

Trên hành lang một lần nữa rơi vào yên lặng tĩnh mịch.

Nửa giờ sau.

Cha Điều và mẹ Điều chạy tới, nhìn người trên hành lang, nhìn Điều Bối Địch, mẹ Điều vội vàng kéo tay Điều Bối Địch, hỏi, “Tình huống như thế nào?”

“Không biết, bác sỹ còn chưa đi ra.” Điều Bối Địch lắc đầu.

Mẹ Điều gấp đến mức hộc mắt đỏ bừng.

Cha Điều vẫn đi tới đi lui, lo lắng trên mặt cũng cực kỳ rõ ràng, ông hỏi Điều Bối Địch, “Bối Khôn xảy ra tai nạn xe cộ như thế nào?”

“Chắc...” Điều Bối Địch cắn môi, “Bối Khôn xảy ra tai nạn xe cộ trên xe Tiêu Dạ, có thể là, Bối Khôn muốn đi theo Tiêu Dạ làm việc, sau đó...”

“Bối Khôn muốn đi theo Tiêu Dạ làm việc?! Nó không biết Tiêu Dạ làm cái gì sao?! Những chuyện tàn nhẫn không có tính người kia, nó cũng muốn đi làm?!” Cha Điều đột nhiên gào lên giận dữ.

Trên hành lang có rất nhiều thuộc hạ của Tiêu Dạ, bị giọng cha Điều làm giật mình đến tất cả nhìn về phía ông, nghe giọng điệu của cha Điều, trên mặt đều lộ vẻ vô cùng không thân thiện.

Điều Bối Địch kéo cha Điều, “Cha, lúc này trước đừng tranh cãi, chờ Bối Khôn khỏe rồi, chúng ta lại khuyên nó một chút.”

“Khuyên cái gì, nếu như nó dám đi theo Tiêu Dạ, cha không thể không đánh gãy chân nó!” Cha Điều tàn nhẫn nói.

“Lúc này rồi còn nói chuyện đó làm gì?!” Mẹ Điều khuyên nhủ, cả người đã khó chịu đến không xong, “Thân thể của Bối Khôn quan trọng nhất, chỉ cần nó không sao, chuyện sau này để sau này nói.”

“Chính do bà, mẹ nuông chiều thì con hư, không phải bà, Điều Bối Địch sẽ không gả cho Tiêu Dạ thằng nhóc thú vị kia, Điều Bối Khôn cũng sẽ không trốn học từ nước Mỹ trở về còn xảy ra tai nạn xe cộ lớn như vậy!” Cha Điều chỉ hết đầu mũi dùi về phía mẹ Điều.

Mẹ Điều uất ức, liền hu hu khóc lên, “Là tôi không tốt, đều do tôi không tốt, năm đó tôi không nên gả cho ông, sinh trai sinh gái vì ông, bằng không hiện giờ sẽ không xảy ra những chuyện này...”

Cha Điều đột nhiên dừng nói.

Mỗi khi mẹ Điều khóc thật, cho dù cha Điều tức giận bao nhiêu cũng sẽ không nói thêm câu nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 85: Chương 23.3

Editor: Puck

Điều Bối Định kéo mẹ mình, “Mẹ đừng khóc, Bối Khôn vẫn đang phẫu thuật, không chừng đợi lát nữa ra ngoài còn cần chúng ta chăm sóc, đừng khóc hư thân thể, cha cũng vì sốt ruột nên mới nói như vậy...”

Mẹ Điều cũng không nhiều lời nữa, lặng lẽ lau nước mắt. Thời khắc mấu chốt này, cũng không muốn mình gây thêm phiền.

Hành lang đã khôi phục yên lặng tĩnh mịch như chết.

Tiếng đồng hồ treo tường vang lên tích tắc theo quy luật, từng giây từng phút, không biết qua bao lâu, sắc trời cũng đã hơi sáng rồi, cửa chính phòng phẫu thuật mở ra, một bác sỹ đi ra, hơi mệt mỏi nói: “Người thân Tiêu Dạ có ở đây không?”

“Ở đây.” Điều Bối Định liền vội vàng tiến lên, những tiểu đệ khác cũng đi lên.

“Bệnh nhân tạm thời thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, chỉ có điều bởi vì vết thương tính ra nghiêm trọng, tay chân thân thể nhiều chỗ gãy xương, trên thân cũng có vết thương nhẹ, cho nên cần nằm viện quan sát một khoảng thời gian, người thân đi tiến hành thủ tục nhập viện.”

“Vâng.” Điều Bối Định vội vàng gật đầu.

Khi xoay người chuẩn bị rời đi, thấy Tiêu Dạ được người đẩy ra từ bên trong, trên thân thể quần rất nhiều băng, mắt nhắm lại, mày nhíu lại một chỗ, xem ra đã tỉnh, chỉ có điều không muốn mở mắt.

Tiểu đệ thấy Tiêu Dạ ra ngoài, cũng vây lại hỏi han, cô y tá hơi nghiêm nghị nói với bọn họ, nói bệnh nhân quá yếu, không thể ồn ào như vậy, tiểu đệ mới yên tĩnh lại một chút đi theo y tá đẩy Tiêu Dạ vào phòng bệnh.

Điều Bối Định nhanh chóng làm xong thủ tục nhập viện, lúc trở lại, a Bru và tài xế cũng lần lượt rời khỏi phòng phẫu thuật, đều thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, tài xế hơi nghiêm trọng một chút, đứt một chân.

Cuối cùng, cũng chỉ còn lại có Điều Bối Khôn.

Điều Bối Định và cha Điều mẹ Điều một mực ở trên hành lang chờ.

“Bối Định, tại sao những người khác đều đã đi ra, Bối Khôn còn ở bên trong? Nó sẽ không có nguy hiểm gì chứ?” Mẹ Điều lo lắng nói.

“Sẽ không, sẽ không.” Điều Bối Định liền vội vàng lắc đầu, “Bối Khôn luôn phúc lớn mạng lớn, việc nhỏ không có gì, mẹ đã quên khi còn bé chúng ta đi cầu phúc coi bói, thầy tướng số nói Bối Khôn có thể sống tới chín mươi tuổi, lúc này Bối Khôn mới hai mươi tuổi, thời gian còn vô cùng dài.”

Mẹ Điều được Điều Bối Định an ủi như vậy, hình như hơi yên tâm.

Đúng lúc này thì cửa phòng phẫu thuật được mở ra, một y tá vội vã đi tới, nói, “Ai có nhóm máu O, người bệnh mất máu quá nhiều, trước mắt trong kho máu đang thiếu, đang điều động từ bệnh viện khác, chỉ có điều cần có thời gian, có người thân có nhóm máu O không?”

“Là tôi, là tôi.” Điều Bối Định vội vàng nói.

Cũng may, người cả nhà bọn họ đều nhóm máu O.

“Cô đi theo tôi.” Y tá vội vàng nói.

Điều Bối Định đi theo y tá vào phòng phẫu thuật, thay đồng phục phẫu thuật, trực tiếp nằm trong phòng phẫu thuật truyền máu cho Điều Bối Khôn.

Hình như Điều Bối Khôn đã tỉnh, nhưng cả người vô cùng suy yếu, anh quay đầu lại nhìn Điều Bối Định, rất yếu ớt hỏi: “Chị, Tiêu Dạ chết chưa?”

“Quản tốt bản thân em đi, anh ta không chết được.” Điều Bối Định hung hăng nói.

“Vậy thì tốt. Em thật sự sợ anh ấy chết rồi, chị sẽ náo loạn tìm chết.”

“Lúc này em không thể yên tĩnh một chút sao? Không thấy bụng của em cũng đã bị mổ ra sao?” Điều Bối Định hung hăng nói.

“Có thật không?” Điều Bối Khôn đột nhiên kích động.

Huyết áp chợt tăng lên.

Y tá vội vàng quát mắng: “Người thân yên tĩnh, đừng kích thích cảm xúc của bệnh nhân.”

Điều Bối Định cũng bị Điều Bối Khôn làm cho sợ hết hồn, vội vàng nói, “Thân thể em tốt đẹp, không gãy tay thiếu chân, sau này vẫn có thể tán gái.”

Diêu Bối Khôn thật sự hơi mệt, chỉ có khuôn mặt trắng bệch cười cười.

Nửa giờ sau.

Diêu Bối Khôn được y tá đẩy ra ngoài, sắc mặt cả người trắng bệch không có chút màu máu nào, Diêu Bối Dịch được y tá dìu ra, sắc mặt cũng không quá tốt. Cũng may, phẫu thuật tất cả đều thuận lợi, Diêu Bối Khôn không bị nguy hiểm tính mạng.

Cha Diêu mẹ Diêu vội vàng đi theo y tá ổn định Diêu Bối Khôn ở trên giường.

Y tá đỡ Diêu Bối Dịch ngồi trên ghế sa lon trong phòng bệnh, nói với cô, “Cô mất máu tương đối nhiều, tạm thời có cảm giác mê man là bình thường, để người thân nấu chút nước đường đỏ trứng gà, khoảng thời gian này ăn nhiều gan heo, thịt nạc một chút, mấy ngày nữa sẽ tốt.”

“Được, cảm ơn y tá.”

Y tá khẽ mỉm cười, đi ra ngoài.

Trợ lý y tá của Diêu Bối Khôn sau khi làm xong tất cả nói tất cả việc cần chú ý rồi đi ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ có bốn người nhà bọn họ.

Mẹ Diêu gọi điện thoại cho người giúp việc trong nhà, căn dặn mang đồ ăn thức uống và chuẩn bị chút đồ dùng hằng ngày cho bà và Bối Khôn, sau khi xong tất cả, tất cả mọi người hơi mệt chút, Diêu Bối Dịch quan sát cha mẹ cô, nói: “Bên này có một giường điều dưỡng kèm theo, bây giờ con nhìn Bối Khôn truyền dịch là được, cha mẹ nằm một lát trước đi.”

Mẹ Diêu lắc đầu: “Nào ngủ được, ngược lại là con đó, truyền nhiều máu cho em trai con như vậy, có muốn nghỉ một chút không?”

“Con không sao đâu, ngồi nghỉ một chút là được.” Diêu Bối Dịch khẽ mỉm cười.

“Lão Diêu, Bối Khôn không có việc gì, ông về nghỉ ngơi trước đi. Không phải nói buổi sáng còn có một cuộc họp sao? Bên này tôi chăm sóc là được rồi.” Mẹ Diêu quan tâm nói với cha Diêu.

Cha Diêu gật đầu một cái, “Tôi họp xong sẽ tới đây đổi cho bà về nghỉ ngơi.”

“Ừ.”

Diêu Bối Dịch nhìn hành động qua lại của cha mẹ cô, cũng không có lời nói kích thích buồn nôn gì, nhưng lại khiến cho cô cảm động và hâm mộ khó hiểu.

Cảm giác giữa hai vợ chồng có thể cả đời bình bình thân thân như vậy, thỉnh thoảng cũng sẽ cãi nhau thỉnh thoảng cũng sẽ tức giận, nhưng hai người vẫn luôn luôn ràng buộc, cứ hạnh phúc như vậy, là tốt rồi.

Sau khi cha Diêu rời đi.

Mẹ Diêu lại bận rộn chỉnh trang lại ít thứ trong phòng bệnh, tìm hộ lý tới đặc biệt trông chừng, lại bận rộn một lúc lâu, người giúp việc trong nhà mang ít thứ tới, Diêu Bối Dịch uống đường đỏ trứng gà, cả người cũng hơi thoải mái hơn chút. “Mẹ, mẹ thật sự không ngủ được à.” Diêu Bối Dịch hỏi.

Hình như mẹ Diêu đã bận rộn xong, ngồi ở bên cạnh giường bệnh của Diêu Bối Khôn, “Bây giờ còn không ngủ, đợi lát nữa lại nói. Chỉ có điều ngược lại... Con không cần đi chỗ Tiêu Dạ nhìn một chút sao?”

Mặc dù mẹ Diêu không có ấn tượng tốt với Tiêu Dạ, nhưng cảm giác là lựa chọn của con gái, vẫn nên bằng lòng với ý nguyện của con gái, đương nhiên cũng hy vọng vợ chồng hai đứa có thể hòa thuận. Mặc dù cuộc hôn nhân này không tốt, nhưng Trung Quốc có câu cổ là, thà phá mười ngôi miếu, cũng không nên hủy một cuộc hôn nhân.

Diêu Bối Dịch cắn cắn môi.

“Đi đi, bên chỗ em trai con có mẹ chăm sóc, còn có hộ lý giúp một tay, con đi nhìn tình huống bên kia một chút đi.” Mẹ Diêu thúc giục.

Diêu Bối Dịch cảm kích gật đầu một cái, đứng dậy đi ra ngoài phòng bệnh.

Phòng bệnh của Tiêu Dạ do cô đặt, cho nên cô rõ ràng phòng bệnh của anh cách phòng bệnh của Diêu Bối Khôn không xa, cô đi vài bước đã tới cửa, bên trong có vài người canh chừng, đều là tiểu đệ của Tiêu Dạ.

Diêu Bối Dịch đẩy cửa phòng bệnh ra.

Tiểu đệ thấy cô, vội vàng cung kính đứng lên.

Diêu Bối Dịch để tay lên môi, làm một tư thế giữ yên lặng, xoay người đi về phía Tiêu Dạ, nhìn đường nét gương mặt cứng nhắc của anh, rõ ràng cho thấy đã ngủ say.

Cô mím mím môi, yên tĩnh nhìn Tiêu Dạ một lúc lâu như vậy.

Trong trí nhớ dường như chưa từng thấy dáng vẻ yếu ớt như thế của anh...

Cô vẫn cho rằng, người đàn ông này, vĩnh viễn sẽ không có khoảnh khắc ngã xuống.

Khỏe miệng cô nhếch ra một nụ cười nhạt, xoay người nhỏ giọng nói với tiểu Tín, “Đội lát nữa anh ấy tỉnh, cậu chuẩn bị chút cháo trắng cho anh ấy, đừng để cho anh ấy lộn xộn, theo lời bác sỹ chăm sóc cho anh ấy.”

“Vâng, chị dâu.” Tiểu Tín vội vàng đáp lời.

“Thật ra thì không cần nhiều người canh chừng anh ấy như vậy, mọi người cũng cực khổ, để một số đi về nghỉ ngơi trước đi, luân phiên thay ca.”

“Vâng.” Tiểu Tín vội vàng nói.

“Tôi đi trước, có chuyện gì cậu đến phòng bệnh thứ hai ở phía trước tìm tôi.”

“Vâng.” Tiểu Tín đưa Diêu Bối Định ra cửa, lại đột nhiên hỏi, “Đúng rồi, em trai của chị không có việc gì chứ?”

“Không có gì, nó không bị thương nghiêm trọng như Tiêu Dạ.” Mặc dù thời gian phẫu thuật của Diêu Bối Khôn dài nhất, nhưng theo vết thương mà nói, thật ra thì không nghiêm trọng như Tiêu Dạ.

“Vậy thì tốt. Mới vừa rồi sau khi lão đại tỉnh lại câu đầu tiên hỏi Diêu Bối Khôn như thế nào, em sợ anh ấy lo lắng nên đã nói Diêu Bối Khôn không có việc gì, giờ nghe chị nói như vậy em cũng yên tâm.” Tiểu Tín thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Diêu Bối Định cười cười, xoay người rời đi.

Mặc kệ như thế nào.

Mọi người bình an là quan trọng nhất.

Cô trở lại phòng của Diêu Bối Khôn, Diêu Bối Khôn đã tỉnh rồi, nửa nằm trên giường, nhìn Diêu Bối Định từ bên ngoài đi vào, “Chị đi nhìn Tiêu Dạ?”

“Ừ.” Diêu Bối Định gật đầu.

“Anh ấy như thế nào?”

“Vẫn còn đang ngủ mê man.”

“Vết thương như thế nào?”

“Bác sỹ nói nghiêm trọng hơn em một chút, em chỉ có cánh tay bị gãy xương, những vết thương khác đều là vết thương ngoài da, không tổn thương tới nội tạng, Tiêu Dạ bị gãy xương tương đối nhiều chỗ, bên trên thậm chí cũng có chút tổn thương, trong đầu cũng có một phần nhỏ máu bầm, nhưng không nghiêm trọng.” Diêu Bối Định nói.

“A. Vậy thì tốt, thật sự làm em sợ muốn chết.” Diêu Bối Khôn vừa khôi phục chút tinh thần, hưng phấn, “Chị không biết tối hôm qua có bao nhiêu rung động lòng người đâu, quả thật thiếu chút nữa hù dọa em sồn tiêu, xe trực tiếp lật từ trên cao mười mấy mét trong không trung xuống, cái đó nhìn mà ghê, khi đó em nghĩ, xong rồi, em khẳng định chết chắc, suy nghĩ đến một đời tên tuổi rạn vỡ của em, suy nghĩ đến cha, mẹ còn có chị nữa nhất định sẽ khóc đến trời đất u ám, lúc đó em thật sự là có một chút đau lòng, đúng lúc em tuyệt vọng, Tiêu Dạ đột nhiên ôm lấy em, dùng thân thể bao bọc lấy em, khi xe rơi xuống đất, em rõ ràng cảm thấy Tiêu Dạ nằm dưới thân thể em, sau đó lại có chút động tĩnh gì nữa em cũng không rõ ràng, ý thức liền biến mất, chẳng qua lúc đó một khắc em đang suy nghĩ, có phải Tiêu Dạ đang bảo vệ em không?”

Diêu Bối Định không nói gì.

Diêu Bối Khôn nhìn chị gái, “Chị, Tiêu Dạ rốt cuộc có thích chị không vậy?”

Diêu Bối Định đảo tròn mắt, “Em đừng cứ luôn dây dưa vấn đề này có được không?”

“Thật ra thì em cũng không muốn dây dưa, bởi vì em vẫn cảm thấy Tiêu Dạ nhất định không thích chị, nhưng nếu như anh ấy không thích chị, sao lại bảo vệ em như vậy, em đoán nhất định là sợ chị trách cứ mới có thể dùng tính mạng để bảo vệ em như vậy đi! Hay là nói, Tiêu Dạ đồng tính luyến ái, anh ấy thích hẳn là em?!” Diêu Bối Khôn đột nhiên kêu to.

Diêu Bối Định cảm thấy cả người đều không tốt.

Mẹ Diêu ở bên cạnh cũng không nhịn được nói một câu, “Con không nói một câu nghiêm chỉnh sao?”

Diêu Bối Khôn khống chế lại cảm xúc, “Con chỉ giả thiết mà thôi. Dù sao cho dù như thế nào, chị, chị phải nói một tiếng cảm ơn với Tiêu Dạ thay em.”

“Ừ.” Điều Bối Định gật đầu một cái.

“Haizzz, thật sự không biết khi nào mới có thể xuất viện, nán lại trong một không gian chật hẹp như vậy, thật sự hết sức nhàm chán.” Điều Bối Khôn đột nhiên dõng dục, hơi phiền não nói.

Điều Bối Định lại hơi không nhẫn nại được.

Tại sao Tiêu Dạ phải bảo vệ Điều Bối Khôn? Là thật sự sợ cô trách cứ anh sao?

Thật ra thì cô không hề nghĩ tới chuyện trách cứ Tiêu Dạ, cô hiểu rất rõ cá tính của em trai cô, chưa tới phút cuối chưa thôi, Điều Bối Khôn nhất định mặt dày mày dạn đi theo Tiêu Dạ, Tiêu Dạ không thể làm gì mới có thể đi cùng Điều Bối Khôn.

Xảy ra tai nạn xe cộ là chuyện mà không ai kịp chuẩn bị, cô còn không có tình gây sự như vậy.

Trông mặt hơi cong, nhìn Điều Bối Khôn có vẻ như khôi phục nguyên khí.

Cô phải cảm tạ Tiêu Dạ như thế nào?!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 86: Mượn Dao Giết Người (1)

Editor: Puck - Dẫn đầu

Tối hôm qua ở bến cảng xảy ra tai nạn giao thông lớn, sáng nay trên các kênh đài địa phương ở Thượng Hải không ngừng phát tin tức, Kiều Tịch Hoàn đi từ trên lầu xuống đi làm, khi đi ngang qua phòng khách, dừng bước nhìn hiện trường vụ tai nạn xe cộ và người xảy ra sự cố tai nạn xe cộ trong tivi LCD cực lớn trong phòng khách, hồi lâu mới nâng bước chân rời đi.

Ngồi trong xe Vũ Đại lái, sắc mặt Kiều Tịch Hoàn cũng không quá tốt.

Mỗi một vụ tai nạn xe cộ xảy ra cũng sẽ không tự chủ khiến cho cô rợn cả tóc gáy.

Cô đảo mắt nhìn bầu trời Thượng Hải vẫn vô cùng sáng sủa như cũ.

Tối hôm qua Tiêu Dạ xảy ra tai nạn xe cộ, Điều Bối Khôn cũng ở chung trên chiếc xe đó, tối hôm qua Điều Bối Định chắc đã lo lắng đến điên lên. Hai người quan trọng như vậy đồng thời xảy ra chuyện lớn như thế.

Cô lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại.

Bên kia truyền đến giọng phái nữ hơi yếu đuối, “Kiều Tịch Hoàn.”

“Tiêu Dạ và Điều Bối Khôn như thế nào?” Mở đầu liền hỏi.

“Hai người đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm.” Điều Bối Định nói, “Cảm ơn quan tâm.”

“Không có chuyện gì là tốt rồi. Tôi thật sự sợ nếu một trong hai người kia có ai gặp chuyện gì, cô sẽ muốn tìm cái chết.” Kiều Tịch Hoàn nói như gió nhẹ nước chảy, sâu trong lòng lại không có dấu vết buông một hơi thở dài.

“Ừ.” Điều Bối Định dường như cũng không nghĩ tới phản bác lại, cô thật sự không cách nào tưởng tượng được, nếu một trong hai người kia xảy ra chuyện gì, cô sẽ biến thành dáng vẻ như thế nào!

“Tối hôm qua khẳng định không ngủ, hôm nay cô nghỉ ngơi nhiều một chút, tôi cúp.” Kiều Tịch Hoàn nói thẳng. dinendian.loqjdJon

“Bye bye.”

Kiều Tịch Hoàn cúp điện thoại, hít sâu một hơi.

Con người cả đời này, gặp được vô số muôn hình vạn dạng chuyện muôn hình vạn trạng người, có một ngày có lẽ sẽ không nhìn thấy ánh mặt trời dâng lên, Kiều Tịch Hoàn mím môi cười một tiếng, nhìn ánh mặt trời sáng sớm đã không còn quá chói mắt, cảm thấy buồn cười vì mình cảm khái khó hiểu, cô nghĩ, sống vào lúc này, cuối cùng tốt hơn bất cứ điều gì khác.

Xe một đường yên ổn chạy tới tòa nhà Cổ thị.

Kiều Tịch Hoàn đi vào phòng làm việc của mình.

“Quản lý Kiều, chín rưỡi sáng hôm nay, công ty có một cuộc họp nhân sự về điều động nhân viên và tuyển dụng nhân viên mới, yêu cầu trưởng bộ phận từ cấp ba trở lên tham gia. Phần tài liệu này là nội dung cơ bản về hội nghị lần này.” Milk cầm tập tài liệu màu đen trên tay đặt trên bàn làm việc của cô, nói sơ qua sắp xếp hành trình hôm nay của cô.

“Được, em nhớ nhắc nhở chị.” Kiều Tịch Hoàn nói qua.

Milk liền vội vàng gạt đầu, lại hỏi, “Quản lý Kiều muốn một ly cà phê đen không?”

“Ừ.”

“Em lập tức chuẩn bị cho chị.” Milk chuẩn bị ra cửa.

“Milk, em cảm thấy Doãn Tường người này như thế nào?” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên hỏi.

Milk ngẩn ra, hơi không rõ vì sao quản lý Kiều lại đột nhiên hỏi chuyện này, vẫn cực kỳ nghiêm túc đáp lại, “Trước kia không tiếp xúc cũng không hiểu rất rõ, chỉ có điều lần trước khi cùng hợp tác trong dự án James, đã cảm thấy anh ta rất có khả năng, cho nên thật không rõ tại sao hiện giờ mới thông qua quan hệ của chị cạnh tranh đến chức nhân viên phụ trách. Quản lý Kiều có tính toán đặc biệt gì với Doãn Tường sao?”

“Muốn điều cậu ta tới bên cạnh chị, nhân dịp thay đổi nhân sự đợt này.” Kiều Tịch Hoàn không hề mờ mịt nói, độ ăny giữa mình và Milk ngược lại càng ngày càng cao. diee ndda fileeq uysd doon

“Nghe nói lần này sẽ tiến hành sàng lọc tuyển chọn nhân viên tiềm lực dự bị làm nhân viên phụ trách bộ phận, nếu như bộ phận chúng ta có nhân viên phụ trách được tuyển chọn, Doãn Tường có cơ hội điều động đến đây.” Milk phân tích.

“Chính là chị đang nghĩ.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Em trở về liên lạc một chút với Doãn Tường, để cho cậu ta chuẩn bị sẵn sàng trước, đến lúc đó chị sẽ đề cử cậu ta tới bộ phận thị trường nhậm chức.”

“Vâng.” Milk liền vội vàng gạt đầu. “Không có chuyện gì nữa, em đi làm việc của em đi.”

“Vâng.”

Kiều Tịch Hoàn ngồi trên ghế làm việc, cúi đầu lật xem phần tài liệu này. Lần thay đổi nhân sự này chủ yếu tiến hành cạnh tranh cho nhóm nhân viên dự bị ưu tú, cạnh tranh thành công sẽ lục tục dời đến các chi nhánh công ty khác tiến hành rèn luyện, sát hạch thành công sẽ nhận chức trưởng bộ phận cấp ba của chi nhánh công ty cùng đề cử phát triển chức vị tốt hơn. Dĩ nhiên, thay đổi nhân sự hằng năm cũng sẽ kèm theo tuyển dụng nhân viên mới, Cổ thị bình thường đều tuyển dụng nhân viên mới vào mùa hè, một phần nhằm vào sinh viên tốt nghiệp chưa hề có kinh nghiệm, một phần nhằm vào đối tượng ở công ty khác có kinh nghiệm phong phú muốn đi ăn máng khác. Mỗi một năm thay đổi nhân sự và tuyển dụng trở thành một chuyện quan trọng có tính chất tương đối ngắn hạn với Cổ thị, trong công ty trừ trưởng bộ phận tổng hợp ra, những trưởng bộ phận ngoài cấp ba khác đều phải tham dự vào đó.

Kiều Tịch Hoàn đại khái nhìn một chút cương vị cạnh tranh lần thay đổi nhân sự này và nhu cầu tuyển dụng công nhân viên mới nhậm chức, phòng thị trường chỉ có ba suất. Trông mắt Kiều Tịch Hoàn khẽ nhúc nhích, mặc dù suất không nhiều lắm, nhưng máu mới mẻ luôn tốt, trước khi còn chưa bị xã hội làm bẩn, luôn tương đối dễ dàng khống chế.

Cho nên, sao cô có thể làm lỡ mất cơ hội khó có được này, làm vững chắc địa vị ở Cổ thị của mình!

Trông mắt hơi đỏ, để tập tài liệu trên tay xuống, đứng lên từ trên ghế làm việc, đi về phía cửa sổ trước mặt, xuyên qua cửa kính nhìn xe và đám người trên đường phố, như có điều suy nghĩ.

Chín giờ ba mươi phút sáng.

Trưởng bộ phận tổng hợp chủ trì hội nghị, nội dung hội nghị xoay quanh giải tuyển dụng nhân sự và tiến hành thay đổi.

Mỗi một lần triển khai hội nghị nội bộ dài dòng mà không có hạng mục đối ngoại nào này thì Kiều Tịch Hoàn cảm giác hơi không có hứng thú, nhiều lần bị rơi vào trạng thái mất hồn, rất nhiều khi đều cảm thấy hội nghị như vậy cứ đưa tài liệu ra thì tất cả mọi người đều hiểu, không cần phải tốn thời gian gần hai giờ tới giảng giải, rất dễ nhận thấy, quan điểm như vậy cũng chỉ có cô có mà thôi, nhìn những người khác có vẻ mặt hết sức chăm chú, bao gồm Cổ Tử Hàn, bao gồm Cổ Diệu Kỳ. di ien n#dang# yukkle e#q quiq on

Một công ty nên chuẩn bị một chút văn hóa và tình hình bên trong công ty, về phương diện này suy cho cùng Hoàn Vũ vẫn thiếu sót, dĩ nhiên, đó là khi cô làm chủ, cô không biết Tề Lăng Phong sẽ có chỗ cái cách hay không, cô nghĩ chắc là có, năm đó Tề Lăng Phong một mực làm việc giúp cô, mà làm người đứng xem mới có thể thấy rất rõ ràng tất cả ưu điểm và khuyết điểm của cô, Tề Lăng Phong lại là người thông minh như vậy, đương nhiên sẽ tránh những điểm yếu.

Kiều Tịch Hoàn không để lại dấu vết suy nghĩ một chút chuyện, khó khăn lắm mới chờ đến Cổ Diệu Kỳ lên tiếng tổng kết sau đó kết thúc hội nghị, các trưởng bộ phận cũng lục tục rời đi, Cổ Tử Hàn đi trước mặt Kiều Tịch Hoàn, nhỏ giọng nói, “Cô đến phòng làm việc của tôi.”

Kiều Tịch Hoàn gạt đầu, đi theo bước chân của Cổ Tử Hàn.

Cửa phòng làm việc đóng lại, Cố Tử Hàn gọn gàng dứt khoát, “Nghe nói ngày hôm qua cô đi ăn com với Tề Lăng Phong.”

Tròng mắt Kiều Tịch Hoàn khẽ động.

Tin tức ngược lại cực kỳ linh thông.

“Đừng dùng ánh mắt nghi ngờ như vậy nhìn tôi, muốn biết từng cử động của cô không hề khó khăn chút nào.” Cố Tử Hàn gần từng câu từng chữ.

“Cho nên nói tôi vẫn trong giám thị của anh rồi hả?” Kiều Tịch Hoàn nở nụ cười nhìn như vô hại hỏi anh ta.

Cố Tử Hàn không nói gì, im lặng chính là thừa nhận.

Trong lòng Kiều Tịch Hoàn bắt đầu tức giận, dè nén đủ loại khó chịu, nhưng trên mặt vẫn như cũ không để lại dấu vết nở nụ cười đẹp mắt, “Như vậy anh đã biết Tề Lăng Phong hẹn tôi ăn com, thì sẽ biết được, tôi và anh ta ở trong phòng bao thời gian chưa tới nửa giờ, nửa giờ cũng không đủ thời gian ăn com đi.”

Cố Tử Hàn nhướn mày, “Sau đó?”

“Rất dễ nhận thấy tôi cũng không đồng ý bất cứ yêu cầu gì của Tề Lăng Phong, mới có thể vì đàm phán không thành công mà giữa đường rời đi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Yêu cầu gì?”

“Để cho tôi giúp anh ta đề phòng anh.” Kiều Tịch Hoàn cũng không cần che giấu.

Tròng mắt Cố Tử Hàn hơi căng, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi.

Quả nhiên, Tề Lăng Phong người đàn ông này, điển hình qua sông rút cầu.

Sau khi phương án hợp tác với tập đoàn Áo phi bị anh ta mạnh mẽ giành đi xong, còn định đối phó với anh như vậy?!

Thật sự cho rằng anh vẫn ngồi không?! Muốn đối phó với anh như thế nào thì đối phó?! Thật buồn cười!

Kiều Tịch Hoàn rất bình tĩnh nhìn nét mặt thay đổi của Cố Tử Hàn, quả quyết mở miệng nói, “Thật ra thì tôi không biết vì sao Tề Lăng Phong còn dưới tình huống được tiện nghi còn ra về nhắm vào anh như vậy, nhưng hai nhà chúng ta là quan hệ thân thích, chỉ có điều làm người nhà họ Cố, tôi không thể nào giúp đỡ anh ta tới nhắm vào anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 87: Chương 24.2

“Như vậy tốt nhất. Kiều Tịch Hoàn, chuyện giữa chúng ta tự chúng ta giải quyết, để người ngoài lấy ra được nhược điểm, vậy sẽ làm tổn thất đến lợi ích của Cố thị, tôi khuyên cô đừng làm chuyện lãng phí sức lực mà không thể làm hài lòng người khác này.” Cố Tử Hàn gần từng tiếng.

“Dĩ nhiên, tôi rất rõ ràng.” Kiều Tịch Hoàn nói, trong lòng thầm nghĩ, nhưng mà Cố Tử Hàn anh không phân biệt được, nếu không cũng sẽ không bị Tề Lăng Phong tính toán đến mức độ thương tích đầy mình.

“Đúng rồi, về chuyện cho Tề Lăng Phong dạy dỗ, cô có suy nghĩ gì không?” Cố Tử Hàn nói sang chuyện khác.

Kiều Tịch Hoàn trầm mặc hai giây.

Tối hôm qua khi đụng mặt Sở Dĩ Huân có một giây linh cảm, nhưng mà.

Khóe miệng cô khẽ mỉm cười, hơi bất đắc dĩ nói, “Trước mắt tạm thời không nghĩ ra.”

“Cô ngẫm nghĩ đi, tôi cũng sẽ cân nhắc, cho dù như thế nào cũng không thể để cho Tề Lăng Phong cười trên đầu nhà họ Cố chúng ta.” Cố Tử Hàn gần từng tiếng.

Vì ham muốn cá nhân của mình mà dùng Cố thị làm danh nghĩa trả thù, Cố Tử Hàn anh cũng có thể âm hiểm chút.

Cô tỏ vẻ rất bình tĩnh gạt đầu, đồng ý nói, “Ừm.”

“Không có chuyện gì khác nữa, cô đi ra ngoài đi.”

“Ừ.”

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi phòng làm việc của Cố Tử Hàn.

Dừng chân trước một bàn làm việc bên ngoài, Diệp Mị đang đóng dấu tài liệu, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn, đôi mắt khẽ nâng lên một chút, không chút để ý nói, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Buổi trưa cùng ra ngoài ăn được không?”

Diệp Mị nhìn đồng hồ, cách giờ tan việc buổi trưa hơn mười phút, cô do dự một giây, “Ồ đâu?”

“Cà phê Watson ở đối diện.”

“Được.”

“Không gặp không về.” Kiều Tịch Hoàn ném lại một câu rồi rời đi.

Diệp Mị nhìn bóng lưng Kiều Tịch Hoàn, đôi môi xinh đẹp cắn chặt lại một chỗ.

Kiều Tịch Hoàn trở về phòng làm việc của mình, chỉnh sửa một chút công việc, đến gần lúc tan việc thì đi ra khỏi phòng làm việc, xuống lầu, đi vào tiệm cà phê Watson, đặt một phòng bao độc lập, không bao lâu thì Diệp Mị xuất hiện ở phòng bao, tao nhã bình tĩnh ngồi trước mặt cô, gọn gàng dứt khoát, “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Cố Tử Hàn tìm cô giúp anh ta giám thị từng cử động của tôi?” Kiều Tịch Hoàn hỏi thẳng.

Trông mắt Diệp Mị khẽ nhúc nhích, “Sao cô biết?”

“Tôi đoán. Bằng không người cẩn thận giống như cô, cũng sẽ không dễ dàng đến nơi hẹn như vậy, nếu bị Cố Tử Hàn biết được chúng ta hoạt động bí mật, cô chắc sẽ không cảm tạ đá đập lên chân mình đi.”

Diệp Mị nhìn cô, cũng không che giấu, “Đúng, là tôi đang giúp Cố Tử Hàn giám thị cô, nhưng cô cũng đừng mong sẽ thuyết phục được tôi, tôi sẽ thể bởi vì vài ba lời của cô mà không nghe theo Cố Tử Hàn sắp xếp, như vậy sẽ chỉ khiến cho bản thân tôi càng ngày càng vô dụng trước mặt anh ấy.”

“Yên tâm, tôi sẽ không dốt nát để cho cô làm một chút chuyện khổ sở như vậy, hôm nay tôi tìm cô tới vì có việc khác.”

“Chuyện gì?” Trông mắt Diệp Mị sâu thêm. “Đương nhiên là chuyện hợp tác của chúng ta.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ, “Thật ra thì, muốn kéo lòng đàn ông lại, cũng không thể cứ thỏa hiệp không giới hạn như vậy, còn không bằng ngược lại bị động làm chủ động, khiến người đàn ông này không có cách nào rời cô đi.”

“Tôi cũng hiểu đạo lý này. Nhưng mà Cố Tử Hàn không phải người đàn ông khác, tôi đã dùng hết tất cả các phương pháp, anh ấy vẫn không có khả năng đổi xử với tôi như thế. Anh ấy quá lý trí rồi, vốn không phải ai có thể dễ dàng dao động.” Diệp Mị hơi không thoải mái oán trách.

“Anh ta không phải lý trí mà là máu lạnh.” Kiều Tịch Hoàn sửa lại.

Diệp Mị há miệng định bênh vực, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Đừng tưởng rằng người phụ nữ rơi vào tình yêu không biết mình đang làm gì, chỉ có điều không muốn thừa nhận mà thôi, chỉ cứ luôn thả lỏng bản thân mà thôi.

“Đối với người có máu lạnh, cô càng thỏa hiệp anh ta thì anh ta sẽ càng thấy được đó là chuyện đương nhiên, sẽ cảm thấy cô là râu ria. Cho nên, Diệp Mị, bắt được đàn ông thu vào chén không phải dựa vào thân thể hay dựa vào miệng, mà phải dựa vào đầu óc.” Kiều Tịch Hoàn hùng hăng nói.

Hình như Diệp Mị hơi tức giận, bởi vì Kiều Tịch Hoàn châm chọc.

Thật ra thì Kiều Tịch Hoàn không hề châm chọc chút nào, mà đang trần thuật sự thật.

Chân mày Diệp Mị nhướn lên, “Vậy cô có phương pháp, tốt gì cho đầu óc?!”

Giọng nói, có ý tăng thêm.

“Diệp Mị, mục đích cuối cùng của cô chính là muốn đứng vững ở vị trí thiếu phụ nhân nhà họ Cố, hiện giờ vị trí này tôi không có cách nào lập tức để cho cô thực hiện, hơn nữa tôi cũng cảm thấy đây không phải là chuyện dễ dàng thực hiện được, trước đó cho dù Cố Tử Hàn có thái độ gì với cô, chỉ riêng Ngôn Hân Đồng mà nói, cô ta đã sinh cho Cố Tử Hàn một trai một gái, đây chính là một phần công lao rất lớn cho nhà họ Cố, xem xét lại cô, nếu như bây giờ cô chen chân vào đó, không chỉ không có công hiến hoàn toàn mang tới bất lợi cho nhà họ Cố, hai lão nhà họ Cố tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Cho nên, hiện giờ cô có thể làm, chỉ có thể làm chính là trước hết để cho Cố Tử Hàn lệ thuộc vào cô, lệ thuộc vào đến không thể

tách ra khỏi cô, sau khi phát sinh sự tình mục đích mà cô muốn chính là chuyện tự nhiên vậy.”

“Đừng khoe khoang mê hoặc, những lời cô vừa nói, tôi cũng không ngu, tôi đã sớm biết. Cô nói thẳng biện pháp của cô.” Diệp Mị dường như hơi nóng nảy.

Kiều Tịch Hoàn uống một ngụm cà phê, mỉm môi nói, “Dùng năng lực của cô chinh phục anh ta, khiến Cố Tử Hàn cảm thấy cô có trợ giúp rất lớn về mặt sự nghiệp của anh ta. Anh ta cần giữ cô ở bên cạnh.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó chính là, hiện giờ tôi đưa tặng cho cô một phần lễ vật.” Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười một tiếng, “Cố Tử Hàn bây giờ, trước mắt anh ta muốn làm nhất là chuyện gì?”

Diệp Mị trầm tư, đột nhiên nghĩ ra, “Cho Tề Lăng Phong dạy dỗ.”

“Thông minh.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Tôi hôm qua tôi đột nhiên nghĩ ra một biện pháp. Nhưng mới vừa rồi khi Cố Tử Hàn gọi tôi đi tới phòng làm việc của anh ta thì tôi không nói ra, chính là vì muốn trả cho cô một nhân tình, con người của tôi cho tới bây giờ đều không chiếm tiện nghi của ai.”

“Thật sao?” Diệp Mị mỉm môi.

“Dĩ nhiên.” Kiều Tịch Hoàn rất khẳng định, vẻ mặt nghiêm túc một chút nói, “Theo giải thích của tôi, Tề Lăng Phong cũng không phải một người dễ nắm được nhược điểm, trải qua mấy lần va chạm như vậy, cho dù là hợp đồng thành công hay thất bại, anh ta luôn có thể biến thành điểm có lợi nhất cho mình, nếu quả thật chân chính muốn nhắm vào tập đoàn Hoàn Vũ, bằng vào năng lực của Cố thị chúng ta hiển nhiên không thể dễ dàng mạo hiểm, phương thức tốt nhất, chính là ra tay từ nhân cách của anh ta!”

“Không hiểu ý của cô lắm.” Diệp Mị cau mày.

“Cô nên rõ ràng người phụ trách ban đầu của tập đoàn Hoàn Vũ là ai chứ?!”

“Hoắc Tiểu Khê, nổi tiếng.” Diệp Mị dứt khoát nói.

“Hoắc Tiểu Khê và Tề Lăng Phong là vợ chồng chưa cưới, lúc ấy khi Hoắc Tiểu Khê chết, Tề Lăng Phong tỏ vẻ vô cùng si tình với người ngoài, quần chúng đánh giá anh ta là ‘người đàn ông tốt tuyệt chủng’. Nếu như để cho quần chúng phát hiện ra được, Tề Lăng Phong cũng không phải hoàn mỹ như biểu hiện ra, có thể cũng cho Tề Lăng Phong một bài học hay không?!” Kiều Tịch Hoàn hỏi ngược lại.

“Ý của cô là, điều tra nhân cách của Tề Lăng Phong.”

“Ừ. Dĩ nhiên tất cả mọi chuyện cũng không phải không có lừa thì làm sao có khó, Tề Lăng Phong và cô thư ký Sở Dĩ Huân có quan hệ không cạn, cô đừng hỏi tôi vì sao biết được. Bây giờ cô chỉ cần bắt tay vào điều tra là được. Diệp Mị, tôi có nghe nói tới, đại gia tộc Diệp thị nhà cô bắt đầu từ lịch sử lâu đời, nên có một hệ thống ngầm chuyên môn điều tra tìm hiểu tin tức bên trong của người khác, cho nên luôn có thể dễ như trở bàn tay giám sát hành động của người khác. Đối với chuyện nhỏ này, một chút cũng không hề làm khó nhà cô đi, dĩ nhiên, lấy danh nghĩa công ty truyền thông thông tin của gia tộc Diệp thị cô, người nổi bật trong giới truyền thông ở Thượng Hải, muốn phóng đại chuyện này, tôi nghĩ, dùng ‘dễ dàng’ để hình dung, cũng không quá đáng đi.”

Diệp Mị vô cùng dò xét nhìn Kiều Tịch Hoàn, trên khuôn mặt xinh đẹp không hề che giấu chút nào mà mang theo vẻ không thể đọc hiểu được người phụ nữ trước mặt, cô cần môi, hình như mang theo vừa định mở miệng lại vừa định trầm mặc, cuối cùng mới nói, “Kiều Tịch Hoàn, sự hiểu biết của cô quả thật khiến cho tôi chấn động.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 88: Mượn Dao Giết Người (1) (Tt)

Editor: Puck

“Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, tôi chỉ thích làm chút chuẩn bị chu đáo trước đó mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn uống xong giọt cà phê cuối cùng, đứng lên, đuổi người, có vẻ không chút để ý nói, “Tiếp theo tôi nghĩ cô chắc biết nên làm như thế nào rồi, có thể khiến tính ý lại của Cố Tử Hàn với cô càng ngày càng mạnh hay không, sẽ phải xem biểu hiện của chính cô rồi.”

Nói xong, Kiều Tịch Hoàn cầm túi xách đi ra ngoài trước.

Cô dĩ nhiên không phải vì trả nhân tình cho Diệp Mị mới đưa cho cô ta idea này, hơn nữa, cô cần lấy chính là tin tưởng của người phụ nữ này, cho dù mục đích cuối cùng của người phụ nữ này là như thế nào, không chế lại, không chế tốt rồi tuyệt đối sẽ có lợi cho mình! Hơn nữa, tuyển dụng và thay đổi

nhân sự là một chuyện lớn đối với cô, cô cần hết sức chăm chú không phân tâm hoàn thành tốt trang bị nhân viên cho mình, ném case này ra ngoài, khiến Cố Tử Hàn và Diệp Mị cố gắng tập trung tinh lực! Huống chi, càng quan trọng hơn chính là, làm người trung gian, thân phận phức tạp mà lại lúng túng như thế, cô hình như đã dễ như trở bàn tay mà thoát thân.

Khóe miệng nhếch lên cười một tiếng xấu xa.

Cô nhìn thời gian, lúc này đi bệnh viện, cũng sẽ không quấy rầy đến ai đi.

Lấy điện thoại ra, gọi cho Vũ Đại.

Về tình về lý, cô cũng nên đi thăm Tiêu Dạ một chút, còn có thằng nhóc thú vị Diệp Bối Khôn kia!

...

Bệnh viện trung tâm thành phố.

Sau khi cha Diêu họp xong, liền trực tiếp chạy tới bệnh viện.

Mẹ Diêu trông chừng tới qua mười giờ sáng thân thể quả thật chống đỡ không nổi, nằm trong phòng bệnh bên cạnh đang ngủ, Diêu Bối Định vẫn cùng Diêu Bối Khôn, giờ phút này Diêu Bối Khôn cũng vì nhàm chán đã ngủ, cha Diêu ôm Tiêu Tiểu xuất hiện ở phòng bệnh thì cũng chỉ có hai người hộ lý và Diêu Bối Định tỉnh, Diêu Bối Định vội vàng đón lấy Tiêu Tiểu từ trên tay cha Diêu, hạ thấp giọng nói với cha Diêu, “Bọn họ đều đang ngủ.”

“Ừ.” Cha Diêu gật đầu, giọng cũng nhỏ đi một chút, “Tình huống của Bối Khôn coi như ổn định chứ?”

“Buổi sáng bác sỹ lại kiểm tra, không có gì khác thường, chừng một tuần lễ là có thể xuất viện.” Diêu Bối Định nói.

Hình như cha Diêu cũng hơi thoải mái gật đầu một cái, lại nói, “Cha đón Tiêu Tiểu từ trong nhà trẻ ra, cậu xảy ra chuyện lớn như vậy con bé cũng nên tới nhìn một chút, mặt khác...”

Cha Diêu không nói tiếp.

Thật ra thì Diêu Bối Định cũng hiểu.

Quan trọng là, Tiêu Dạ cũng ở trong bệnh viện này.

Dù thế nào Tiêu Tiểu cũng là con gái của Tiêu Dạ, xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên cũng phải tới nhìn một chút.

Diêu Bối Định cười cười, cảm kích nói, “Cảm ơn cha.”

Cha Diêu không tỏ vẻ gì, hình như vẫn không thể tiếp nhận trạng thái hôn nhân của bọn họ.

Nhưng cho dù rất không thể tiếp nhận, cha mẹ cuối cùng vẫn tha thứ cho cô, hy vọng cô có thể sống tốt hơn, đều đang suy tính vì cô mọi chỗ.

Cô ôm Tiêu Tiểu, “Cha ngồi một lát, con mang Tiêu Tiểu ra ngoài một chút.”

Thật ra thì không phải nói cũng biết rõ, Diêu Bối Định mang Tiêu Tiểu đi đâu.

Cha Diêu gật đầu.

Diêu Bối Định ôm Tiêu Tiểu rời khỏi phòng bệnh của Diêu Bối Khôn.

Trên hành lang, Tiêu Tiểu ôm cổ Diêu Bối Định, thận trọng hỏi, “Cha và cậu đều bị thương sao?”

“Ừ.”

“Rất nghiêm trọng sao?”

“Ừ.”

“Vây chờ lát nữa con nhìn thấy cha, nên làm cái gì?” Tiêu Tiểu hơi không biết làm sao hỏi, từ nhỏ cô bé đã không gặp Tiêu Dạ mấy lần, tồn tại cảm giác lạnh nhạt rất mãnh liệt với Trần Tiêu, thật ra thì rất lâu Tiêu Tiểu đều mơ tưởng đến gần Tiêu Dạ, nhưng cô gái nhỏ rõ ràng cảm thấy hơi thở không quá dễ dàng đến gần của Tiêu Dạ nên dần dần lui bước.

“Làm chuyện Tiêu Tiểu cảm thấy chính xác là được.” Diêu Bối Định không yêu cầu Tiêu Tiểu làm bất cứ chuyện gì.

Tiêu Tiểu cái hiểu cái không gật đầu một cái.

Diêu Bối Định cắn môi đẩy cửa phòng bệnh của Tiêu Dạ ra.

Trong phòng bệnh, tiểu đệ của Tiêu Dạ đang dứt cháo cho Tiêu Dạ ăn, khi thấy cô, tiểu đệ vội vàng cung kính đứng lên, “Chị dâu chị đã đến rồi.”

Điều Bối Định mím mím môi.

Ánh mắt Tiêu Dạ cũng chuyển về phía Tiêu Tiểu cô đang ôm trong ngực, sắc mặt khẽ thay đổi, nhưng nhiều hơn vẫn là lạnh lùng.

Điều Bối định để Tiêu Tiểu xuống đất, nói với tiểu đệ đó, “Cậu tiếp tục cho anh ấy ăn đi.”

“Tôi không ăn.” Tiêu Dạ trực tiếp mở miệng.

“Đại ca, anh mới ăn vài miếng, bác sỹ nói cố gắng ăn nhiều một chút...” Giọng tiểu đệ, ở dưới cái nhìn của Tiêu Dạ, biến mất trong nháy mắt.

Điều Bối Định mím môi, cũng không nói thêm gì nữa. Chắc Tiêu Dạ không có thói quen được người cho ăn như vậy, cũng không thích bị người bắt gắp mình được cho ăn như vậy đi.

Cô dắt Tiêu Tiểu tới bên giường bệnh của anh, nói, “Em đưa Tiêu Tiểu tới thăm anh một chút, bác sỹ nói vết thương của anh tương đối nghiêm trọng, phải nằm viện nghỉ ngơi thêm mấy ngày.”

Tiêu Dạ mím môi, khóe môi cứng ngắc không hề có chút biến hóa.

“Anh ăn nhiều một chút, sau khi phẫu thuật tương đối suy yếu.” Điều Bối Định nói tiếp.

Tiêu Dạ vẫn không nói chuyện.

Đối với Tiêu Dạ lạnh lùng, Điều Bối Định dường như cũng cảm thấy là chuyện đương nhiên, cô quay đầu lại nói với Tiêu Tiểu: “Tiểu Tiểu, nói với cha nghỉ ngơi thật tốt, lần sau chúng ta trở lại thăm cha con.”

Chưa từng nghĩ tới kéo dài thời gian của anh, cũng chưa từng nghĩ tới quấy rầy anh, thật ra thì cô chỉ đơn thuần muốn mang Tiêu Tiểu tới nhìn anh một chút, cho dù như thế nào, bọn họ là cha con, cô không có tư cách tước đoạt quyền lợi này.

Tiêu Tiểu đi tới trước giường bệnh của Tiêu Dạ, dáng vẻ nho nhỏ còn thấp hơn giường bệnh một cái đầu, bé buông tay mẹ mình ra, úp sấp bên giường bệnh, vô cùng ra sức nhón chân lên, chu đôi môi nhỏ xinh hôn lên má phải hoàn hảo duy nhất trên mặt Tiêu Dạ, “Chụt” một âm thanh vô cùng vang dội, “Cha, cha nghỉ ngơi cho tốt, con và mẹ sẽ tới thăm cha.”

Tiêu Tiểu ngọt ngào nói như vậy.

Điều Bối Định thật sự không nghĩ tới Tiêu Tiểu sẽ làm như vậy, ở trong ấn tượng của cô, Tiêu Dạ và Tiêu Tiểu chưa từng có hành động thân mật như vậy với nhau, đừng nói thân mật, động tác gì với nhau cũng thật ít ỏi!

Nhưng mà, ở trong thế giới của con nít, phương thức có thể biểu đạt thân thiện nhất chính là hôn đôi phương.

Cô nhìn gương mặt Tiêu Dạ, nhìn ánh mắt anh thẳng tắp nhìn Tiêu Tiểu.

Gian phòng đột nhiên hơi trầm mặc.

Tầm mắt Điều Bối Định vẫn đặt trên mặt Tiêu Dạ, cô không biết một giây tiếp theo Tiêu Dạ sẽ không vui nhú mày, hay là...

“Đại ca, nhịp tim và huyết áp của anh đột nhiên tăng!” Tiểu đệ bên cạnh đột nhiên nhảy dựng lên, kêu to, chỉ vào thiết bị theo dõi bệnh nhân hoảng sợ nói.

Không gian trầm mặc đột nhiên bị phá vỡ.

Điều Bối Định quay đầu nhìn chỉ số màu đỏ lóe lên trên màn hình thiết bị theo dõi bệnh nhân, rõ ràng ở mức độ cao hơn người bình thường, giờ phút này thiết bị theo dõi bệnh nhân cũng bắt đầu vang lên tiếng cảnh báo.

Điều Bối Định chợt bừng tỉnh, vội vàng ấn chuông gọi, vừa vội vàng thông báo bệnh tình.

Tiêu Tiểu bị dáng vẻ của bọn họ hù đến, ôm lấy đùi Điều Bối Định, không biết làm sao.

Bác sỹ nhanh chóng chạy tới, bắt đầu làm kiểm tra một vòng cho Tiêu Dạ, cho dù phẫu thuật thành công bao nhiêu, Tiêu Dạ đã trải qua một tai nạn xe cộ lớn như vậy, trong hai mươi bốn giờ đầu là thời kỳ quan sát, đột nhiên có chỉ số khác hẳn với người thường như vậy khiến bác sỹ cũng khẩn trương lên.

Bác sỹ không ngừng hỏi Tiêu Dạ có khó chịu chỗ nào không, không ngừng hỏi những người khác có cho anh ăn đồ gì lạ không, sau khi kiểm tra đòn dập một phen, tất cả chỉ số đột nhiên lại từ từ hạ xuống, khôi phục giá trị bình thường.

Bác sỹ lau mồ hôi trên trán, quả thật không phát hiện ra điều gì khác thường, quay đầu hỏi một câu: “Mới vừa rồi có chuyện gì kích thích bệnh nhân không?”

Diêu Bối Địch và tiểu đệ ở bên cạnh đèn mờ mịt lác đác.

Chắc không có chuyện gì kích thích tới anh đi.

Chẳng lẽ sự xuất hiện của mình khiến cho Tiêu Dạ ghét như vậy?!

“Đúng rồi, vừa rồi con gái đại ca hôn đại ca một cái, sau đó đột nhiên như vậy...” Tiểu đệ đột nhiên nghĩ ra mở miệng.

Bác sỹ ngăn ra, không nhịn được cười một tiếng, ngồi xổm người xuống nói với Tiêu Tiểu, “Xem ra cha con quá yêu con, về sau đến với cha con nhiều hơn.”

“Vâng.” Giọng nói thanh thúy mà non nớt của Tiêu Tiểu vội vàng đồng ý, trên mặt rớt cuộc khôi phục nụ cười đáng yêu của cô bé.

Bác sỹ đứng lên, nói với Diêu Bối Địch, “Không có gì đáng ngại, không phải lo lắng.”

“Cám ơn bác sỹ.”

“Không khách khí.” Bác sỹ gật đầu rồi đi.

Bên trong phòng lại khôi phục lại yên tĩnh.

Diêu Bối Địch nhìn Tiêu Dạ, nhìn khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ của anh.

Tiểu đệ đột nhiên không nhịn được cười to.

Tâm tình Tiêu Dạ vốn không được tốt, ánh mắt trầm ngâm, giọng nghiêm nghị, “Cậu cười cái gì?!”

“Tình cảm của lão đại anh cũng quá nhạy cảm đi. Chỉ hôn một chút như vậy đã trở thành như thế...”

“Câm miệng!” Sắc mặt Tiêu Dạ đen xì.

Tiểu đệ không nhịn được, vẫn còn đang cười trộm.

Đoán chừng nói ra, anh em trong bang đều sẽ cười vang.

“Cậu dám nói một chút ra ngoài thử xem!” Tiêu Dạ từng câu từng chữ uy hiếp, “Tôi không ngại bên cạnh tôi nhiều thêm một giường bệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 89: Mượn Dao Giết Người (1) (Tt)

Editor: Puck

Tiểu đệ bị đe dọa, lập tức yên tĩnh quy củ, cung kính khom lưng, “Đại ca, em sẽ chăm sóc tốt cho anh.”

Diêu Bối Địch nén cười, quay đầu lại nhìn Tiêu Dạ.

Hình như Tiêu Dạ bị nhìn chằm chằm như vậy cực kỳ không được tự nhiên, “Tôi muốn đi ngủ rồi.”

Lệnh đuổi khách rõ ràng.

Diêu Bối Địch cũng không nhiều lời, lúc ôm Tiêu Tiểu chuẩn bị rời đi, lại dừng chân một chút, “Đúng rồi, em thay Bối Khôn cảm ơn anh.”

Không cần phải nói rõ ràng nhiều, Tiêu Dạ biết cô đang cảm ơn điều gì.

Tiêu Dạ nhắm mắt lại, không lạnh không nóng nói, “Chỉ không muốn dính vào chuyện nhà họ Diêu các người.”

Diêu Bối Địch cắn cắn môi, “Dù thế nào, cảm ơn.”

Nói xong, liền ôm Tiêu Tiểu sai bước rời đi.

Tiêu Dạ mở mắt ra nhìn theo phương hướng cửa phòng bệnh, lại ngoái đầu nhìn lại, “Bón com.”

Tiêu đệ sợ run một hồi lâu.

Hoàn toàn không cần nổi tiết tấu thay đổi sắc mặt của đại ca!

...

Điều Bối Dịch ôm Tiêu Tiểu rồi đi.

Tiêu Tiểu ôm cổ Điều Bối Dịch, chăm chú hỏi, “Cha thật sự yêu thương con sao? Mới vừa rồi bác sỹ nói.” Bởi vì không dám xác định, còn mạnh hơn lời bác sỹ nói.

Điều Bối Dịch khẽ mỉm cười, gật đầu.

“Ha ha, con cảm thấy thật vui mừng, về sau con ở bên cạnh cha nhiều hơn được không?” Tiêu Tiểu nói.

Điều Bối Dịch vẫn cười như cũ, gật đầu.

Cô không biết từ chối con gái mình như thế nào, rất lâu Tiêu Tiểu hiểu cô, hình như biết cô không muốn để cho con bé ở chung một chỗ với cha bé, rất ít yêu cầu, thỉnh thoảng sẽ oán trách, cũng chỉ là, hỏi một chút đã vượt qua.

Biểu hiện mới vừa rồi của Tiêu Dạ... Rốt cuộc có phải...

Cô cần môi, ngược mắt chuẩn bị đẩy cửa phòng bệnh của Điều Bối Khôn ra thì chạm mặt một người phụ nữ đang vội vàng vàng vọt bước chân.

Hình như người phụ nữ này cũng nhìn thấy cô, cả khuôn mặt lập tức trở nên thay đổi, “Điều Bối Dịch, sao cô lại ở đây?!”

“Tại sao cô ở đây, tôi ở đây vì như thế.” Điều Bối Dịch gần từng chữ.

Lôi Lôi giận đến cả người muốn nổ tung.

Cô mới vừa đi “Đình Hạo Hân” tìm Tiêu Dạ mới biết được Tiêu Dạ xảy ra tai nạn xe cộ, vừa nghe đến mấy chữ tai nạn xe cộ thì cả người cô giống như sét đánh giữa trời quang đến đòi mạng, nghe nói đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm mới hơi thả lỏng một chút, nhưng lúc đó vô cùng tức giận, tại sao Tiêu Dạ xảy ra chuyện lớn như vậy mà không có ai thông báo cho cô, cô là người thân nhất của Tiêu Dạ, tại sao không nói cho cô! Cô bùng phát một trận tức giận ở “Đình Hạo Hân”, sau khi hung hăng mắng một lũ mất chó không dài này xong, mới vội vã chạy tới.

Vừa tới đây liền nhìn thấy Điều Bối Dịch ôm một con nhóc xuất hiện, cả người càng thêm khó chịu.

Không cần nghĩ cũng biết, Điều Bối Dịch nhận được thông báo sớm hơn cô, Điều Bối Dịch làm không tốt sẽ biết được từ khi xảy ra tai nạn xe cộ! Cho nên ở trong mắt người ngoài, có phải cô không quan trọng bằng Điều Bối Dịch không?!

Càng nghĩ càng giận.

Rõ ràng mình mới là người quan trọng nhất của Tiêu Dạ! Rõ ràng chỉ có Lôi Lôi cô mới là người phụ nữ quan trọng nhất của Tiêu Dạ!

“Điều Bối Dịch, cô nhớ cho tôi!” Lôi Lôi hung ác gần từng câu từng chữ nói.

Nói cho hết lời, tiến trước một bước đẩy cửa phòng bệnh mà Điều Bối Dịch chuẩn bị tiến vào, cũng không nhìn người ở bên trong đã vội vàng đi tới giường bệnh, giọng nói lập tức trở nên dịu dàng hơn rất nhiều, “Dạ, em tới thăm anh, anh có khỏe hơn một chút...”

Đột nhiên giọng nói nghẹn lại, cả khuôn mặt lập tức chuyển thành xanh lá.

Rất rõ ràng, cô nhìn thấy rất rõ ràng người trên giường bệnh.

“Tiếp tục đi, nghe giọng nói mềm mại của cô tôi cảm thấy cả người cũng mềm nhũn, giống như lên cao triều vậy.” Điều Bối Khôn cười xấu xa, nháy mắt về phía Lôi Lôi.

“Cút!” Lôi Lôi chán ghét kêu to, “Mày là thứ gì, tại sao lại nằm ở đó?!”

Giọng nói rất lớn.

Ngay cả mẹ Điều nằm trên giường điều dưỡng cũng bị tiếng gào làm tỉnh.

“Cô là ai?!” Cha Điều nhìn Lôi Lôi, nhìn cô có đáng về không có giáo dưỡng như thế, lại đánh thức vợ mình, giọng nói vô cùng nghiêm khắc, “Lại là người phụ nữ không đứng đắn của con?!”

Điều Bối Khôn không phản bác, còn tiếp tục liếc mắt đưa tình.

“Mày đủ rồi!” Lôi Lôi bị Điều Bối Khôn làm cho muốn điên lên rồi, thật ra thì Điều Bối Khôn không hề làm cái gì, ngay cả chạm cũng không chạm vào cô, nhưng cô lại cảm giác mình bị ánh mắt của Điều Bối Khôn hung hăng cường gian rồi, ghê tởm đến phát nôn.

Điều Bối Khôn chính là có khả năng, cho dù nằm thoi thóp trên giường bệnh, cũng có thể khiến cho người ta đang sống sờ sờ mà tức chết!

“Cô mới đủ rồi! Ở đây không hoan nghênh cô, đi ra ngoài cho tôi!” Cha Điều đứng lên, tức giận đùng đùng đi về phía Lôi Lôi.

Lôi Lôi nhìn cha Điều, nhìn Điều Bối Khôn, lại nhìn những người khác trong phòng này, mới dường như biết được mình đi nhầm phòng, cô tức giận đến thét chói tai, sai bước chạy ra ngoài. Diễn đàn lee quỳ đôn

Điều Bối Định nhìn đáng về Lôi Lôi, không nhịn được cười.

Tiêu Tiểu nhìn đáng về Lôi Lôi, hơi hiếu kỳ hỏi: “Mẹ, đi vừa rồi thật kỳ quái, giống như điên rồi vậy?”

Thật ra thì giọng nói của Tiêu Tiểu không lớn.

Nhưng mà Lôi Lôi đi không được xa.

Cho nên hoàn toàn nghe thấy.

Cô tức giận đến dậm chân.

Tâm tình Điều Bối Định tốt hơn, “Ừ, mẹ cũng cảm thấy cô ta điên rồi.”

Tiêu Tiểu được tán thành, vui mừng nở nụ cười.

“Nào Tiêu Tiểu, xuống đi chỗ bà ngoại.” Điều Bối Định để Tiêu Tiểu xuống.

Tiêu Tiểu vui mừng nhào vào trong lòng bà ngoại.

Cha Điều vẫn còn đang dùng ngôn từ chính nghĩa giáo dục Điều Bối Khôn, “Con còn tìm người phụ nữ không đứng đắn, nhìn xem cha có đánh gãy chân con không.”

Mất Điều Bối Khôn tròn trĩnh, nhưng không thể chống lại được quyền uy của cha Điều.

Đây là định luật nhà bọn họ.

Cho nên, trăm mặt không dám nói lời nào.

Điều Bối Định đi tới, “Cha, cha đừng tức giận, về sau con sẽ khuyên nhủ Bối Khôn.”

Cha Điều “Hừ” một tiếng, đi về phía bên chỗ mẹ Điều.

Điều Bối Định ngồi bên cạnh Điều Bối Khôn.

Điều Bối Khôn tỏ vẻ khó chịu, “Cũng không biết là vì ai, nói những lời vô ích!”

“Một người lớn rồi, nhỏ mọn như vậy làm gì. Huống chi mới vừa rồi chị còn đi chỗ Tiêu Dạ cảm ơn anh ấy thay em.” Điều Bối Định cảm trái táo bên cạnh, dùng dao trái cây gọt vỏ. die nd da nl e q u u ydo n

“Anh ấy nói gì?” Điều Bối Khôn hỏi.

Điều Bối Định trầm mặc một giây, lại không chút để ý đáp lại, “Cũng không nói gì.”

Tròng mắt Điều Bối Khôn hơi căng thẳng.

Đáng về không có gì để bàn luận.

Chỉ có điều thôi đi.

Không cần nghĩ cũng biết không phải lời nói có ích gì, anh cũng không muốn kích thích chị mình nữa.

Anh vắn eo bẻ cổ, nói sang chuyện khác, “Bác sỹ nói khi nào có thể xuống đất?”

“Ngày mai.”

“Nhằm như vậy thật nhàm chán chết được.” Điều Bối Khôn oán trách.

Điều Bối Định dùng trái táo mới gọt xong chặn miệng Điều Bối Khôn lại, “Đừng làm rộn, chị đây cả một ngày với em, chị cũng nhàm chán vậy.”

“Ừm ừm.” Điều Bối Khôn bị chặn nói không ra lời, một hồi lâu sau mới ăn hết, nói, “Chị không phải đi với Tiêu Dạ?!”

“...”

“Sau đó tiện thể theo em.” Điều Bối Khôn rất bất ngờ nói, “Cho nên nói phụ nữ là động vật vô tình nhất, không có nhân tính với người khác phái!”

“Em còn nói vậy, chị lại nhét một trái nữa vào trong miệng em?!” Điều Bối Định uy hiếp.

Điều Bối Khôn nhìn một đồng táo lớn như vậy, khó chịu, “Em là bệnh nhân.”

“Cho nên để cho em nghỉ ngơi nhiều, bớt nói.”

“...” Điều Bối Khôn cắn răng nghiêng lợi, “Chị có lý!”

“Đó là đương nhiên.” Điều Bối Định cười cười.

Điều Bối Khôn nhìn trái táo trên tay Điều Bối Định, lại chỉ nói: “Chị bỏ táo thành nhiều phần nhỏ, dùng từng miếng nhỏ đút cho em, cả trái cả trái như vậy, em ăn không ngon.”

“Em còn có thể kiêu cách một chút nữa?”

“Em là bệnh nhân.” Điều Bối Khôn nói như chuyện đương nhiên.

Điều Bối Định cắn răng, không muốn chấp nhặt với thằng nhóc thú vị này nữa. Cô bỏ từng phần nhỏ bỏ vào trong khay, sau đó tìm cây tăm, chuẩn bị đút cho Điều Bối Khôn thì cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra.

Điều Bối Định quay đầu, nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn xuất hiện ngoài cửa.

“Không quấy rầy đi.” Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười.

Điều Bối Định đặt đĩa trái cây trên tay xuống, đứng lên đi về phía cô ấy, “Sao cô lại tới đây?”

“Tới nhìn một chút, không được?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày.

Điều Bối Định mím mím môi, người phụ nữ này nói chuyện vẫn thẳng thắn, đã kích người như vậy.

Kiều Tịch Hoàn không rảnh nhiều lời với Điều Bối Định, đảo mắt về phía cha Điều và mẹ Điều lễ phép chào hỏi, “Chào chú dì, cháu là Kiều Tịch Hoàn, là bạn của Điều Bối Định.”

“Chào cháu.” Hai người đều vô cùng hữu nghị với Kiều Tịch Hoàn.

“Tiểu Tiểu, dì là dì Kiều?” Kiều Tịch Hoàn khom lưng sờ mặt Tiêu Tiểu.

“Chào dì Kiều.” Tiêu Tiểu ngọt ngào gọi.

“Quá ngoan, có thể yêu quý hơn cha mẹ con.” Kiều Tịch Hoàn tán dương.

Cô gái nhỏ vừa nghe được khen ngợi, gương mặt đều cười lên.

“Trời được như xác ướp bên này, chính là Điều Bối Khôn hả?”

Kiều Tịch Hoàn đảo mắt, nhìn người đàn ông trên giường bệnh đang ngược mắt nhìn mình chăm chăm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 90: Quân Lót Tình Nhân, Muốn Nhìn Không? 1

Điều Bối Định gạt đầu, “Ừ, em trai tôi, Điều Bối Khôn.”

Kiều Tịch Hoàn đi tới, nhìn thẳng nhóc thúi đó, “Không gãy tay thiếu chân chứ?”

Diêu Bối Khôn lắc đầu, ánh mắt vẫn nhìn cô chăm chăm.

“Từ nhỏ đã không thông minh, hiện giờ ngu hơn rồi.” Nhìn đáng vẻ Diêu Bối Khôn, Kiều Tịch Hoàn vô cùng thẳng thắn.

Diêu Bối Khôn bị đá kích, không nhịn được mở miệng nói, “Tôi không ngốc.”

Cậu ta ngốc khi nào chứ, chỉ có điều suy nghĩ không thể dùng được trên mặt học tập, nếu cố gắng học tập, ai nói cậu ta không thể đỗ đại học Thanh Hoa Bắc Đại Harvard Oxford chứ?!

Cậu ta chỉ là, chỉ là đột nhiên vừa nhìn thấy cô đã yêu!

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười.

Diêu Bối Khôn nhỏ hơn cô tám tuổi.

Thật ra thì Diêu Bối Khôn rất thích đi theo sau cái bóng của cô, có lúc biểu hiện còn rõ ràng hơn Diêu Bối Dịch, lúc nhỏ đáng đáp Diêu Bối Khôn cực kỳ đáng yêu, gương mặt tròn trịa vô cùng trắng nõn, khi vui mừng cô trêu chọc Diêu Bối Khôn, khi mất hứng sẽ một cước đạp đi, vô cùng thô lỗ với Diêu Bối Khôn, thẳng nhóc Diêu Bối Khôn kia giống như sẽ không nhớ thù không đau, cho dù cô đối xử với thẳng nhóc này như thế nào, mỗi lần nhìn thấy cô cậu ta đều cười hi hi lấy lòng.

Có lúc cô thật sự không hiểu, cô rốt cuộc có sức hấp dẫn gì, hấp dẫn được tiểu chính thái* này.

(*) Tiểu chính thái: chỉ những cậu bé, thiếu niên, những chàng trai trẻ tuổi ngây thơ.

“Bác sỹ có nói khi nào có thể xuất viện không?” Kiều Tịch Hoàn quay đầu hỏi Diêu Bối Dịch.

“Nếu như không xảy ra điều gì ngoài ý muốn, một tuần lễ.” Diêu Bối Dịch nói, “Vết thương của Bối Khôn cũng may, đều bị thương ngoài da.”

“Khá hơn Tiêu Dạ một chút?”

Diêu Bối Dịch gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn không có vẻ mặt đặc biệt gì, đảo mắt nhìn Tiêu Tiểu từ chỗ của mẹ Diêu chạy về phía bọn họ, sau đó thân thể nhỏ bé nhón chân lên cần thận đỡ lấy đĩa trái cây đặt bên mép giường Diêu Bối Khôn, cô cho rằng Tiêu Tiểu lấy cho Diêu Bối Khôn vẫn còn nằm trên giường mặt đang ngu dại nhìn mình, lại không nghĩ tới cô bé kia xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, khi mọi người đang nói chuyện phiếm không chú ý tới.

Kiều Tịch Hoàn ngoái đầu nhìn lại, hàn huyên thêm một lát nữa với Diêu Bối Dịch, trong cả quá trình, Diêu Bối Khôn vẫn dùng nét mặt hoa si nhìn Kiều Tịch Hoàn, giống như trong lúc bắt chọt, giống như tình yêu đầu tiên, mắt cũng không chớp nhìn không nhúc nhích.

Hình như Kiều Tịch Hoàn đã sớm thành thói quen với ánh mắt của Diêu Bối Khôn, không hề có chút khác thường nào, cô nói với Diêu Bối Dịch, “Tôi đi thăm Tiêu Dạ một chút.”

“Đi thẳng phía trước, phòng bệnh thứ ba.” Diêu Bối Dịch nói.

“Ừ.”

Kiều Tịch Hoàn đứng dậy, “Cô không đi cùng sao?”

Diêu Bối Dịch lắc đầu, “Không cần.”

Kiều Tịch Hoàn cũng không nhiều lời, sau khi lễ phép nói lời từ biệt với cha Diêu mẹ Diêu, rời đi.

Diêu Bối Khôn vẫn nhìn về phía cửa phòng, một hồi lâu sau mới hồi hồn thông thả mở miệng, “Nữ thần.”

Diêu Bối Dịch ngoái đầu nhìn lại, “Em chỉ thích kiểu này?”

“Kiểu gì?” Diêu Bối Khôn nghe giọng điệu Diêu Bối Dịch hơi khinh thường, cả người cũng kích động, “Xinh đẹp, hấp dẫn, không điệu bộ! Chỗ nào không tốt?”

“Không có chỗ nào không tốt, nhưng người ta chính là đã kết hôn rồi, đứa bé cũng năm tuổi.” Diêu Bối Dịch không phải có ý đá kích.

Rất dễ nhận thấy, Diêu Bối Khôn bị hung hăng đá kích.

Anh nhìn Diêu Bối Dịch, vẻ mặt không tin tưởng, “Nhìn qua chị ấy rất trẻ tuổi!”

“Lớn bằng chị.”

“Hiện giờ Trung Quốc đều lưu hành tảo hôn sớm có thai sao?” Điều Bối Khôn thật sự hơi bị đả kích quá độ, “Em khó khăn lắm mới đẩy lên lứa tình...”

Điều Bối Định thật sự không muốn nhiều lời.

Điều Bối Khôn tỏ vẻ phiền muộn, “Sao số mạng của em lại khổ như vậy, trước kia thích chị Tiểu Khê thì chị ấy không chỉ không yêu em, còn luôn đập em, không chỉ đập em, còn chạy theo người đàn ông khác, không chỉ chạy theo người đàn ông khác, còn không giải thích được mà xuống đất... Hiện giờ khó khăn lắm mới đụng phải một người thích, vừa thấy đã yêu, lại là người phụ nữ đã có chồng!”

Điều Bối Định thật sự không nhịn được cười cười.

Khi còn bé Điều Bối Khôn rất thích Hoắc Tiểu Khê, tuyên bố khi trưởng thành sẽ cưới cô ấy, cho nên vẫn mong đợi lớn lên.

Trưởng thành mới biết được, khi còn bé thì tốt hơn, khi còn bé ít nhất có thể bỏ nhào vào trong ngực Hoắc Tiểu Khê, trưởng thành lại chỉ có thể nhìn cô ấy bỏ nhào vào trong ngực người đàn ông khác...

“Ôi trời ơi!!!” Điều Bối Khôn không nhịn được ngửa mặt lên trời thở dài, “Cảm thấy thế giới cũng không có tình yêu.”

Tại sao đường tình cảm của anh cứ không thuận như vậy!

Điều Bối Định cũng không phản ứng đến em trai.

Mình kiên trì một buổi tối một buổi sáng không ngủ, hiện giờ thật sự hơi mệt nhọc rồi. di3n~d@n`l3q21y"d0n

Cô ngáp, nhìn tinh thần của cha mẹ mình cũng đều khá hơn nhiều, liền đứng dậy đi về phía giường điều dưỡng bên cạnh chuẩn bị đi ngủ.

Cô nhìn chung quanh một chút, trông mắt đột nhiên căng thẳng, “Tiểu Tiểu đâu?”

Người trong phòng giống như đột nhiên mới phát hiện ra, trong nháy mắt cũng liền khẩn trương lên, mẹ Điều kích động nói, “Mới vừa rồi con bé còn ở bên cạnh mẹ, bây giờ đi đâu rồi? Có phải đi ra ngoài không?”

Con buồn ngủ của Điều Bối Định lập tức bị làm tỉnh lại, cả người lập tức chạy ra khỏi phòng bệnh, đi ra ngoài hành lang tìm kiếm.

Cha Điều mẹ Điều cũng chạy theo hướng khác nhau, tìm kiếm...

...

Tiểu Tiểu bung đĩa trái cây lấy từ trên giường cậu xuống từng bước thận trọng đi về phía phòng bệnh của cha.

Mới vừa rồi bác sỹ nói cha rất thích cô bé, mẹ cũng gật đầu.

Cho nên bé sẽ đối xử tốt với cha một chút.

Thân thể nhỏ bé của cô bé đẩy cửa phòng bệnh ra.

Bên trong phòng của cha, cha nằm trên giường, bên cạnh còn có người nằm gác bên giường cha đang ngủ.

Hình như cha tỉnh, lấy tay với ly nước trên đầu giường.

Tiểu Tiểu vội chạy lon ton qua, bung đĩa trái cây, mắt to tròn vo nhìn chăm chăm, giọng thanh thúy hỏi, “Cha, cha muốn uống nước sao?”

Tiểu Dạ mím môi, gật đầu.

Tiểu Tiểu thận trọng đặt đĩa trái cây lên đầu giường, dùng chân nhón lên nỗ lực với ly nước lọc kia, khó khăn lắm mới với được, đôi tay ôm lấy đưa cho Tiểu Dạ, “Cha, cha uống nước.”

Mắt to tròn trịa, cái miệng nhỏ nhắn hé mở, nụ cười ngọt ngào, nhìn qua vô cùng khéo léo.

Tiểu Dạ nhận lấy ly nước, chỗ cổ họng hình như hơi dao động lên xuống, giống như đang cố gắng kiềm chế gì đó.

Tiểu Dạ một ngụm uống hết nước lọc trong ly, đưa cho Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nhận lấy, “Cha còn muốn uống nước không?”

Tiểu Dạ lắc đầu.

Tiểu Tiểu đặt ly nước lại lên đầu giường, nâng niu đĩa trái cây ở trong lòng bàn tay, “Cha, con mang táo cho cha, là mẹ gọt từng chút một, cha dùng tăm có thể ăn từng miếng từng miếng nhỏ một.”

Tieu Tiểu nói, đó là do mới vừa rồi nghe đối thoại giữa cậu và mẹ, sau đó sẽ dùng suy nghĩ bản thân mình cảm thấy đúng và ngôn ngữ nói ra.

Cô bé mới năm tuổi, thật ra thì không biết làm gì để hóa giải mối quan hệ giữa cha và mẹ, nhưng mấy lời vừa rồi nghe vào trong tai Tieu Dạ thì dường như có một chút tác dụng xúc tác, bởi vì Tieu Dạ lý giải thành, Diêu Bối Dịch gọt trái cây, để Tieu Tiểu đưa lại.

Tieu Dạ mím môi, nhìn một vài miếng táo nhỏ.

Ngước mắt nhìn khuôn mặt vô cùng thông minh của Tieu Tiểu.

Tieu Tiểu lớn lên giống anh, dĩ nhiên đáng vẻ không sâu sắc như anh, đứa bé có vẻ ôn hòa ngọt ngào rất nhiều.

Tieu Dạ đưa tay dùng tăm xiên một miếng táo, bỏ vào trong miệng, từ từ ăn.

“Cha, ăn ngon không?” Tieu Tiểu hỏi cha, bên trong đôi mắt giống như có thể để lộ ra ánh sáng, rất có linh khí.

“Ừ.” Tieu Dạ gật đầu.

“Cha có thể dứt con một miếng không?” Hai tay Tieu Tiểu đỡ đĩa trái cây đứng trước mặt Tieu Dạ, quả thật không có tay dư để dứt vào miệng nhỏ của mình. Hơn nữa đứa bé gần như có sức chống cự bằng không với món đồ ăn mà mình thích.

Tieu Dạ xiên một miếng, dứt vào trong miệng Tieu Tiểu.

Tieu Tiểu ăn vào miếng táo ngọt ngào, mắt to liền cười cong lên, “Cảm ơn cha, trái cây mẹ gọt ăn thật ngon, có đúng không cha?”

“Ừ.” Tieu Dạ tự nhiên gật đầu, phụ họa.

Hai cha con đây một miếng kia một miếng, ăn được rất, ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 91: Quần Lót Tình Nhân, Muốn Nhìn Không? 2

Khi Kiều Tịch Hoàn đẩy cửa ra chính là nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

Lúc cô thấy Tieu Tiểu bụng đĩa trái cây chạy đi liền nghĩ tới, có lẽ đưa tới cho Tieu Dạ. Nhưng thấy hai cha con như vậy, vẫn còn cảm thấy hơi kinh ngạc, hơn nữa Tieu Dạ xưa nay có tính cảnh giác vô cùng cao, vào giờ phút này dường như cũng không phát hiện ra cô đứng ngoài cửa, đã được một lát rồi.

Hai người trong phòng bệnh nhanh chóng tiêu diệt hết một đĩa táo tràn đầy.

Tieu Dạ để cây tăm xuống, khoảnh khắc khi ngước mắt mới nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn đứng ngoài cửa, một khắc kia có lẽ cả người cũng bị kinh hãi, cho dù trên mặt vẫn lạnh lùng, nhưng trong lòng lại hơi kích động.

Bởi vì, anh vốn không biết, người phụ nữ ở cửa, rốt cuộc đã đứng bao lâu rồi!

Anh luôn luôn có tính cảnh giác rất cao!

Anh nhún nhún chân mày, không chủ động nói.

“Cha, cha còn muốn ăn nữa không? Con nói mẹ gọt.” Tieu Tiểu hỏi.

Tieu Dạ lắc đầu.

“Vậy bây giờ con cầm đĩa trái cây về?”

“Ừ.”

“Bye bye cha.” Tieu Tiểu khéo léo nói xong, thân thể nhỏ bé xoay người liền đi ra bên ngoài, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn, cười chào hỏi, “Di Kiều, di cũng tới thăm cha con à?”

“Ừ.” Kiều Tịch Hoàn ngồi xổm người xuống, “Biểu hiện hôm nay của Tieu Tiểu rất tuyệt.”

“Có thật không?” Tiêu Tiểu rất vui mừng nở nụ cười.

“Ừ, là thật. Trờ về bên chỗ mẹ con nhanh lên một chút, bằng không mẹ con sẽ lo lắng cho con.” Kiều Tịch Hoàn nói, không cần nghĩ cũng biết, sau khi Diêu Bối Định phát hiện Tiêu Tiểu không ở đó, sẽ bị hù dọa thành đáng sợ gì.

“Vâng.” Tiêu Tiểu cười vui vẻ sôi nổi chạy đi.

Mới vừa đi tới trên hành lang, đã nhìn thấy Diêu Bối Định vội vàng vàng đi từ trong phòng ra, lúc nhìn thấy Tiêu Tiểu, cả người giống như rõ ràng buông một hơi thở dài, cô ôm lấy Tiêu Tiểu, “Đi đâu vậy? Sao không nói cho mẹ một tiếng?”

“Con đi phòng của cha đưa trái cây cho cha rồi, cha ăn hết trái cây rồi.” Tiêu Tiểu rất há hê nói.

Diêu Bối Định liếc nhìn về phía phòng bệnh của Tiêu Dạ, trông mắt hơi đỏ.

Cô ôm Tiêu Tiểu trở lại phòng bệnh, mọi người cũng mới thở phào nhẹ nhõm.

Hình như Diêu Bối Khôn phiền muộn đủ rồi, nhìn thấy Tiêu Tiểu đã tìm được trở lại, liền bắt đầu nhàm chán kiểm chuyện chơi, đột nhiên nghĩ tới trái táo ở đầu giường mình còn chưa ăn, đang chuẩn bị kêu người thì trong mắt đột nhiên khựng lại, “Trái cây của con đâu?”

“Con lấy đi cho cha con ăn rồi.” Tiêu Tiểu lớn tiếng nói.

“Tại sao con cầm đi cho cha con ăn, đây là trái cây của cậu!” Diêu Bối Khôn cực kỳ khó chịu.

Tiêu Tiểu chu mỏ, “Cha con đói bụng.”

“Cậu cũng đói bụng vậy.” Diêu Bối Khôn tức giận nói.

Diêu Bối Định càng không ngừng tròn trố mắt.

Diêu Bối Khôn đây là đang so đo với một đứa trẻ năm tuổi?!

“Đừng tranh cãi nữa, gọi thêm cho em một trái còn không được sao?” Diêu Bối Định thật sự không nghe nổi nữa.

“Hừ, bạch nhãn lang. Thiết thời cậu đối xử với con tốt như vậy.” Diêu Bối Khôn khó chịu mắng Tiêu Tiểu.

(*) bạch nhãn lang: hình dung người vô tình vô nghĩa, danh từ chỉ người vong ân phụ nghĩa.

Tiêu Tiểu còn chưa phân bác, cha Diêu đã lớn tiếng trách móc, “Ai nói Tiêu Tiểu là bạch nhãn lang, cha nói con đồ ranh con này mới là bạch nhãn lang, không có một ngày khiến cho người ta bớt lo, Tiểu Tiểu mới năm tuổi nhưng hiểu chuyện hơn con nhiều lắm, cha nghĩ một ngày nào đó đột nhiên chết đi chính là bị con làm tức chết...”

Diêu Bối Khôn thiếu chút nữa hời hợt chết mất.

Ở trước mặt cha mẹ mình, một chút cũng không được nói Tiêu Tiểu không tốt! Vừa nói, chính là hậu quả này!

Anh khó chịu nằm trên giường, dứt khoát nhắm mắt lại.

Bên tai còn không ngừng quanh quẩn giọng nói ồn ào của cha anh, giống như niệm kim cô chú.

Lão già thiên vị như vậy, không sợ anh ghen sao?!

...

So sánh với náo nhiệt trong phòng bệnh của Diêu Bối Khôn, phòng bệnh của Tiêu Dạ liền có vẻ vắng lạnh nhiều lắm.

Kiều Tịch Hoàn ngồi trên ghế cách giường bệnh của Tiêu Dạ không xa, tiểu đệ bên cạnh Tiêu Dạ dường như ngủ được một giấc tỉnh táo, đi ra ngoài ban công hút thuốc lá, tự giác nhường không gian lại.

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên cười cười, nói: “Mới vừa rồi không quá rầy đến anh và con gái anh trao đổi tình cảm chứ?”

Về mặt Tiêu Dạ rõ ràng lộ ra thay đổi một chút, thoáng qua rồi biến mất. Đường nét khuôn mặt cứng nhắc của anh vẫn vô cùng lạnh lùng, giọng nhàn nhạt nói, “Cô có chuyện gì cứ nói thẳng.”

“Tôi không thể đơn thuần tới thăm anh một chút?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày.

Tiêu Dạ cười lạnh, giống như chính là không tin.

Được rồi.

Mục đích của cô thật sự không đơn thuần, nhưng lòng thăm bệnh nhân vẫn phải có, cho nên cô không kéo dài quá nhiều thời gian quấy nhiễu bệnh nhân nghỉ ngơi, đi thẳng vào vấn đề, “Gia tộc Diệp thị có dính dáng gì đến anh không?”

Tiêu Dạ đảo mắt, “Bọn họ trêu chọc đến cô?”

“Không có, chỉ đề phòng chu đáo mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Tôi và Diệp phu nhân là người lo liệu việc nhà của Diệp thị từng có một chút lui tới, giao tình tạm được. Cô có chỗ nào cần Diệp thị cứ nói thẳng, tôi sẽ hỏi một chút giúp cô.” Tiêu Dạ nói thẳng, bởi vì anh thiếu cô một món nợ ân tình, anh sẽ trả lại.

“Không cần cái gì, tôi chỉ rất muốn hỏi thăm một chút, lưu truyền trong gia tộc Diệp thị, cái gọi là cơ cấu ngầm.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

Tiêu Dạ nhìn Kiều Tịch Hoàn, chân mày nhíu lên, trực tiếp từ chối, “Không thể trả lời.”

“Tại sao?” Kiều Tịch Hoàn cau mày.

“Đây là bí mật của gia tộc Diệp thị, cũng không thể tùy tiện nói cho người ngoài, hơn nữa hiểu biết của tôi cũng không phải toàn diện.”

“Vậy cái gọi là cơ cấu bố trí chuyên theo dõi người khác của Diệp thị, có dính dáng gì tới anh không? Tôi nói chính là dính dáng về mặt nhân viên, ví dụ như có phải có người của anh đang làm việc giúp Diệp thị không?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

Tiêu Dạ lắc đầu, “Không liên quan gì tới tôi, đó là người của Diệp thị bọn họ.”

Kiều Tịch Hoàn cắn môi.

Cho nên muốn từ chỗ Tiêu Dạ biết được động tĩnh của Diệp thị căn bản không có khả năng rồi!?

“Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ nghĩ những biện pháp khác.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Tiêu Dạ không có biểu cảm gì, giống như có thái độ việc không liên quan đến mình vắt giò ngồi xem.

Kiều Tịch Hoàn đã tập mãi thành quen với thái độ của Tiêu Dạ, cô đứng lên, chuẩn bị rời đi, “Tôi không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa.”

Tiêu Dạ gật đầu, chột nói, “Kiều Tịch Hoàn, Diệp thị không dễ chọc, không cần thiết tôi khuyên cô không nên tiếp xúc với bọn họ.”

“Lỡ như đánh qua lại, anh sẽ giúp tôi sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh.

Tiêu Dạ mím môi, “Tôi nợ cô một nhân tình.”

Cho nên nói, cho dù như thế nào, Tiêu Dạ vẫn sẽ giúp mình rồi.

Có thể có điểm nhận thức này là đủ rồi.

Cô sẽ không cố ý đưa tới rắc rối, nhưng nếu rắc rối tới, cô cũng không phải người thích tránh né, cho nên, có thể tìm được một chỗ dựa vào như vậy, coi như là một bảo đảm cho mình, một cách tự nhiên khi kẻ tiếp có khả năng sẽ gặp phải chuyện, cũng không cần thiết phải sợ hãi rụt rè.

Khóe miệng cười cười, mím môi rời đi.

Khoảnh khắc khi kéo cửa phòng ra, chạm mặt đối diện với Lôi Lôi.

Trong tay Lôi Lôi xách theo bao lớn bao nhỏ đồ, giống như đi ra ngoài mua sắm.

Thật ra thì cô còn cảm thấy kỳ quái, tại sao người phụ nữ này không có ở đây?!

Trong nháy mắt cô còn tưởng rằng Tiêu Dạ dối tính, có thể có xa cách người phụ nữ này.

Khi Lôi Lôi thấy Kiều Tịch Hoàn, rõ ràng sắc mặt cũng hơi không được tốt lắm. Cô khó chịu đẩy Kiều Tịch Hoàn ra rồi đi vào, trong nháy mắt trên mặt treo nụ cười xinh đẹp quyến rũ, “Dạ, em đi siêu thị mua rất nhiều đồ dùng hàng ngày cần dùng cho anh và em, buổi tối em liền ở đây cùng anh, tránh cho anh một mình nhàn chán.”

Bên tai nghe giọng nói của Lôi Lôi, Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi phòng bệnh.

Diêu Bối Địch và Tiêu Dạ...

Hình như thật sự không dễ dàng hòa thuận!

Thật ra thì cô cũng không mong đợi Điều Bối Định có thể tốt đẹp với Tiêu Dạ, không chỉ bản thân Tiêu Dạ, bối cảnh của anh ta cái gì cũng không quá thích hợp với Điều Bối Định, Điều Bối Định quá ngoan, vốn không có cách nào dung nhập vào trong thế giới của Tiêu Dạ đi.

Hai người không hòa hợp như vậy, Điều Bối Định làm sao lại cứ khăng khăng một mực.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 92: Quần Lót Tình Nhân, Muốn Nhìn Không? 3

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi bệnh viện, ngồi lên xe Vũ Đại lái.

“Tìm một chỗ ăn cơm đi.” Kiêu Tịch Hoàn nói.

Vũ Đại gật đầu.

Xe tùy tiện đậu trước một quán ăn nhỏ ở giao lộ, Vũ Đại và Kiêu Tịch Hoàn đi vào, tìm một góc trong sảnh chính gọi món, hai người ngồi ở đó không có việc gì nhìn tin tức trên tivi LCD trong sảnh chính.

Trông mắt đột nhiên căng thẳng.

Trên tivi phát đi một tin tức trực tiếp, trên màn hình là Dụ Lạc Vi.

Hai mắt Dụ Lạc Vi đỏ bừng, gương mặt trắng bệnh, cô dùng giọng nói thê lương bạc bẽo nói, “Thật ra thì tôi cũng sinh hoạt dưới bóng của cha dượng và mẹ tôi, không chỉ có chị tôi Kiêu Tịch Hoàn, tôi cũng trải qua thời gian cực kỳ vô nhân đạo, mỗi ngày tôi đều lớn lên trong tiếng chửi mắng đánh đập của bọn họ, mỗi ngày trôi qua nom nớp lo sợ, bây giờ bọn họ nhận được trừng phạt của pháp luật, tôi thậm chí cảm thấy tôi vẫn nên cảm tạ công bằng ngay thẳng của pháp luật. Hôm nay tôi hướng về phía nhiều phóng viên như vậy không phải muốn than phiền uất ức của mình, tôi chỉ muốn nói cho những người trong khoảng thời gian qua không ngừng quấy rối tôi, mấy người đừng dùng thư nặc danh tới đe dọa tôi, cũng đừng ném búp bê nguyên rửa tới trước cửa nhà tôi, đừng đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại tới mắng tôi uy hiếp tôi, đừng đăng bài công kích tôi, tôi cũng là người bị hại, tôi chỉ không giống như chị tôi đứng ra lên án bọn họ, lại thành đối tượng công kích của đại chúng, lại thành tôi tôi nhận đủ chuyện sai mà cha dượng và mẹ tôi đã làm, tôi cảm thấy thật sự rất không công bằng. Tôi mới chỉ hai mươi ba tuổi mà thôi, tuổi thanh xuân thật tốt đẹp, tôi cũng muốn thoát khỏi bóng ma của cha mẹ tôi dựa vào hai tay của tôi một lần nữa tạo nên, nhưng hiện giờ tất cả các công ty đều từ chối tuyển dụng tôi, bởi vì tôi có bối cảnh gia đình như vậy?! Tôi thật sự vô cùng muốn hỏi mọi người, mọi người buộc tôi phải ăn đoạn nghĩa tuyệt với cha mẹ tôi sao?!” quidoon

Càng nói, dường như Dụ Lạc Vi càng đau lòng, có vài lần cũng đã khóc không thành tiếng.

“Trung Quốc có câu tục ngữ, con người lấy hiếu là trời. Cho nên tôi vẫn luôn nghĩ tới nhất định phải hiếu thuận với bọn họ, cho dù trước kia bọn họ đối xử với tôi như thế nào, cho dù bây giờ bọn họ phải tiếp nhận trừng phạt như thế nào, cho dù bọn họ mang đến cho tôi bao nhiêu tổn thương, tôi đều phải gánh vác trách nhiệm phụng dưỡng bọn họ hiếu kính bọn họ. Nhưng mà bây giờ, mọi người lại buộc tôi không ngừng lùi bước, buộc tôi càng không ngừng hời hợt bản thân, tôi làm như vậy rốt cuộc là sai rồi sao? Tôi có phải nên học tập cách thức của chị tôi, lên án bọn họ bất nhân bất nghĩa với tôi?! Tôi không làm được, bởi vì tôi nghĩ suy cho cùng bọn họ là cha mẹ của tôi, là người thân nhất của tôi. Nhưng mà bây giờ... Tôi thật sự chịu đủ rồi, thật sự chịu đủ rồi! Tôi chỉ hy vọng mọi người không dùng thành kiến để nhìn tôi, tôi thật sự không nghĩ tới có một ngày tôi đứng ra, là nói với người trên toàn thế giới, tôi muốn ăn đoạn nghĩa tuyệt với cha mẹ tôi, tôi thỉnh cầu người ngoài bỏ qua cho tôi, cho tôi một con đường sống.”

Nói xong, cả người đã lệ rơi đầy mặt, đáng vẻ đau lòng muốn chết như vậy, khiến cho người ta thương tiếc.

Hình ảnh của Dụ Lạc Vi thay đổi, người dẫn chương trình của đài truyền hình nói vài lời.

Đúng lúc ấy, nhân viên phục vụ trong quán ăn bắt đầu lục tục mang món ăn cô gọi lên.

Người bàn bên cạnh bàn luận âm ỉ về tin tức mới vừa rồi, hình như phần nhiều đồng tình với Dụ Lạc Vi.

Khóe miệng Kiêu Tịch Hoàn nhếch lên cười lạnh.

Dụ Lạc Vi không thể nào thông minh như vậy cũng không có năng lực lớn như vậy để làm mối nguy quan hệ xã hội lần này, hơn nữa rất dễ nhận thấy làm được rất thành công, không chỉ rửa sạch mình thoát khỏi quan hệ với Kiêu Vu Huy, Dụ Tinh, tỏ rõ lập trường không thông đồng làm bậy của mình, còn hung hăng chê bai Kiêu Tịch Hoàn bất nhân bất nghĩa, khiến cho mình trở thành người lương thiện nhất bị uất ức nhất, người đời luôn có thiên hướng nghiêng về phía người yếu, cảm giác “Người giàu có” đều không đáng được đồng tình.

Cô mỉm cười, vẻ mặt không có nhiều biểu cảm, cùng Vũ Đại yên tĩnh ăn xong cơm trưa.

Hai người đi ra khỏi quán ăn.

Kiều Tịch Hoàn tiện tay mua một tờ báo ở ven đường.

Tờ báo ra rất nhanh, cô lật tới tin tức về Dụ Lạc Vi, trả tiền, trở lên xe.

“Về công ty sao?”

“Đi trại giam trước.”

“Làm cái gì?” Vũ Đại thuận miệng mà hỏi, xe đã khởi động, chạy tới trại giam.

“Cho Dụ Tĩnh xem một chút tin tức.”

Khóe miệng Vũ Đại nhếch lên nở nụ cười, gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn quả nhiên không phải một người hiền lành.

Khi hai người tới trại giam, Kiều Tịch Hoàn gặp được Dụ Tĩnh.

Dụ Tĩnh mặc áo tù nhân, tóc xén rồi, trên mặt không có bảo dưỡng, cũng không có son phấn tốt nhất, khí sắc cả người nhìn qua thật trắng bệch, phảng phất lại già đi mười tuổi, hoa râm trên tóc cũng rõ ràng.

Kiều Tịch Hoàn đưa mắt quan sát cả người Dụ Tĩnh.

Cô biết rất rõ chuyện trong trại giam, cho nên cho dù bây giờ nhìn Dụ Tĩnh không hề có vết thương nào lộ ra trước mặt cô, cô cũng biết, chỗ được quần áo che đậy sẽ thể thắm không nở nhìn.

“Mày tới đây làm gì?” Giọng Dụ Tĩnh hung tợn.

Kiều Tịch Hoàn nhìn ra được chán ghét, dữ tợn hận không thể giết chết cô của bà ta.

Nhưng biểu hiện của cô rất bình thản, đáng vẻ khoan thai tự đắc, “Tôi thăm bà một chút.”

“Tao không hiểm lạ gì mày tới thăm, mày cút cho tao! Tao vĩnh viễn không muốn gặp mày!” Dụ Tĩnh kích động nói, âm thanh không lớn, nhưng hình như tê tâm liệt phế.

Kiều Tịch Hoàn không thêm đề ý xoa xoa lỗ tai mình, cô giống như cũng chỉ là làm như không nghe thấy, khóe miệng còn nhếch lên nở nụ cười nói, “Tôi không đến thăm bà, Dụ Lạc Vi sẽ tới thăm bà?”

Dụ Tĩnh đột nhiên trầm mặt.

Rất dễ nhận thấy, xưa nay Dụ Lạc Vi chưa bao giờ tới đi.

Thật ra thì cô cũng đã dự đoán được trước.

Bây giờ Dụ Lạc Vi hận chết Kiều Vu Huy và Dụ Tĩnh, cho dù bọn họ đối xử rất tốt với cô ta, nhưng bây giờ bọn họ mang đến tổn thương cho cô ta, cô ta sẽ bắt nạt bắt nể như vậy!

Cô rất rõ cách làm người của Dụ Lạc Vi.

Cô lấy tờ báo trên tay ra, lật tới trang có tin tức về Dụ Lạc Vi, “Nhìn thấy không? Con gái bà nói dối với phóng viên rằng các người làm ác với cô ta, còn nói muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với bà. Dụ Tĩnh, nuôi một đứa con gái tốt như vậy, không biết bây giờ bà có tâm tình như thế nào?”

“Kiều Tịch Hoàn, mày đừng vu cáo hãm hại Vi Vi! Vi Vi còn nhỏ, bây giờ con bé chỉ không tiếp nhận được thôi. Về sau con bé sẽ biết, tao vĩnh viễn là người thân nhất của con bé!” Hình như thật sự chạm tới xương sụn của Dụ Tĩnh, cả người bỗng chốc nóng nảy lên.

Nhân viên canh ngục đứng bên cạnh nhíu mày một, giọng nghiêm khắc một chút, “Yên tĩnh một chút đi!”

Hình như Dụ Tĩnh không cần biết nhiều như vậy, hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn! Một phát giật lấy tờ báo kia, cẩu kính xé thành từng mảnh nhỏ.

Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ bình tĩnh nhìn Dụ Tĩnh, nhìn hành động điên cuồng của bà ta, cả người có vẻ bình tĩnh hơn, “Lừa mình dối người cũng không có tác dụng gì, bà nên thấy rõ ràng, người con gái bà ngậm đắng nuốt cay, tốn nhiều tâm tư như vậy, làm nhiều chuyện mất hết tính người như vậy tới nuôi dưỡng cho tới lớn khôn, rốt cuộc đối xử như thế nào với bà?”

“Mày câm miệng!” Dụ Tĩnh thét chói tai.

“Tôi đã sớm nói thiện ác có báo. Bây giờ bà gặp báo ứng từ trên người con gái bà thể hiện được vô cùng tinh tế. Tự giải quyết cho tốt.” Kiều Tịch Hoàn đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Dụ Tĩnh đột nhiên gọi cô lại, “Kiều Tịch Hoàn.”

Trông mắt Kiều Tịch Hoàn khẽ nâng lên, “Còn có chuyện gì? Những chữ khó nghe kia chẳng qua là gió thoảng bên tai với tôi, có thể tận mắt nhìn thấy kết quả mới là chuyện sáng khoái nhất.”

“Kiều Tịch Hoàn, cô kêu Vi Vi tới thăm tôi một lần.” Dụ Tĩnh đột nhiên nói, giọng nhỏ đi.

Trông mắt Kiều Tịch Hoàn khẽ nhúc nhích.

“Kêu con bé đến thăm tôi một lần đi, tôi thật sự vô cùng nhớ con bé. Tôi biết rõ có người mẹ như tôi khiến cho con bé mất thể diện, nhưng mà tôi lại thật sự thương yêu con bé, tôi thật sự muốn con bé sống tốt hơn bất kỳ kẻ nào, cho nên cô nói một tiếng với Vi Vi, kêu con bé tới thăm mẹ nó một chút, tôi thăm tôi một chút, tôi cái gì cũng không quan tâm, hiện giờ tôi chỉ muốn Vi Vi...” Dụ Tĩnh đột nhiên bật khóc, nước mắt từ trong hốc mắt rào rào mà rót ra, trên khuôn mặt già nua, càng lộ vẻ tiêu tụy thêm.

Kiều Tịch Hoàn mỉm môi, néo ngón tay, “Xin lỗi, tôi nghĩ tôi không có nghĩa vụ này. Nếu như tôi mà là bà, tôi sẽ không xin người khác kêu con gái mình xuất hiện, như vậy chỉ khiến cho người khác có cơ hội chà đạp bà một lần nữa mà thôi.”

“Kiều Tịch Hoàn...”

Kiều Tịch Hoàn cũng không quay đầu lại rời đi.

Lúc rời đi, cô viết một tờ giấy cho nhân viên canh ngục, để cho cô ấy giao cho một người phụ nữ khác trong trại giam.

Nội dung rất đơn giản, đối với Dụ Tĩnh, vậy đủ rồi.

Người phụ nữ kia biết ý của cô.

Tổn thương trên thân thể đến đây kết thúc, tiếp theo đó, chính là đau đớn trong nội tâm của bà ta, mà phần đau này, sẽ vẫn kéo dài ăn mòn linh hồn của bà ta, sẽ không ngừng nói cho bà ta biết, đời này rốt cuộc đã những gì với tôi, mới có thể nhận lấy được báo ứng và kết quả như thế!

Cô đi ra khỏi trại giam.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 93: Chương 25.4

Vũ Đại lái xe rời đi.

“Nhìn qua cô giống như không vui vẻ như trong tưởng tượng.” Vũ Đại nói, “Ngược người ngược mình, có phải cảm thấy không sáng khoái không?”

“Không phải.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng tiếng, “Tôi chỉ cảm thấy báo ứng tới quá nhanh, không hề chơi vui chút nào.”

Vũ Đại không nhịn được cười một tiếng.

Kiều Tịch Hoàn đảo mắt nhìn ánh mặt trời chói chang, hơi híp mắt nói, “Về công ty đi.”

“Được.”

Một đường tới tòa nhà Cổ thị.

Đã là giờ làm việc buổi chiều, tất cả phòng ban ngay ngắn trật tự.

Kiều Tịch Hoàn ngồi trên ghế làm việc của mình, công việc hôm nay hình như hơi không có hứng thú, dứt khoát, cô dựa vào trên ghế làm việc không chuẩn bị xử lý việc công.

Thời điểm trước kia cũng tùy hứng như vậy, khi tâm trạng của mình không được tốt cứ để công việc xuống để cho mình tùy ngộ nhi an, hoặc làm chút chuyện mà mình cảm thấy hứng thú, cô chưa bao giờ thích quá hà khắc nội tâm mình, nếu trong lòng bị tổn thương, sẽ rất khó phục hồi như cũ.

Hoàn hảo.

Cô rất may mắn trước kia bảo vệ trái tim rất tốt, bằng không, cô cũng không biết cô sẽ có thể trăm ngàn vết thương như thế nào.

Khi cô dựa vào trên ghế thoải mái, thì ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

“Đi vào.”

Milk cầm tài liệu đi vào, “Quản lý Kiều, bắt đầu từ ngày mai quản lý Tần sẽ nghỉ phép hàng năm, sẽ kéo dài hai mươi ngày, trong khoảng thời gian này thư ký của anh ấy đã chỉnh lại tất cả công việc giao cho em, để cho em đưa cho chị, trong khoảng thời gian quản lý Tần không có ở đây chị sẽ xử lý thay.” dieendaanleequydomn

“Đề trên bàn đi, tối nay chị nhìn.”

“Vâng.” Milk đặt tập tài liệu thật dày ở trên bàn làm việc của cô, nhắc nhở, “Quản lý Tần không có ở đây, khoảng thời gian này phòng văn nhân viên mới cũng cần chị tham gia, đặc biệt là tuyển dụng nhân viên phòng thị trường, chị phải đi làm đánh giá chủ yếu.”

“Được.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu, “Đại khái khi nào?”

“Buổi sáng ngày mai bắt đầu, nghe nói số người ghi danh khá nhiều, phòng văn định hai ngày.”

“Ừ, sắp xếp công việc trong khoảng thời gian đó ra cho chị.”

“Vâng.”

“Đúng rồi.” Milk đột nhiên nghĩ đến cái gì nói, “Người phụ nữ lần trước bị cả phê của em không cẩn thận làm bỏng hôm nay tới tìm chị, chắc là em gái chị đi, Dụ Lạc Vi, mới vừa rồi đọc tin tức nhớ tên cô ta. Cô ta thấy chị không ở đây đã rời đi, cũng không nói bao lâu nữa sẽ tới tìm chị.”

“Được, chị biết rồi, em đi ra ngoài mau lên.”

“Vâng.”

Milk rời đi.

Kiều Tịch Hoàn nhắm mắt lại, dưỡng thần.

Cô cũng biết Dụ Lạc Vi đột nhiên để cho bản thân ra ngoài ánh sáng ở trước mặt truyền thông đại chúng khẳng định có mục đích không tốt.

Nếu như đoán không sai...

Khóe miệng cô nhếch lên cười một tiếng, thật ra thì cô cũng không quá quan tâm.

Tầm bốn giờ chiều.

Milk gõ cửa, nói Dụ Lạc Vi tới.

Cô để Dụ Lạc Vi đi vào.

Dụ Lạc Vi vẫn thích mặc váy màu trắng, một đôi giày cao gót màu hồng thủy tinh, tóc thật dài làm kiểu tóc búp bê Barbie, nhìn qua không hề có một chút đáng vẻ tiêu tụy như trên ti vi, cả người còn có vẻ sáng khoái tinh thần. die~nd a4nle^q u21ydo^n

Kiều Tịch Hoàn nhướn nhướn mày, “Tìm tôi có việc gì vậy?”

Lần trước cô cố ý cho cô ta leo cây, lần này Dụ Lạc Vi ngược lại thông minh rất nhiều, không trắng trợn gọi điện thoại để Kiều Tịch Hoàn chờ cô ta tới! Hình như đã học xong kết giao nhân tình.

Dụ Lạc Vi tự nhiên ngồi trước mặt Kiều Tịch Hoàn, nói nghiêm túc, “Tôi nộp sơ yếu lý lịch.”

“Cố thị?”

“Ừ.”

“Cho nên...”

“Tôi muốn vào Cố thị làm” Dụ Lạc Vi nói, “Hiện giờ tôi không có những đường ra khác rồi.”

“Cô đây là đang cầu xin tôi?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày.

Sắc mặt Dụ Lạc Vi thay đổi, “Coi như tôi van chị, bây giờ tôi cùng đường rồi, hể là sơ yếu lý lịch tôi nộp, không có một công ty nào tuyển tôi.”

“Tin tức hôm nay của cô không tệ, có lẽ đã có người dùng cô.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

“Nhưng mà tôi lại không muốn mạo hiểm, tôi hy vọng chị có thể giúp tôi vào Cổ thị đi làm, tôi rất cần một công việc.”

“Dụ Lạc Vi, không phải nói cô hy vọng tôi giúp cô thì tôi sẽ gips cô, chuyện này phải dựa vào thực lực của chính cô.” Kiều Tịch Hoàn quay quay ghé làm việc, giống như không chút để ý.

Dụ Lạc Vi nhìn cô, nhin rồi lại nhin, nói, “Bây giờ bên ngoài đều đang đồn chị em chúng ta bất hòa, hơn nữa hình tượng của chị cũng có chỗ bị tổn hại, nếu như bây giờ chị bằng lòng giúp tôi, tôi sẽ nói tốt cho chị trước truyền thông.”

“Đây là điều kiện trao đổi?” Kiều Tịch Hoàn nhướn mày hỏi cô ta, “Nhưng mà, tôi không có hứng thú.”

Truyền thông nhìn cô như thế nào, truyền thông muốn nói như thế nào, chỉ cần không chạm tới ranh giới cuối cùng của cô, cô đều có thể không quan tâm die nda nle equ ydo nn

Dụ Lạc Vi giận đến cắn răng, cố gắng khống chế bản thân không nổi nóng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, lời nói việc làm hành vi của Kiều Tịch Hoàn, luôn tràn đầy phong phạm thủ lĩnh, chưa bao giờ giữ lễ tiết với một chút lòng ga vò tòi, khiến cho cô thật sự có chút rung động và ghen tỵ không nói ra được.

“Chỉ có điều có một chút tôi ngược lại thật ra rất tò mò.” Kiều Tịch Hoàn mở miệng, rất nghiêm túc nhìn cô ta, “Bây giờ tất cả mọi chuyện cô làm, là ai đang giúp cô?”

“Tôi không biết chị đang nói gì ở đây.” Dụ Lạc Vi thậm chí không thèm suy nghĩ, đã nhìn qua có vẻ giống như thật sự không hiểu.

“Không nói cũng không sao, Dụ Lạc Vi, tôi khuyên cô đừng trêu chọc tôi, không phải uy hiếp cô, mà cô không có khả năng này, cho dù người phía sau cô là ai, rốt cuộc đến lúc nếu bị hy sinh, trừ cô ra không có ai khác. Cho nên, suy nghĩ về sau cho mình, thật lòng tìm kiếm một công việc ổn định, sống cuộc sống của mình.” Kiều Tịch Hoàn nhắc nhở.

Dụ Lạc Vi vẫn không có hành động gì, “Tôi không hiểu ý của chị là gì, hiện giờ tôi chỉ muốn tìm một công việc, mà tìm được Cổ thị, đó là bởi vì tôi cảm thấy được công ty này sẽ có tiền đồ phát triển đối với tôi.”

Kiều Tịch Hoàn nhếch miệng cười một tiếng, “Chỉ mong cô sẽ không hối hận vì quyết định của mình.”

“Tôi sẽ không hối hận.” Dụ Lạc Vi rất khẳng định.

Kiều Tịch Hoàn cũng không nhiều lời.

Dụ Lạc Vi biết mình nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên hướng về phía bóng lưng của cô ta, “Hôm nay tôi đi thăm Dụ Tĩnh.”

Bước chân của Dụ Lạc Vi dừng một chút, vẻ mặt ghét bỏ mà chán ghét chọt lóe lên trên mặt.

“Bà ấy nói muốn gặp cô.”

“Tôi sẽ không đi gặp bà ta.” Dụ Lạc Vi nói từng câu từng chữ, hung hăng nói.

Là ai cuối cùng hại cô thảm thành như vậy?!

Chính là Dụ Tĩnh.

Cả đời này của cô cũng không thể tha thứ.

“Tôi chỉ truyền lời mà thôi, có muốn gặp hay không là chuyện của cô.” Kiều Tịch Hoàn dường như lạnh lùng.

Cô không cảm thấy chua xót vì ai, cô cũng cảm thấy loại người như vậy nhận được kết quả như thế là chuyện đương nhiên. Cho nên cô thật ra không tình cảm đặc biệt gì với bà ta, cô chỉ là, có chút cảm thán khó hiểu mà thôi.

Cảm thán Dụ Lạc Vi có thể làm đến mức độ này, cuối cùng đã đủ rồi!

Vẫn nhàn nhả không có chuyện gì làm, cho đến khi tan việc.

Kiều Tịch Hoàn rời đi đúng lúc đúng giờ, rời đi như chuyện đương nhiên.

Khi cô cảm thấy không cần thiết phải làm thêm giờ, cô tuyệt đối sẽ không làm ra biểu hiện tranh thủ, cô quen làm theo cách thức của mình.

Vũ Đại đưa Kiều Tịch Hoàn về đại viện Cổ thị.

Cô đi vào, nhìn Tề Tuệ Phân và Ngôn Hân Đồng ngồi ở phòng khách xem ti vi.

“Chị dâu trở lại thật sớm.” Ngôn Hân Đồng hơi âm dương quái khí nói.

Kiều Tịch Hoàn nhếch miệng cười một tiếng, “Làm xong công việc sớm trở lại sớm một chút, nghĩ tới có thể ở bên cạnh Tử Thần và Minh Lộ nhiều hơn.”

Ngôn Hân Đồng tỏ vẻ khinh thường.

Tề Tuệ Phân gật đầu một cái: “Ừ, chính là đừng chỉ lo làm việc, không để mắt tới chuyện trong nhà, phụ nữ nên lấy gia đình làm trọng.”

“Mẹ, con biết rồi.” Kiều Tịch Hoàn vội vàng gật đầu, “VẬY CON LÊN LẦU.”

“Lên đi.”

Kiều Tịch Hoàn xoay người, đi lên lầu hai.

Cô cũng không phải vì ở bên Cố đại thiếu và khi con, cô chính là đơn thuần, hôm nay không muốn đi làm mà thôi.

Cô đẩy cửa phòng Cố Tử Thần ra.

Cố Tử Thần kia đang ở trong phòng đọc sách.

Một ngày đều đọc sách đọc sách, cuộc sống còn không thú vị bằng người già.

Cô đã nghĩ ra rồi, không trách được Kiều Tịch Hoàn trước kia muốn hồng hạnh vượt tường, người đàn ông này không hề có tình thú như vậy, lại có cá tính trầm buồn đến không xong, dù là bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ như thế đi.

Đôi mắt cô hơi đỏ, đi qua một phát cướp lấy sách của Cố Tử Thần.

Sắc mặt Cố Tử Thần lập tức thay đổi, “Cô nổi cơn gì?!”

“Tôi đây một người lớn sống sờ sờ, còn chống không lại được một cuốn sách rách?! Ông đây đã trở lại anh ngay cả nhìn cũng không nhìn em một cái!” Kiều Tịch Hoàn phát giận.

Cố Tử Thần không có sắc mặt tốt, “Thần kinh.”

“Anh mới thần kinh! Anh nói anh đọc tiểu thuyết đòi truy em sẽ cho phép, anh nhìn cái này xem, cái gì đây... Biên niên sử cổ đại, choáng nha vẫn còn là tác phẩm văn cổ!” Kiều Tịch Hoàn vừa nhìn tên sách, vừa nhìn nội dung bên trong, trông mất thiếu chút nữa trợn trừng ra ngoài.

Cố Tử Thần một phát đoạt được sách từ trên tay Kiều Tịch Hoàn, tỏ vẻ lười phản ứng đến Kiều Tịch Hoàn, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đợi chút.” Kiều Tịch Hoàn túm được xe lăn của Cố Tử Thần.

Cố Tử Thần hung hăng nhìn cô.

“Lần trước chúng ta đi dạo trung tâm thương mại không phải mua quần lót tình nhân sao? Anh có muốn nhìn xem em mặc vào có đáng vẻ như thế nào không?” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên cười một tiếng xấu xa!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 94: Mượn Dao Giết Người (2) Chiếm Hết Tiệm Nghi!

Trông mặt Cố Tử Thần khề nhúc nhích.

“Rất chờ mong đúng không?” Kiều Tịch Hoàn cười đến xấu xa hơn, “Em biết ngay anh thích, anh chờ em một lát, chị đây tắm xong mặc cho anh xem một chút, để cho anh mở rộng tầm mắt.”

Đối với Kiều Tịch Hoàn có ý dẫn dụ, mặt Cố Tử Thần không chút thay đổi, “Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi rất chờ mong rồi hả?”

“Hai con mắt.” Kiều Tịch Hoàn rất khẳng định, khoe miệng cười đến sâu hơn, “Anh đừng ăn ở hai lòng...”

Trông mặt Cố Tử Thần hơi căng.

“Như anh vậy cũng không hù dọa được em, gan em cực kỳ lớn.” Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ không sợ trời không sợ đất, “Em cho anh biết Cố Tử Thần, anh không nhìn xem, đàn ông bên Thượng Hải đứng xếp hàng chờ nhìn, em thật ra không hề dễ ý, chia sẻ bản thân tốt đẹp như vậy cho người đàn ông khác, cũng không biết Cố đại thiếu có dễ ý hay không? Hà?”

Sắc mặt Cố Tử Thần khẽ thay đổi, bờ môi đẹp mắt mím thành một đường cong vô cùng cứng nhắc, chậm rãi phun ra mấy tiếng, “Cô có thể thử xem.”

Sau đó, mở cửa phòng xoay người rời đi.

Cô có thể thử xem?!

Kiều Tịch Hoàn siết chặt ngón tay, trừ uy hiếp ra, anh cũng sẽ không làm những thứ gì khác?!

Đổi lại cô, đã sớm nhào tới, “Bóp bóp bóp”, hát chính phục!

Trông mắt quay về, khoe miệng cười một tiếng xấu xa.

Kiều Tịch Hoàn thoải mái nhàn nhã cầm “Quần lót tình nhân” vào trong nhà tắm, thay, sau đó mặc quần áo ở nhà, lại phá rối trong phòng một lúc lâu, dù sao đêm dài đằng đẵng, ai nói sẽ không xảy ra chút gì đây?!

Làm xong đầy đủ mọi thứ, Kiều Tịch Hoàn từ trong phòng xuống lầu.

Lầu dưới, khó có được, toàn bộ người nhà họ Cố đều ở đây.

Bao gồm Cố Tử Tuấn thật lâu chưa từng xuất hiện tại biệt thự, cũng không biết mỗi ngày đi lêu lổng ở đâu, cùng với Cố Tử Nhan và Cố Tử Hình đang học đại học. dieendaanleequydonn

Kiều Tịch Hoàn đi xuống, không để lại dấu vết dung nhập vào trong đó.

Người một nhà không nói nhiều, thỉnh thoảng nói vài lời, nhưng không tính là quá mức hít thở không thông, chỉ hơi buồn bức hơn gia đình bình thường một chút. Ngồi không bao lâu, đến giờ ăn cơm, mọi người ngồi quanh một cái bàn lớn, cùng nhau ăn cơm, yên lặng không nói gì.

Sau khi ăn cơm tối xong, không biết có phải có ý căn dặn trước không, tất cả mọi người ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, Cố Diệu Kỳ trấn giữ, Tề Tuệ Phân cùng đi bên cạnh, những người khác đều ngồi dựa vào trên ghế sa lon, tùm năm tùm ba.

“Thật lâu người một nhà không ngồi chung một chỗ nói chuyện như vậy, tối nay có chút chuyện quan trọng muốn nói cho mọi người.” Cố Diệu Kỳ nói, giọng tự nhiên mà mang theo chút công thức hóa.

Những người khác cũng chỉ có thể yên tĩnh nghe.

“Đầu tiên là chuyện về Tử Tuấn.” Cố Diệu Kỳ nói với Cố Tử Tuấn.

“A.” Giọng điệu Cố Tử Tuấn hơi lười biếng.

“Bây giờ con cũng đã lớn rồi, từ sau khi tốt nghiệp đại học cho tới bây giờ vẫn chơi bời lêu lổng, chưa từng làm một chuyện tử tế. Nhân dịp mấy ngày nay công ty đang tuyển dụng nhân viên mới, con cũng chuẩn bị đi phỏng vấn một chút, sau này đi theo anh hai con làm việc.” Cố Diệu Kỳ gần từng tiếng nói.

Hình như Cố Tử Tuấn không ngờ bố trí cho mình đi làm, hơi không thoải mái cau mày, “Tại sao đột nhiên phải đi làm, không phải công ty có anh hai sao? Huống chi bây giờ chị dâu cả cũng đi làm ở công ty, người trong nhà không cần nhiều người như vậy đều đi làm ở công ty.”

“Con chuẩn bị ở nhà làm châu chấu cả đời? Để cho anh hai con kiếm tiền cực khổ tới nuôi con?!” Giọng Cố Diệu Kỳ hơi nghiêm nghị.

“Con không có ý này.” Ở trước mặt Cố Diệu Kỳ, Cố Tử Tuấn rõ ràng không phách lối được. die~nd a4nle^q u21ydo^nn

“Không có ý tứ này thì cứ theo ý của cha mà làm.” Cố Diệu Kỳ gần từng chữ, “Ngày mai phỏng vấn, tự con chuẩn bị cẩn thận, cha không mong con xuất chúng nổi bật khi phỏng vấn, nhưng đừng để cho cha xấu mặt bị chế giễu!”

Cố Tử Tuấn mím mím môi, lời định phản bác bị Cố Diệu Kỳ tròn mắt thu về.

Một mình ngồi trên ghế sa lon hờn dỗi.

Là anh biết thời gian nhàn nhã này của anh, sẽ không trôi qua quá dài.

Là anh biết sớm muộn gì cũng có một ngày, anh bị ép buộc lên trên đó, việc làm rách nát cực kỳ nhàm chán!

Cố Diệu Kỳ hình như cũng quá không chú ý tới tâm tình của Cố Tử Tuấn, trong nhà này, tất cả mọi chuyện đều phải theo sắp xếp của ông để làm, trông mắt ông hơi đổi, lại mở miệng nói, “Còn có chính là chuyện của Tử Hình và Tử Nhan.”

Cố Tử Hinh và Cố Tử Nhan đều nhìn Cố Diệu Kỳ.

“Sau khi tốt nghiệp đại học Tử Hinh có tính toán thi nghiên cứu phải không?” Cố Diệu Kỳ hỏi.

“Vâng, con đã liên lạc xong với giáo sư, đang làm chuẩn bị thi nghiên cứu.” Cố Tử Hinh nói.

“Con lấy việc học làm trọng, cha cũng không ép buộc con làm những chuyện khác. Tử Nhan, con lớn hơn Tử Hinh một tuổi, lập tức sẽ tốt nghiệp, con chuẩn bị làm cái gì?” Cố Diệu Kỳ hỏi.

“Cha, nếu không cứ cho con như anh ba vậy, vào công ty đi.” Cố Tử Nhan run run nói.

“Đĩ nhiên không được.” Cố Diệu Kỳ lắc đầu, “Một đứa con gái cuối cùng cũng phải lập gia đình, giúp chồng dạy con tương đối quan trọng.”

Sắc mặt Cố Tử Nhan không được tốt lắm, đôi môi cong lên, “Cho dù không vào công ty làm, con cũng có thể tìm những công việc khác ở bên ngoài, nhất định giống như chị dâu hai ở nhà làm bà chủ gia đình sao? Con còn lâu mới hiếm lạ.” die nda nle equ ydo m

Ngôn Hân Đồng ngồi ở bên cạnh hơi thay đổi sắc mặt.

Cố Tử Nhan có thể vô tâm, cũng không định cố ý chê bai cô điều gì, chỉ có điều sau khi những lời này từ trong miệng nói ra ngoài, người nghe liền tự nhiên có lòng.

“Con có thể tìm được công việc gì ở bên ngoài?! Con thật sự cho rằng bây giờ đi làm dễ dàng?!” Giọng Cố Diệu Kỳ cũng nghiêm khắc chút.

Một khi Cố Diệu Kỳ tức giận, người trong nhà cũng không dám nói chuyện.

Cố Tử Nhan cũng không dám lớn tiếng phản bác, nhỏ giọng thì thầm, “Chưa từng thử sao biết được?”

“Không cần thử! Con đường về sau cha đã sắp xếp xong cho con rồi. Nhân dịp trước khi tốt nghiệp đại học, cha để cho mẹ con bố trí thêm mấy bữa tiệc xem mắt cho con, sớm định xong nửa đời sau cho mình, phụ nữ quá tuổi rồi không dễ gả đi!”

“Đó là ở cổ đại. Bây giờ phải nữ ai lại không ba mươi mới kết hôn sinh con.” Cố Tử Nhan vừa nghe định gả cô ra ngoài, cả người lập tức cực kỳ khó chịu, liền trực tiếp phản bác Cố Diệu Kỳ.

Cố Diệu Kỳ cau mày, “Đó là ở nhà bình thường, hào môn quý tộc chúng ta thì không phải như thế. Truyền thống văn hóa không thể ném đi, chuyện tiệc xem mắt cứ quyết định như vậy.”

Không cho thương lượng, Cố Diệu Kỳ trực tiếp cắt đứt.

Cố Tử Nhan khó chịu đôi môi vênh cao hơn, nơi ngực cũng phập phồng lên xuống, giống như đèn nén đến không xong, cuối cùng không nhịn được giận dữ hét lên, “Cái gì mà truyền thống văn hóa, cha cho rằng con không biết sao? Còn không phải chính là lấy chúng con ra làm vật hy sinh, tìm người đàn ông môn đăng hộ đối gả đi, thông qua hình thức đám cưới để công ty hai bên nhận lợi ích, anh hai và chị dâu hai không phải là như thế sao?!”

“Cố Tử Nhan.” Sắc mặt Cố Diệu Kỳ trầm xuống.

“Vốn chính là vậy. Con thấy anh hai và chị dâu hai không hề hạnh phúc chút nào!” Cố Tử Nhan gằn từng chữ, “Cha chính là hủy diệt hạnh phúc của con.”

“Tử Nhan, sao lại nói chuyện với cha con như vậy!” Tề Tuệ Phân ở bên cạnh quát Cố Tử Nhan.

“Mẹ, con không muốn lập gia đình sớm như vậy, là cha ép con.” Nói xong, Cố Tử Nhan uất ức bật khóc.

Tề Tuệ Phân thở dài, nói với Cố Diệu Kỳ, “Tử Nhan còn nhỏ, nếu không chờ sau khi tốt nghiệp đại học lại nói.”

“Như vậy sao được!” Cố Diệu Kỳ không hề có một chút xoay chuyển nào, “Chuyện Tử Nhan quyết định như vậy. Sao có thể mặc cho một con nhóc tùy tiện làm loạn, bà đừng kéo dài, bố trí đối tượng hẹn hò sớm một chút, bà rõ ràng yêu cầu của tôi.”

Ở trước mặt Cố Diệu Kỳ, Tề Tuệ Phân chỉ đành phải thỏa hiệp gật đầu.

Cố Tử Nhan nhìn mẹ mình cũng gật đầu, khóc đến lớn tiếng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 95: Mượn Dao Giết Người (2) Chiếm Hết Tiện Nghi! Tt

Ngôn Hân Đồng đảm nhiệm nhân vật người tốt, vội vàng mở miệng khuyên nhủ, “Em tư, em đừng khóc. Anh và anh hai em nào không có hạnh phúc chứ, anh chị trai gái song toàn, anh hai em làm việc bên ngoài, chị ở trong nhà chuẩn bị tốt tất cả, không lo ăn mặc, đây là cuộc sống nhiều người hâm mộ cũng hâm mộ không được. Cha mẹ sắp xếp cho em như vậy khẳng định vì tốt cho em, về sau em sẽ rõ ràng!”

“Về sau cũng sẽ không rõ ràng. Chị cho rằng tôi không biết sao? Ngoại trừ không ngừng khuất phục thỏa hiệp, cũng không thể yêu cầu anh hai tôi điều gì, tôi mới không muốn giống như chị, sống không có tôn nghiêm như vậy. Bây giờ tôi cảm thấy chị dâu cả rất tốt, có sự nghiệp của chính mình, ở trong nhà rõ ràng vẫn có thể giữ được anh cả, anh cả là người cô quái như vậy khó phục vụ như vậy mà chị dâu cả vẫn có thể giải quyết, cũng bởi vì chị dâu cả có sự nghiệp của mình, chị dâu cả là phụ nữ độc lập, là tấm gương thời đại mới. Chị rõ ràng chính là dán đầy cái nhìn của phụ nữ truyền thống thời đại cũ, không hề cầu tiến chút nào!” Cố Tử Nhan chan chát nói một tràng, nói trắng ra.

Sắc mặt của Ngôn Hân Đồng lập tức thay đổi. Có thể bản thân không ngờ được, sau khi biện hộ vì mình, lại còn bị nói bèn nhọn như vậy.

Cô cắn môi, đè nén cảm xúc, dù loại không thoải mái sinh ra, lại ngại vì trong nhà nhiều người như vậy ở đây, cũng không thể chấp nhận với một con nhóc còn hôi mùi sữa đi, như vậy sẽ chỉ khiến cho cô cảm thấy mình rất không có giáo dục.

“Cố Tử Nhan, bây giờ con muốn đối lập với cha sao?!” Cố Diệu Kỳ lạnh giọng quát, “Lúc nào thì biến thành dáng vẻ này? Là bình thường để mặc cho con đã quen, một chút gia giáo cũng không có?!”

Cố Tử Nhan lại méo miệng, hu hu mà khóc lên.

“Chuyện này cứ như vậy, bà tốt nhất khuyên nhủ con bé, tôi một ngày nhiều chuyện như vậy, không muốn vì những chuyện này khiến cho mình hao tổn tinh thần.” Cố Diệu Kỳ lạnh lùng nói với Tề Tuệ Phân.

Tề Tuệ Phân gật đầu, dịu dàng phụ họa, “Quay đầu lại tôi sẽ cẩn thận khuyên nhủ Tử Nhan, con bé nhất định còn nhỏ, thiếu kiên nhẫn. Từ từ là được rồi.” d1en d4nl 3q21y d0n

Cố Diệu Kỳ gật đầu rất khẽ, sắc mặt vẫn không được tốt lắm.

Cố Tử Nhan nhìn sự tình không có đường thay đổi, giận đến bước nhanh chạy đi về phòng của mình ở trên lầu.

Cố Tử Hân và Cố Tử Nhan quan hệ tốt nhất, chạy đi theo an ủi chị.

Bên trong phòng khách lại yên tĩnh một chút.

Hình như Cố Diệu Kỳ đã bàn giao toàn bộ chuyện của mình, cũng chuẩn bị trở về phòng.

Cố Tử Hân đột nhiên gọi ông lại, “Cha, cha trước đừng đi, mới vừa nhận được tin tức, cha xem tin tức một chút.”

Cố Diệu Kỳ chau mày.

Người trong nhà ngồi chung trên ghế sa lon xem tin tức giải trí Thượng Hải.

Trên bản tin đang thông báo một tin tức mới nóng nhất, “Lúc này, có truyền thông bùng nổ, tổng giám đốc Tề Lăng Phong của tập đoàn Hoàn Vũ và thư ký của anh ta Tề Di Huan có quan hệ không cạn, từ trên hình ảnh màn hình có thể thấy được chỗ hai người đang hôn môi giống như là tòa nhà văn phòng của tập đoàn Hoàn Vũ, hai người như keo như sơn, thân mật không tách rời. Nhưng mọi người đều biết, Tề Lăng Phong là chồng chưa cưới của tổng giám đốc tập đoàn Hoàn Vũ trước đây Hoắc Tiểu Khê, sau khi Hoắc Tiểu Khê chết chưa tới nửa năm, Tề Lăng Phong đã bắt đầu tìm kiếm niềm vui mới, không khỏi làm cho người ta hoài nghi sau khi Hoắc Tiểu Khê chết Tề Lăng Phong biểu hiện thâm tình có thành phần giả dối, hiện giờ truyền thông đang tìm cơ hội tiến hành phóng vấn Tề Lăng Phong, sau khi có tin tức chúng tôi tiếp tục đưa tin.”

Tin tức nhanh chóng chuyển sang một tin tức bất quái khác.

Cố Diệu Kỳ đột nhiên cười cười, âm thanh vô cùng sáng khoái, “Làm tốt lắm, Tử Hân. Tề Lăng Phong thẳng nhóc thúi này, chính là nên khiến cho nó nhận chút dạy dỗ. Tránh cho không biết trời cao đất rộng như vậy! Tự cho mình thông minh đủ rồi!”

Cố Tử Hân phụ họa, “Là nên cho Tề Lăng Phong chút dạy dỗ, trong khoảng thời gian này anh ta có xu hướng kiêu ngạo lên.”

“Ý tưởng tìm truyền thông tung ra cuộc sống riêng của nó, là công lao của con hay Kiều Tịch Hoàn?” Cố Diệu Kỳ đột nhiên hỏi.

Kiều Tịch Hoàn vội vàng nói, “Là công lao của Tử Hân, con đều không biết.”

Cô chỉ không biết, tốc độ của Diệp Mị nhanh như vậy.

Nửa ngày có thể bới móc ra tin tức bên trong này.

Theo ảnh chụp trên truyền thông đưa ra, địa điểm hẳn là trên văn phòng hoa viên tầng cao nhất của Hoàn Vũ, vị trí văn phòng cực cao, rất khó có thể thông qua máy chụp hình quay chụp được, hơn nữa theo tính chất hình ảnh, không phải rất mờ hồ, năng lực của Diệp thị, quả nhiên không thể khinh thường.

Mím môi, không để lại dấu vết để cho mình nhìn qua rất bình tĩnh.

Cố Diệu Kỳ rất vui nói với Cố Tử Hàn, “Làm tốt lắm, tiếp theo làm chuyện lớn một chút, đừng để cho tin tức này cứ hai – ba phút đã đi xuống, biết không? Để dân chúng thành thị Thượng Hải nhìn cho rõ ràng Tề Lăng Phong rốt cuộc là người như thế nào! Hừ, thằng nhóc này muốn đấu với ta, còn non lắm!”

“Vâng.” Cố Tử Hàn vội vàng đáp ứng.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, mọi người nên trở về phòng nghỉ ngơi đi, tôi cũng trở về phòng.” Dường như tâm tình của Cố Diệu Kỳ rất tốt, đứng lên đi lên lầu.

Đợi đến sau khi Cố Diệu Kỳ đi, Tề Tuệ Phân mới đột nhiên mở miệng nói, “Tử Hàn, Lăng Phong dù sao cũng là thân thích với nhà mình, con không thể làm quá đoạn tuyệt.”

“Mẹ, con biết rõ. Nhưng mà đây là cha sắp xếp, con cũng không thể làm gì. Yên tâm đi, chính là cho Tề Lăng Phong chút dạy dỗ, không thể thật sự làm gì anh ta.” Cố Tử Hàn giải thích, còn nói, “Hơn nữa lần trước hợp đồng Áo Phi ở nước Anh kia chính là bị Tề Lăng Phong cố ý cướp đi, hành động không thần thiện như vậy, chúng ta cần cho chút phản kích thích hợp, cũng là đang nhắc nhở anh ta, cây lớn đón gió, quá lộ liễu chỉ biết vùi lấp mình vào bất lợi, về sau cũng có thể nhận lấy dạy dỗ. Mẹ, chúng con cũng vì tốt cho Lăng Phong.” diee ndda fileeq uysd doon

“Dù sao mấy người cứ làm theo lời mấy người nói, nhưng đừng làm quá, nghĩ đến suy cho cùng mọi người đều là thân thích.” Tề Tuệ Phân khuyên lơn.

“Vâng.” Cố Tử Hàn gật đầu.

Dường như tất cả mọi người trong nhà họ Cố đều biết chuyện Tề Tuệ Phân thiên vị Tề Lăng Phong, trừ Cố Diệu Kỳ còn nói Tề Tuệ Phân ra, những người khác cũng đều theo ý tứ Tề Tuệ Phân trên miệng, thật ra thì chân chính, cũng không có mấy người nghe lời bà.

Đây chính là, bị ai của bà chủ gia đình.

Kiều Tịch Hoàn chuyển mắt nhìn Ngôn Hân Đồng.

Trong trọn cả quá trình sắc mặt Ngôn Hân Đồng vẫn rơi vào trong trạng thái vô cùng không tốt.

Đoán chừng đến bây giờ vẫn nghĩ không thông tại sao mình lại biến thành như vậy, mà Kiều Tịch Hoàn vẫn điều vô dương oai ở nhà.

Không bao lâu.

Người trong phòng khách túm năm tụm ba rời đi.

Cố Tử Thần đi thang máy, Kiều Tịch Hoàn đi cầu thang.

Cố Tử Hàn đi ở phía trước cô, đột nhiên dừng bước cản lối đi của cô.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Tử Hàn, tròn mắt khẽ nhúc nhích, “Tìm tôi có việc gì sao? Tử Hàn?”

Giọng nói nghe vào còn vô cùng hữu nghị.

“Cô đừng mật báo cho Tề Lăng Phong.”

“Sao chú vẫn không tin tôi vậy?” Kiều Tịch Hoàn bắt đầu dỗi, “Hơn nữa cho dù tôi không mật báo, tôi cũng cảm thấy, Tề Lăng Phong thông minh có khả năng, sự cố này sẽ có thể nhanh chóng bị anh ta giải quyết tốt.”

“Cô có ý gì?” Cố Tử Hàn cau mày.

“Tử Hàn, làm theo cha nói đi, có thể gia tăng chút điểm ảnh hưởng thì gia tăng chút điểm ảnh hưởng, có thể kéo dài nhiều thời gian một chút thì kéo dài nhiều một chút, ít nhất mấy ngày nay mọi người nhìn thấy tâm tình có thể tốt một chút, mấy ngày nữa tin tức sẽ thay đổi.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

Chân mày Cố Tử Hàn cau chặt hơn.

“Tôi không nói nhiều, chú là người thông minh chắc biết nên làm sao.” Kiều Tịch Hoàn nhếch khóe miệng cười một tiếng, nhìn đáng vẻ như vô hại, “Hơi buồn ngủ, cảm phiền nhường đường.”

Cố Tử Hàn hung hăng nhìn Kiều Tịch Hoàn, giống như thật sự không nhìn thấy bất cứ tâm tình gì trên mặt người phụ nữ này, cho dù làm cái gì, cho dù

có bao nhiêu uy hiếp tới ích lợi của bản thân, cô ta đều có đáng về như vậy, đáng về không quá liên quan đến mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 96: Chương 26.3

Mím chặt môi, Cố Từ Hàn xoay người sai bước rồi đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn theo bóng lưng Cố Từ Hàn.

Bây giờ Cố Từ Hàn đã hơi lo được lo mất rồi sao? Hình như không quá đủ tự tin với bản thân, luôn quá mức đề phòng cô.

Thật ra thì cô rất muốn nhắc nhở Cố Từ Hàn, trạng thái như vậy cũng không quá tốt, người không tự tin, luôn ngăn chặn người khác phát triển mà không nghĩ đến đề cho mình mạnh hơn người, vĩnh viễn sẽ không có tương lai tốt đẹp gì!

Cô nhếch miệng cười một tiếng.

May mà cô không lương thiện, bằng không cô thật sự sẽ cảm thấy, mình hơi băn khoăn về Cố Từ Hàn.

Không chút để ý đẩy cửa phòng Cố Từ Thần ra.

Cố Từ Thần ngồi trên xe lăn ở chính giữa phòng, khó có được, hình như đang cố ý đợi cô.

“Quần lót của tôi đâu?” Chăm chú nhìn cô một vài giây, trực tiếp nói, sắc mặt không quá tốt.

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh, tùy ý nói, “Không phải mặc trên mông đít anh sao? Đừng nói với em rằng anh không mặc.”

“Kiều Tịch Hoàn!” Cố Từ Thần giận dữ gào lên.

“Đừng kêu lớn tiếng như vậy, em nghe thấy được.” Kiều Tịch Hoàn vỗ vỗ lỗ tai, “Anh rốt cuộc định nói cái gì?”

“Tôi nói, nhiều quần lót tôi đặt trong ngăn kéo như vậy đi đâu rồi?” Cố Từ Thần dè nén lửa giận, hỏi từng câu từng chữ.

“Làm sao em biết được?” Kiều Tịch Hoàn chết cũng không chịu nhận.

Cố Từ Thần nắm chặt ngón tay thành quyền.

“Đừng dùng khuôn mặt kinh khủng như vậy nhìn em, mặc dù em không sợ, nhưng lỡ như gặp ác mộng thì sao?!” Kiều Tịch Hoàn cau mày, không chút để ý đi tới tủ treo quần áo, kéo ngăn kéo đựng đồ lót ra, “Ồ đây không phải còn có một chiếc sao?” di1enda4nle3qu21ydo0n

Kiều Tịch Hoàn cầm quần lót nam chữ T hoa văn báo lên.

Sắc mặt Cố Từ Thần trong nháy mắt đen thui.

“Nếu anh ghét bỏ, cứ mặc trên người anh đi, dù sao chỉ mặc một ngày mà thôi, đàn ông mà, thô thiển điên cuồng một chút cũng không có gì đáng ngại, em sẽ không ngại.” Kiều Tịch Hoàn cố ý, cố ý nói sẵn sốc quan tâm như vậy.

Cố Từ Thần cắn răng nghiêng lợi.

“Kiều Tịch Hoàn, cô đừng khiêu chiến cực hạn của tôi!” Cố Từ Thần gằn từng tiếng, trong giọng nói lộ ra âm trầm và lạnh lẽo như mạng từ địa ngục tới.

Trong lòng Kiều Tịch Hoàn không tự chủ được run lên một.

Là kinh hãi?

Sống nhiều tuổi như vậy, từ kiếp trước đến giờ, thật sự vẫn không có ai khiến cho cô từng có cảm giác này, giống như mới vừa rồi Cố Từ Thần không có hành động gì nhưng chỉ dựa vào một biểu cảm, khiến cho cô có chút không rét mà run.

Cô không để lại dấu vết điều chỉnh tâm tình của mình.

Là quá nhạy cảm, hay vừa vặn là nhịp tim ngẫu nhiên hỗn loạn tần số bình thường.

Cô nhìn thẳng vào khuôn mặt có vẻ muốn giết cô của Cố Tử Thần, hồi lâu không nói một chữ.

“Rất tốt!” Cố Tử Thần lạnh lùng bỏ lại hai chữ.

Kiều Tịch Hoàn còn chưa kịp phản ứng, cứ nhìn Cố Tử Thần đẩy mạnh xe lăn đột nhiên dừng trước mặt cô, chợt dùng một cánh tay chống lên bánh xe phụ của xe lăn từ trên xe lăn nhảy dựng lên, lập tức nhào tới cô, Kiều Tịch Hoàn hoàn toàn không đề phòng, mất thăng bằng, chịu toàn bộ trọng lực của Cố Tử Thần, hai người cùng té lăn trên đất, có đáng chết hay không, Cố Tử Thần đè ở trên người cô, đau đến cô nghe răng nghiến răng.

Cô chính là định kêu to, tiếng nói còn chưa cất lên, môi đã bị Cố Tử Thần lập tức che lại, đầu lưỡi lửa nóng không ngừng dũa dũa trong môi miệng cô.

Có làm hay không?!

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên hoàn hồn, cả người hơi hồng mắt.

Cô đây là đang bị Cố Tử Thần cưỡng gian?!

Cô lung tung đẩy Cố Tử Thần đang đè ép trên người cô, người này ăn sắt mà lớn đi, nặng đến giống như một đầu heo, cô gãy giữa như thế nào cũng gãy giữa không thoát.

Cô lắc lư đầu, muốn để cho môi mình rời đi, muốn phát ra âm thanh quát Cố Tử Thần này là cầm thú, nhưng không để ý tại sao mình lắc lư, cho dù không dùng được bao nhiêu khí lực găm lên giận dữ, cũng chỉ phát ra được âm thanh “Úm ưm”, ở trong hoàn cảnh như thế, còn mập mờ đáng chết. Dieen ddan lee quýy đôn

Muốn chết!

Kiều Tịch Hoàn cau mày.

Một giây tiếp theo hình như cảm thấy quần áo của mình đang bị hung hăng lôi kéo.

Tròng mắt đột nhiên phóng đại!

Hàng này tới có thật không?!

Thật ra thì cô chính là muốn đưa tới sự chú ý của hàng này mà thôi, thật ra thì cô chính là cố ý trêu chọc hàng này, khiến hàng này biết được, cô rõ ràng không phải là không khí!

Cô chưa từng nghĩ, khiến chuyện thành ra như vậy...

Cố Tử Thần thứ hàng này, có thể không...

Tay của cô không tự chủ đi xuống, còn chưa đạt đến mục đích, hai bàn tay to lớn chợt nắm chặt lấy ngón tay của cô.

Lại là kiểu này!

Kiều Tịch Hoàn cực kỳ khó chịu.

Cô chẳng qua chỉ muốn biết hàng này rốt cuộc có được hay không mà thôi?!

Không nhịn được trợn trắng mắt, bên trên cánh môi còn không ngừng cảm nhận lực độ cắn xé của người kia.

Thật ra thì cô nghĩ, một giây tiếp theo có lẽ sẽ ngừng.

Hàng này cũng chỉ đang trả thù mình thôi, dù sao thật ra thì cô cũng không quá ghét nụ hôn của anh, được một người đàn ông nghiêng nước nghiêng thành như vậy hôn, được môi mọng kêu gọi như vậy dũa dũa, cảm giác cũng không tệ lắm. die nd da

Cho nên, cô chậm rãi nhắm mắt lại, buông lỏng cảnh giác bắt đầu hưởng thụ.

Thình thoảng còn đáp lại anh.

Hơi thở ngọt ngào quyến rũ mà nóng như lửa không ngừng dâng cao.

Đột nhiên.

Kiều Tịch Hoàn cảm thấy hai bàn tay to lớn đang luồn vào trong quần áo của cô...

Hốc mắt khép hờ của cô một lần nữa mở ra, nhìn chăm chăm vào trên mặt Cố Tử Thần, tràn đầy tình dục.

Cái, cái, gì kia.

Đại thiếu anh không phải nói giỡn với em.

Cô có cảm giác khóc không ra nước mắt!

Kiều Tịch Hoàn cũng không biết mình bị Cố Tử Thần giăng co thật lâu.

Dù sao cô mặc kệ kết quả như thế nào, trừ không bị XXOO, cả quá trình cô rõ ràng bị Cố Tử Thần này chiếm hết tiện nghi, chiếm hết tiện nghi...

Hai người thờ hồn hên vẫn nằm trên mặt đất.

Quần áo của Kiều Tịch Hoàn cũng trở nên rách mướp.

Cố Tử Thần thứ hàng này đang trả thù đi.

Cô nhắc người, bò dậy, ngồi bệt xuống đất nhìn người đàn ông nằm bên cạnh nhắm mắt lại đang khổng chế hơi thở, “Có cần em giúp anh đứng lên không?”

Cố Tử Thần chậm rãi mở đôi mắt hẹp dài ra, trông mắt thâm thúy của anh trong một khoảnh khắc dường như không có một chút tình dục nào, giống như tình cảnh mới trải qua vừa rồi chính là ảo giác, mặc dù hơi thở của anh còn hơi gấp gáp, cả người đã khôi phục lạnh lùng như bình thường.

“Em nghĩ chắc là không cần.” Kiều Tịch Hoàn tự nhiên đứng dậy từ dưới đất.

Trong lòng không hiểu sao lại có một khoảnh khắc mất mát.

Cô đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Trước gương thủy tinh thật to trong phòng tắm, là gương mặt vô cùng ửng hồng của cô, cả người hình như vẫn còn rơi vào trong trạng thái phấn khởi, rất nhiều chỗ bị Cố Tử Thần hôn cũng trở nên vô cùng đỏ ửng, thật ra thì cô hơi không thoải mái với việc Cố Tử Thần đột nhiên thay đổi thành đáng vẻ lạnh lùng, rõ ràng bên trong thân thể của cô còn lưu lại hơi thở của anh, mà anh đã hoàn toàn thoát ra ngoài. di3nd@n3qu.yd0n

Cô mở vòi nước phòng tắm, tắm rửa.

Gần như dùng nước lạnh.

Cô cảm thấy giờ phút này cô cũng cần thoát ra, để cho thân thể hoàn toàn thoát ra.

Toàn bộ nửa giờ, Kiều Tịch Hoàn mới từ trong phòng tắm ra ngoài.

Trên người tàn mát ra khí lạnh.

Cho nên, rất rõ ràng cảm thấy cô dùng chính là nước lạnh.

Trong phòng ngủ, Cố Tử Thần đã ngồi trên xe lăn, nghe được tiếng phòng tắm mở cửa ra, ngược mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn ra ngoài, trong nháy mắt sắc mặt thay đổi.

Bởi vì, Kiều Tịch Hoàn mặc chiếc quần lót lọt khe hình báo vằn kêu gọi kia, mặc dù thân trên mặc rất quy củ, nhưng phía dưới chỉ có một chiếc quần lót cực kỳ hấp dẫn như vậy.

Sắc mặt của Cố Tử Thần biến thành vô cùng kỳ quái, ngay cả ánh mắt cũng hơi né tránh.

Kiều Tịch Hoàn nghênh ngang đi lại trong phòng ngủ, giăng co một hồi lâu, cố ý lượn vài vòng trước mặt Cố Tử Thần, mới bò lên giường, khoảnh khắc khi lên giường đột nhiên quay đầu về phía Cố Tử Thần, “Nhìn được không?”

Ánh mắt của Cố Tử Thần không đặt trên người cô, không nói gì.

“Em cảm thấy thật đẹp mắt.” Kiều Tịch Hoàn tiếp tục nói.

Cố Tử Thần vẫn không mở miệng.

“Này, sao anh lại chảy máu mũi.” Giọng nói nghe vào còn hơi bất đắc dĩ.

Cố Tử Thần chợt đưa tay vuốt lỗ mũi của mình.

Rõ ràng, không có gì cả.

Cố Tử Thần giận dữ ngút trời nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Dường như mỗi một lần, đều bị người phụ nữ này tính toán, không giải thích được liền bị tính toán.

Kiều Tịch Hoàn nhìn đáng vẻ Cố Từ Thần, trong nháy mắt cả người thoải mái, cười đến lớn tiếng nói, “Cố Từ Thần anh thật ra rõ ràng chính là thích đi, anh thích giả bộ thì giả bộ, nhưng lần sau bảo vệ tai mình tốt một chút, lại đỏ lên rồi.”

Cố Từ Thần đã đi vào trong phòng tắm, hung hăng khép cửa lại.

Kiều Tịch Hoàn nằm ở trên giường, tâm tình trở nên khá hơn nhiều.

Không chọc tức Cố Từ Thần, cô sẽ thấy không đáng giá vì trái tim vừa rồi pháp phòng không ổn định của mình.

Lật người, rất nhanh chóng đã ngủ thiếp đi.

Thật ra thì giấc ngủ của cô rất tốt, rất nhiều khi nằm ở trên giường chưa tới hai phút đã ngủ say mất tiêu rồi.

Cho nên cô không biết Cố Từ Thần rút cuộc từ trong phòng tắm ra ngoài từ lúc nào, cũng không biết Cố Từ Thần rút cuộc mặc quần lót gì, thậm chí không biết rõ ràng mình chỉ mặc một chiếc quần lót lọt khe, trên người mặc áo ngủ như thế nào.

Dù sao tất cả mọi thứ hoàn toàn chỉ là chút chuyện vặt vãnh đối với cô, cô chỉ thỉnh thoảng cần một chút giải trí như vậy thôi, khi bản thân cảm thấy, mình cần một chút giải trí.

...

Sáng sớm hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn sáng khoái tinh thần rời giường.

Người đàn ông bên cạnh đã sớm không có ở trong phòng.

Cô đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, trông mắt đột nhiên khựng lại, tay không tự chủ sờ lên chỗ cổ mình, một hồi lâu, đột nhiên thét chói tai, “Ah, đây mới thật là vết hôn!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 97: Chương 26.4

Tối hôm qua Cố Từ Thần người kia có phải quá mạnh chút không.

Nhưng mà, cô không cảm thấy đau.

Trong trọn cả quá trình, rõ ràng không cảm thấy đau!

Cố Từ Thần làm sao làm được, làm sao làm được?!

Cô cảm thấy một khắc kia đầu cũng hơi không tỉnh táo rồi, hơn nữa hôm nay cô còn phải đi làm, trời rất nóng không thể mặc áo cao cổ, Cố Từ Thần có phải cố ý không, nhất định là cố ý!

Thứ hàng kia chính là sao mà phúc hắc ở chỗ này!

Kiều Tịch Hoàn nhanh chóng rửa mặt xong, không ngừng tìm kiếm trang phục trong ngăn tủ, khó khăn lắm mới tìm được một khăn lụa mỏng, sau đó buộc lại, thấy thế nào, thế nào đều cảm thấy chẳng ra cái gì cả.

Thật ra thì cô rất chú trọng hình tượng, cho nên hơi không thoải mái xuống lầu.

Nếu đụng phải thứ hàng Cố Từ Thần này, nếu trước khi ra cửa đụng phải anh, cô nhất định...

Trông mắt đột nhiên khựng lại.

Cô thật sự nhìn thấy được Cố Từ Thần, hình như mới từ vườn hoa sau nhà trở lại.

Thậm chí cô không chút suy nghĩ, sai bước từ trên lầu chạy xuống, trực tiếp đi đến trước mặt Cố Từ Thần, không nói hai lời, ngồi xổm người xuống liền cấn lên trên cổ Cố Từ Thần, dùng hết toàn lực...

“A! Cô là chó à!” Cổ Tử Thần hoàn toàn không nghĩ tới Kiều Tịch Hoàn điên như vậy, đau đớn bất ngờ khiến cho anh không khống chế được kêu lên một tiếng.

Kiều Tịch Hoàn làm như không nghe thấy, liều mạng cắn.

Cổ Tử Thần đẩy Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn lại giống như bạch tuộc quấn lấy anh, cô cũng không tin cô không thể gieo xuống một dâu tây to lớn cho anh!

“Ồ, sớm như vậy, anh cả và chị dâu cả cứ hăng hái như vậy?!” Bên tai đột nhiên vang lên giọng điệu châm biếm.

Kiều Tịch Hoàn ngẩn ra, nhả ra buồng Cổ Tử Thần.

Một giây kế tiếp, Cổ Tử Thần chán ghét lau nước miếng của Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn khó chịu méo miệng, khi hôn môi nước miếng cũng ăn rồi, vào lúc này còn ghét bỏ, người đàn ông này thật sự có tật xấu!

Không muốn so đo, cũng cảm thấy so đo nhiều ngược lại không khiến cho mình thoải mái, cô đứng thẳng người, quay đầu nhìn Ngôn Hân Đồng, cùng với Cổ Tử Thần đứng bên cạnh Ngôn Hân Đồng.

Về mặt của hai người cũng hơi vụn vặt, hình như cũng cảm thấy kinh ngạc vì nhìn thấy một màn này của hai người.

“Để tình ngủ mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn nhẹ nhàng như gió nói xong, “Em dâu lần sau cũng có thể thử một chút, hiệu quả không tệ.”

“Thật sao?” Ngôn Hân Đồng nhếch miệng cười một tiếng.

Cổ Tử Thần đã mặt lạnh đi ra ngoài.

Ngôn Hân Đồng vội vàng đuổi theo bước chân, đưa Cổ Tử Thần ra cửa.

Kiều Tịch Hoàn không quan tâm nhếch môi lên, quay đầu nhìn Cổ Tử Thần đã đẩy xe lăn đi lên lầu hai.

Cô cũng xoay người đi ra khỏi biệt thự.

Ở cửa Vũ Đại đã dừng xe đợi cô.

Cổ Tử Thần có lẽ đã rời đi, Ngôn Hân Đồng đứng ở cửa ra vào khó chịu nhìn cô, “Loại thời tiết này còn cột khăn lụa, chị có thể đừng không hợp thời một chút không?”

Kiều Tịch Hoàn cũng không quan tâm nhếch miệng mà cười cười, “Vì để che một thứ gì đó, em dâu là người từng trải, nên biết chị nói gì. Chỉ có điều ngược lại, chị luôn rất hiếu kỳ, em dâu nhiều năm như vậy, đều chưa từng có sao?”

Sắc mặt Ngôn Hân Đồng lại thay đổi.

“Thật ra thì chị vẫn luôn cảm thấy Tử Thần là một người lạnh lùng, không ngờ nhiệt tình... Chắc chắn... Còn không thôi!” Nói xong, liều cười cong mắt rời đi, ý vị sâu xa đó.

Ngôn Hân Đồng khẽ nắm ngón tay.

Cổ Tử Thần chưa bao giờ có bất kỳ biểu hiện gì trên giường.

Rất lâu ngược lại cô là người chủ động, anh cũng tạm chiều theo.

Cô là một phái nữ thành thực, cô cũng có nhu cầu ở phương diện kia, nhưng mà ở trên người Cổ Tử Thần, mỗi lần đều thất vọng.

Cô cắn môi, đột nhiên nghĩ đến một lần kia của mình, một lần kia...

Ngón tay không tự chủ vuốt bụng.

Thời cơ vẫn chưa chín muồi.

Bằng không.

Đôi mắt đột nhiên sâu thẳm, ánh mắt ác độc, chợt lóe lên.

...

Tòa nhà Cổ thị.

Kiều Tịch Hoàn xuống xe, đi vào.

Một đường nhìn chăm chăm, đang định chờ chào buổi sáng cô, lại ném tới một chút ánh sáng khác thường. d1 en d4nl 3q21y d0n

Cô mím môi.

Ấn mặc như vậy, còn không phải đều do Cố Tử Thần làm hại!

Âm thầm khó chịu một đường đi vào phòng làm việc.

Milk đi theo cô, đang định báo lại hành trình ngày hôm nay, thấy Kiều Tịch Hoàn khó chịu kéo khăn lụa ra, sau đó nhìn thấy vết hôn xanh tím hết sức rõ ràng trên cổ cô ấy.

Nhìn không được cười một tiếng, “Quản lý Kiều có cuộc sống về đêm rất phong phú.”

“Em thì biết cái gì!” Kiều Tịch Hoàn tròn trắng mắt, “Đây là bị người ta trả thù.”

“A, thật sao?” Milk khẽ mỉm cười, “Thì ra trả thù bằng cách hôn, em cũng lần đầu tiên nghe thấy.”

“Em đây là đang nhạo báng chị?” Kiều Tịch Hoàn khó chịu cau mày.

Milk vội vàng lắc đầu, “Không dám.”

Kiều Tịch Hoàn đảo mắt, nhìn Milk, “Lại nói, thứ này có phải sẽ không đau không?”

Milk ngẩn ra, hồi lâu, “Quản lý Kiều đang hỏi em, khi gieo dẫu tây có phải không cảm thấy đau đúng không?”

Thứ cho cô nói thẳng.

Nhất định, cô cũng không cảm thấy quản lý Kiều là người phụ nữ ngây thơ chưa trải việc đời.

“Ừ.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu.

“...” Milk thật sự hơi giật mình.

Quản lý Kiều rõ ràng đang chọc chơi cô mà, hay thật sự muốn biết đáp án.

Nhìn dáng vẻ của chị ấy, không giống như đang nói đùa.

“Em cũng không biết?” Kiều Tịch Hoàn khinh thường méo miệng, “Chị còn tưởng rằng em thân kinh bách chiến...”

“Mặc dù em không phải thân kinh bách chiến, nhưng mà... Được rồi, coi như quản lý Kiều cố ý trêu chọc em, em vẫn nghiêm túc nói cho chị biết, chuyện gieo dẫu tây này, không chỉ sẽ không đau, còn có thể cảm thấy rất thoải mái.” Milk thẳng thừng nói.

Kiều Tịch Hoàn nhớ lại.

Tối hôm qua quả thật thoải mái.

Được rồi.

Mặt cô đột nhiên hơi đỏ, không chế cảm xúc, “Ừ, chị biết rồi. Em nói sắp xếp ngày hôm nay đi.”

Milk nhìn cười, khôi phục dáng vẻ công việc, ôm tài liệu cầm trên tay đưa tới trước mặt Kiều Tịch Hoàn, “Đây là tài liệu tuyển dụng cơ bản, em sao chép một phần từ bên phòng nhân sự, em nghĩ có lẽ chị cần. Hôm nay công ty không bố trí mở hội nghị, chín giờ sáng sớm ngày mai bắt đầu nhận đơn xin của các nhân viên mới. Đúng rồi, ở đây có một phần về điều động chức vụ nhân sự, em hỏi thăm một chút, chúng ta có hai phòng quản lý phải đi tham gia cạnh tranh, nghe nói tổng hợp lại đạt được cũng không tệ, sẽ phải có người rồi đi. Bên chỗ Doãn Tường em đã thông báo cho anh ấy, anh ấy nói rất bằng lòng làm việc dưới quyền của chị.”

“Ừ.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu, đã lật xem tin tức các nhân viên mới nộp đơn lần này.

Năng lực cấp bậc không đồng đều, cô xem được rất nghiêm túc.

“Quản lý Kiều vẫn lấy một ly cà phê sao?”

Nhìn hồ sơ, khẽ gật đầu.

“Được, vậy em đi ra ngoài chuẩn bị cho chị.” Milk rời đi.

Kiều Tịch Hoàn đã nhanh chóng để cho mình tập trung vào trạng thái làm việc.

Cô cầm bút lên, khi cô cảm thấy có thể vạch vài nét lên hồ sơ, tiếp theo xác định hiện trường phát huy.

Khỏe miệng mấp máy, đột nhiên nhìn thấy hồ sơ lý lịch căn bản của Dụ Lạc Vi.

Ở trước mặt đám người nhân tài đồng đức, cô ta chỉ là một sinh viên năm nhất đại học cũng không hề có bất kỳ ưu thế gì, cho nên nói cô ta muốn tiến vào Cố thị thật ra thì không dễ dàng gì, trừ phi có người, âm thầm giúp cô ta.

Tròng mắt cô khẽ nhúc nhích.

Là Cố Từ Hàn sao?!

Đang suy nghĩ, điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô nhìn hiển thị cuộc gọi đến, trầm mặc hai giây rồi bắt máy, “A lô, Tề Lăng Phong.”

“Kiều Tịch Hoàn, chuyện lần này là do cô nghĩ ra sao?”

“Chuyện gì?” Kiều Tịch Hoàn cố ý giả ngu.

“Bùng nổ tin tức của tôi.” Tề Lăng Phong cũng không nổi giận, rất bình tĩnh lặp lại.

“Không liên quan gì tới tôi.”

“Cho nên là Cố Từ Hàn rồi hả?” Tề Lăng Phong nói.

“Là anh ta cũng không kỳ quái.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng câu từng chữ, “Tề Lăng Phong, anh là người thông minh nhường nào, nên biết là ai âm thầm điều tra, anh tự nhiên biết là ai đang động tay động chân. Tuy rằng lúc này tôi không có ý định hợp tác với anh, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ như thế nào với anh, anh nhất định cũng sẽ không trêu chọc đến tôi. Anh nói sao?”

Tề Lăng Phong cười lạnh, “Lời của cô nói, tôi có thể tin mấy phần?”

“Anh nói thật với tôi mấy phần, anh có thể tin mấy phần.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng tiếng.

“Cô quả nhiên rất thông minh, Kiều Tịch Hoàn.” Bên kia ném lại một câu, rồi cúp máy.

Kiều Tịch Hoàn nhếch môi cười.

Tề Lăng Phong vẫn đề phòng cô, rồi lại muốn cô hợp tác phối hợp đối phó với người nhà họ Cố.

Mâu thuẫn như vậy tồn tại, cuối cùng sẽ khiến cho Tề Lăng Phong tự chui đầu vào lưới.

Cô mím môi, tỏ vẻ tâm tình rất tốt ngồi xem sự vật thay đổi, sau đó lẳng lặng chờ đợi những người khác... Cá chết lưới rách.

Dù sao.

Cho dù tin tức lần này với Tề Lăng Phong, có tồn tại ảnh hưởng cho Cố Từ Hàn hay không, thật ra cô đều không để ý, mục tiêu lần này của cô căn bản không phải một trong hai người bọn họ, cùng lắm chính là khiến mâu thuẫn của hai người trở nên càng thêm gay gắt mà thôi, mục đích thật sự của cô...

Tròng mắt đột nhiên căng thẳng.

Sở Di Huân, sống hay chết, chỉ là một ý niệm của Tề Lăng Phong!

Chúng ta mỗi mắt mong chờ!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 98: Mượn Dao Giết Người (3) Những Chuyện Quá

Khứ

Ngày đó.

Tin tức về Tề Lăng Phong bị bùng nổ ra vô số.

Trong nháy mắt những ân ái với Hoắc Tiểu Khê càng bị quần chúng châm chọc, Tề Lăng Phong đột nhiên là cái đích để cho mọi người chỉ trích, giá cả thị trường chứng khoán của tập đoàn Hoàn Vũ một lần nữa thấp đến sạt lở.

Tòa nhà văn phòng Hoàn Vũ.

Trên văn phòng làm việc của tổng giám đốc ở hoa viên tầng trên cùng.

Tề Lăng Phong ngồi trên ghế làm việc, giữa hai chân mày Tề Lăng Phong thật sự nhíu rất chặt.

Anh đã tìm người điều tra, người tung ra tin tức lần này quả thật do người của gia tộc Diệp thị đang âm thầm hành động, mà đại tiểu thư Diệp thị Diệp Mị có quan hệ không cạn với Cố Tử Hàn, nhìn bề ngoài, đúng như Kiều Tịch Hoàn từng nói, chuyện lần này không có liên quan gì tới cô ta.

Nhưng mà.

Trông mặt anh căng thẳng

“Anh nói thật với tôi mấy phần, anh có thể tin mấy phần.”

Khóe miệng xấu xa khẽ nhếch, bên tai vang lên từng câu từng chữ của Kiều Tịch Hoàn.

Trình độ thông minh của người phụ nữ này khiến cho anh hơi ghen hòng nhìn trần trối, trước kia từ trong đáy lòng cảm thấy Hoắc Tiểu Khê là một nhân vật, bây giờ phát hiện, người phụ nữ bỗng dung lòi ra Kiều Tịch Hoàn này thậm chí còn hơn Hoắc Tiểu Khê một chút, ít nhất về mặt tình cảm, sẽ không giống như Hoắc Tiểu Khê, không bao giờ đề phòng.

Tề Lăng Phong siết ngón tay.

Muốn giải quyết Kiều Tịch Hoàn, thật đúng không phải là chuyện một sớm một chiều.

Anh còn phải, cẩn thận mưu kế một phen!

Cúi đầu cảm điện thoại di động để bên cạnh lên, gọi.

“Lăng Phong.” Bên kia truyền đến giọng nói yêu kiều của Sở Dĩ Huân.

Từ sau khi tin tức bùng nổ ra, Tề Lăng Phong để Sở Dĩ Huân đi về trước, nói là để cho cô trốn trước, tránh cho truyền thông dây dưa, tất cả đều suy nghĩ vì an toàn của cô.

Trên thực tế, Tề Lăng Phong sợ xảy ra cạm bẫy gì, trước khi bản thân mình không nghĩ ra được phương pháp tuyệt hảo nào, anh không cho phép bất cứ kẻ nào quấy rầy đến kế hoạch của anh.

Anh từ trên ghế làm việc đứng lên, đi về phía cửa sổ sát đất thật to, ngoài cửa tòa nhà Hoàn Vũ chỉ chít chằng chịt phóng viên đứng thành nhóm chen chúc ở đó, chân mày anh không tự chủ được nhíu chặt chút, nói, “Dĩ Huân, trong khoảng thời gian này em cứ ngây ngô ở trong nhà, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không được ra ngoài, chờ sau khi anh giải quyết tốt tất cả, sau khi chú ý của các truyền thông với chúng ta càng ngày càng ít rồi lại nói.”

“Được.” Bên kia dịu ngoan đáp ứng, lại hỏi, “Lăng Phong, anh chuẩn bị giải quyết như thế nào?”

Nụ cười ác độc của Tề Lăng Phong càng lúc càng thâm thúy, “Bình đến tương đồn, nước đến đất chảy, em cảm thấy có cái gì có thể thật sự làm khó anh sao?”

“Không có.” Bên kia trầm mặc, cắn môi, một hồi lâu sau mới nói, “Có thể thừa nhận không? Quan hệ của chúng ta.”

“Thời khắc mấu chốt này, sao em có thể nói ra những lời như thế?” Sắc mặt Tề Lăng Phong hơi trầm xuống.

“Xin lỗi.” Bên kia khép hờ mắt, giống như hơi khó chịu.

Tề Lăng Phong khẽ thở dài một, an ủi, “Dĩ Huân, anh biết rõ em uất ức, nhiều năm như vậy vẫn đi theo anh, anh nhất định sẽ cho em một công đạo, nhưng mà em đừng vội, nhiều năm như vậy chúng ta đều chịu đựng được, lại chờ thêm một thời gian ngắn thì có làm sao, ánh sáng muộn gì cũng là của em, một mình em, em không biết sao?”

“Nhưng mà, em thật sự chịu đựng đủ rồi, luôn sống dưới bóng ma của Hoắc Tiểu Khê, em không phải là bạn của cô ta, em không muốn làm bạn của cô ta. Bây giờ truyền thông vẫn không ngừng chửi bới em, nói em quyến rũ người đàn ông của bạn mình, nói em không có thể diện, nói em nên bị dìm lồng

heo, nhưng Lăng Phong, rõ ràng tất cả mọi thứ đều do Hoắc Tiểu Khê tự mình đa tình, rõ ràng đều là do cô ta tự cho là đúng, cô ta tự cho rằng cô ta là người phụ nữ mà anh thích nhất, cô ta tự cho rằng em chính là bạn tốt nhất của cô ta, cô ta chính là kiêu căng ngạo mạn như vậy, mới có thể rơi vào kết cục như thế, tất cả hậu quả đều có nguyên nhân, Hoắc Tiểu Khê không nên nhận được đồng tình!” Sở Dĩ Huân hơi kích động đột nhiên bùng nổ.

Cô đúng là chịu đựng đủ rồi.

Từ khi bắt đầu biết Hoắc Tiểu Khê, ở dưới bóng ma của cô ta đã chịu đựng đủ rồi.

Không sai biệt lắm khi Hoắc Tiểu Khê trở về nước vừa mới đón nhận lấy tập đoàn Hoàn Vũ, chỉ sau hai năm cô xuất hiện trong tầm mắt của Hoắc Tiểu Khê, Hoắc Tiểu Khê có năng lực nhạy bén trời sinh nhìn rõ công ty, lúc ấy cô mới chỉ là một tay mơ vừa mới tốt nghiệp, tình cờ nộp đơn đến Hoàn Vũ đi làm, chỉ thời gian nửa năm, đã được Hoắc Tiểu Khê điều đến làm việc bên cạnh, cắt cử trách nhiệm nặng nề, thật ra thì ngay lúc đó cô vốn không thích Hoắc Tiểu Khê.

Là bà chủ của cô, cô không chỉ không thích, ngược lại vô cùng ghen tỵ.

Gia cảnh của Sở Dĩ Huân sa sút, trước kia cũng là tiểu thư khuê các, nhưng bởi vì cha mẹ kinh doanh không tốt khiến cho sau đó bị phá sản, đối mặt với Hoắc Tiểu Khê có năng lực siêu phàm như thế, mới bằng chừng ấy tuổi đã nhẹ nhàng chống đỡ gia nghiệp lên, cũng từng bước từng bước chạy về phương hướng tốt đẹp, cô không bội phục, cô chính là ghen tỵ.

Từ nhỏ lòng tự ái của cô đều mạnh hơn người bình thường, cô ghen tỵ với một phen sự nghiệp của Hoắc Tiểu Khê, mà mình chỉ có thể đi làm cho cô ta, bị hào quang khắp nơi của cô ta che phủ đến không có dấu vết. Cô nghĩ, chỉ cần là nơi có Hoắc Tiểu Khê tồn tại, Sở Dĩ Huân cô vĩnh viễn sẽ không được bất kỳ kẻ nào chú ý tới.

Mặc dù Hoắc Tiểu Khê có tướng mạo phổ thông bao nhiêu, cô ta chính là có khả năng, trở thành bóng đáng chói mắt rất dưới đèn chiếu!

Mà Tề Lăng Phong xuất hiện dưới tầm mắt của cô hoàn toàn là bởi vì Tề Lăng Phong tỉ mỉ chu đáo với Hoắc Tiểu Khê, cô không nhìn nổi Tề Lăng Phong có thể tốt với Hoắc Tiểu Khê đến mức độ như thế! Dưới lòng tự trọng kiêu ngạo của cô, sâu trong lòng cô đều không muốn khiến cho Hoắc Tiểu Khê được tốt, cho dù ngoài mặt cô vẫn rất cố gắng làm việc giúp cô ta, nhưng trong lòng đã sớm làm phản rồi, đã từ rất lâu cô vẫn luôn tự hỏi mình, tại sao cứ không thể nhìn Hoắc Tiểu Khê tốt như vậy được, thậm chí rất nhiều lần khi cô giúp Hoắc Tiểu Khê lấy được một hợp đồng tiếp theo thì cô đều cảm thấy vô cùng khó chịu, cô không chỉ mỗi một đêm khuya vắng người nghĩ tới Hoàn Vũ lập tức phá sản, để tất cả người đời nhìn xem Hoắc Tiểu Khê là người thất bại như thế nào.

Tề Lăng Phong làm chồng chưa cưới của Hoắc Tiểu Khê, cô vốn không có bất cứ ảo tưởng nào với anh, cho dù người đàn ông này có quá nhiều sức quyến rũ của phái nam khiến cho người ta không cách nào có thể xem nhẹ, nhưng cô không phải kẻ ngốc, từ biểu hiện cuối cùng của Tề Lăng Phong, cô cũng biết mình không thể nào có bất kỳ phát triển gì với Tề Lăng Phong, hơn nữa cô thật sự chưa từng nghĩ tới cô sẽ dùng phương pháp quyến rũ Tề Lăng Phong để cho trong lòng cô lấy được thăng bằng. Nhưng vào một buổi tối nào đấy ý nghĩ này lại dễ dàng như vậy không có một chút dấu hiệu nào đã xảy ra thay đổi.

Tối hôm đó, Hoắc Tiểu Khê vừa lấy được một hạng mục quốc tế, ăn mừng ở “Đình Hạo Hân”, người tới không nhiều lắm, đều là nòng cốt của công ty, mọi người chơi được rất vui.

Cô ngồi ở trong đám người, như thế nào cũng không vui lên được.

Dĩ nhiên không phải Hoắc Tiểu Khê tự cho là đúng, cô chính là một người cao ngạo lạnh nhạt không dễ để cho người ta thân cận, cô chỉ từ sâu trong đáy lòng không cười nổi, nhìn dáng vẻ xuân phong đắc ý của Hoắc Tiểu Khê, cô như thế nào cũng cười không nổi.

Nhưng đánh không lại Hoắc Tiểu Khê cô ý chăm sóc, buổi tối hôm đó cô uống hơi nhiều rượu.

Hoắc Tiểu Khê luôn đặc biệt quan tâm cảm nhận của cô, Hoắc Tiểu Khê vốn không phải người rất biết phát hiện tâm tư của người khác, nhưng luôn tỉ mỉ với cô hơn người bình thường, có lẽ đồng tình với cảnh ngộ của cô đi, cũng có thể do thương thức năng lực của cô! Dù thế nào thiên kim tiểu thư trước kia có thể cố gắng nỗ lực phấn đấu vì sự nghiệp của bản thân cũng không nhiều, Hoắc Tiểu Khê luôn thích thanh niên có năng lực có trách nhiệm. Hơn nữa không thể không nói, ở công ty mặc dù cô không thích Hoắc Tiểu Khê, nhưng vì phần lương giá cao kia, cô ở công ty nhiều năm như vậy thật sự giúp Hoắc Tiểu Khê rất nhiều.

Hoắc Tiểu Khê luôn rất coi trọng cô, với lại cũng không hề đề phòng chút nào.

Buổi tối hôm đó, đã qua không giờ sáng.

Hoắc Tiểu Khê vẫn cùng rất nhiều người ở trong phòng bao ca hát uống rượu, đây cô không muốn rời đi.

Tình lực tràn đầy của Hoắc Tiểu Khê thật sự khiến cho người ta quả thực không có cách nào nhìn thẳng.

Sở Dĩ Huân lại một chút không cách nào tiếp tục nán lại được nữa, đầu hoang choáng váng không nói, cô thật sự không thích nhìn dáng vẻ điệu võ giương oai như vậy của Hoắc Tiểu Khê, cho nên rất lâu, cô tình nguyện mất không thấy, lòng không phiền. Khóa mình trong thế giới đa điều của chính mình!

Cô đứng dậy rời đi, dưới không chú ý của Hoắc Tiểu Khê chuẩn êm ra khỏi phòng bao.

Chính là lúc đi đến cửa lớn, Tề Lăng Phong cũng xuất hiện, trên mặt hơi ửng đỏ, chắc cũng là đáng về tự nhiên sau khi uống rượu say.

Anh thật sự rất tuần tú, ngũ quan không thể bắt bẻ, tóc lưa thưa, áo sơ mi trắng cài đến nút thứ hai, nhìn qua rất sạch sẽ rất quy củ, cho dù ở trong trạng thái hơi mơ màng, cũng cảm thấy đáng về bất phàm, khiến cho người ta có vẻ đẹp nam tính lười nhác và tùy ý.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 99: Chương 27.2

“Tôi đưa cô về.” Khi Tề Lăng Phong say rượu như thế, vẫn có vẻ nhã nhặn lịch sự, nho nhã hào phóng.

Sở Di Huân trở mặt một giây.

Làm hai người thân mật nhất ở công ty với Hoắc Tiểu Khê, bọn họ trừ một chút liên quan trong công việc ra, hai người cũng không có quá nhiều trao đổi, đột nhiên nói đưa cô về như vậy, cô thật sự hơi được sủng mà hoảng sợ.

Khỏe miệng cô đột nhiên nhếch lên một nụ cười đẹp mắt, gật đầu một.

Cho dù mình rõ ràng không thể ôm lấy ảo tưởng với người đàn ông này bao nhiêu, nhưng vẫn không cách nào từ chối dịu dàng của anh.

Tề Lăng Phong đưa cô đến dưới lầu nhà cô, xuống xe taxi theo hỏi, “Có thể vào trong nhà uống tách cà phê tỉnh rượu không? Lúc này trở về, không chừng sẽ đau đầu thành đáng về gì.”

Sở Di Huân vui vẻ đồng ý.

Chán ghét Hoắc Tiểu Khê, cũng không thể hiện ở trên người Tề Lăng Phong.

Cái này có lẽ chính là đạo lý khác phái hấp dẫn lẫn nhau đi!

Hai người một đường trầm mặc đi vào nhà Sở Di Huân, gian phòng không lớn, là một nhà trọ tính xảo ban đầu Hoắc Tiểu Khê đưa cho cô, một phòng ngủ một phòng khách một nhà vệ sinh một nhà bếp, ở nơi Thượng Hải tắc tắc vàng này, cũng không rẻ, cũng hoàn toàn để cho cô lẫn lộn.

Hai người ngồi trên ghế sa lon, Tề Lăng Phong nhìn qua rất mát mát, nhưng so với bình thường kiểu nam khiến cho người ta có cảm giác ôn hòa ấm áp vẫn hơi có chút sai lệch.

Cô vẫn cho rằng, Tề Lăng Phong có Hoắc Tiểu Khê, cũng sẽ không cảm thấy khổ sở.

Bởi vì ở dưới người ngoài nhìn vào, Hoắc Tiểu Khê gần như thành toàn bộ của Tề Lăng Phong, mỗi một câu một lời một nhãn mày một nụ cười của Hoắc Tiểu Khê, giống như đều có thể mang đến sung sướng và hạnh phúc cho anh. Dieffenbach lee quý đôn

Đột nhiên như vậy, khiến Sở Di Huân không khỏi hơi kinh ngạc.

Cô rút hai tách cà phê đưa cho anh, tùy ý mở miệng, “Nhìn qua rất không vui?”

“Thật sao?” Tề Lăng Phong cười nhạt, nhìn qua có vài phần hơi cô đơn, “Có chút việc phiền lòng.”

“Vẫn cảm thấy anh không phải người dễ dàng bị ảnh hưởng tới cảm xúc, nếu không Hoắc Tiểu Khê thay đổi như vậy, anh đáng phải mệt chết đi được.” Sở Di Huân nói đùa.

Tề Lăng Phong chỉ bất đắc dĩ cười cười, vẫn không nói gì.

“Thật ra thì nếu như không để ý, có thể nói cho tôi nghe một chút đi, có lúc phiền lòng nếu như nói ra, cũng sẽ không phiền.” Sở Di Huân nhìn qua sắc sảo như thế.

Tề Lăng Phong lắc đầu, “Thôi, đừng ảnh hưởng tới tâm tình của em.”

Sở Di Huân cũng không ép buộc.

Đối với người đàn ông của Hoắc Tiểu Khê, cô cũng cảm thấy không cần thiết tới mức tâm sự.

Cô nên là, chưa có bản lĩnh có thể cùng tâm sự với người đàn ông này.

Hai người lặng lẽ uống cà phê.

Không gian một lần nữa trầm mặc.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng điện thoại, Sở Dĩ Huân vội vàng để tách cà phê xuống chuẩn bị bắt máy, ngón tay hơi cuống quýt, một chút không để ý, cà phê lập tức đổ lên người, cô kinh hoàng kêu một tiếng vội vàng đứng lên, cà phê nóng bỏng xuyên qua váy dính lên trên người, đau rất.

Tề Lăng Phong ở bên cạnh lập tức rút khăn giấy ở trên bàn trà nhỏ lau cho cô, Sở Dĩ Huân bị bỏng đến hộc mắt đỏ bừng, Tề Lăng Phong luống cuống tay chân giúp đỡ cô, thân thể hai người đụng chạm vào, khoảnh khắc tầm mắt giao hòa kia...

Không biết do tác dụng của rượu còn, hay trong ban đêm sâu thẳm mà yên tĩnh như vậy, hôn xảy ra sau đó một cách tự nhiên, cởi quần áo, hình thức cuộn ga giường dường như là chuyện đương nhiên.

Đêm hôm đó rất điên cuồng loạn.

Hai thân thể không ngừng dây dưa.

Bên tai vẫn vang lên chuông điện thoại của Hoắc Tiểu Khê.

Cảm giác này cực kỳ thoải mái, thì ra tư vị vụng trộm, khiến cho cô muốn ngừng mà không ngừng được như vậy.

Sau khi xảy ra quan hệ, một cách tự nhiên, hai người liền sinh ra biến hóa hóa học vi diệu. die nd da

Từ mới bắt đầu Sở Dĩ Huân chỉ xấu xa muốn trộm người đàn ông của Hoắc Tiểu Khê, rồi phát triển càng về sau càng rất yêu cực kỳ yêu Tề Lăng Phong, yêu đến bản thân cũng không biết đến nông nổi như thế nào, mà thời gian yêu đương vụng trộm với Tề Lăng Phong như vậy cô cũng biết một chút chuyện của Tề Lăng Phong không muốn ai biết, biết Tề Lăng Phong vốn không yêu Hoắc Tiểu Khê, tất cả mọi biểu hiện, đều chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi!

Hai người bắt đầu bí mật kết hợp đối phó với Hoắc Tiểu Khê.

Hai người bắt đầu phản bội Hoắc Tiểu Khê không ngừng yêu đương vụng trộm.

Hoắc Tiểu Khê thường oán trách bên tai Sở Dĩ Huân, cô ta nói Dĩ Huân, làm thế nào để Tề Lăng Phong ngoan ngoãn leo lên giường của cô ta?!

Lui tới nhiều năm như vậy, cho đến bây giờ Hoắc Tiểu Khê vẫn chưa từng xảy ra quan hệ thực chất với Tề Lăng Phong.

Điều này không khỏi khiến cho Sở Dĩ Huân hơi kinh ngạc.

Hoắc Tiểu Khê bĩu môi, nói Tề Lăng Phong người đàn ông này quá coi trọng lễ tiết, vốn có chấp nhất định đến sau khi cưới mới thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, có lúc hai người rõ ràng đã nằm lên giường không thể khống chế, đến thời khắc mấu chốt người đàn ông kia vẫn sẽ kêu ngừng!

Sở Dĩ Huân luôn an ủi Hoắc Tiểu Khê, nói người đàn ông này chính là người đàn ông tốt, bây giờ đàn ông bên ngoài cũng quá mê gái, vốn không có biểu hiện chịu trách nhiệm.

Nhưng vụng trộm, Sở Dĩ Huân vẫn không ngừng nghĩ lên giường với cái gọi là “Người đàn ông tốt” đó, triền miên không nghỉ.

Bọn họ giấu Hoắc Tiểu Khê lên giường sáu năm.

Kích tình chưa bao giờ đứt đoạn.

Nhưng nhiều năm như vậy, Hoắc Tiểu Khê không hề biết một chút gì, vẫn còn luôn coi cô là người bạn tốt nhất, coi Tề Lăng Phong thành người đàn ông tốt nhất.

Về mặt sự nghiệp Hoắc Tiểu Khê là thiên tài, nhưng về phương diện tình cảm là một kẻ ngốc.

Cô ta rất ít hoài nghi người bên cạnh mình, cô ta vẫn cho rằng, người bên cạnh cô ta là người cô ta nhận định, chính là người của cô ta.

Tính cách tự cao kiêu ngạo như vậy, phát triển về sau chính là kết cục này, cũng đáng đời! di3nd@nI3qu.yd0n

Không đáng giá được bất kỳ kẻ nào đồng tình.

Sở Dĩ Huân hung ác nghĩ tới, ký ức dần dần bị thực tế thay thế, truyền tới bên tai là giọng phái nam cuốn hút mà cung chiều của Tề Lăng Phong, “Đừng tức giận, ngoan, suy nghĩ một chút chúng ta đã từng mang tới cho Hoắc Tiểu Khê bao nhiêu đã kích, ngấm lại bây giờ mình thừa nhận chẳng qua cũng chỉ như thế. Hơn nữa qua không được bao lâu, chờ tình thế qua đi, anh sẽ nghĩ biện pháp để cho chúng ta quang minh chính đại, em phải tin tưởng anh.”

Sở Dĩ Huân chỉ trầm mặc.

Cô thật sự không biết mình rốt cuộc có thể kiên trì được bao lâu.

Vài năm vừa mới bắt đầu với Tề Lăng Phong hoàn toàn rơi vào trong trạng thái trả thù, cho nên đối với trạng thái vụng trộm yêu đương của bọn họ, cô vừa hưng phấn vừa thỏa mãn, còn có cảm giác thành tựu mãnh liệt như vậy, nhưng khi mình thật sự ý thức được cô yêu người đàn ông này thì cảm giác đó biến thành một kiểu đè nén, cô hận không thể thoát khỏi quan hệ này sớm một chút, hận Hoắc Tiểu Khê không thể lập tức chết đi, để cô thay thế.

Hoắc Tiểu Khê thật sự chết rồi.

Mà cô lại không có cách nào thay thế.

Cô không cam lòng, thật sự không cam lòng.

Cô làm nhiều như vậy, vì anh, vì mình, làm nhiều chuyện mất hết tính người như vậy, cô không muốn kết quả như thế!

“Dĩ Huân?” Tề Lăng Phong cảm thấy bên kia trầm mặc, êm ái gọi cô.

“Lăng Phong, em cảm thấy mệt chết đi được.” Hốc mắt Sở Dĩ Huân ửng đỏ, “Em cảm thấy em nỗ lực nhiều năm như vậy, khi em vẫn cho rằng là một khởi đầu, lại cho em một kích trí mạng như vậy, em không biết mình có thể nhẫn nại trong thời gian bao lâu, em thật sự vô cùng yêu anh.”

“Anh cũng vậy.” Tề Lăng Phong khẳng định nói, “Anh cũng rất yêu em, bằng không từ đầu đến cuối, anh sẽ không chỉ có một người phụ nữ là em. Hoắc Tiểu Khê cho đến ngày chết vẫn không thể leo lên giường của anh, Dĩ Huân, em nên biết mức độ quan trọng của em đối với anh.”

Sở Dĩ Huân gật đầu không tiếng động.

Chỉ có điểm này có thể chống đỡ cô, chống đỡ cô không hề giữ lại chút nào mà tiếp tục tin tưởng anh.

Ít nhất, Tề Lăng Phong bằng lòng quán quýt ở chung một chỗ với cô, mà Hoắc Tiểu Khê, dù chờ đợi thế nào cũng không chờ đợi được đến “Tình” phúc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 100: Mượn Dao Giết Người (3) Những Chuyện Quá Khứ

“Được rồi, đừng đau lòng, yên tâm ở nhà chờ anh, trong khoảng thời gian này đừng lên mạng, nếu không muốn nhìn chút chuyện khiến cho mình phiền lòng, anh sẽ lo lắng cho em.” Tề Lăng Phong ôn hòa dặn dò.

“Ừ.”

“Vậy anh cúp trước, em tốt nhất ở nhà nghỉ ngơi, thật sự nhàm chán thì để cho Lôi Lôi ở cùng với em.”

“Được.”

“Bye bye.”

“Bye bye.”

Tề Lăng Phong cúp điện thoại, cả khuôn mặt lập tức thay đổi.

Biểu hiện của Sở Dĩ Huân khiến cho anh rất thất vọng.

Tròng mắt anh hơi căng, tốt nhất đừng làm ra chút chuyện cực đoan, nếu không...

Anh cũng không bảo đảm, người phụ nữ cần cù chăm chỉ vô tư dâng hiến cho anh sẽ có một ngày bước theo gót chân Hoắc Tiểu Khê hay không!

Tròng mắt hơi đổi.

Anh cúi mắt nhìn phóng viên dưới lầu, điều chỉnh nhịp thở của mình, không kéo dài quá lâu, xoay người nhanh chân đi ra khỏi phòng làm việc, trực tiếp đi xuống lầu.

Tròng mắt nhìn về phía an ninh dưới lầu, mấy người vội vàng lĩnh ý đi theo Tề Lăng Phong ra cửa chính, chừa một không gian an toàn cho anh, Tề Lăng Phong đứng giữa trung tâm phóng viên, nhìn bọn họ, “Cực khổ rồi, mọi người từ xa xôi tới đây chật chội chờ tin tức của tôi.”

Vừa mở miệng, trầm ổn bình tĩnh, giống như không bởi vì bề bối lúc này của mình mà có vẻ bồn chồn không yên.

Các phóng viên trầm mặc nửa giây, lập tức kịp phản ứng, các vấn đề ùn ùn kéo tới.

“Tề tổng, xin hỏi ảnh chụp lộ ra trên tin tức có phải là thật không? Có phải là kỹ thuật photoshop cao siêu gì không?”

“Tề tổng, ngài đã từng thề non hẹn biển với Hoắc Tiểu Khê, có phải khi ngài vừa chuyển người thời gian nửa năm liền tin tức không còn thấy bóng dáng tăm hơi không?”

“Tề tổng, về tình yêu của ngài và Sở Dĩ Huân, là truyền thông bịa đặt, hay là xác thực? Nếu như là thật, ngài cảm thấy làm như vậy có thể khiến Hoắc Tiểu Khê chết không nhắm mắt không?”

“Tề tổng, ngài và Sở Dĩ Huân là ngài chủ động hay cô ta chủ động? Bây giờ mọi người đều nói Sở Dĩ Huân cố ý quyến rũ ngài, đại đa số mọi người đều không tin tưởng ngài sẽ là người không tìm không phổi như vậy! Ngài nói như thế nào?”

Vấn đề của phóng viên, người sau còn bén nhọn hơn người trước.

Tề Lăng Phong cũng tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh, khoe miệng anh nhếch lên cười, từng câu từng chữ không nhanh không chậm nói: “Tôi đầu tiên xác nhận, tấm hình kia là thật, không phải cái gọi là photoshop kỹ thuật cao siêu gì, tôi vô cùng xác nhận đang hôn môi với Dĩ Huân, ở bên trong phòng làm việc đã từng của tiểu Khê. Nhưng mọi người có chú ý đến hay không, ngày hôm qua, chính là thời gian tiểu Khê ra đi nửa năm, tôi thừa nhận tâm tình của tôi hơi xuống thấp. Dĩ Huân cũng giống như tôi, ở trong phòng làm việc rộng rãi đó nhớ lại đủ loại ký ức về tiểu Khê, thứ cho tôi biểu đạt có hạn, thật ra thì chính bản thân tôi cũng không hiểu, tại sao lại cùng một chỗ hôn môi với Dĩ Huân, không biết do nhớ nhung quá mức, hay là an ủi cô đơn lẫn nhau, khi chúng tôi ý thức được thì thật sự không biết xảy ra như thế nào. Hơn nữa quả thật như truyền thông từng nói, tôi thật sự vô cùng hối hận, tôi vẫn cảm thấy, đời này tôi trừ tiểu Khê ra, sẽ không hôn người phụ nữ nào khác nữa. Dĩ Huân cũng rất khó xử, cô ấy nói cô ấy cảm thấy thật có lỗi với tiểu Khê, cảm giác như đoạt lấy đồ của tiểu Khê...”

Tề Lăng Phong dường như dừng lại một giây, khuôn mặt ôn tồn nho nhã, cho dù mang theo ý cười, vẫn có vẻ đau thương như thế.

“Thật ra thì, coi như cho mình một dạy dỗ cũng được. Sau khi chuyện lần này bùng nổ tôi thật sự không trách cứ bất kỳ ai một chút nào, là tôi làm sai. Không biết tiểu Khê trên trời có linh thiêng có thể biết được hay không, nhưng cuối cùng là lỗi của tôi. Cho dù quá trình như thế nào, thật ra thì kết quả chính là như thế, tôi hôn người phụ nữ khác không phải tiểu Khê.” Tề Lăng Phong mím môi, rất khó khăn tiếp tục nói, “Nhưng mà, cho dù mọi người nhìn như thế nào, tôi đều phải nói rất rõ ràng cho mọi người, giữa tôi và Dĩ Huân trong sạch, không có cái gọi là tình yêu, giữa chúng tôi chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, giữa chúng tôi nhiều nhất chỉ là, có một người phụ nữ quan trọng nhất Hoắc Tiểu Khê, chuyện lần này bị truyền thông nhệch mạ như thế nào tôi đều không sao, nhưng mà, xin các vị giờ cao đánh khẽ, đừng nói tôi thay lòng đổi dạ, bởi vì tôi sợ tiểu Khê sẽ thật sự tin tưởng, đời này, tôi sợ nhất chính là cô ấy đau lòng...”

Tề Lăng Phong nói xúc động như vậy, một khắc kia phóng viên hình như cũng hơi không biết làm sao đưa mắt nhìn nhau.

Một hồi lâu mới có một phóng viên hỏi lần nữa, “Như vậy ý của ngài chính là nói, thật ra thì vụ hôn kia chỉ là một chuyện ngoài ý muốn?”

“Đừng vậy.” Tề Lăng Phong gật đầu. “Vậy Tề tổng có nghĩ tới không, tại sao chỉ xảy ra một lần như vậy, đã bị chụp được? Hơn nữa theo nhiều nhà truyền thông phân tích, phòng làm việc của Tề tổng ở tầng trên cao, gần như rất khó từ chỗ khác chụp vào, hơn nữa nước hình rõ ràng như thế, nhìn qua cũng không phải điện thoại di động tiện tay chụp. Đối với tình huống này, Tề tổng có thể nói chút quan điểm của ngài được không?” Phóng viên nói trùng tim đen.

Tề Lăng Phong hơi bất đắc dĩ lắc đầu, “Kể từ khi chuyện xảy ra tới nay, qua thời gian gần một ngày, thật ra thì trong đầu tôi hoàn toàn nhào nhoecht, thông minh và cơ trí lúc trước giống như lập tức biến mất, rất chuyện chuyện đều nghĩ mãi không rõ cũng không suy nghĩ. Cho nên tôi không biết những tấm hình này do người có tâm chụp lại, hay vô tâm sơ suất, nhưng có một chút, dựa theo lối suy nghĩ của người bình thường, luôn sẽ nghĩ tới. Ví dụ như trên thương trường luôn xuất hiện chút cạnh tranh kinh doanh, những thứ cạnh tranh này cũng có thể biến thành một loại tổn thương khác...” quadoon

“Ý tứ của Tề tổng chính là, đây là hành động ác ý nảy sinh trong cạnh tranh kinh doanh?” Phóng viên liền vội vàng hỏi.

“Cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi.”

“Như vậy trong khoảng thời gian này Tề tổng và công ty kia cạnh tranh tương đối kịch liệt?” Hình như phóng viên có thái độ không đào ra gốc rễ tuyệt đối không bỏ qua.

Khoe miệng Tề Lăng Phong nhếch lên cười một tiếng, “Thứ cho tôi không thể trả lời, đây nhất định là hành động của công ty đối phương.”

“Nhưng công ty đối phương đã tiến hành công kích ác ý với ngài như vậy, không phải nên phản kích thích hợp sao?” Phóng viên nhất quyết không buông tha.

“Đó là sự tình trên kinh doanh, tôi sẽ thông qua thủ đoạn kinh doanh giải quyết.” Tề Lăng Phong rất chính trực nói.

Phóng viên không khỏi gật đầu một, vì phong thái của Tề Lăng Phong.

“Tôi có nghe nói, khoảng thời gian trước Tề tổng và công ty Cổ thị cùng cạnh tranh đàm phán case tập đoàn Áo Phi gia nhập vào Thượng Hải, cuối cùng hạng mục được Tề tổng lấy được, có phải có khả năng, công ty đối phương trả thù ác ý không?” Một phóng viên đột nhiên mở miệng hỏi.

Các phóng viên khác giống như hiểu ra trong nháy mắt, bỗng chốc rõ ràng.

“Thật sự không thể nói quá nhiều, tôi chỉ có thể nói cho mọi người những chuyện này.” Khóe miệng Tề Lăng Phong nhếch lên cười xin lỗi, “Không kéo dài thời gian của mọi người, cũng hy vọng mọi người đừng làm ảnh hưởng đến công việc bình thường của Hoàn Vũ chúng tôi, hẹn gặp lại các vị.”

Nói xong, Tề Lăng Phong liền xoay người rời đi.

Khoảnh khắc khi rời đi, ánh mắt đan xen vào với người phóng viên đặt ra câu hỏi cuối cùng.

Hai người hiểu thắm trong lòng.

Khóe miệng anh lại cười một tiếng xấu xa.

Mượn thủy quân, ai chẳng biết.

(*) Thủy quân: là một từ mạng, chỉ một nhóm người nhằm vào tin tức đặc biệt để phát tán tin tức đặc biệt, ví dụ như để câu like, câu share, hay thành viên ảo để đẩy giá (đầu giá trên mạng), đóng giả làm cư dân mạng hoặc người tiêu thụ gây ảnh hưởng (có thể tiêu cực, có thể tích cực) đến cư dân mạng và người tiêu thụ.

Cố thị muốn hại anh, tại sao anh không thể kéo bọn họ xuống ngựa!

Anh ngược lại muốn xem một chút, Cố Từ Hàn rốt cuộc có tài năng gì, để cho bản thân toàn thân rút lui.

Hoặc là nói, Cố Từ Hàn còn dám lại dùng truyền thông để hãm hại anh hay không?!

Cho tới bây giờ anh đều không ngồi không!

Tòa nhà Cố thị.

Đang đến gần giờ tan việc.

Tin tức của truyền thông Thượng Hải lại xoay chuyển, chỉ đầu mũi dùi thẳng về Cố thị.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 101: Chương 27.4

Editor: Puck - Dẫn đàn

Kiều Tịch Hoàn ngồi trước máy vi tính trong phòng làm việc xem từng cảnh tin tức, nhìn Tề Lăng Phong bình tĩnh phỏng vấn, nhìn anh ta không để lại dấu vết thành công chuyển tin tức bất quái thành tin tức kinh doanh.

Năng lực chơi đùa truyền thông, năng lực xử lý nguy cơ quan hệ xã hội, quả nhiên không thể khinh thường.

Kiều Tịch Hoàn nhìn chằm chằm tin tức kia, mở ra phần bình luận phía sau.

Một số ít vẫn cảm thấy Tề Lăng Phong đang làm bộ làm tịch, cố ý rửa sạch hiềm nghi của mình đạt được đồng tình, thật ra thì rõ ràng chính là đã phản bội Hoắc Tiểu Khê, đã sớm cấu kết với người phụ nữ khác, bắt nạt bắt nể! Nhưng số người này, rõ ràng đã càng ngày càng ít.

Càng nhiều hơn chính là chìa mũi dùi về phía Cố thị, nói Cố thị hèn hạ vô sỉ, dùng thủ đoạn ba xu hạ lưu này tiến hành trả thù, còn nói Cố thị “Già mà không kính”, làm công ty có lịch sử đã lâu ở Thượng Hải, không hề có phong thái dễ dàng tha thứ cho “Người mới”, dùng phương thức này đến báo thù nhất định chính là người thần đều cảm phẫn, phải ra mặt giải thích và làm sáng tỏ!

Rất tốt.

Như vậy sẽ chỉ khiến quan hệ giữa Cố Từ Hàn và Tề Lăng Phong chuyển biến xấu.

Hai người muốn hợp tác lại một lần nữa nhất định chính là chuyện không có khả năng.

Cô đóng laptop, không chút để ý đuổi người.

Mặc dù cô hoàn toàn có thể xem như sự cố này là việc không liên quan đến mình vắt giò ngồi xem, nhưng năng lực của Tề Lăng Phong khiến cho cô một lần nữa cảm thấy hơi ngoài ý muốn.

Nếu muốn đối phó với người đàn ông này, hình như càng thêm khó khăn!

Cô cau mày, điện thoại đột nhiên vang lên.

Cô nhìn hiển thị gọi tới, nhận, “Diệp Mị.”

“Kiều Tịch Hoàn, làm sao bây giờ?!” Hình như Diệp Mị đã hơi không biết làm sao rồi, vừa mới bùng nổ ra tin tức, cứ không kịp chờ đợi như vậy muốn có được sự trợ giúp của cô.

Cô mím môi, “Không nóng nảy.”

“Làm sao có thể không nóng nảy, mới vừa rồi Cố Tử Hàn phát giận một trận ở trong phòng làm việc, hung hăng mắng tôi một trận, bây giờ tôi giận đến phát run, lúc này Cố Tử Hàn bị chủ tịch gọi vào trong phòng làm việc, mấy ngày trước bởi vì chuyện hợp đồng mà hội đồng quản trị đã có ý kiến với Cố Tử Hàn, bây giờ lại xảy ra chuyện này, tôi quả thật không dám tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào! Cô rút cuộc ra chủ ý xấu gì!”

“Diệp Mị, chủ ý của tôi có được hay không, cô có thể cân nhắc mà làm, bây giờ nếu như đã làm, cũng đừng chất vấn kế hoạch lúc trước, đó là lãng phí thời gian, chẳng bằng suy nghĩ thật tốt một chút, tiếp theo nên làm như thế nào?” di1enda4nle3qu21ydo0n

“Vậy tiếp theo nên làm cái gì?” Diệp Mị dè dặt tức giận, hỏi.

“Bây giờ tư tưởng không tốt nhất của cô chính là, sau khi truyền thông qua Tề Lăng Phong lên án Cố thị chúng ta, các người không phản bác mà tiếp nhận?! Diệp Mị, đáng ra đối đãi với truyền thông cô nên quen thuộc hơn tôi mới phải, những thứ kia thật thật giả giả, chỉ cần truyền thông cảm thấy có hiệu ứng sẽ viết loạn một trận không có cương trực và trong sạch, nếu Tề Lăng Phong có thể một mực chắc chắn anh ta và Sở Dĩ Huân không hề có một chút quan hệ nào, tại sao chúng ta không thể một mực chắc chắn chuyện này nửa xu quan hệ cũng không liên quan tới Cố thị chúng ta?” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng.

Một khắc kia Diệp Mị đột nhiên hồi hồn.

Cô thật sự sắp bị điên, mới có thể không giải thích được liền rơi vào trong cái bẫy của Tề Lăng Phong.

Cảm thấy bên kia trầm mặc, khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười cười, “Diệp Mị, mỗi một người khi gặp phải chuyện khẩn cấp, luôn sẽ xuất hiện đoạn mạch trong chốc lát, lúc này cần phải cẩn thận ngàn vạn lần không thể gấp gáp, luồng cuồng lên sẽ xảy ra chuyện.”

“Ừ.” Diệp Mị nhàn nhạt đồng ý một tiếng.

“Chỉ có điều, cho dù chúng ta phủ định hoàn toàn, cuối cùng Tề Lăng Phong vẫn để cho truyền thông chỉ mũi dùi về phía chúng ta, sẽ sinh ra ảnh hưởng tới chúng ta, theo hiểu biết của tôi với Cố Tử Hàn, anh ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng dừng tay chuyện này, cho nên, vừa đồng thời làm tốt mối nguy quan hệ công chúng, đồng thời đề nghị cô gia tăng thêm một lần nữa lại cho Tề Lăng Phong ra ánh sáng!” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Có ý gì?”

“Tề Lăng Phong người này quá cáo già rồi, suy nghĩ một chút nên xuống tay với người khác trong cuộc Sở Dĩ Huân như thế nào đi!” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

“Sở Dĩ Huân?”

“Cái khác tôi không nói nhiều, chính cô phải nghĩ xem đi làm như thế nào?! Tôi chỉ nói cho cô biết một chút, Sở Dĩ Huân rất thích Tề Lăng Phong, nếu như Tề Lăng Phong biểu hiện ra xem thường Sở Dĩ Huân, ta nghĩ đều là phụ nữ, đều là phụ nữ có cảnh ngộ tương tự nhau, cô nên quá rõ ràng lập trường và cảm nhận của Sở Dĩ Huân đi, kích thích tâm tình cô ta như thế nào khiến cho cô ta mất khống chế, nắm chặt điểm này, có lẽ cô vẫn có khả năng thắng.” Kiều Tịch Hoàn nói nhẹ nhàng như gió nhẹ nước chảy.

Tròng mắt Diệp Mị sâu thêm.

Cô không ngu ngốc.

Chỉ có điều có vài thời điểm ở trên người Cố Tử Hàn, sẽ thỉnh thoảng mất đi một chút lý trí, sẽ thỉnh thoảng mất đi năng lực phán đoán và năng lực tư duy người bình thường nên có, khóe miệng cô xấu xa cười một tiếng, “Kiều Tịch Hoàn, cô luôn khiến tôi vui mừng bất ngờ.”

“Chỉ mong là vui, không phải bất ngờ.” Kiều Tịch Hoàn không quan tâm nói.

Diệp Mị đã cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn để điện thoại xuống, thành thoi vui vẻ từ trên ghế làm việc đi về phía cửa sổ thủy tinh bên ngoài. Tròng mắt thâm thúy nhìn nơi xa nhất

trên bầu trời Thượng Hải, yên lặng ngăn người.

Cô dĩ nhiên không tốt bụng trợ giúp Diệp Mị như vậy, cô chỉ không muốn chuyện lần này dễ dàng kết thúc như thế mà thôi, còn chưa thể hiện ra điều cô mong đợi, cô sao có thể khiến tất cả cứ thoát khỏi giá trị mình mong đợi như vậy, náo chuyện phải càng lớn, càng tốt...

Cô chính là thích xem náo nhiệt của người khác như vậy!

Gần đến lúc tan việc.

Kiều Tịch Hoàn rời khỏi tòa nhà Cổ thị, ngồi trong xe Vũ Đại lái.

Mặt trời còn chưa xuống núi, trên đường Thượng Hải còn phiếm khí nóng, nhưng cũng là đáng về sức sống dồi dào.

Vũ Đại xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Kiêu Tịch Hoàn, “Mấy ngày nay rất rảnh rỗi?”

“Hoàn hảo.” Kiêu Tịch Hoàn tựa vào trên ghế ngồi trong xe, đáng về rất lười biếng mà vừa lòng. Dieễn dần lee quỳ đôn

“Tình cảm cũng không tệ lắm?”

“Thì sao, có chỗ cần tôi làm?” Kiêu Tịch Hoàn hỏi.

“Không có, chính là đột nhiên nhìn thấy thứ đồ kia trên cổ cô. Xem ra Cổ Tử Thần hầu hạ cô không tệ.” Vũ Đại có vẻ mặt phớt tỉnh nói.

Kiều Tịch Hoàn vừa lên xe liền cởi bỏ khăn lụa mỏng kỳ quái này.

Cô cau mày nhìn Vũ Đại, “Cô học được nói giỡn từ khi nào.”

“Tôi nói đều là lời nói thật. Chẳng lẽ không đúng sao?” Vũ Đại thật sự không hề có một chút giọng điệu đùa giỡn.

“Lại nói, trước kia có phải cô và Cổ Tử Thần có quen biết không?” Lời Kiêu Tịch Hoàn xoay chuyển, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, thậm chí cả người đã nghiêng về phía vô lăng, nghiêng đầu cố gắng đi nhìn về mặt của Vũ Đại.

“Cô muốn biết cái gì?” Vũ Đại nghiêm túc lái xe, mặt vẫn không hề đổi sắc.

“Rất nhiều, tất cả về cô và Cổ Tử Thần!” Kiêu Tịch Hoàn nói từng chữ từng câu.

Trông mặt Vũ Đại hơi đổi, “Tôi và anh ấy không có quan hệ tính thực tế gì. Tôi chỉ nói được cho cô biết, Cổ Tử Thần không phải là người đàn ông tôi thích.”

“Không phải chứ? Anh ấy không đáng giá để cô thích?” Cho dù Kiêu Tịch Hoàn biết Vũ Đại không nói dối, vẫn nhịn không được chất vấn.

Cô vẫn cảm thấy, người trong lòng Vũ Đại chính là Cổ Tử Thần. Lúc trước hai người khẳng định đã xảy ra chuyện gì, sau đó Cổ Tử Thần không giải thích được liền tàn tật, Vũ Đại không giải thích được tiến vào ngục giam, hai người liền mỗi người một ngã.

Bây giờ đột nhiên gặp lại, liền cười khẽ một tiếng mà còn buồn thối.

“Đáng đáp quá hoàn mỹ rồi, tôi hold không được.” Vũ Đại thẳng thừng nói.

“Vậy cũng đúng.” Kiêu Tịch Hoàn gật đầu, lại đột nhiên cảm thấy không đúng, “Ý tứ chính là cô cũng nghĩ tới thích Cổ Tử Thần sao?”

“Chưa từng nghĩ.” Vũ Đại lắc đầu.

Kiều Tịch Hoàn cau mày.

“Người đàn ông tôi thích tốt hơn anh ấy.” Vũ Đại đột nhiên nói.

“Chỗ nào tốt hơn anh ấy?” Kiêu Tịch Hoàn vô cùng bát quái.

“Tính khí tốt hơn anh ấy.”

“...” Cái này không cần nói, là một đàn ông tính khí cũng tốt hơn Cổ đại thiếu!

“Còn gì nữa không?”

“Không có.” Vũ Đại vẫn nghiêm túc lái xe.

Kiều Tịch Hoàn tròn mắt, không chơi treo ngược khẩu vị người ta như vậy có được không?!

“VẬY, trước kia cô và Cố Tử Thần quen biết nhau như thế nào?” Kiều Tịch Hoàn bắt đầu càng không ngừng lời nói khách sáo.

“Cơ duyên trùng hợp.”

“Trùng hợp thế nào?”

“Không tiện tiết lộ.” Vũ Đại tỏ vẻ thần nhiên.

Kiều Tịch Hoàn cảm giác mình cũng sắp cuống muốn chết.

Cô một người phụ nữ có tính nết nóng như thế, đối mặt một người phụ nữ chậm chạp như vậy, cô thật sự cảm thấy có một ngày cô sẽ điên khùng.

“Chẳng qua tôi có thể nói cho cô biết, Cố Tử Thần còn lợi hại hơn cô tưởng tượng.” Vũ Đại nói từng chữ từng câu, die nd da nl e q uu ydo n

“Có ý tứ gì?”

“Chính là ý trên mặt chữ.” Vũ Đại đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng, “Cô tưởng tượng anh ấy thành thần cũng có thể, dù sao tôi cảm thấy như vậy.”

“Bệnh thần kinh đi!” Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ khinh thường.

Ở trong thế giới của cô, cho tới bây giờ cô đều chỉ cung phụng mình, những người khác, cũng chính là phạm phu tục tử mà thôi!

Vũ Đại cũng không phản bác Kiều Tịch Hoàn.

Dù sao, có lẽ có một ngày sẽ biết.

Cảm giác ngày bình thường như vậy, cuối cùng sẽ không quá dài.

Hai người đột nhiên đều rơi vào trầm mặc.

Kiều Tịch Hoàn một đường như có điều suy nghĩ trở lại đại viện nhà họ Cố, đi vào phòng của Cố Tử Thần.

Bên trong phòng, Cố Tử Thần đẩy xe lăn, hình như là đang định xuống lầu.

Kiều Tịch Hoàn trên cao nhìn xuống đứng trước mặt Cố Tử Thần, chặn đường ra của anh.

Sắc mặt Cố Tử Thần đen thui, mắt lạnh nhìn cô.

“Sao nữa, anh lại định giống như tối hôm qua! Nói cho anh biết Cố Tử Thần, anh nhất định không dám lên em, cũng không chuẩn xác bỏ nhào vào em! Chị đây cũng không phải người tùy tiện như vậy, chị đây là tùy tiện lên không phải là người!” Kiều Tịch Hoàn chống nạnh, mặt tỏ vẻ Bá Vương.

Cố Tử Thần thậm chí lười phản ứng lại.

Kiều Tịch Hoàn đã cảm thấy mình quá đáng kích, một chút cảm giác thành tựu cũng không có, trông mặt cô hơi đỏ, đột nhiên mở miệng nói, “Hôm nay Vũ Đại có nói về anh.”

Chân mày Cố Tử Thần khẽ giật giật.

“Nói anh... Tính khí rất xấu.”

Chân mày Cố Tử Thần giật giật lần nữa.

“Còn nói bởi vì tính tình anh không tốt cho nên cô ấy không thích anh.”

Cố Tử Thần cảm thấy đối thoại giữa phụ nữ chính là ngu ngốc.

“Còn nói...” Kiều Tịch Hoàn ngồi xổm người xuống mặt đối mặt nhìn anh, “Anh là nhân vật lớn?!”

Cố Tử Thần mím chặt môi mông.

“Nếu như thế, vậy anh nói em cần bao lâu mới có thể, chụp lên giường của anh!” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Cố Tử Thần vốn là vẫn còn bình thần trong nháy mắt liền mất trọn trắng.

Người phụ nữ này, từng câu từng chữ giống như không hề có trọng điểm.

Nhưng mà mỗi một lời nói, hình như cũng đang tiết lộ một chút tin tức.

“Anh còn không biết sao.” Ngón tay nhỏ nhắn của Kiều Tịch Hoàn xẹt qua mũi mũi anh, “Em thích nhất trên chộc nhân vật lớn!”

Nói xong, liền đứng dậy lướt qua anh, đi về phía tủ treo quần áo lấy đồ tắm.

Mở ra khu chuyên để quần lót, bên trong đã lại tràn đầy quần lót chỉ một màu đen, cô thật hoài nghi, có một ngày Cố Tử Thần có thể nhầm lẫn, mặc lại quần lót mình mới thay ra không!

Cô ôm quần áo đi vào phòng tắm.

Cố Tử Thần đảo mắt nhìn cửa phòng tắm đóng chặt.

Kiều Tịch Hoàn rốt cuộc là ai?!

Kiều Tịch Hoàn rốt cuộc đã không phải là, Kiều Tịch Hoàn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 102: Mượn Dao Giết Người (4)

Hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn vừa tới tòa nhà Cổ thị không lâu, lại bắt đầu công việc phỏng vấn người mới.

Cô ngồi ở vị trí hơi gần người phỏng vấn, ở công đoạn phỏng vấn đầu tiên, Cố Tử Hàn trấn giữ, mà Cố Diệu Kỳ chỉ cần tham gia vòng thi đợt hai cuối cùng là được.

Một buổi sáng tốc độ phỏng vấn không nhanh không chậm, vào mỗi một năm Cổ thị thông báo tuyển dụng người mới đã có kinh nghiệm, công việc phỏng vấn đã sớm làm được ngay ngắn trật tự.

Một nhân viên phỏng vấn cuối cùng trong buổi sáng.

Kiều Tịch Hoàn lật xem hồ sơ nhân sự.

Cố Tử Tuấn.

Khỏe miệng cô âm thầm khẽ câu, quả nhiên không bao lâu, Cố Tử Tuấn liền xuất hiện ở sảnh chính phỏng vấn, ngồi trước bàn phỏng vấn.

“Làm tự giới thiệu mình đi.” Quản lý bộ phận tổng hợp ôn hòa mở miệng.

Hôm nay Cố Tử Tuấn mặc ngược lại quy củ thần kỳ, tóc chải thẳng mượt, ngồi trên băng ghế nhỏ vẫn là coi là quy củ, đáng đáp cậu ta vẫn đủ đoan chính, hơi thay đổi một lần phong cách như vậy, thật đúng là có vẻ khác như vậy.

Không thể không nói gien người nhà họ Cố, thật sự vô cùng tốt.

“Tôi tên là Cố Tử Tuấn, năm nay hai mươi sáu tuổi, tốt nghiệp khoa tài chính đại học Phục Đán Thượng Hải...” Cố Tử Tuấn không nhanh không chậm mở miệng nói, mọi thứ ban đầu đều làm từng bước từng công đoạn, Cố Tử Tuấn vốn không cần phải phỏng vấn mà có thể trực tiếp đi làm, cậu ta vốn là coi như có bộ mặt phớt tỉnh tự giới thiệu mình, đến phía sau hình như hơi phiền não, đột nhiên nói, “Em nói này anh hai, không phải anh rất rõ ràng lý lịch của em sao? Chỉ hướng nguyện vọng gì đó mà em kê khai đều do anh và cha làm chủ, cần em lặp lại như vậy sao? Trì hoãn thời gian! Em chính là tám giờ sáng hôm nay đã bị mẹ gọi dậy, tìm một đồng người hóa trang cho em thành dáng vẻ này, sáng sớm thì đưa em đưa tới, em chờ một buổi sáng, bụng sắp đói xẹp lép rồi, có thể nhanh lên một chút không!”

Cố Tử Hàn khẽ nhú mày.

Khiến quản lý những ngành khác làm người phỏng vấn trở mắt nhìn nhau không biết xử lý như thế nào, Cố Tử Tuấn nhất định là tam thiếu gia của công ty Cổ thị, cho dù thái độ của chủ tịch đối với cậu ta như thế nào, nhưng nhất định là con trai út, thế nào cũng không dám đi đắc tội rồi, hơn nữa trong lòng đều đang âm thầm lo lắng, ngàn vạn đừng sắp xếp ông Phật lớn ngồi chồm hóm này đến ngành của mình, bằng không thật sự không biết nên xử trí như thế nào.

Cố Tử Tuấn nhìn người cả phòng trầm mặc, chớp mắt một, “Vậy tôi đi ra ngoài trước.”

“Đợi chút.” Cố Tử Hàn đột nhiên mở miệng.

Cố Từ Tuấn nhìn Cố Từ Hàn, “Còn có chuyện gì?”

“Nếu em không thích vòng phỏng vấn này, anh cũng không ép em, nhất định là cha muốn em đến công ty tới rèn luyện. Em cũng không cần tham gia thi vòng hai, bây giờ anh liền sắp xếp cho em, em vào thứ hai tuần tiếp theo chính thức làm việc, báo danh ở bộ phận thị trường chỗ Kiều Tịch Hoàn.” Cố Từ Hàn nói từng chữ từng câu.

Cố Từ Tuấn quay đầu nhìn Kiều Tịch Hoàn, “Công việc dưới tay chị?”

“Có ý kiến?” Kiều Tịch Hoàn nhướn lông mày lên.

“Không phải.” Cố Từ Tuấn lắc đầu, “Em rất vui lòng.”

Kiều Tịch Hoàn mỉm môi, “Hi vọng hợp tác vui vẻ.”

“Em luôn rất vui vẻ, vậy nhìn chị như thế nào.” Khóe miệng gian ác của Cố Từ Tuấn khẽ câu.

Kiều Tịch Hoàn mỉm môi cười một tiếng.

“Đã đến giờ này rồi, mọi người cũng mau kết thúc đi, coi như em hối lộ chị trước, mời chị ăn cơm được không?” Cố Từ Tuấn hỏi thẳng ở trước mặt nhiều người như vậy.

Trông mặt Kiều Tịch Hoàn hơi đỏ, lại suy tư nửa khắc, ngoái đầu nhìn lại cậu ta, “Được, chờ tôi ở cửa công ty, mười phút gặp.”

“Bye bye.” Cố Từ Tuấn tự nhiên rời đi.

Cố Từ Hàn nhìn theo bóng lưng Cố Từ Tuấn, đảo mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu lại, tầm mắt có một giây đan xen với Cố Từ Hàn, thoáng qua rồi biến mất.

Thật ra thì, nào không biết dụng tâm của Cố Từ Hàn.

Không phải chỉ để Cố Từ Tuấn ở bên cạnh cô khiến cho cô không thoải mái mà thôi sao, cho dù như thế nào, nếu Cố Diệu Kỳ muốn đưa Cố Từ Tuấn đến công ty, nhất định muốn Cố Từ Tuấn làm việc cho giới ở công ty, mà mọi người đều biết tính tình Cố Từ Tuấn, nào có một chút ý định tiêu phí trên công việc, nếu càng về sau Cố Từ Tuấn còn là đáng về cả lơ phát phơ như vậy, một chút phát triển trên công việc cũng không có, Cố Diệu Kỳ tự nhiên sẽ trách cứ trên người cô, tính toán này, thua thiệt cho Cố Từ Hàn cũng nghĩ ra được!

Cô không biến sắc bắt đầu sửa sang lại hồ sơ nhân sự trên tay mình, chọn lựa ra người mình cảm thấy còn được, giao cho bộ phận nhân sự tổng hợp hồ sơ lại, cho điểm, tiện cho vòng thi lần hai.

Mọi người lục tục rời khỏi sảnh chính phòng vấn.

Kiều Tịch Hoàn trở lại phòng làm việc của mình, cầm danh sách nhân sự ghi chép lại trên tay giao cho Milk, nói, “Em lưu ý giúp chị hai người kia một chút, nghĩ cách hỏi tình huống công ty đánh giá trước kia, xế chiều ngày mai chị muốn dùng trong vòng hai.”

“Vâng.” Milk liền vội vàng gật đầu.

Sau khi Kiều Tịch Hoàn bàn giao xong toàn bộ, đi tới cửa tòa nhà Cố thị.

Cố Từ Tuấn đứng bên ngoài cửa chính, cà lơ phát phơ hút thuốc lá, nhìn Kiều Tịch Hoàn xuất hiện đúng lúc, tắt thuốc, vẻ mặt khó chịu nói, “Công ty lại không cho phép hút thuốc.”

“Cho nên đi làm cũng không phải là chuyện tốt.” Kiều Tịch Hoàn thản nhiên nói, đảo mắt hỏi, “Ăn cái gì?”

“Em rất dễ chấp nhận.”

“Mới là lạ.” Kiều Tịch Hoàn nhếch miệng cười một tiếng, “Gần đây có nhà hàng tây của Pháp, ăn bữa ăn tây được không?”

“Nghe lời chị.”

Hai người đi bộ tới nhà hàng tây cách đó không xa, hai người đang dưới sự dẫn đường của nhân viên phục vụ, đi vào bên trong, vốn là quá trình không có việc gì vừa đi vừa tán dóc, đột nhiên đều dừng bước chân lại, nhìn hai người ăn cơm ở một bàn bên cạnh, một người là Cố Từ Nhan, một người khác là... Cố Nguyên.

Có làm không!

Hai người kia ở chung một chỗ như thế nào.

Rất dễ nhận thấy, Cố Từ Tuấn còn kích động hơn cô, vội vàng hỏi, “Từ Nhan, em ở đây làm gì?!”

Thật ra bình thường Cổ Từ Nhan không phải là một cô bé dịu ngoan, còn có vẻ đàn ông hơn Từ Hinh một chút, giờ phút này mặc váy màu trắng gọn sóng lớn, trang điểm trang nhã, mang giày cao gót nhìn qua rất thực nữ, là đáng về đàn ông bình thường đều thích.

“Anh ba, em đang xem mắt, mẹ sắp xếp.” Giọng Cổ Từ Nhan cũng trở nên dịu dàng.

“A, đúng vậy!” Cổ Từ Tuấn vội vàng bưng tỉnh hiểu ra.

Chân mày Kiều Tịch Hoàn lại không tự chủ nhíu chặt một chút.

Cô biết chuyện Cổ Từ Nhan xem mắt, tối ngày hôm qua lúc ăn cơm tối trong nhà vẫn không ngừng oán trách, nói những đối tượng hẹn hò kia không phải gãy tay chính là thiếu một chân, hoặc chính là thân kinh có vấn đề, hoặc ngớ ngẩn, tóm lại đều là tảo vẹo dưa nứt, mỗi người đều không thể đủ vào mắt cô ấy, tức giận đến Cổ Diệu Kỳ học máu, thậm chí cũng không quản những người khác thấy như thế nào, Cổ Từ Nhan nói rất khẳng định hôm nay nếu như đối tượng hẹn hò vẫn là như thế, cô nói gì cũng sẽ không tham gia!

Mà bây giờ.

Kiều Tịch Hoàn không nhịn được liếc nhìn nét mặt Cổ Từ Nhan.

Quả nhiên không cần bố trí một lần xem mắt, Cổ Từ Nhan cực kỳ hài lòng Cổ Nguyên.

Còn Cổ Nguyên?

Kiều Tịch Hoàn ngược mắt, nhìn Cổ Nguyên một khắc kia hình như cũng nhìn thấy mình, không chủ động tiếp đoán, nhưng cũng không phải có ý gạt bỏ. Tóm lại cả người đều có cảm giác nhạt nhạt nhẽo nhẽo như vậy.

“Vậy chúng tôi sẽ không quấy rầy.” Cổ Từ Tuấn rất tự nhiên kéo Kiều Tịch Hoàn, thì thầm nhỏ nhỏ, “Chúng ta đi bên kia, đừng trì hoãn bọn họ, tránh cho mẹ sẽ cầm dao giết chúng ta.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn không được bật cười một tiếng.

Cổ Từ Tuấn có thể đừng khoa trương chút như vậy không?!

Cổ Nguyên nhìn nụ cười của Kiều Tịch Hoàn, trông mắt khẽ cúi xuống, nhìn như thông thả ung dung ăn bò bít tết, từng miếng từng miếng, có vẻ tao nhã lịch sự hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 103: Chương 28.2

Cổ Từ Nhan nhìn Cổ Từ Tuấn và Kiều Tịch Hoàn rời đi, khoe miệng khẽ mỉm cười giải thích, “Đó là chị dâu cả và anh ba của em. Không biết vì sao hai người này lại ở cùng nhau, a, đúng rồi, hôm nay anh ba em đi phỏng vấn, đoán chừng đúng phải mới cùng ăn cơm với chị dâu cả.”

“Thật sao?” Cổ Nguyên cười cười, “Thì ra cô ấy là chị dâu cả của cô.”

“Anh biết sao?” Cổ Từ Nhan liền vội vàng hỏi, đã cảm thấy đề tài nói chuyện thật ít ỏi, cô đều không biết nói gì để hòa hoãn không khí.

Không thể không nói, hôm nay cô vốn ôm thái độ cười ngửa xem hoa, tùy tiện xã giao là được, cô quyết định chủ ý ngày mai cũng không cần tới tham gia bữa tiệc xem mắt này, rõ ràng chính là lãng phí thời gian, cũng ảnh hưởng tâm tình.

Cô không nghĩ tới đối tượng hẹn hò gặp mặt thứ hai hôm nay lại là con trai của thầy bọn họ, cô đã từng thấy mấy lần, anh tới đón giáo sư tan việc, có một lần còn vào trong lớp bọn họ dự thính giờ của thầy, ngồi ở bên cạnh cô, lúc ấy cô đã nhất kiến chung tình với anh, trong tiết này giáo sư nói gì cô đều không rõ ràng lắm, chỉ có trái tim thỉnh thoảng nhảy không ngừng.

Hôm nay gặp được anh, cả người cũng hưng phấn, lần đầu tiên cảm kích mẹ cô bố trí xem mắt như vậy, cả quá trình vẫn luôn biểu hiện thực nữ vô cùng khéo léo, nhưng cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay không, cảm giác Cổ Nguyên không có hứng thú với cô lắm, không như những đối tượng thân cận khác hỏi gia thế sau lưng cô, cũng không hỏi tình huống căn bản của cô, cả người nhìn qua giống như đặc biệt bài xích và từ chối, nhưng nho nhã lễ độ như vậy, đều khiến người ta cảm thấy vô cùng lạnh nhạt, lạnh nhạt đến rõ ràng không muốn có lần sau.

“Từ từ có duyên phận vài lần.” Cổ Nguyên nói.

“Thật ra thì chị dâu cả của em rất có khả năng, tính khí của anh cả em xấu bao nhiêu, ở trong nhà ai cũng không dám trêu chọc anh ấy, nhưng chị dâu cả

của em lại có thể dễ dàng giải quyết. Bên ngoài không phải vẫn luôn đồn anh cả em không được sao? Chính là chuyện giữa vợ chồng, chỉ có điều ngày hôm qua em mới nhìn thấy vết hôn trên cổ chị dâu cả em...” Cố Tử Nhan hơi ngượng ngừng nói, đi nd da nl e q uo ydo n

Khỏe miệng mang theo ý cười của Cố Nguyên hơi cứng ngắc, giống như có một khối ngậy ngốc.

Thật ra thì, anh vẫn cảm thấy, mình không quá quan tâm những chuyện này.

Khi Hoắc Tiểu Khê đã từng nói lời yêu thương với Tề Lăng Phong thì anh cũng đã có giác ngộ như vậy, mặc dù có một lần trong lúc vô tình Diêu Bối Định để lộ Hoắc Tiểu Khê còn chưa lên giường với Tề Lăng Phong, trong lòng không khỏi sẽ vui mừng, nhưng lại có mất mát khó hiểu, cho dù bây giờ không lên giường, sau này cũng sẽ lên giường.

Nhưng bây giờ.

Đã xảy ra.

Không phải không thể tiếp nhận, chỉ có điều trong lòng hơi khó chịu khó hiểu mà thôi.

Anh để đồ ăn xuống, lau miệng, ga lắng hỏi, “Tôi đã ăn no, cô thì sao?”

“Em cũng không sai biệt lắm.” Cố Tử Nhan vội vàng nói.

“Tính tiền.” Cố Nguyên gọi nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ cung kính cảm hóa đơn đi tới, Cố Nguyên lấy tiền, “Không cần thối lại.”

“Cảm ơn ngài.”

Cố Nguyên gật đầu, đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Cố Nguyên.” Cố Tử Nhan đột nhiên gọi anh lại.

“Hả?”

“Em có ấn tượng vô cùng tốt với anh, chúng ta còn có thể có lần sau không?” Cố Tử Nhan đột nhiên hỏi anh, “Thật ra thì em xem mắt rất nhiều người, em không muốn đi xem mắt tiếp, nếu như anh không chán ghét em, chúng ta có thể thử tiếp xúc một chút có được không?”

Cố Nguyên mím môi nhìn cô.

Trông mặt hơi đỏ, nhìn về phía Kiều Tích Hoàn đang cười cười nói nói với người đàn ông khác ở một chỗ không xa, anh lấy một cây viết ở trong áo ra, ghi một dãy số trên giấy ghi chú, “Số điện thoại của tôi, cô có thể gọi điện thoại cho tôi.” di3nd@nl3qu.yd0n

“Có thật không?” Trên khuôn mặt nhỏ bé lo lắng của Cố Tử Nhan hiện lên vui vẻ ra mặt, giống như bảo bối cầm lấy tờ giấy ghi chú, “Ý của anh là đáp ứng chúng ta tiếp xúc trước.”

Cố Nguyên gật đầu, “Tôi còn có chút việc phải đi rồi.”

“Ừ, bye bye.”

Cố Nguyên sai bước rời đi.

Kiều Tích Hoàn ở cách đó không xa nhìn bóng lưng Cố Nguyên, nhìn dáng vẻ Cố Tử Nhan cười đến sao mà sáng sủa, khỏe miệng khề mím, đảo mắt nghe Cố Tử Tuấn đình đặc nói chuyện lạ.

“Cậu rất thích hợp đi làm.” Kiều Tích Hoàn đột nhiên mở miệng.

Cố Tử Tuấn ngẩn ra, “Vô nghĩa thôi.”

“Nói thế này, trên thương trường chính là sẽ cần nhân tài.” Kiều Tích Hoàn nói, “Hơn nữa lúc trước tôi vẫn cho rằng cậu thông qua đường dây đặc thù gì đó đi học đại học Phục Đán, bây giờ mới biết đó là dựa vào thực lực của cậu. Tôi cảm thấy được, nếu như hơi để tâm một chút, cậu có thể càng có khả năng hơn anh hai của cậu.”

“Chị đây là đang khen em sao? Còn sợ sau khi em đi làm sẽ thêm phiền cho chị, nên tẩy não cho em?” Cố Tử Tuấn nhướn mày hỏi.

“Tôi nói đều là lời nói thật, tin hay không tùy cậu.” Kiều Tích Hoàn không tỏ vẻ gì nói, “Về phần đi làm thêm phiền, đây là một vấn đề tôi suy nghĩ, tôi thật sự hy vọng cậu đừng khiến cho tôi làm khó trước mặt cha.”

Cố Tử Tuấn khó chịu méo miệng, “Em thật sự không hiểu vì sao mấy người thích lên lớp như vậy?”

“Chuyện cậu không biết rất nhiều, không phải mỗi một chuyện đều cần một kết quả.” Kiều Tịch Hoàn cầm ly rượu bên cạnh lên, “Cho dù như thế nào, cũng không biết cậu sẽ có biểu hiện như thế nào, trước ăn mừng chúng ta lại thêm một thân phận.”

“Thân phận gì?”

“Đồng nghiệp, quan hệ cấp trên cấp dưới.”

Cố Từ Tuấn cầm ly lên, thanh thủy chạm một cái, “Em thích hơn chính là, bầu bạn trên giường.”

Khóe miệng Kiều Tịch Hoàn nhếch lên, “Cậu không sợ anh cả cậu sẽ giết chết cậu?”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.” Khóe miệng Cố Từ Tuấn nhếch lên cười xấu xa. di@en*dyan(lee^qu.domn)

“Có lẽ cậu có sức quyến rũ kia, thử một chút cũng được!” Kiều Tịch Hoàn chẳng hề để ý.

Cố Từ Tuấn để ly rượu xuống, rất nghiêm túc nhìn cô, dưới cực kỳ để tâm xem xét kỹ lưỡng, “Tôi thật sự hoài nghi chị không phải là Kiều Tịch Hoàn.”

“Rất nhiều người từng hoài nghi như vậy.” Kiều Tịch Hoàn cười một tiếng.

“Vậy là chị sao?”

“Tôi nói đúng, cậu có tin không?”

“Tôi cảm thấy chị không phải.” Cố Từ Tuấn gằn từng câu từng chữ.

Kiều Tịch Hoàn không giải thích nhiều, cúi đầu ăn thịt bò bít tết.

Cho dù suy đoán như thế nào cũng không tin, sự thật chính là, cho dù hoài nghi đến mức độ khẳng định, cô vẫn là Kiều Tịch Hoàn, không ai có thể tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào chứng minh cô không phải.

Hai người trò chuyện một chút vấn đề không quan trọng, cả bữa trưa coi như vui vẻ.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Bệnh viện trung tâm thành phố.

Điều Bối Khôn đã điên cuồng hơn rồi.

Mỗi ngày nằm trên giường như thế, mở mắt nhìn về những người trong phòng này, anh cảm thấy tế bào sống động trên người anh sắp bị cuộc sống nhàm chán này giết chết, anh không nhịn được gầm nhẹ, “Rốt cuộc bao lâu nữa em mới được xuất viện?!”

Điều Bối Định ở bên cạnh gọt táo, trông mắt hơi nhấc lên một chút nói, “Em cho rằng chị muốn hầu hạ em như vậy?!”

“Vậy chị để cho em xuất viện đi.”

“Em tự nói với bác sỹ đi.” Điều Bối Định gọt xong trái táo, cắt thành từng phần nhỏ, lấy cây tăm ra cắm lên miếng táo.

Điều Bối Khôn vô cùng tự giác hé miệng, chờ đợi Điều Bối Định phục vụ.

Điều Bối Định giống như không hề thấy, bùng nổ lên đứng dậy, “Chị đi ra ngoài.”

Điều Bối Khôn cứng ngắt môi, một hồi lâu sau mới phản ứng kịp, lập tức nổi giận, “Điều Bối Định, chị không tìm không phải, chị nói chăm sóc em, chị đó chính là vì chăm sóc Tiêu Dạ đi, chị còn đưa trái táo của em cho người khác ăn, chị không biết xấu hổ, chị bạch nhãn lang, ông đây tức chết rồi...”

Gào đến long trời lở đất, đáp lại anh vẫn là, một phòng vắng lạnh.

Thật nhàm chán!

Xảy ra tai nạn xe cộ nhập viện, trừ buổi tối hôm đó và ngày đầu tiên ra cha mẹ anh vẫn luôn chăm sóc anh, sau này chỉ có một mình Điều Bối Định, còn có một bác gái hộ lý, anh cảm giác mình sắp bị làm điên rồi, sống thời gian không có ý nghĩa như vậy.

Thật ra thì không phải Điều Bối Định không nghe thấy tiếng gào của Điều Bối Khôn, cô chỉ tạo thành miễn dịch mà thôi.

Cô khẽ đẩy cửa phòng bệnh của Tiêu Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 104: Chương 28.3

Mới vừa ăn cơm trưa xong, lúc này Tiêu Dạ cũng không ngủ, tiểu đệ làm bạn bên cạnh Tiêu Dạ nhìn thấy Diêu Bối Định xuất hiện, liền vội vàng đứng lên nhường ra một chút.

“Buổi trưa hôm nay đại ca ăn hai chén cơm khô.” Tiểu đệ vội vàng nói với Diêu Bối Định.

Hình như đã tạo thành thói quen, thói quen báo lại tất cả chuyện của Tiêu Dạ cho Diêu Bối Định.

Diêu Bối Định gật đầu một cái, đi về phía Tiêu Dạ, “Trái táo, sau khi ăn cơm xong có thể ăn một chút.”

Tiêu Dạ đảo mắt liếc nhìn, nhìn Diêu Bối Định đặt trái cây ở đầu giường anh, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đợi lát nữa.” Tiêu Dạ đột nhiên mở miệng.

“Sao vậy?” Diêu Bối Định nhìn anh.

Từ lần trước sau khi Tiêu Tiểu bưng trái cây cho Tiêu Dạ, cô liền mỗi ngày cố ý chuẩn bị cho anh, mỗi lần anh đều ăn sạch bóng, hôm nay không muốn ăn, chán ăn rồi hả?

“Trên người tôi không thoải mái, em giúp tôi dùng khăn nóng lau một chút.” Tiêu Dạ nói.

Diêu Bối Định ngần ra.

Gọi cô sao?

Tại sao không phải gọi tiểu đệ của anh.

Hình như Tiêu Dạ nhìn ra được nghi ngờ của Diêu Bối Định, không nhịn được bỏ lại mấy chữ, “Không thích đàn ông đụng.”

Diêu Bối Định mím mím môi, đi về phía nhà vệ sinh.

Tiêu Dạ có thói quen tắm mỗi ngày, từ sau khi xảy ra tai nạn xe cộ, trên người bị thương khăng định không thể tắm, có mấy ngày như vậy, toàn thân cũng không thoải mái. [dilenda4nle3qu2l1ydo0n](#)

Cô lấy một chậu nước nóng, cầm khăn lông đi từ nhà vệ sinh ra, tiểu đệ vội vàng đặt chậu nước nóng lên ghế ngồi.

Diêu Bối Định do dự một chút, nói với Tiêu Dạ, “Tôi cởi quần áo cho anh trước.”

Tiêu Dạ gật đầu.

Diêu Bối Định cắn môi, thật ra thì lòng bàn tay đổ chút mồ hôi.

Giữa bọn họ, rất ít như thế...

Cô vẫn ngừng thở, rất hồi hộp cởi quần áo bệnh nhân ra cho Tiêu Dạ, từng nút áo từng nút áo một.

“Cậu đi ra ngoài trước.” Tiêu Dạ đột nhiên ngược mắt nhìn về phía tiểu đệ đang trừng mắt nhìn bọn họ, sắc mặt không tốt.

Tiểu đệ thu hồi tầm mắt, khòe miệng nhếch lên cười ý vị sâu xa, rời đi.

Dĩ nhiên, giờ phút này Diêu Bối Định đương nhiên không biết tiểu đệ đang suy nghĩ gì, nhẹ nhàng cởi áo ra, lộ ra lồng ngực rắn chắc và mấy cơ bụng giống như đao khắc của anh, vào giờ phút này, lại khắp nơi đều là máu ứ đọng, ngược lại không có vết thương, vết thương ở sau lưng và ngang hông.

Cô xoay người vắt khăn lông nóng, sau đó nhẹ nhàng tính tế lau cho anh, cổ, lồng ngực, cơ bụng, động tác không nặng không nhẹ, tay cầm khăn lông thỉnh thoảng sẽ không cẩn thận đụng phải thân thể của anh, khuôn mặt cô rất đỏ, khép hờ mắt, đôi môi vẫn cắn chặt.

Lau xong phía trước, Diêu Bối Định đỡ lấy Tiêu Dạ xoay người.

“Hừ...” Tiêu Dạ đột nhiên hừ nhẹ một tiếng.

“Đụng phải chỗ nào sao?” Diêu Bối Định vội vàng hỏi.

“Không có.” Tiêu Dạ nhin đau, cậ mạnh.

“A.” Điều Bối Định cũng không chất vấn.

Cô buồng anh xuống, xoay người lại vắt khăn lông nóng lau sau lưng cho anh, sau lưng vết thương tương đối nhiều, quần băng cũng rất nhiều, cô thận trọng lau chùi giúp anh, chỉ sợ đụng phải vết thương của anh.

“Phía trên hơi ngứa chút, em gãi giúp tôi.” Tiêu Dạ đột nhiên mở miệng.

Điều Bối Định để khăn lông xuống, ngón tay chỉ vào phía sau lưng của anh, “Ồ đây sao?” Dieễn ddàn lee quiy đồn

“Lên trên một chút?”

“Chỗ này sao?”

“Bên trái một chút.”

“Ồ đây?” Điều Bối Định theo phân phó của Tiêu Dạ.

“Ừ, chính là chỗ này.” Tiêu Dạ vội vàng nói.

Điều Bối Định bắt đầu gãi.

“Em chưa ăn cơm sao? Dùng thêm chút lực.” Tiêu Dạ khó chịu oán trách.

Điều Bối Định cảm thấy rất uất ức, không phải cô sợ gãi rách da anh sao?! Chu môi, Điều Bối Định dùng sức cào mấy cái, trên lưng rõ ràng lưu lại vài vết màu đỏ rồi, hình như Tiêu Dạ không hề cảm thấy đau, còn rất thoải mái.

Cào mấy cái, Tiêu Dạ lại chỉ để cho cô gãi những chỗ khác, cho đến khi cả lưng đều đỏ, mới hình như hóa giải một chút ngứa ngáy trên thân thể Tiêu Dạ.

Điều Bối Định lại dùng khăn lông nóng lau thêm một lần nữa, mặc quần áo vào cho anh, khi bụng chậu nước nóng chuẩn bị rời đi, bên tai đột nhiên nghe được giọng nói khó chịu của Tiêu Dạ, “Điều Bối Định, cứ như vậy đã xong rồi sao?”

Điều Bối Định giật bắn người.

Cô mờ mịt nhìn anh, “Còn muốn gãi ngứa?”

“Thân dưới của tôi!” Giọng Tiêu Dạ hơi lớn chút.

Điều Bối Định ngược mắt nhìn quần ngủ của anh.

“Tôi đã bốn ngày chưa tắm rửa rồi!” Giọng Tiêu Dạ vẫn hơi lớn, giọng nghe vào cực kỳ khó chịu! Hình như cảm thấy buồn nôn đến không xong!

Điều Bối Định nhìn khuôn mặt lửa giận ngút trời của Tiêu Dạ, lại nhìn quần ngủ của anh, cả khuôn mặt lập tức đỏ hết, cô bụng chậu nước nóng, “Tôi đổi một chậu nước sạch.” die nd da nl e q uu ydo n

Sau đó giống như chạy trốn chui vào trong phòng tắm, một lần nữa mức nước.

Cô cảm thấy trên mặt mình nóng bừng bừng, chắc đỏ hết rồi.

Cô hít sâu.

Đừng suy nghĩ nhiều, vẫn đang chăm sóc bệnh nhân mà thôi.

Cô không chế tâm tình của mình, cắn răng một cái, bụng chậu nước nóng ra ngoài.

Tiêu Dạ nằm ở trên giường, mặt không biến sắc tim không đập mạnh.

Điều Bối Định để chậu nước xuống, tay hình như hơi run rẩy cởi quần ngoài của Tiêu Dạ ra.

Cô vẫn cho rằng ít nhất bên trong còn có quần lót, lại quên mất, bình thường nằm viện bác sỹ đều đề nghị không cần mặc quần lót, cho nên cứ thẳng thừng như vậy nhìn thấy...

Cũng không phải chưa từng thấy.

Mặc dù hơi mơ hồ không rõ.

Cô vắt nước nóng khăn lông, đưa tay, sau đó lau.

Rõ ràng không có gì, rõ ràng cũng chỉ là rửa sạch thân thể đơn giản, cả căn phòng lại đột nhiên giống như ấm lên, ngay cả hô hấp của nhau dường như cũng trở nên dễ dặt cẩn trọng, cả khuôn mặt Diêu Bối Dịch ứng đỏ hơn, bởi vì trên tay, dường như đang thay đổi...

Cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Dạ đang ngồi nghiêng trên đầu giường.

Sắc mặt Tiêu Dạ dường như cũng hơi mất tự nhiên, trông mắt hơi đỏ, “Phản ứng tự nhiên, hơn nữa dễ dàng rửa sạch.”

Mặt của Diêu Bối Dịch đỏ hơn.

Cô nhanh chóng rửa sạch xong cho anh, sau đó mặc quần ngoài vào cho anh, trông mắt nhìn đến chỗ hình xăm ở háng, dừng một chút, không hề có biểu cảm dư thừa.

Sau khi mặc quần dài vào, cô xắn ống quần lên cho anh, lau cẳng chân và bàn chân cho anh.

Làm xong tất cả mọi thứ, Diêu Bối Dịch lại ra một thân mồ hôi, thật ra thì nhiệt độ điều hòa trong phòng rất thấp, nhiều lần cô tới cũng không nhận được mà run run, lại không nghĩ rằng hôm nay ra một thân mồ hôi, không biết có phải do khăn trướng quá mức hay là...

Cô cất xong chậu và khăn lông, nói với Tiêu Dạ, “Tôi đi phòng bệnh của em trai, một mình anh ở đây.”

“Ừ.” Tiêu Dạ bình tĩnh gật đầu.

“Tôi đi gọi tiểu đệ của anh vào.” Diêu Bối Dịch nói xong, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Kéo cửa phòng ra, tiểu đệ đang không có việc gì làm nghịch điện thoại đi động trên hành lang, khi nhìn thấy Diêu Bối Dịch, như có điều suy nghĩ bật cười.

Diêu Bối Dịch bị cười một tiếng như vậy, mặt lại không tự chủ được đỏ lên, “Làm phiền cậu chăm sóc anh ấy.”

“Vâng, chị dâu.” Tiểu đệ vội vàng nói.

Diêu Bối Dịch nhếch miệng cười cười, lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên chạm mặt với Lôi Lôi đang đi tới, cô ta xách theo chút trái cây, đi về phía phòng bệnh của Tiêu Dạ.

Lôi Lôi nhìn Diêu Bối Dịch, sắc mặt không được tốt rồi.

Người phụ nữ này đúng là âm hồn không tan.

Trông mắt hơi đỏ, rất tự nhiên mở miệng hỏi tiểu đệ bên cạnh: “Hôm nay tình huống của Tiêu Dạ như thế nào?”

“Vô cùng tốt.” Tiểu đệ vội vàng nói, cũng rất cung kính với Lôi Lôi, nhất định cũng là người phụ nữ của đại ca, không dám trêu chọc, hơn nữa người phụ nữ Lôi Lôi này mang thù, mọi người đều biết, không dễ ý sẽ bị hãm hại.

“Vậy thì tốt. Tôi vô cùng lo lắng cho anh ấy. Lại không biết làm sao, anh ấy vẫn luôn lo lắng cho thân thể của tôi không để cho tôi cả ngày lẫn đêm ở cùng đây, biết anh ấy rất tốt với tôi, làm thế nào cũng hơi băn khoăn. Tôi mua ít táo, đợi lát nữa tự tay gọt cho anh ấy ăn.” Lôi Lôi cố ý nói.

Tiểu đệ chỉ run run gật đầu, ánh mắt lo lắng nhìn Diêu Bối Dịch ở bên cạnh.

Cho dù như thế nào, Diêu Bối Dịch suy cho cùng mới là bà xã của đại ca, người phụ nữ cũng chỉ là tiểu tam mà thôi, tiểu tam bây giờ lớn lối như thế, người chính thức như thế nào cũng sẽ không thể không khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 105: 34-4: Mượn Dao Giết Người (4)

Trông mắt Diêu Bối Dịch giật giật, không có cảm xúc đặc biệt lớn, cũng không chấp nhận với Lôi Lôi, cô chỉ nói với tiểu đệ: “Trái táo mới vừa gọt cho anh ấy, cậu nhớ nhắc anh ấy ăn, để lâu bị oxy hóa sẽ khó coi. Mặt khác, tôi vừa mới lau người cho anh ấy, cậu kêu nhân viên hộ lý mang một bộ đồng phục bệnh nhân khác tới thay cho anh ấy.”

“Vâng, chị dâu.” Tiểu đệ vội vàng gật đầu.

Cả người Lôi Lôi cũng không tốt.

Mới vừa rồi Diêu Bối Định nói gì, lau sạch thân thể cho Tiêu Dạ?!

Sáng sớm nay lúc cô rời đi, cô mới hỏi Tiêu Dạ có cần lau chùi thân thể không, Tiêu Dạ nói không cần.

Buổi trưa đầu tiên nghe thấy Diêu Bối Định nói đã lau sạch.

Diêu Bối Định giúp Tiêu Dạ lau sạch!

Cô âm thầm cắn răng, tay siết vô cùng chặt, hung hăng nhìn bóng lưng rời đi của Diêu Bối Định.

Diêu Bối Định nhìn qua mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng lại xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Thật ra thì cô không biết bây giờ Tiêu Dạ đang nghĩ gì, không nói lý hôn, nhưng cũng không có một câu trả lời cụ thể.

Cô hít sâu, đẩy cửa phòng bệnh của Diêu Bối Khôn ra.

Chắc chắn sẽ có một kết quả.

Sáu năm thời gian cũng đã chờ qua, cũng không thiếu mấy ngày mấy tháng này.

Cô tự nhiên đi vào phòng bệnh của Diêu Bối Khôn, cả người ngẩn ra.

“Diêu Bối Khôn đâu?” Diêu Bối Định nhìn chung quanh một chút, lục tung cả phòng bệnh.

Một mình đi đâu?!

Sẽ không tùy hứng đến xuất viện chứ!

Nói thật ra, cô cảm thấy Diêu Bối Khôn cái gì cũng thật sự có thể làm được.

Cả người lập tức khựng lại, vội vàng cầm điện thoại lên gọi số của Diêu Bối Khôn, tiếng chuông điện thoại cũng vang lên trong phòng bệnh.

Thằng nhóc này một chút cũng không suy nghĩ vì người khác sao?!

Cô vội vã chạy đi, vừa đứng dừng vào hộ lý của Diêu Bối Khôn, liền vội vàng hỏi, “Diêu Bối Khôn đâu?”

“Không phải anh ấy ở phòng bệnh trước mặt sao?” Hộ lý rất kinh ngạc.

“Chết tiệt!” Diêu Bối Định buông hộ lý ra, nhanh chóng tìm kiếm trong bệnh viện.

Vừa tìm vừa gọi điện thoại cho cha mẹ mình, hai người cũng giận đến không chịu nổi, cha Diêu không ngừng ngửa mặt lên trời than dài, sao lại sinh ra một mầm tai họa như vậy, sao lại không khiến cho người ta bớt lo.

Diêu Bối Định tìm một vòng trong bệnh viện vẫn không tìm thấy người, trong lòng gần như đã nhận định Diêu Bối Khôn không để ý tới hậu quả chạy ra ngoài bệnh viện thì đột nhiên dừng bước ở đầu một hành lang, chỗ đó rất yên tĩnh, cho nên đột nhiên truyền đến tiếng nôn mửa tê tâm liệt phế liền nghe rất rõ, Diêu Bối Định vội vàng dừng bước lại, mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang gấp eo liễu mạng nôn mửa ở chỗ sâu trong hành lang kia, chỉ một cái bóng lưng, Diêu Bối Định cũng biết là Diêu Bối Khôn, đừng nói bóng lưng, đoán chừng hóa thành tro cũng biết.

Cô hít sâu, thở phào nhẹ nhõm, cũng hơi nóng giận đi về phía Diêu Bối Khôn.

“Em có bệnh à, chạy tới đây!” Tiếng vang bất ngờ khiến Diêu Bối Khôn giật mình.

Anh quay cả người cả đầu lại, trắng bệch cả mặt, khi thấy rõ người đến thì giọng điệu cũng rất tức giận, “Chị có bệnh à, chị sắp hù chết em!”

Diêu Bối Định nhìn sắc mặt trắng bệch của em trai, nhìn bốn phía chung quanh một chút, “Em mới có bệnh, không giải thích được chạy tới nhà xác?! Em đây định nhìn xem nếu em chết, sẽ nằm trong một kệ như vậy đi!”

“Biến, không có một câu nói tốt! Ông đây phải sống một trăm tuổi đấy!” Diêu Bối Khôn tức giận nói.

“Ai cho nói ông đây!” Diêu Bối Định gõ đầu Diêu Bối Khôn.

Diêu Bối Khôn ôm đầu mình, “Đừng gõ nữa, Kiều Tịch Hoàn đã nói em ngốc nên không thích em! Gõ nữa thì càng không có ai thích.”

“...” Diêu Bối Định hết lời để nói.

Kiều Tịch Hoàn nói bởi vì em ngốc nên không thích em khi nào.

Kiều Tịch Hoàn rõ ràng chính là, cho dù em như thế nào cũng không thích có được không?! Dieễn ddàn lee quy đôn

“Nhanh một chút đỡ em trở về phòng bệnh đi, em chịu không nổi.” Điều Bối Khôn nói xong, trong lòng hình như vẫn còn buồn nôn.

“Em rốt cuộc như thế nào? Không phải bị mộng du chứ, chạy tới đây!” Điều Bối Định cau mày.

“Chị đừng hỏi.” Điều Bối Khôn không muốn nói.

Điều Bối Định cũng lười để ý tới, dù sao cũng tập mãi thành thói quen với hành động không giải thích được của Điều Bối Khôn.

Điều Bối Khôn đương nhiên không biết chị gái anh đang suy nghĩ gì, anh chỉ rất phiền muộn, anh mới vừa nhìn lên thì thấy một cái, đã là dạng không chịu nổi như vậy, về sau làm sao anh có thể luyện thành đến, trạng thái “Giết người không chớp mắt” đây?!

Ôi thôi than thay!

Điều Bối Khôn không nhịn được ngửa mặt lên trời thở dài!

Tòa nhà Cổ thị.

Buổi chiều.

Tiếp tục tiến hành nộp đơn tuyển dụng như dầu sôi lửa bỏng.

Phòng vấn từng người từng người một, vô cùng kỳ quái.Kiều Tịch Hoàn nhìn người phụ nữ mới tiến tới, Dụ Lạc Vi.

Hôm nay Dụ Lạc Vi ngược lại đường hoàng mặc một bộ đồ công sở màu đen, cả người nhìn qua già dặn hơn nhiều, sau khi bình tĩnh tự giới thiệu mình, người phỏng vấn tiến hành hỏi han.

Một chút vấn đề như thường, Dụ Lạc Vi ngược lại đáp không tê, ở trong số người năm nhất đại học phỏng vấn, biểu hiện cũng coi như có khả năng.

Kiều Tịch Hoàn vẫn im lặng nhìn tài liệu của Dụ Lạc Vi, không mở miệng.

“Dụ tiểu thư, trong khoảng thời gian này tin tức về cô không ít, cô nên biết, đối với một công ty mà nói, hình tượng rất quan trọng. Đối với dư luận về cô, cô cảm thấy cô phải nói như thế nào để công ty mạo hiểm tuyển dụng cô?” Cố Tử Hàn đột nhiên hỏi.

Vấn đề này có vẻ có chiều sâu hơn vấn đề phỏng vấn người khác.

Kiều Tịch Hoàn ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nhìn về phía Dụ Lạc Vi.

Hình như Dụ Lạc Vi cúi thấp đầu suy nghĩ một chút, ngược mắt nhìn về phía Cố Tử Hàn nói, “Khi nhận được thông báo phỏng vấn của quý công ty, thật ra thì tôi không ôm quá nhiều hy vọng, cũng trong quá trình chờ phỏng vấn đã suy nghĩ rất nhiều, tôi không thể phủ nhận, tôi thật sự vô cùng cần một công việc, tôi cũng cần tự mình nuôi sống mình. Mà tôi nghĩ, đối với công ty mà nói, nên cần nhân viên trung thành, đối với tình cảnh của tôi, tôi không cần giải thích nhiều quý công ty cũng biết, tôi không giống với những người phỏng vấn khác, tôi biết không thể nào buông tha, tôi sẽ cố hết khả năng làm việc để cầu yên ổn.” die nd da nl e q uy ydo n

Dụ Lạc Vi dừng lại một giây, “Chỉ một điểm này, đối với công ty mà nói, tôi nghĩ tôi cũng đã trội hơn những người khác. Mặt khác, cuộc sống tồn tại cơ hội cũng tồn tại tại khiêu chiến. Trước khi nộp đơn vào quý công ty, thật ra thì tôi cũng đã thử nộp sơ yếu lý lịch đến những công ty khác, gần như không có công đoạn phỏng vấn cũng bị vớt đi, tôi nghĩ quý công ty có thể cho tôi tiến vào vòng phỏng vấn, ứng với quý công ty cho tôi một cơ hội, nếu như quý công ty tuyển dụng tôi, chính là một khiêu chiến đối với quý công ty. Cơ hội và khiêu chiến, hỗ trợ lẫn nhau, tôi nghĩ một ngày nào đó sẽ phát huy làm cho người ta không tưởng tượng được, hiệu ứng hóa học.”

Cố Tử Hàn nhếch miệng lên, hình như rất hài lòng với câu trả lời của Dụ Lạc Vi.

Trên mặt Kiêu Tịch Hoàn vẫn lạnh nhạt như vậy, giống như không hề cảm thấy kỳ quái với việc Dụ Lạc Vi đột nhiên phát huy vượt xa biểu hiện bình thường.

“Quản lý Kiêu.” Cố Tử Hàn đột nhiên quay đầu.

“Ừ.” Kiêu Tịch Hoàn quay đầu lại nhìn anh ta.

“Dụ Lạc Vi là em gái của cô, tôi nghĩ cô là người có quyền lên tiếng nhất.” Cố Tử Hàn đột nhiên quay mũi nhọn về phía cô.

Kiều Tịch Hoàn cười cười, “Ồ công nói công. Tôi không hy vọng bởi vì tầng quan hệ này của tôi mà phá hỏng quyết sách của công ty.”

“Xem ra quản lý Kiêu thật sự công tư rõ ràng, vào thời điểm này vẫn có thể quang minh lỗi lạc như vậy.” Cố Tử Hàn nói, lại giống như vui đùa nói với Dụ Lạc Vi, “Nếu như vào công ty, học hỏi chị cô nhiều một chút, không có chỉ năng lực làm việc mạnh, ngay cả phẩm đức cũng khiến cho người ta kính nể.”

“Vâng.” Dụ Lạc Vi vội vàng gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ không chút để ý, Cố Từ Hàn không phải cố ý châm chọc cô không để ý tình thân sao, Cố Từ Hàn không phải cố ý khích bác quan hệ giữa cô và Dụ Lạc Vi sao, thật ra thì cô có thể rất bình tĩnh, cũng cảm thấy, chính là chuyện vặt vãnh, cô ngay cả so đo cũng cảm thấy dư thừa.

Dụ Lạc Vi đi ra ngoài, người tiếp theo.

Vẫn phòng vẫn đến sáu giờ chiều, mới hoàn toàn danh sách phòng vẫn ngày hôm nay.

Sau khi Kiều Tịch Hoàn giao đồ cầm trên tay cho bộ phận tổng hợp, hơi mệt mới trở về phòng làm việc chuẩn bị tan tầm, liền bị Cố Từ Hàn trực tiếp gọi lại.

“Có chuyện gì?”

“Buổi tối có bữa tiệc, cha chỉ định muốn cô cùng tham gia.” Cố Từ Hàn nói.

“Tối nay?”

“Có vấn đề gì?”

“Không có, ăn cơm với ai?” Kiều Tịch Hoàn hỏi thêm

“Tề Lăng Phong.” Ném lại một câu, sai bước rời đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn theo bóng lưng Cố Từ Hàn.

Ăn cơm với người đàn ông này, kêu cô theo làm gì?!

Cô khó chịu trở lại phòng làm việc.

Không cần nghĩ cũng biết, Cố Từ Hàn muốn làm chút tin tức mới.

Lần trước nhắc nhở của cô với Diệp Mị xem xem làm như thế nào, xem ra Cố Từ Hàn nghe theo.

Dùng cách thức ăn cơm, thật ra thì không tệ.

Cho dù như thế nào Tề Lăng Phong cũng là cháu của Cố Diệu Kỳ, Cố Diệu Kỳ kêu Tề Lăng Phong tới dùng cơm, làm cháu thế nào cũng không thể từ chối được.

Trông mắt cô hơi đỏ.

Cũng được, cô đi xem một chút, Tề Lăng Phong rốt cuộc chuẩn bị đáp lại như thế nào.

Chỉnh trang lại cho mình một chút, xách theo giỏ xách xuống lầu.

Cố Từ Hàn đang chờ ở cửa chính, đợi đến sau khi Cố Diệu Kỳ xuống lầu, ba người mới ngồi lên xe của mình đi tới mục tiêu.

Phòng bao khách sạn lớn Giang Hoàng.

Cố Diệu Kỳ và Cố Từ Hàn cùng với Kiều Tịch Hoàn ở trong phòng bao đợi gần mười phút, Tề Lăng Phong mới xuất hiện, vừa xuất hiện vội vàng nói xin lỗi, “Giờ tan việc có chút việc trì hoãn, ngưng ngưng, khiến cho mọi người chờ lâu.”

“Không có gì đáng ngại, chỉ chờ mười phút mà thôi.” Cố Diệu Kỳ nói, nghe vào còn rất khẳng khái.

Tề Lăng Phong lại âm thầm châm chọc.

Thời điểm trước kia, đừng nói mười phút, một phút cũng chờ không được. Không chỉ có một phút không thể đợi, anh còn phải tới thật sớm chờ đợi Cố Diệu Kỳ, thỉnh thoảng chỉ liếc nhìn anh coi như gặp mặt, càng nhiều thời điểm hơn chính là qua loa cho xong, hoàn toàn không để anh vào trong mắt.

Sau khi mấy người ngồi vào chỗ của mình, liền bắt đầu mang thức ăn lên.

Trên bàn cơm mỗi việc đều kéo tới việc nhà, cũng không nói những chuyện liên quan tới công việc.

Kiều Tịch Hoàn vẫn không để ý nhìn bọn họ, đối với nhóm hồ ly này, cô đều chỉ yên lặng theo dõi biến hóa, cố hết sức để cho mình rơi vào trong vô hình là được.

“Đừng rồi, Lăng Phong. Trong khoảng thời gian này hai nhà chúng ta có không ít tin tức.” Sau một chuỗi dài chuyện nhà, Cố Diệu Kỳ giống như tùy ý mở

miệng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 106: 35: Đúng, Tôi Là Hoắc Tiểu Khê!

Khóe miệng Tề Lăng Phong nhếch lên, lạnh nhạt cười cười, nhìn có dáng vẻ như không quan tâm, “Luôn có một số người không biết chuyện thích đưa tin thị phi phi như vậy, đừng vẫn đừng nên so đo quá mức.”

“So đo ngược lại có vẻ rất hẹp hòi, nhưng luôn bị người ngoài chửi mắng như vậy suy cho cùng vẫn không tốt. Lăng Phong, cháu do đừng nhìn lớn lên, nhiều năm như vậy nhìn cháu phát triển đến trình độ như bây giờ, đừng đúng là vui vẻ, dĩ cháu ở nhà cũng nhiều lần nhắc đến cháu, về sau cháu nên đi lại nhiều tới nhà, miễn cho bị người khác nói xấu, còn tưởng rằng bây giờ cháu có thành tựu, liền trở mặt không nhận người nhà, đúng không, Lăng Phong?” Cố Diệu Kỳ nói một phen có tình ý sâu xa, lời nói giống như khắp nơi đều suy nghĩ vì Tề Lăng Phong, khiến cho người ta không hề có đất bác bỏ.

Người có lòng lại một cách tự nhiên nghe được ý tứ ngầm bóng gió bên trong.

Mặt Tề Lăng Phong không đổi sắc, thuận theo gật đầu, “Đừng nói đúng lắm, dĩ luôn luôn rất tốt, với cháu, từ nhỏ đã chăm sóc cháu lớn lên, đưa cháu ra nước ngoài du học, cháu nên đi tới nhà nhiều lần thăm hỏi đi.”

Ý tứ của Tề Lăng Phong cũng rất rõ ràng, anh có thể phát triển đến trình độ như bây giờ, không hề có liên quan đến Cố Diệu Kỳ, hoàn toàn là công lao một phen của Tề Tuệ Phân.

Trong bữa tiệc, hai người đều không nề mặt mũi, trong lúc đối thoại lại nhằm vào khắp nơi.

Kiều Tịch Hoàn chỉ lặng lẽ ngồi đó, nghe bọn họ tranh đấu gay gắt.

Tề Lăng Phong ở độ tuổi này, cùng với Cố Diệu Kỳ cả bố tuổi, ngồi chung một chỗ, thực lực tương đương, không kém chút nào, hoàn toàn không hề có cảm giác không tốt. [`di@en*dyan\(lee^qu.domnn\)`](mailto:di@en*dyan(lee^qu.domnn))

Đây chính là khả năng kiềm chế nhiều năm bộc phát ra của Tề Lăng Phong đi, nhìn qua tính cách nhẹ nhàng, trên thực tế bụng dạ thật sâu, vụng trộm tính toán mưu ma chước quỷ, có lẽ không có mấy ai đoán thấu.

Ăn một bữa cơm đều có tâm tư riêng.

Giữa chừng Tề Lăng Phong đi ra khỏi phòng bao một chuyện.

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, không để lại dấu vết cũng đi theo ra ngoài.

Toilet công cộng, Tề Lăng Phong đứng ở đó hút thuốc lá, thân thể thon dài tùy ý dựa trên vách tường, tóc lưa thưa của anh hơi dài, khẽ che lại trá anh, gương mặt tuần tú mang theo chút vẻ biếng nhác, áo sơ mi trắng còi hai nút ở trên cùng, trông mất thẩm thúy vào khoảnh khắc khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn xuất hiện, cánh môi mỏng lạnh khẽ nhếch lên.

Chính là nhìn dáng vẻ nhìn qua như vô hại đến thiên sứ, mới khiến cho mình đã từng không hề đề phòng, hãm sâu như thế.

Cô đi giày cao gót nhìn qua không chút để ý đi tới, dừng chân trước mặt anh ta.

“Là cố ý ra ngoài tìm tôi?” Tề Lăng Phong nói.

Kiều Tịch Hoàn nhếch lên cười nhạt, “Anh nghĩ nhiều rồi, đi toilet mà thôi.”

Nói xong, xoay người định đi.

“Kiều Tịch Hoàn, tôi luôn rất hiếu kỳ, tại sao em không đồng ý hợp tác với tôi.” Giọng Tề Lăng Phong nhàn nhạt, lại mang theo cuốn hút không nói ra được hỏi cô.

Bước chân của Kiều Tịch Hoàn dừng lại, quay đầu, “Tôi là người nhà họ Cố.”

“Nhưng mà tôi không thấy được tình cảm của em với người nhà họ Cố.” Tề Lăng Phong dập tắt tàn thuốc cuối cùng còn dư lại, khóe môi đẹp mắt phun ra tia khói mù cuối cùng, trông mất thẩm thúy này nhìn qua càng thêm mê người. [`dieenndkdan/lee eequhyd onnn`](mailto:dieenndkdan/lee eequhyd onnn)

Tìm, có trong khoảnh khắc khẽ nhúc nhích.

Kiều Tịch Hoàn vẫn không cảm thấy mình sẽ có bất kỳ phán đoán gì với người đàn ông này.

Cho nên, cô siết chặt hai tay, để cho mình giữ vững bình tĩnh lúc đầu.

“Tôi nghĩ, đó là ảo giác của anh.” Kiều Tịch Hoàn lạnh nhạt nói.

“Tôi rất ít xuất hiện ảo giác, cũng ví dụ như...” Giọng nói quyến rũ của phái nam cố ý tăng thêm giọng điệu, trong mắt đẹp mang nét cười, khóe môi hoàn mỹ, đột nhiên mím một cái, “Em, yêu, thích, tôi!”

Bốn chữ.

Cực kỳ rõ ràng

Kiều Tịch Hoàn nhũn chặt mày.

Tần số nhịp tim gia tăng vô hạn.

Cô không chế được rất tốt.

Ít nhất khiến cho mình nhìn qua có vẻ bình tĩnh.

Cô cắn môi, đang định mở miệng.

Đột nhiên cảm giác được một sức mạnh kéo cô, khi bản thân cảm thấy trời đất biến hóa, một cánh môi quen thuộc đề thẳng lên môi cô, khoảnh khắc khi cô định mở miệng nói chuyện thì vừa đúng thành cơ hội cho anh xâm lược cô, cô chỉ cảm thấy môi lưỡi cường thế mà bá đạo của anh tụy ý ở trong miệng cô.

Kiều Tịch Hoàn thật sự ngẩn ra, thật lâu.

Lâu đến, mặc cho anh điên cuồng trên môi cô.

Thật ra thì cô không quá nhớ cảm nhận mà cánh môi này mang đến cho cô rồi, bởi vì cô ý không chế không được đi nhớ lại, cố ý để cho mình quên đi mùi vị của anh, giờ phút này, lại long trời lở đất như vậy.

Cô đẩy anh ra.

Rất dùng sức đẩy anh ra.

Thế mà anh lại một chút cũng không muốn buông tay, mặc kệ cô dùng sức như thế nào, anh lại giống như sắt thép như thế nào cũng không thể lay động. dfienddn lieqiudoonKiều Tịch Hoàn siết chặt ngón tay, hàm răng đột nhiên dùng sức.

“A!” Tề Lăng Phong chột buông cô ra.

Trong nháy mắt, cánh môi của anh bị cô hung hăng cắn rách, giờ phút này đang rỉ ra máu tươi.

Kiều Tịch Hoàn liếc mượng lau chùi môi mình, cô cực ghét mùi vị anh để lại cho cô, cô cảm thấy ghê tởm muốn chết.

Xoay người, sai bước chạy về phòng vệ sinh.

“Đừng phủ nhận, Kiều Tịch Hoàn người em yêu thích là tôi!” Phía sau là giọng nói như đinh chém sắt của Tề Lăng Phong.

Kiều Tịch Hoàn hung hăng đóng cửa phòng vệ sinh.

Thích anh?!

Đúng, đã từng rất yêu thích anh, thích đến mức độ không cách nào tự kiềm chế, thích đến để cho mình rơi vào kết quả như vậy, nhưng mà Tề Lăng Phong, có lúc con người không thể tự tin quá mức, đã từng thích đó là chuyện quá khứ, bây giờ thích, đã sớm chuyển biến thành một loại thù hận, thù hận không đội trời chung!

Tròng mắt cô căng thẳng.

Từ trong phòng vệ sinh ra ngoài, đi về phía bồn rửa mặt, hung hăng chà rửa môi mình, cho dù chà rửa không đi được, ít nhất mình cảm thấy sạch sẽ là được.

Cô nhìn mình trong gương.

Sắc mặt trắng bệch, đôi môi lại đỏ chói mắt.

Cô lấy tay nhẹ nhàng vỗ gò má của mình một cái, cố gắng không chế tâm tình của mình để cho mình khôi phục tự nhiên, một hồi lâu sau mới từ toilet ra ngoài, trở lại phòng bao.

Trong phòng bao, vẫn là hình ảnh nhìn như hòa thuận vui vẻ.

Tề Lăng Phong ngồi ở đó, cánh môi bị rách da cũng bị anh cúi đầu ăn thứ gì đó che giấu đi được, khoảnh khắc khi ngược mắt nhìn Kiều Tịch Hoàn, hơi ý vị sâu xa cười cười, cười như vậy, theo ý cô, không phải quyến rũ, mà là châm chọc. die,n; da.nlze.qu;oyo/mn

Nhưng một khắc kia.

Cô chỉ đảo mắt, khóe miệng khê câu.

Không nhìn ra cảm xúc, nhưng có thể khiến Tề Lăng Phong hiểu lầm.

Một bữa cơm nhanh chóng ăn xong.

Khi đó vẫn chưa tới chín giờ tối.

Bốn người không nhanh không chậm từ phòng bao rời đi, đi ra khỏi khách sạn Giang Hoàng, ở cửa đột nhiên có mấy lượt ánh đèn flash sáng lên, một người có dáng vẻ như paparazzi cầm máy ảnh SLR chụp ảnh xong liền mạng chạy ra ngoài.

(*) Máy ảnh SLR: Máy ảnh phản xạ ống kính đơn (tiếng Anh: Single-lens reflex camera, SLR), máy ảnh ống kính đơn phản xạ, hay máy ảnh ống kính rời... là thuật ngữ để chỉ dòng máy ảnh dùng một tấm gương di chuyển được, đặt giữa ống kính và phim để chiếu hình ảnh thấy được qua ống kính lên một màn ảnh mờ để người dùng lấy nét. Hầu hết các máy ảnh SLR dùng một lăng kính nằm cạnh hoặc gương nằm cạnh ở trên đỉnh máy để quan sát ảnh qua ống ngắm, cũng có những kiểu ngắm khác như là ngắm ở ngang thân hay lăng kính Porro. (Nguồn: Wikipedia)

Sắc mặt Tề Lăng Phong thay đổi, đang định đuổi theo.

Cố Diệu Kỳ giữ chặt anh lại, vỗ vỗ bờ vai anh, “Cũng không phải chuyện không gặp được người, cứ để cho cậu ta đi đi.”

Những lời này không cần phải nói rõ, Tề Lăng Phong thông minh như vậy, khẳng định biết paparazzi kia không phải trùng hợp, mà là cố ý.

Khóe miệng của anh nhếch lên cười nhạt, cũng không biểu lộ ra cảm xúc dư thừa, gật đầu.

Anh bây giờ, còn cần cho Cố Diệu Kỳ này chút thể diện.

Mấy người lần lượt nói lời từ biệt Tề Lăng Phong.

Lại ngồi trong xe của mình, một đường chạy về đại viện nhà họ Cố.

Cả người Kiều Tịch Hoàn đặc biệt yên tĩnh, yên tĩnh đến giống như không khí, nhìn cảnh đêm đèn đường rực rỡ của Thượng Hải.

Vũ Đại lái xe, nhìn qua gương chiếu hậu thấy dáng vẻ Kiều Tịch Hoàn như vậy, hỏi: “Tối nay nhìn qua có vài phần tâm sự?”

“Tôi vẫn cho rằng cô là một người phụ nữ cực kỳ tùy tiện chưa bao giờ quan sát sắc mặt người khác cũng sẽ không bao giờ đi suy đoán tâm tư người khác, thì ra cô nhạy cảm như vậy.” Mí mắt Kiều Tịch Hoàn cũng không nhắc, lặng lẽ nói.

Vũ Đại không tò về gì nhún vai cười một tiếng, “Nhất định tôi cũng là phụ nữ.”

Kiều Tịch Hoàn ngoái đầu nhìn lại, nhìn cô ấy, “Hỏi cô một vấn đề.”

“Ừ.”

“Đối với người đã từng hãm hại cô, cô sẽ xử lý như thế nào?”

“Chặt làm trăm mảnh.” Vũ Đại gần từng chữ từng câu.

“Được, tôi thích thành ngữ này.” Ánh mắt xấu xa của Kiều Tịch Hoàn khê nhếch.

Vũ Đại cười cười, hỏi, “Ai từng hãm hại cô?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 107: Đúng, Tôi Là Hoắc Tiểu Khê! 2

“Cứ cảm thấy khoảng thời gian này cô nói hơi nhiều.” Kiều Tịch Hoàn cau mày.

Vũ Đại ngưng ngừng cười cười.

“Đừng nói với tôi rằng nhận ủy thác của người ta.” Kiều Tịch Hoàn nhìn coi kỹ lưỡng cô ấy.

Vũ Đại như cũ, cười không nói.

Kiều Tịch Hoàn biết, muốn khiến Vũ Đại mở miệng nói cô ấy sẽ không nói, còn khó hơn lên trời.

Cho nên, cô chưa bao giờ tự làm khó mình, dù sao có một ngày nào đó, cái gì không biết cũng sẽ rõ ràng.

Một đường yên tĩnh trở lại đại viện nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn xuống xe, Cố Diệu Kỳ và Cố Tử Hàn đã lần lượt xuống xe vào phòng khách.

Trong phòng khách, Tề Tuệ Phân và Cố Tử Nhan vẫn còn ngồi trên ghế sa lon, hình như đang nói chuyện phiếm, quay đầu lại nhìn thấy bọn họ trở về, Tề Tuệ Phân liền vội vàng đứng lên nói, “Diệu Kỳ, Tử Nhan rất hài lòng với đối tượng xem mắt ngày hôm nay.”

“Ai?”

“Cổ Nguyên cháu trai của Cổ Vân Sơn.” Tề Tuệ Phân vội vàng nói.

“Đôi phương thì sao, cảm thấy Tử Nhan như thế nào?” Cho dù cái tên Cổ Vân Sơn này cũng đã đủ khiến Cố Diệu Kỳ hài lòng, huống chi ông cũng đã từng gặp Cổ Nguyên này, dáng dấp không tệ, cách đối nhân xử thế cũng tốt, ở chung một chỗ với Cố Tử Nhan, tuyệt đối dư dả.

“Nói có thể lui tới thử một chút.” Tề Tuệ Phân giải thích.

Cố Diệu Kỳ gật đầu một, “Vậy thì tốt.”

Cố Tử Nhan cũng vội vàng đứng lên từ trên ghế sa lon, nói rất khẳng định, “Đời này trừ Cổ Nguyên, ai con cũng không cần!”

Cố Diệu Kỳ nhu mày một, “Con gái dè dặt một chút.”

“Mới không được dè dặt, dù sao con chính là thích Cổ Nguyên.” Hình như Cố Tử Nhan hoàn toàn quên mất khoảng thời gian trước mình không thích xem mắt như thế nào, rất vui mừng nói, “Cổ Nguyên là con thầy giáo của con, trước kia con có ấn tượng với anh ấy, không nghĩ tới bây giờ vẫn còn độc thân, hơn nữa hôm nay anh ấy rõ ràng cũng có ấn tượng tốt với con, con nhất định phải gả cho anh ấy.”

Tề Tuệ Phân cung chiều gõ con gái mình, “Thật đúng là không biết xấu hổ, quan hệ còn chưa xác định xuống đã nói muốn kết hôn rồi.”

“Không phải cha mẹ đều mong đợi con kết hôn sao? Thật đúng là không hiểu được thế giới của mấy người già hai người, hừ.” Nói xong, bỏ chạy lên lầu hai.

Thật ra nhìn qua cả người còn cực kỳ vui vẻ, từ bước chân nhẹ nhàng mà xác định được ra.

Cố Diệu Kỳ nhìn theo bóng lưng Cố Tử Nhan, nói với Tề Tuệ Phân, “Chuyện như vậy bà cũng để tâm một chút, bối cảnh gia thế và năng lực của bản thân Cổ Nguyên đều rất tốt, cùng Tử Nhan tuyệt đối dư dả. Bà dạy dỗ Tử Nhan nhiều một chút, để cho con bé đừng quá há hê mà quên bản thân, lễ nghi của con gái vẫn cần phải có. Nếu như cuộc hôn nhân này có thể thành, cũng có chỗ tốt đối với nhà họ Cố chúng ta.”

“Yên tâm đi Diệu Kỳ, chuyện như vậy cứ để tôi lo.” Tề Tuệ Phân vội vàng đồng ý. Bỗng nhiên lại nghĩ ra chuyện gì, “Đúng rồi, tối nay ăn cơm với Lăng Phong như thế nào?”

“Nên như thế nào thì như thế đó, chuyện trên thương trường bà cũng không cần quản quá nhiều, quản tốt cái nhà này là được.” Nói xong, Cố Diệu Kỳ xoay người đi thẳng lên lầu rồi.

Tề Tuệ Phân cũng đi lên lầu theo.

Dưới phòng khách cũng chỉ còn lại Cố Tử Hàn và Kiều Tịch Hoàn.

Hai người dường như cũng không có tiếng nói gì chung, trầm mặc một trước một sau lên lầu trở về phòng.

Cố Tử Hàn dồn toàn bộ tâm tư lên người Tề Lăng Phong, hình như không cho anh ta chút dạy dỗ, anh như thế nào cũng không cam tâm được.

Kiều Tịch Hoàn đẩy cửa phòng Cố Từ Thần ra.

Mới chỉ hơn chín giờ, người đàn ông này đã nằm trên giường ngủ.

Cô rón rén cầm quần áo ngủ của mình lên đi vào phòng tắm tắm rửa.

Trước gương thật to, cô trầm mặc nhìn sắc môi đã khôi phục tự nhiên của mình, không tự chủ khẽ cắn, có lẽ Tề Lăng Phong, tôi cũng có thể dùng gây ông đập lưng ông.

Khỏe miệng nhếch lên một đường cong hơi gian ác, cô tắm rửa đơn giản xong, rón rén leo lên giường của Cố Từ Thần.

Gian phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp nhàn nhạt của nhau.

Kiều Tịch Hoàn xoay người, chính diện đối mặt với Cố Từ Thần nằm ngửa, từ từ hỏi, “Từ khi ra tù đến giờ, anh thích em rồi sao?”

Câu hỏi của cô chính là, thích em rồi sao? Bắt đầu thích em rồi sao?

Cố Từ Thần mở mắt ra, quay đầu nhìn cô.

“Đừng nói rằng em điên, bây giờ em rất nghiêm túc hỏi anh.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng câu từng chữ.

Cố Từ Thần nhắm mắt lại, nhìn qua có vẻ mặt không nhìn được.

“Nếu như anh không thích em, em nghĩ em không thể phụ trách anh, anh nói sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh. qiuodon

Cố Từ Thần trầm mặc không nói.

“Anh trầm mặc em sẽ cho rằng anh ngầm cho phép.” Kiều Tịch Hoàn nói.

Gian phòng vẫn yên tĩnh như cũ.

Kiều Tịch Hoàn trần trọc, đưa lưng về phía Cố Từ Thần ngủ.

Cô nhìn bầu trời ban đêm Thượng Hải khó có được cảnh đẹp như thế, sao sáng chói lóe chói tắt, giống như có thể chớp mắt, linh động đáng yêu.

Luôn cảm thấy, trong cuộc hôn nhân này của Cố Từ Thần và cô thật sự không giải thích được đối với cô, tất cả mọi thứ đều do cô chiếm chủ động, cô nói gì chính là cái đó, cô không chút kiêng kỵ như thế nào liền không chút kiêng kỵ như thế ấy. Cũng không biết vì sao, Cố Từ Thần càng thuận theo càng không chút phản bác khiến cho trong lòng cô càng không thoải mái.

Cô khẽ nhắm mắt lại, che mờ cảnh đêm đẹp như vậy.

Cô nghĩ, suy cho cùng là cô suy nghĩ quá nhiều, rất lâu, cô chính là đang, tự cho là đúng.

Cũng có thể nói, tự mình đa tình.

--- -----

Hôm sau.

Khắp đầu đường Thượng Hải đều tràn lan tin tức Tề Lăng Phong và người nhà họ Cố ăn com chung.

Những nội dung tin tức còn tràn lan bốn phía ngày hôm qua liền giống như không công mà phá, mẩu tin tức này cứ khoa trương như vậy mà xuất hiện.

Kiều Tịch Hoàn buông tờ báo trên tay xuống.

Cảm giác truyền thông là nghề khiến cho người ta không nói được lời nào nhất.

Lời mình nói một giây trước, một giây sau có thể hoàn toàn không chịu trách nhiệm.

Thậm chí bản thân bị mất mặt mặt, cũng có thể đánh cho bốp bốp chất chất, lại một chút không cần giải thích, một chút cũng không cần cảm thấy hổ thẹn gì.

Cô mím môi, dưới sự nhắc nhở của Milk, lại bắt đầu một vòng phỏng vấn tuyển dụng mới.

Buổi chiều, tiến hành thi vòng hai.

Toàn bộ sắp xếp rất gấp gáp, nhưng cũng ngay ngắn trật tự, hoàn thành đạo lý rõ ràng.

Hết bận rộn tất cả công việc.

Kiều Tịch Hoàn ngồi trong phòng làm việc đuổi người.

Ngày mai làm bản luận danh sách nhân viên mới cuối cùng, cô so sánh nhân viên Milk chuẩn bị tư liệu cho cô và nhân viên mình trùng ý, trong lòng đại khái có chút suy nghĩ của mình.

Đơn giản thu dọn bàn làm việc của mình, Kiều Tịch Hoàn lấy điện thoại di động ra, gọi.

Bên kia vang lên một lát, nhận, “Kiều Tịch Hoàn.”

“Cổ Nguyên, có rảnh rồi buổi tối ăn cơm chung.”

“Ở đâu?”

“Chỗ cũ.” Kiều Tịch Hoàn gần từng tiếng.

Cổ Nguyên mím môi, hồi lâu, “Cô nói là chỗ cũ của Kiều Tịch Hoàn, hay của Hoắc Tiểu Khê?”

Kiều Tịch Hoàn cúi mắt, “Hoắc Tiểu Khê.”

Nói xong, cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn ngồi trên ghế trước bàn làm việc, đột nhiên trầm mặc thật lâu.

Thật ra thì cô cũng không biết mình trầm mặc suy nghĩ những chuyện gì, cô chỉ đột nhiên hơi dờ dẫm, không biết có thể làm cái gì mà thôi.

Cô hít sâu, đứng lên từ trên ghế làm việc, cầm giỏ xách của mình tan việc.

Vũ Đại đã lái xe đợi cô ở cửa, vững vàng đưa cô tới mục đích, “Khê thủy nhân gia.”

Đây là một nhà hàng kiểu Trung Quốc mà năm đó Hoắc Tiểu Khê thích nhất.

Không tại sao, cũng bởi vì cô cảm thấy nhà hàng này chính là lấy tên cô để mở, cô cảm thấy có duyên phận.

Từ đầu tới cuối cô đều cảm thấy thứ duyên phận này, có thể gặp mà không thể cầu.

Mặc dù tâm tình như vậy hoàn toàn trái với tính tình và cách làm hơi tự phụ tự đại của cô.

Cô theo nhân viên phục vụ đi vào nhà hàng, đẩy cửa phòng bao “Phượng Hoàng các”, Cổ Nguyên đã yên tĩnh ngồi ở đó, chờ cô.

Cô kêu nhân viên phục vụ rời đi, bản thân ngồi vào bên cạnh anh.

Kiều Tịch Hoàn cầm lấy rượu đỏ ở bên cạnh rót cho anh một ly, cho mình một ly.

“Cổ Nguyên.” Kiều Tịch Hoàn mở miệng.

Cổ Nguyên đưa mắt nhìn cô.

“Tôi vẫn hy vọng anh có thể tìm được một người con gái tốt, sau đó kết hôn, hạnh phúc qua một đời.” Kiều Tịch Hoàn nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 108: Đúng, Tôi Là Hoắc Tiểu Khê! 3

Editor: Puck - Diễn đàn

“Tôi biết rõ.” Cổ Nguyên cười cười hơi tịch tịch, “Cho nên, tôi đang nghĩ cách để cho mình tìm được một cô gái tốt, kết hôn, hạnh phúc qua một đời.”

“Nhưng tôi không hy vọng người kia là Cổ Từ Nhan.” Kiều Tịch Hoàn gần từng câu từng chữ.

“Tại sao?” Cổ Nguyên nhướn mày, “Vi quấy rầy đến cô sao? Cô nghĩ đến hạnh phúc của tôi chính là ích kỷ đến khiến tôi không được xuất hiện trong

tầm mắt của cô, ích kỷ đến khiến cho tôi cứ càng xa càng tốt, sau đó một ngày nào đó đột nhiên nhớ tới còn sẽ cảm thấy cô vô cùng khàng khái với tôi, bởi vì tôi tìm được hạnh phúc thuộc về chính tôi?!”

Cổ Nguyên nói đến phần sau, thậm chí đã bật cười.

Cười đến ngay cả mình cũng không biết tại sao, hốc mắt lại đỏ.

Kiều Tịch Hoàn nghe lời của Cổ Nguyên, từng câu từng chữ chăm chọc, từng câu từng chữ chua cay.

Cô rất ích kỷ.

Cô không muốn Cổ Nguyên và Cổ Tử Nhan yêu nhau, bởi vì cô biết Cổ Nguyên không thích Cổ Tử Nhan, bởi vì cô biết Cổ Nguyên nhìn thấy cô và người đàn ông khác sẽ khó chịu, cũng bởi vì, chính cô sẽ khó chịu.

Coi như cô ích kỷ như vậy đi, cô không muốn bản thân mình luôn luôn bị tình cảm trói buộc, cô sẽ không buông ra được rất nhiều thứ.

Cô mím môi, hung hăng uống một ngụm rượu, “Cổ Nguyên, Hoắc Tiểu Khê thật sự không tốt, anh không cần thiết phải để cho cả đời mình đều dính lấy trên người cô ấy, cô ấy rất ích kỷ, vô cùng máu lạnh, cô ấy không tìm không phôi, không đáng giá được anh yêu như vậy.” Dieễn dần lee quỳ đôn

Cổ Nguyên cười lạnh.

“Cô ấy có tốt hay không, tôi có suy nghĩ tôi biết rõ. Kiều Tịch Hoàn, cô có tư cách gì mà đi đánh giá cô ấy?” Cổ Nguyên hỏi cô.

Kiều Tịch Hoàn cắn môi.

Liều mạng cần.

“Anh biết rõ.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Tôi không biết.” Cổ Nguyên gần từng tiếng, khí thế bức người.

Kiều Tịch Hoàn cắn môi, nhìn thẳng vào Cổ Nguyên.

“Cô chính là không muốn nói thật sao?” Cổ Nguyên hỏi cô.

Anh cười, cho dù hốc mắt đã đỏ ửng.

Anh bật cười, chuẩn bị rời đi.

“Đừng, tôi là Hoắc Tiểu Khê.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ với Cổ Nguyên, “Tôi cũng không biết tại sao lại biến thành như vậy, tôi có thân thể của Kiều Tịch Hoàn lại có suy nghĩ của Hoắc Tiểu Khê. Tôi biết rõ tất cả mọi thứ của Hoắc Tiểu Khê, cũng biết phần lớn trí nhớ của Kiều Tịch Hoàn, tôi chỉ từng thấy xuyên qua như vậy ở trong ti vi và trong tiểu thuyết, tôi không biết tại sao sẽ xảy ra chuyện như vậy!”

Cổ Nguyên nhìn cô, giống như đang từ từ tiêu hóa từng chữ từng câu theo lời của cô.

“Tôi không lừa anh, tôi cũng không biết anh có tin tưởng hay không, tôi thậm chí cảm thấy chuyện mình nói ra như vậy chính là một chuyện hoang đường, nhưng sự thật chính là như thế, Hoắc Tiểu Khê chết rồi, khoảnh khắc khi chết đi, hồn xuyên qua tới thân thể người phụ nữ Kiều Tịch Hoàn này.” Kiều Tịch Hoàn háng hái nói.

Cổ Nguyên trầm mặc, vẫn trầm mặc.

“Cổ Nguyên.” Kiều Tịch Hoàn gọi tên của anh.

Cổ Nguyên ngược mắt, “Mặc dù nghe không hiểu, cũng cảm thấy chuyện không có khả năng, nhưng mà tôi lại tin tưởng em. Bởi vì trừ lời giải thích này ra, tôi cũng không tìm được từ ngữ nào tốt hơn hình dung tình huống của em, ít nhất ở trong phạm vi khoa học có thể giải thích, em, em không cách nào giải thích.”

“Cho nên, đừng tìm Cổ Tử Nhan dây dưa. Tôi biết rõ anh không yêu cô ấy, anh không cần thiết vì tôi mà liên lụy đến hạnh phúc của mình.” Kiều Tịch Hoàn nói. die nd da nl e q uo ydo n

“Em đã không phải là Kiều Tịch Hoàn, tại sao còn phải ở lại nhà họ Cổ? Tại sao còn muốn cùng với người đàn ông khác...” Cổ Nguyên không nói tiếp, trầm mặc hai giây lại đột nhiên nói, “Em có thể đi tìm Tề Lăng Phong, tôi có thể tin tưởng, anh ta không nhất thiết sẽ không tin tưởng.”

Kiều Tịch Hoàn cười.

Cười đến rất là chăm chọc, “Anh cho rằng, tôi vì sợ Tề Lăng Phong không tin nên mới không đi tìm anh ta sao? Cổ Nguyên, Hoắc Tiểu Khê chết đi đều do một tay Tề Lăng Phong bày ra! Chính là anh ta, khiến cho tôi biến thành đáng về như thế này!”

“Có ý gì?” Cổ Nguyên không hiểu.

“Bây giờ tôi cũng không muốn giải thích, tôi chỉ biết nói cho anh biết, bây giờ tôi làm tất cả mọi chuyện đều vì khiến cho Tề Lăng Phong nhận được kết cục mà anh ta đáng được nhận, tôi muốn cảm lại một số thứ của tôi!” Kiều Tịch Hoàn hung hăng nói, giống như thật sự căm hận thấu đáy, cắn răng nghiền lợi.

Cổ Nguyên mím môi, nhìn cô, trầm mặc thật lâu, thật lâu mới mở miệng nói, “Tôi không hỏi bí mật của em, nhưng mà tôi lại muốn hỏi em, nếu như em muốn tất cả của em, em nhận rồi sẽ làm gì? Rồi khỏi nhà họ Cổ trở lại thân phận ban đầu của mình, hay là nói... Tiếp tục để cho mình, sống cuộc sống của Kiều Tịch Hoàn?”

Kiều Tịch Hoàn trầm mặc.

Cô không biết.

Đã từng nghĩ như đinh chém sắt, lấy được tất cả thuộc về mình, phôi mông chạy lấy người.

Nhưng mà bây giờ.

Cô nhướn mày, “Tôi không nghĩ nhiều như vậy.”

“Lúc này, tôi có thể hẹn trước không? Lúc này tôi có thể chờ em, đợi đến khi em lấy được tất cả lại một lần nữa suy tính đến tôi một chút có được không? Tôi thật sự không vĩ đại như vậy, nhìn em hết lần này đến lần khác rúc đầu vào ngực người khác. Cho tôi một cơ hội, được không?” Cổ Nguyên hỏi cô.

Đây chính là bị đè nén cực kỳ lâu, mới nói ra được lời như vậy.

Cổ Nguyên yêu mình, yêu đến không còn là chính mình.

Hoặc Tiểu Khê lại không tìm không phôi, vốn không coi đó là vấn đề.

Cô cắn môi, một khắc kia không hiểu sao lại cảm thấy lòng chua xót.

Cẩn thận ngẫm lại, mình đã từng thật xấu với Cổ Nguyên, rõ ràng biết Cổ Nguyên thích mình, còn vẫn không chút kiêng kỵ xuất hiện trước mặt anh như vậy, rõ ràng biết Cổ Nguyên khổ sở, vẫn ân ái ái với Tề Lăng Phong không chút kiêng kỵ dưới đáy mắt của anh. Cô cắn chặt môi.

Cô định lắc đầu.

Bởi vì cô không có cách nào cho anh một cam kết, bởi vì cô không có cách nào cho bất kỳ ai một cam kết. di3nd@n3qu.yd0n

Cô nhìn Cổ Nguyên, khoảnh khắc kia trong hốc mắt cũng đỏ ửng, cô nói, “Cổ Nguyên, tôi thật không đáng giá để cho anh làm như vậy.”

“Cho nên, em lại một lần nữa từ chối tôi?” Cổ Nguyên hỏi cô.

Kiều Tịch Hoàn chỉ cắn môi, cắn đến cánh môi đã biến trắng.

“Tại sao tất cả đàn ông đều có thể, riêng tôi không được? Hoặc Tiểu Khê, em nói cho tôi biết, chỗ nào của tôi không được, chỗ nào của tôi khiến em không thích, tôi sẽ đổi hết có được không? Đợi đến khi em thích có được không?” Cổ Nguyên hơi hồng mắt hỏi cô, “Hoặc Tiểu Khê, sao em có thể như vậy, không tìm không phôi!”

Đợi nhiều năm như vậy, đợi đến khi cô chết đi, đợi cô không giải thích được mà sống lại, vẫn định như thế sao?!

“Xin lỗi, Cổ Nguyên.” Kiều Tịch Hoàn đứng lên.

Đối với tình cảm của Cổ Nguyên, cô trừ trốn tránh, cô cũng không tìm được cách nào khác đột phá.

Cổ Nguyên nhìn cô, nhìn bóng dáng định rời đi.

Một phát đột nhiên kéo cô lại, vừa dùng lực, Kiều Tịch Hoàn một phát chui vào trong lòng anh, anh cúi thấp đầu, dán chặt với gương mặt cô, anh chỉ cần hơi đi xuống một chút, thì có thể hôn lên cánh môi mềm mại của cô.

“Đừng như vậy.” Kiều Tịch Hoàn nói, cả người hoàn toàn bình tĩnh.

Nói ra lời, cũng bình tĩnh.

Nước mắt theo hốc mắt Cổ Nguyên, từng giọt từng giọt rơi lên mặt cô.

Anh nhìn cô, hai mắt đắm lệ nhìn cô.

Đời này, trừ Hoắc Tiểu Khê ra, không ai khiến cho anh trôi qua chật vật như vậy.

“Hoắc Tiểu Khê, tôi thật sự thua.” Cổ Nguyên buông cô ra.

Cô không muốn tổn thương anh.

Cho dù, anh bị cô làm cho tổn thương đến thương tích đầy mình.

Kiều Tịch Hoàn đứng thẳng người, đứng ở khoảng cách không gần không xa Cổ Nguyên, yên lặng nhìn dáng vẻ vô cùng khó chịu của Cổ Nguyên, yên lặng nhìn nước mắt của Cổ Nguyên, theo hốc mắt vẫn không ngừng rơi xuống. [đi@en*dyan\(lee^qu.donn\)](#)

Người đàn ông này sẽ không khóc.

Lúc nhỏ bị cô đánh như thế nào, gần như vẫn không rơi một giọt nước mắt.

Cô nghĩ.

Khoảnh khắc khi cô chết, Cổ Nguyên khóc.

Mà bây giờ.

Khi cô một lần nữa từ chối anh, anh lại khóc.

Cả đời này, anh dường như đều ở dưới bóng ma của cô, không ngừng khóc lóc.

Cô đúng là rất xấu.

Cho nên mới phải rơi vào kết cục như vậy.

Cô xoay người, máu lạnh rời đi.

Cách thức xử lý phương diện tình cảm của cô chính là như thế, không níu kéo dây dưa, vô cùng tàn nhẫn.

Cô đi ra khỏi nhà hàng, trực tiếp ngồi vào xe riêng của mình.

Vũ Đại không có chuyện gì ngồi trên xe đợi cô.

Bởi vì cô đã nói, không bao lâu cô sẽ ra.

Quả nhiên, thật sự không lâu lắm.

Cô đảo mắt, nhìn sắc mặt cô gái phía sau rõ ràng không đúng, dưới ngọn đèn mờ ảo, hình như vẫn có thể thấy rõ ràng hai hàng nước mắt.

Hình như Kiều Tịch Hoàn cũng không chú ý tới tầm mắt của Vũ Đại.

Cô trầm mặc ngồi ở trong xe.

Không biết vì sao, tim cũng sẽ đau.

Cô vẫn cho rằng, lòng của cô đã chết lặng, không hề có bất kỳ cảm giác gì.

Vũ Đại khởi động xe, không hỏi gì cả rời đi.

Xe chạy trên đường phố phồn hoa Thượng Hải, không có mục đích.

Bởi vì Kiều Tịch Hoàn không nói mục đích, Vũ Đại liền đi trên đường với cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 109: Đúng, Tôi Là Hoắc Tiểu Khê! 4

Không biết đi được bao lâu, Kiều Tịch Hoàn đột nhiên mở miệng, hỏi, “Cô đã từng khóc vì ai chưa?”

“Ừ.” Vũ Đại gật đầu.

“Người đàn ông cô thích nhất kia?”

“Ừ.” Vũ Đại tiếp tục gật đầu.

“Đưa tôi về đại viện nhà họ Cố đi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Được.”

Xe bắt đầu chạy có mục đích.

Kiều Tịch Hoàn đang dần dần khống chế cảm xúc, đang cố gắng để cho cảm xúc bị thương của mình lấy được hóa giải, cô vẫn tự nói với mình, cô không phải người phụ nữ đa sầu đa cảm, cho dù cô không muốn nhìn thấy Cố Nguyên bị tổn thương, cô cũng không cần phải khiến cho tim của mình khổ sở như vậy.

Xe nhanh chóng chạy tới đại viện nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn ngồi trên xe, vẫn không xuống xe.

Vũ Đại cũng không nhiều lời, cứ như vậy vẫn cùng với cô.

Hình như Kiều Tịch Hoàn thả lỏng đủ rồi, cô đột nhiên mở cửa xe, đi vào đại viện nhà họ Cố.

Vũ Đại nhìn bóng lưng Kiều Tịch Hoàn.

Người phụ nữ này nhìn qua không tìm không phổi, trên thực tế cuộc sống hẳn rất mệt mỏi đi.

Quá mức quật cường theo đuổi một chuyện, có lẽ cũng sẽ mệt chết đi.

Cô lái xe rời đi.

Là bị cảm xúc của Kiều Tịch Hoàn lây tới sao? Giờ phút này cô cảm giác mình hơi khó chịu, không khỏi nhớ lại rất nhiều chuyện cũ đã qua.

Cô lái xe đến một nghĩa trang công cộng hoàn toàn yên tĩnh.

Giờ phút này sắc trời đã tối, nghĩa địa công cộng chỉ có đèn đường huy hoàng, có vẻ có cảm giác hơi âm u rờn rợn.

Bước chân của cô đột nhiên dừng lại một chỗ, ánh trắng đen trên mộ bia, người trong hình trẻ tuổi đẹp trai.

Cô đặt mông ngồi xuống dưới đất.

Cứ như vậy lẳng lặng nhìn dáng vẻ người kia.

Cô nói, trong gió đêm ngày hè, khẽ mở miệng nói, “Anh biết không? Thật ra chúng ta thay đổi rất nhiều, bắt đầu kể từ khi anh rời khỏi thế giới này, chúng ta cũng thay đổi, thay đổi cuộc sống, thay đổi tâm tình.”

Hình trên mộ bia, sẽ không nói chuyện, không biết cười.

Vũ Đại di chuyển thân thể của mình dựa vào trên mộ bia, vùi đầu vào giữa hai đầu gối mình, sâu kín nhàn nhạt nói, “Nhưng mà dường như lão đại, thay lòng đổi dạ.”

Kiều Tịch Hoàn trở lại đại viện nhà họ Cố.

Trong khoảng thời gian này thời gian Cố Tử Nhan ở nhà rõ ràng nhiều hơn bình thường rất nhiều.

Cô ấy cười hi hi ngồi trên ghế sa lon cùng Tề Tuệ Phân nói chuyện phiếm, bởi vì Cố Nguyên, quan hệ giữa Cố Tử Nhan và Tề Tuệ Phân thân mật nhiều hơn.

Hai người nhìn Kiều Tịch Hoàn trở lại, Cố Tử Nhan vội vàng kêu lên, “Chị dâu cả, chị qua đây một chút.”

Tâm tình của Kiều Tịch Hoàn cũng không quá tốt.

Nhưng con người chính là như thế, ở trong rất nhiều hoàn cảnh, luôn sẽ nhân nhượng cảm xúc của người khác.

“Chị biết Cổ Nguyên sao?” Cổ Tử Nhan hỏi.

Kiều Tịch Hoàn miễn cưỡng kéo ra nụ cười nhạt, “Ừ, biết.”

“Không trách được, ngày đó khi xem mắt với Cổ Nguyên, anh ấy đã nhắc tới chị. Em đoán hai người phải là bạn bè thân thiết.” Cổ Tử Nhan nói.

“Thật ra thì, tạm tạm” Kiều Tịch Hoàn giải thích, “Cũng bởi vì lần trước kiểm nghiệm đồ cổ cho cha nên từng có một chút tiếp xúc mà thôi.”

“Như vậy sao?” Đường như Cổ Tử Nhan cảm thấy không quá đúng, nhưng không nghĩ nhiều, cười hì hì nói, “Em còn định hỏi chị, sở thích của Cổ Nguyên là gì, xem ra chị không thể giúp em rồi.”

Kiều Tịch Hoàn chỉ cười một tiếng ngưng ngưng.

“Thôi, nếu là người đàn ông mình thích, thì bản thân cố gắng một chút là được.” Cổ Tử Nhan ngừng cười nói.

Kiều Tịch Hoàn gật đầu một, “Chị về phòng trước.”

“A.”

Kiều Tịch Hoàn xoay người, rời đi.

Nếu như Cổ Tử Nhan không phải người nhà họ Cổ, có lẽ cũng rất thích hợp với Cổ Nguyên.

Nhưng có tình, Cổ Tử Nhan là người nhà họ Cổ.

Ông trời rất thích chơi đùa giỡn như vậy.

Cô đi lên lầu, đẩy cửa phòng Cổ Tử Thần ra.

Cổ Tử Thần mới vừa tắm xong ra ngoài, trên đầu còn nhỏ nước.

Kiều Tịch Hoàn không thay đổi cảm xúc lướt qua Cổ Tử Thần, cảm áo ngủ lên đi vào phòng tắm.

Cổ Tử Thần nhìn bóng lưng Kiều Tịch Hoàn.

Cái gì đã trêu chọc đến cô?!

Cảm xúc của người phụ nữ này có phải thay đổi quá nhanh một chút rồi không!

Sáng sớm hôm sau.

Kiều Tịch Hoàn rời giường, rửa mặt xong.

Trải qua trong một đêm tẩy rửa, tâm tình của cô bình phục lại.

Chính là như vậy, cô chính là lạnh lùng vô tình như vậy.

Mở cửa phòng, từng bước từng bước đi xuống lầu dưới.

Mới vừa đi tới phòng khách, Tề Tuệ Phân đột nhiên gọi cô lại, “Hoàn Hoàn, cơm nước xong đã rồi đi làm, vừa đúng có chuyện muốn nói với con.”

Kiều Tịch Hoàn mím môi, đi tới.

Trên bàn cơm, người cả nhà đều ở đây.

Cô đi tới ngồi bên cạnh Cổ Tử Thần, nhận lấy bữa sáng người giúp việc đưa, lịch sự ăn.

“Là như vậy, hai ngày nữa chính là sinh nhật của Tử Thần và Tử Hân, chúng ta vốn định đi khách sạn đặt bàn mời khách ăn cơm, sau nghĩ đến Tử Thần không tiện, liền quyết định tổ chức tiệc gia đình ở nhà. Lần trước sinh nhật của Diệu Kỳ cũng tổ chức ở nhà, hoàn toàn có thể chịu được. Nhìn ý kiến của Tử Thần và Tử Hân một chút.” Tề Tuệ Phân tuyên bố trên bàn cơm.

“Con không có ý kiến, nghe mẹ sắp xếp.” Cổ Tử Hân nói.

“Còn Tử Thần?” Tề Tuệ Phân nhìn Cổ Tử Thần.

“Ừ, có thể.” Cổ Tử Thần gật đầu.

“Vậy cứ quyết định như vậy.” Tề Tuệ Phân nói xong, “Mẹ liền bắt đầu ở nhà bắt tay vào chuyện làm tiệc sinh nhật, buổi tối hai ngày sau, hai đứa đều phải bớt thời gian ra chào hỏi khách mời.”

“Vâng, mẹ.” Kiều Tịch Hoàn và Ngôn Hân Đồng cũng đồng ý.

Ăn xong điểm tâm

Lúc mọi người rời đi, Kiều Tịch Hoàn đột nhiên nói bên tai Cố Tử Thần, “Hai ngày nữa anh tròn bao nhiêu tuổi?”

Cố Tử Thần nhú mày một.

“Em thật sự là không biết.”

“Ba mươi ba.” Cố Tử Thần gằn từng chữ từng câu.

“Già như vậy cơ à.” Kiều Tịch Hoàn cảm thán.

Cố Tử Thần không để ý tới.

Đây là số tuổi hoàng kim của đàn ông!

“Được rồi, em đi làm trước, anh suy nghĩ một chút có cần quà sinh nhật đặc biệt không, em có thể chuẩn bị cho anh.” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

Cố Tử Thần đẩy xe lăn rời đi, ném một câu nói, “Không cần.”

Kiều Tịch Hoàn le lưỡi

Người đàn ông không hề gọi cảm này.

Cô xoay người đi ra biệt thự, ngồi vào trong xe con Vũ Đại lái.

Sắc mặt của Vũ Đại nhìn qua hình như không được tốt lắm.

Kiều Tịch Hoàn xem xét kỹ lưỡng cô ấy, “Tối hôm qua cô mất ngủ sao?”

Hai hốc mắt đen như gấu mèo.

“Ừ, nhớ tới một số chuyện không ngủ được.”

“Vậy cô lái xe cẩn thận một chút, tôi không muốn chết trẻ.” Kiều Tịch Hoàn rất nghiêm túc.

Vũ Đại nhin không được cười lên một tiếng, “Yên tâm đi, tôi cũng không muốn.”

Kiều Tịch Hoàn yên ổn dựa vào chỗ ngồi phía sau trên ghế.

Vũ Đại xuyên qua kính chiếu hậu nhìn người phụ nữ kia.

Điều chỉnh cảm xúc cũng quá tự nhiên đi.

Một buổi tối mà thôi, giống như người phụ nữ đau lòng quá mức ngày hôm qua không phải người phụ nữ đang ngồi ở sau lưng.

Hai người một đường yên tĩnh tới tòa nhà Cố thị.

Kiều Tịch Hoàn đi vào phòng làm việc của mình, còn chưa ngồi vững vàng, Milk đã nhắc nhở cô bắt đầu tiến hành cuộc họp, xác định danh sách công nhân viên mới lần này.

Cuộc họp mở ra một buổi sáng.

Nhân viên phòng thị trường cuối cùng xác định bốn người, một Cố Tử Tuấn, một Dục Lạc Vi, còn có hai cô gái trẻ tuổi tương đối được thương thức.

Thật ra thì cô không cần nghĩ cũng biết, Cố Tử Hân tuyệt đối sẽ xếp Dục Lạc Vi làm việc dưới quyền của mình.

Sau khi xác định nhân viên, cũng không phải trực tiếp đi làm công việc, cần tham gia huấn luyện công nhân viên mới, cùng với trong vòng một tháng này, thay phiên thực tập công việc.

Kiều Tịch Hoàn mệt mỏi một buổi sáng, trở lại phòng làm việc.

Milk đang chuẩn bị gõ cửa đi vào thì điện thoại của Kiều Tịch Hoàn đột nhiên vang lên

“Em chờ một chút.” Kiều Tịch Hoàn nói với Milk, cầm điện thoại lên đi về phía bên cửa sổ bất máy, “Tề Lăng Phong.”

“Buổi tối cùng nhau ăn cơm được không?”

“Tôi không có thời gian.”

“Không muốn gặp tôi như vậy.” Tề Lăng Phong hình như mang nét cười.

“Không phải là không chào đón, mà là không muốn gặp.”

“Thì ra là em thích vờ tha để bắt thật, tôi chơi cùng em.” Bên kia rất tự đại.

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, “Anh cảm thấy giành người phụ nữ của anh họ mình, có ý tứ sao?”

“Không phải giành, mà là cạnh tranh công bằng, thế giới này chính là như thế, đấu tranh sinh tồn. Mỗi người đều có quyền lợi lựa chọn tốt hơn, em nói là sao? Hoàn Hoàn.”

Hai chữ Hoàn Hoàn từ trong miệng anh ta phun ra.

Cô cảm thấy ghê tởm đến nôn mửa.

Kiều Tịch Hoàn mím môi, không chế tâm tình của mình, “Tôi cũng không cảm thấy anh tốt hơn Cố Tử Thần?”

“Chưa thử qua làm sao biết?” Tề Lăng Phong hỏi.

“Có một số việc không cần nể mặt, bởi vì đó là phạm vi đạo đức không cho phép, Tề Lăng Phong, anh ngay cả điểm mấu chốt làm người cơ bản nhất cũng không có sao?” Giọng Kiều Tịch Hoàn lạnh nhạt thờ ơ, từng chữ từng câu.

Editor: Puck - Diễn đàn

Bên kia trầm mặc nửa phút, sau đó “Phụt” một tiếng, giận quá hóa cười.

“Kiều Tịch Hoàn em biết không? Thích nhất chính là đáng về em nổi trận lôi đình như vậy, khiến cho tôi rất có cảm giác thành tựu.” Giọng Tề Lăng Phong lười biếng, mang theo quyền rũ đặc biệt.

Kiều Tịch Hoàn chau mày, “Một người tự tin là tốt, quá mức liền kêu tự đại. Anh phải biết đâu là lời ca ngợi đâu mang nghĩa xấu.”

“Tôi chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc, Kiều Tịch Hoàn, một ngày nào đó em sẽ hiểu. Tạm biệt.” Nói xong, bên kia cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn nhìn hiển thị “Trò chuyện kết thúc”.

Tề Lăng Phong rất biết nắm chặt tâm lý phụ nữ, đối với Hoắc Tiểu Khê trước kia, anh dùng phương thức xa cách, vờ tha để bắt thật, khiến Hoắc Tiểu Khê trẻ trung chưa từng trải qua, Hoắc Tiểu Khê lại có chút không sợ trời không sợ đất, yêu đến lòng ngứa ngáy, một cách tự nhiên mà khẳng khái một mực.

Nhưng đối với Kiều Tịch Hoàn lão luyện.

Anh lựa chọn phương thức trực tiếp mà bá đạo đi bắt tù binh, thiếu phụ bình thường đều tương đối thích người đàn ông có tính khiêu chiến.

Cô hừ lạnh.

Tất cả sức quyến rũ của Tề Lăng Phong có thể dùng trên bất kỳ người phụ nữ ở bất cứ một tầng lớp số tuổi nào, trừ cô.

Cô để điện thoại di động xuống.

Khôi phục tự nhiên rất nhanh.

Ngước mắt, nói ra cửa, “Milk, đi vào.”

“Vâng.” Milk ở ngoài cửa đẩy cửa phòng ra, đi vào, đặt một phần tài liệu ở trên bàn làm việc của cô, “Đây là hồ sơ lý lịch của người mới, đã sửa sang lại.” diee ndda ffileeq uysd doon

Kiều Tịch Hoàn nhận lấy hồ sơ, cúi đầu lật xem, thuận miệng mà hỏi, “Doãn Tường làm xong chuẩn bị cạnh tranh cương vị bộ phận thị trường chưa?”

“Không sai biệt lắm” Milk nói, “Anh ấy rất coi trọng.”

“Vậy thì tốt.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Đúng rồi, em kêu người giúp chị chú ý nhiều đến tình huống của một nhân viên thực tập Dự Lạc Vi.”

“Quản lý Kiều vẫn rất để ý em gái của mình.” Milk nói.

“Em nghĩ hơi nhiều, Chị chỉ đang tìm cơ hội đuổi cô ta ra Cố thị mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng chữ từng câu.

“...” Milk á khẩu không trả lời được.

“Không có chuyện gì khác thì đi làm việc của em đi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Vâng.” Milk gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn lật xem hồ sơ người mới.

Cố Tử Tuấn, Dự Lạc Vi.

Cô thật sự cảm thấy hơi nhức đầu.

Đảo mắt, cô nhìn hai nhân viên mới lên.

Khỏe miệng đột nhiên khê câu.

Người Tề Lăng Phong không cần, cô rất yêu thích.

Vẫn xử lý chút công việc trên tay như vậy, trong khoảng thời gian này trừ người mới nộp đơn ra cũng không có chuyện bận rộn gì khác, cho nên sớm một chút đã tan ca.

Lại nói sinh nhật ba mươi ba tuổi của Cố Tử Thần.

Kiều Tịch Hoàn ngồi ở trên xe Vũ Đại, đột nhiên nói với cô ấy, “Chúng ta đi trung tâm thương mại.”

“Lại muốn mua quần áo sao?”

“Không phải.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Đi mua quà sinh nhật.”

“Quà sinh nhật cho ai?”

“Cố Tử Thần.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng chữ từng câu.

“A.” Vũ Đại bừng tỉnh hiểu ra, tỏ vẻ đột nhiên nhớ ra.

Xem đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn về mặt Vũ Đại, cũng biết giữa người phụ nữ này và Cố Tử Thần, khẳng định quan hệ không cạn.

Xe một đường đến nơi, Kiều Tịch Hoàn đi vào trung tâm, dạo trái dạo phải, nói thật ra, trạch nam siêu cấp giống như Cố Tử Thần, một phiên toái, cô quái, tính khí thú vị lại không có cái gì yêu thích như vậy, cô thật sự không biết nên mua cái gì cho anh thì tốt. đi ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Vũ Đại đi theo phía sau Kiều Tịch Hoàn, cũng nói không ra được ý kiến có tác dụng gì.

Hai người vẫn mò mẫm đi qua đi lại như vậy, đột nhiên đụng phải Ngôn Hân Đồng ở một gian quần áo nam hạng sang xa hoa trong trung tâm.

Ngôn Hân Đồng mang theo một người giúp việc trong nhà ra ngoài đi dạo phố, hai người vừa nói vừa cười, giờ phút này Ngôn Hân Đồng đang cầm một chiếc cà vạt màu xanh ngọc trên tay, nữ nhân viên phục vụ ở bên cạnh không ngừng thổi phồng, Ngôn Hân Đồng nhìn qua, thật hài lòng.

Khoảnh khắc khi đảo mắt, nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn xuất hiện, sắc mặt chợt thay đổi, một giây tiếp theo lại thân thiện chào hỏi, “Chị dâu cũng đến chọn quà sinh nhật sao?” “Đúng vậy, em dâu cũng thế?” Kiều Tịch Hoàn cười nói.

“Khó có được chị dâu có lòng như vậy. Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chị dâu chọn lựa quà sinh nhật cho anh cả, tôi nghĩ chắc anh cả sẽ rất kích động đấy.” Ngôn Hân Đồng âm dương quái khí nói, “Chỉ có điều ngược lại, cho dù chị mua quần áo cho anh cả, cũng không có thời gian mặc đi ra ngoài đi. Cửa tiệm quần áo này không tiện nghỉ, chị dâu cũng đừng tiêu phí.”

Tròng mắt Kiều Tịch Hoàn nhú chặt.

“Bọc lại cho tôi, tôi nghĩ Tử Hân đeo lên khẳng định rất đẹp mắt.” Ngôn Hân Đồng nói với nhân viên phục vụ, khoe khoang như thế.

Kiều Tịch Hoàn không chút để ý đi tới, liếc nhìn cà vạt Ngôn Hân Đồng đưa cho nhân viên phục vụ, nói với nhân viên phục vụ, “Cũng gói một cái giống vậy cho tôi.”

“Chị làm cái gì, Kiều Tịch Hoàn.” Sắc mặt Ngôn Hân Đồng lập tức thay đổi, “Không thấy tôi mua rồi sao?”

“Cho nên tôi kêu nhân viên phục vụ gói một cái khác cho tôi.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Chưa nói muốn cái của cô!”

“Chị đừng giả bộ ngu cho tôi, chị biết rõ Từ Hân nhà chúng ta không thích mặc đồ giống của người khác.” Ngôn Hân Đồng hung hăng nói, quay đầu lại nói với nhân viên phục vụ, “Đừng nghe chị ta, gói lại cho tôi là được, đừng bán cho chị ta.” di1enda4nle3qu21ydo0n

“Em dâu, em như vậy cũng quá không tốt, đều mở cửa làm ăn, chị chỉ nghe nói khách chọn hàng, còn chưa từng nghe nói, hàng chọn khách. Em đây không phải làm khó con gái người ta sao?!” Kiều Tịch Hoàn nói như chuyện đương nhiên.

Cả người Ngôn Hân Đồng cũng giận điên lên, “Kiều Tịch Hoàn, chị chính là đối đầu tôi khắp nơi đúng không?! Cái gì tôi nhìn trúng chị nhất định muốn một cái như đúc!”

Kiều Tịch Hoàn đảo tròn mắt, “Chị gả vào nhà họ Cố trước em, cho dù Cố Từ Thần và Cố Từ Hân giống nhau như đúc, đó cũng là chị coi trọng trước rồi em mới coi trọng, hay là muốn phân chủ thứ đây!”

“Chị!” Sắc mặt yêu kiều của Ngôn Hân Đồng lại thay đổi.

Kiều Tịch Hoàn quả thật tỏ vẻ thoải mái nhẹ nhõm tự nhiên, khẽ mỉm cười với nữ nhân viên phục vụ, “Còn không nhanh chóng gói cho mỗi người chúng tôi một cái...”

“Không cần!” Ngôn Hân Đồng gào lên giận dữ, “Ai mà thêm mua giống như của chị, hạ thấp mặt thẩm mỹ của tôi.”

Kiều Tịch Hoàn mỉm môi, không sao cả nhìn cô ta.

Ngôn Hân Đồng giận đến xoay người rời đi.

Tâm tình Kiều Tịch Hoàn rất tốt, quay đầu nói với nữ nhân viên phục vụ, “Đột nhiên dường như không thích nữa rồi, ngại quá.”

Sau đó, tự nhiên rời đi.

Vũ Đại đi theo sau lưng Kiều Tịch Hoàn.

Người phụ nữ này chọc tức chết người không đền mạng mà.

Ngôn Hân Đồng bị tức đến học máu không nói, nữ nhân viên phục vụ cũng giận đến cũng sắp khóc.

Hai người lại nhàm chán đi vòng vo như vậy một hồi lâu, cô đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói với Vũ Đại, “Cố Từ Thần rốt cuộc thích thứ gì?”

Vũ Đại lắc đầu.

Cô thật sự không biết.

Cho dù biết, Kiều Tịch Hoàn cũng không mua được!

Kiều Tịch Hoàn xem xét kỹ lưỡng Vũ Đại, “Cô lại không biết?”

“Sao tôi biết được, tôi lại không thích anh ấy.” Vũ Đại nghiêm túc trả lời.

Cũng đúng.

Trong nháy mắt Kiều Tịch Hoàn buông bỏ.

Nhưng rốt cuộc nên đưa cái gì cho trạch nam siêu cấp này đây?!

Tròng mắt Kiều Tịch Hoàn chuyển động, ngắm nhìn trái phải chung quanh, tròng mắt đột nhiên sáng lên, khóe miệng nhếch lên cười một tiếng xấu xa.

Dường như, có!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ngày tổ chức tiệc sinh nhật cho Cố Từ Thần và Cố Từ Hân.

Bởi vì là chủ nhật, Kiều Tịch Hoàn có thể yên tâm ở trong nhà giày vò mình.

Cô rời giường sớm một chút, Cố Từ Thần thức dậy sớm hơn cô, cô cũng lười phản ứng lại người đàn ông kia rồi, dù sao đã quen anh xuất quỷ nhập thần như vậy, cô đơn giản rửa mặt cho mình xong, lại đi phòng của khi con.

Khi con vẫn còn lẫn lộn trên giường, chồng cái mông nhỏ trùm kín mình trong chăn, nhô lên một cái gò núi nho nhỏ, giống như đang giãy giụa giữa ròi giường và không rời giường.

Kiều Tịch Hoàn đi tới ngồi ở bên giường khi con, vén chăn của khi con lên.

Khi con mặc áo ngủ tay ngắn, phía dưới mặc quần tam giác nhỏ, đột nhiên lạnh lẽo khiến cho bé chột xoay người, khi nhìn thấy là mẹ mình, một phát che quần lót nhỏ của mình, xấu hổ nói, “Mẹ, trả chăn lại cho con, con không mặc quần.”

Kiều Tịch Hoàn nhin cười, “Mẹ sợ con bị sợi bông bịt kín tất thỏ, nên mới có lòng vén lên cho con, hơn nữa, không phải con mặc quần lót nhỏ sao?”

“Nhưng cha nói rồi, quần lót nhỏ không thể để cho những người phụ nữ khác thấy.”

“Mẹ là mẹ con.”

“Cha nói mẹ, mẹ càng đặc biệt không thể.” Khi con rất nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 110: Người Một Nhà Chọn Lựa Lễ Phục

Bên kia trăm mặc nửa phút, sau đó “Phụt” một tiếng, giận quá hóa cười.

“Kiều Tịch Hoàn em biết không? Thích nhất chính là đáng về em nổi trận lôi đình như vậy, khiến cho tôi rất có cảm giác thành tựu.” Giọng Tề Lăng Phong lười biếng, mang theo quyền rũ đặc biệt.

Kiều Tịch Hoàn chau mày, “Một người tự tin là tốt, quá mức liền kêu tự đại. Anh phải biết đâu là lời ca ngợi đâu mang nghĩa xấu.”

“Tôi chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc, Kiều Tịch Hoàn, một ngày nào đó em sẽ hiểu. Tạm biệt.” Nói xong, bên kia cúp điện thoại.

Kiều Tịch Hoàn nhìn hiển thị “Trò chuyện kết thúc”.

Tề Lăng Phong rất biết nắm chặt tâm lý phụ nữ, đối với Hoắc Tiểu Khê trước kia, anh dùng phương thức xa cách, vờ tha để bắt thật, khiến Hoắc Tiểu Khê trẻ trung chưa từng trải qua, Hoắc Tiểu Khê lại có chút không sợ trời không sợ đất, yêu đến lòng ngứa ngáy, một cách tự nhiên mà khẳng khái một mực.

Nhưng đối với Kiều Tịch Hoàn lão luyện.

Anh lựa chọn phương thức trực tiếp mà bá đạo đi bắt tù binh, thiếu phụ bình thường đều tương đối thích người đàn ông có tính khiêu chiến.

Cô hừ lạnh.

Tất cả sức quyến rũ của Tề Lăng Phong có thể dùng trên bất kỳ người phụ nữ ở bất cứ một tầng lớp số tuổi nào, trừ cô.

Cô để điện thoại di động xuống.

Khôi phục tự nhiên rất nhanh.

Ngước mắt, nói ra cửa, “Milk, đi vào.”

“Vâng.” Milk ở ngoài cửa đẩy cửa phòng ra, đi vào, đặt một phần tài liệu ở trên bàn làm việc của cô, “Đây là hồ sơ lý lịch của người mới, đã sửa sang lại.”

Kiều Tịch Hoàn nhận lấy hồ sơ, cúi đầu lật xem, thuận miệng mà hỏi, “Doãn Tường làm xong chuẩn bị cạnh tranh cương vị bộ phận thị trường chưa?”

“Không sai biệt lắm” Milk nói, “Anh ấy rất coi trọng.”

“Vậy thì tốt.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Đúng rồi, em kêu người giúp chị chú ý nhiều đến tình huống của một nhân viên thực tập Dục Lạc Vi.”

“Quản lý Kiều vẫn rất để ý em gái của mình.” Milk nói.

“Em nghĩ hơi nhiều, Chị chỉ đang tìm cơ hội đuổi cô ta ra Cổ thị mà thôi.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng chữ từng câu.

“...” Milk á khẩu không trả lời được.

“Không có chuyện gì khác thì đi làm việc của em đi.” Kiều Tịch Hoàn nói.

“Vâng.” Milk gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn lật xem hồ sơ người mới.

Cố Từ Tuấn, Dụ Lạc Vi.

Cô thật sự cảm thấy hơi nhức đầu.

Đào mắt, cô nhìn hai nhân viên mới lên.

Khỏe miệng đột nhiên khẽ câu.

Người Tề Lăng Phong không cần, cô rất yêu thích.

Vẫn xử lý chút công việc trên tay như vậy, trong khoảng thời gian này trừ người mới nộp đơn ra cũng không có chuyện bận rộn gì khác, cho nên sớm một chút đã tan ca.

Lại nói sinh nhật ba mươi ba tuổi của Cố Từ Thần.

Kiều Tịch Hoàn ngồi ở trên xe Vũ Đại, đột nhiên nói với cô ấy, “Chúng ta đi trung tâm thương mại.”

“Lại muốn mua quần áo sao?”

“Không phải.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Đi mua quà sinh nhật.”

“Quà sinh nhật cho ai?”

“Cố Từ Thần.” Kiều Tịch Hoàn gằn từng chữ từng câu.

“A.” Vũ Đại bừng tỉnh hiểu ra, tỏ vẻ đột nhiên nhớ ra.

Xem đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn về mặt Vũ Đại, cũng biết giữa người phụ nữ này và Cố Từ Thần, khẳng định quan hệ không cần.

Xe một đường đến nơi, Kiều Tịch Hoàn đi vào trung tâm, dạo trái dạo phải, nói thật ra, trạch nam siêu cấp giống như Cố Từ Thần, một phiên toái, cổ quái, tính khí thú vị lại không có cái gì yêu thích như vậy, cô thật sự không biết nên mua cái gì cho anh thì tốt.

Vũ Đại đi theo phía sau Kiều Tịch Hoàn, cũng nói không ra được ý kiến có tác dụng gì.

Hai người vẫn mò mẫm đi qua đi lại như vậy, đột nhiên đụng phải Ngón Hân Đồng ở một gian quần áo nam hạng sang xa hoa trong trung tâm.

Ngón Hân Đồng mang theo một người giúp việc trong nhà ra ngoài đi dạo phố, hai người vừa nói vừa cười, giờ phút này Ngón Hân Đồng đang cầm một chiếc cà vạt màu xanh ngọc trên tay, nữ nhân viên phục vụ ở bên cạnh không ngừng thổi phồng, Ngón Hân Đồng nhìn qua, thật hài lòng.

Khoảnh khắc khi đào mắt, nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn xuất hiện, sắc mặt chợt thay đổi, một giây tiếp theo lại thân thiện chào hỏi, “Chị dâu cũng đến chọn quà sinh nhật sao?” “Đúng vậy, em dâu cũng thế?” Kiều Tịch Hoàn cười nói.

“Khó có được chị dâu có lòng như vậy. Tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chị dâu chọn lựa quà sinh nhật cho anh cả, tôi nghĩ chắc anh cả sẽ rất kích động đấy.” Ngón Hân Đồng âm dương quái khí nói, “Chỉ có điều ngược lại, cho dù chị mua quần áo cho anh cả, cũng không có thời gian mặc đi ra ngoài đi. Cửa tiệm quần áo này không tiện nghi, chị dâu cũng đừng tiêu phí.”

Tròng mắt Kiều Tịch Hoàn nhú chặt.

“Bọc lại cho tôi, tôi nghĩ Từ Hân đeo lên khẳng định rất đẹp mắt.” Ngón Hân Đồng nói với nhân viên phục vụ, khoe khoang như thế.

Kiều Tịch Hoàn không chút để ý đi tới, liếc nhìn cả vạt Ngón Hân Đồng đưa cho nhân viên phục vụ, nói với nhân viên phục vụ, “Cũng gói một giống vậy cho tôi.”

“Chị làm cái gì, Kiều Tịch Hoàn.” Sắc mặt Ngón Hân Đồng lập tức thay đổi, “Không thấy tôi mua rồi sao?”

“Cho nên tôi kêu nhân viên phục vụ gói một khác cho tôi.” Kiều Tịch Hoàn nói, “Chưa nói muốn cái của cô!”

“Chị đừng giả bộ ngu cho tôi, chị biết rõ Từ Hàn nhà chúng ta không thích mặc đồ giống của người khác.” Ngôn Hân Đồng hung hăng nói, quay đầu lại nói với nhân viên phục vụ, “Đừng nghe chị ta, gói lại cho tôi là được, đừng bán cho chị ta.”

“Em dâu, em như vậy cũng quá không tốt, đều mở cửa làm ăn, chị chỉ nghe nói khách chọn hàng, còn chưa từng nghe nói, hàng chọn khách. Em đây không phải làm khó con gái người ta sao?!” Kiều Tịch Hoàn nói như chuyện đương nhiên.

Cả người Ngôn Hân Đồng cũng giận điên lên, “Kiều Tịch Hoàn, chị chính là đối đầu tôi khắp nơi đúng không?! Cái gì tôi nhìn trúng chị nhất định muốn một như đúc!”

Kiều Tịch Hoàn đảo tròn mắt, “Chị gả vào nhà họ Cố trước em, cho dù Cố Từ Thần và Cố Từ Hàn giống nhau như đúc, đó cũng là chị coi trọng trước rồi em mới coi trọng, hay là muốn phân chủ thứ đây!”

“Chị!” Sắc mặt yêu kiều của Ngôn Hân Đồng lại thay đổi.

Kiều Tịch Hoàn quả thật tỏ vẻ thoải mái nhẹ nhõm tự nhiên, khẽ mỉm cười với nữ nhân viên phục vụ, “Còn không nhanh chóng gói cho mỗi người chúng tôi một...”

“Không cần!” Ngôn Hân Đồng gào lên giận dữ, “Ai mà thèm mua giống như của chị, hạ thấp mắt thẩm mỹ của tôi.”

Kiều Tịch Hoàn mỉm môi, không sao cả nhìn cô ta.

Ngôn Hân Đồng giận đến xoay người rời đi.

Tâm tình Kiều Tịch Hoàn rất tốt, quay đầu nói với nữ nhân viên phục vụ, “Đột nhiên dường như không thích nữa rồi, ngại quá.”

Sau đó, tự nhiên rời đi.

Vũ Đại đi theo sau lưng Kiều Tịch Hoàn.

Người phụ nữ này chọc tức chết người không đền mạng mà.

Ngôn Hân Đồng bị tức đến hộc máu không nói, nữ nhân viên phục vụ cũng giận đến cũng sắp khóc.

Hai người lại nhàm chán đi vòng vo như vậy một hồi lâu, cô đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nói với Vũ Đại, “Cố Từ Thần rốt cuộc thích thứ gì?”

Vũ Đại lắc đầu.

Cô thật sự không biết.

Cho dù biết, Kiều Tịch Hoàn cũng không mua được!

Kiều Tịch Hoàn xem xét kỹ lưỡng Vũ Đại, “Cô lại không biết?”

“Sao tôi biết được, tôi lại không thích anh ấy.” Vũ Đại nghiêm túc trả lời.

Cũng đúng.

Trong nháy mắt Kiều Tịch Hoàn buông bỏ.

Nhưng rốt cuộc nên đưa cái gì cho trạch nam siêu cấp này đây?!

Tròng mắt Kiều Tịch Hoàn chuyển động, ngắm nhìn trái phải chung quanh, tròng mắt đột nhiên sáng lên, khoe miệng nhếch lên cười một tiếng xấu xa.

Dường như, có!

Ngày tổ chức tiệc sinh nhật cho Cố Từ Thần và Cố Từ Hàn.

Bởi vì là chủ nhật, Kiều Tịch Hoàn có thể yên tâm ở trong nhà giày vò mình.

Cô rời giường sớm một chút, Cố Từ Thần thức dậy sớm hơn cô, cô cũng lười phản ứng lại người đàn ông kia rồi, dù sao đã quen anh xuất quỷ nhập thần như vậy, cô đơn giản rửa mặt cho mình xong, lại đi phòng của khi con.

Khi con vẫn còn lăn lộn trên giường, chống cái mông nhỏ trùm kín mình trong chăn, nhô lên một gò núi nho nhỏ, giống như đang giãy giụa giữa rời giường và không rời giường.

Kiều Tịch Hoàn đi tới ngồi ở bên giường khi con, vén chăn của khi con lên.

Khi con mặc áo ngủ tay ngắn, phía dưới mặc quần tam giác nhỏ, đột nhiên lạnh lẽo khiến cho bé chột xoay người, khi nhìn thấy là mẹ mình, một phát che quần lót nhỏ của mình, xấu hổ nói, “Mẹ, trả chăn lại cho con, con không mặc quần.”

Kiều Tịch Hoàn nhin cười, “Mẹ sợ con bị sợ bông bịt kín tất thở, nên mới có lòng vén lên cho con, hơn nữa, không phải con mặc quần lót nhỏ sao?”

“Nhưng cha nói rồi, quần lót nhỏ không thể để cho những người phụ nữ khác thấy.”

“Mẹ là mẹ con.”

“Cha nói mẹ, mẹ càng đặc biệt không thể.” Khi con rất nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 111: Người Một Nhà Chọn Lựa Lễ Phục 2

“...”Kiều Tịch Hoàn trở mặt rồi, “Tại sao?”

“Con cũng không biết.” Khi con cũng rất mờ mịt.

Nhưng mà lời cha nói, khẳng định đều đúng.

“Cha con nói khi nào.” Trông mặt Kiều Tịch Hoàn căng thẳng.

“Mấy ngày trước.” Khi con suy nghĩ một chút, dường như không nhớ nổi cụ thể là ngày nào rồi. Nhìn mẹ mình hoàn toàn không có ý tứ trả chăn lại, khi con không nhận được lại nói, “Mẹ mau trả chăn lại cho con.”

Nhìn dáng đáp cũng sắp khóc, khuôn mặt nhỏ bé ửng đỏ vô cùng đáng yêu.

Kiều Tịch Hoàn trả chăn lại cho khi con, ý vị sâu xa nói, “Con đừng nghe cha con truyền thụ tư tưởng loạn cho con, như con vậy, về sau làm sao cưới bà xã, về sau làm sao hưởng thụ cuộc sống... Vui về.”

“Vui về cái gì?” Khi con núp trong chăn mặc quần, còn vừa tò mò hỏi.

“Khụ khụ.” Kiều Tịch Hoàn hơi hừ hống ho khan một tiếng, như trộm nói, “Chờ con trưởng thành sẽ biết.”

“Vậy phải bao lớn?” Khi con tiếp tục hỏi tới.

“À... Cái này ý hả, mỗi người mỗi khác.”

“Cha lớn như vậy có thể không?” Khi con ngẩng đầu nhỏ lên, trông mặt đen bóng.

“Đĩ nhiên có thể.” Kiều Tịch Hoàn vội vàng nói, chỉ có điều cha con không biết hưởng thụ mà thôi!

“A.” Khi con cái hiểu cái không.

Giăng co một lúc lâu, hình như mặc quần áo xong, khi con mới vén chăn lên rồi giường, qiudoon

“Con rửa mặt xong thì xuống lầu tìm mẹ, mẹ dẫn con ra ngoài mua bộ quần áo, hôm nay là sinh nhật cha con.” Kiều Tịch Hoàn tự nhiên nói.

“Sinh nhật của cha không phải nên mua quần áo cho cha sao?” Khi con kỳ quái gọi mẹ của mình.

Kiều Tịch Hoàn ngẩn ra.

Đúng vậy!

Dường như cô hơi lạc đề.

Mím mím môi, “Vậy để cho cha con cùng đi dạo phố.”

“Được.” Khi con lớn tiếng đáp lại, thật vui mừng đi phòng vệ sinh rửa mặt.

Kiều Tịch Hoàn đi ra khỏi phòng của khi con, trở về phòng tìm Cố Từ Thần, người kia còn không ở đây, lại chạy xuống lầu, vừa lúc thấy Cố Từ Thần từ sau vườn hoa đến phòng khách, khi nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ không chút để ý, giống như chuẩn bị lên lầu.

“Đợi chút.” Kiều Tịch Hoàn chặn đường đi của Cố Từ Thần lại.

“Làm cái gì?”

“Sinh nhật vui về.” Kiều Tịch Hoàn bật thốt lên.

Cố Từ Thần sững sốt một chút, hơi không thể tiếp nhận được tính tình ra bài không theo lẽ thường của Kiều Tịch Hoàn, vừa vặn là thuốc ngừa bệnh mà thôi, một giây tiếp theo khôi phục bình thường.

“Anh ngay cả câu cảm ơn cũng không có sao?” Kiều Tịch Hoàn thấy anh hồi lâu không nói lời nào, không nhẹn được mở miệng.

“Cảm ơn.” Cố Từ Thần nói không quan tâm.

“Đúng là gỗ mục, không thể điều khác!” Mắt Kiều Tịch Hoàn tròn trắng, “Em tìm anh có việc, hôm nay sinh nhật anh, buổi tối có tiệc sinh nhật, bây giờ cùng nhau ra ngoài dạo phố, em mua quần áo cho anh.”

Nói đến mua quần áo, sắc mặt của Cố Từ Thần lập tức không tốt.

Chuyện lần trước, rõ mồn một trước mắt.

“Này, anh đừng hẹp hòi như vậy, mặc dù lần trước em đã nói mua quần áo cho anh và khi con, nhưng sau khi đi dạo một chút không phải đã quên rồi sao? Huống chi, em cũng đã mua cho anh một quần lót, bản thân anh không hài lòng mà thôi...” Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ vô lực giải thích.

Cố Từ Thần càng nghe, sắc mặt càng không tốt.

Không đề cập tới quần lót còn may, đã nhắc tới thì càng không muốn đi.

“Khi con lập tức sẽ xuống lầu ra ngoài với chúng ta.” Kiều Tịch Hoàn nói một tràng, cuối cùng tổng kết.

“Tôi không đi.”

“Anh biết rõ, phản kháng là vô hiệu.” Kiều Tịch Hoàn cười một tiếng xấu xa, vốn không nghe lời Cố Từ Thần nói, thậm chí hoàn toàn không nhìn sắc mặt Cố Từ Thần, đẩy anh ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Ai đó đã nói, cuộc sống giống như cường gian, không thể phản kháng, thì cứ nằm xuống mà hưởng thụ cho tốt đi.”

Cả khuôn mặt Cố Từ Thần đã hoàn toàn đen thui.

Kiều Tịch Hoàn ở cửa chính đợi vài phút, khi con đã từ trong nhà chạy xuống, chui vào trong xe con, ngồi ở bên cạnh Cố Từ Thần, Kiều Tịch Hoàn ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, một nhà ba người cùng với Vũ Đại cùng đi, chạy về mục đích.

Suốt một đường Kiều Tịch Hoàn ôm khi con đi phía trước, tinh thần hai người rất tốt hết nhìn đông lại nhìn tây, mua vài bộ quần áo cho khi con, sau đó mới đi về khu đồ nam chọn lựa âu phục cho Cố Từ Thần.

Kiều Tịch Hoàn chọn lựa rất cẩn thận, cảm giác rất nhiều loại quần áo đều không thể tôn lên dáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành của Cố Từ Thần, cô chỉ tưởng tượng một chút tới quần áo mặc trên người của anh, đều sẽ cảm thấy, quá mức phổ thông, thế cho nên lựa chọn thật lâu, đều không có cách nào mặc thử một bộ.

Cố Từ Thần hơi nổi cáu rồi, “Cô rốt cuộc còn định xem bao lâu?!”

Mắt Kiều Tịch Hoàn tròn trắng.

Cũng không biết xem vì ai?! Tính khí lớn như vậy.

Cô mím môi, chọn lựa cẩn thận từng cái, trước mắt chợt sáng lên khi nhìn thấy một âu phục màu đen, cắt xén vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy mới mẻ độc đáo, Cố Từ Thần nên mua loại này, không cần trang trí nhiều quá, bởi vì gương mặt của bản thân anh, khiến cho tất cả tô điểm đều có vẻ âm đạm phai mờ.

Cô đang định mở miệng để nhân viên phục vụ lấy bộ âu phục kia thì đột nhiên nghe được một giọng nói cuốn hút của người đàn ông, giọng nói phải nam quen thuộc, “Thật khéo, anh họ.”

Kiều Tịch Hoàn giật bắn người, ngón tay khẽ nhúc nhích, cô quay đầu, nhìn Tề Lăng Phong đứng trước mặt Cố Từ Thần, đang từ trên cao nhìn xuống Cố Từ Thần, trong ánh mắt rõ ràng mang theo thành phần cao ngạo.

Kiều Tịch Hoàn nhướn mày, đột nhiên rất không thích hình ảnh như vậy.

Tề Lăng Phong quay đầu, khi nhìn Kiều Tịch Hoàn, khoe miệng cười đến đẹp mắt hơn nữa, “Chị dâu chuẩn bị mua quần áo cho anh họ sao?”

Kiều Tịch Hoàn mím môi, hơi lạnh nhạt đáp một tiếng, “Ừ.”

“Nhìn được chưa?” Tề Lăng Phong thân thiện hỏi, “Cần tôi giúp một tay không?”

“Không cần, tôi nhìn trúng rồi.” Nói xong, Kiều Tịch Hoàn mở miệng nói với nhân viên phục vụ, “Cầm phiền lấy bộ này cho tiên sinh nhà tôi thử.”

“Xin lỗi tiểu thư, bộ đồ tây này do khách đặt may đo trước, bởi vì khách hàng gọi điện thoại nói lập tức lấy mới treo ra, tiểu thư ngài có thể xem các kiểu khác, bên chúng tôi còn có rất nhiều...” Nữ nhân viên phục vụ vội vàng ngưng ngừng nói.

“Xem ra, ánh mắt thương thức đồ của chị dâu lại giống tôi.” Tề Lăng Phong từng bước từng bước đi tới, dừng ở trước mặt Kiều Tịch Hoàn, “Đây là tôi đặt làm, bởi vì phải tham gia bữa tiệc sinh nhật của hai anh họ tối nay, cố ý đặt làm.”

Kiều Tịch Hoàn mím môi nhìn anh ta.

“Nếu như chị dâu thích như vậy, không ngại tặng cho hai người cũng được.” Tề Lăng Phong rất khẳng khái nói.

“Quần tử không đoạt chỗ tốt của người.” Kiều Tịch Hoàn nói với Tề Lăng Phong, “Tôi hiểu đạo lý này.”

Anh hiểu không?

Khoe miệng Tề Lăng Phong nhếch lên cười, càng ngày càng cảm thấy cách nói chuyện của Kiều Tịch Hoàn, rất có ý tứ.

“Nếu chị dâu đã nói vậy, tôi cũng không cưỡng ép, vừa đúng một mình tôi tới lấy quần áo, cũng không có ai nhìn dùm hiệu quả khi tôi mặc thử, chị dâu nhìn giúp tôi có được không?” Tề Lăng Phong vô cùng lễ phép nói.

“Xin lỗi, thời gian quá gấp, tôi còn muốn đi dạo những chỗ khác một chút, xin lỗi.” Ném lại một câu, Kiều Tịch Hoàn trực tiếp đẩy Cổ Tử Thần rời đi.

Tề Lăng Phong nhìn bóng lưng Kiều Tịch Hoàn, khoe miệng cười một tiếng xấu xa.

Càng bài xích, càng sợ.

Sợ hãi cái gì?!

Không cần nói cũng biết.

Tâm tình Tề Lăng Phong rất tốt, mặc thử quần áo.

Kiều Tịch Hoàn đẩy Cổ Tử Thần, đi ở trong tòa nhà.

Bước chân hơi nhanh, khi con chân ngắn, gần như chạy bước nhỏ mới có thể đuổi theo.

Cổ Tử Thần chau mày, biểu hiện của Kiều Tịch Hoàn rõ ràng quá không giống như bình thường, mặc dù đã quen với việc cô đột nhiên thay đổi cảm xúc, vẫn chưa từng thấy được đáng về như vậy, là vì Tề Lăng Phong sao?!

Đã hơn một lần như vậy.

Lúc này lại có cảm giác giống thế.

Tề Lăng Phong và Kiều Tịch Hoàn có quan hệ gì?!

Mím môi, đảo mắt nhìn dáng vẻ hơi cổ hết sức của Cổ Minh Lộ, nhỏ giọng hầm hừ, “Kiều Tịch Hoàn, cô đủ rồi, tôi không cần mua quần áo.”

Kiều Tịch Hoàn siết chặt tay vịn xe lăn, đột nhiên buông Cổ Tử Thần ra, “Anh cho rằng em muốn mua cho anh?! Anh lớn như vậy, em chọn lựa quần áo cho anh cũng phiền phức chết!”

Lớn ra sao?!

Sắc mặt Cổ Tử Thần không tốt.

Vũ Đại không nhịn được mở miệng, “Anh rất đẹp trai.”

Nếu như Cổ Tử Thần bị chê diện mạo, đoán chừng người trên trái đất, sẽ không có mặt mũi gặp người.

“Tôi không nói anh ấy không đẹp trai. Dung mạo còn xinh đẹp hơn phụ nữ, thật hận không thể xé gương mặt này của anh ấy.” Kiều Tịch Hoàn khó chịu,

một lần nữa đẩy xe lăn đi về phía trước, “May mà đáng đáp của khi con không giống anh, bần không nói không chừng sẽ bị bà xã ruồng bỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 112: Người Một Nhà Chọn Lừa Lễ Phục 3

Sắc mặt Cố Từ Thần càng tồi tệ hơn.

Ý tứ chính là cô ghét bỏ gương mặt này của anh rồi hả?!

Kiều Tịch Hoàn cũng không có tâm tư suy nghĩ tới Cố Từ Thần nghĩ gì, một lần nữa đẩy xe lăn, bước chân chậm lại chút, “Không mua âu phục nữa, mua áo đuôi tôm đi.”

“Tôi nói không cần.”

“Em nói mua cái gì thì mua cái đó!” Kiều Tịch Hoàn cũng rất tức giận.

Người đàn ông lái nhái này!

Cố Từ Thần cắn răng nghiêng lợi.

Kiều Tịch Hoàn mang theo Cố Từ Thần gần như xoay quanh cả trung tâm thương mại, mới chọn lựa được một bộ đuôi tôm mình vô cùng hài lòng.

Từ nhỏ cô đã không thích tạm bợ, hoặc là không cần, hoặc sẽ phải rất vừa ý.

Cô đẩy Cố Từ Thần đi phòng thử quần áo, “Em giúp anh mặc thử.”

“Không cần, tôi tự mình mặc.”

“Cố Từ Thần, anh đừng trì hoãn thời gian có được không, em còn muốn chọn lựa lễ phục!” Kiều Tịch Hoàn gần từng câu từng chữ.

Cố Từ Thần mặt đen nhìn lại cô.

Khỏi cần che, em đã nhìn thấy trên dưới toàn thân anh, trừ... Thứ đồ chơi kia.”

Thứ đồ chơi?!

Cố Từ Thần lạnh lùng nhìn cô.

Kiều Tịch Hoàn hai ba phút coi hết quần áo của Cố Từ Thần, sau đó thay bộ đồ cô trúng ý kia, đẩy xe lăn đi ra, đứng trước gương thay quần áo thật to.

Một bộ vest đuôi tôm màu đen cắt may thích hợp, bên trong là áo sơ mi trắng, thật một nơ con bướm, nếu như Cố Từ Thần không phải ngồi như vậy...

Cô mím môi, điều chỉnh xong cảm xúc.

Thật ra thì cho dù ngồi như vậy, vẫn đẹp trai hoa cả mắt như cũ, cô chỉ rất chán ghét mới vừa rồi Tề Lăng Phong nhìn xuống từ trên cao, mặt ngạo mạn nhìn Cố Từ Thần như vậy.

“Cha rất đẹp trai!” Khi con khen ngợi từ trong đáy lòng.

“Ánh mắt không tệ.” Kiều Tịch Hoàn sờ đầu khi con.

Khi con nhận được khen ngợi, cả người cũng cười vui vẻ.

“Cô cảm thấy như thế nào, Vũ Đại?” Kiều Tịch Hoàn quay đầu lại đối diện với người phụ nữ ở sau lưng kia.

“Thật đẹp mắt.” Vũ Đại gật đầu đồng ý.

“Thấy không, tất cả mọi người nói đẹp mắt.” Kiều Tịch Hoàn dương dương hã hê, nói với nhân viên phục vụ, “Viết hóa đơn, cứ mặc như vậy đi.”

“Vâng.” Nữ nhân viên phục vụ gật đầu.

Mua xong quần áo cho Cố Từ Thần rồi, Kiều Tịch Hoàn mang theo bọn họ chạy tới khu vực bán lễ phục cho nữ.

Cô đi vào, đẩy Cố Từ Thần, “Anh chọn một bộ giúp em.”

“Tự cô sẽ không chọn?” Chân mày Cố Từ Thần nhướn lên.

“Của anh không phải do em chọn?” Cho nên, phải hoàn lễ lại, nên do anh tới chọn cho em.

Cố Từ Thần thật sự không chịu nổi người phụ nữ hoàn toàn bá đạo hơi quá đáng này, anh đẩy xe lăn của mình, đi về phía khu lễ phục, không cẩn thận cầm xem từng bộ như Kiều Tịch Hoàn, chỉ đưa mắt nhìn từ trái sang phải, cuối cùng chỉ vào một bộ lễ phục dài màu trắng, “Bộ đó.”

Nói xong, giống như vô cùng không nhịn được đi tới khu nghỉ ngơi bên cạnh, chờ Kiều Tịch Hoàn thay xong quần áo ra ngoài.

Kiều Tịch Hoàn nhũ mày nhăn mũi, nhận lấy lễ phục từ nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ không ngừng nói bên tai cô, “Ánh mắt của vị tiên sinh này thật tốt, đây là style mới của chúng tôi, trần điểm chi bảo.”

(*) Trần điểm chi bảo: Mặt hàng quý giá nhất của cửa tiệm

“Thật sao?”

“Thật, tiểu thư mời qua bên này, tôi thay giúp ngài, tuyệt đối xinh đẹp.” Nhân viên phục vụ dẫn Kiều Tịch Hoàn về phía phòng thay quần áo.

Không bao lâu.

Kiều Tịch Hoàn thay bộ lễ phục vật dài màu trắng đỏ tao nhã xuất hiện, vật áo của lễ phục gần như kéo lê trên mặt đất, chỗ ngực lễ phục nam một ít sequin, ở dưới ánh đèn vô cùng sáng chói, trừ thứ đó ra, không có chỗ nào thiết kế đặc biệt, hơn nữa cả bộ lễ phục cực kỳ bảo thủ, chỉ trừ lộ bả vai ra, những chỗ khác đều được che chắn chặt chẽ.

“Mẹ, mẹ thật xinh đẹp.” Khi con chạy tới trước gương, một lần nữa cảm thán từ trong đáy lòng.

“Chứ không phải quá, quý cù sao?” Kiều Tịch Hoàn đứng trước gương.

Mặc dù may mà dáng vẻ của cô có lỗi có lờm, nhưng cảm giác, giống như thiếu thứ gì đó.

“Tôi cảm thấy thật ra bộ bên cạnh đó không tệ.” Kiều Tịch Hoàn chỉ về phía một bộ lễ phục màu trắng khác, bộ lễ phục đó tương đối mà nói thì hơi khác biệt một chút, đặc biệt là vị trí phía sau lưng, chữ V sâu gần đến ngang lưng, chỗ chữ V dùng mấy sợi tơ màu trắng nhỏ quấn quanh, gọi cảm khái nói.

Thật ra cô luôn cho rằng, đường cong sau lưng Kiều Tịch Hoàn rất đẹp, cho nên rất nhiều khi lựa chọn lễ phục cô sẽ cố ý lựa chọn lộ lưng, mà so sánh với gương mặt tương đối đẹp bình thường, phía trước đơn giản, phía sau có khoảng trời riêng, mới tôn lên khí chất của cô và phối hợp đẹp đẽ tốt nhất.

“Có cần thử một chút không?” Nữ nhân viên phục vụ lễ phép hỏi.

Kiều Tịch Hoàn đang định mở miệng, Cố Từ Thần trực tiếp đẩy xe lăn đi tới trước quầy, “Viết hóa đơn bộ lễ phục trên người cô ấy giúp tôi.”

“...” Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Từ Thần, người này có cần chủ nghĩa đàn ông lớn như vậy không.

Chẳng lẽ là lễ phục anh chọn, cô nhất định cần sao?!

Mẹ nó.

Sớm biết sẽ không để thứ hàng này xen miệng vào.

Lần đầu tiên có một cảm giác cầm tảng đá đập vào chân, cực kỳ khó chịu.

Sau khi chọn lựa xong lễ phục cho Kiều Tịch Hoàn, bắt đầu trang điểm.

Cô trang điểm tương đối tốn thời gian, Kiều Tịch Hoàn sợ khi con đợi đến nhàm chán, nên để cho Vũ Đại mang theo khi con đến khu vui chơi thiếu nhi của trung tâm thương mại chơi một lát, để Cố Từ Thần ở cùng mình là được.

Ghê tởm chính là, khi Kiều Tịch Hoàn hồi hồn thì Cố Từ Thần đã không có ở đây.

Người đàn ông hoàn toàn không đáng tin này!

Kiều Tịch Hoàn tròn trắng mắt.

“Tiểu thư, khi trang điểm có hết sức dùng biểu lộ vẻ mặt, nếu không khi trang điểm lên sẽ rất kỳ quái.” Thợ trang điểm dịu dàng nhắc nhở.

“Biết rồi biết rồi, cô nhanh lên một chút. Đừng trang điểm quá rực rỡ, thói quen trang điểm của tôi tương đối đơn giản sạch sẽ.”

“Được.”

Một mình Kiều Tịch Hoàn ngồi trước gương trang điểm, mấy người không có lương tâm này từ đầu tới cuối đều không tới nhìn cô một lát, cho đến hai giờ sau khi cô sắp kết thúc trang điểm, mấy người mới nối tiếp nhau trở về.

Trang điểm xong, làm xong tóc, phong cách cả người càng thêm không giống.

Kiều Tịch Hoàn coi như hải lòng đứng trước gương to, trừ bộ quần áo trên người hơi đơn điệu ra, những thứ khác đều rất tốt.

Về phần quần áo đơn điệu.

Cô từng nghĩ, nếu là sinh nhật của Cố Tử Thần, anh không quan tâm, tại sao cô phải quan tâm.

“Mẹ, mẹ thật xinh đẹp, còn xinh đẹp hơn tiên nữ.” Khi con càng ngày càng biết nói chuyện.

Kiều Tịch Hoàn khom lưng sờ đầu khi con, “Con càng khiến người ta yêu hơn cha con.”

“Ha ha.” Khi con hơi ngượng ngừng sờ đầu, cười cười.

Ba người thay đồ xong, cùng một chỗ rời khỏi tòa nhà.

Cố Tử Thần với bộ đuôi tôm tôn lên gương mặt tuyệt mỹ và phong cách hơi lạnh lùng kiêu ngạo của anh, Kiều Tịch Hoàn lại một bộ lễ phục trắng tinh, khiến cho dáng người quyến rũ của cô càng xinh đẹp đồng thời lại có vẻ sạch sẽ đơn thuần giống như không ăn khói bụi trần gian, Cố Minh Lộ mặc bộ đồ âu phục nhỏ màu đen, thắt một nơ con bướm, tóc chỉnh lại quy củ khác thường giống như tiểu Vương tử. Một nhà ba người nhìn qua đẹp giống như vẽ, đám người đi ngang qua đều không nhịn được nhìn nhiều mấy lần, có vài người một cách tự nhiên đặt ánh mắt lên đùi Cố Tử Thần, hơi tiếc hận.

Một đường đi qua, ngồi trong xe con Vũ Đại lái, đi tới đại viện nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu về phía Cố Tử Thần, “Chân của anh còn có hy vọng không?”

Hình như Cố Tử Thần không muốn trả lời.

“Em không phải ghét bỏ anh, em chỉ cảm thấy nếu như có hy vọng thì không nên từ bỏ điều trị.” Kiều Tịch Hoàn nói từng câu từng chữ.

Cố Tử Thần nhú nhú chân mày, không lên tiếng.

Khi con nhìn thấy sắc mặt cha mình không được tốt lắm, vội vàng nói, “Chờ con trưởng thành, sẽ cống cha đi chơi khắp nơi.”

Ý tứ chính là, hai chân cha bị tàn tật cũng không sao, sau này khi bé trưởng thành sẽ chăm sóc cha.

Kiều Tịch Hoàn cười cười, “Biết con là đứa bé ngoan.”

“Chờ con trưởng thành, con sẽ chia vui về mình hưởng thụ cho cha.” Khi con tiếp tục mở miệng nói, giống như chính là sợ bởi vì cha đi đứng không tiện mà không vui vẻ, không ngừng lấy lòng.

“Vui về cái gì?” Kiều Tịch Hoàn hơi kinh ngạc.

“Không phải sáng hôm nay mẹ nói cho con biết sao? Chờ con trưởng thành, con liền có thể hưởng thụ cuộc sống vui vẻ.” Cố Minh Lộ hết sức chăm chú nói, còn bổ sung, “Khi lớn lên giống như cha, thì có thể hưởng thụ.”

“...” Kiều Tịch Hoàn thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 113: Người Một Nhà Chọn Lựa Lễ Phục 4

Khi con à con rớt cuộc yêu cha con bao nhiêu, bằng lòng chia sẻ những vui vẻ này cho cha con, cha con có nên ban thưởng cho con một phần thưởng tốt nhất không!

“Cái gì cuộc đời vui vẻ?” Hình như Cố Tử Thần cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, hỏi.

“Không có gì.” Kiều Tịch Hoàn đánh chết không nói.

Sắc mặt Cố Tử Thần tối sầm.

Kiều Tịch Hoàn bị Cố Tử Thần nhìn chăm chăm đến phiền não, tức giận nói, “Dù sao anh cứ cảm ơn con trai anh là được.”

“Tại sao?” Chân mày Cố Tử Thần nhíu lại chặt hơn.

Kiều Tịch Hoàn thật sự không chịu nổi dáng vẻ nhìn mình chăm chăm như vậy của Cố Tử Thần, không nhịn được nói, “Vui về khi trưởng thành, anh không hiểu sao?! Phành phạch phành phạch.”

Sắc mặt Cố Tử Thần lập tức tối sầm, gào lên giận dữ, “Cố Minh Lộ mới năm tuổi, bị cô dạy cho những tư tưởng gì đâu!”

Kiều Tịch Hoàn xoa xoa máng nhĩ của mình, “Con trai của anh khôn ngoan hơn anh, còn nói chia sẻ cho anh..”

“Kiều Tịch Hoàn!” Cố Tử Thần hung hăng nhìn cô.

“Được rồi, em cũng chỉ thuận miệng nói một chút mà thôi, Cố Minh Lộ cái gì cũng không hiểu.” Kiều Tịch Hoàn le lưỡi, đột nhiên nghĩ đến cái gì, khó chịu nói, “Chỉ có điều ngược lại, tại sao anh không để cho em nhìn JJ nhỏ của khi con!”

Khi con vừa nghe, mặt lập tức đỏ lên.

Mẹ nói chuyện thật thẳng thắn!

Sắc mặt Cố Tử Thần càng đen hơn, “Cô là phụ nữ.”

“Em là mẹ thằng bé!”

“Từ nhỏ phải dùng quan niệm giới tính.”

“Vậy khi anh sinh ra đã mặc quần áo?! JJ nhỏ của anh chẳng phải từng bị mẹ anh nhìn thấy.”

“Tôi nói cô...” Cố Tử Thần giận đến cả người cũng không tốt.

Anh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi với logic cường đạo của Kiều Tịch Hoàn, nhưng lại không làm gì được người phụ nữ này!

Khi con che khuôn mặt nhỏ bé nóng bỏng của mình, yếu ớt hỏi, “Cha cũng là JJ nhỏ sao? Người lớn không nên gọi là JJ lớn sao?”

Không gian cả bên trong xe đột nhiên yên tĩnh lại.

Một giây hai giây ba giây...

“Phụt.” Kiều Tịch Hoàn rốt cuộc không nhịn được bật cười lớn.

Khi con có cần phải một câu nhát mình kinh nhân như vậy không.

(*) Nhát mình kinh nhân: Ví với bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc.

Cô đảo mắt nhìn Cố Tử Thần, nhìn cả khuôn mặt anh đã xanh mét.

“Khi con, con nên hỏi cha con...”

Khi con nhìn nét mặt Cố Tử Thần, nào còn dám nói ra một chữ.

Ngược lại Kiều Tịch Hoàn ở bên cạnh cười đến vui mừng nhường nào, “Lại nói nếu như thật lâu không dùng, ai biết có thể thật sự biến thành JJ nhỏ hay không...”

Vũ Đại vẫn nghiêm túc lái xe.

Cô thật sự cảm thấy, đối thoại của một nhà ba người như vậy quá... Giỏi đó.

Khóe miệng đột nhiên nhếch lên, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn người đàn ông ngồi ở hàng sau có sắc mặt cực kỳ không tốt, cho dù như thế nào, cảm thấy cảm giác mà anh cho người khác dường như đã thay đổi rất nhiều, trở nên dần dần, có những cảm xúc mà con người nên có.

Xe một đường tới đại viện nhà họ Cố.

Trong cả quá trình đi đường, Kiều Tịch Hoàn vẫn luôn cười đến rất vui vẻ.

Ba người xuống xe, đi vào biệt thự.

Trong nhà đã có dáng vẻ của phòng tổ chức tiệc, ở giữa phòng khách để một bánh ngọt nhiều tầng màu sắc rực rỡ, Cố Minh Nguyệt mặc váy công chúa màu trắng, tro mắt nhìn bánh ngọt nhiều tầng như vậy, hỏi Ngôn Hân Đồng cũng đã thay đổi dạ phục, “Mẹ, bao lâu nữa con mới có thể được ăn bánh ngọt?”

Tối nay Ngôn Hân Đồng mặc một bộ dạ phục màu tím đậm màu sắc dạ phục kiểu trang nhã tôn lên da thịt cô ta càng thêm trắng nõn, tóc tự nhiên cuốn lại mang theo chút ý vị tao nhã của thiếu phụ.

Chỉ có điều.

Trông mắt Kiều Tịch Hoàn khề sâu, không phải Ngôn Hân Đồng vẫn luôn ưa thích lễ phục bó sát người sao? Lễ phục có thể hoàn toàn nâng vóc người mình đó. Mà đêm nay, rõ ràng chính là kiểu tùy ý, không nói khó coi, cảm giác không phải là phong cách của Ngôn Hân Đồng.

Người phụ nữ này cũng đổi tính?!

“Buổi tối chờ cha thôi xong nên là được. Nhưng mà Minh Nguyệt à, con là con gái, không thể ăn nhiều, ăn nhiều sẽ mập lên, sau này sẽ không đẹp, sau này sẽ không có người thích con, biết không?” Ngôn Hân Đồng nói lời có ý tốt.

Cố Minh Nguyệt chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn, “Con lớn lên xinh đẹp để làm gì? Con muốn ăn bánh ngọt.”

“Đừng tùy hứng, đi qua kia chơi.” Ngôn Hân Đồng hình như hơi không nhin được, kêu Cố Minh Nguyệt đi ra.

Cố Minh Nguyệt khó chịu, nhớ nhưng không thôi nhìn bánh ngọt lên lầu.

Cố Minh Lộ nhìn Cố Minh Nguyệt, quay đầu nhìn về phía Kiều Tịch Hoàn, “Con có thể ăn không?”

“Con cũng không phải bé gái, sao không thể ăn, thích ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu.”

“Ăn nhiều đồ ngọt dễ bị sâu răng, không thể ăn nhiều.” Cố Tử Thần đi qua bên cạnh bọn họ, ném lại một câu.

Cố Minh Lộ cũng rất mất mát.

Kiều Tịch Hoàn thề lưỡi làm mặt quỷ.

“Ăn xong rồi nhớ đánh răng là được, đừng nghe tư tưởng già nua của cha con.”

“Có thật không?”

“Ừ.” Kiều Tịch Hoàn gật đầu, “Từ giờ đến lúc tổ chức tiệc còn sớm, con tự đi chơi đi, đừng làm bẩn quần áo.”

“Vâng.” Khi con vui vẻ chạy đi.

Kiều Tịch Hoàn quay đầu lại, nhìn Tề Tuệ Phân bận rộn sai người giúp việc bận này bận kia, mình cũng đi tới, hòa nhập vào đó bắt đầu giúp một tay.

Chuyện kinh doanh đều do đàn ông nhà họ Cố làm, mà chuyện trong nhà đương nhiên rơi vào trên tay người phụ nữ trong nhà họ Cố, Kiều Tịch Hoàn nhìn dáng vẻ thành thạo có trình tự như vậy của Tề Tuệ Phân, cũng không nhin được hơi bội phục.

Nếu để cho cô tới làm chủ một bữa tiệc, đoán chừng muốn khóc cũng khóc không được.

Thật ra thì từ nhỏ cô đã ghét những chuyện này, lễ tiết rườm rà phát triển gì đó.

Một mực bận rộn như vậy đến khi bữa tiệc bắt đầu, Tề Tuệ Phân để Kiều Tịch Hoàn và Ngôn Hân Đồng trở về phòng chỉnh trang lại tử tế một chút, nửa giờ sau sẽ ra chào khách.

Kiều Tịch Hoàn hơi mệt mỏi trở về phòng.

Cố Tử Thần có dáng vẻ thoải mái vui vẻ.

Kiều Tịch Hoàn đã cảm thấy, đàn ông sống ở nhà họ Cố, thật sự có phúc khí!

Cô xoa xoa chân hơi đau của mình, ở trước gương trang điểm dặm thêm chút phấn son đơn giản, đứng dậy chuẩn bị đẩy Cố Tử Thần xuống dưới lầu thì đột nhiên phát hiện trước gương trang điểm nhiều hơn một sợi dây chuyền bạch kim, phía trên dây chuyền nạm một viên kim cương sáng long lanh, không lớn không nhỏ, nhìn qua vô cùng lóe sáng.

Cô hơi kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Cố Tử Thần ngồi đó, nhưng thật ra hơi không tin tưởng người đàn ông này sẽ đưa dây chuyền cho cô.

“Anh mua cho em?”

“Ừ.” Cố Tử Thần gật đầu.

“Không phải là sinh nhật của anh sao?” Kiều Tích Hoàn hỏi.

“Không phải vì ngại trang phục quá mức quy củ sao?” Cố Tử Thần hơi nổi giận nói.

Người phụ nữ này sao mà không dễ hầu hạ như vậy!

“Đưa đồ cho người mà hung hăng như thế, em không nói không thích.” Kiều Tích Hoàn chu mỏ.

Cố Tử Thần mím mím môi, nhưng không chấp nhận với người phụ nữ này.

“Anh qua đây đeo lên giúp em.”

“Cô không tự đeo được sao?” Cố Tử Thần lạnh lùng.

“...” Kiều Tích Hoàn đè nén tức giận, “Cố Tử Thần, anh không thể khiến cho tâm tình của em tốt một chút sao?!”

Cố Tử Thần trầm mặc hai giây, buông quyển sách trên tay, đẩy xe lăn đi tới, cầm lấy dây chuyền kim cương, đeo lên cần cổ trắng nõn của cô, trên cần cổ cô còn có vết hôn mờ hồ lần trước lưu lại, rất nhạt, khoảng cách gần như thể mới có thể nhìn thấy, lại không hiểu sao hơi, mập mờ không rõ.

Kiều Tích Hoàn nhìn dây chuyền kim cương này, vốn là dạ phục quá mức quy củ quá mức đơn giản, trong nháy mắt đã nhìn đặc biệt rất nhiều, lúc ấy cô cảm thấy bộ dạ phục này còn thiếu cái gì đó, thì ra là, thiếu một sợi dây chuyền.

Lúc ấy cô còn vụng trộm cảm thấy ánh mắt của Cố Tử Thần kia dừng nhấc tới kém bao nhiêu.

Xem xét như vậy.

Cô không thể không thừa nhận, có lẽ món lễ phục ren chữ V sau lưng sâu đó, không nhất thiết đẹp mắt hơn bộ lễ phục đang mặc trên người cô, cái này nhìn vào, càng thêm mạnh, lại uyển chuyển khó hiểu, tuyệt đối sẽ không mất đi thân phận của chủ nhân.

Sau khi Cố Tử Thần đeo dây chuyền cho Kiều Tích Hoàn, đẩy xe lăn chuẩn bị rời đi.

Kiều Tích Hoàn kéo tay của anh lại, xoay người mặt đối mặt nhìn anh.

“Mặc dù biết anh không có gì lạ, nhưng anh cũng không cần động.” Đôi môi xinh đẹp của Kiều Tích Hoàn nhếch lên một đường cong đẹp mắt sau đó cả người ngang nhiên xông qua, khoảng cách giữa hai gương mặt rất gần, đôi môi khẽ hé mở, cánh môi nhẹ nhàng in lên môi anh.

Đầu lưỡi của cô tự nhiên đưa vào trong bờ môi anh, vật nhỏ không ngừng đảo lộn bên trong.

Lông mi thật dài của Cố Tử Thần rũ xuống, nhìn đáng vẻ tốt đẹp bao nhiêu khi cô nhắm mắt lại, cảm nhận rung động truyền tới từ trong môi và răng anh, anh trở tay ôm Kiều Tích Hoàn, nâng đầu của cô, hôn môi của cô, sâu hơn...

Hơi thở như lửa nóng bên trong phòng từng lớp lại từng lớp..

Hai người hôn, liên tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 114: Tiệc Sinh Nhật 1

Trong phòng yên tĩnh.

Hơi thở nhẹ càng ngày càng cao.

Hai người hôn đến long trời lở đất, một khắc kia hình như quên mất tất cả chung quanh, giữa cánh môi cắn xé lẫn nhau, sâu như vậy nồng như vậy...

“Cha, mẹ... Ừm.” Giọng nói cao hứng phấn chấn của khi con, đột nhiên ngưng lại.

Khuôn mặt nhỏ bé chợt đỏ bừng, tay nhỏ bé che hai mắt mình lại, đứng ở cửa không biết làm như thế nào.

Hai người hôn như keo như sơn đột nhiên khựng lại.

Một giây kế tiếp vội vàng buông nhau ra.

Ngay trước mặt khi con, suy cho cùng hơi ngượng ngùng.

Cố Tử Thần trầm mặc đẩy xe lăn rời đi.

Đi ra cửa phòng.

Khi con hé mở tay nhỏ bé của mình, nhìn cha đã rời khỏi phòng, mẹ ngồi ở trước gương trang điểm đang trang điểm lại.

Hình như Kiều Tịch Hoàn để cho mình thả lỏng chút.

Mỗi lần cùng Cố Tử Thần hình như đều không kiểm chế được, trông mắt cô hơi đỏ, nhìn dây chuyền kim cương lóe sáng trong gương kia.

Kiều Tịch Hoàn cầm dây chuyền lên ngắm nghía, kiểu dáng rõ ràng chính là kiểu mà cô vô cùng trúng ý, đơn giản tùy ý rồi lại có phong cách riêng.

Không nhận được cười nhẹ, nét mặt tươi cười như hoa đỏ khiến cho khi con nhìn đến mắt choáng váng.

Kiều Tịch Hoàn từ gương trang điểm trước mặt đứng lên, tao nhã nâng làn váy của mình, xoay người nhìn khi con vẫn đứng ở cửa, mặt đỏ ửng nhìn mình, nụ cười nơi khóe miệng rõ ràng hơn, đập giấy cao gót đi tới, sờ đầu khi con, “Sói nhỏ háo sắc.”

“Con không phải sói nhỏ háo sắc.” Khi con chu mỏ cãi lại, “Con cảm thấy mẹ là người phụ nữ xinh đẹp nhất con từng gặp.”

“Được rồi, nể tình miệng con ngọt như vậy, mẹ hôn con một.” Nói xong, Kiều Tịch Hoàn liền khom lưng, in một nụ hôn thật to lên gò má khi con.

Khi con hơi xấu hổ, lại không nhận được hỏi: “Tại sao mẹ hôn miệng cha, mà lại hôn mặt con?”

“Ồ...” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên tắt tiếng.

Chuyện này nên giải thích với một đứa bé hư hỏng mới năm tuổi đây?!

“Mẹ không thể hôn miệng con sao?” Khi con chu miệng nhỏ, miệng chu rất cao, đáng vẽ vô cùng đáng yêu.

“Con đáng để người ta yêu hơn cha con.” Nói xong, Kiều Tịch Hoàn không nhận được cười to, đôi tay nâng khuôn mặt nhỏ bé của khi con lên, khẽ dùng sức nheo thịt trên khuôn mặt nhỏ bé của cậu bé, cái miệng nhỏ mồm mím của bé càng chu lên cao, Kiều Tịch Hoàn cũng học đáng vẽ khi con, chu môi lên, một hôn chuẩn bị in vào.

“Cố Minh Lộ.” Bên tai, đột nhiên vang lên giọng phái nam nghiêm nghị.

Hai người vẫn duy trì đáng vẽ chu môi, quay đầu qua nhìn.

Nhìn Cố Tử Thần ngồi trên xe lăn, cách bọn họ không xa.

“Cùng nhau xuống lầu.” Cố Tử Thần nói, “Còn cô nữa, mẹ đang thúc giục kia.”

“A.” Kiều Tịch Hoàn vội vàng đứng thẳng người.

Cô luôn luôn rất hiểu biết, ở nhà không thể đắc tội mẹ chồng, cho nên vừa nghe Tề Tuệ Phân bắt đầu tìm cô, cô vội vàng buông Cố Minh Lộ ra, bước nhanh đi xuống phía dưới.

Khi con cũng đi theo sau mộng bọn họ.

Phòng khách không có nhiều người, có lựa thừa vài người tới, đều có qua lại trên thương trường với Cố Diệu Kỳ! Thật ra thì tiệc sinh nhật này, đã sớm hình thành một hình thức xã giao buôn bán khác.

Kiều Tịch Hoàn vừa xuống lầu đã bắt đầu ngựa không ngừng vó chào hỏi khách, ngôn ngữ hành động cử chỉ tự nhiên thoải mái, cộng thêm rất xinh đẹp, một cách tự nhiên hấp dẫn khách mời. Không thể không nói, cảm giác tồn tại của Kiều Tịch Hoàn quả thật rất mạnh, so sánh với Ngôn Hân Đồng đều đang chào hỏi khách, Ngôn Hân Đồng rõ ràng âm thầm thay đổi sắc mặt rất nhiều, Tề Tuệ Phân có khi vội quá, lúc tranh thủ xoay người nhìn hai cô con dâu của mình, cũng càng ngày càng thích cách thức xử sự và mạnh mẽ của Hoàn Hoàn. d1en d4nl 3q21y d0n

Trước kia Kiều Tịch Hoàn rõ ràng chỉ biết núp ở trong góc, đều do Ngôn Hân Đồng ra hết danh tiếng, bây giờ Kiều Tịch Hoàn giống như không cố ý làm gì, ngược lại ánh sáng bắn ra bốn phía.

Người phụ nữ này, cũng không đơn giản.

Tề Tuệ Phân ngẫm nghĩ, lại vội đi nói chuyện với khách mời khác.

Kiều Tịch Hoàn không ngừng đi qua đi lại trong phòng khách, trên trán đổ mồ hôi rịn, khuôn mặt ửng đỏ, dưới ánh đèn thủy tinh da thịt trắng nõn vô cùng nhẵn nhụi, rõ ràng chính là, một báu vật tuyệt sắc giống như thuần khiết lại giống như khêu gợi.

“Chị dâu.” Như yêu tinh xuyên qua trong đám người, Kiều Tịch Hoàn đột nhiên bị người gọi lại.

Cô quay đầu lại, nhìn Cố Tử Nhan tối nay mặc một chiếc váy công chúa màu trắng, tóc màu nâu tự nhiên gọn sóng to phủ bên hai vai, trên đầu đội một vương miện nhỏ, nhìn qua điểm tình đáng yêu, khác một trời một vực với cách ăn mặc không câu nệ tiêu tiết trước kia của cô.

Môi Kiều Tịch Hoàn mím chặt lại, khẽ nhúu chân mày.

Đề cho cô cau mày khẳng định không phải Cố Tử Nhan, mà là người đàn ông Cố Nguyên mặc âu phục màu trắng, phong độ hiên ngang ở bên cạnh Cố Tử Nhan.

Hai người nhìn qua trai tài gái sắc, lễ phục cũng giống như kiểu tình nhân, rất xứng đôi. Cố Tử Nhan nở nụ cười thật to kéo Cố Nguyên đi về phía Kiều Tịch Hoàn, nhiệt tình nói, “Chị dâu, đây là Cố Nguyên, chị cũng biết.”

“Ừ, biết.” Kiều Tịch Hoàn khẽ mỉm cười, nụ cười hơi có vẻ miễn cưỡng, “Rất vinh hạnh vì anh tới dự tiệc sinh nhật của chồng tôi.”

Chồng.

Trông mắt Cố Nguyên khẽ nhúc nhích.

Anh đảo mắt, nhìn người đàn ông ngồi trên xe lăn.

Một người tàn tật.

Kiều Tịch Hoàn nhìn theo tầm mắt của anh.

Cô cụp mắt xuống, hình như biết Cố Nguyên đang nhìn cái gì.

“Là em gọi Cố Nguyên tới. Cũng tiện thể dẫn tới cho cha mẹ nhìn một chút.” Cố Tử Nhan rất vui vẻ nói, cũng không phát hiện ra không khí khác thường giữa bọn họ, khoắc cánh tay Cố Nguyên chặt hơn nữa, rất hạnh phúc ngọt ngào.

Kiều Tịch Hoàn nhìn qua có vẻ rất tùy ý hỏi, “Xem mắt một lần, đã định xuống? Hai người đây là đang nói chuyện yêu đương?”

“Vâng.” Cố Tử Nhan gật đầu.

Kiều Tịch Hoàn cười, “Vậy thật tốt, cha mẹ ở bên kia, em dẫn bạn trai qua một chút.”

“Được, vậy em đưa Cố Nguyên qua bên đó trước.” Cố Tử Nhan kéo Cố Nguyên, vui mừng đi sang bên kia.

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng bọn họ.

Bạn trai?!

Cô cắn môi.

Quay đầu lại, chợt thấy một người đàn ông xuất hiện ở khoảng cách gần trước mặt cô Tề Lăng Phong.

Hôm nay Tề Lăng Phong mặc bộ âu phục màu đen tình cờ nhìn thấy được ở trung tâm thương mại, dáng vẻ cao lớn kết hợp với cắt xén đặc biệt, cộng thêm khuôn mặt anh tuấn điển trai, khí chất nho nhã lễ độ... Không thể nghi ngờ, bộ âu phục này, anh ta mặc ra tất cả ý vị và đặc sắc.

Giờ phút này, trong phòng khách to như vậy, hình như bắn tới một chú, ánh mắt của phụ nữ trẻ tuổi.

“Như thế nào, đạt tới yêu cầu của em chứ?” Tề Lăng Phong cố ý nói.

Trông mắt Kiều Tịch Hoàn chuyển một, “Cố Tử Thần mặc vào càng đẹp mắt.”

“Tôi không tin.” Tề Lăng Phong gần từng tiếng.

Kiều Tịch Hoàn cau mày.

“Mặc dù tôi không phủ nhận đáng vẻ của anh ta đẹp trai hơn tôi, nhưng bộ lễ phục này chế tạo riêng vì tôi, tự nhiên thích hợp với khí chất và vóc người của tôi.” Tề Lăng Phong tiếp tục nói.

Kiều Tịch Hoàn lạnh nhạt nhìn anh ta, “Vấn đề nói kia, tự tin là tốt, nhưng tự đại khiến cho người ta sinh ra chán ghét rồi.”

Nói xong, Kiều Tịch Hoàn xoay người rời đi.

Tề Lăng Phong nhìn bóng lưng Kiều Tịch Hoàn, khóe miệng cười một tiếng xấu xa.

Kiều Tịch Hoàn trực tiếp đi về phía bên cạnh Cố Tử Thần, giờ phút này Cố Tử Thần đang cùng Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân đứng ở trong góc phòng khách, Cố Tử Nhan kéo Cố Nguyên vừa nói vừa cười tâm sự với bọn họ, khi Kiều Tịch Hoàn đi tới, cũng không quấy rầy đến bọn họ trao đổi.

Cố Diệu Kỳ yêu thích Cố Nguyên rất rõ ràng, rất khó có được luôn luôn không ngừng trò chuyện với Cố Nguyên.

Thình thoảng nói một chút chuyện đồ cớ, cũng sẽ dính dáng chút chuyện cuộc sống.

Kiều Tịch Hoàn hơi khom người xuống dính vào bên tai Cố Tử Thần, “Em dẫn anh ra ngoài hóng mát một chút.”

Cố Tử Thần ngược mắt liếc nhìn cô, khẽ gật đầu một.

Kiều Tịch Hoàn đẩy Cố Tử Thần rời đi.

Cố Nguyên đang tán gẫu với Cố Diệu Kỳ, đôi mắt như có như không nhìn bóng lưng bọn họ rời đi.

Khóe miệng nhếch lên, quay đầu không kiêu ngạo không nịnh nọt tiếp tục trò chuyện với Cố Diệu Kỳ.

Kiều Tịch Hoàn đẩy Cố Tử Thần đi về vườn hoa phía sau, giờ phút này vườn hoa coi như yên tĩnh, gần như không có ai tới đây.

“Mệt không?” Kiều Tịch Hoàn đột nhiên hỏi Cố Tử Thần.

Trông mắt Cố Tử Thần khẽ nhúc, “Không mệt.”

“Em cảm thấy mệt quá.” Thân thể mệt mỏi, trong lòng mệt mỏi.

Cố Tử Thần không nói gì, cau mày nhìn cô.

“Hôm nay là sinh nhật của anh, anh đã nghĩ ra để cho em đưa quà sinh nhật gì cho anh chưa?” Kiều Tịch Hoàn điều chỉnh cảm xúc của mình, đảo mắt đột nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 115: Tiệc Sinh Nhật 2

Kiều Tịch Hoàn luôn thay đổi là chuyện đương nhiên với Cố Tử Thần, bây giờ anh không hề kinh ngạc chút nào.

“Chưa từng nghĩ.” Cố Tử Thần lạnh lùng nói.

“Nếu không hôn một đi.” Kiều Tịch Hoàn cười một tiếng.

Cố Tử Thần nhú chặt mày, “Còn chưa hôn đủ?!”

“Dĩ nhiên không đủ.” Kiều Tịch Hoàn ngồi xổm người xuống, giữ vững một đường thẳng với khuôn mặt anh, khoảng cách mặt đối mặt, chỉ cần nhẹ nhàng vừa động là có thể hôn nhau, “Mới vừa rồi không phải bị khi con cắt đứt sao?”

Cố Tử Thần chỉ nhìn cô, không nói được cũng không nói không được.

Giống như bắt đầu từ rất lâu, Cố Tử Thần đã ngầm cho phép cô làm bất cứ chuyện gì trên người anh, mặc dù thỉnh thoảng sẽ nổi con lòi đình, nhưng kết quả cuối cùng chính là, anh đón nhận.

Kiều Tịch Hoàn nhếch miệng cười một tiếng, đôi môi tiến lại gần cánh môi hoàn mỹ của Cố Tử Thần.

Thật ra thì cô thích môi người đàn ông này, mặc dù hơi mỏng, lại có dáng vẻ và gọi cảm đáng chết!

Có người nói đàn ông môi mỏng bạc tình, Cố Tử Thần có phải là người đàn ông bạc tình?

Ít nhất, Tề Lăng Phong là vậy.

Cô đã từng một lần cảm thấy những lời này đều không có căn cứ đều là gạt người, bởi vì cánh môi Tề Lăng Phong cũng rất mỏng, nhưng khi đó mình cảm thấy, Tề Lăng Phong là người đàn ông tốt nhất trên thế gian này, tuyệt đối sẽ không bạc tình.

Bây giờ nghĩ lại, thứ cô nhận lưu lại, không thể nói có căn cứ khoa học gì, nhưng lại dùng kinh nghiệm sống sờ sờ nghiệm chứng từng lần dạy dỗ thâm.

Cánh môi hai người dán chặt.

Khỏe miệng Kiều Tịch Hoàn khẽ cười.

Có phải Cố Tử Thần cũng thích ứng với sự tồn tại như vậy của cô không.

Nhưng mà.

Trông mắt cô hơi đỏ, nhìn bóng người màu trắng cao ngất cách đó không xa.

Cô ngoái đầu nhìn lại.

Chính là Cố Nguyên như vậy, cho nên đừng lãng phí tình cảm ở trên người tôi.

Bóng dáng màu trắng kia xoay người rời đi.

Kiều Tịch Hoàn nhắm mắt lại, hồi lâu, buông Cố Tử Thần ra.

Thật ra thì cô cũng không máu lạnh, giờ phút này có thể hôn Cố Tử Thần đến quên tất cả, khỏe miệng cô cười cười, nhìn khỏe miệng ướt át của Cố Tử Thần, nhẹ nhàng lau giúp anh, đó là nước miếng mình lưu lại, mặc dù vô cùng sáng long lanh, có cảm giác sắc màu mập mờ, cô nói, “Đi vào không?”

“Tôi đi nhà tắm một lát.” Nói xong, Cố Tử Thần đẩy xe lăn đi về phía kia.

Cố Tử Thần có thể nán lại ở phòng khách trong thời gian lâu như vậy đã là kỳ tích, vào lúc này cô độc đường như là tất nhiên.

Mặc dù hôm nay anh là chủ nhân.

Mặc dù hôm nay... Thân phận chủ nhân anh vốn có đã bị một người đàn ông khác che giấu.

Tối nay, gần như đều là ánh sáng của Cố Tử Hàn, anh tao nhà ga vắng đi xã giao qua lại với các khách mời.

Vừa mới bắt đầu, Kiều Tịch Hoàn có nửa phút không thích, đối với Cố Tử Thần hoàn toàn bị người sao lãng, đối với Cố Tử Hàn được người khen tặng đến không xong, trong lòng cô phẫn nộ tâm tình bị đè nén, nhưng đảo mắt nhìn dáng vẻ Cố Tử Thần bình tĩnh đến gần như lạnh lùng như vậy, cũng dần thích ứng, bởi vì...

Chủ nhân đã không để ý, cô đứng là bắt chước đi cày xen vào việc của người khác!

Cô cũng không phải rảnh rỗi đến sợ.

Nghĩ như vậy, cô nâng váy chuẩn bị vào phòng khách.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng dáng màu đen, khi cô còn chưa phản ứng kịp, bóng dáng màu đen kia đã mạnh bạo kéo cô vào trong góc tối thui, sau lưng bị anh ta cường thế đè lên vách tường, sau vai trần ma sát lên vách tường, đau đớn trong phút chốc.

Kiều Tịch Hoàn cau mày nhin đau, mắt nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

“Tề Lăng Phong, anh nổi cơn gì?!” Kiều Tịch Hoàn gầm nhẹ.

Ở nơi như thế này, lá gan Tề Lăng Phong có phải quá lớn chút rồi không?!

“Em cảm thấy tôi điên sao?” Tề Lăng Phong hỏi cô, anh lại có vẻ không hề để ý tới cô kích động, thậm chí có vài phần cả lơ phất phơ. Mà phong cách ôn tồn nho nhã của anh hoàn toàn không hề như tên lưu manh khiến cho người ta ghê tởm, ngược lại có vài phần cảm giác phong lưu phóng khoáng.

Người đàn ông này, thủ đoạn đùa bỡn phụ nữ, thật sự đã đến mức thành công thành thực.

Ví dụ như đối với Hoắc Tiểu Khê, ví dụ như đối với Sở Dĩ Huân, ví dụ như đối với Kiều Tịch Hoàn lúc này...

“Anh định làm cái gì?” Kiều Tịch Hoàn cau mày. “Em cứ nói đi, tiểu yêu tinh.” Lời nói mập mờ quyến rũ của Tề Lăng Phong vang lên bên tai cô, trông mắt thâm thúy nhìn đôi môi đỏ ửng của cô, một khắc kia dường như bắn ra ánh sáng khác thường, ánh sáng mang theo tham lam như vậy, cùng với dục vọng trần trụi, “Môi của em, khiến cho tôi yêu thích không buông tay, nhìn người đàn ông khác xâm phạm, sẽ không nhin được muốn sở hữu.”

Kiều Tịch Hoàn hung hăng nhìn anh ta “Tề Lăng Phong, tôi lại nhắc nhở anh, tôi là bà xã của anh họ anh, anh đừng không biết xấu hổ như vậy.”

“Vị em, cũng đáng.” Tề Lăng Phong vừa nói xong, cánh môi liền trực tiếp đè lại.

Kiều Tịch Hoàn cắn chặt môi.

Hôn người đàn ông này, cô sẽ cảm thấy ghê tởm.

Âm hưởng người đàn ông này từng hôn phụ nữ, âm hưởng người đàn ông này lại dự phòng hôn một người phụ nữ khác vào kiếp trước của mình, nghĩ tới người đàn ông này hô mưa gọi gió ở trên giường với người phụ nữ khác, cô thật sự ghê tởm đến muốn nôn mửa.

Nhưng một khắc kia, cô chịu đựng.

Thậm chí dưới tấn công cường thế của anh ta, cô mờ mắt rã rời, để cho anh ta tiến thẳng vào.

Hình như Tề Lăng Phong cảm thấy Kiều Tịch Hoàn thỏa hiệp, khoe miệng cười một tiếng xấu xa, lực độ hôn cô không ngừng sâu hơn, hơi thở mập mờ vây quanh giữa thân thể hai người, lửa nóng đột ngột tăng lên.

Hôn kéo dài thật lâu.

Tề Lăng Phong giống như không nỡ buông cánh môi của cô ra.

Trong mắt của anh mang cười, vẫn chưa thỏa mãn như thế.

Nhưng mà Tề Lăng Phong lý trí hơn bất cứ kẻ nào, ở chỗ này, chỉ thích hợp tạm thời ngăn ngừ như vậy, bá đạo, trộm hoan.

“Đủ chưa?” Kiều Tịch Hoàn hỏi anh ta.

Thân thể hơi thở dốc, tim lại lạnh.

Lạnh lẽo vô cùng.

Tề Lăng Phong càng như vậy, cô càng cảm thấy mình năm đó không đáng giá, và bị ai.

Chỉ vì một người đàn ông như vậy, liền vì một người đàn ông máu lạnh vô tình thế này, vì đạt được mục đích làm “Bà xã” của người mà rơi vào kết quả như thế, cô thật sự có một kích động hận không thể đập đầu chết không có mặt mũi gặp người.

Cô không chế tâm tình của mình, cô che đậy rất tốt, vào thời khắc này khoe miệng nhếch lên nói, “Nếu như đủ rồi, cảm phiền buông tôi ra.”

Tề Lăng Phong hí mắt nhìn ngón tay mình nắm bả vai tròn trịa của cô, da thịt trắng nõn dưới lòng bàn tay anh sinh ra một tình cảm khác thường, anh không để lại dấu vết buồng Kiều Tịch Hoàn ra.

Người phụ nữ này mang đến phản ứng cho thân thể anh, từ chỗ không có.

Nhưng mà, anh rất lý trí.

Người hư vô mờ mịt có lòng tham cũng chỉ là một công cụ có mục đích đối với anh mà thôi, ngay cả để phát tiết cũng không phải.

Cho tới bây giờ anh đều không để cho mình, rơi vào trong đó.

Ngón tay thon dài của anh một lần nữa bao trùm trên bờ môi cô, êm ái vuốt ve, cảm xúc mềm mại tinh tế này khiến cho anh có một khắc không nỡ, cũng giống như chỉ là ảo giác, anh buông tay xuống, nói, “Kiều Tịch Hoàn, em và tôi giống nhau, đều rất thích mới phát sinh vừa rồi, phải không?” d1en d4nl 3q21y d0n

Kiều Tịch Hoàn cười, “Có lẽ chỉ có anh thích mà thôi.”

Sau đó, nâng váy, giống như mới vừa rồi bên cạnh cô không xảy ra chuyện gì cả, cô tao nhã lướt qua anh ta, khoảnh khắc khi rời đi, Kiều Tịch Hoàn dừng bước chân một chút, “Anh không sợ tôi sẽ thét chói tai sao?”

Kiều Tịch Hoàn hỏi anh ta.

Nụ cười của Tề Lăng Phong rõ ràng hơn.

“Sẽ không ngu xuẩn như vậy.” Tề Lăng Phong rất khẳng định.

Kiều Tịch Hoàn sẽ không ngu xuẩn đến lấy chính mình ra đùa giỡn.

Chuyện như vậy nếu bị người khác phát hiện, hai người cũng không có chỗ tốt nào.

Kiều Tịch Hoàn chưa bao giờ dùng phương thức hai bên cùng bị thiệt hại để đạt được mục đích, cô chỉ lựa chọn diệt vong.

Cho nên, không biết bắt đầu từ khi nào, anh càng ngày càng có hứng thú với người phụ nữ này.

Anh rất thích người phụ nữ có tính cách mạnh mẽ, thủ đoạn xuất chúng như vậy, điều này khiến cho anh cảm thấy rất có tính khiêu chiến!

Cho nên cho dù bây giờ mình vẫn còn đang trong thời kỳ đặc biệt, đang trong thời kỳ đặc biệt về dư luận với Sở Di Huân, anh vẫn không kiêng kỵ chút nào đi quyến rũ người phụ nữ này, bởi vì rất muốn, rất hưng phấn, cũng bởi vì, quyến rũ người phụ nữ này, người phụ nữ này sẽ không ngu xuẩn tới mức mang nó ra uy hiếp mình, anh không cần đề phòng cô chụp ảnh hay mờ ám gì khác!

Tề Lăng Phong rất thông minh, rất gian trá.

Mỗi một bước anh làm, cho dù khi thân thể không thể khống chế được, mỗi một việc làm đều do anh từng bước đặt ra, chu đáo như thế, không chê vào đâu được như thế!

Nhưng lúc này đây.

Tề Lăng Phong thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 116: Tiệc Sinh Nhật 3

Editor: Puck - Diễn đàn

Anh chỉ cần nhắc đến Kiều Tịch Hoàn không dám bại lộ thân phận của bọn họ trước truyền thông, nhưng không nghĩ đến, mục đích lần này của Kiều Tịch Hoàn, cho tới bây giờ đều không phải vì anh, mà là một người phụ nữ khác, Sở Di Huân.

Kiều Tịch Hoàn một lần nữa bước đi trên giày cao gót tao nhã rồi đi, trông mắt lại đột nhiên chuyển một cái.

Không biết ở chỗ nào, cũng không biết ở phương nào.

Nhưng cô chính là biết được, chuyện mới vừa rồi của bọn họ, đã bị người ghi lại rõ ràng.

Cứ như vậy, là đủ rồi.

Khóe miệng cô xẩu xa cười một tiếng.

Tề Lăng Phong, có phải tôi cũng đưa cho anh một phần lễ nhỏ không?!

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Trở lại phòng khách nhà họ Cố.

Kiều Tịch Hoàn quét mắt nhìn nhóm người trong phòng khách.

Cố Nguyên vẫn còn ở đó.

Cô cho rằng, sau khi trải qua chuyện mới vừa rồi Cố Nguyên nên rời đi.

Nhưng giờ phút này, Cố Nguyên vẫn đứng trong góc nhỏ cùng Cố Tử Nhan, Cố Nguyên đang uống rượu, Cố Tử Nhan vẫn ở bên cạnh anh, trên mặt cười đến rất rực rỡ, hình như một mực tìm đề tài nói chuyện phiếm với anh, mà biểu hiện của anh, chỉ đang ứng phó, ứng phó rất rõ ràng.

Cố Nguyên uống xong một ly sâm banh trên tay, trong nháy mắt đảo mắt nhìn thấy Kiều Tịch Hoàn xuất hiện trong phòng khách, anh mím môi để chiếc ly không trên quầy bar bên cạnh, dường như nói gì đó với Cố Tử Nhan, rồi sải bước đi về phía trước mặt Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cố Nguyên, có một khắc thậm chí không muốn đổi mắt.

Nhưng mà giờ phút này, cô chỉ nở nụ cười hoàn mỹ kiểu xã giao ra nhìn anh.

“Tôi ở vườn hoa phía sau chờ em.” Cố Nguyên nói.

Sau đó, lướt qua cô rồi đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn người đến người đi, cô tiện tay cầm một ly sâm banh chỗ người phục vụ xuyên qua đám người, tao nhã, lại không còn một giọt.

Cô hít sâu, để ly không xuống, xoay người đi về phía vườn hoa phía sau.

Cô tìm một vòng, ở trên một chiếc ghế gần bể bơi, nhìn người lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, tròn mắt cúi thấp nhìn hoa văn sóng nước dập dờn dưới gió nhẹ, giống như cảm nhận được người tới bên cạnh, anh không ngước mắt lên nhìn cô, chỉ mở miệng nói, “Tôi quyết định lui tới với Cố Tử Nhan rồi.”

“...”

Kiều Tịch Hoàn đứng bên cạnh anh, ao nước trong suốt phản chiếu dáng vẻ mảnh khảnh mà cao gầy của cô, khiến cho cả người cô nhìn có vẻ xinh đẹp như vậy, hư hư thật thật như vậy.

Hư hư thật thật đến mức, nếu bây giờ anh khom lưng chụp vào trong nước, lập tức sẽ tan thành mây khói.

“Tôi đã nghĩ, thà uất ức bản thân mình sống tiếp dưới bóng mờ của em lần này, còn không bằng hào phóng đối diện, có lẽ một ngày kia sẽ không có cảm giác đau lòng rồi, sẽ tốt lắm.” Cố Nguyên nói, lẳng lặng nhàn nhạt như vậy, lại tràn đầy cô đơn.

Kiều Tịch Hoàn cắn môi, vẫn nhìn Cố Nguyên như vậy.

Nói không ra một chữ, hình như cũng không biết nên nói cái gì.

Cô cắn môi, cắn đến cánh môi cũng bắt đầu trắng bệch.

Gió mùa hè mang theo uồn ướt và nóng ran, khi xẹt qua trên mặt có chút mồ hôi dính dính, một khắc kia chung quanh dường như yên tĩnh, chỉ có hô hấp tinh tế của nhau.

Thật lâu.

Kiều Tịch Hoàn đột nhiên mở miệng, “Tùy anh thôi.”

Cô nói, tùy tiện anh.

Nếu như anh muốn tàn nhẫn đối mặt như vậy, cô sẽ tạo cơ hội cho anh.

Khóe miệng Cố Nguyên đột nhiên nhếch lên cười, cười đến châm chọc như vậy.

Anh nói chút lời này cũng không phải nói giỡn, nhưng anh vẫn mong đợi cô có thể cho anh một an ủi.

Hoắc Tiểu Khê chưa bao giờ sẽ an ủi anh, luôn đương nhiên tổn thương anh như vậy.

Nhưng anh chính là không bỏ được, Hoắc Tiểu Khê không tìm không phải đó.

Anh đứng lên từ trên ghế, quay đầu nhìn người phụ nữ trước mặt nhìn bóng dáng đẹp đẽ dưới đèn sương khiến cho lòng người say của cô.

Anh thích, cho tới bây giờ đều là trái tim này, khiến cho người ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, chưa bao giờ đau.

Kiều Tịch Hoàn mím môi, “Tôi là đại thiếu phu nhân nhà họ Cố, tôi còn phải chào hỏi khách, cũng không tiếp anh được.”

Cô thậm chí còn tao nhã khom người, biểu hiện lạnh nhạt và lễ phép như vậy.

Cố Nguyên siết ngón tay, có một khoảnh khắc sao mà muốn túm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, cuối cùng, lại chỉ siết thành nắm đấm, khí lực lớn đến mức khớp xương cũng bắt đầu trắng bệch.

“Chị dâu cả.” Cố Tử Nhan đột nhiên chạy ra từ trong phòng khách, “Chị có thấy Cố Nguyên không? Anh ấy nói ra ngoài hóng mát một chút, sao lại không thấy.”

“Bên kia.” Kiều Tịch Hoàn chỉ về phía hồ bơi.

Cố Tử Nhan nhìn thấy người, thở phào nhẹ nhõm, “Cám ơn chị dâu cả.”

Sau đó, không có tâm tư một lòng chạy về phía Cố Nguyên.

Bước chân Kiều Tịch Hoàn khẽ dừng một chút, cô đảo mắt, nhìn bên hồ bơi, hai thân thể đột nhiên dán chặt.

Cổ Nguyên đang cùng Cổ Tử Nhan hôn nhau.

Cổ Tử Nhan được sủng mà kinh sợ.

Nhưng Kiều Tịch Hoàn lại nhìn thấy, một giọt nước mắt của Cổ Nguyên, vẫn chưa từng rơi xuống.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, đời này, cô còn tổn thương anh như thế.

Cô xoay người đi vào phòng khách.

Cô không để cho mình biểu lộ ra cảm xúc khác, cô tao nhã nâng váy đi qua trong phòng khách, lễ phép mỉm cười với khách mời tới tới lui lui, biểu hiện tự nhiên thanh thản, tao nhã quyến rũ như thế.

Giờ phút này trong phòng khách chính là lúc náo nhiệt nhất.

Kiều Tịch Hoàn xuyên qua đám người, đi về phía trung tâm phòng khách, yên lặng đứng sau lưng Cổ Tử Thần không biết trở lại phòng khách từ khi nào.

Giờ phút này, Cổ Diệu Kỳ, Tề Tuệ Phân, Cổ Tử Hàn và Ngôn Hân Đồng đều đứng ở đây, Cổ Minh Lộ và Cổ Minh Nguyệt cũng ngoan ngoãn chia ra đứng bên cạnh cha mình. di ien n#dang# yuklle e#q quiq on

Giống như đến lúc đọc diễn văn, sau đó cắt bánh ngọt thổi nến.

Ánh đèn trong phòng khách đột nhiên tắt đi.

Trong tiếng kêu của tất cả mọi người, một luồng sáng màu xanh lam đột sáng lên ngay vị trí chính giữa, chiếu rọi mỗi người nhà họ Cổ ở trong đó.

Một cách tự nhiên tầm mắt của mọi người đều đặt trên người bọn họ.

Ánh mắt Kiều Tịch Hoàn quét qua đám người, mờ tối, căn bản không nhìn rõ ràng bất cứ ai.

Kiều Tịch Hoàn thu hồi tầm mắt, khóe môi nhếch lên mỉm cười lễ độ.

Cổ Diệu Kỳ đột nhiên mở miệng, “Rất cảm ơn các vị đã đến tham dự bữa tiệc sinh nhật ba mươi ba tuổi của hai con trai tôi. Ở trong ngày đặc biệt này, tôi nghĩ tôi nên cảm ơn bà xã của tôi, cảm ơn bà ấy đã sinh cho tôi hai đứa con trai ưu tú, để cho tôi vào giờ khắc này hạnh phúc không thôi.”

Nói xong, Cổ Diệu Kỳ còn ngay trước mặt mọi người hôn Tề Tuệ Phân.

Tề Tuệ Phân hơi ngượng ngừng cười cười.

Chung quanh vang lên tiếng vỗ tay khác thường.

Điều chỉnh xong không khí, Cổ Diệu Kỳ lại tiếp tục nói, “Dĩ nhiên, tôi cũng muốn chúc phúc cho hai con trai của tôi, chúc phúc cho hai đứa vui vẻ khỏe mạnh, gia đình mỹ mãn. Trước khi cắt bánh ngọt, cô con gái của con trai thứ hai của tôi, công chúa nhỏ nhà chúng tôi biểu diễn một chút tiết mục cho mọi người, Minh Nguyệt.”

Cổ Diệu Kỳ gọi cô bé.

Cổ Minh Nguyệt mặc váy công chúa đáng yêu, đi tới trước mặt Cổ Diệu Kỳ.

Cổ Minh Nguyệt là một cô bé xuất chúng, ở trước mặt mọi người tuyệt đối sẽ không sợ sệt, hơn nữa còn là một hàng ăn vặt trời sinh, mới vừa rồi mẹ đã nói, biểu diễn tiết mục xong có thể ăn bánh ngọt, cho nên lanh lợi khác thường.

Bé cười cúi chào người xung quanh, sau đó cầm violin ở bên cạnh lên, tiếng đàn du dương trong nháy mắt bay ra mỗi một góc trong phòng khách.

Đáng đáp Cổ Minh Nguyệt đáng yêu, kỹ xảo kéo đàn cũng rất thành thạo, khiến rất nhiều người chung quanh đều không nhận được say mê trong đó, nhìn cô bé đáng yêu đó, hận không thể tiến lên hôn hai cái, quả thật lâu lành đến khiến người ta chảy nước miếng.

Một khúc đàn xong, trong phòng khách vang lên tiếng vỗ tay.

Cổ Minh Nguyệt một lần nữa cúi đầu chào, công chúa nhỏ vô cùng đáng yêu.

“Ôi chao, tôi ước gì có một cô con gái đáng yêu tốt đẹp như thế.” Một giọng nói rất nhỏ cảm thán.

“Đúng vậy, quả thật rất đáng yêu.” Một giọng nói khác phụ họa.

“Không chịu nổi, đợi lát nữa nhất định phải đi bế cô bé.”

...

Ngôn Hàn Đồng nghe những âm thanh này, trên mặt lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Cô đảo mắt nhìn Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân, cùng với Cố Từ Hàn, nhìn trên mặt bọn họ dường như loáng thoáng lộ ra vẻ vui thích.

Trông mắt cô hơi đỏ, nhìn Kiều Tịch Hoàn bên cạnh dường như cũng nét mặt tươi cười như hoa.

Trong lòng hung ác.

Đừng tưởng rằng đưa Minh Lý đi nước Mỹ thì có thể khiến cho cô không còn chút sức nặng nào, cô luôn cho rằng ở hào môn, mẫu bằng tử quý *, cho nên khi giáo dục bồi dưỡng đứa bé cô luôn tiêu tốn phần lớn tâm sức, từ ba tuổi Minh Nguyệt đã bắt đầu kéo violin, hơn nữa thiên phú khác thường, luôn là người nổi bật trong số đám bạn cùng trang lứa, hơn nữa dung mạo càng khiến cho người ta yêu thích hơn các bạn nhỏ bình thường, được hoan nghênh dường như cũng là chuyện đương nhiên.

(*) Mẫu bằng tử quý: Mẹ vinh nhờ con

Kiều Tịch Hoàn cảm nhận được tầm mắt của Ngôn Hàn Đồng, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 117: Tiệc Sinh Nhật 4

Mỗi lần đều mơ tưởng biểu diễn ở trước mặt người nhà họ Cố, trước mặt người bên ngoài.

Cô thừa nhận Cố Minh Nguyệt quả thật đáng yêu.

Ở trong cảm nhận của cô, đáng yêu hơn Cố Minh Lý thích gây chuyện thị phi nghịch ngợm phá phách kia nhiều.

Nhưng có lúc, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình.

Cô ngồi xỏm người xuống, nhẹ giọng nói gì đó bên tai khi con, khi con hơi xấu hổ, nhưng không từ chối được yêu cầu của mẹ mình, lặng lẽ rời khỏi ánh đèn, chạy về phía chiếc piano ở góc khuất kia.

Thật ra thì cô không rõ tình huống học tập của khi con cho lắm.

Nhưng cô nghĩ, học lâu như vậy, cuối cùng vẫn nên có chút thu hoạch đi.

Cho nên khi cả phòng khách một lần nữa vang lên tiếng đàn du dương thì khóe miệng cô nhếch lên chút ý cười.

Quả nhiên, không khiến cho cô thất vọng.

Động tác hơi không lưu loát, nhưng ít nhất có thể hoàn thành chơi một khúc đàn, ít nhất là một tiết mục trôi chảy.

Tầm mắt mọi người dời đi, tìm khắp nơi.

Phòng khách to như vậy, một ánh đèn đột nhiên chiếu sáng chiếc piano ở trong góc, một bé trai mặc âu phục màu đen, chải kiểu tóc Vương tử, khéo léo ngồi trên ghế, ngón tay út linh hoạt nhảy lên giữa các phím đàn trắng đen xen kẽ, đáng yêu như vậy.

Kiều Tịch Hoàn đứng từ xa nhìn khi con.

Trước kia vẫn cảm thấy khi con quá xấu, ít nhất không di truyền dáng vẻ nghiêng nước nghiêng thành của cô và Cố Từ Thần, giờ khắc này, lại cảm thấy thẳng thớm thú vị này hoàn toàn thừa kế khí chất cao quý của Cố Từ Thần, chính là tao nhã giống như Vương tử, vô cùng tuần tú.

Một khúc đàn xong

Lại một loạt tiếng vỗ tay.

Trên mặt Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân không che giấu được nụ cười.

Cháu gái và cháu trai đều mang đến cho họ vinh dự vô tận, hơn nữa thứ tình cảm cách đời này thật sự rất vi diệu, Cố Diệu Kỳ rõ ràng có lòng với thể hệ cách hai đời cao hơn thế hệ tiếp theo của ông, chung quanh không ngừng vang lên tiếng ca ngợi, đã không ngậm miệng được.

Thật ra thì.

Cố Minh Lộ cũng không xuất chúng hơn Cố Minh Nguyệt, nhưng lại khiến cho người ta ưa thích hơn.

Nhưng Ngôn Hân Đồng lại tràn đầy không cam lòng.

Khắp nơi đều mơ tưởng chiếm hết danh tiếng, Kiều Tịch Hoàn ngoái đầu nhìn lại đối diện với sắc mặt của Ngôn Hân Đồng, lạnh nhạt cười một tiếng.

Cô không phải cố ý nhắm vào ai, nhưng có thời điểm vì sinh tồn, phải để cho mình hạc đứng trong bầy gà.

Khi con từ trên ghế piano leo xuống, chạy đến bên cạnh Kiều Tịch Hoàn.

Kiều Tịch Hoàn giờ ngón tay cái lên.

Khi con ngượng ngừng cười đến vui vẻ hơn nữa.

Cố Tử Thần nhìn một lớn một nhỏ trước mặt, môi mỏng khẽ mím.

Đọc diễn văn kết thúc, liền bắt đầu thổi nến và cắt bánh ngọt.

Cố Tử Thần và Cố Tử Hân cắt một phần nhỏ từ bánh ngọt cao gần một mét xuống, sau khi chia ra đưa cho Cố Diệu Kỳ và Tề Tuệ Phân, công việc chia bánh ngọt còn lại liền rơi vào trên người người giúp việc.

Cố Minh Lộ và Cố Minh Nguyệt tro mắt nhìn bánh ngọt này, nước miếng chảy thẳng.

Cố Minh Nguyệt sai người giúp việc, “Cháu muốn miếng đó, có chocolate, cháu muốn to, thật to.”

Người giúp việc vội vàng cắt cho công chúa nhỏ, đặt ở trong đĩa, khi đang chuẩn bị đưa cho Cố Minh Nguyệt, Ngôn Hân Đồng đột nhiên đi tới, nhận lấy đĩa bánh ngọt, cầm dao nĩa lên xiên cắt ra hơn một nửa, giữ lại một nửa to bằng nắm đấm đưa cho Cố Minh Nguyệt, “Chỉ có thể ăn ít như vậy.”

“Tại sao?” Cố Minh Nguyệt đã sắp khóc, “Mẹ nói biểu diễn tiết mục có thể ăn rất nhiều thật nhiều bánh ngọt.”

“Nhưng con không đạt tới yêu cầu trong lòng mẹ.” Ngôn Hân Đồng nói từng câu từng chữ.

Cố Minh Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn.

Bé rõ ràng đã ra sức biểu diễn.

Mới vừa rồi bé nhìn thấy mẹ Cố Minh Lộ hăng hái biểu dương Cố Minh Lộ.

Nhưng mẹ của bé không chỉ không khen ngợi bé, còn nói bé biểu diễn chưa đủ tốt.

Bé cảm thấy thật uất ức.

Hình như Ngôn Hân Đồng cũng không để ý tới cảm xúc của con gái bảo bối, mở miệng nói, “Hơn nữa ăn nhiều bánh ngọt sẽ lên cân. Nghe lời.”

Sau đó cường thế mang Cố Minh Nguyệt rời khỏi khu bánh ngọt.

Cố Minh Lộ nhìn bóng lưng nức nở của Cố Minh Nguyệt.

Bé quay đầu lại cẩn thận lấy phần bánh ngọt thím hai vừa mới lấy ra khỏi đĩa của Cố Minh Nguyệt bỏ vào đĩa của mình, lúc chuẩn bị rời đi, lại cắt một miếng nhỏ bỏ vào đĩa của mình, cho đến khi cái đĩa đã chất thành một núi nhỏ cũng không thể bỏ thêm một chút xíu nào nữa, Cố Minh Lộ mới cầm cái đĩa rời đi, vừa thận trọng rời đi, vừa nhìn chung quanh.

Bé leo lên cầu thang, đi về phía lầu hai.

Bước chân của bé dừng trước cửa phòng Cố Minh Nguyệt, nghe trong phòng truyền ra tiếng khóc hu hu.

“Minh Nguyệt, em mở cửa ra.” Cố Minh Lộ nói với Cố Minh Nguyệt ở bên trong.

Tiếng khóc của Cố Minh Nguyệt dừng lại một chút, dường như nghe được tiếng của Cố Minh Lộ, nhưng một giây tiếp theo lại tiếp tục khóc thút thít thét lên, “Em không mở cửa, anh đừng đi vào, em không thích anh!”

Cố Minh Lộ cắn môi, trầm mặc hai giây, “Minh Nguyệt, anh mang bánh ngọt tới cho em, em mở chốt cửa cầm bánh ngọt vào rồi anh đi liền, anh sẽ không quý rầy em.”

Cố Minh Nguyệt vừa nghe thấy bánh ngọt, vội vàng bò dậy từ trên giường, nước mắt lã chã mở cửa phòng nhìn Cố Minh Lộ, hốc mắt lỗ mũi đều đỏ ửng, lại đáng yêu khác thường, bé lau nước mắt nói, “Đây là cho em sao?” “Ừ.” Cố Minh Lộ gật đầu.

“Tại sao lại cho em?”

“Không phải em thích ăn sao?” Cố Minh Lộ nhìn cô bé, “Mẹ nói rồi, bánh ngọt có thể ăn nhiều, sau khi ăn nhớ chải răng nhỏ là được.”

“Có thật không?” Vừa nghe Cố Minh Lộ nói như vậy, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ bé của Cố Minh Nguyệt liền nở nụ cười

“Thật.” Cố Minh Lộ giống như chỉ sợ Cố Minh Nguyệt không tin, ra sức gật đầu.

“Vây cảm ơn anh.” Cố Minh Nguyệt cẩn thận nhận lấy một đĩa bánh ngọt lớn, ngọt như mật mà cười nói, “Anh còn tốt với em hơn anh trai em, em thích anh.”

Cố Minh Lộ hơi ngượng ngừng gật đầu, xấu hổ nói, “Anh cũng là anh trai em”

Cố Minh Nguyệt vội vàng gật đầu nói, “Ừ.”

“Nhanh ăn đi, ăn xong rồi còn không đủ anh lại xuống mang lên cho em” Cố Minh Lộ thúc giục.

“Được.” Cố Minh Nguyệt đặt đĩa bánh ngọt lên trên bàn học nhỏ của mình, ăn từng miếng từng miếng, ăn đến cái miệng nhỏ nhắn đều là bơ, một khắc kia lại cảm thấy không hề bần chút nào, rõ ràng còn có thể yêu đến không xong.

Cố Minh Lộ nghĩ, trên thế giới này chắc không có ai đáng yêu hơn em gái Minh Nguyệt của bé đi.

Trái táo nhỏ cũng không đáng yêu như Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt ừng ực ừng ực ăn xong một đĩa đầy tràn, đưa đĩa không cho Cố Minh Lộ, “Em ăn xong rồi.”

“Anh lại đi lấy chút bánh ngọt lên cho em.”

“Không cần, em ăn no rồi.” Cố Minh Nguyệt vỗ vỗ bụng nhỏ của mình, lễ phép nói, “Cảm ơn anh, Minh Lộ.”

“Không khách khí.” Cố Minh Lộ cười, rất xấu hổ.

“Anh mang đĩa đi xuống đi, mẹ em thấy được sẽ nổi giận. Anh đừng nói với mẹ em rằng em ăn nhiều như vậy nha.” Thỏa mãn bụng nhỏ của mình, Cố Minh Nguyệt vội vàng nói.

“Được. Vây anh xuống trước.”

“Ừ, bye bye.” Cố Minh Nguyệt khéo léo vẫy tay.

Cố Minh Lộ cầm đĩa không xuống lầu.

Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ.

Bé chạy đến khu bánh ngọt, mới vừa rồi đều bị Cố Minh Nguyệt ăn hết, mình một chút còn chưa ăn.

Bé cắt một miếng to, khi bỏ vào trong đĩa, Kiều Tịch Hoàn đột nhiên xuất hiện.

“Khi con, có phải con ăn quá nhiều rồi không, mới vừa rồi không phải đã ăn một đĩa lớn sao?” Kiều Tịch Hoàn hỏi.

Mặc dù cô không ngăn cản niềm vui khi ăn bánh ngọt của đứa bé, nhưng mới vừa rồi Cố Minh Lộ rõ ràng cầm một đĩa thật to đi, ăn nhiều như vậy nữa, cô thật sự lo lắng thẳng thóc này sẽ ăn ra bệnh.

Đến lúc đó.

Cô thật sự không dám tưởng tượng, Cố Tử Thần sẽ mặt đen như thế nào với cô. dfienddn lieqiudoon

Cố Minh Lộ nhìn mẹ mình, vốn định nói cho mẹ biết một đĩa vừa rồi là cho Cố Minh Nguyệt, nhưng nghĩ đến câu nhò và cuối cùng cái gì cũng không nói của Cố Minh Nguyệt, ngoan ngoãn buông đĩa xuống, cho dù thèm đến muốn chết, vẫn nói, “Vây con không ăn.”

“Thật biết nghe lời.” Kiều Tịch Hoàn sờ đầu Cố Minh Lộ, “Tự đi chơi đi.”

“Vâng.”

Kiều Tịch Hoàn nhìn bóng lưng vui sướng của Cố Minh Lộ.

So sánh với Cố Minh Lý và Cố Minh Nguyệt, Cố Minh Lộ thật sự khiến cho người ta yên tâm không ít.

Kiều Tịch Hoàn cắt gọn một miếng bánh ngọt, xoay người đi về phía Cổ Tử Thần.

Thọ tinh không phải nên ăn một chút bánh ngọt sao?!

Cô bụng đói, “Ăn không?”

“Tôi không ăn đồ ngọt.” Cổ Tử Thần nhìn bánh ngọt, ghét bỏ nói.

“Chỉ một miếng nhỏ, hôm nay anh là thọ tinh, như thế nào cũng phải ăn một miếng.” Kiều Tịch Hoàn dùng thìa xiên một phần nhỏ, đặt ở cạnh môi anh.

“Kiều Tịch Hoàn, tôi nói không ăn.” Cổ Tử Thần hơi bốc lửa.

Trước mặt nhiều người như vậy, sắc mặt Cổ Tử Thần rõ ràng hơi ngượng ngùng.

“Anh quên lần trước chúng ta ăn kem rồi sao, thật ra thì em không ngại ở trong ngày sinh nhật của anh, lại như vậy một lần...”

Lời còn chưa dứt, Cổ Tử Thần đã cắn một miếng bánh ngọt trên cái thìa cô cầm.

Kiều Tịch Hoàn không nhịn được cười to.

Hình như bên cạnh truyền đến ánh mắt.

Kiều Tịch Hoàn biết là ai.

Cổ Nguyên đã đi rồi, còn có thể là ai?!

Cô bâng quang dùng cái thìa Cổ Tử Thần vừa ăn chuẩn bị nhét vào trong miệng mình.

Sắc mặt Cổ Tử Thần đột nhiên hơi thay đổi, nói với Kiều Tịch Hoàn, “Bánh ngọt là vị xoài?”

“Có vấn đề gì sao? Em đặc biệt chọn tặng vị xoài.” Kiều Tịch Hoàn không giải thích được nhìn anh.

“Tôi bị dị ứng với xoài!” Cổ Tử Thần gằn từng câu từng chữ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 118: Mượn Dao Giết Người (5) Chọc Giận Nữ Cặn Bã!

Trong phòng khách nhà họ Cổ to như vậy.

Nhiều màu sắc rực rỡ tô điểm, bày trí rực rỡ muôn màu, các nhân sĩ quan to các ngành các nghề mang theo mặt nạ da người hoàn mỹ, khoan thai tự đắc xã giao, tạo thành cảnh tượng xa hoa lãng phí mà lại tao nhã trong xã hội thượng lưu.

Trong góc phòng khách.

Kiều Tịch Hoàn nhìn về phía Cổ Tử Thần.

“Tôi bị dị ứng với xoài!” Sắc mặt Cổ Tử Thần tối sầm lại, từng câu từng chữ.

Trông mặt Kiều Tịch Hoàn khựng lại, “Sao anh không nói sớm?!”

Sắc mặt của Cổ Tử Thần kém hơn rồi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn anh, “Làm sao bây giờ?”

Cổ Tử Thần đẩy xe lăn xoay người rồi đi.

Kiều Tịch Hoàn nhìn Cổ Tử Thần trực tiếp đi vào thang máy giống như chuẩn bị trở về phòng.

Kiều Tịch Hoàn cắn môi, chỉ ăn một miếng nhỏ như vậy, chắc sẽ không quá nghiêm trọng đi.

Chuyển con mắt, Tề Lăng Phong đứng ở cách đó không xa cười như không cười nhìn cô, anh tao nhả dựa vào trên bức tường, thông thả ung dung ăn bánh sinh nhật, trong lòng mắt lóe lên ánh sáng trần trụi như thế. Đến không hề chãi chấu.

Kiều Tịch Hoàn xoay người trực tiếp rời đi.

Đối với người đàn ông này, cô chỉ biết, càng đau lòng, trái tim càng băng giá, lòng càng hận.

Trong phòng khách người đến người đi náo nhiệt, Kiều Tịch Hoàn vẫn xuyên qua trong đó, không ngừng chào hỏi, xã giao, hình tượng đại thiếu phu nhân nhà họ Cố đột nhiên hiện ra trong các khách mời, đây giống như Ngôn Hân Đồng nhị thiếu phu nhân nhà họ Cố đang chào hỏi khách hỏi không có tư vị gì. [die,n; da.nlze,qu,ydo/mn](#)

Tiệc sinh nhật dần dần chuẩn bị kết thúc.

Người nhà họ Cố bắt đầu lục tục tiễn khách về.

Tề Lăng Phong xuất hiện ở cửa phòng khách, cũng chuẩn bị rời đi.

“Lăng Phong.” Tề Tuệ Phân đột nhiên gọi anh ta lại.

Tề Lăng Phong nhìn về phía Tề Tuệ Phân, “Dì.”

“Dì biết cháu bận rộn, nhưng không thể bận đến chết thân thể của mình, cha mẹ cháu không còn ở đây, nhưng đi được mẹ cháu nhờ vả phải chăm sóc cháu, cháu đừng khiến cho dì không thể ăn nói lại với mẹ cháu.”

“Cháu biết rõ, cảm ơn dì quan tâm.”

“Đừng nói cảm ơn với không cảm ơn với dì, có thời gian thì đến biệt thự chơi, chúng ta đều là thân thích, đừng lạnh nhạt.” Tề Tuệ Phân tiếp tục nói.

“Được, về sau cháu nhất định sẽ bớt chút thời gian sang đây thăm mọi người.” Tề Lăng Phong vội vàng nói.

Trông rất lại nhìn như vô tình bay về phía trên người Kiều Tịch Hoàn ở sau lưng Tề Tuệ Phân, ý vị sâu xa như vậy.

Kiều Tịch Hoàn tỏ vẻ rất tự nhiên.

Đối với Tề Lăng Phong trêu đùa, cô ngay cả chân mày cũng không nhíu một cái.

“Thời gian không còn sớm, dì, cháu đi về trước.” Tề Lăng Phong rất lễ phép nói.

“Lăng Phong.” Cố Diệu Kỳ đột nhiên mở miệng.

“Dạ.” Nhìn qua Tề Lăng Phong rất tôn kính.

“Hiếm có một cái cơ hội như vậy, cháu cũng đã lâu không tới nhà chúng ta rồi, người một nhà chúng ta chụp một bức hình làm kỷ niệm.”

“A, được.” Nhìn qua Tề Lăng Phong cũng không có gì khác thường.

Người đa mưu túc trí như vậy đều biết được, lão già này trăm phương ngàn kế muốn để cho bên ngoài biết Cố thị không phải không thể chứa được công ty mới, ngược lại, Cố thị một mực chăm sóc công ty mới, không tin bạn xem sự thật đặt ở trước mắt, quan hệ tốt với nhau như vậy, đã giống như người một nhà. [di3n~d@n'l3q21y'd0n](#)

Người nhà họ Cố trừ Cố Từ Thần bị dự ứng cùng với Cố Minh Lộ và Cố Minh Nguyệt đã về phòng ngủ ra, những người khác chen chúc tại chỗ, chụp ảnh gia đình, Tề Lăng Phong không biết là cố ý hay là vô ý đứng ở bên cạnh Kiều Tịch Hoàn, giống như ở trong bức hình kia, có trong nháy mắt sẽ khiến cho người ta hiểu lầm, Tề Lăng Phong thay thế vị trí của Cố Từ Thần.

Chụp hình xong, Tề Lăng Phong rời đi.

Những khách mời khác cũng lục tục ra về.

Khó khăn lắm mới tiễn xong tất cả mọi người, khi đó đã là một giờ sáng rồi!

Kiều Tịch Hoàn hơi mệt chút vuốt vuốt bả vai, những người khác trong nhà họ Cố dường như cũng mệt đến ngất ngư, tốp năm tốp ba trở về phòng.

Kiều Tịch Hoàn đẩy cửa phòng Cố Từ Thần ra.

Người đàn ông đang ngủ trên giường lớn đó dường như đang lặn lội khó ngủ, thân thể ngọc ngậy ở trên giường.

Bây giờ đã qua ngày hôm sau rồi, đối với Cố Từ Thần người có tập quán sinh hoạt còn già hơn người người già, ăn theo lẽ thường nên đã sớm đi vào

giấc mộng đẹp rồi, lúc này... Chẳng lẽ dị ứng thật sự rất nghiêm trọng.

Kiều Tịch Hoàn liền vội vàng đi tới, nói với Cố Tử Thần: “Anh làm sao vậy?”

Cố Tử Thần mở mắt ra nhìn Kiều Tịch Hoàn, không để ý tới.

Ánh đèn trong phòng rất tối tăm, vốn không xác định rõ được trên thân thể của anh có phải có gì khác thường không.

Cô trực tiếp bật đèn treo thủy tinh lên.

Ánh sáng bất ngờ khiến Cố Tử Thần không tự chủ nhắm hai mắt lại.

Kiều Tịch Hoàn trực tiếp vén chăn của Cố Tử Thần lên, sau đó thấy được điểm nhỏ màu đỏ hơi dữ tợn trên cổ anh, tràn ngập toàn bộ cả cổ anh.

Kiều Tịch Hoàn giật mình.

Chỉ ăn một miếng nhỏ như vậy, dị ứng lại nghiêm trọng như thế.

Cô nhìn Cố Tử Thần, hơi không biết làm sao hỏi, “Em đưa anh đi bệnh viện đi.”

“Không cần.” Hình như Cố Tử Thần đã thích ứng được với ánh đèn sáng trưng trong phòng, mở mắt nói, “Sáng mai sẽ tốt, cô bật đèn sáng, tôi không ngủ được.”

“Nhưng bây giờ nhìn anh rất khó chịu.” Kiều Tịch Hoàn nhìn cổ của anh.

Cố Tử Thần tỏ vẻ, cũng không biết là ai làm hại.

Kiều Tịch Hoàn mím mím môi, “Trừ trên cổ, trên người còn gì nữa không?”

Cố Tử Thần không lên tiếng, hiển nhiên im lặng chính là thừa nhận.

“Vậy, có thuốc dị ứng gì không, dùng ngoài hay uống, em giúp anh dùng.” Kiều Tịch Hoàn vội vàng nói.

Lần đầu tiên cảm giác mình giống như đã làm sai chuyện khéo léo lấy lòng như vậy.

Cố Tử Thần mím mím môi, chỉ chỉ ngón kéo bên cạnh, “Bên trong có thuốc mỡ dị ứng, cô bôi sau lưng giúp tôi một chút.”

“Được.”

Kiều Tịch Hoàn vội vàng đồng ý, sau đó theo phương hướng Cố Tử Thần chỉ tìm được hộp thuốc mỡ kia, bò lên giường, cố gắng giúp Cố Tử Thần lật người để cho anh nằm nghiêng trên giường, Kiều Tịch Hoàn ngồi chồm hóm ở bên cạnh anh, vén đồ ngủ của anh lên.

Cả trông mặt lập tức khựng lại rồi.

Có cần khoa trương như vậy ư?

Cả lưng đều hiện đầy chấm đỏ, nhìn vô cùng dữ tợn.

Kiều Tịch Hoàn hơi hoảng hốt, “Cố Tử Thần, em vẫn đưa anh đi bệnh viện đi, chấm đỏ trên người anh quá nhiều!”

“Không cần.” Cố Tử Thần từ chối lần nữa, “Tôi nói ngày mai sẽ tốt lên.”

Kiều Tịch Hoàn cắn môi, từng chút từng chút một vô cùng cẩn thận bôi thuốc mỡ cho anh.

Cả người anh đã bị ngứa đến khó chịu, nếu như đổi thành người khác, trên người đã sớm bị gãi đến càng thêm dữ tợn.

Kiều Tịch Hoàn tí mĩ bôi loạn xong, cô còn kéo áo Cố Tử Thần xuống, giúp anh lật người ngủ, “Những chỗ khác có cần phải bôi thuốc không?”

“Không cần, những chỗ khác tôi đã bôi rồi.” Cố Tử Thần nói.

“A.” Kiều Tịch Hoàn cất thuốc mỡ đi, “Vậy em đi tắm, có chuyện gì thì anh gọi em.”

Cố Tử Thần nhắm mắt lại, “Tôi còn không chết được.”

“Em đây là đang quan tâm anh!” Kiều Tịch Hoàn chịu không nổi nhất chính là đáng về không được tốt mà cho là tốt.

Cố Tử Thần hừ lạnh, “Cũng không biết bởi vì ai mà tạo thành.”

Kiều Tịch Hoàn tức cười.

Người đàn ông phiền toái này!

Gỡ trang sức, tắm, Kiều Tịch Hoàn tắm rửa sạch cho mình xong từ phòng tắm ra ngoài, hình như Cố Tử Thần đã ngủ thiếp đi.

Cô rón rén lên giường, lấy điện thoại di động ra mở đèn pin của điện thoại di động lặng lẽ kiểm tra chấm đỏ trên người anh, phát hiện chỗ chấm đỏ vẫn dử tợn như vậy, cả người cũng hơi lo lắng đến không xong, hơn nữa cho dù Cố Tử Thần đã ngủ rồi, tay dường như cũng không tự giác gãi gãi người, trên gương mặt đang ngủ say cũng có chút phiền não, nhìn qua rất không yên ổn.

Kiều Tịch Hoàn suy nghĩ một chút, từ trên giường đi xuống chạy vào phòng tắm vắt khăn nóng nhẹ nhàng lau chùi thân thể cho anh, cảm giác ấm áp khiến ngứa tạm thời hóa giải chút, Kiều Tịch Hoàn lại dùng thuốc mỡ ti mi bôi một lần lên chỗ có chấm đỏ, sau khi bận rộn xong, cũng đã mệt đến mức mí mắt cũng không thể nhấc lên, rốt cuộc ngủ sâu.

Vốn quên mất, quà tặng sinh nhật của người đàn ông này, cô còn quên chưa tặng.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Hôm sau, sáng sớm.

Kiều Tịch Hoàn ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, sáng khoái tinh thần.

Cô đuổi người.

Hôm nay là chủ nhật, cảm giác không phải đi làm tự nhiên cảm thấy rất sáng khoái.

Cô lật người, người đàn ông bên cạnh đã không có ở đây.

Cô đang cau mày nghĩ tới dự ứng của người đàn ông này có tốt lên chút nào không thì trong phòng tắm đột nhiên truyền đến tiếng cửa mở khiến cho cô không tự chủ được ngước mắt lên, sau đó nhìn Cố Tử Thần giống như vừa tắm xong, một thân mát mẻ đi ra ngoài.

Đào mắt liếc nhìn Kiều Tịch Hoàn, không hề định nói thêm gì, chuẩn bị ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 119: Chương 32.4

Tiếng nói vừa dứt, Kiều Tịch Hoàn xoay người rời đi.

“Hoắc Tiểu Khê, cô không sợ tôi nói toàn bộ những chân tướng này cho Tề Lăng Phong sao?!” Phía sau là âm thanh thét chói tai của Sở Dĩ Huân.

Kiều Tịch Hoàn cười lạnh.

Dĩ nhiên không sợ.

Bởi vì, ai sẽ tin tưởng.

Chỉ biết coi cô, điên rồi mà thôi!

Sở Dĩ Huân nhìn bóng lưng Kiều Tịch Hoàn rời đi.

Cả người cô vẫn còn rơi vào trong trạng thái hồng mắt, hôm nay tiếp nhận lấy tin tức rõ ràng quá lớn, lớn đến cô có phản không thể tiếp nhận.

Thật sự là Hoắc Tiểu Khê sao?!

Người phụ nữ này hóa thân làm ma đến báo thù rồi sao?!

Cô ôm đầu, không nghĩ ra, thật sự không nghĩ ra!

Cô chột hời hời, cầm điện thoại lên, vội vàng gọi.

Bên kia tiếp thông.

“Lăng Phong, anh đang ở đâu, em muốn tới tìm anh!” Sở Dĩ Huân nói vừa nhanh vừa vội.

Không được.

Cô muốn nói tất cả cho Tề Lăng Phong, cô không thể để cho anh bị người phụ nữ kia uy hiếp, cô không thể để cho anh bị người phụ nữ kia hãm hại.

“Sao vậy?” Bên kia truyền đến, rõ ràng là âm thanh không bình tĩnh, “Không phải nói trong khoảng thời gian này không được nhìn mặt sao? Bây giờ còn đang trong thời kỳ đặc biệt, bây giờ anh cũng không biết có ai theo dõi anh hay không, bị chụp được chúng ta sẽ không nói được, em không muốn thứ chúng ta khổ sở như vậy mới có được, toàn bộ đều tan thành mây khói chứ.”

“Nhưng em có một chuyện rất quan trọng muốn tìm anh, Lăng Phong, em muốn gặp anh, thật sự muốn gặp anh.” Sở Dĩ Huân nói, thậm chí cầu xin.

“Dĩ Huân, em trở nên không hiểu biết không đúng mực không sẵn sàng như vậy từ khi nào?” Giọng Tề Lăng Phong hơi trách cứ nói, “Không phải anh đã cam kết, đợi đầu ngọn gió qua đi, anh sẽ cho em một giao phó, em cần gì nóng lòng nhất thời.”

“Tề Lăng Phong, tại sao anh không tin em, em thật sự có chuyện muốn nói cho anh đấy?” Nước mắt Sở Dĩ Huân nhịn rất lâu, cuối cùng không ngừng chảy xuống, theo hốc mắt không ngừng chảy xuống.

Tề Lăng Phong đầu điện thoại bên kia trầm mặc một chút, “Anh đang ở công ty làm thêm giờ xử lý công việc, nếu như em thật gấp cứ tới đây đi, nhưng mà Dĩ Huân, em biết ranh giới làm người cuối cùng của anh, đừng để cho anh ghét.”

Chột, cúp điện thoại.

Hai mắt Sở Dĩ Huân đắm lệ mơ hồ nhìn hiển thị “Cuộc gọi kết thúc”, người đàn ông mình yêu này, quả nhiên máu lạnh.

Bằng không, cho dù báo thù, cũng sẽ không tàn nhẫn như vậy, dùng phương thức đó, khiến một nhà ba người, chết tại chỗ đi!

Cô nỗ lực khống chế cảm xúc, để cho mình khôi phục chút bình tĩnh mới đứng dậy rời khỏi tiệm cà phê.

Cô lái xe trực tiếp đến tòa nhà Hoàn Vũ.

Bởi vì là chủ nhật, trong tòa nhà càng yên tĩnh, loáng thoáng có mấy đồng nghiệp làm thêm giờ đang làm việc.

Cô vào thang máy mãi cho đến tầng chót, phòng làm việc kiểu vườn hoa hào hoa.

Cô đẩy cửa phòng ra.

Tề Lăng Phong ngồi trước bàn làm việc to như vậy, anh khép hờ mắt, ngón tay linh hoạt nhảy lên trên bàn phím, dáng vẻ lạnh lùng mà nghiêm túc, đẹp trai đến không gì sánh kịp, ít nhất ở trong lòng cô, không gì sánh kịp.

Hình như Tề Lăng Phong cảm thấy cửa phòng bị người đẩy ra, liền chân mày cũng không nhíu lên, tiếp tục xử lý chuyện của mình, sắc mặt cũng không quá tốt.

Sở Dĩ Huân đứng đối diện Tề Lăng Phong, nói từng câu từng chữ, “Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Tề Lăng Phong ngược mắt nhìn cô một chút, cuối cùng gõ mấy chữ, gấp laptop, thuận tay cầm điều thuốc, đốt, “Em muốn nói gì?”

Sở Dĩ Huân lấy mấy bức hình trong giỏ xách đã từng đưa Kiều Tịch Hoàn nhìn, đặt ở trước mặt anh.

Tròng mắt

Tề Lăng Phong đột nhiên căng thẳng, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, “Em bắt đầu theo dõi anh?!”

“Anh cảm thấy em có khả năng này, ở trong biệt thự nhà họ Cố, tránh được tầm mắt mấy người, chụp bức hình kiểu này?!”

“Vậy là ai?” Tề Lăng Phong nhú chặt mày.

“Là ai có quan trọng không? Không phải anh nên giải thích chút gì với em sao?” Sở Dĩ Huân từng câu từng chữ hỏi anh.

“Không có gì hay để giải thích, chính là như em thấy.”
Tề Lăng Phong hung hăng rút một hơi thuốc, xoay người đi về phía cửa sổ sát đất.

Cửa sổ sát đất có thể mở ra, bên ngoài là một vườn treo mô hình nhỏ, trước kia Hoắc Tiểu Khê thường ngoài giờ làm việc nằm trên xích đu ở vườn hoa chơi đùa, cô ấy là một người phụ nữ rất biết hưởng lạc.

“Tề Lăng Phong, chúng ta nhiều năm như vậy, anh rốt cuộc định vị em trong vai diễn như thế nào? Nhân tình bí mật sao? Vĩnh viễn không thấy được ánh sáng?!” Sở Dĩ Huân hung hăng nói, hốc mắt đã đỏ ửng, nhưng cố không để cho nước mắt chảy xuống.

“Anh đã nói em đợi, anh sẽ cho em một câu trả lời.”

“Trả lời như thế nào? Để cho em ngoan ngoãn rời khỏi anh?!” Sở Dĩ Huân châm chọc cười lạnh.

“Dĩ Huân, em để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy từ khi nào. Em biết rõ người anh yêu từ trước tới nay luôn là em!”

“Từ trước tới nay luôn là em?” Sở Dĩ Huân cười đến càng thêm châm chọc, “Như vậy mấy bức ảnh chụp này là xảy ra chuyện gì? Anh ngay cả giải thích cũng lười giải thích với em một chút?!”

“Bởi vì anh không biết giải thích như thế nào.” Tề Lăng Phong quay đầu nhìn cô, “Chờ sau khi tất cả kết thúc, khi lộ ra chân tướng, anh không cần giải thích em cũng sẽ hiểu.”

“Em sẽ không hiểu rõ. Lăng Phong, em sẽ không hiểu rõ, em càng ngày càng không hiểu, rốt cuộc ở trong lòng anh em tính là gì rồi hả?! Hôm nay trước khi gặp anh em gặp Kiều Tích Hoàn, Kiều Tích Hoàn nói em là một công cụ để anh đạt tới mục đích mà thôi, bây giờ nghĩ lại, em giống như một công cụ, anh đạt tới tất cả mục đích bây giờ, bây giờ em cái gì cũng sai rồi, anh có thể muốn làm gì thì làm, bất ngờ một ngày kia, có lẽ thật sự không cần em nữa...”

“Em đừng nghe người phụ nữ kia nói lung tung, sao anh có thể không nghĩ tới em! Cô ta nói như vậy chính là vì khích tướng em để cho em rời khỏi anh, sao em có thể tin tưởng lời của cô ta!” Tề Lăng Phong hơi luống cuống, “Trong khoảng thời gian này xảy ra một số chuyện anh biết rõ khiến cho em lo được lo mất, nhưng qua một thời gian ngắn sẽ tốt, qua một thời gian ngắn, chờ sau khi tất cả ổn định, anh sẽ cho em một danh phận, một thân phận chỉ cho phép em xuất hiện bên cạnh tên của anh.”

“Có thật không?” Sở Di Huân cười, cười lại không khỏi chảy nước mắt ra, “Nhưng tại sao, em cảm thấy lời như vậy càng ngày càng giả?”

“Vậy em muốn anh như thế nào, em mới có thể tin tưởng anh thật lòng với em!” Tề Lăng Phong không chịu được quát lên.

“Bây giờ liền nói cho mọi người, anh yêu em.”

Tề Lăng Phong trầm mặc một giây, cười lạnh.

Biểu cảm kia khiến lòng Sở Dĩ Huân đều lạnh.

Cô lặng lẽ cảm nhận cảm giác đau tan nát cõi lòng, yên lặng nhìn anh, đường cong khóe môi chậm chọc như vậy.

“Dĩ Huân, em quá không hiểu anh.” Hình như Tề Lăng Phong rất mất mát.

“Như vậy anh từng hiểu em sao?” Sở Dĩ Huân có vẻ vô lực như vậy với Tề Lăng Phong, “Em đã nói đến mức này, anh vẫn lấy lợi ích làm trọng, thích như vậy, coi như thật thích sao? Hoặc Tiểu Khê nói đúng, khi em hoàn toàn không có giá trị sử dụng, em cũng sẽ gặp phải kết quả giống như cô ta, cửa nát nhà tan!”

“Hoặc Tiểu Khê nói với em khi nào! Dĩ Huân, những thứ kia đều do em đang nằm mơ, em đừng cố ép những thứ không nên có ở trên người anh!”

“Đó không phải là mơ.” Sở Dĩ Huân nói, “Kiều Tích Hoàn chính là Hoặc Tiểu Khê.”

Tề Lăng Phong hung hăng nhìn cô.

Có một giây hình như xuất hiện ảo giác.

“Kiều Tích Hoàn chính là Hoặc Tiểu Khê, cô ta thật sự chính là Hoặc Tiểu Khê, cô ta chính là vì trả thù anh mới đến gần anh!” Từng câu từng chữ của Sở Dĩ

anh, mọi chuyện gần anh: “Cũng cần từng chút chút để đi
Huân vô cùng khẳng định.

“Đi Huân, anh nghĩ trong khoảng thời gian này áp lực của em thật sự quá lớn, em cần nghỉ ngơi thật tốt.” Tề Lăng Phong không tin cô.

“Em nói là thật. Bản thân Kiều Tịch Hoàn thừa nhận.” Sở Dĩ Huân hung hăng nói.

Tề Lăng Phong cười nhạt, “Có lẽ, anh tìm một bác sỹ tâm lý cho em, hình như em có chứng hoang tưởng.”

“Sao anh cũng không tin em?!” Sở Dĩ Huân khó chịu nói.

“Không phải anh không tin em, mà anh đã sớm biết người phụ nữ Kiều Tịch Hoàn này, cô ta không phải vô căn cứ nhô ra, khi cô ta và Cố Tịch Thần kết hôn, nổi tiếng, khi Hoắc Tiểu Khê còn ở trên thế giới này, Kiều Tịch Hoàn cũng tồn tại! Hai người đồng thời cùng tồn tại, em nói Kiều Tịch Hoàn là Hoắc Tiểu Khê... Em kêu anh tin tưởng như thế nào?!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 120: Chương 33

Tòa nhà Hoàn Vũ.

Trong vườn hoa lâu cuối.

Tề Lăng Phong gần từng tiếng với Sở Dĩ Huân, “Khi Hoắc Tiểu Khê còn ở trên thế giới này, Kiều Tịch Hoàn cũng tồn tại! Hai người đồng thời cùng tồn tại, em nói Kiều Tịch Hoàn là Hoắc Tiểu Khê... Em kêu anh tin tưởng như thế nào?!”

Sở Dĩ Huân nhìn Tề Lăng Phong, từ trên mặt anh nhìn ra vẻ mặt anh không tin tưởng mình.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, đối đãi với người đàn ông này, mình càng ngày càng vô lực, giống như cho dù mình nói gì, người đàn ông này đều chất vấn như vậy.

Cô cảm thấy, trong lòng rất khó chịu, khó chịu đến, nước mắt thật sự không khống chế được trôi thẳng xuống dưới.

Hai bên đều trầm mặc, ngay cả không gian cũng trở nên ngột ngạt rồi.

Cũng không biết trải qua bao lâu.

Tề Lăng Phong đột nhiên thở dài, nói với Sở Dĩ Huân, “Đừng nghĩ nhiều, anh biết rõ cảm nhận trong lòng em, anh biết rõ uất ức của em, anh biết rõ em làm rất nhiều vì anh, anh không phải người vô tình máu lạnh như vậy, Dĩ Huân, cho anh thêm chút thời gian, chúng ta cũng đã chờ sáu năm, không quan tâm mấy tháng như vậy, em nói đúng không?”

Sở Dĩ Huân chỉ nhìn Tề Lăng Phong, vẫn nhìn anh.

Nước mắt theo hốc mắt, giống như không thể khống chế, nhìn anh.

“Ngoan, về nghỉ ngơi đi, đừng nghĩ đông nghĩ tây. Nếu quả thật nhàm chán, để Lôi Lôi làm bạn nhiều bên em, qua khoảng thời gian này, chúng ta đều tốt.” Giọng Tề Lăng Phong càng lúc càng dịu dàng, mang theo mùi vị cưng chiều. d1en d4nl 3q21y d0n

Nhưng mà.

Sở Dĩ Huân lắc đầu.

Tề Lăng Phong càng ngày càng như vậy càng khiến cho cô cảm thấy sợ.

“Lăng Phong, tại sao lúc này em cảm thấy, anh máu lạnh với em như vậy?” Sở Dĩ Huân hỏi anh.

Cho dù giờ phút này nhìn qua, anh giống như người đàn ông trước kia, dịu dàng với cô giống vậy, cưng chiều cô giống vậy.

Trông mặt Tề Lăng Phong căng thẳng, một ánh mắt sắc bén chợt lóe lên.

“Chúng ta ở cùng nhau sáu năm. Giấu Hoắc Tiểu Khê sáu năm. Hoắc Tiểu Khê như thế nào với chúng ta, thật ra thì trong lòng chúng ta biết rõ, chúng ta ở trên con đường giết chết Hoắc Tiểu Khê, làm chuyện khiến cho người trên thế giới ghê tởm để cho người đời không thể nhìn được, nếu như một ngày kia bị bùng nổ ra ngoài, chúng ta sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, bị ngàn vạn người thóa mạ! Nhưng mà chỉ vì anh, chỉ vì mục đích của anh, em làm trái lương tâm giúp anh, vừa thừa nhận lấy toàn bộ nỗ lực Hoắc Tiểu Khê đối với em, vừa ngầm thiết kế cô ấy khi cô ấy vô cùng tin tưởng mà tẩy máy tay chân ở phương diện kinh doanh, khi anh không tiện ra tay, em giúp anh lấy được tất cả bí mật kinh doanh của Hoắc Tiểu Khê! Giúp anh thuận lợi tiếp quản tập đoàn Hoàn Vũ. Mà bây giờ, cuối cùng em cảm thấy làm nhiều như vậy, em vì anh làm nhiều như vậy, kết quả là, bây giờ em không có chút giá trị đối với anh mà nói, ích lợi không có ở đây, tình cảm cũng không có ở đây.” Sở Dĩ Huân hỏi ai nói.

Đến giờ phút này, cô thật sự đã nhìn rõ người đàn ông Tề Lăng Phong này.

Không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này không phải người đàn ông cô có thể nắm trong tay.

Có lẽ thật sự có một ngày, khi cô hoàn toàn không có giá trị sử dụng, khi cô biến thành trở ngại đối với anh, có lẽ cô thật sự giống như Hoắc Tiểu Khê, cửa nát nhà tan.

Tề Lăng Phong khẽ siết ngón tay.

Vào giờ khắc này, dường như tất cả tính tình dễ chịu đều bị Sở Dĩ Huân mài sạch.

Đúng.

Anh thừa nhận anh chính là một người đàn ông như vậy.

Ích lợi không còn ở đây, tình cảm không còn ở đây.

Đối với anh mà nói, cho tới nay mục đích của anh cũng rất đơn giản, trả thù xong Hoắc thị, đạp lên thi thể một nhà Hoắc thị, sau đó trở thành người trên người. Khiến những người đã từng coi thường mình, khiến những tuổi thơ không chịu nổi kia lấy được một bước đột phá phát tiết, anh sẽ giống như người đời chứng minh, Tề Lăng Phong anh mới là đế quốc kinh doanh!

Rất dễ nhận thấy.

Bây giờ anh còn chưa thực hiện giá trị của mình.

Trước khi chưa thực hiện mục đích của mình, có người chặn đường anh phát triển, anh sẽ như thế nào?!

Trong chớp mắt lóe qua tia cứng

Anh đột nhiên đẩy cửa sổ sắt đất của vườn hoa phía sau, đi ra ngoài.

Sở Dĩ Huân nhìn bóng lưng của anh.

Tề Lăng Phong đứng bên cạnh sân thượng sau vườn hoa, đột nhiên leo rào chắn, đứng ở phía trên.

Chỉ cần anh sơ ý một chút, sẽ té xuống dưới tòa nhà thật cao, vạn kiếp bất phục

Sở Dĩ Huân nhìn Tề Lăng Phong, nhìn hành động bất ngờ của anh.

Chỗ đó rất nguy hiểm, cho nên, lòng của cô không nhìn được nhều chặt, bởi vì trạng thái của hai bên vào giờ phút này, cô cũng không muốn nói, chỉ yên lặng nhìn dáng vẻ khác thường của Tề Lăng Phong.

“Dĩ Huân.” Tề Lăng Phong kêu tên của cô.

Sở Dĩ Huân cắn môi.

“Em thật sự không tin anh sao?” Anh hỏi cô

Sở Dĩ Huân chỉ nhìn anh, nhìn ánh mặt trời xán lạn chiếu rọi trên đầu, trên mặt, trên thân thể anh, dáng vẻ vốn anh tuấn của anh trong một khắc kia càng nhìn càng thêm tốt đẹp, anh luôn khiến cho người ta có hương vị trong suốt sạch sẽ, ý cười nhẹ đó, nhờ dưới ánh mặt trời, thật giống như thiên sứ, ngây thơ vô hại.

Cô từng bước từng bước đi ra ngoài, đi tới trước mặt Tề Lăng Phong ngẩng đầu nhìn anh.

Tề Lăng Phong nói, “Anh không biết như thế nào em mới có thể tin tưởng anh bây giờ anh đứng ở đây, em chỉ cần nhẹ nhàng dùng lực, anh sẽ ngã xuống, vì em anh bằng lòng chết, nhưng mà Dĩ Huân, em nên biết, anh bây giờ bởi vì theo đuổi cái gì? Anh thừa nhận anh không giống người đàn ông khác, có thể bỏ qua tất cả mọi thứ, chỉ vì qua thế giới của hai người, anh đã từng trải qua khát vọng cuộc đời anh không cho phép anh bỏ dở nửa chừng.

Nhưng chuyện này cũng không hề có thể nói lên anh không yêu em.”

Sở Dĩ Huân trầm mặc.

“Em có thể tự tay giết chết anh rồi. Ở nơi vườn hoa không người này, không ai biết có phải anh đột nhiên tự sát hay không, em hoàn toàn có thể nói anh đuổi theo bước chân Hoắc Tiểu Khê, không ai sẽ hoài nghi em. Cho nên em có thể giết chết anh rồi, giết chết anh rồi, ít nhất cũng cho anh một giải thoát, anh không có cách nào thỏa mãn em, cũng không có cách nào chịu đựng buông tha theo đuổi của anh, mâu thuẫn như vậy anh cũng rất khó chịu, còn không bằng, cho anh một phán quyết, cho anh một kết quả.” Tề Lăng Phong gần từng chữ, nói vô cùng chân thành, một chút cũng không hề có ý đùa giỡn.

“Lăng Phong, đến bây giờ anh vẫn còn bức em đến như thế?” Sở Dĩ Huân yên lặng chảy nước mắt, nước mắt giống như không đùa giỡn không nhìn người đàn ông này, “Anh biết rõ em không thể nào giết chết anh, lại dùng phương thức này để cho em thừa nhận hành động việc làm

của anh, anh sao thông minh, em thật sự không phải là đối thủ của anh. Thật ra thì em đã từng nghĩ tới, nghĩ tới cho dù anh không yêu em, anh cũng không dám rời khỏi em, bởi vì em biết em thậm chí có tất cả chứng cứ phạm tội của anh, chính anh cũng rõ ràng, nếu như một ngày kia anh thật sự tổn thương em, em có thể giao những chứng cứ kia cho cơ quan công an, hậu quả anh rõ ràng hơn em. Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, em liên sợ, sợ một ngày kia sẽ thật sự xảy ra chuyện như vậy, bởi vì em không muốn dùng những chứng cứ em nắm trong tay tới uy hiếp anh, tình cảm của em đối với anh rất sạch sẽ, cho dù chúng ta như thế nào, cho dù con người của em xấu đến mức nào, trong lòng có bao nhiêu vấn đề, nhưng mà em đối với anh, Tề Lăng Phong, em chỉ duy đối với anh, dốc hết toàn bộ của em, không mang theo bất kỳ tạp chất gì, không có bất kỳ ô nhiễm... Mà anh, lại không thể như thế đối với em."

Sở Dĩ Huân thật sự tổn thương rồi.

Từ sau khi xảy ra tin tức, Tề Lăng Phong nói với truyền thông, người anh yêu vĩnh viễn là Hoắc Tiểu Khê, xin truyền thông đừng tổn thương tình cảm của Hoắc Tiểu Khê, mà mình, chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới với Sở Dĩ Huân, một khắc kia, cô cũng hơi lạnh tâm rồi.

Tề Lăng Phong quá biết đóng kịch, Tề Lăng Phong quá biết nguy trang, Tề Lăng Phong có thể kiềm chế, càng hoàn mỹ hơn cô.

Ở trong thế giới của Tề Lăng Phong, một ngày nào đó cô sẽ không có chút giá trị.

Sau đó.

Đêm hôm qua đêm hôm khuya khoắt cô đột nhiên nhận được mấy tin nhắn, mấy tin nhắn Tề Lăng Phong và Kiều Tịch Hoàn ồm ồm.

Một khắc kia, cô thật sự cảm thấy sấm sét giữa trời quang.

Cô nghĩ tới khi mình từng trộm vui với Tề Lăng Phong, Hoắc Tiểu Khê bị lừa mà chẳng hay biết gì, nhớ tới một mảnh tim sau khi cô ấy chết, cuối cùng hiện trường tai nạn xe cộ, phía sau lưng cô nổi lên da gà, tim cũng theo đó mà đau khó chịu.

Cô mất ngủ một buổi tối.

Sáng sớm hôm nay, cô cố gắng trang điểm cho mình, rất chăm chỉ trang điểm, cô muốn che giấu mọi mệt mỏi trên mặt mình, cô muốn chủ động tìm Kiều Tịch Hoàn nói chuyện một chút, cô không thể để cho mình bước theo gót chân của Hoắc Tiểu Khê.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 121: Chương 33.2

Sau khi trong gương hiện lên khuôn mặt hoàn mỹ nhất của mình, cô đẩy cửa phòng rồi đi, rửa bức hình trong tin nhắn ra, gọi điện thoại cho Kiều Tịch Hoàn.

Cô và Kiều Tịch Hoàn gặp mặt, cô chỉ muốn giải quyết người phụ nữ này trước tiên.

Kiều Tịch Hoàn còn lợi hại hơn tượng tượng của cô, càng khiến cho cô không thể nào tiếp nhận được chính là, Kiều Tịch Hoàn chính là Hoắc Tiểu Khê!

Từ nhỏ cô đã không tin vào thần thoại cổ quái hư vô mờ mịt như vậy, nhưng một khắc kia, cô tin, cô tin thật, Hoắc Tiểu Khê vốn đã chết đó, lại lấy một tầng thân phận khác còn sống.

Cô vội vã muốn nói đầy đủ mọi thứ cho Tề Lăng Phong, ý nghĩ đầu tiên ngay lúc đó của cô chính là không thể để cho Tề Lăng Phong bị tổn thương, cái gì cô cũng suy tính cho anh, mà anh, lại lạnh lùng, vô tình với cô như vậy.

Cô nói cái gì anh đều không tin, ngược lại cảm thấy cô đang cố tình gây sự.

Cô cảm thấy trái tim thật sự băng giá.

Một khắc kia hình như cô thật sự trải nghiệm làm Hoắc Tiểu Khê, cảm nhận được vào lúc Hoắc Tiểu Khê chết, ở trước mặt Tề Lăng Phong cô gọi cú điện thoại trí mạng cho Hoắc Tiểu Khê, lúc ấy cô cảm thấy rất sáng khoái, nghĩ tới khoảnh khắc khi Hoắc Tiểu Khê chết, sẽ có bao nhiêu khó chịu, mình nhìn nhận nhiều năm như vậy cuối cùng có thể mở mày mở mặt, cuối cùng có thể quang minh chính đại xuất hiện bên người Tề Lăng Phong, cuối cùng đương nhiên có, Hoắc Tiểu Khê dùng tính mạng lập nên tới tất cả, thành quả huy hoàng!

Thiện ác có báo.

Ông trời vẫn công bằng.

Cô mới tiêu dao thời gian nửa năm, bây giờ báo ứng này liền rơi vào trên người cô.

Cô nhìn người đàn ông cô yêu một đời đó, nhìn nụ cười ôn tồn nho nhã của anh với mình.

Vốn cho rằng thật sự có thể đi theo bên cạnh người đàn ông này như thế, cả đời, cả đời.

Bây giờ biết, không thể.

Cô đột nhiên đưa tay, hướng về phía Tề Lăng Phong.

“Anh xuống đây đi.” Sở Di Huân nói.

Ở trong đoạn tình cảm này, cô cuối cùng thua.

Biết rõ Tề Lăng Phong đối với mình đã không phải hình dạng như ban đầu mình tưởng tượng, cô vẫn không làm được chút xíu tổn thương nào đối với người đàn ông này, cô nghĩ cô có thể ở tốt sau này gặp phải kết quả như Hoắc Tiểu Khê, nhưng ít ra bây giờ, cô không có cách nào làm trái với trái tim mình, ân đoạn nghĩa tuyệt với người đàn ông này, cô không làm được.

Bởi vì yêu quá sâu.

Yêu đến vốn không có cách nào rời đi.

Nụ cười nơi khóe miệng Tề Lăng Phong càng thêm rực rỡ, anh hơi khom người, kéo bàn tay Sở Di Huân chia ra, ôn tồn nói, “Di Huân, anh biết ngay em sẽ đứng ở bên anh. Em và những người phụ nữ khác không giống nhau, em sẽ thành toàn cho tương lai của anh.”

Sở Di Huân không chế tâm tình của mình.

Cô trừ có thể thành toàn, cô còn có thể làm cái gì?!

Cô không có cách nào thay đổi anh, cô cũng không có cách nào rời khỏi anh, cô cũng chỉ có thể uất ức mình.

Cô còn có lựa chọn khác không?

“Cám ơn em thành toàn, anh sẽ dừng hành động, cám ơn em một, thân, phận!” Tiếng nói vừa dứt.

Sở Di Huân cả kinh, cảm thấy Tề Lăng Phong kéo tay cô đột nhiên truyền đến lực độ, khi bản thân mình còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cả người mình đột nhiên bị Tề Lăng Phong cường thế túm lấy kéo bay lên không trung, sau đó chợt một cái nhảy ra khỏi lan can, toàn bộ thân thể lập tức liền lơ lửng trên tòa nhà, cánh tay Tề Lăng Phong vẫn nắm lấy cô, mà anh chỉ cần vừa buông tay, cô sẽ lập tức ngã xuống, chia năm xẻ bảy.

“Tề Lăng Phong... Anh làm cái gì?!” Cả khuôn mặt Sở Di Huân lập tức thay đổi, cảm giác hoàn toàn bay lên không hoàn toàn không có bất kỳ điểm chống đỡ nào khiến cho trái tim cô nhảy lên kịch liệt, cả người cô cũng bị hù dọa đến không xong, tay hung hăng nắm tay Tề Lăng Phong, một dự cảm xấu đột nhiên xẹt qua đầu.

“Di Huân, tôi thật sự không muốn làm như vậy.” Một tay Tề Lăng Phong liều mạng bám rào chắn, không để cho mình bị Sở Di

Huân kéo cùng rơi xuống, một tay nắm tay Sở Di Huân, nói, “Nhưng mà cô thật sự khiến cho tôi quá thất vọng rồi...”

“Sao em lại khiến cho anh thất vọng, em yêu anh như vậy, ...”

Tề Lăng Phong, anh đừng đau lòng vô tình như thế, anh sẽ gặp rắc rối, em làm chuyện gì đều vì anh gặp khó khăn, thậm chí bây giờ em còn bị anh làm bị thương thành như vậy, nhưng em vẫn một lòng hướng về anh, Tề Lăng Phong, anh đừng tàn nhẫn như vậy, đừng tàn nhẫn như vậy với em!” Sở Dĩ Huân thậm chí hét lên, gào đến cổ họng cũng rách, khó chịu như vậy.

Bỗng nhiên có khó chịu tuyệt vọng.

“Cũng bởi vì bây giờ cô bị thương, cho nên tôi mới phải đối với cô như vậy, nếu như cô hơi không tìm không phổi một chút, nếu như cô hơi không yêu tôi như vậy, có lẽ tôi sẽ không xuống tay với cô rồi, trách chỉ trách cô quá cố chấp, trách chỉ trách cô biết quá nhiều chuyện của tôi, lần này cô nhìn, có lẽ lần sau, cô không có khả năng nhìn được liền đưa tôi tới cục công an, Dĩ Huân, cái này gọi là ra tay trước chiếm được lợi thế, miễn đi lo trước lo sau. Cô đi theo tôi nhiều năm như vậy, sao lại không hiểu.”

Tề Lăng Phong gần từng tiếng nói xong, từng câu từng chữ dịu dàng như vậy, giống như lời tâm tình mỗi một lần bọn họ lên giường anh lại nói bên tai cô, giọng phái nam cuốn hút như vậy, nghe cảm động như thế.

Sở Dĩ Huân nhìn anh, nhìn mặt của anh, không nói ra một chữ.

Giờ khắc này chính cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai, cô không dám cầu xin gì, người đàn ông này cũng sẽ không kéo cô từ nơi này lên, kết quả của cô chỉ biết có một, không bao giờ có thể xuất hiện ở trước mặt người đàn ông này nữa.

“Giờ khắc cuối cùng này, còn có gì muốn nói không? Sở Dĩ Huân” Nu cười như ác ma của Tề Lăng Phong

hiện lên trên khuôn mặt anh, không hề có một chút cảm giác không tốt, cho dù đang làm chuyện tàn nhẫn như vậy thì nhìn lên anh vẫn khí vũ hiên ngang như cũ.

“Anh có yêu em sao?” Sở Dĩ Huân hỏi anh.

Tề Lăng Phong nở nụ cười.

Nụ cười ở trên khuôn mặt anh càng thêm phù phiếm.

Dưới thân thể của Sở Dĩ Huân càng lúc càng đi xuống, tạo thành một ảo cảnh, vĩnh viễn không có biện pháp phai mờ.

Anh có yêu em sao?!

Đĩ nhiên không có

Người phụ nữ ngu xuẩn!

Bên tai nghe âm thanh kịch liệt, giao thông dưới tòa nhà đột nhiên vô cùng tắc nghẽn, chung quanh vang lên tiếng đám đông, hoặc thét chói tai, hoặc kinh ngạc, hoặc không biết làm sao.

Tề Lăng Phong mím môi cười một tiếng, anh cầm điện thoại lên, trong nháy mắt đổi thành một âm thanh vô cùng lo lắng, “Trên lầu tòa nhà Hoàn Vũ, có người nhảy lầu, tên là Sở Dĩ Huân.”

Báo cảnh sát xong.

Anh khẽ chỉnh sửa một chút quần áo và tóc của mình, để

cho nhìn qua có vài phần chán nản, lại khiến cho tâm tình của mình rơi vào trạng thái vô cùng khiếp sợ và đau thương, nhanh chóng xuống lầu, vào thang máy, lập tức chạy tới chỗ thi thể Sở Dĩ Huân nằm đó.

Cả người anh nhìn qua thật sụp đổ, nhìn máu đầy đất, cảnh tượng thê thảm không nỡ nhìn.

Rất nhiều người cũng đang vây xem, giao thông chung quanh đã hoàn toàn phá hỏng.

Tề Lăng Phong không thể tin nhìn một màn này, sắc mặt cả người đã trắng hoàn toàn, thậm chí trắng lợt, có nét mặt hoàn toàn không thể nào tiếp nhận được...

Rất nhiều người chung quanh đều đang an ủi anh, để cho anh đừng quá khổ sở.

Anh giống như không nghe thấy, vẫn đắm chìm trong bi thương của mình.

Cảnh sát nhanh chóng chạy tới.

Lập tức chụp hình, sau khi cất giữ chứng cứ, dọn dẹp hiện trường, nhanh chóng khôi phục giao thông.

Tề Lăng Phong bị đưa đến đồn cảnh sát, ghi chép chuyện xảy ra.

Chuyện Sở Dĩ Huân tự sát, bước đầu nhận định là, tự sát.

Tề Lăng Phong rời khỏi đồn cảnh sát.

Ngoài cửa đã có rất nhiều phóng viên chen chúc.

Xảy ra chuyện như vậy, phóng viên vĩnh viễn là người tích cực nhất.

Khi đó nhìn Tề Lăng Phong có vài phần tịch mịch, vấn đề của phóng viên giống như một chữ cũng nghe không lọt, chỉ mờ mờ nhìn lên mặt người phía trước, mờ mờ nhận lấy đèn flash không ngừng lóe lên, có người nhìn qua càng thêm tiều tụy, khổ sở nói không nên lời.

“Tề Lăng Phong, về chuyện Sở Dĩ Huân tự sát, anh có thể tiết lộ chút tin tức với chúng tôi được không, tại sao cô ấy lại đột nhiên tự sát?”

“Tề Lăng Phong, Sở Dĩ Huân tự sát từ trên sân thượng của Hoàn Vũ, khi tự sát anh ở bên cạnh cô ấy, cuối cùng cô ấy nói gì với anh?”

“Có người hoài nghi nói sự cố này không phải tự sát, mà là bị giết, làm người cuối cùng ở bên cạnh Sở Dĩ Huân, anh có gì có thể biện giải cho mình không?”

...

Phóng viên không ngừng đặt câu hỏi.

Tề Lăng Phong một chữ đều không nói.

Phóng viên cũng không chịu khuất phục không chịu buông tha, vây lấy Tề Lăng Phong thật chặt.

Cửa đồn cảnh sát bị vây kín đến nước chảy không lọt.

Cảnh sát chịu trách nhiệm nhắc lên sự kiện này cường thế đi ra, đi tới bên cạnh Tề Lăng Phong, nói với anh: “Có cần đưa anh rời đi không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 122: Chương 33.3

Tề Lăng Phong giống như mới hồi hồn, nhìn phóng viên trước mặt, nhìn cảnh sát bên người, lắc đầu một cái, “Không cần, có một số việc tôi cũng cần nói rõ ràng với bọn họ.”

“Ừ, vậy bất cứ khi nào anh cần cứ nói một tiếng, chúng tôi ở ngay bên cạnh.”

“Cám ơn.” Tề Lăng Phong lễ phép nói cảm ơn.

Sau đó quay đầu nhìn phóng viên, thật lâu, mới mở miệng nói, “Từ lần trước tin tức đưa tin cô ấy vong ân phụ nghĩa, có báo nói cô ấy giấu bạn tốt nhất của mình quyến rũ tôi, cô ấy vẫn rơi vào tình trạng hồng mắt, cô ấy vẫn luôn khóa mình trong phòng không đi ra ngoài, mỗi ngày xem bình luận trên web, nhìn bên ngoài chăm chọc và không tán thành, nhiều lần gọi điện thoại cho tôi nói, cô ấy chịu đủ rồi, cô ấy rất muốn chứng minh cho toàn thế giới, cô ấy không phải hạng phụ nữ kia, nhưng cô ấy thật sự vô lực, không biết nên làm sao để chứng minh.”

“Sáng hôm nay, tôi còn ở công ty làm thêm giờ, lại nhận được điện thoại của cô ấy, cô ấy nói Tề Lăng Phong, tôi thật sự muốn chết, mỗi đêm tôi đều mất ngủ, tôi vừa nhắm mắt lại liền mơ thấy vô số người muốn đến chinh phạt tôi, nói tôi chính là người phụ nữ ghê tởm nhất toàn thế giới, ngay cả người nhà ở phương xa của tôi cũng không hiểu tôi, nể tôi là hồ ly tinh, không biết xấu hổ! Tôi không thể uất ức bản thân như vậy, không thể vẫn luôn trốn tránh như vậy, tôi muốn khiến người toàn thế giới biết được, Sở Di Huân tôi không phải như mọi người nghĩ vậy.”

“Sau khi nói xong, cô ấy liền chạy tới tìm tôi. Khi đó tôi vẫn còn đang xử lý chuyện hợp tác buôn bán. Sở Di Huân đi thẳng tới phòng làm việc của tôi, khi đó cô ấy trang điểm tinh xảo, cả người nhìn qua không hề tiêu tụy giống như tôi nghĩ, trong lòng tôi còn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tôi nghĩ phương thức chứng minh mà cô ấy có thể nghĩ đến chính là thông qua truyền thông đưa toàn bộ tin tức về mình ra, tôi thậm chí còn nghĩ, cô ấy nhất định hẹn gặp phóng viên truyền thông nào đó ở công ty, lúc ấy cũng không nghĩ quá nhiều.”

“Cô ấy mở cửa sổ sát đất ở phòng làm việc của tôi, phía sau này có một mảnh vườn treo rất lớn, là nơi trước kia Hoắc Tiểu Khê thích nhất, cô ấy đi qua vườn hoa đó, lăm bầm lâu bầu nói, tôi muốn chứng minh mình ở nơi Hoắc Tiểu Khê thích nhất.” die,n;da.nlze.quydo/n

Nói tới đây, Tề Lăng Phong giống như trầm mặc một chút. Anh kiểm chế pháp phòng chỗ cô họ, giống như không chế một hồi lâu, mới lại mở miệng nói, “Lúc đó tôi ở bên cạnh cô ấy, tôi hỏi cô ấy, có phải hẹn nhà truyền thông nào gặp mặt ở đây không?”

“Cô ấy lắc đầu, cười đến rục rờ với tôi. Tôi nhớ được ánh mặt trời ngay lúc đó vừa đứng, chiếu trên làn da trắng nõn của cô ấy, óng ánh trong suốt như thế. Có một chớp mắt như vậy, không chỉ là cô ấy, tôi cũng muốn nói cho toàn thế giới biết, đây là một cô gái tốt, cô gái này không nên bị người ngoài chất vấn và phê bình như vậy, cô gái này nên có hạnh phúc của mình.”

“Cô ấy từng bước từng bước đi dọc theo vườn hoa, đột nhiên ngồi trên lan can vườn hoa, phía trên rất cao, phía dưới chính là bên cạnh tòa nhà, không cẩn thận sẽ rơi xuống. Lúc đó tôi bị sợ đến không biết làm sao, chỉ giữ cô ấy lại, nơi đó nguy hiểm. Cô ấy lại nở nụ cười thật to với tôi, lắc đầu nói, cũng bởi vì nguy hiểm nên mới có thể ngồi ở đó, cô ấy đã nghĩ thông suốt, cô ấy muốn đi chứng minh mình như vậy, chứng minh mình trong sạch.”

“Tôi chưa từng nghĩ, chưa bao giờ nghĩ tới, Sở Di Huân luôn luôn dụ dỗ sẽ dùng phương thức cứng rắn như vậy để chứng minh bản thân, kết thúc sinh mạng trẻ tuổi của mình. Cô ấy từ trên sân thượng nhảy xuống, lúc đó tôi bất chấp tất cả chạy tới tìm cô ấy.” Tề Lăng Phong nói, hộc mắt hơi đỏ, “Tay của tôi thậm chí nắm được tay của cô ấy, tôi dùng hết toàn lực muốn kéo cô ấy đi lên, cô ấy lại cực kỳ không chịu phối hợp tránh ra, sau cùng tôi không cách nào chống đỡ buông tay một giây, Sở Di Huân cười nói với tôi, Lăng Phong, nói cho bọn họ biết, tôi trong sạch.”

Câu nói sau cùng kia,

Tề Lăng Phong đã nghẹn ngào.

Phóng viên dường như cũng bị cảm xúc đau thương đó chấn động đến không nói ra một chữ, cùng trầm mặc.

Hoàn toàn vô cùng yên tĩnh.

Thật ra thì không chỉ có Sở Di Huân, đã từng có rất nhiều người, cũng bởi vì không chịu nổi truyền thông lên ngoài đưa tin mà lựa chọn dùng phương thức tự sát kết thúc tính mạng của mình, rất lâu, bọn họ làm người viết báo đã quên mất ước nguyện ban đầu khi gia nhập vào nghề này! Vốn chỉ vì kịp thời đưa tin tức chân thật cho người khác, lại trong quá trình nhiều năm nhiều xạ như vậy, hoàn cảnh cạnh tranh mãnh liệt khiến tính chất của người làm công tác truyền thông dường như cũng phát sinh biến hóa, có lúc vì hiệu ứng giải trí, vì được hoan nghênh nhiều hơn, càng thêm đặt khách, không thể không cố ý vắn vẹo một chút, cắt chữ.

Một lần trầm mặc vài giây.

Tề Lăng Phong nói, “Đây là toàn bộ quá trình Di Huân tự sát, tôi không muốn nói, nhưng không thể không nói. Bởi vì tôi không nghĩ đến giờ khắc chết rồi, Di Huân còn chưa thể nhận được tha thứ của toàn thế giới, cô ấy thật sự là một cô gái tốt, cô ấy thật sự không phải như người ngoài nghĩ vậy, tôi và Di Huân thật sự chỉ là bạn bè bình thường, thật sự chỉ có quan hệ cấp trên cấp dưới, lần hôn mê đó thật sự chỉ là một ngoài ý muốn mà thôi, thật sự không cần lãng phí thời gian của các bạn đi tôn công tôn sức đưa tin. Đến cuối cùng tôi hy vọng các bạn tôn trọng người chết, cho người chết một trong sạch, sau đó để cho cô ấy không có gánh nặng đi lên thiên đường của cô ấy, có lẽ Hoắc Tiểu Khê ở đó chờ cô ấy, cô ấy sẽ

”

nạnh phuc.

Nói xong, Tề Lăng Phong cúi chào thật sâu

Lần đầu tiên, đối mặt với nhiều phóng viên như vậy, cúi chào bọn họ.

Là làm ơn, là thỉnh cầu, là không thể làm gì.

Phóng viên trầm mặc không nói gì, suy nghĩ rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng một khắc kia không có một phóng viên nào đặt câu hỏi.

Tề Lăng Phong cúi người xong, đứng thẳng người, sau đó rời đi.

Đi được rất dễ dàng, phóng viên giống như đột nhiên tự giác nhường lại một con đường, Tề Lăng Phong gọi một chiếc taxi, rời đi.

Rất nhiều khi chưa từng nghĩ tới, một tin tức bình thường sẽ diễn biến thành kết quả như vậy.

di3n~d@n`l3q21y'd0n

“Hôm nay, lại có một người tuổi còn trẻ rời bỏ sinh mệnh.”

Đây là, tứ trang đầu trên phố Thượng Hải, tiêu đề tin tức trở nên ưu thương như thế, cũng hình như tràn đầy đồng tình.

Lúc ấy Kiều Tích Hoàn ở trong phòng khách biệt thự nhà họ Cố, ngồi trên ghế sofa, xem tin tức trên tivi.

Sở Dĩ Huân chết rồi.

Hình như cô không tự chủ được ngồi ngay ngắn, nhìn một màn này trên màn ảnh.

Cô nhìn thấy màn phỏng vấn Tề Lăng Phong.

Tề Lăng Phong nhìn qua khó chịu như vậy, giống như lần trước khi Hoắc Tiểu Khê chết, biểu hiện sinh động như thế, lại một lần nữa khiến người ngoài phải lau mắt mà nhìn anh, lại một lần nữa khiến Tề Lăng Phong, lại trở lại thân phận người đàn ông tốt đã tuyệt chủng!

Cô cười lạnh.

Lạnh lùng cười, hốc mắt lại đột nhiên đỏ.

Không phải cô khóc, chỉ tức đến khí huyết công tâm.

Kết quả của Sở Dĩ Huân, cô chưa từng nghĩ tới lại nhanh như vậy, mặc dù luôn biết rõ là chuyện sớm hay muộn.

Nhưng khi nhìn thấy sao mà ghê người như vậy, vẫn khiến cho cô không nhìn được mà rùng mình!

Tề Lăng Phong rốt cuộc có bao nhiêu tàn nhẫn, lại xuống tay nặng như thế với người phụ nữ đã giúp anh nhiều như vậy!

Nếu như Hoắc Tiểu Khê là bởi vì có thù oán với Tề Lăng Phong nên mới có thể như thế, như vậy Sở Dĩ Huân là vì cái gì đây? Bởi vì, căn con đường phát triển

của Tề Lăng Phong anh. diendanlequydon.com

Kiều Tích Hoàn siết ngón tay, một khắc kia hình như khớp xương cũng trắng bệch.

Cô cảm thấy rất sung sướng.

Vốn cảm thấy nên rất sáng khoái...

Cô cần môi, rất cố gắng để cho mình đạt tới hưng phấn đó một chút.

Người phụ nữ đã từng làm ra nhiều chuyện buồn nôn như vậy với cô, rốt cuộc bị chính người đàn ông cô ta thích nhất hại chết hả lòng hả dạ cỡ nào!

Cô cố gắng để cho mình cười.

Để cho cánh môi đẹp mắt của mình kéo ra một nụ cười thắng lợi.

Đúng, chính là phải như vậy.

Mới có thể khiến cho lòng mình, càng cường đại hơn!

Mới có thể khiến cho những người nên lấy được kết cục, sống không lòng chết!

...

Cô Từ Thân từ sau vườn hoa đi vào, vừa đi vào phòng khách, nhìn thấy Kiều Tích Hoàn gác chân một mình ngồi trên ghế sa lon, vẻ mặt của cô hơi kỳ quái, nhìn qua

giống như đang khóc, lại dường như đang cố gắng để cho mình cười.

Anh cau mày, nhìn tin tức thông báo trên tivi.

Có phải mỗi một lần chỉ cần là tin tức có liên quan tới Tề Lăng Phong, người phụ nữ này sẽ trở nên không khỏi quá không bình thường không?!

Tròng mắt hơi đỏ.

Anh đột nhiên cảm thấy, muốn biết chuyện của người phụ nữ này, cũng không phải khó khăn như trong tưởng tượng, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi!

...

Bệnh viện trung tâm thành phố.

Diêu Bối Dịch dọn dẹp đồ đạc cho Diêu Bối Khôn, chuẩn bị xuất viện.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 123: Chương 33.4

Diêu Bối Khôn chịu đựng đủ phòng bệnh nhàm chán rồi, hận không thể lập tức xuất viện, nhìn dáng vẻ thông thả ung dung của Diêu Bối Dịch cũng hơi tức giận gào thét, “Chị có thể nhanh lên một chút không, mấy thứ đồ không quan trọng này cũng không cần thu dọn, nhà chúng ta cũng không phải không có tiền mua!”

“Nhà chúng ta có tiền cũng không phải là của em, loại người như châu chấu như em, đừng hoang phí miệng cho chị!” Diêu Bối Dịch hung hăng nói.

Diêu Bối Khôn méo miệng, “Một ngày nào đó em sẽ kiếm tiền.”

“Chờ đến ngày em biết kiếm tiền lại nói!”

“Sao chị luôn thích chống đối lại em vậy?! Bình thường hướng về Tiêu Dạ giống như con cừu non, hướng về phía em chính là con cọp lớn, chị có thể thiên vị một chút nữa không?!” Diêu Bối Khôn khó chịu.

Diêu Bối Dịch cũng không phản ứng đến em trai.

Đối với tâm trí của cậu em trai này, cô hoàn toàn không cần lo lắng.

Cậu thanh niên đơn thuần này, vốn sẽ không mang thù!

Chỉ có điều ngược lại.

Hôm nay Điều Bối Khôn xuất viện, Tiêu Dạ có thể xuất viện vào hôm nay sao?!

Cô ngẫm nghĩ, đột nhiên buông bỏ động tác thu dọn đồ cho Điều Bối Khôn, đi ra ngoài cửa.

“Này, chị đi đâu vậy? Điều Bối Định, chị lại bỏ em đi tìm Tiêu Dạ, chị có thể không tỏ ra ích kỷ như thế có được không?!” Điều Bối Khôn gào lên giận dữ.

Điều Bối Định nghe coi như gió thoảng bên tai, cô chạy tới phòng làm việc của bác sỹ hỏi thăm tình huống của Tiêu Dạ.

Bác sỹ nói đề nghị ở bệnh viện tĩnh dưỡng thêm chút thời gian, chẳng qua nếu như bệnh nhân mãnh liệt yêu cầu cũng có thể xuất viện, định kỳ tới bệnh viện tái kiểm tra là được, không có gì đáng ngại.

Điều Bối Định từ phòng làm việc của bác sỹ ra ngoài, đi về phía phòng bệnh của Tiêu Dạ.

Tiêu Dạ khẳng định không muốn ở lại viện rồi, thừa dịp Điều Bối Khôn xuất viện, thuận tiện cũng làm thủ tục xuất viện cho Tiêu Dạ, về nhà nuôi dưỡng tốt thân thể đi, dù sao tổn thương gân cốt, thế nào cũng phải ba, năm tháng mới có thể khỏi hẳn. Diễn đàn lee quýi đôn

Nghĩ như vậy, Điều Bối Định đẩy cửa phòng Tiêu Dạ.

Cả người đứng ở cửa đột nhiên sững sờ ngẩn ra.

Giờ phút này trong phòng truyền đến tiếng khóc, khóc đến rất lớn tiếng.

Cô nhìn Lôi Lôi nằm trên người Tiêu Dạ, càng không ngừng khóc, không ngừng nức nở.

Tiêu Dạ cũng không đẩy cô ta ra, không có vẻ mặt đặc biệt gì, mặc cho Lôi Lôi không ngừng khóc thút thít ở trên người anh.

Điều Bối Định đứng ở cửa, trầm mặc một lúc, xoay người chuẩn bị rời đi.

Điều Bối Định.” Tiêu Dạ đột nhiên gọi cô.

Điều Bối Định ngẩn ra.

Người phụ nữ đang nằm trong ngực Tiêu Dạ cũng nước mắt lã chã rời khỏi người Tiêu Dạ, quay đầu nhìn Điều Bối Định đứng ở cửa.

“Cô đến tìm tôi làm gì?” Tiêu Dạ hỏi cô.

Điều Bối Định mím môi, nói, “Tôi chuẩn bị làm thủ tục xuất viện cho Bối Khôn, tôi mới vừa hỏi bác sỹ, nói anh cũng có thể xuất viện, nếu như cần, tôi làm thủ tục xuất viện giúp anh, sau đó về nhà điều dưỡng.”

“Được.” Tiêu Dạ gạt đầu.

Lôi Lôi vội vàng nói, “Dạ, anh xuất viện liền chuyển đến chỗ em ở đi, dù sao em cũng không đi làm, liền đặc biệt chăm sóc anh, bây giờ anh không tiện, không có ai ở bên cạnh vốn không được.”

Điều Bối Định nghe đối thoại của bọn họ, xoay người rời đi.

Tiêu Dạ liếc nhìn ra cửa, trông mắt hướng về phía Lôi Lôi, “Không cần, bạn tốt của em mới qua đời, khi chôn cất ở bên cô ấy nhiều hơn.”

“Không cần, Dĩ Huân sẽ hiểu.” Lôi Lôi vội vàng nói, “Hơn nữa Dĩ Huân sẽ được đưa về quê cũ Thẩm Dương mai táng, chúng ta đều không đi được.”

“Em có thể đi theo.” Tiêu Dạ nói.

Lôi Lôi nhìn anh.

“Nếu như anh là em, anh sẽ cùng đi theo.” Tiêu Dạ gần từng tiếng.

Lôi Lôi cắn môi.

“Đưa

bạn đi đoạn đường cuối cùng, chuyện đương nhiên.” Tiêu Dạ nói.

Hai mắt Lôi Lôi đầm lệ, “Nhưng mà em đi, anh làm sao?”

“Anh không chết được.” Tiêu Dạ gần từng chữ.

“Tiêu Dạ, anh đang cố đuổi em đi sao?” Lôi Lôi hơi khó chịu hỏi.

“Hoặc là nói, tình cảm của em với bạn chẳng qua cũng chỉ như thế?” Tiêu Dạ không trả lời thẳng, mà hỏi ngược lại.

Lôi Lôi bị Tiêu Dạ chặn nói không ra một chữ.

Ở trong thế giới của Tiêu Dạ, bạn bè quan trọng hơn tất cả, nhiều năm như vậy cũng bởi vì anh đi trượng nghĩa, bên cạnh mới có nhiều anh em liều chết đi theo anh.

Giữa hai người đột nhiên hơi trầm mặc.

Lôi Lôi vẫn ngồi bên cạnh cùng với Tiêu Dạ, hai người không nói chuyện, cho đến khi Diêu Bối Dịch xuất hiện lần nữa, nói, “Thủ tục xuất viện cũng làm xong, hai người có thể xuất viện.”

Diêu Bối Dịch nghĩ, Tiêu Dạ sẽ rời đi với Lôi Lôi.

Cho nên cô nói đúng lắm, hai người có thể xuất viện.

Nói xong, liền chuẩn bị rời đi.

Tiên đột nhiên ngược mắt nói, “Cô làm xong cho Diêu Bối Khôn, tôi giúp tôi xuất viện.”

“Tôi có thể sẽ lặn rớt một chút, bởi vì còn phải đưa Diêu Bối Khôn trở về, hôm nay cha mẹ tôi không rảnh tôi đây, hai người cố gắng tự sắp xếp cho mình đi.” Diêu Bối Dịch nghe lời nói không hiểu bất cứ tâm tình gì, nói thật bình tĩnh.

Sắc mặt Tiên Đa lập tức tối xuống.

Trên cơ bản anh chưa từng để Diêu Bối Dịch giúp anh làm chuyện gì.

Mà khó khăn lắm mới mở miệng được một lần, liền bị Diêu Bối Dịch từ chối như vậy.

Lôi Lôi vừa nghe, vội vàng nói, “Đạ, em lập tức thu dọn đồ đạc giúp anh, em và anh cùng xuất viện.”

Tiên Đa trầm mặc không nói gì.

Diêu Bối Dịch mím môi rời đi.

Cô không cần thiết, tốt bụng giúp anh thu dọn đồ đạc, sau đó đưa anh đến chỗ ở của một cô gái khác, cô thật sự không cảm thấy mình có thể làm được như thế!

Cô có thể bình tĩnh hòa nhã như thế, cho dù ngoài mặt bình tĩnh hòa nhã như thế, đã là cực hạn.

Không chế tâm tình của mình, trở lại phòng bệnh của
Thiên Bối Khôn.

Điền Bối Khôn.

“Hôm nay Tiên Đa cũng xuất viện?” Điền Bối Khôn hỏi.

“Ừ.” Điền Bối Dịch gật đầu.

“Chị không đi giúp anh ấy sao?”

“Anh ta có người giúp.”

“Lôi Lôi đó?” Điền Bối Khôn hỏi.

Điền Bối Dịch không nói lời nào.

“Chị nói sao chị cứ ngốc như vậy, người đàn ông của mình cũng giữ không được. Nếu em là chị, đập đầu tự tử đi!” Điền Bối Khôn nhấn tâm nói.

Tay Điền Bối Dịch đang dọn dẹp đồ đột nhiên để xuống
“Tự em dọn dẹp đi, chị đi đây.”

“Này, chị cần hẹp hòi như vậy không?!” Điền Bối Khôn vội vàng gọi, “Em cũng gấp gáp vì chị mà thôi, chị nhìn chị xem, then quá thành giận đi, về sau không nói là được, mau tới giúp em xuất viện, tiếp tục nán lại đây, em sẽ ngộp chết rồi.”

Mắt Điền Bối Dịch tròn trắng, bắt đầu dọn dẹp lần nữa.

Đồ của Điền Bối Khôn rất nhiều, mẹ cô cảm rất nhiều, chỉ sợ Điền Bối Khôn ở không thoải mái.

Cho nên cô thu dọn rất lâu mới xong.

Hộ lý cũng giúp cô xách một chiếc, tài xế trong nhà đi lên vận chuyển hai ba lần mới mang xong toàn bộ.

Sau khi bị tai nạn xe cộ, một chân của Diêu Bối Khôn bị gãy xương rất nhỏ, bác sỹ nói thật ra có thể dùng gậy đi bộ, nhưng Diêu Bối Khôn thứ hàng này nói đau, muốn sống muốn chết kêu bệnh viện chuẩn bị cho mình một chiếc xe lăn, sau đó thành thói vui vẻ kêu Diêu Bối dịch đẩy mình xuất viện.

Hai người mới vừa đi ra cửa phòng bệnh, liền nhìn thấy Tiêu Dạ cũng được Lôi Lôi đẩy ra ngoài.

Đồ của Tiêu Dạ không nhiều lắm, cho nên Lôi Lôi cũng dọn dẹp không bao lâu.

Diêu Bối Khôn nhìn dáng vẻ Tiêu Dạ, cả người hơi há hê, “Thì ra anh cũng có ngày cần ngồi xe lăn như thế!”

Tiêu Dạ mặt lạnh không nói gì.

Diêu Bối Dịch mím môi đẩy Diêu Bối Khôn vào thang máy.

Lôi Lôi cũng cùng đi theo vào thang máy.

Bốn người trong thang máy, không gian trầm mặc, hơi đè nén.

Ánh mắt của Diêu Bối Khôn vẫn đặt trên người Lôi Lôi, có thể nói là không chớp mắt.

Lôi Lôi giống như bị nhìn đến dựng lông, tâm tình không được tốt nói, “Cậu luôn nhìn tôi làm gì?!”

“Dung mạo của chị xinh đẹp tôi mới nhìn chị, không xinh đẹp tôi nhìn chị làm gì?!” Diêu Bối Khôn nói.

Lôi Lôi vừa nghe, trong lòng tự nhiên có chút vui mừng, hơi ngượng ngừng cười cười, không nói gì.

“Cho nên nói, mới có tư cách làm tiểu tam đi, chị nói đúng không? Anh rồ.” Diêu Bối Khôn gần từng tiếng, cô ý hỏi Tiêu Dạ.

Sắc mặt Tiêu Dạ lập tức đen thui.

Sắc mặt Lôi Lôi cũng thay đổi trong nháy mắt, “Cậu nói cái gì vậy?! Cậu không phải cái gì cũng không biết liền nói lung tung!”

“Tôi cái gì cũng không biết, nhưng mà mắt của tôi có thể nhìn thấy! Chị tôi và Tiêu Dạ có giấy chứng nhận kết hôn! Chị đột nhiên xuất hiện giữa bọn họ, chị không phải là tiểu tam? Chẳng lẽ là tiểu tứ, tiểu ngũ, hoặc tiểu lục... Anh rồ, không ngờ năng lực của anh mạnh như vậy! Chỉ có điều đừng trách làm em không nhắc nhở anh, cẩn thận chưa tới trung niên, đã dễ dàng... Anh hiểu đó!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn: Làm Con Dâu Cả Thật Là Khó!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.